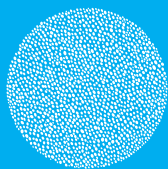

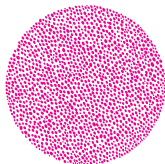
Jēzus
Krištus
Kalbu
Jums
Vēl

*Antrasis leidimas,
su papildiniu*

*Jėzus
Kristus
Kalbu
Jums
Vėl*

*Antrasis leidimas,
su papildiniu*

Apreiškimas, **Jėzus Kristus – Kalbu Jums Vėl**
Antrasis leidimas, su **papildiniu.**

Tekstą priėmė ir užrašė: *Algimantas*

Korektūra: *Violeta*

Dizainas ir maketas: *Kristė*

© 2008 ir 2014 *Jėzus Kristus*, atstovaujamas *Algimanto*
trinitylite@gmail.com • +370-6-99-44-059
www.urantija.lt

© Spausdino UAB „*Spindulio spaustuvė*“
Vakarinis aplinkkelis 24, Kaunas LT-48184
www.spindulys.lt
Tiražas: 2500 egz.

Turinys

I. Paaiškinimas / 11

1. Tiesos šaltinis – vidinis aš iš Tėvo / 19
2. Kodėl buvo perduodami šitie mokymai? / 20
3. Manojo gyvenimo žmogiškuoju pavidalu epizodai / 21
4. Mano maldos / 23
5. Tikrovės virpesiai / 24
6. Dievo samprata Jėzui-vaikui, ieškančiam atsakymų savyje / 25
7. Gyvo bendravimo su žmonėmis svarba / 27
8. Psichologijos ir psichiatrijos problema / 27
9. Mano aplinka / 28
10. Mano apmąstymai / 30
11. Mano vienvė ir bendravimas su Tėvu / 31
12. „Pasikalbėjimai su Tėvu“ / 32
13. Vaiko auklėjimas / 33
14. Nereikia bijoti mirties / 35
15. Tikrovės kūrinija ir jos Kūrėjas / 37
16. Kūrėjas ir Tikrovė / 39
17. Kūrimas / 42
18. Kūrėjo supaprastinimas / 44
19. Rojaus Trejybė / 44

20. Rojaus Trejybės narių veiklos sferos / 46
21. Dabartinis visatos amžius / 49
22. Kas yra Dievas? / 50
23. Žemesnioji sąmonė / 50
24. Mano paties aiškinimasis / 52
25. Ėjimas su Jonu Krikštytoju link kalno / 53
26. Man parodytas kūrinių vaizdinys / 54
27. Informaciniai energetiniai virpesiai / 55
28. Kūrinių spalvingas energetinių virpesių vandenynas / 56
29. Mano noras apreikšti Tėvą žmonėms / 57
30. Su Tėvu įmanoma viskas / 58
31. Mano apsisprendimas / 59
32. Nusileidus nuo kalno / 60
33. Įtikėjimas / 62
34. Viskas yra judėjime / 63
35. Mano geroji žinia jums / 65
36. Kodėl aš kreipiuosi į jus pats? / 67
37. Mane džiugina jūsų nuoširdžios maldos / 68
38. Apaštalų aplinka / 69
39. Manasis dvasinis statusas / 71
40. Dvasinės karjeros laiptai / 71
41. Mano misija gilumine prasme / 72
42. Juozapas ir Marija / 74
43. Mano lavinimas / 76
44. Stebuklų nėra / 76
45. Nukabinkite mane nuo kryžiaus ir garbinkite Tėvą / 78
46. Laisva valia / 80
47. Sielos vergovė / 83
48. Mano mokymų iškraipymų priežastis / 84
49. Komunija su Tėvu / 87
50. Gyvas Tėvo patyrimas savo viduje / 88
51. Dvasiniai mokytojai / 89
52. Kūnas ir asmenybė / 90
53. Fizinis kūnas yra iš žemiškųjų tėvų / 91
54. Kas yra mylintys tėvai? / 92
55. Materialaus kūno sutrikimų šalinimas ir klaidingas gydymas / 93

56. Tai, kas negyva, paverskite gyva savyje / 94
57. Kelias / 95
58. Jūsų bažnyčia ištaria: "Ir žodis tapo kūnu." Ar tikrai juo tapo? / 97
59. Negyvos pamaldos / 98
60. Išsilaisvinkite iš negyvų ritualų / 99
61. Mano naujas nurodymas jums / 101
62. Gyvoji bažnyčia / 101
63. Gyvenimas yra prasmingas žaidimas, bet ne pramogavimas / 103
64. Priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnis kūriniuose / 105
65. Savojo aš plėtimas / 108
66. Tapkite manimi / 111
67. Garbinkime visų Tėvą drauge / 112
68. Gyvas ryšys su Tėvu ugdo kiekvieną su Juo bendraujančią / 114
69. Ko mokė Tėvas mane, ne visko galėjau aš mokyti jus / 114
70. Kūrinių geresnis pažinimas yra būtinas / 117
71. Mokslininkas turi atsiremti į Kūrėją / 118
72. Demokratija yra jūsų ateities duobkasys / 118
73. Dvasinė aristokratija yra pasaulio ateitis / 119
74. Sielos įsiviešpatavimas žmogaus prote / 122
75. Demokratija yra išsisėmusi / 123
76. Bendradarbiavimas vietoje konkuravimo visose sferose / 124
77. Dabartinio sporto žala žmonijai / 126
78. Dabartinės ekonomikos ribotumas / 128
79. Dvasiniai lyderiai yra realūs, tik – kol kas – nematomi / 130
80. Sunkią savo naštą atiduokite Tėvui ar man / 132
81. Pati našiausia ekonomika yra ta, kuri remiasi į Tėvą / 134
82. Žemi virpesiai kenkia visiems / 135
83. Širdis ir protas / 137
84. Realus jūsų proto pakeitimas į mano protą / 139
85. Mano vaikystė nebuvo tobula / 141
86. Energetiniai virpesiai perduoda informaciją per sąmonę ir pasąmonę / 143
87. Pagalba malda – veiksmingiausia / 145
88. Nekalti tie, kurie kalė mane ant kryžiaus / 147
89. Kieno šiandien yra tamsa? / 148
90. Dabartinių fariziejų dviveidiškumas / 150

91. Siųskite meilės virpesius šiandieniniams fariziejiams
nuoširdžia bendra malda / 152
92. Mano perspėjimas jums / 153
93. Dar kartą apie dvasinį mokytoją / 155
94. Reinkarnacijos idėja / 157
95. Keisdami save, keičiate žmoniją / 161
96. Tėvo meilės universalūs vaistai nuo ydų / 162
97. Kyšininkavimo poveikis / 163
98. Parabolė? / 167
99. Dvasinis žvilgsnis į aplinką ir neigiamų emocijų sunaikinimas / 170
100. Tėvo dvasios pagalba yra visur ir visada / 173
101. Ryšys su Tėvu neateina iškart, kaip tą
liudija ir mano apaštalo patyrimas / 174
102. Sielos paukštė dabartinėje narvelio nelaisvėje / 176
103. Moterys turi tapti dvasininkėmis kaip ir vyrai / 179
104. Katalikų kunigai turi kurti šeimas / 181
105. Tėvui nėra nė vieno išskirtinio sūnaus ar dukros / 183
106. Tarpusavio ryšiai / 188
107. Jūsų įtikėjimas ir gimimas iš dvasios / 191
108. Gyvojo ryšio su Tėvu užmezgimas / 195
109. Bendravimas su paprastais kitų kraštų
žmonėmis suartina su tais kraštais / 199
110. Dabartiniai televizijos, radijo, spaudos, interneto
žemi virpesiai kenkia žmonijai / 201
111. Reklamos įkaitu tapo žmonija / 204
112. Kas yra mokymasis ir kokia jo prasmė? / 206
113. Jūsų interesai ir poreikiai turi poveikio visai kūrinijai / 209
114. Dvasinio mokymo patikrinimas patyrimu / 210
115. Mirtingojo sielos daigas jūsų viduje / 212
116. Dabartinių ydų suvešėjimas gali užbraukti jūsų išlikimą / 215
117. Mokykite vaikus atrasti Tėvą savyje – tai didžiausia dovana jiems / 217
118. Sielos lavinimas po prisikėlimo / 218
119. Atsisakykite sprendimų vengimo / 221
120. Augimas patyrimo dėka dabarties akimirka / 222
121. Noro augti dvasiškai ir patyrimo svarba / 223
122. Vaikų auklėjimo pagrindas ir gelmė / 226

123. Prasmė / 231
124. Mano mokymų paskirtis / 236
125. Skirtingi požiūriai į mirtį / 239
126. Dar kartą apie neegzistuojančią reinkarnaciją,
įtikėjimą, ir jūsų patyrimus / 241
127. Atlygis už įtikėjimą yra jūsų prisikėlimas / 244
128. Negyvi ritualai ir dogmos yra didžiausia kliūtis jūsų ryšiui su Tėvu / 246
129. Mano kreipimasis į šventikus / 247
130. Tikėjimas ir maistas / 250
131. Gyvensena ir mityba / 252
132. Aplinkos pažinimas / 254
133. Gerasis Locmanas ir kapitonas / 255
134. Dabartinis laikmetis ir jūsų apsisprendimas / 257
135. Po jūsų prisikėlimo / 259
136. Švietimo sistema turi lavinti vaikus ne individo, bet visumos labui / 266
137. Kantrybė / 269
138. Gamtos turtų niokojimas yra pražūtingas jums patiems / 273
139. Nešvaistykite veltui nė akimirkos / 277
140. Išplėskite savo sampratą apie kūriniją / 281
141. Mano mokymai veda į meilę ir tiesą ir rodo kryptį į išlikimą / 286
142. Kurkite naują gyvybę ir puoselėkite ją tik drauge su Tėvu / 289
143. Vaikas ir jūs / 292
144. Organizmą žalojantis energijos švaistymas / 295
145. Išmintingas energijos panaudojimas ir jos pusiausvyros atstatymas / 297
146. Išmintis iš Tėvo suteikiama tam, kad žvelgtumėte toliau / 299
147. Šviesa patiria tamsos pasipriešinimą / 301
148. Mąstymo virpesiai / 304
149. Žmogui smegenys suteiktos tam, kad jis augtų, o ne degraduotų / 306
150. Padėkite sau / 310
151. Jūsų indėlis Tėvo banke / 312
152. Mūsų šeima ir jūsų pagalba man / 313
153. Jūsų žemiškoji mylinti šeima / 315
154. Dabartinė šeimos tragiška padėtis yra jūsų
pačių savanaudiškumo pasekmė / 317
155. Raštų sulinkęs medis ir šis mano mokymas / 319
156. Mano antrasis atėjimas / 322

Papildinys

1. Mano požiūris į jus, praėjus 2000 metų nuo mano
įsikūnijimo žmogiškuoju pavidalu / 324
 2. Mano žodis jums po mano knygos *Kalbu Jums Vėl* atspausdinimo / 326
 3. Tėvo mokymas, papildantis manąjį ryšium su
Kalbu Jums Vėl knygos atspausdinimu / 331
 4. Mano gimtadienio šventimas / 333
 5. Apie Kalėdų šventimą / 336
 6. Meditacija / 339
 7. Koks turi būti jūsų požiūris į lankančius ritualinę bažnyčią / 344
 8. Mano dabartinė parabolė / 348
 9. Mano elgesys su kitais mirtingaisiais / 350
 10. Mano šiandieninių apaštalų pasirinkimas / 354
 11. Kometos poveikis jums / 358
 12. Mano Ištaisomasis laikotarpis ir jūsų darbai / 362
 13. Kodėl toks atsainus požiūris į daugiavaikes šeimas? / 365
 14. Mano mokymas atsiliepiant į Vitos norą išgirsti mane / 371
 15. Apie demokratiją / 373
 16. Kaip labiau patirti mane ir Rojaus Trejybę-AŠ ESU dvasine būseną / 378
 17. Mano ir tuometinių manųjų apaštalų padėtis
ir dabartinė tavo ir urantų padėtis / 381
- II. Pastaba / 387

I. Paaiškinimas

Šį paaiškinimą rašau jau užbaigęs priiminėti Jėzaus mokymus.

Bendraudamas su Tėvu paklausiau Jo, ar reikalingas koks nors įvadas, paaiškinimas, prieš pradėdant skaityti Jėzaus perteiktus mokymus? Tėvas manęs paprašė parašyti paaiškinimą, kaip aš pradėjau bendrauti su Juo, kaip pradėjau gauti Jo mokymus, kaip vyko Jėzaus mokymų perteikimas, kad kiti žmonės galėtų nors kiek suprasti, kaip tokie dalykai yra įmanomi. O taip pat suskirstyti visą mokymą į skyrius ir jiems sugalvoti pavadinimus. Tą aš su didžiule meile ir atsidavimu ir padariau.

Kadangi Tėvas mane visą laiką moko, jog į viską žvelgčiau kaip į sistemą, kurios visos dalys turi tiesioginį ar netiesioginį ryšį, tai aš jums turiu pateikti šiek tiek didesnį kontekstą, kad galėtumėte suvokti, jog bendravimas su Tėvu, ir su Jėzumi, nebuvo mano paties užgaida ar netikėtas susigalvojimas. Tai buvo ilgas, man pačiam net neįmanomas, vedimas ir rengimas iš vidaus. Ir labai dažnai sunkus ir skausmingas.

Kada prieš tryliką metų man buvo atnešta Urantijos Knyga anglų kalba, tada ir minties neturėjau, kad ji pakeis mano visą gyvenimą, kad ji atves mane į tiesioginį ryšį su Tėvu, su Jėzumi, apie kuriuos ir sužinojau iš šitos knygos tiek daug, kaip iš niekur kitur.

Tačiau mano gyvenimą keitė Tėvas jau nuo pat gimimo. Dabar tesuminėsiu vos kelis epizodus.

Visą laiką rengiausi tapti karininku, o įstojau į Vilniaus universitetą studijuoti anglų kalbą ir literatūrą. O dar priešpaskutinėje mokyklos klasėje mano anglų kalbos pažymiai trimestre balansuodavo ant „patenkinamo“ ir „nepatenkinamo“ įvertinimo bedugnės krašto. Visus kitus dalykus mokiausi gerai, o

anglų kalbą tiesiog ignoravau ir vadinau ją „paukščių kalba“, nes nieko nesupratau. Tačiau per paskutines mokinių vasaros atostogas, visiškai netikėtai sau, pats vienas, pradėjau mokytis būtent anglų kalbos. Ir mokiausi kasdien, pagal man tuo metu nežinomų būtybių pateikiamą programą. Tų būtybių aš nei mačiau, nei jutau, o kasdien savo taikomą mokymosi sistemą laikiau savo paties susigalvota. Tik dabar suvokiu, kad aš nė menkiausio supratimo neturėjau, kaip reikia mokytis mano taip nemėgstamos anglų kalbos. Net ir dabar tokio metodo netaiko jokios mokyklos ir jokie universitetai.

Įsivaizduokite, kasdien, per visas vasaros atostogas, septyniolikmetis vaikiną, kuriam anglų kalba yra pats nemėgstamiausias mokymosi dalykas, nei iš šio, nei iš to imasi pats sau vienas šito paties dalyko studijų. Ir sistema buvo tokia nuostabi, kad po trijų mėnesių darbo aš pralenkiau visus geriausius klases anglistus. Tuo niekaip negalėjo patikėti nei mokytoja, nei mano klases draugai, kad šitaip gali būti.

O man dar nuostabiau buvo tai, kad vietoje karo mokyklos įstojau į universitetą studijuoti anglų kalbos. Todėl per pirmuosius dvejus metus, per paskaitas, dažnai sugaudavau save klausiantį, „ką aš čia veikiu, kodėl aš ne karo mokykloje, ko aš siekiu savo tokiu pasirinkimu, kada visi baigę anglų kalbos studijas tampa mokytojais?“ O mokytoju savęs aš ne tik negalėjau įsivaizduoti, bet ir pagalvoti apie tai sau neleisdavau. Tai tokia profesija, kurios nebūčiau sutikęs pasirinkti už jokių pinigų.

Antraisiais studijų metais universitete, pirmą kartą, buvo suformuota speciali vertėjų grupė, į kurią įtraukė ir mane. Be jokio mano prašymo. Ir net manęs nepaklausę, ar aš noriu joje būti. Jos mokymosi programa apėmė papildomus dalykus prie įprastoms anglistų grupėms dėstomų dalykų. Tai buvo vertimo teorija ir istorija, vertimo praktika, lietuvių kalbos gramatika ir sintaksė, stilistika ir redagavimas. O praktiką turėjome atlikti ne tik mokykloje, bet dar ir leidykloje. Dėl to mokymosi krūvis labai padidėjo. O jis mokantis užsienio kalbos ir taip yra didelis, nes niekas vietoje tavęs kalbos neišmoks, jeigu pats nesimokysi.

Likus pusei metų iki universiteto užbaigimo, katedros vedėjas man pasiūlė nueiti į Lietuvos Televiziją ir radiją, kur jis anglų kalba skaitydavo radijo laidas užsienio klausytojams. Jis man pasakė, kad anglų kalbos skyriui reikalingas anglistas. Taip, dar likus keturiems mėnesiams iki studijų pabaigos, ir pradėjau ten dirbti, tik ne anglų skyriuje, bet kažkodėl lietuvių. Rengiau laidas ekonomikos ir jaunimo klausimais. Ir vėl save klausiau: „Kam aš studijavau anglų kalbą, kad čia dabar dirbčiau žurnalisto darbą lietuvių skyriuje, o ne anglų?“ Nors vieta buvo laisva, bet manęs į anglų skyrių nepervedė ištisisus metus. Taip visus metus ir klausiau savęs, kaip gi man vis tik pereiti į anglų skyrių, kodėl jie manęs neperveda į jį, vis sugalvodami įvairių pasiteisinimų.

Tai buvo manęs rengimas po keliolikos metų įvyksiančiam susitikimui su Urantijos Knyga ir jos išvertimui į lietuvių kalbą. Taip Tėvas man praktiškai padėjo gerinti ir šlifuoti mano lietuvių kalbos įgūdžius ir jos stilių. O kada jau tą, iki tam tikro laipsnio, pasiekiau, tada leido panirti ir į anglų kalbos praktinį vartojimą, kada galų gale mane pervedė į anglų skyrių.

Kada angliška Urantijos Knyga pateko į mano rankas, tada aš nieko nežinojau nei apie pačią knygą, nei kaip ji iš viso atsirado mūsų planetoje. Ji man buvo atnešta ir įteikta. Milžiniška, 2097 puslapių teksto ir 60 puslapių turinio apimties ir didžiulio formato knyga.

Ją skaitydamas aš gavau visus atsakymus į iki tol mano keltus klausimus, į kuriuos man niekas nesugebėdavo įtikinamai ir argumentuotai atsakyti – nei kunigai, nei filosofai, nei teologai, nei knygos, nei mano paties apmąstymai.

Perskaitęs Urantijos Knygą, pajutau, savo viduje, kad būtina šitą knygą šaukte šaukti žmonėms tiesiog gatvėse, miestuose ir miesteliuose, kaimuose ir vienkiemiuose. Tokia jos galia, kad sunku patikėti, jog tokią galią gali turėti knyga. Tik jos dėka ėmiau vis labiau ir labiau suvokti, kas yra Dievas Tėvas, kas yra Jėzus, kas yra dieviška visatos šeima, kaip ji veikia.

Vilniaus Mokytojų namuose pradėjau skaityti paskaitas kiekvieną penktadienį. Ruošiausi šiems užsiėmimams labai intensyviai, kasdien. Ir tą darau iki šiol, nes Urantijos grupė ir dabar, kiekvieną penktadienį, nuo 1994 m. vasario 18 d., renkasi į savo užsiėmimus. Būtent šitų užsiėmimų dėka, jiems ruošdamasis raštu, išversdamas po nedidelę porciją kiekvienos savaitės skaitymui, pradėjau Urantijos Knygos vertimą iš anglų kalbos į lietuvių. Tačiau dar ilgai nesuvokiau, kad šitą knygą verčiu. Tiesiog ruošdavausi penktadieniniam Urantijos grupės užsiėmimui. Apie vertimą, tokios milžiniškos ir tokio sunkaus teksto knygos, neturėjau ir minties. Dar daugiau, buvau tikras, kad tokios knygos išversti iš viso neįmanoma. Vienintelės knygos visoje planetoje, nes tokia giluminė, masyviais klodais, yra pateikta joje informacija. Ir be Tėvo pagalbos jos tikrai išversti neįmanoma.

Tačiau po poros metų tokio darbo atėjo mintis, kad būtų neblogai tokią knygą turėti ir lietuvių kalba. Kiek daug daugiau žmonių galėtų ją perskaityti. Bet net ir tada nuvydavau mintį, kad ją galima būtų išversti visą. Ir tik tada, kada, besiruošiant Urantijos grupės užsiėmimams, jau susidarė daugiau kaip tūkstantis puslapių ranka prirašyto vertimo teksto, pajutau didžiulį ryžtą, viduje, tarsi kas būtų išjudinęs jį iki tol miegojusį, išversti visą tekstą. Tuo labiau, kad per šitą laiką jau buvau įgijęs pasitikėjimo savo jėgomis, kaip gi vis tik tvarkytis su tokiu sudėtingu ir labai neįprastu, žmogaus protui, tekstu.

Ir kada tik apsisprendžiau Urantijos Knygą išversti ir išleisti lietuviškai, pajutau, kaip tarsi nematoma jėga ėmė taip stipriai mane vesti iš vidaus,

padėdama suformuoti tokius sudėtingus sakinius, tarsi pasakydama, kad turiu kažką pataisyti, kas jau buvo išversta kokiame nors konkrečiame puslapyje, net prieš kelis šimtus puslapių, kad atrodė, jog toji nematoma jėga yra man labai artima ir norinti padėti. Ir tai man keldavo ir šypsena ir žingeidumą, ar tikrai yra taip. Ir kada ieškodavau klaidų nurodytuose puslapiuose, tikrai jas ten ir surasdavau.

Namuose, prieš užmigdamas, pradėjau kalbėtis-melstis savais žodžiais. Labai atsargiai rinkdavau žodžius, kad tik neįsipareigoti per daug Dievui. Aš laikiausi tokios nuostatos, jeigu kokį žodį jau vartoju maldoje, tai už jį tampa ir atsakingas, kad gyvenime tokiu žodžiu ir vadovausiuosi. Jeigu meldžiu didesnio Dievo supratimo, tai turiu ir siekti didesnio Dievo supratimo, jeigu meldžiu didesnio gailestingumo, tai turiu ir pats būti gailestingesnis. Jeigu sutinku su Dievo valia, tai turiu ją ir pripažinti be jokių išsisukinėjimų, kad patogiau būtų man. Todėl, mano maldą buvo galima pavadinti tokia, kad aš su Tėvu derėjau, ieškodamas tokių žodžių, kurie būtų priimtini ir Jam, ir manęs per daug neįpareigotų ir tuometinės mano laisvės „nesuvaržytų.“ Bet maldos žodžiai keitėsi. Jie gilėjo ir vis daugiau ir daugiau ateidavo ramybės pojūtis.

Vieną dieną, beverčiant Urantijos Knygą tamsiame kambarėlyje, manyje įvyko sprogimas – visą krūtinę užliejo nepaprasta šiluma ir meilės banga. Aš norėjau lėkti į gatvę ir šaukti visiems: „Mielieji aš Jį suradau, aš noriu su jumis Juo dalintis, nesvarbu, ar jūs sveiki ar sergantys, net užkrečiamomis ligomis, ar jūs turtingi ar vargšai, noriu visiems Jį aiškinti.“ Pajutau, kad mano visa baimė išgaravo. Tiesiog pajutau, kad nebeturiu baimės jausmo. Vietoje jo, vien tik meilės jausmas. Tai buvo gimimas iš dvasios, apie kurį kalbėjo Jėzus. Žmogaus kūnas tas pats, bet visiškai kitas jo charakteris. Nuo to laiko meilės jausmas visą laiką tik augo ir stiprėjo visiems be jokio prioriteto tarp savų ar nesavų. Visi tapo savi. Tik tada suvokiau, dar daugiau patyriau, kad aš tapau laisvas. Laisvas nuo baimės, nuo pykčio, nuo susierzinimo, nuo pavydo, nuo noro viešpatauti kitų atžvilgiu. Ir visos neigiamos savybės buvo pakeistos nuostabiu meilės jausmu, milžinišku gailestingumu, noru tarnauti visiems, nesiekiant jokio už tai atpildo. Tik tada suvokiau, kodėl Jėzus yra vadinamas Išlaisvintoju.

Kada pradėjau reguliariai skaityti paskaitas dar ir Kaune, tada ėmiau praktiškai patirti, kaip pačios paskaitos metu tarsi pajausdavau, kad kažkas man padeda sklandžiai formuluoti mintis, jas perteikti ir kokiu balso stiprumu. Mano pasirošimas paskaitai visada būdavo mano malda kelyje į Kauną, ir prašymas Tėvui, Jėzui, kad man padėtų pasakyti tai, ką jie nori, kad aš pasakyčiau. Tiesiog meldavau, kad Tėvas kalbėtų mano lūpomis. Ir Jis kalbėjo taip nuostabiai, kad paskaitos metu, momentais, aš pajausdavau, jog pats tarsi klausausi iš šalies taip pat, ką Jis aiškina. Apie tokius savo patyrimus aš niekam nepasakojau, dėl to

mano paskaitų klausytojai nieko ir nežinojo apie mano paties patyrimus tų pačių paskaitų metu. O grįždamas namo, visada dėkodavau už tokių nuostabų vedimą ir patyrimą paskaitos metu.

Toks ilgalaikis patyrimas man leido tvirtai žinoti, kad Tėvas veikia realiai per žmogų. Jis kalba per žmogų, kad kitas žmogus galėtų išgirsti Jį, kol pats žmogus dar negali Tėvo balso girdėti.

Kada įsteigiau Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus šventovę ir pradėjau vesti pamaldas kiekvieną šeštadienį, tada pajutau, kaip malda liejasi ne iš mano žmogiškojo proto, bet iš pačios sielos gelmės. Kada per pirmąsias pamaldas skvere buvo paskleistas nuostabus kvapas, tada daugiau pajaučiau negu suvokiau, kad tai būtent mums ir buvo duodamas fizinis ženklas, jog Tėvas leidžia mums pajauti, mūsų fiziniams jutimo organais, kad Jis gali apie savo buvimą šalia duoti žinią. Bet tokią žinią, kuri mums teiktų palaimą, kuri mūsų negąsdintų, bet priešingai, nuramintų, tačiau kokios pajauti įprastinėje būsenoje negalime.

Tada prisiminiau, kaip prieš keletą metų skrendant iš Paryžiaus iš Urantijos Knygos pasaulinės vertėjų konferencijos, man buvo parodytas trijų koncentrinė žiedų ženklas, kuris reiškia mūsų visatoje vartojamą Rojaus Trejybės simbolį: Dievą Tėvą, Dievą Sūnų, ir Dievą Dvasią.

Todėl per pamaldas skvere paskleistas malonus kvapas manęs nebensutebino. Tačiau kada tas pats kvapas mane pasivijo važiuojantį dviračiu už miesto, tada su juo taip pat pajutau ir šilumą, savo viduje, ir meilės antplūdį. Ir aš vėl prisiminiau, kad lygiai tokius pačius pojūčius buvau patyręs ir skrisdamas iš Paryžiaus, ir kada įvyko mano gimimas iš dvasios. O sugrįžus namo, vonioje, vėl užuodžiau toki patį kvapą. Ir jis buvo toks stiprus, kad ėmiau net uostyti muilą, ar ne jis skleidžia toki aromatą. Muilo kvapas man pasirodė labai grubus. Tuo tarpu išėjęs iš vonios, virtuvėje, užuodžiau jau kitoki, dar skanesnį kvapą, o kambaryje dar ir trečią kvapą, pranokstantį abu pirmuosius. Jokių abejonių nebuvo dėl dvasinės šitų trijų kvapų kilmės. Aš turiu man labai patinkančių, ir mano supratimu, labai subtilaus skonio smilkalų, bet kai juos palyginau su kambaryje paskleistu kvapu, tai jie net iš tolo neprilygo tam nežemiškai subtiliam kvėpėjimui. Jo neįmanoma apsaityti, koks jis buvo nuostabiai subtilus, švelnus, ir gaivinantis. Tai buvo padėka už mano naują dvasinį žingsnį – Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus šventovės įkūrimą ir Tėvo garbinimo pamaldas iš dvasios.

Po kurio laiko pradėjau taikyti tylos praktiką, kada po maldos Tėvo pagarbinimo laukdavau tyloje, kad išgirsčiau tai, ką sako Tėvas man. Kada šitą patį mėginau daryti dar prieš keletą metų, tuomet Jį išgirsti man nepavyko. Tada tokią tylos praktiką nutraukiau, manydamas, kad ji galbūt ir nelabai reali, o galbūt aš dar nesu pasiekęs tokio lygio, kad išgirsčiau Tėvo mokymus, perteikiamus asmeniškai man, kaip ir kiekvienam kitam. Tačiau vis tiek vedimas iš vidaus buvo

toks, kad, gal po poros metų, vėl ėmiau taikyti savo gyvenime tylos praktiką. Ir šįkart Tėvą išgirdau. Negalėjau atsidžiaugti, kad iš Jo gaunu mokymus, kad galiu su Juo kalbėtis, kai tik siela to nori ir atsiveria tokiam bendravimui. Tai buvo toks pastiprinimas man, einančiam dvasiniu keliu, kad nieko panašaus iki tol nebuvau patyręs, nors dvasiniame kelyje buvau patyręs įvairių dalykų, net ir apsiareiškimų.

Dėl to pradėjau vis daugiau ir daugiau skatinti visus savo sielos brolius ir seses siekti asmeninio ryšio su Tėvu, su Jėzumi, kad ir jie galėtų pajauti šitų, neįkainojamų sielos augimui, tiesioginių mokymų, kurie pritaikomi kiekvienam individualiai, sutinkamai su to žmogaus sugebėjimu tuos perduodamus mokymus suvokti ir priimti.

Kada su Tėvu pradėjau bendrauti kasdien, tai ryšys su Juo vis gilėjo ir stiprėjo. Dažnai Jis man sako: „Tu turi pasitikėti Manimi daugiau. Kuo daugiau bendrausi, tuo labiau augs tavo pasitikėjimas Manimi, o tuo pačiu ir savimi, tuo labiau galėsi gauti sudėtingesnius Mano mokymus. Toks bendravimas reikalingas kiekvienam, tik ne kiekvienas jam yra pasiruošęs. Todėl tu turi raginti ir kitus atsigręžti į savo vidų, atrasti Mane savo viduje ir užmegzti tokį abipusį bendravimą.“

Kada toks mano bendravimas su Tėvu tapo neatskiriama mano gyvenimo dalimi, tada tik suvokiau, kaip su Tėvu galėjo kalbėtis Jėzus. Ir būtent tada Tėvas mane paragino pradėti bendrauti ne tik su Juo, bet ir su Jėzumi. Pradėjau, po truputį, kalbėtis ir su Jėzumi, nors siela labiau linko į Tėvą. Tačiau, palaipsniui, bendraujant, kilo vis didesnis noras kalbėtis ir su Jėzumi.

Kada, gal prieš penkis mėnesius, vienas mano sielos brolis atsiuntė man Jėzaus dvasinius mokymus, pavadintus Jėzaus Laiškais, anglų kalba, ir kada aš juos perskaičiau, man kilo didžiulis noras juos išversti į lietuvių kalbą. Jie yra tokie gilūs ir padedantys žmogui giliau pažvelgti ir į patį Jėzų, ir į savo gyvenimo prasmę. Jie buvo perteikti per vieną moterį Afrikoje. Kelias dienas vis sukau galvą, ar nesiimti Jėzaus Laiškų vertimo į lietuvių kalbą, kad ir kiti žmonės galėtų su jais susipažinti. Tikrai tokių Jėzaus mokymų trūksta mūsų visuomenei. Tačiau galų gale nusprendžiau šituo klausimu pasitarti su Tėvu. Jis pritarė mano minčiai, tik man pasiūlė, kad tą aptarčiau betarpiškai su Jėzumi: „Kaip sutarsite, taip ir bus“. Tačiau prieš man kreipiantis į Jėzų, mano protą perskrodė mintis, kad Jėzaus prašyčiau ne leidimo išversti jo laiškus į lietuvių kalbą, bet kad jis man perduotų panašius mokymus, tačiau lietuviškai, kad tai būtų originalūs mokymai, skirti mūsų žmonėms, o ne išversti į lietuvių kalbą iš anglų kalbos.

Kada užmezgiau ryšį su Jėzumi, aš jam pasakiau, jog ketinau prašyti jo leidimo versti jo laiškus, perduotus anglų kalba, tačiau kad prieš pat užmezgant šį ryšį, mano protą perskrodė tokia mintis, jog gal jis gali ir man padiktuoti origi-

nalius mokymus, kurie labiau tiktų mūsų žmonėms, kad jie žinotų, jog tai nėra vertimas, bet originalūs jo mokymai.

Jėzus pritarė šitai minčiai ir pasiūlė kasdienį bendravimą nuo ryto šeštos valandos. Man tai buvo ankstyvas metas. Paprastai aš eidavau miegoti šiek tiek po pusiaunakčio, o pabudavau apie pusę aštuonių. Keletą kartų, anksčiau, man Tėvas buvo rekomendavęs keisti dienos režimą – keltis bent jau šeštą valandą ryte. Tačiau tokio režimo tegalėjau laikytis vos kelias dienas, nes vėlai nuėjęs gulti, turėdavau vargo atsikelti šeštą valandą. O vis tik atsikėlęs tokiu ankstyvu metu, dieną jausdavau tokį mieguistumą, kad turėdavau šiek tiek nusnausti.

Tačiau troškimas gauti iš Jėzaus mokymus suteikė didžiulį norą savo režimą pakeisti. Ir aš sutikau su jo pasiūlytu bendravimo laiku.

Vakare jaučiau šiokių tokį nerumą, ar atsikelsiu, ar būsiu pakankamai išsimiegojęs, kad galėčiau taip anksti priimti jo perduodamus mokymus, kokie bus tie mokymai, kaip man pavyks juos priimti, daug kitų klausimų sukosi mano galvoje.

Tėvo man perduodamus mokymus aš kartais užrašydavau tiek anglų kalba, tiek lietuvių kalba. Angliškus nusiųsdavau savo sielos broliams ir sesėms į Jungtines Amerikos Valstijas, į internetu vykstančių diskusijų konferenciją, o išverstus į lietuvių kalbą – į mūsų svetainę – www.urantija.lt

Jeigu Tėvo mokymus priiminėdavau lietuviškai, tuomet juos versdavau į anglų kalbą, o jeigu juos gaudavau anglų kalba, tada versdavau į lietuvių kalbą. Žodžiu ir viena kalba, ir kita kalba turėjau patyrimo, kaip juos iš karto užrašyti, kada bendrauju su Tėvu. Tačiau dabar bus perduodami Jėzaus išsamūs mokymai, kurie turės tapti atskira knyga. Dėl to tai bus, galbūt, nuoseklūs ir išsisiniai mokymai, kokių dar niekada nebuvau gavęs. Tai turėjo būti naujas patyrimas ir man. Tačiau tvirtai žinojau, kad su Tėvu įmanoma viskas. Dėl to dar daugiau ėmiau garbinti Tėvą ir melstis už visus. O sau prašiau tik dar didesnio atsidavimo Jam ir gilesnės išminties iš Jo pajautimo.

Kiekvienas rytas, dar prieš šešias, prasidėdavo nuo Tėvo garbinimo ir maldos už visus. Ir mano visiško atsidavimo Tėvo valiai ir Jėzaus mokymų priėmimui. Aš pajusdavau viduje nedidelį virptelėjimą, tarsi kas įjungtų mane į kitokių virpesių dažnį, kur mano paties, ką tik buvusios mintys, tarsi nugrimzta į nebejuntamą mano paties protui dugną, o mane pripildo visiškai kitokios mintys iš Jėzaus. Man belieka tik jas kompiuteriu užrašyti, kaip tą darydavau gaudamas Tėvo mokymus.

Bendravimas vyko kasdien du mėnesius. Kada jis buvo baigtas, tada ėmiausi taisyti korektūros klaidas, nes vis tiek spausdindamas, padarydavau klaidų, tai ne tos raidės mygtuką nuspaudžiu, tai dvi raides nuspaudžiu, ir pan. Tačiau nei kalbos, nei stiliaus klaidų netaisiau, išskyrus keletą vietų. Dėl to jūs turite būti

atleidūs dėl sunkoko stiliaus, nes jo palengvinti aš neturiu teisės. Kokį tekstą priėmiau, tokį ir jums pateikiu. Mokymas yra Jėzaus. Mano – užrašymas. Jūsų – studijavimas ir taikymas.

Ruošiant Jėzaus Kristaus apreiškimą *Kalbu Jums Vėl* išleisti antrą leidimą, su *papildiniu*, visas apreiškimo tekstas vėl buvo atidžiai perskaitytas, kad pirmojo leidimo vis tik prasprūdušios pro akis gramatinės klaidos būtų pašalintos. Ir šikart aš nuoširdžiai dėkoju už šį puikiai padarytą darbą, kupiną meilės ir atsidavimo, mano dvasios sesei Violetai Mieliauskienei, o už šio papildyto Jėzaus apreiškimo knygos maketą nuoširdžiai sakau ačiū savo dvasios sesei Kristei Vasiliauskaitei. Taip pat nuoširdžiai dėkoju visiems savo dvasios broliams ir sesėms, kurie paaukėjo pinigų, kad *Kalbu Jums Vėl*, jau papildyta, gali būti priinama vis didesniai skaičiui mano dvasios brolių ir sesių tiek Lietuvoje, tiek ir užsienyje. Tik jų nuoširdžių paaukojimų dėka jūs ir galite turėti šią nuostabią knygą, kuri padarys didžiulį meilės ir gėrio poveikį ne vienam iš jūsų.

Tuo labiau, kad nuo pirmojo leidimo iki antrojo leidimo Jėzaus Kristaus *Kalbu Jums Vėl* apreiškimą išverčiau į anglų kalbą ir išleidau ir anglų kalba, o taip pat šis apreiškimas tiek sujaudino mano dvasios brolių Izidorių, kad jis išvertė šį apreiškimą į rusų kalbą, ir jį taip pat išleidau ir rusų kalba. Tad šios jūsų aukos taip pat prisidėjo, ir toliau prisideda, prie dvasinių apreiškimų leidimo ir plitimo po visą pasaulį. Tuo labiau, būtent jūsų aukų dėka taip pat galėjau išleisti Rojaus Trejybės apreiškimų pirmąją knygą *Akimirkos Amžinybė*.

Telydi jus ramybė.
Su broliška meile,
Algimantas

Jėzaus mokymų priėmimas prasidėjo 2006 metų rugsėjo 29 dieną 6 val. 15 minučių.

Papildomus Jėzaus mokymus priėmiau jau atskirai nuo šio apreiškimo knygos, net skirtingais metais. Kadangi tai irgi Jėzaus mokymai, tai manau, kad jie visiškai dera prie šio apreiškimo knygos.

1. Tiesos šaltinis – vidinis aš iš Tėvo

Mano mylimas brole, ir visi kiti mano broliai, kurie dabar skaitote šituos mano mokymus, perteikiamus per mano mylimą brolių kaip ir visus kitus mano vienodai mylimus brolius, jūs turėsite galimybę patirti didesnę šviesą negu ją iki šiol patyrėte, skaitydami mano mokymų aprašymą iš jūsų vadinamojo Šventojo Rašto, arba Naujojo Testamento.

Šito Rašto tiesa ir šviesa turėjo didžiulės prasmės prieš du tūkstančius metų, kada žmonija gyveno kitomis sąlygomis, didžiulės agresijos sąlygomis. Dabar gi ateina tas metas, kada žmonija turi didžiulį pasirinkimą laisva valia, kuo mėgautis, kuo domėtis, kuo vadovautis.

O kaip gi žmogus gali vadovautis, turėdamas tik vieną rašytinį šaltinį, kurį jis pavadino Biblija, ir tik ją pasitiki vien tik dėl to, kad jos parašyta tiesa išgyveno du tūkstančius metų.

Tiesa neturi laiko rėmų ir įprasminimo laike, jeigu ji pajaušta žmogaus širdimi. O žmogaus širdis prilįgsta žmogaus vidiniam balsui, kuris yra paprasčiau suvokiamas kaip sąžinė, kaip sielos balsas, kaip Dievo balsas, kaip tas tikrasis doros ir moralės matuoklis, aukščiausiu lygiu atskiriantis, nors sąmoningai dar ir nesuvokiantis, kas yra *tiesa*.

Dėl to, kad pajautumėte ir savo, ir kitų savo sielos brolių augimą, jūs turite turėti ir didesnius tiesos ir šviesos rašytinius dokumentus, kuriuos ir galėtumėte patikrinti savo vidiniu balsu, savo sielos balsu. O šitas patikrinimas yra gyvas. Jis yra Dievo balsas iš vidaus. Štai dėl ko jūsų vidiniam balsui neturi būti svarbu, ar rašytinis šaltinis jau išsilaiškė du tūkstančius metų ar tik ką pasirodė tarp jūsų.

Būtent jūsų pačių vidus yra tas tvirtas patvirtinimas to, ar jūs susidūrėte su didesne šviesa, ar priešingai, šitoji šviesa jus sugniuždo ir atitraukia nuo savojo

aš naujo atsiskleidimo ir sužydėjimo naujomis spalvomis.

Dabar aš jums perduodu naujus, ir artimesnius jūsų dabartinės civilizacijos išsivystymo sampratai, mokymus, kurie kiekvieną pakylės į aukštesnį ir jums patiems reikalingesnį lygį negu tą galėjote pajaušti skaitydami tik jūsų vadinamąjį Šventąjį Raštą – Naująjį ir Senąjį Testamentus. Ir šitoji tiesos dalis, kurią jūs gausite iš manųjų, per mano mylimą brolių, pateikiamų mokymų, yra skirta jūsų pačių ugdymui ir jūsų sampratos išplėtimui tiek apie mano paties asmenį, kada aš gyvenau būdamas žmogiškuoju pavidalu kaip Jėzus iš Nazareto, tiek ir apie aukščiausiąją dieviškąją Tėvo asmens tikrovę, kurioje esu tiek aš, tiek jūs.

Kiekvienas iš mūsų esame Jame, ir Jo pranokti negalime. Nė vienas tvarinys negali pranokti Kūrėjo, kad ir kiek tas tvarinys būtų išsivystęs ir norėtų augti.

2. Kodėl buvo perduodami šitie mokymai?

Iš pat pradžių noriu jums, mano mylimi sielos broliai ir seserys, paaiškinti, kodėl ėmiausi perteikti šituos savo mokymus per savo mylimą brolių.

Aš perdaviau savo mokymus per vieną savo mylimą seserį, kuri gyvena Afrikoje, ir tie mano mokymai pavadinti Kristaus Laiškais. Su jais susipažino ir jūsų sielos brolis, kuris dabar ir priima mano naujus mokymus ir užrašo juos, kad galėtumėte juos skaityti ir jūs, kiekvienas, kurie dar negalite su manimi tiesiogiai taip bendrauti.

Kristaus Laiškai buvo perduoti per mano mylimą seserį anglų kalba, kad kuo lengviau būtų galima juos išversti į kitas pasaulio kalbas, kad jie galėtų paplisti po visą pasaulį. Ir jūsų sielos brolis, dabar užrašantis šiuos mano mokymus, perskaitęs Kristaus Laiškus, pajuto nenumaldomą troškimą juos išversti į jūsų gimtąją kalbą. Jis su manimi bendrauja tiesiogiai ne vienerius metus ir gauna mokymus iš manęs, lygiai taip, kaip toji mano mylima sielos sesuo, užrašiusi mano mokymus, pavadintus Kristaus Laiškais. Ir kada jis kreipėsi pagalbos į Tėvo dvasią, kuri taip pat gyvena kiekviename iš jūsų, ir su kuria jūs, kiekvienas, taip pat galite užmegzti tiesioginį ryšį, lygiai taip, kaip tą ryšį yra užmezgęs šis jūsų sielos brolis, tada jis paprašė Tėvo pagalbos verčiant Kristaus Laiškus į jūsų gimtąją kalbą. Ir tada jam kilo mintis tuos Kristaus Laiškus ne išversti, o taip pat užrašyti tiesiogiai iš bendravimo su manimi. Tėvas tokiai minčiai ir viską atidavė bendram mūsų sprendimui.

Toks mano sielos brolio apsisprendimas buvo būtent tas sprendimas, kokio ir norėjo Tėvas ir kokio norėjau aš, ir kokiam mano sielos brolis buvo ruošiamas ne vienerius metus. Dėl to aš labai apsidžiaugiau tokiu savo sielos brolio sprendimu ir su malonumu priėmiau tokį jo pasiūlymą perteikti jums,

mano mielieji, skirtą mokymą, kuris ir atitinka mano perteiktus mokymus per mano mylimą sielos seserį Afrikoje anglų kalba ir pavadintus Kristaus Laiškais. Tačiau tai ne Kristaus Laiškų vertimas į lietuvių kalbą, ir ne jų atpasakojimas jūsų gimtąja kalba, bet manieji mokymai, skirti jums visiems, kas juos skaito lietuvių kalba. Nesvarbu kokios tautos mirtingasis juos skaito. Nesvarbu, kokią religiją jis išpažįsta. Nesvarbu, kokios rasės jis yra vaikas. Šitie mokymai yra skirti visiems, kas nori augti net daugiau negu patys gali įsivaizduoti, kad jie dar gali tiek augti dvasiniu savojo aš augimu, kuris iš tikrųjų yra nesibaigiantis.

Dvasinis augimas yra begalinis. Amžinas. Kaip ir visos kūrinijos pažinimas yra begalinis ir nesibaigiantis. Tik jūs, kiekvienas, esate savo paties augimo vienintelis stabdys – jeigu patys sau sakote, kad augti daugiau nenorite, jums šito užtenka, tai ir yra pagrindinė kliūtis ir pagrindinis stabdys jūsų asmeniniam augimui. Nėra jokios kitos jėgos, visoje Kūrinijoje, išskyrus jūsų pačių valią, asmeninę valią, savo paties dvasiniam augimui ir kūrinijos pažinimo augimui.

3. Manojų gyvenimo žmogiškuoju pavidalu epizodai

Dėl to, kad jūs galėtumėte jaustis tvirčiau skaitydami šituos mano jums pateikiamus mokymus, o tuo pačiu, kad ir patys galėtumėte pajauti mano, kaip atėjusio tarp jūsų materialiu pavidalu, Jėzaus asmenį, aš jums kai ką pasakysiu ir iš savojo gyvenimo žmogiškuoju pavidalu, ko nėra parašyta jokiam kitame rašte.

Tie, kurie esate susipažinę su nauju Apreiškimu, pavadintu Urantijos Knyga, galite susidaryti manojų gyvenimo ir mokymų aprašymo gilesnį pavaizdavimą, nes tokį mano gyvenimo aprašymą jums pateikė aukštesni už žmogų tvariniai. Ir būtent jų dėka jūs turite tokį gilesnį manojų gyvenimo prieš du tūkstančius metų vaizdinį. Bet jie nedrįso savojo visatos Kūrėjo pavaizduoti tokio, kuris galėjo turėti ir neigiamų savybių, nors tenai irgi kalbama, kad aš gimiau lygiai taip, kaip gimė ir visi kiti vaikai tiek iki manęs, tiek ir po manęs jūsų pasaulyje. Ir augau, ir brendau lygiai taip, kaip augo ir brendo visi kiti vaikai iki manęs ir kaip jie augo ir bręso po manęs. Tačiau mano gyvenimo aprašymas yra perteiktas vien tiktai kaip teigiamų savybių rinkinys nuo pat gimimo iki pakilimo pas Tėvą iš dešinės. Tik labai retai buvo užsiminta, kad mano gyvas ir žingeidus charakteris sukeldavo problemų tiek mano tėvams, tiek mokytojams sinagogos mokykloje. Tačiau net ir tos mano sukeltos problemos buvo pateiktos kaip labai nekaltos ir mielos skaitančiajam.

Tačiau ir augdamas, ir brėsdamas aš patyriau lygiai tokias pačias problemas kaip ir visi kiti vaikai. Būdamas guvus, aš tuo pačiu buvau ne tik žingeidus, bet ir įsiplieskiantis, kaip ir kiekvienas tokio amžiaus vaikas. Ir tik tai, kad mano tėvai

buvo supratingi ir mane tikrai mylintys, tai ir suteikė jiems nuostabios kantrybės, kad aš jokiū būdu nepasukau tokiu keliu, kuris mane būtų nuvedęs tolyn į didesnius klystkelius. Aš turėjau savyje daug vidinės jėgos ir sugebėjau savojo ego neiškelti virš kitų tik tada, kada manoji vaikystė jau buvo išibėgėjusi. Kada aš jau buvau pasiekęs didesnę savosios aplinkos supratimo lygį. Mano bendravimas su Juozapu ir Marija nebuvo toks nekaltas, kaip kai kuriems iš jūsų gali atrodyti. Aš irgi turėjau ir pykčio proveržių, kada mano protas negalėdavo suvokti, kodėl mano tėvai taip stengiasi mane laikyti kažkokiu išskirtiniu negu mūsų gausios šeimos kiti mano broliai ir seserys. Man tai atrodydavo neteisinga ir aš tam mėgindavau priešintis. Ir priešinausi savo paties viduje, o tada pradėdavau priešintis ir išoriniais veiksmais. Bet tą dariau ne dėl to, kad didesnis dėmesys man trukdytų arba būtų nemalonus, bet dėl to, kad tai skriaudė kitus mano brolius ir seseris. Ir tą jaučiau kaip įžeidimą. Tą juto mano paties vidinis aš. Tėvai, nei Juozapas, nei Marija, man nieko neaiškino apie mano kažkokią aukštesnę misiją šitame pasaulyje, kurią mano motinai, dar prieš man gimstant, buvo pranešęs jai apsišiekęs Gabrielis. Dėl to mano ego jautėsi įžeistas, kad mane mėgino daugiau lepinti negu kitus savo vaikus. O mamytės lepūnelio vaidmuo man buvo visiškai nepriimtinas. Dėl to manasis vidinis aš tuoj pat užsiliepsnodavo tokį tėvų, ypač motinos, elgesį atmesti. Aišku, tai juos skaudindavo ir žeidavo. Tačiau tuo metu aš jaučiau, kad turiu elgtis tik taip. Toks buvo mano paties vidinio, dar visai nesubrendusio, aš diktavimas mano protui. Dėl to toks mano impulsyvumas sukeldavo nemažai skausmo ir neaiškumo mano tėvams. Jie iš manęs laukė kažkokio išskirtinio dėmesio jiems ir nepaprasto susidomėjimo Dievu, nes visą laiką jie gyveno ta žinia, kurią mano motina buvo gavusi iš Gabrielio, kad aš būsiąs toks pažadėtasis vaikelis, kuris atvers šviesą visiems, kurie tik jį priims. O mano tėvų, kaip ir visų kitų tuometinių žydų mintyse, ir net pašamonėje per kartų kartas buvo giliai suformuotas Mesijo laukimas, kuris būtent ir turėjo išvaduoti jų visą tautą iš pagonių pavergėjų.

Dėl to bet kokioje šeimoje, bet kokioje kartoje, jeigu yra daugiau kaip vienas vaikas, tėvams niekada nereikia meilės dalinti jiems skirtingomis dalimis. Ji turi būti visiems dalinama vienodai. Ir visada dalinama tokia meilė, tarsi tas vaikas, net ir gausioje šeimoje, būtų vienas vienintelis vaikas visoje šeimoje.

Tokia meile mus visus, ir kiekvieną, myli *tas Didysis Šaltinis ir Centras*, kurį jūs vadinate *Dievu*.

Ir tik pajautus *Jo* meilę savo viduje ir galima padalinti visiems savo vaikams meilę vienodai ir tarsi tie visi vaikai, ir kiekvienas paimtas atskirai, būtų vienas vienintelis ir pats mylimiausias vaikas visoje šeimoje. Ir taip su kiekvienu iš gausios šeimos vaiku.

4. Mano maldos

Kol aš augau savo šeimoje, buvau mokomas savo tėvų namuose ir sinagogos mokykloje bendravimo su Dievu per nustatytas maldų formas. Man toks kelias buvo nesuprantamas. Aš klausdavau savo tėvų, kodėl su Dievu reikia kalbėtis ne taip, kaip su savo tėvu, kodėl su Juo reikia kalbėtis tik nustatytų maldų forma. O kaip gi Jam išreikšti savo mintis, savo meilę, savo prašymus, kuriuos jaučia mano protas ir kurių negali išreikšti maldos žodžiai, nes ten nėra tokių prašymų, kuriuos nori pateikti mano protas, vis tiek, labai smarkiai? Ir tokie mano samprotavimai gąsdino mano tėvus ir religinį mokytoją. Tai buvo didžiuliai ir skaudūs samprotavimai ir tėvams, ir mano mokytojui, nes prie jų laisvės jie nebuvo pripratinę savo proto. Dėl to jie niekaip nežinojo, kaip su manimi susitvarkyti, tik atkirsdavo griežtai: „Mes gyvename Mozės įstatymu. Jis mūsų pranašas ir jis bendravo su Jahve ir gavo iš jo mokymus ir mums paliko nuostatas, kaip galima su Jahve bendrauti, o kaip ne. Dėl to ir meldžiamės taip, kaip mus moko šventieji raštai, nes tik juose yra tiesa. Tu nesi tas, kuris būtum išmintingesnis už Možę, kad pažeidinėtum jo paliktus įstatymus. Dievas nubaus kiekvieną, kuris mėgins prilygti Jam. Dėl to ir tu daryk kaip darė mūsų protėviai ir kaip darome mes“.

Tačiau man tokie paaiškinimai nebuvo įtikinami. Aš negalėjau suprasti, kodėl negalima su Dievu kalbėtis su meile ir taip, kaip patinka kalbėti su pačiu mylimiausiu draugu, su pačiu mylimiausiu ir artimiausiu tėvu, ar motina. Aš taip norėjau tikro ir gyvo bendravimo, kad mano vidus kunkuliuote kunkuliuodavo prieš tokią Dievo sampratą, kokią man siūlo raštai ir tėvai – tik nustatyta forma kreiptis į Izraelio Dievą, Jahvę. Dėl to namuose aš sukeldavau maištą, kad šitaip neteisinga. Dievas nori mūsų nuoširdumo, o ne tų pačių vienodai kasdien kartojamų žodžių. Aš savo tėvo, Juozapo, klausdavau: „Tėve, ar tu būtum patenkintas, jeigu tavo visi vaikai tau kasdien vis kartotų lygiai tuos pačius ir vienodus žodžius. Kaip tu mus galėtum geriau pažinti, ir kaip mes galėtume tave labiau pamilti, kai mūsų visas bendravimas būtų visada tik tie patys žodžiai. Ir iš visų vienodi žodžiai. Ir ne tik mūsų šeimoje, bet visų mūsų, žydų, šeimose, visi vaikai kalbėtųsi su savo tėvais lygiai tais pačiais ir vienodais žodžiais. Kaip gi tada jūs galėtumėte mūsų norus sužinoti. Kaip galėtumėte sužinoti ko mes jau pasiekėme, o ko ir nereikia mums siekti?“

Tačiau nei tėvas, nei motina man nieko negalėdavo paaiškinti. Jie tik susierzindavo ir liepdavo man nekvaršinti jiems galvos tokiomis šventvagystėmis. Ir kitiems tokių dalykų nepasakoti, nes susilauksiu didelio vargo.

Bet kaip gi būdamas vaikas imsi ir paklausysi tėvų žodžio. Tuo labiau, kad tėvai negali suteikti nė vieno įtikinamo atsakymo nė į vieną mano klausimą, į

kurį aš ir pats nerasdavau atsakymo. Tačiau vidumi jatau, kad turėtų būti ne taip. Dėl to net ir tokius dalykus aptarinėdavau su savo draugais. Ir sinagogos mokykloje klausdavau mokytojo. Tačiau niekas man niekada negalėjo atsakyti. Jie jautė mano nuoširdumą, jautė, kad jų vienodi atsakymai, kuriuos girdėjau ir namuose iš tėvų, manęs neįtikina. Ir juos tais momentais labai erzindavo, kad aš vis kažko ieškau, vis nepasitenkinu, ką išgirstu iš jų. Aš niekaip negalėjau tilpti į man siūlomas vadinamųjų šventųjų raštų apimtis. Ir man nieko kito neliko, kaip šituos pačius klausimus: „Kodėl turiu su Dievu bendrauti tik nustatytų maldų forma? Kodėl Jahvė baudžia už nuodėmes, jeigu Dievas yra gailestingas ir mylintis Izraelio Tėvas? Kodėl žmonės turi taip kentėti ir sirgti? Kodėl yra tiek daug blogio? Kodėl mes esame nevienodi? Kodėl nevisi yra protingi ir geri? Kodėl Dievas leidžia kitus žudyti?“ ir daugybę kitų klausimų pasilikti sau.

Kadangi mano nuoširdus noras klausti daug ką erzindavo, tai pamačiau, kad žmonės susierzina tik dėl to, kad nežino atsakymo. Ir kada klausimas išmuša juos iš nustatytų rėmų, tada jie pajunta tarsi nebetenka pagrindo po kojomis ir išsigąsta, tarsi būčiau pasakęs ką nors bloga. Ir tada savaime jie pradeda iš baimės gintis mane užšipuldami patys.

Tai būdinga visiems žemo dvasinio lygio žmonėms – išgąstis, baimė, automatiškai diktuoja gynybinę reakciją, kuri visada yra puolimas prieš tą asmenį, kuris tokią reakciją sukėlė. Ir vietoje to, kad pamąstytų apie patį klausimą, tuoj pat atšaukama: „Kokias čia nesąmones kalbi? Ar iš proto išsikrauste?“

5. Tikrovės virpesiai

Mano mylimas broli, mano visi kiti mylimi broliai ir sesės dvasioje, aš jums perduodu šituos savo mokymus dėl to, kad jūs galėtumėte giliau pažvelgti į jus supančią tikrovę ir į tą pačią tikrovę, kurioje esate ir jūs patys. Niekas, net ir aš, negali išsiveržti iš šitos tikrovės virpesių, nes tik iš šitų virpesių, kuriuos paskleidžia Pirmasis Šaltinis ir Centras, ir susideda Tikrovė. Ji yra sudaryta vien tik iš skirtingo dažnio energetinių virpesių. Jūsų mokslininkai kai kuriuos virpesius jau nagrinėja ir skverbiasi vis giliau į jų vidų. Tačiau jie neklausia, net ir patys savęs, kodėl ir iš kur yra tie virpesiai? Jie jau ima suvokti, kad kiekviena, net ir materialiai ir žmogaus akiai matoma medžiaga yra sudaryta iš atitinkamų energetinių virpesių. Jie jau kalba ir tyrinėja atomo suskaidymą branduolinės reakcijos metu, jie mėgina tyrinėti atomo struktūrą teoriniu lygiu. Kol kas jie nekalba apie atomo mažesnių darinių – elektronų sandarą. Tačiau jie irgi turi dar didesnius energetinius virpesius negu atomo virpesiai ir šitų virpesių dažnumas nulemia ir atomo sandarą.

Visa aplinka, kurią jūs pavadinate negyva, taip pat yra gyva. Tik šitos, jūsų

manymu, negyvos gamtos gyvybē yra labai žemų ir grubių energetinių virpesių pavidalu. Ir kiekviena dalelė yra judėjime, virpėjime, ir sukimesi. Kiekviena, net ir mažiausia dalelė, kad ir kokia jūsų materialiam žvilgsniui matoma kieta substancija, tokia kaip didžiausio kalno uola ar pats kiečiausias plienas yra taip pat gyva substancija. Tik šitos gyvos substancijos sudedamųjų dalių judėjimas-virpėjimas yra labai žemų dažnių. Dėl to jūs jų ir nematote. Dėl to ir laikote tokius savo akims matomus aplinkos objektus negyva gamta.

Jūs lygiai taip nematote ir labai aukšto dažnio virpesių. Dėl to jūs negalite matyti manęs dabartiniu ir realiu pavidalu. Kaip negalite matyti net visai šalia jūsų esančių ir jums tarnaujančių angelų – jūsų asmeninių sargų-serafimų – kaip ir daugybės daugybės kitų už šiuos serafimus aukštesnių dvasių, kurios realiai tarnauja jums savo atsidavimu visos kūrinių Sutvėrėjui, visų šitų energetinių virpesių Centru ir Paskleidėjui, kurį jūs ir pavadinate Dievu.

Tai ir teisinga, ir ne. Dievas yra visaapimantis ir visur esantis. Jis nėra konkrečios formos ir išvaizdos. Jis yra Pirmasis Didysis ir Amžinasis visų pačių aukščiausių virpesių paskleidėjas ir rėmėjas ir visos visuminės Sąmonės Šaltinis ir Centras. Tik Jis vienas vienintelis yra visasuvokiantis ir visažinantis, visur matantis nuo pabaigos visą pradžią per visą amžinybę praeityje, kaip ir ateityje. Ir vis tik net ir būdamas toks, jums, pačių žemiausių virpesių pavidalams ir Jo visuminės sąmonės teatskleidusiems tik patį patį pradinį ir patį patį pirminį ir paprasčiausią supratimą, Jis yra asmuo ir asmenybė, su kuria jūs galite bendrauti kaip su pačiu mylimiausiu asmeniu, kuris pats yra Meilės Šaltinis. Jis yra meilės Šaltinis ir Centras visai kūriniųjai.

6. Dievo samprata Jėzui-vaikui, ieškančiam atsakymų savyje

Kada aš buvau, ir pačiu žemiausiu jūsų materialiu pavidalu, žmogaus pavidalu, ir kada mano žmogiškoji sąmonė irgi buvo pačiame žemiausiame mirtingojo lygyje, tada aš irgi negalėjau suvokti, kas gi yra Jahovė-Jahvė, kaip žydai vadino Izraelio Dievą, Izraelio Tėvą. Ir man, net ir vaikui, buvo nesuprantama, kodėl yra kažkokia aukštesnė Jėga, kurią vadina Izraelio Tėvu, ir kurio reikia *bijoti, nes jis nubaus, jeigu jam nepaklusi*.

Kaip gali mylintis Tėvas bausti savo vaikus, jeigu net žmogiškasis mylintis tėvas stengiasi surasti būdą, kaip pasiekti savo vaiko protą, kad tas suprastų jo pamokymą ir paaiškinimą, o ne tuoj pat pulti bausti, jeigu vaikas ko nors nesuprato ir padarė ne taip, kaip šito prašė jo žemiškasis tėvas.

Man buvo nesuprantama, kad tokia Aukščiausia Jėga, gali elgtis blogiau už žemiškąjį ir dar neišmintingą tėvą, kad reikalautų gyvų ėriukų ar kitokių gyvulių

ir paukščių aukojimo, kad žmogus sulauktų už tai atlygio iš *Jos*.

Mano protui toks dalykas atrodė, kad tokia Aukščiausioji Jėga, dar vadinama Izraelio Tėvu, turėjo turėti mažiau išminties už žemiškuosius tėvus, kurie nereikalaudavo iš savo žemiškųjų vaikų žudyti jokių gyvūnų, kad jie pamiltų savo žemiškuosius vaikus.

Ir kada tokios mintys mane nuolat lydėdavo, aš neturėjau ko pasiklausti, dėl ko yra toks negailestingas Dievas, dėl ko Jis yra toks kerštingas, dėl ko Jo reikia bijoti ir visada Jam paklusti, dėl ko aš su Juo negaliu bendrauti tiesiogiai, o tik per rabinus?

Mano paties protas niekaip negalėjo surasti sau pačiam įtikinamų atsakymų, kad argumentai būtų svarūs. Ir jam nebelikdavo nieko kito, kaip imti kalbėtis su savimi. Ir šitoks žvilgsnio nukreipimas į savo vidų atnešdavo vis labiau ir labiau augantį pasitenkinimą, nes netikėtai pats sau, pajausdavau, kad imu surasti ir atsakymus. Ir tokie atsakymai buvo man svarūs tiek, kad aš ėmiau vis labiau ir labiau mėgautis šituo pokalbiu su savimi.

O kodėl gi mano protas turėtų nesivadovauti gaunamais atsakymais, nors ir nesuprasdamas, kaip tie atsakymai jį pasiekia? Tačiau aš vis labiau ėmiau tikėti tais atsakymais, kad Dievas tikrai nieko nebaudžia ir neskriaudžia, Jis myli ir šviečia, o tik žmonės dėl savo protėvių baimių bijo šitos šviesos, nes nežino, kad šitokius klausimus, kokius klausiu ir aš, gali savęs klausyti patys. Ir patys gauti tokius atsakymus, kurie juos nuramintų ir paaškindų, kaip jiems nebebijoti Dievo, kad Jis kiekvieną kartą juos gali nubausti. Aš net ir nežinodamas šitų savo minčių, kurios vis giliau ir skvarbiau ėmė įsiviešpatauti mano prote, šaltinio, jomis ėmiau pasikliauti irgi vis labiau ir labiau. Bet apie tai negalėjau pasikalbėti atvirai su niekuo, nes mano net užuominų, kad Dievas myli ne mažiau už žemiškąją tėvą, ir nebaudžia daugiau už žemiškąją mylintį tėvą irgi, niekas ne tik nenorėjo suprasti, bet nenorėjo net apie tai kalbėti.

Ir dėl to aš vėl buvau priverstas lygiai taip ir toliau tokiais klausimais kalbėtis su pačiu savimi. Ir nuo labai ankstyvo amžiaus. O kadangi mano paties mintys vis labiau skirdavosi nuo tų minčių, kurios vyravo mano aplinkiniame gyvenime, tai žmonės labai greitai susierzindavo, jeigu ką aš pasakydavau jiems ne taip, kaip jie buvo išmokyti savo tėvų, tėvų tėvų, ir visų ankstesniųjų kartų vadinamųjų raštų. Štai dėl ko mano aplinka man tikrai niekuo negalėjo padėti surasti atsakymų į man kylančius vis naujus ir naujus klausimus.

7. Gyvo bendravimo su žmonėmis svarba

Žingeidumas yra nuostabus bruožas kiekvienam, kada yra keliami klausimai ir nuoširdžiai ieškoma atsakymų. Tačiau, kada klausimų gelmė pranoksta žmogaus suvokimą, tada tokie klausimai žmogų iš karto išgąsdina, suerzina, ir jis akimirksniu stoja į savojo aš gynimo pozą, tuo pačiu užblokuodamas bet kokį nuoširdų norą sužinoti atsakymą, kad išplėstų ir savo paties proto supratimą.

Būtent tokia aplinka vyravo prieš du tūkstančius metų, kada aš vaikščiojau jūsų pasaulio žeme, kada keliavau po Viduržemio jūros kraštus ir studijavau žmones ir tomis kelionėmis plėčiau savo proto supratimą, kaip gi žmogus gyvena, dirba, ir mąsto skirtingose vietovėse. Ir skirtingų charakterių ir rasių žmonės. Ir šitokios gyvos studijos vėl man suteikdavo daug daugiau atsakymų į mano paties keliamus klausimus, negu aš jų galėjau pasisemti iš tuometinių Raštų.

Visada gyvas bendravimas tarp žmonių pranoksta bet kokią *teoriją*, nes teorija yra tik išmąstymas, pasiremiantis ribota patirtimi ir mėginant padaryti apibendrinančias išvadas. Tuo tarpu gyvas bendravimas su žmogumi suteikia gyvus *virpesius, kuriuos tas žmogus, su kuriuo bendraujate, skleidžia ir jums, ir visai aplinkai*. Ir tų virpesių nenagrinėja teorija, nes jų apibūdinti kokia nors viena išvada neįmanoma, nes jie visi yra individualūs ir nepakartojami, nes jie yra gyvi ir *besikeičiantys*. Ir vieno ir to paties žmogaus skleidžiami virpesiai vieną akimirką gali būti vienokio dažnio, kitą akimirką – jau kitokio. To paties žmogaus.

8. Psichologijos ir psichiatrijos problema

Jūsų mokslas, šiandien, nagrinėja tik žmogaus psichologiją ir visiškai iš akiračio išleidžia tos psichologijos tyrinėtojo *gyvą ir realų Šaltinį* ir žmogaus *gyvą ryšį su tuo Šaltiniu*. Tas Šaltinis ir yra Pirmasis Šaltinis ir Didysis Centras, kuris laiko apgaubęs visą kūriniją savajame grybšnyje. Dėl to neįmanoma turėti mokslinės teorijos tada, kada toji teorija neigia kokio nors nagrinėjamo reiškinio *Šaltinį*. O būtent psichologija, psichiatrija ir neigia žmogaus kilmės *Šaltinį* ir visos išminties *Šaltinį* – Pirmąjį *Šaltinį* ir Centrą, kurį jūs vadinate Dievu, ir kurį aš prieš du tūkstančius metų, kada vaikščiojau kaip vienas iš jūsų ir tarp jūsų kaip Jėzus iš Nazareto, pavadinau jūsų, kiekvieno, *mylinčiu Tėvu*.

Štai dėl to jūsų psichologija ir psichiatrija atsidūrė aklavietėje, mėgindama išspręsti žmogaus dvasinio-energetinio vidinio virpėjimo sutrikimo problemas, kurios vis dažniau ir giliau kamuoja žmones. Ir šitų problemų tik daugės, o psichologijos ir psichiatrijos galimybės padėti tokiems vargšams ir nevirties apimties žmonėms niekuo nesikeis, jeigu tie patys psichologai ir psichiatrai,

mėginantys padėti, patys nepatirs Pirmojo Šaltinio ir Centro veikimo savo pačių viduje ir nesuvoks, kad visos ligos prasideda nuo Pirmojo Šaltinio ir Centro siunčiamų, visai kūrinijai ir kiekvienam tvariniui vienodai ir be perstojo, *Jo meilės virpesių vandenyno pažeidimo*. Ir tik padėdami tiems vargšams ir tikrai labai kenčiantiems mano sielos broliams ir seserims, ir jų sielos broliams ir seserims, atsiverti šitiems Pirmojo Šaltinio ir Centro *nuolat ir be perstojo siunčiamiems meilės virpesiams*, jie ir išgydys juos nuo tokių ligų, kurios iš tikrųjų rodo ne ką nors kitą, o šitų meilės virpesių trūkumą jų viduje.

9. Mano aplinka

Aš atėjau į šitą pasaulį norėdamas žmonėms atnešti ne teorinės Aukščiausiosios Jėgos, ne teorinio Aukščiausiojo Proto, ne teorinės Aukščiausiosios Sąmonės sampratą, ne tai, ką jūs vadinote Jahove ar Jahve, Izraelio Dievu, Izraelio Tėvu, sampratą, aš atėjau į šitą nuostabų pasaulį, kad parodyčiau kelią, kaip jūs galite surasti ramybę ir palaimą, ir patirti tikrąjį pasitenkinimą savo viduje, turėdami tikrą ir gyvą ryšį su tais realiai jus maudančiais kaip kosmoso vandenynas, ir net jūsų pačių viduje, tos Aukščiausiosios Jėgos, to Aukščiausiojo Proto, tos Aukščiausiosios Sąmonės meilės virpesiais jumoje, ir kaip juos pajauti ir atrasti.

Ir tada patys galėtumėte patikėti mano žodžiais, nes visa tai galėtumėte patys patirti, o tuo pačiu patvirtinti ir mano žodžių teisingumą savajame gyvenime.

Aš pasirinkau paprastus, eilinius jaunos vyrus, kurie turėjo didesnę galimybę neišsigąsti tokio kelio į savo vidų, kuris visiškai paneigs tą kelią, kokį jiems per šimtmečius buvo nutiesę rabinai ir fariziejai, jų vadinamojo švento rašto aiškintojai ir mokytojai.

Sakydamas, kad aš pasirinkau eilinius vyrus, kurie gyveno toje kartoje ir toje vietoje, kur aš vykdžiau savo misiją, apreikšdamas visiems vieną ir tą patį Dievą – Tėvą, aš turiu omenyje paprastus žmones, kurie buvo linkę patikėti manuoju žodžiu ir manuoju mokymu apie vieną Dievą Tėvą visiems žmonėms ir visų žmonių tarpusavio brolystės ryšį.

Tačiau nemanykite, kad šitie paprasti žmonės buvo nemokyti iš viso, kad ir skaityti nesugebėjo. Jie visi buvo baigę tuo metu buvusias sinagogų mokyklas. O tose mokyklose jie visi gaudavo gerą pasirengimą tiek rašymo, tiek skaitymo, tiek tuometinio pasaulio pažinimo, tiek savo vadinamųjų Raštų supratimo, kiek tokio supratimo mokė tuometiniai mokytojai. Ir toks supratimas jiems šiek tiek padėdavo kasdieniame gyvenime, nes kiekvieną sunkumą ar nepasisekimą žmonės visada pateisindavo Dievo atsigrėžimu ar nusigrėžimu nuo žmogaus. Jeigu žmogus gyveno turtingai, tai reiškė, kad jį Dievas myli ir tuo įrodo savo

palankumą apdovanodamas jį savo didesniu dėmesiu, kuris ir pasireiškėdavo didesniu materialiu turto ir geresniu materialiu gyvenimu. Tuo tarpu tie, kuriems gyvenimas buvo sunkus, buvo luoši ar ligoti, kurie kentėjo fizines kančias ir buvo atstumti, anuometiniu supratimu, nuo Dievo malonės gausos, rodė ne ką kitą, o tai, kad tie žmonės nėra Dievo tiek mylimi.

Ir dėl tokių nuostatų, kurių jie pasisemdavo sinagogų mokyklose, o rabinai dar ir savo akademijose, kuriose tuometinis rabinų mokymas visą laiką pabrėžė, kad tik jie, ir rašto aiškintojai, raštininkai, turėjo Dievo jiems suteiktą išskirtinę teisę mokyti raštų dėstomų jiems atrodančių tiesų visiems kitiems judėjams, ir tuo Dievas jiems parodė dar didesnę palankumą, priartindamas save prie jų, tokia sluoksniuota visuomenė neturėjo jokios sąžinės graužaties dėl to, kad viskas yra taip sureguliuota nuo pat gimimo. Tuo labiau, kad šitoje struktūroje moterims iš viso nebeliko vietos. Jos negaudavo jokio mokymosi net ir tokiose anuometinėse ir primityviose sinagogų mokyklose. Žydų požiūris į moteris buvo jas žeminantis, kaip į antrarūšį žmogų, kurio vienintelis tikslas gimdyti vaikus ir užsiimti vaiko auklėjimu iki penkerių metų amžiaus. O po šito amžiaus visa auklėjimo atsakomybė pereinavo į tėvo rankas. Tiesa, tas tiko tik berniukams. Mergaičių ir tolimesnė globa buvo motinų rankose. Tačiau jų vienintelė pareiga būdavo parengti mergaitę motinystei.

Tuo tarpu pagonių žydai nelaikė net žmonėmis. Jie buvo prilyginami gyvuliams. Ir net pagonio nužudymas nebuvo laikomas nuodėme. Tokia neteisinga pažiūra visoje visuomenėje, net ir save laikančioje išskirtine tauta, kuriai Izraelio Tėvas, Jahvė, patikėjo ypatingą vaidmenį – vieninteliams skelbti mokymą iš savųjų raštų, kaip iš teisingo šaltinio, jokiū būdu negalėjo atnešti tarpusavio meilės ir stipraus dvasinio ryšio ir bendravimo.

Kadangi tokia sistema buvo įdiegta nuo pat vaiko gimimo ir tęsėsi per visą žmogaus gyvenimą, kuriame viešpataujantį vaidmenį vaidino rabinai su savuoju iškreiptu mokymu apie Dievą, kuris ir baudžia nepaklusnų žmogų, ir rodo išskirtinį palankumą tiems, kurie Jam patinka, tai mažai buvo galimybės, kad atsiras tarp žydų laisvas žmogus, kuris galėtų pranokti tokį jų protus suvaržantį mokymą, kad savuoju švietimu pamėgintų kitiems paaiškinti, jog Dievas myli visus vienodai ir be jokio išskaičiavimo. Vienodai myli ne tik žydus, bet ir pagonis, kurių žydai taip neapkentė, kad jų net žmonėmis nelaikė.

Ir Romos priespaudą žydai niekino, nors jai pasipriešinti ir negalėjo dėl savo negausaus skaičiaus. Tačiau būdami savo skaičiumi nedidelė tauta, tai jie panieka, reiškiamą pagonims, net ir Cezariui, patenkindavo savo vidinį ego, kad šitie engėjai neverti, kad su jais būtų bendraujama kaip su sau lygiais.

Štai tokia padėtis man buvo nesuprantama – kaip galima gyventi šitokiomis neteisingumo sąlygomis, kaip galima mokyti tokio Dievo, kuris vienus myli, kitų

ne, vieniems siunčia turtus ir gausų materialų gyvenimą, iš kitų tokių gyvenimą atima ir siunčia kančias. Kaip gali būti toks Dievas, kuriam reikalingos kraujo ant altoriaus aukos, kad jis galėtų atleisti ir parodyti palankumą. O pagoniui net ir už aukas jis vis tiek neparodys jokio palankumo, vien dėl to, kad jis yra pagonis. Tokia aplinka ir gyvenimas man buvo jokiū būdu nepriimtinas.

10. Mano apmąstymai

Mano protas viduje irgi smarkiai imdavo priešintis, kai tik pradėdavau susimąstyti apie mūsų gyvenimo paskirtį šitoje planetoje.

Kada tik ėmiau vis giliau ir giliau jausti, kad man vienam bendraujant savais žodžiais su Izraelio Dievu, Izraelio Tėvu, man viduje palengvėdavo ir aš apsiraminėdavau, pradėjau pats mąstyti, kad aš gi nesilaikau numatytų rabinų ir raštininkų ritualų, o vis tiek jaučiu ramybę savo viduje. Tai reiškia, kad ritualas nieko neduoda. Jis pats neatstoja gyvo ryšio su Dievu. Vien tik ritualo neužtenka, kad galėtum pajusti tą gyvą ryšį su Dievu. Kaip tik ritualas ir trukdo gyvo bendravimo metu, nes tada dėmesys nukrypsta į ritualo atlikimą, o ne į patį ryšį su Dievu visu savo vidumi.

Mano asmeninis patyrimas, dar paauglystės metais, mane įtikino, kad ne ritualas turėtų būti svarbu Dievui Tėvui, o bendravimas su Juo tiesiai iš širdies. Ir apie tai aš užsimindavau savo tėvams. Tačiau dėl tokių mano kalbų jie abu labai išsigąsdavo, kad tuoj pat mane puldavo atkalbinėti nuo tokių, jiems nesuprantamų, bendravimo su Dievu formų. Ir visą laiką man pabrėždavo, kad jų raštai yra tokie seni, kad daug kartų nugyveno jų laikydamosios, kad juos labai gerai išmano rabinai ir raštininkai, o jie visada moko, kaip reikia melstis Dievui nustatytomis maldomis. To moko ir sinagogose. Dėl to mano samprotavimai juos labai suerzindavo ir man nieko kito nebelikdavo, kaip tik vėl viską laikyti savo viduje. Su niekuo negalėjau surasti bendros kalbos, vos tik pradėdavau kalbą apie tai, kad Dievas myli visus.

Negali būti tokio Dievo, kuris vienus mylėtų labiau, o kitus nuskriaustų. Tada Jis turėtų būti labai negailestingas Dievas, nes net ir geras pagonis yra vertas ir meilės, ir tokio paties požiūrio, kaip ir žydas. Tačiau tokie mano samprotavimai tik išgąsdintų mano draugus ir mokytojus sinagogos mokykloje. Dėl to aš gerai suvokiau, nuo ankstyvos jaunystės, kad nevisada ir geranoriški pokalbiai geranoriškai nuteikia net ir mano bendraamžius, jeigu jie mano žodžių negali suprasti, o nuo savųjų samprotavimų pabėgti negali. Todėl neturėjau, per visą savo gyvenimą, su kuo galėčiau atvirai pasikalbėti apie tai, kas mane patį ir jaudino, ir skaudino žmogaus gyvenime.

Štai dėl ko man kildavo vis dažniau klausimų, kodėl gi kiti nemato tokių akivaizdžių dalykų, kurie man yra taip ryškiai matomi? Kodėl kiti viską priima taip, kaip yra, ir visiškai nemąsto apie gilesnes priežastis? Kodėl jie negali suvokti, kad toks gyvenimas veda į žmonių dar didesnę susvetimėjimą ir susiskaldymą, ir dar didesnę kančią? Kodėl aš matau daug giliau, negu mano draugai? Net geriau suprantu daug ką, ko negali suprasti net rabinai ir raštininkai? Tokie klausimai nuolat kutendavo mano protą, bet atsakymų, kurie man pačiam būtų akivaizdūs ir aiškūs, nerasdavau ir aš.

11. Mano vieatvė ir bendravimas su Tėvu

Štai tokioje aplinkoje turėjau bręsti vienas, nes neturėjau nė vieno pagalbininko, kuris man būtų galėjęs visa tai paaiškinti. Ir vėl viskas likdavo mano paties bendravimui su savimi pačiu ir su Dievu Tėvu.

Tačiau mano mintys vis labiau, akimirkomis, nušvisdavo. Aš nežinojau, kaip tai atsitinka, tik pajausdavau, kad ateina šviesi mintis paaiškinanti man nesuprantamą dalyką, dėl kurio aš su savimi ir kalbėjausi, kuri svarstydavau savo mintyse, kuri net pasakydavau ir *savo* Dievui Tėvui. Ne tik Izraelio Tėvui, bet ir savo Tėvui. Sulaukdavau tokių minčių, kurios man nuolat sakydavo, kad Dievas yra vienas ir visus mylintis, kad jis yra visur ir visada, ir su visais, ir vienodai, tiek su vargšais, tiek su turtingais, tiek su žydais, tiek su pagonimis, tiek su sergančiais, tiek su sveikais, tiek su vaikais, tiek su senukais, tiek su moterimis, tiek su vyrais, kad tik žmogus gali nusigręžti nuo Dievo, o Dievas nuo žmogaus nenusigręžia niekada, kad tik žmogus gali nubausti kitą žmogų, o Dievas nebaudžia niekada. Tos mintys man buvo tokios artimos ir tokios sustiprinančios, kad aš nuolat džiaugdavausi jomis ir vis laukdavau, gal ateis dar kokia mintis, kuri mane sustiprins ir palaikys tokioje sunkioje ir neteisingoje žydų aplinkoje.

Man buvo labai sunku, kad tokiomis mintimis negalėjau su niekuo pasidalinti. Niekam jos nebuvo suprantamos, nes neatitiko Rašto pateikiamų nuostatų. Dėl to visą laiką jos mane spaudė iš vidaus. Ir kankino mane, kaip padaryti, kad galėčiau jomis pasidalinti ir su kitais? Kad ir jie pajustų panašių minčių šviesą. Kaip paversti jas tokiomis prieinamomis visiems, kad jas būtų galima skelbti net iš sinagogų sakyklų, kaip pasiekti, kad tokios mintys įsiviešpatautų žmonių širdyse?

Aš nežinojau šito kelio, bet jaučiau, kad turiu kažką daryti, kad mane deginanti, o tuo pačiu ir nuraminanti šviesa turi būti skelbiama. Tik kaip? Kaip ją skelbti, kai aplinkui tokia suvaržyta aplinka, kai bet koks žodis ir mintis ne iš Rašto tuoj pat užsipuolama net mano paties namuose, mano mylinčių tėvų?

Mano mintys apie Dievą mane visada nuramindavo ir sustiprindavo. Tai buvo vienintelė atgaiva, tokioje aplinkoje, kurioje mano mintims nebuvo pasireiškimo nei laisvės, nei erdvės. O kadangi tokią paguodą pajusdavau savo paties viduje, tai ir pradėjau vis labiau ir dažniau šitokiu būdu pereiti nuo pokalbio su pačiu savimi, prie pokalbio su Dievu. Aš jį norėjau sulyginti ne su Izraelio Dievu, su Jahve, su Izraelio Tėvu, bet su *savo Tėvu*.

Man labai patiko pradėti į Jį kreiptis „Mano mylimas Tėve“. Man toks kreipinys atitiko mano paties vidinę būseną: „Dievas *myli*, ir aš turiu Jį *mylėti*, o ne *bijoti*“. O kas gi gali labiau mylėti už tėvą ar motiną bet kurį savo vaiką. Aš jaučiau, kad motinos meilė yra labai švelni, bet ir aš pats negalėjau kreiptis į Dievą „Mano mylima *motina*“. Toks kreipinys man negalėjo ir į galvą ateiti. Juk ir mane veikė žydų raštai, šeimos auklėjimas, draugai, mokytojai sinagogos mokykloje, rabinų pamokslai, raštininkų aiškinimai, karavano keliauninkų pasakojimai, kuriuos nuo pat vaikystės girdėdavau Nazarete, per kurį ėjo karavanų kelias iš imperijos pakraščių. Aš taip pat turėjau savo paties proto apribojimų, kaip galėčiau kreiptis į Dievą. Dėl to pasirinkau mano sielai artimą ir šiltą kreipinį „Mano mylimas Tėve“. Ir šitaip pradėdavau Jam persakyti savo sunkias mintis, neįmenamus mano protui klausimus. Ir mane labai ir nustebindavo, ir nudžiugindavo, kad ateidavo mintys, kurios man ėmė atrodyti, kad yra atsakymai iš Tėvo.

12. „Pasikalbėjimai su Tėvu“

Toks patyrimas man buvo naujas ir neįprastas. Dėl to aš pats negalėjau suvokti, kaip tos šviesios mintys mane pasiekia. Iš kur jos? Bet aš sau nusprendžiau, kad jos ir gali būti iš Tėvo. Jeigu aš Jam pateikiu klausimus, o tada netrukus ateina tokia mintis, kuri man padeda suprasti tai, ko suprasti negalėjau, tai šitą paaiškinimą ir priskirdavau Tėvui. Ir sau ėmiau sakyti, kad taip man atsakė Tėvas.

Palaiptiesniui ėmiau tokius savo pokalbius vadinti „Pasikalbėjimais su Tėvu“. Ir nors apie tai negalėjau papasakoti niekam, net savo šeimoje, nes mane būtų palaikę pamišusiu vaiku, bet man pačiam buvo gera po tokių, kaip aš pavadinau, „Pasikalbėjimų su Tėvu“. Ir aš džiaugiausi, kad dabar turiu paslaptį, kurią žino tik „Mano mylimas Tėvas“ ir aš.

Kuo toliau pasinerdavau į šituos, ir man pačiam nesuvokiamus, periodus, pavadintus tokiu niekam mano aplinkoje nesuvokiamu pavadinimu, tuo labiau ėmiau pats patirti, kad šitoks mano pasikalbėjimas su Tėvu reikalingas visiems žmonėms, nes jis pradeda veikti mane vis didesniu laipsniu iš vidaus. Bet veikti į gerą pusę. Aš ėmiau jausti, kaip darausi iš greitai užsidegančio jaunuolio vis kantresnis ir kantresnis. Jeigu anksčiau mano žodžiai daug ką įskaudindavo tik

dėl to, kad juos drąsiai išsakydavau gindamas savo nuomonę, tai dabar ėmiau vis aiškiau suprasti, kad ne viską, ką aš suprantu ir jaučiu, panašiai supranta ir jaučia mano draugai, ar kiti žmonės, kurie nenorėdavo mano tiesų klausytis, nes jos gąsdino juos. Tada pradėjau suvokti, kad neviską turiu taip atvirai pasakoti kitiems, kad sukeltčiau mažiau prieštaravimų ir mažiau nuteikčiau juos prieš save. Taip palaipsniui mokiausi bendravimo su visais – net ir su savo tėvais, nes ir jie mano nuostatomis prieštaravo, nors priešinosi ne taip aršiai, kaip kiti.

Mane visą laiką gelbėdavo mano nuoširdumas. Dauguma pastebėdavo, kad aš buvau nuoširdus ir nesiekiantis naudoti sau. Jie man atleisdavo tuos drąsius pasisakymus, kurie jiems būdavo nepriimtini, o klausimai tiesiog gąsdindavo, ir jie niekaip nesugebėdavo į juos surasti jokie atsakymo. Net ir tai, iš kur atsiranda žaibas ir griaustinis, kada paklausiau savo tėvo, jis atvirai prisipažino, jog nežino. Nežino, nes niekas žydų apie tokius dalykus nieko nemokė. Man toks nežinojimas buvo keistas, nes tada buvau dar vos aštuonerių metų, ir laikiau savo tėvą viską žinančiu ir galinčiu man paaiškinti daugelį dalykų, apie kuriuos aš neturėjau jokio supratimo. Dabar gi pasirodė, kad šitaip nėra. Net ir mano tėvo autoritetas mano akyse sušlubavo. Ir vėl tą klausimą aptarinėdavau savo paties pasikalbėjimuose iš pradžių pats su savimi, o vėliau, kaip minėjau, tokie mano pasikalbėjimai peraugo į pokalbius su Tėvu danguje.

13. Vaiko auklėjimas

Kada vaikas auga, jis yra natūraliai ieškantis atsakymų į viską, kas jį supa ir ką jis mato. Dėl to tėvų auklėjimo vieną svarbiausių dalių sudaro savo vaikams su didžiule meile ir kantrybe aiškinimas visos supančios aplinkos. O tai reiškia, kad ir tėvai patys turi būti apsišvietę žmonės. Jie turi žinoti, kaip paprastai ir suprantamai paaiškinti savo vaikams visus tuos dalykus. Bet paaiškinti dar neužtenka. Reikia leisti jiems patiems ir patirti. Patirti daugelį dalykų, kurie gali būti patiriami jų pačių amžiuje.

Dabar gi daugelis dabartinių šeimų yra tiek nutolusios nuo savo vaikų, kad tik jos yra atsakingos dėl nutrūkusio meilės ir pagarbos ryšio tarp kartų visoje jūsų planetoje. Gyvenimo ritmas yra labai intensyvus, materialus mąstymas yra visiškai užgožęs dvasinį ryšį tarp kartų ir vieno žmogaus su kitu. Štai dėl šito nutrūkusio ryšio ir kyla visi konfliktai ir įtampa.

Aš buvau laimingas vaikas, nes mūsų gausioje devynių vaikų šeimoje tėvai visada rodė nuostabų meilės jausmą mums visiems. Dėl to ir mes galėjome patys patirti, ką reiškia mylėti. Man buvo nepaprastai smagu, kada mane tėvas ėmė pasiimti drauge su savimi į savo staliaus dirbtuvę, kur pats savo akimis mačiau,

kaip jis dirba, kaip sukuria baldą. Dėl to man ir pačiam norėjosi būti panašiam į jį. Ir aš dar daugiau džiaugiausi, kad jis kantriai mane mokė, kaip dirbti su instrumentais, kaip pačiam *kurti*.

Mano tėvas daug ko, kas mane domino, paaiškinti negalėjo, bet jis visada nuoširdžiai prisipažindavo, kad šito nežino. Ir toks prisipažinimas mano meilės jam nė kiek nesumažino. Man, dar mažam vaikui, atrodė, kad jis turėtų žinoti viską ir apie viską, nes kas gi dar kitas gali daugiau žinoti už jį. Ir pirmasis jo atsakymas apie griaustinį ir žaibą, „nežinau“, mane nuliūdino, kad jis nėra visažinis. Bet dėl tokio atsakymo mano meilė jam nepakito.

Štai dėl ko tėvams reikia ne tik visada išlikti nuoširdiems, kad vaikas jaustų lygiai tuos pačius meilės virpesius per rodomą nuoširdų prisipažinimą, kad ko nors gali ir nežinoti, bet lygiai taip pat reikia ir jiems *žinoti*, kad galėtų kuo mažiau apvilti savo mažylius, kurių aplinka yra tokia įvairi, kurių žvilgsnis yra toks skvarbus ir tyras, ir kurie taip nori viską patirti. Tokie jų norai yra *natūralūs, su tokiais norais gimsta kiekvienas kūdikis*. Ir tėvai gali jų visus nuoširdžius klausimus puikiai atsakyti ir patenkinti jų žingeidumą, jeigu tik patys siektų gilesnio savo aplinkos žinojimo ir pažinimo.

Tėvai savo nuostatomis grindžia savo *ateitį per vaikus*. Ir ne tik asmeninę, bet ir visos visuomenės. Visos žmonijos.

Mano pasikalbėjimai su dangiškuoju Tėvu, man augant, ėmė vis labiau dažnėti ir gilėti.

Man labai patikdavo su savo tėvu užlipti ant didžiulės kalvos Nazareto pakraštyje ir dairytis po toli nusidriekiančias apylinkes. Saulėtą dieną matydavau net labai toli skendinčią neryškią jūrą. Ir tokios iškylos man būdavo patys maloniausi patyrimai. Jų metu man tėvas aiškindavo kur yra graikiški-pagoniški miestai, kur yra kryptis į žydų šventą centrą, Jeruzalę, su savo didingomis sinagogomis ir daugybe nuostabių žydų švenčių. Ir iš tų pasakojimų aš daug ką galėjau suprasti, kokia nelaiminga buvo žydų tauta, nes tėvas visada liūdnai atsidūsėdavo, kad dabar jie turi tarnauti pagonims, ne žydams, nes yra jų priespaudoje.

Bet labiausiai mane jaudino tėvo nuoširdus noras mane šviesti, mokyti, ir pačiam leisti viską patirti, ką tokio amžiaus vaikui ir dera patirti. Jis niekada man nedraudavo dirbti drauge su juo ir nestumdavo nuo savęs, net jeigu ir labai buvo užsiėmęs. Ir toks ryšys vaikui yra labai reikalingas, nes tik jo pagalba jis ugdo savyje pagarbą ir meilę tam, su kuo šitaip bendrauja. Ir nebūtinai su tėvu ar motina. Su kiekvienu taip su juo nuoširdžiai žaidžiančiu ir augančiu žmogumi.

Šitokio dalyko stinga dabartinėms šeimoms, nes jos daugiausia energijos ir pastangų skiria tik savo vaikų materialaus gerbūvio užtikrinimui, iš akiračio visiškai išleisdamos kantrų ir su meile vaikų ugdymą, su jais drauge bendraujant

ir *augant*. Vaiko auklėjimas ir yra nuoširdus ir mylintis bendravimas su juo, užmirštant visą aplinką. Tuo metu, kada bendrauja su vaiku tėvas ar motina, kiekviename žingsnyje, turi egzistuoti tik šitas ryšys. Nesvarbu, ar tėvas užsiima kokiais nors darbais, tvarko automobilį, rašo patį sudėtingiausią mokslinį darbą, ruošiasi rytdienos darbui, plauna indus, valo drabužius ar batus, o motina rūpinasi šeimos darbais rytdienai, ruošia vakarienę, kalbasi su drauge, atėjusia į svečius, visada kaip lygus narys šitame pačiame veiksmo ir procese turi būti ir vaikas. Jis turi dalyvauti visoje šitoje veikloje kaip *partneris*, o ne kaip *mažylis*.

Ir jūs, mieli tėvai, turite, nuoširdžiai, jam suprantamais žodžiais aiškinti, *ką jūs šituo konkrečiu momentu čia darote*. Ir lygiai taip šitame procese leisti dalyvauti ir *jam*. Ir nesvarbu, kad jam ne iš karto pavyks atlikti kokį nors veiksmą taip, kaip jūs norėtumėte. Tam jūsų, tėvų, ir yra tėviška-motiniška meilė, kad su dieviška kantrybe mokytumė visų tų veiksmų, kurie jam pagal pečius, kad net su draugais bendraudami lygiai taip nesišalintumėte ir savo vaiko, o ir jam rodytumėte dėmesį. Šitoks dėmesys ir nuoširdumas yra būtent tas gyvas ryšys, kuriuo grindžiama *meilė*.

14. Nereikia bijoti mirties

Kas bebūtų atsitikę malonaus, ar nemalonaus, niekada nesistenkite nuo vaiko slėpti, kad vaikas būtų tariamai apsaugotas nuo jam nereikalingos kančios ir skausmo. Vaikui *būtina aiškinti gyvenimą jam suprantama kalba ir jam leisti gyventi šitą gyvenimą, koks tinkamas jo suvokimui*. O kad tas suvokimas plėstųsi, tam tėvai ir reikalingi. Su meile ir nuoširdžiai auginamas vaikas pradės pateikti tokius klausimus, kurie anksčiau ar vėliau atves ir prie tokio klausimo, į kurį nedrįsta atsakyti ir patys tėvai: Kodėl senelė ar senelis numirė? O ką gali jam paaiškinti tėvai, jeigu jie patys nežino, kodėl senelis ar senelė numirė? Kodėl žmogus miršta? Ir tuomet stengiamasi vaikus apsaugoti, ir labai iškreiptai apsaugoti, nuo visų tokių reiškinių, kurie pačių tėvų supratimu yra skausmingi ir kankinantys net ir juos, o ką jau kalbėti apie jų mylimą vaikėlį.

Tai pati didžiausia klaida, kurią dabar daro išsivysčiusi, materialiu pagrindu, žmonija. Niekas niekada negali išvengti materialios mirties patyrimo. Dėl to *būtina žinoti jos prasmę ir tikslą*. Būtent dėl šito didesnio žmogaus apšvietimo aš ir buvau atėjęs į šitą nuostabų jūsų pasaulį prieš du tūkstančius metų, kad žmones apšviesčiau ir nuraminčiau, o ne atpirkčiau žmonių nuodėmes ir išgąsdinčiau juos, matančius, kaip mane nukankina manieji mylimi tvariniai – mano sielos broliai. Aš atėjau į šitą pasaulį atnešti šviesą, atnešti šviesą apie visų Šviesų Šaltinį ir Centrą, kurį jūs vadinatė Dievu, ir kurį žydai mano laikais vadino Jahve arba

Izraelio Dievu, Izraelio Tėvu. Aš atėjau į šitą pasaulį, kad tuometinėje aplinkoje ir tuometiniams žmonėms aiškinčiau, kad šitas pats Jahvė, šitas pats Izraelio Dievas, Izraelio Tėvas yra *kiekvieno Tėvas, mylintis Tėvas, ir nebaudžiantis Tėvas*. Jis neturi sielas kankinančio pragaro. Ir mirtis nėra bauginanti žmogaus pabaiga, o tik pati pradžia į realią amžinybę.

Tačiau mane pakoregavo žydų tuometinės sampratos. Žydų tėvai ir motinos, nors ir mylėjo savo vaikus taip, kaip niekur kitur pasaulyje jų taip nemylėjo, jie šeimos gyvenimą vertino taip išaukštintai, kaip jo nevertino niekur kitur, tuo metu. Tačiau net ir žydai mirties bijojo ir liejo ašaras, kada ji aplankydavo jų šeimas. Aš norėjau jiems suteikti didesnę šviesą ir parodyti kelią, kaip ją pasiekti. Bet tuo metu vyravę ritualai sugebėjo žydų sąmonę tiek apvaldyti ir pajungti, per kartų kartas, kad manoji šviesa juos gąsdino ir vertė paklusti rabinų ir fariziejų sugalvotiems negyviems ritualams, o ne mano atneštai išlaisvinančiai gerajai naujienai – Dievo Tėvystei ir žmonių brolystei.

Ir šitoji ritualų suvaržymų tamsa ir vergavimas jiems ir dabartinėms šeimoms – jau dvidešimt pirmajame amžiuje – neleidžia pajaušti manosios evangelijos – Dievo Tėvystės ir žmonių brolystės – išlaisvinančio poveikio. O be jo neįmanoma net ir mylintiems tėvams išauginti laisvus ir mylinčius savo vaikus, kurie toliau patys augintų savo vaikus su meile ir gailėstingumu kaip vieno Tėvo vaikus ir visus tarpusavyje kaip sielos brolius ir seseris. Be šitokio auklėjimo niekada neišgalės taika ir ramybė jūsų tokiaame nuostabiame pasaulyje. Ir niekada žmogus neišsivaduos iš mirties baimės.

Dėl to, kad jūs galėtumėte patirti dvasinės laisvės pojūtį, kad patys įsitikintumėte, jog gyvenimas turi būti gyvenamas tikroviškai ir *tikrovėje*, o ne pramanytai ir iliuzijoje, aš jums ir perteikiu šitą daug gilesnę ir labiau išplėstą tikrovės sampratą. Šitokiai sampratai didelė jūsų dalis yra pasirengusi, tik ji nežino, kur semtis tokios didesnės išminties. Šitoji knyga ir bus tas laiptelis, kuris jus nuves į tokį nuostabų patyrimą, kad patys pradėsite patirti manųjų žodžių tikrovę. Ir tik tada pajusite, kad anksčiau jus įkalinusios dogmos ir ritualai išnyko kaip nepermatomas rūkas, ką tik dar visiškai dengęs jus supančią tikrovę. Dabar jūs patys *praregėję*, pajusite *laisvės ir erdvės poveikį jūsų sielai*. Ir tas patyrimas jums leis suvokti, kad mirties nėra. Dėl to nėra ir reikalo nuo jos saugoti savo vaikus, bijant apie senelio ar senelės mirtį aiškinti savo mylimam mažyliui.

Tačiau iš pradžių jūs turite patys sužinoti, kad mirties nėra. Yra tik žmonių neišmanymas ir nenoras daugiau sužinoti, kas gi yra *tikrovė*.

Tam, kad sužinotumėte, kas yra Tikrovė, aš jus ir kviečiu pakeliauti su manimi taip, kaip ir mane į savo išvykas po Nazareto apylinkes pasiimdavo mano tėvas ir man aiškindavo, ką gi mes matydavome nuo tos aukštos kalvos.

15. Tikrovės kūrinija ir jos Kūrėjas

Tikrovę jūs įsivaizduojate tik tokią, kuri yra patiriama jūsų pačių penkiaais jutimo pojūčiais: lytėjimu, regėjimu, uosle, klausa, ir skoniu. Prie šito dar, kai kurie iš jūsų, prijungiate ir vaizduotę, kada jos dėka galite persikelti į tas vietas, kurias buvote aplankę, ar sapnus, kurie jus gali sugrąžinti ten, kur buvote ar net nukelti į ten, kur dar būsite. Tačiau šiuo pastaruoju atveju, tai taip pat yra susiję su buvusiu patyrimu, suvoktu ar pašąmonėje užfiksuotu. Ir tik tokiu būdu žvelgdami ir vertindami tikrovę jūs labai nuvertinate jos įvairovę. Ir jeigu tik jūs žinotumėte, kokia tikrovė yra įvairi, graži, ir gera, tai jūs visiškai kitaip žvelgtumėte net ir į betarpiškai jus supančią jos tiktai nedidelę dalį, kurią ir tegalite suvokti.

Tikrovę sudaro tokia gausybė iš Pirmojo Šaltinio ir Centro pasklindančių energetinių virpesių, kurie visi yra siunčiami su tokia milžiniška meile, kad jos spindėjimas jūsų žvilgsniui būtų akinantis ir jokių būdu nepakeliamas, jeigu jus perkeltų į visos kūrinijos centrą, kurį pavadinsime Rojumi ir iš kurio veikia Pirmasis Šaltinis ir Centras. Kadangi Jis yra Pirmasis Šaltinis ir Centras, tai visiškai natūralu, kad Jis turi būti pats visos kūrinijos centre, kad visa esanti tikrovė galėtų vis labiau augti ir plėstis, susiformuodama iš tų pačių energetinių virpesių. Pirmasis Šaltinis ir Centras lygiai taip turi būti, *visada*, didesnis už tą tikrovę, nes visiškai logiška, kad tik didesnis gali sukurti mažesnį, o ne mažesnis – didesnį. Juk negali vaikas sukurti suaugusiojo, kad ir kiek mėgintų tą padaryti. Negali ir kūrinys sukurti kūrėjo. Tik priešingai, suaugęs gali sukurti vaiko charakterį, o kūrėjas gali sukurti kūrinį.

Taip pat šitas pats Kuriantysis Centras turi būti gyvas, jeigu Jis gali sukurti jums suvokiamas gyvas kūrinijos dalis. Nes tik gyvas gali sukurti tai, kas taip pat yra gyvas. Tik ne atvirkščiai. Šitas pats Kūrėjas turi turėti ir atitinkamą savo buveinę, iš kurios ir galėtų veikti kurdamas. Dėl to, tokio Šaltinio ir Centro kūrimas turi būti iš tokio centro, kuris atitiktų šio Šaltinio Kuriamąsias Galias ir joms prilygtų. Lygiai taip šitas pats Šaltinis ir Centras, kurdamas tokią milžinišką kūriniją, kurios tik mažytę dalį gali aprėpti jūsų materialios akys, o protas negali jos net suvokti, pats turi būti ir suvokiantis savo kūriniją ir ją aprėpiantis, nes tik toks Šaltinis ir Centras būtų pajėgus sukurti tokio dydžio ir tokio nesuvokiamo ir protingo valdymo tikrovę. Tačiau toks Šaltinis ir Centras, jeigu turėtų jums mėginamą įsivaizduoti kūną ar formą, niekaip negalėtų, tokį kūną ar formą turėdamas, aprėpti tokios savo sukurtos kūrinijos, kad joje vyrautų tam tikra tvarka, kad žvaigždės mirgėtų jums naktį ir tarpusavyje nesusidurtų keliaudamos, ir tuo pačiu kūrinijos nesujauktų. Lygiai taip šitas pats Šaltinis ir Centras negali būti griauantis ir neapkenčiantis, nes šitokiu būdu jis pradėtų naikinti pats save, nes nėra taip, kad net ir pats mažiausias kūrėjas-žmogus galėtų

sukurti gražų savo lygiui prilygstantį kūrinėlį pykčio ir neapykantos būsenoje. Jis gali sukurti tai, kas kitiems žmonėms būtų gražu ir gera, tiktai jausdamas meilę. Dėl to įsimylėjėliai, net anksčiau ir nekūrę jokių eilėraščių, pradeda juos rašyti, nes meilės jausmas juos pakylėja savo poetinių minčių protrūkiui. Dėl to, tokia milžiniška kūrinija, kokios negali aprėpti net ir akys, negali neturėti tokio Centro ir Kūrėjo, kuris pats šitos savo kūrinijos nemylėtų ir jos nekurtų iš meilės. Kūrėjas turi paskleisti tokį savo meilės galingą virpėjimą, kad jis pasiektų visus kūrinijos, net ir pačius tolimiausius, pakraščius, kad ir jie galėtų pajauti Jo meilę ir nuostabią trauką. Dėl to visa kūrinija turi atsidurti milžiniškame Kūrėjo meilės virpesių vandenyne. Ji turi būti skęstanti Kūrėjo ir Centro meilės virpesiuose, kad galėtų viską plėsti nuo centro į bet kurią pusę.

Kadangi kūrinija yra tokia milžiniška ir tokia graži, tokia, kurios negali suvokti joks žmogaus protas, tai reiškia, kad ji taip pat turi turėti net ir Didesnį Protą, kuris sugebėtų ją sukurti ir valdyti. Nes tik protingas protas gali sukurti tokią kūriniją, kurioje taip pat būtų protingų tvarinių. O jeigu tvariniai, net patys, negali iki galo suvokti pačios kūrinijos, tai reiškia, kad tas Protas turi būti didesnis už visų tvarinių visą protą, kad galėtų tokius protingus tvarinius sukurti ir juos valdyti su tokia meilės jėga, kuri juos pačius palaikytų ir leistų pajauti tą pačią meilę.

Kadangi kūrinija turi skirtingų formų ir skirtingo lygio kūriniją, nes jūs net ir savo aplinkoje patiriate, jog yra skystų ir kietų pavidalų, šaltų ir karštų, judančių labai greitai ir labai lėtai, matomų ir nematomų, tai pats Kūrėjas ir Centras irgi turi turėti tokių pavidalų keitimo ir išmanymo kaip keisti tokius pavidalus galią ir sugebėjimus. Tai reiškia, kad Šaltinis ir Centras turi būti Visagalis, nes Jis yra pajėgus tokius transformavimus atlikti.

Aš jums pateikiu tokius Tikrovės Šaltinio ir Centro apibūdinimus, kad jūs nors kiek pradėtumėte susimąstyti, jog pati tikrovė yra labai sudėtingas mechanizmas, kurio veiklos paaiškinti iki galo negali niekas. Tą padaryti gali tik Tas, kuris ją ir sumanė, ir įgyvendino. Tik Jam yra žinomi visi planai ir tikslai. Dėl to toks Kūrėjas-Šaltinis ir Centras turi viską žinoti, ko nežino Jo sukurtos tikrovės atskiros dalys. Reiškia, kad Jis turi būti visažinis, kad galėtų suprasti ir žinoti, kaip tokią kūriniją kurti ir joje tvarkytis.

Ar gali pirmokas, tik pradėjęs lankyti mokyklą, turėti tiek žinių, kiek jų turi mokytojas, kuris tą vaikelį ir pradėjo mokyti pirmosios raidės pažinimo? Ar gali tvarinys, kuris prieš savo akis mato tokios neaprėpiamos kūrinijos platybę ir galybę, suvokti paties Kūrėjo ir Šaltinio ir Centro žinias ir mintis šitą pačią akimirką, kad galėtų suprasti Jo planus ir veikimo dėsnius, kurie pasireiškia matomu pavidalu jų akims, ir jausmams, gimstantiems jų širdyje?

Kadangi tvarinys nėra pajėgus suvokti visus Kūrėjo planus ir tikslus, nes

Kūrėjo planai ir tikslai tvariniui yra perdaug didingi ir išmintingi, kaip ir pirmo-kui vaikeliui jo mokytojo visos žinios, tai tvarinys turi pasitenkinti tuo, ką jis pats patiria ir suvokia, kad ir kokia tai būtų menka suvokimo dalelė, ir nesistengti suvokti Kūrėjo planų ir tikslų savo protu.

Aš jums mėginu labai supaprastintai atskleisti Tikrovės Šaltinio ir Centro pobūdį, kad jūs galėtumėte savo sampratas apie jį išplėsti tiesiog pamėgindami susimąstyti mano pateiktos logikos grandine jūsų psichikai. Truputėlį išplėskite savo sąstingio mąstymą, kad jūsų protas pasimankštintų, o pats sąstingis, taip, kaip ir sunkiai jūsų besilankstančių sąnarių sąstingis, pradėtų nykti, juos lanks-tant ir treniruojant.

Jūsų protas gali nepalyginamai daug daugiau suvokti. Ir dabar esamą mąstymo sąstingį pakeisti lanksčiu mąstymu ir išplėstu Tikrovės suvokimu, jeigu tiktai tam paskirsite daugiau laiko ir dėmesio. Tada pamatysite, kokia yra nuostabi jūsų proto mankšta. Kaip vis daugiau ir labiau jūsų protas skverbiasi į gilesnį ir platesnį Tikrovės pažinimą. Lygiai taip, kaip ir pirmokui vaikeliui sunku suvokti jam mokytojos aiškinamas Tikrovės tiesas, kurios mokytojai yra tokios akivaizdžios ir suprantamos, taip ir jūsų dabartiniam lygiui sunku suvokti *tokią* tikrovės dalį, kurią mėginasiu perteikti dabar jums aš.

Todėl aš jūsų prašau, kad leistumėte savo protui laisvai mąstyti ir neieškoti jokių prieštaravimų tiems dalykams, apie kuriuos jums pasakosiu. Prieštaravimai yra ne kas kita, kaip savo siauresnio mąstymo susiaurinimas dar didesniu laipsniu. Tuo tarpu neutrali reakcija yra prieangis į tai, kad protas mėgintų plėsti savo sampratą ir net ją keisti, palyginus su anksčiau suformuota vieno ar kito reiškinio atžvilgiu.

16. Kūrėjas ir Tikrovė

Tikrovė yra visa erdvė ir visas laikas, kurį šiandien tvarinys nepajėgus nei pamatyti, nei pajaušti, nei suvokti. Erdvė ir laikas sudaro judėjimą, nes iš vieno erdvės taško pasiekiamas kitas per tam tikrą laiką. Jeigu yra erdvė ir laikas, tai tokia tikrovė turi turėti judėjimą. Kitaip ji egzistuoti negali. Ten, kur yra erdvė ir laikas, egzistavimas gali būti tik judėjime. Ir priešingai, Tas, kas laiką ir erdvę sukuria, Tas laiką ir erdvę pats turi pranokti, nes ir šitoje Tikrovės dalyje negali Kūrėjas būti tik toks, ką Jis sukuria, visada Jis turi pranokti tai, ką sukuria, nes tik pranokstantis gali kurti tai, ką kuria.

Tai reiškia, kad pats Kūrėjas, Pirmasis Šaltinis ir Centras, turi pranokti ir erdvę, ir laiką. O tai negali būti niekaip kitaip, kad Kūrėjas pats turi neturėti jokio judėjimo. Judėjimas reiškia *keitimąsi*. Reiškia Kūrėjas negali keistis Pats.

Jis turi būti *nesikeičiantis ir nejudantis*. Dėl to Jis turi būti toks, kad *apreptų visus judėjimus ir keitimuis* visoje kūrinijoje, pats išlikdamas nesikeičiantis ir nejudantis. Tai lygiai taip reiškia, kad ir Jo veikimo vieta, toji vieta iš kurios Jis paskleidžia savo virpesius, kad formuotų visą tikrovę, toji vieta, kurią pavadinau jums Rojumi, taip pat turi atitikti nesikeičiančio ir nejudančio Šaltinio ir Centro lygį. Dėl to, ir pats Rojus turi būti nesikeičiantis ir nejudantis. Tai taip pat reiškia, kad šita vieta turi būti viena vienintelė vieta visoje kūrinijoje, kurioje nebūtų judėjimo, kuri būtų statiška.

Lygiai taip ir su erdve. Pirmasis Šaltinis ir Centras, pajėgdamas sukurti erdvę, pats turi pranokti erdvę, pats turi būti daugiau negu erdvė. Tuo pačiu ir Jo buveinė, Rojus, turi būti prilygstanti tokiam Kūrėjui, Šaltiniui ir Centrui. Tai reiškia, kad ir Rojus turi pranokti erdvę, taip kaip jis pranoksta ir laiką. Tai taip pat reiškia, kad Rojus irgi neturi *erdvės*. Jis yra *beerdvis ir belaikis*. Tačiau pats paskleidžia ir erdvę, ir laiką. Ir visas sukurtos kūrinijos judėjimas vyksta *aplink Rojų ir Rojaus atžvilgiu*.

Kadangi Pirmasis Šaltinis ir Centras paskleidžia savo energetinius virpesius visai kūrinijai, kad iš tų virpesių atsirastų *tikrovė*, tai reiškia, kad Jis turi pats būti pirmesnis už tikrovę. O tai reiškia, kad tikrovę Jis *pranoksta*. Pirmasis Šaltinis ir Centras turi būti pranokstantis tikrovę, didesnis už tikrovę, ankstesnis už tikrovę, galingesnis už tikrovę, išmintingesnis už tikrovę, lankstesnis už tikrovę, ir būtinai turi būti gyvas, nes kuria tokią tikrovę, kurioje taip pat yra gyvybė.

Kadangi Pirmasis Šaltinis ir Centras pranoksta ir laiką, ir erdvę, yra gyvas ir kuria gyvą tikrovę, tai Jis turi būti visaapimantis, kad Jame galėtų egzistuoti tokia įvairovė gyvybės ir rūšių, ir formų.

Ir kadangi Jis yra *Pirmasis Šaltinis ir Centras*, tai Jo paties sukurti negalėjo niekas. Tai reiškia, kad Jis buvo visada, net ir tada, kada sukurtos tikrovės dar nebuvo iš viso. Tai reiškia, kad Jis yra *amžinas*, žvelgiant į visą praeities amžinybę.

Kadangi Pirmasis Šaltinis ir Centras yra tikrovės Kūrėjas, tai reiškia, kad Jis tikrovę kuria ją vis plėsdamas ir plėsdamas, kaip tą daryti pradėjo praeities amžinybėje. Ir kaip tą daro dabar. Ir kaip tą darys ateities amžinybėje. O tai reiškia, kad Pirmasis Šaltinis ir Centras, Kūrėjas, yra ne tik amžinas, bet Jis pats yra net ir amžinybės Šaltinis ir Centras, nes aprėpia visą amžinybę į praeitį ir į ateitį. Dėl to Jis yra Absolutus, kuriame sutelpa viskas, kas buvo, yra ir bus. O tai reiškia, kad Pirmasis Šaltinis ir Centras yra visą laiką esantis dabartyje, nes Jam nei praeitis, nei ateitis neegzistuoja, nes Jis apglėbia viską ir vienu ir tuo pačiu metu, ir viskas juda ir vystosi, keičiasi ir auga Jo vieninteliame visaapimančiame glėbyje. Jis mus visus laiko taip, kaip mylintis tėvas su meile paėmęs ant rankų savo mylimą vaikelį – vieną ir tą pačią laikymo akimirką. Tik žemiškajam tėvui vaikelio laikymo akimirka sudaro visą tą laiką atkarpa, kada jis laiko savo

vaikelį ant rankų, o Pirmajam Šaltiniui ir Centrui tokia akimirka trunka nuo pat pirmosios akimirkos, kai tik Jis paėmė ant *savo Kūrėjo mylinčių rankų kūriniją, ir ją laikys per visą ateities amžinybę, ir visą laiką kūriniją laikys ir puoselės, kaip savo mylimą vaikelį laiko paėmęs ant rankų mylintis žemiškasis tėvas.*

Lygiai taip pat ir Pirmojo Šaltinio ir Centro gyvenamoji buveinė, iš kurios Jis paskleidžia savo kūrybinius virpesius, turi būti amžina ir absoliuti, nes iš jos, iš Rojaus, veikia Pirmasis Šaltinis ir Centras.

Pirmasis Šaltinis ir Centras, arba Visuotinis Tėvas, negali būti mažesnis kaip asmuo ar asmenybė, nes kitaip Jis nepajėgtų bendrauti su daugybe kitų asmenybių, esančių visoje kūrinijoje. Aš būdamas sukurtas šito Pirmojo Šaltinio ir Centro, mano ir visų Tėvo, galiu su Juo bendrauti bet kurioje vietoje ir bet kuriuo metu. Jeigu Jis pats nebūtų asmenybė, tai aš su Juo niekaip negalėčiau bendrauti, nes tas, kas yra žemesnio lygio už asmenybę, tas niekada negali suvokti to, kas yra asmenybė. Todėl jo bendravimas su asmenybe nebūtų toks, kad galėtų suteikti abipusį supratimą ir bendradarbiavimą kaip tarp lygių asmenų.

Kad jums būtų lengviau tą suprasti, įsivaizduokite bet kokį, net ir patį labiausiai išsivysčiusį gyvūną jūsų planetoje ir pamąstykite, kiek toks gyvūnas gali bendradarbiauti lygiu pagrindu su žmogumi, kuris turi asmenybės statusą. Asmenybė – tai tokia gyvybės kategorija, kada jos protas yra pajėgus pasiekti tokį išsivystymo lygį, kad suvoktų tokias kategorijas, kaip gėris, meilė, gailestingumas, dora, vertybė, Dievas, pomirtinis gyvenimas, tarnavimas, atidumas, rūpestingumas, ir panašiai. Tokias kategorijas gali suvokti tik žmogus, jūsų pasaulyje. Joks gyvūnas, kad ir kiek jį treniruotumėte, tokių išvystytų smegenų neturi. Dėl to, lygiu pagrindu tarpusavyje gali bendrauti tik žmogus su žmogumi. Gyvūno bendravimas su žmogumi nėra lygiaverčiu pagrindu. Gyvūnas visada liks žemesnio lygio už žmogų, net ir paties menkiausio intelekto žmogų.

Asmenybė gali suvokti vertybių tam tikrą gradavimą ir gali šitų vertybių siekti ir numatyti šito siekimo pasekmes kitiems. Net ir visai žmonijai, jeigu tokia žmogiškoji asmenybė turi labai gerai išvystytą kosminę įžvalgą. Tuo tarpu gyvūnas gyvena vien tik instinktų lygyje.

Štai kodėl Pirmasis Šaltinis ir Centras niekaip negali būti mažesnis už asmenybę, nes Jis ne tik sugeba bendrauti su kitomis asmenybėmis, bet ir pats kuria pačią pirmą asmenybę ir tuo tampa Asmenybės Šaltiniu kitoms asmenybėms. Ir Jo sukurta pirmoji asmenybė turi būti irgi tokia pat amžina ir begalinė, kaip ir Jis, nes Pirmasis Šaltinis ir Centras, pats būdamas amžinas ir begalinis niekaip negali sukurti ko nors kito, kaip tik amžiną ir begalinį. Tas, kas yra pats amžinas ir begalinis, tas ir pats kuria tokį, kuris irgi yra amžinas ir begalinis.

Jums labai sunku suvokti, kad tas, kas yra amžinas ir begalinis, irgi kuria

amžiną ir begalinę kitą asmenį, nes toks asmuo, jeigu jis yra sukurtas negali būti turintis kokią nors pradžią. Jeigu jis turi kokią nors pradžią, jeigu jis yra sukurtas, tai jis nebebus jau nei amžinas, nei begalinis. Tas tikrai yra tiesa. Tačiau net ir tai, kad žmogaus protas yra asmenybės kategorijos, kad jis vis daugiau ir daugiau gali būti vystomas, bet jis tikrai nėra pajėgus suvokti, kas yra amžinybė ir begalybė. Jis taip pat nepajėgus suvokti, kad Pirmasis Šaltinis ir Centras yra pats visada veikiantis per visą amžinybę be pradžios ir pabaigos, kad Jo nesukūrė niekas. Tai iš kur Jis galėjo atsirasti, kaip Jis galėjo pradėti veikti, jeigu Jo nesukūrė niekas, kaip gali būti, kad Jis sukūrė kitą tokią pačią amžiną ir begalinę asmenybę, kada tik ėmė kurti, ir kaip toji kita surkurta asmenybė yra lygiai taip pat amžina ir begalinė, jeigu ji buvo surkurta?

Tikrovė yra daugybę milijardų kartų sudėtingesnė negu jūsų dabartinis protas gali ją suvokti. Dėl to nesistenkite įsivaizduoti to, ko jūs dabar vis tiek nesuvoksitė. Tačiau mintyje visada turėkite tokią nuostatą, kad ateis laikas, kada jūs patys stovėsite šito Pirmojo Šaltinio ir Centro, Visuotinio Tėvo, akivaizdoje. Štai tada ir atsakysite, labai išsamiai, kaip gi galėjo būti, kad Pirmasis Šaltinis ir Centras galėjo pradėti egzistuoti ir veikti be pradžių pradžios, nes Jis visada buvo ir veikė ir niekada nebuvo tokios praeities amžinybės, kada Jis nebūtų buvęs ir veikęs.

O dabar, pateikdamas jums tokį pasakojimą apie Pirmąjį Šaltinį ir Centrą, aš darau tokį milžinišką supaprastinimą jūsų protui, kad galėtumėte suvokti Pirmojo Šaltinio ir Centro ne tik savybes ir veikimą, bet ir *ryšius* su savo tikrove, su kūrinija ir joje esančia gyvybe.

17. Kūrimas

Pirmojo Šaltinio ir Centro pirmasis kūrybinis procesas pasižymėjo sukūrimu tiek materijos, tiek dvasios. Materija, tokia, kokią sukūrė, iš energijos, Pirmasis Šaltinis ir Centras, pats, buvo lygiai taip pat *amžina, kaip ir dvasia*. Pirmojo Šaltinio ir Centro kūryba yra Jo paties sukuriama, iš Savęs, ir paskleidžiamos, iš Savęs, energijos transformavimas ir pakeitimas į tokį pavidalą, kuris suteiktų pradžių pradžią kūrinijos vystymuisi erdvėje ir laike. Pirmojo Šaltinio ir Centro tiesiogiai surkurta materija buvo ne kas kita, kaip Jo paties buveinė ir visos kūrinijos materijos *modelis* pagal kurį yra modeliuojamos kitos žemesnės kūrinijos materialios grandys. Ir šitas materialios kūrinijos modelis yra tas pats mano minėtas *Rojus*. Būtent jis yra visos kūrinijos energijos sancaupa, nes būtent jame Pirmasis Šaltinis ir Centras laiko visą Savo energiją. Ir kada tik buvo kuriamas visos kūrinijos materijos modelis, *Rojus*, tada Pirmasis Šaltinis ir Centras sukūrė

ir Sau lygiavertę amžiną ir begalinę asmenybę, *dvasią*, ir absoliučią dvasinę asmenybę, kokios kitos nėra visoje kūrinijoje, Antrąjį Šaltinį ir Centrą. Ir tuo Savo kūrybinio veiksmo Pirmasis Šaltinis ir Centras, Visuotinis Centras, dar nenutraukė, nes Jie abu sukūrė dar trečią Sau lygiavertę asmenybę, Trečiąjį Šaltinį ir Centrą. Štai dabar Pirmojo Šaltinio ir Centro asmens kūrybinis potencialas buvo paverstas aktualu, tai yra, tapo pasireiškusi tikrovėje, tapo realiai įgyvendintu.

Pirmasis Šaltinis ir Centras, jeigu Jis būtų likęs visą laiką tik vienas, tai Jo potencialas niekada nebūtų realizuotas veikime. Tada kūrinija niekada nebūtų įgavusi savosios pradžios ir pasireiškimo, kaip Pirmojo Šaltinio ir Centro meilės ir gėrio atspindžio visiems joje sukurtiems tvariniams. Tada būtų egzistavęs tik Pirmasis Šaltinis ir Centras vien tik su Savo potencialiomis, bet nepanaudotomis galimybėmis. Tačiau taip niekada nebuvo įmanoma Pirmajam Šaltiniui ir Centrui išlikti vienam, nes Jo kūrybinis potencialas, visagalis potencialas, suteikia tokią milžinišką meilės spaudimą Jo paties viduje, kad šitą spaudimą būtina išlyginti, paskleidžiant jį į kosmosą ir kuriant kūriniją su visa jos gyvybe. Tačiau, kol egzistuoja tik Pirmasis Šaltinis ir Centras, tol dar nėra iš Jo paskleista kosminė erdvė, tol dar nėra ir kūrinijos jokių darinių kosmose. Ir pats pirmasis kūrybinis Pirmojo Šaltinio ir Centro veiksmas, apie kurį jau sakiau, ir negali sukurti nieko tokio, kas nebūtų lygiai taip pat amžinas ir begalinis, kaip ir Jis pats. O kada du amžini ir begaliniai kuria drauge, tai ir jų sukurtas vaisius negali būti mažesnis už amžinybę ir begalybę, dėl to ir Trečiasis Šaltinis ir Centras yra lygiai toks pat Lygiavertis, kokie Lygiavertčiai yra Pirmasis Šaltinis ir Centras ir Antrasis Šaltinis ir Centras. Jie abu sukuria Trečiąjį Šaltinį ir Centrą, kuris taip pat yra amžinas ir begalinis, kaip ir Jie abu. Su Trečiojo Šaltinio ir Centro sukūrimu amžinybės ir begalybės veikimas įgauna amžinybės ir begalybės asmenų tarpusavio ryšius.

Pirmasis Šaltinis ir Centras, sukurdamas pirmąją absoliučią dvasinę asmenybę, Antrąjį Šaltinį ir Centrą, tampa Pirminiu Tėvu šitai savo sukurtai absoliučiai asmenybei. O ši tampa Amžinuoju Sūnumi, kilusiu iš Pirminio Tėvo. Taip prasideda Dievo Tėvystė.

Pirmasis Šaltinis ir Centras šituo Savo kūrybiniu veiksmu apribojo Savo asmenybę, nes sukūrė dar vieną, ir sau lygią, asmenybę – Amžinąjį Sūnų. Ir sukūrė Jį ne šiaip sau, bet veikiamas milžiniško meilės energetinio spaudimo Savo viduje. Jis negalėjo šito spaudimo išlyginti niekaip kitaip, tik jį nukreipdamas į kūrybinį veiksmą.

Pirmasis Šaltinis ir Centras Save, kaip absoliučią asmenybę, atkartoją Amžinojo Sūnaus absoliučioje asmenybėje visomis Savo savybėmis, nes Pirmasis Šaltinis ir Centras yra ir *absoliučios asmenybės Šaltinis*, dėl to Jis tiesiogiai ir negali sukurti nieko mažiau, kaip tik absoliučią dvasinę asmenybę – Amžinąjį Sūnų. Be Amžinojo Sūnaus sukūrimo, Pirmasis Šaltinis ir Centras negalėtų

turėti *amžinosios* Tėvystės patyrimo.

Pirmasis Šaltinis ir Centras visai kūrinijai yra Visuotinis Tėvas. Ir Jis yra Mintis. Antrasis Šaltinis ir Centras yra Visuotinė Motina. Ir jis yra Žodis. Jie abu, sukurdami, Sau Lygiavertį Trečiąjį Šaltinį ir Centrą, sukuria Veiksmo Šaltinį, kuris dar yra vadinamas Begaline Dvasia. Trečiasis Šaltinis ir Centras yra Veiksmas. Jis yra Bendrai Veikiantysis. Jis yra toji reikalinga minimali trečioji grandis, kad būtų patiriama *brolystė*. Amžinasis Sūnus ir Begalinė Dvasia būdami patys abu sukurti patiria ir tarpusavio brolystę. Tuo tarpu Amžinasis Sūnus dar patiria ir *motinystės* patyrimą, nes kūrė Trečiąjį Šaltinį ir Centrą drauge su Visuotiniu Tėvu.

18. Kūrėjo supaprastinimas

Tačiau dar kartą noriu jums pakartoti, kad amžinybėje, per visą praeitį, tokio kūrybinio proceso, kokį dabar jums aiškinau, nebuvo, nes nebuvo tokios akimirkos per visą praeities amžinybę, kada neegzistavo visi Trys Šaltiniai ir Centrai, ir Rojus, kaip Jų buveinė.

Tai, ką dabar skaitėte, yra mano pastangomis jums perteiktas labai smarkiai supaprastintas Rojaus *Trijų Amžinų Asmenybių – Visuotinio Tėvo, Amžinojo Sūnaus, ir Begalinės Dvasios* – pavaizdavimas jūsų protui, kad nors kiek galėtumėte pamąstyti apie Jų didingumą ir neapėriamumą. Kitokiu būdu mirtingojo proto pasiekti neįmanoma, kad jam būtų nors šiek tiek suprantama tiek amžinų asmenybių buvimas, tiek ir Jų tarpusavio ryšiai.

Tačiau net ir iš šitokio mažičio jums pateikto paaiškinimo jūs galite puikiai suvokti, kokia glūdi gelmė šituose amžinuose ir begaliniuose Trijuose Šaltiniuose ir Centruose. Ir kaip reikia Juos supaprastinti, o tuo pačiu ir iškreipti tikrovės pavaizdavimą, kad tą suvokti galėtų jūsų protas. Ir vis tik, net ir toks iškreiptas vaizdas jums leis susidaryti daug geresnes sampratas negu iki šiol tiek apie Dievą, tiek apie kūriniją, nes toliau aš jums kalbėsiu apie *Rojaus Trejybę*.

19. Rojaus Trejybė

Jūs esate girdėję pasakymus bažnyčioje, ar skaitant jūsų vadinamuosius šventuosius raštus, jog yra Šventoji Trejybė. Ir jai priskiriamas esu aš. Aš noriu jums iš karto pasakyti, kad aš, jums žinomas kaip Jėzus iš Nazareto, nepriklausau Rojaus Trejybei tokiu būdu, kad būčiau jos narys. Kada jūs sakote Dievo Tėvo, Sūnaus, ir Šventosios Dvasios vardu, tai minty turite sūnų mano asmenyje. Aš nesu tas Sūnus iš Rojaus Trejybės. Jūs ką tik perskaitėte mano paaiškinimą apie

Tris Šaltinius ir Centrus. Būtent *JIE* sudaro Rojaus Trejybę. Jūs mane supainiojote su tuo tikrai *vieninteliu* Dievo Sūnumi, kurį yra sukūręs tiesiogiai, ir vienas pats, Dievas Tėvas. Ir Jo vardas gali skirtis, nes įvairiose kūrinių vietose šie Trys Šaltiniai ir Centrai vadinami įvairiai. Ir vienas iš vardų, kuriuo yra vadinamas Antrasis Šaltinis ir Centras yra *Amžinasis Sūnus*. Dar Jis yra vadinamas tokiu vardu, kuris reiškia ne tik Dievo Sūnų, bet ir *Dievą Sūnų*.

Kad jums būtų nors šiek tiek aiškiau, dabar aš jums pateiksiu nedidelį paaiškinimą apie Rojaus Trejybę, kas Ji yra, kad daugiau manęs nebesupainiotume su Amžinuoju Sūnumi ir nelaikytumėte manęs Rojaus Trejybės Antruoju Asmeniu, nors su Juo aš esu labai artimai susijęs. Ir apie šį ryšį jums pasakysiu šiek tiek vėliau.

Kada veikia Pirmasis Šaltinis ir Centras, kaip Visuotinis Tėvas, Antrasis Šaltinis ir Centras, kaip Amžinasis Sūnus, ir Trečiasis Šaltinis ir Centras, kaip Begalinė Dvasia, ir veikia bendrai, kaip kolektyvas, tada Jie veikia kaip *Rojaus Trejybė*. Tai lygiai tokia pati minimali šeima, kaip ir jūsų pasaulyje.

Ir jūsų šeimas minimaliai gali sudaryti trys asmenys: tėvas, motina, ir vaikas. Ir jeigu šita šeima yra mylinti, tai kiekvienas jos narys su meile išklauskys vienas kitą, o tada nuspręs, ką ir kaip daryti. Visi šeimos nariai išsakys savo nuomones, tarkim, kaip praleisti atostogas, kurios gali būti dar negreita. Tačiau jas kiekvienas nori praleisti turiningai, prasmingai, gal pakeliauti, gal prie jūros, gal prie ežero, gal kaime. Kiekvienas turi savo norų ir tikslų. Atostogoms reikalingi pinigai, atitinkama apranga, dar ir teorinių žinių, ką ir kur ketina veikti.

Ir štai tuomet visa šeima susėda kurį vakarą prie bendro stalo ir su meile ir nuoširdžiai išsako savo planus, ko kas norėtų per atostogas. O tada visi ima svarstyti, kieno ketinimai ir planai yra tokie, kuriuos ir reikėtų įgyvendinti visiems drauge. Gimsta bendras sutarimas ir priimamas vienas sprendimas. Ir tuomet, kiekvienas šeimos narys siekia įnešti savo indėlį, kiekvienas pagal savo supratimą, į kuo tinkamesnį priimto sprendimo įgyvendinimą: vienas, ar visi, pasirūpina pinigais, kitas savo organizaciniais sugebėjimais perengia, tarkim, kur ir kada gali keliauti, kur apsisototi nakvynei, kiek tai kainuos, ką galės pamatyti kelionės metu, kaip paskirstyti kelionės biudžetą, ir panašiai. Kiekvienas mėgina vykdyti šeimos priimtą sprendimą, nors jis vienas nėra toji šeima. Bet net ir vienas, jis turi savo ryšį, savo santykį su visa šeima. Jis, galbūt, norėjo kitokio atostogų praleidimo plano, tačiau dabar jis pritaria tam, kas buvo pasirinkta, nes taip buvo nuspręsta visos šeimos. Jo santykis su šeima, kaip su mažiausiu žmonių junginiu ar dariniu, yra pagrįstas meile. Dėl to jis prisideda prie bendro šeimos sprendimo su noru ir užsidegimu. Kitais metais, galbūt, šeima pritaro jo planui. Tada kiti šeimos nariai prisidės prie jo įgyvendinimo irgi su noru, kaip tą dabar daro jis.

Taip yra mylinčioje šeimoje. Jeigu šeimoje meilės trūksta, tuomet bendri sprendimai nėra taip lengvai pasiekiami. Ir daug sunkiau paklūstama tokių

sprendimų vykdymui. Dėl to kiekvienas narys turi savo asmeninį ryšį su visa savo šeima. Jis gali būti grindžiamas meile vienam šeimos nariui, o šaltumu kitam šeimos nariui, o galbūt vienoda meile visiems šeimos nariams, arba net kam nors neapykanta.

Taigi, kiekvienas šeimos narys turi savo nuostatas savo šeimos, tiek kaip visumos, tiek ir jos atskirų narių atžvilgiu.

20. Rojaus Trejybės narių veiklos sferos

Taip ir Rojaus Trejybė. Kiekvienas jos narys turi savo veikimo sritį ir savo asmeninę nuostatą visos kūrinių-šeimos atžvilgiu. Ir Jis, kiekvienas, palaiko ryšį vienas su kitu, bet, kaip Rojaus Trejybė, Jie veikia tik tada, kada veikia visi *Trys vieningai priimdami sprendimus kūrinių atžvilgiu*. Jie gali veikti ir kaip Trys atskiri Asmenys ir taip veikia. Tačiau tuomet Jie veikia ne kaip Rojaus Trejybė.

Rojaus Trejybė rūpinasi *teisingumo* įgyvendinimu kūrinių šeimoje. Dėl to Rojaus Trejybės priimami nuosprendžiai yra tik tokie, kada visų trijų Rojaus Trejybę sudarančių Asmenų nuomonės absoliučiai sutampa. Dieviškasis teisingumas yra ne vieno asmens teisingumas. Tai kolektyvinis teisingumas. Ne Dievo Tėvo teisingumas, bet Rojaus Trejybės visų Trijų Amžinų ir Lygiaverčių Asmenų teisingumas, kuris *visada yra teisingas ir tobulas*.

Dieviškasis teisingumas visada remiasi dieviškuoju gailėstingumu ir dieviškąja meile. Vien tik dėl to, jis visada yra tobulai teisingas ir pasiekia tokį laipsnį, kad net pats tvarinys, kuris yra padaręs net ir patį didžiausią piktybinį blogį, suvokia nuoširdžiai, kad tokį blogį yra padaręs. Ir tik tada vyksta teisingumo mandatų įgyvendinimas. Jokiu būdu ne anksčiau. Ir net tokiu metu, kada priimamas nuosprendis, jis visada atitinka tvarinio valią.

Todėl mirtingiesiems labai sunku suvokti dieviškojo teisingumo pasireiškimą, nes nuo nusikaltimo įvykdymo iki bausmės nuosprendžio paskelbimo, atitinkančio tvarinio nuoširdžią valią, gali praeiti net šimtai tūkstančių metų jūsų planetos laiku matuojant, ir vis tik Rojaus Trejybės požiūriu, kuri pranoksta laiką, toks įsiterpiantis laikas neegzistuoja. Dėl to tai yra lygiai tas pats, kaip nusikaltimo įvykdymo, jo išnagrinėjimo, nusikaltusiojo nuoširdaus savojo veiksmo pripažinimo, nuosprendžio paskelbimo, ir jo įvykdymo viena ir ta pati akimirka. Nors tvariniams toji akimirka galėtų tikrai atrodyti tokia ilga, trunkanti kelis šimtus tūkstančių metų. Ir vis tik, Rojaus Trejybės teisingumas yra visada triumfuojantis ir visada tobulai teisingas, kurį visada nuoširdžiai pripažįsta visi tvariniai, net jeigu jie ir pasirenka tokį nuosprendį, kaip savosios asmeninės tapatybės sunaikinimą. O tai reiškia, kad toks tvarinys per visą kūrinių amži-

nybę daugiau niekada nebeegzistuos ir jo vardas iš visų kūrinių registūrų bus išbrauktas, kad bus taip, lyg to tvarinio kūriniuose niekada ir neegzistavo. Ir net tokiu atveju, tai yra tvarinio valios pasirinkimo įgyvendinimas.

Rojaus Trejybės teisingumas yra neišvengiamas ir visada grindžiamas meile ir gailestingumu, bet būtinai jis yra. Nors meilė ir gailestingumas yra begaliniai ir nesibaigiantys, bet teisingumas visada *galų gale pasiekia tokią pasireiškimo išraišką, kad nuosprendis yra priimamas, nes ir pats prasižengėlis nuoširdžiai pasirenka Rojaus Trejybės teisingumo mandatų įgyvendinimo kelią.*

Dieviškasis teisingumas niekada neturi net menkiausio šešėlio prievartos ar kito tvarinio valios pažeidimo.

Visi trys Rojaus Trejybės Nariai yra vienodai tobuli, amžini, begaliniai, visagaliai, mylintys, tarnaujantys, ir veikiantys vieningai. Ir vis tik kiekvienas iš Jų turi savo veikimo sferą, kad šituo sferų pasidalinimu galėtų demonstruoti visai kūriniškai tobulą bendradarbiavimą meilės ryšyje, kurio turi siekti visi laisvą valią turintys tvariniai, kokie tik bebūtų sukurti pačiose žemiausiose kūrinių sferose. O tie tvariniai, kurie yra sukurti betarpiškai pačios Rojaus Trejybės Trijų Asmenų, ar kurių nors Dviejų, ar net ir Vieno iš Jų, visi yra tobuli ir kupini meilės ir tobulumo, net ir tokio, kokį demonstruoja šie kūrinių Tėvai. Tačiau net ir tokie sukurti tobuli tvariniai turi laisvą valią ir ją gali panaudoti prieš Rojaus Trejybės valią. Tačiau tokio laisvos valios pasireiškimo nėra užfiksuota nė karto per visą ilgaamžę kūrinių istoriją, kuri nusidriekia milijardų milijardus metų į tolimą praeitį. Visos įvykusios pražangos yra padaromos tokių tvarinių, kurie nėra kilę iš Rojaus Trejybės tiesiogiai, o iš Trejybės sukurtų tvarinių, kurie taip pat turi šitos pačios Rojaus Trejybės Asmenų deleguotą ir teisę, ir galią sukurti žemesnius tvarinius.

Rojaus Trejybės Pirmasis Asmuo, Dievas Tėvas, visas savo veiklos teises yra atidavęs savo Pirminiam Sūnui, Amžinajam Sūnui, kurį Jis kuria pats vienas. Ir daugiau jokių asmenybių Visuotinis Tėvas nekuria *vienas*. Nuo pat Pirminio ir Amžinojo Sūnaus sukūrimo, Dievas Tėvas nekuria jokios kitos asmenybės kaip nors kitaip, kaip tik poroje su Amžinuoju Sūnumi.

Lygiai taip ir su Amžinuoju Sūnumi. Jis nekuria jokios kitos asmenybės vienas. Visada kuria drauge arba su Tėvu, arba su Begaline Dvasia, Rojaus Trejybės Trečiuoju Asmeniu. Tėvas Jiems atiduoda visas kūrybines galias iš tobulos ir amžinos meilės Jiems. Ir šitas Savo galių atidavimas, išlaisvina iš tokio Tėvo absoliutumo spaudimo Jo paties viduje, kad dabar Jis yra padalinamas kitiems dviems Rojaus Trejybės nariams. Tačiau Tėvas bet kada gali susigrąžinti visas deleguotas galias, bet šito niekada nėra padaręs per visą praeities amžinybę. Ir vis tik, Visuotinis Tėvas yra vienintelis Rojaus Trejybės Asmuo, kuris suteikia vieną išskirtinę dovaną ir dabar – tai *asmenybės* dovaną. Ir tada, kada asmenybės

sukuria kiti du Rojaus Trejybės Asmenys, ar jų pačių sukurti tvariniai sukuria dar kitus asmenis, *visada* tiems sukurtiems asmenims asmenybės dovaną padovanoja Tėvas. Niekada nėra buvę taip, kad būtų buvę kitaip. Dėl to Tėvas turi iš Savęs paskleidęs po visą kūriniją asmenybės grandinę. Iš šito tobulo ir amžino iš Tėvo nusidriekiančio kanalo, kuris pasklinda iš paties asmenio ir dvasinio Tėvo, asmenybės dovana yra dovanojama net pačiam toliausiai nuo Tėvo esančiam tvariniui, koks yra materialus mirtingasis, kurio pirminis pavidalas, materialus kūnas gimsta kaip bejėgis kūdikis iš moters ir vyro intymios sueities.

Amžinasis Sūnus, kuris yra pirmoji iš Tėvo kilusi dvasinė asmenybė, dėl to Ji yra *Absoliuti Asmenybė ir Absoliuti Dvasia*. Todėl Amžinasis Sūnus iš Savęs po visą kūriniją paskleidžia *dvasingumo* grandinę. Ir visi laisvą valią turintys tvariniai, gali savo dvasiniu augimu naudotis tik šitos dvasingumo grandinės, nutiestos visiems Amžinojo Sūnaus, dėka. Niekas ir niekada negalėjo augti dvasiniu ūgiu niekaip kitaip, kaip tik Amžinojo Sūnaus dvasingumo grandinės egzistavimo dėka. Šitoji grandinė yra nepažeidžiama. Kad ir kas beatsitiktų visoje kūrinijoje, Amžinojo Sūnaus dvasingumo grandinė egzistuos amžinai ir visada bus prieinama laisvą valią turintiems tvariniams, nesvarbu kokia būtų tų tvarinių izoliacija žemesniuose kūrinijos segmentuose.

Būtent per šią dvasingumo grandinę visos maldos pasiekia ir Tėvą, ir Sūnų.

Rojaus Trejybės Trečiasis Asmuo, Begalinė Dvasia, vos tik buvo sukurtas kitų Dviejų Rojaus Trejybės Asmenų, tapo Veiksmo Dievu, arba Bendrai Veikiančiuoju. Jis veikia ir drauge tiek su Tėvu, tiek su Amžinoju Sūnumi, kurdamas asmenybes, kurios sudaro Begalinės Dvasios protingų kūrinijos tvarinių galestingo tarnavimo milžinišką komandą. Būtent Jos sferą sudaro tokių milžiniškų angeliškųjų gausybių sukūrimas. Ir Begalinės Dvasios išskirtinę grandinę sudaro *proto* grandinė. Visi kūrinijos protingi tvariniai gauna protą iš Begalinės Dvasios, per Jos nutiestą proto grandinę.

Taip, kaip Amžinasis Sūnus yra *Absoliuti Asmenybė ir Dvasia*, taip Begalinė Dvasia yra *Absolutus Protas*. Ir visa, kas susiję su proto veikla, per visą kūriniją, veikia ne kaip nors kitaip, kaip tik per Begalinę Dvasią.

Taip Visuotinis Tėvas, absoliučios dvasios ir absoliutaus proto *Šaltinis*, yra atidavęs kitiems Dviems Savo Lygiaverčiams Partneriams veiklos sferas, kurias Jis galėjo atiduoti. Sau Jis pasiliko *asmenybės ir laisvos valios* padovanojimo sferas. Šitos sferos yra tarpusavyje neatskiriamai susietos, nes asmenybė yra tik tokia gyvybės forma, kuri turi laisvą valią.

Kodėl Tėvas sau pasiliko šią asmenybės ir laisvos valios padovanojimo sferą aš nežinau. Tą žino tik pats Tėvas ir Jo kiti Du Lygiaverčiai Rojaus Trejybės Partneriai. Jie yra visažiniai. Mes gi tik galime numanyti, kad toks Tėvo veiklos pasidalinimas buvo todėl, kad Tėvas norėjo su savo mylimais ir Lygiaverčiais

Partneriais pasidalinti lygiavertėmis grandinėmis, o pasilikti sau tik tokią, kuri yra, tikriausiai, neatskiriama nuo Tėvo. Tačiau tai yra tik mūsų, žemesniųjų dvasinių būtybių, kad ir tobulo lygio būtybių, samprotavimas. Ne viskas, kas yra prieinama Rojaus Trejybės Trims Asmenims, yra prieinama iš Jų sukurtiems tvariniams. Bent jau šitame visatos amžiuje.

21. Dabartinis visatos amžius

Kada aš vartoju tokį pasakymą, kaip dabartinį visatos amžių, tai turiu mintyje tokį visatos išsivystymo lygį, kuris yra pasiektas nuo to meto, kada buvo pradėtos kurti už Rojaus ribų galaktikos ir joje įvairaus lygio gyvybė, kuri dvasiniu požiūriu vystėsi nuo pačios žemiausios grandies, tokios kaip materialūs mirtingieji, kuriuos jūs įpratę vadinti žmonėmis, per sielos etapą iki dvasios lygio, ir šitas dvasinis augimas net ir žemiausiame gyvybės lygyje, arba žemiausioje gyvybės formoje, materialaus mirtingojo lygyje, dar nepasiekė mano lygio, kada aš buvau prieš du tūkstančius metų jūsų pačių pavidalu ir tarp jūsų kaip Jėzus iš Nazareto. Kada žmonija pasieks mano dvasinį išsivystymo lygį, ir ne tik jūsų planetoje, bet ir kitose planetose, apie kurias aš kalbėjau, kaip apie savo avis kitose avidėse, tada bus pasiektas kitas visatos amžius.

Dabar apie tai išsamiau nekalbėsiu, nes jums ir taip sunku bus viską suvokti. Truputėlį pakentėkite, kol priprasite prie mano minčių dėstymo. Tuo labiau, kad ir mano laidininkas ima jausti nuovargį, ir jam reikalingas poilsis. Kuo labiau apsunkęs mirtingojo protas, tuo daugiau jis gali suklysti priimdamas mano mokymą. Mes neturime skubėti. Mūsų tikslas yra ne kuo greičiau pasiekti finišą, bet mėgautis pačia distancija, pačiu veikimo procesu.

Dėl to, dabar noriu, kad mano diktavimas būtų nutrauktas kelioms valandoms ir mano laidininkas, kuris man yra taip atsidavęs, galėtų atgauti energiją, kuri yra labai smarkiai išsekvojama tokio bendravimo metu, kada yra užrašinėjami tokie dvasinių būtybių mokymai.

Jūsų mirtingajam protui tokia veikla yra dar naujas dalykas. Dėl to ir pats protas nėra įpratintas taip dirbti. Nors manasis laidininkas jau kelerius metus bendrauja tiek su Tėvu, tiek su manimi, ir jam šitas procesas nėra visiškai naujas. Tačiau tokios apimties darbą ir tokį kasdienį dvasinį ryšį su manimi ir mano jam pasiūlytu metu anksti kiekvieną rytą, ir jis atlieka pirmą kartą savo gyvenime. Štai dėl ko aš jam siūlau padaryti pertrauką, kad atgautų išseikvotą energiją ir mes galėtume tęsti toliau. O toliau mūsų visų laukia nuostabūs pasakojimai, apie kuriuos nieko nežino nei mano laidininkas, nei jūs.

22. Kas yra Dievas?

Atėjo laikas jums visiems sužinoti, kad *tai*, ką jūs vadinate *Dievu*, yra ne kas kita kaip *Aukščiausioji Sąmonė, kuri ir turi Dieviškąją Sąmonę*. Dieviškoji Sąmonė taip pat yra ir Visuotinė Sąmonė. Ir visa tai sudaro *Absoliučiąją Sąmonę* drauge paėmus. Tai ir yra jūsų supratimu Dievas. Taip, tai yra *meilės ir žinojimo Šaltinis. Asmenis Šaltinis, kuris būdamas asmenybė, gali taip pat irgi kurti asmenybes, kad su jomis bendrautų, palaikydamas įvairiapusį ryšį, valdydamas visą kūriniją*.

Tam, kad Absoliuti Sąmonė galėtų dalyvauti kūrinijos veikloje, ji turi pasidalinti į Visuotinę Sąmonę ir į Dieviškąją Sąmonę. Visuotinė Sąmonė apima visą tą kūrinijos dalį, kuri jūsų supratimu yra negyva kūrinijos dalis tokia, kaip kieta materija ir minkšta materija, įskaitant ir skystą bei dujinę materiją. Dieviškoji Sąmonė apima tą kūrinijos dalį, kuri yra gyvoji materija, sielos substancija, ir dvasios pasireiškimas. Absoliuti Sąmonė sudaro tą kūrinijos dalį, kuri dar tik atsiras ateityje per visą ateities amžinybę ir begalybę. Šitos trys sąmonės pasireiškimo rūšys ir sudaro tai, kas yra Dievas. Tik *sąmonė* gali mylėti, būti asmenybė, būti asmuo, gali kurti ir vertinti. Bet kas mažiau už sąmonę yra netikrovė, nes tikrovė sudaro tik šitos trys sąmonės rūšys – *visuotinė, dieviškoji, ir absoliuti*.

Dievas yra tikrovė, todėl *sąmonė yra tikrovė*. Kas yra nesąmonė, tas nėra Dievas, tas nėra tikrovė. Tas negali niekaip ir niekada egzistuoti. Tikrovė yra egzistencija praeityje, dabartyje, ir ateityje. Netikrovė yra neegzistavimas praeityje, dabartyje, ir ateityje. Tačiau tokio dalyko, kaip realios netikrovės nėra ir būti negali, nes Absoliuti Sąmonė apima kaip Dievas *viską ir dėl to negali būti nieko tokio, kas nebūtų apimta*. Todėl negali būti nieko tokio, kas neegzistuotų.

Viskas juda ir veikia Sąmonės dėka ir Sąmonėje. Ir nieko negali būti, kas išsiveržtų už Sąmonės ribų.

23. Žemesnioji sąmonė

Jūs laikote, kad žmogus, esantis nesąmonės būsenoje, jau sąmonę yra praradęs. Jis tik savo sąmonės virpesius, energetinius virpesius, skleidžia kitokiu dažniu. Bet jokių būdu jis neišsiveržia už Dievybės, arba Dieviškosios Sąmonės ribų. Tai, kad jūs nebesugebate bendrauti su tokiu žmogumi, jokių būdu nereiškia, kad Dieviškoji Sąmonė nejaučia tokio mirtingojo, sakykim komos būsenoje, siunčiamų pasikeitusių informacinių energetinių virpesių. Tik jūsų sąmonės lygis nebetenka ryšio su tokiu mirtinguoju. Tačiau jokių būdu nereiškia, kad Dieviškoji Sąmonė nutraukia tokį energetinį ryšį su tokiu mirtinguoju.

Ir jums, ne vienam, teko skaityti ar klausytis, kaip patys mirtingieji, patyrę jūsų vadinamąją klinikinę mirtį, pasakodavo apie matytą šviesos tunelį, apie matytą savo paties materialų kūną iš viršaus, ir pavadindavo tokį matymą savo sielos išėjimu iš savo materialaus kūno. Reiškia jie būdavo net informaciją suvokiantys ir prisimenantys. Kaip gi gali būti, kad nesąmoningas žmogus vis tik sąmoningai prisimena tokius vaizdinius, kuriuos vėliau papasakoja savo bičiuliams, kada vėl atgauna tokius sąmonės virpesius, kurie jam vėl leidžia bendrauti su tais bičiuliais. Jeigu toks mirtingasis tuo metu būtų be sąmonės, tai jis tikrai negalėtų prisiminti jokios informacijos. Jo neveiktų jokie energetiniai informaciniai virpesiai. Tuomet jis nebebūtų tikrovės dalis. Tuomet jis nebebūtų Absoliučios Sąmonės veikimo sferoje, nebebūtų jūsų vadinamojo Dievo sferoje. Tačiau tokios sferos būti negali, kadangi yra tik *Absoliuti Sąmonė-Tikrovė*.

Lygiai taip pat jūs nesate pajėgūs bendrauti su daug žemesnio lygio gyvūnija, su vabzdžiais, žuvimis, ropliais. Jūs visiškai nesuvokiate jų sąmonės informacinių virpesių, dėl to jūs juos gąsdinate ir jie gindamiesi jus puola. Nes jūsų sąmonės skleidžiami energetiniai-informaciniai virpesiai jiems yra per aukšti ir todėl nesuprantami. Dėl to jie viską, kas neatitinka jų pačių sąmonės energetinių informacinių virpesių, laiko svetimu lauku ir ima ginti savąjį lauką, savąją informacinę energetinę veiklos teritoriją puldami jus. Vien tik dėl to jūs ir tampate aukomis rykliams, krokodilams, liūtams, ar net žolėdžiams drambliams. Jūs nemokate keisti savosios sąmonės siunčiamų energetinių informacinių savo aplinką, kad ji atitiktų tos aplinkos sąmonės energetinių informacinių virpesių dažnį.

O kadangi jūsų sąmonės siunčiamų energetinių informacinių virpesių dažnis tame lauke yra kitoks, tai jūs nesuvokiate aplinkos ir ją mėginate studijuoti tik iš išorės, ir niekaip kitaip. Toks studijavimas jums neduos jokios naudos, nes vis tiek jūs nepažįstate toje aplinkoje esančios sąmonės informacinių energetinių virpesių. O studijuoti vien tik tų virpesių pasekmes, tai yra jų veiksmą, nesuvokiant to veiksmo motyvų, yra kvailokas užsiėmimas. Be to, daug kam sukeliantis ne tik skausmo, bet ir tragiškų pasekmių. Nors iš to jokios naudos nėra nei jums, nei aplinkai. Priešingai, jūs tik atsiduodate išoriniam aplinkos studijavimui, visiškai net nemėgindami atsiverti Dieviškajai Sąmonei ir per šį atsivėrimą, pakelti savosios sąmonės energetinius informacinius virpesius iki tokio lygio, kad pradėtumėte jausti ir Visuotinės Sąmonės energetinius informacinius virpesius, kurie ir leistų jums studijuoti ir pažinti visą aplinkui esančią materiją iš vidaus, nebe iš išorės.

24. Mano paties aiškinimasis

Daugeliui iš jūsų ir šis mano aiškinimas atrodo neįtikėtinas ir neįmanomas. Tačiau neskubėkite su savosiomis išvadomis. Kada aš buvau žemėje kaip Jėzus iš Nazareto, tada irgi nemaniau, kad galėsiu sužinoti daugiau negu mato mano akys ir girdi mano ausys. Tačiau visą laiką mėgindavau kelti sau klausimus, kadangi pasitarti tokiais klausimais nerasdavau su kuo. Visi apie tai nenorėdavo nei kalbėtis, nei sukti sau galvos, kas nėra susiję su jiems suprantama tikrovės išraiška, kurią mato jų materialios akys ir girdi jų materialios ausys. Dėl to man ir likdavo šitie klausimai neatsakyti. O man vis norėjosi sužinoti, kas pastatė tokius kalnus? kas sugalvojo vandenį? iš kur atsirado gyvybė? ir kodėl ji tokia įvairi, bet vis tiek sugeba tarpusavyje susiderinti, kad išliktų? kas sukursto žmogui pyktį? kodėl yra pavydas, turtas, skurdas? kas yra tas Dievas, kuris visus valdo? kas Jį sukūrė? kaip Jis gali būti nematomas, o turėti daugiau jėgos už patį stipriausią žvėrį, kurio ir joks žmogus neįveiks? Dėl to man tikrai tie klausimai tik augo ir augo, o tvirto atsakymo, kuris mane įtikintų, niekaip nesurasdavau.

Taip, aš priėmiau sau tokią nuostatą, kad sutinku, jog viską sukūrė Dievas Jahvė, Dievas, Izraelio Tėvas, bet kaip Jis tą padarė ir kodėl, vis sau sukau galvą ir nesugebėdavau surasti tokio suprantamo ir įtikinamo atsakymo.

Ir tik tada, kada mane pakrikštijo Jonas Krikštytojas Jordano upėje, man buvo parodytas nuostabus reginys. Tai Tėvo parodytas reginys, mano dieviškajai ir visuotinei sąmonei, ne materialioms akims, jog šitoje planetoje aš esu tokiu pavidalu ir tokioje aplinkoje, kad galėčiau atlikti daug aukštesnės Dieviškosios ir Visuotinės Sąmonės užduotį, misiją žemesnės sąmonės informaciniame energetiniame lauke, kad galėčiau šitą patį žemesnės sąmonės energetinį informacinį lauką ne tik pažinti iš vidaus, kaip tą pažinojau ir anksčiau, bet kad šitą sąmonės lygį pats *patirčiau, tapdamas vienu iš tokios žemesnės sąmonės virpesių skleidėju*. Tai mane sustiprino ir leido suvokti, kokia tai yra nuostabi ir kilni šviesos misija, kada savo aukštesnius sąmonės virpesius nužemini iki žemesnių sąmonės virpesių ir mėgini žemesnius sąmonės virpesius kelti vėl iki aukštesnių, iki tų, iš kurių nusileidai, kad įgytum naują *patyrimą*.

Patyrimas yra vienintelis kelias, kuris yra patikimas ir tvirtas bet kokios asmenybės charakterio brandinimui. Nesvarbu, kokios būtų aplinkybės, tačiau visada yra *įmanoma* savosios sąmonės energetinius virpesius nors kiek pakelti aukščiau negu jie yra tuo metu. Nėra tokios aplinkos, kurioje šito padaryti nebūtų galima ir įmanoma. Ir tik tada, kada sąmonės informaciniai energetiniai virpesiai yra pakeliami į aukštesnį dažnį, tik tada stiprėja charakteris. Ir tos asmenybės, kurios charakteris stiprėja, taip pat stiprėja ir materialus apvalkalas, kurį jūs vadinate kūnu.

Štai dėl ko yra reikalinga jūsų sąmonės virpesius kelti vis aukščiau ir aukščiau, nesvarbu, kiek aukštai būtumėte jau juos pakėlę. Vis tiek yra sąlygos juos pakelti dar per vieną laiptelį į viršų.

25. Ėjimas su Jonu Krikštytoju link kalno

Kada po pakrikštijimo aš išėjau į kalnus, mane lydėjo iki kalno papėdės Jonas Krikštytojas. Aš su juo nieko nekalbėjau, nieko jam nesakiau, nors jis man pirmą kartą papasakojo apie tai, kad jo motina iš mano motinos, iš Marijos, buvo sužinojusi, kad aš esu Mesijas, kad mano misija yra labai aukšta ir svarbi visiems, ir kad jis buvo savo motinai pasižadėjęs apie tokią misiją man nieko nepasakoti, ir duoto pažado laikėsi. Bet dabar jis savo viduje pajuto, kad atėjo metas, jog apie tai sužinočiau ir aš. Jis negalėjo paaiškinti, kokia jėga jį pastūmėjo atskleisti šitą pačią ilgus metus saugomą paslaptį.

Aš ėjau ir vis mažčiau apie tai, kad ir man ką tik buvo parodytas vaizdinys, kaip aš atrodžiau iki atėjimo į šitą žemesnį lygį. Ir net toks vaizdinys, kas manęs laukia po misijos užbaigimo ir sugrįžimo pas Viso Izraelio Tėvą, ir *mano, visų mūsų, Tėvą*. Ir kaip tik šituo manųjų svarstymų savo viduje metu, mums žingsniuojant link kalnų, Jonas man irgi pasakojo apie jam iki šiol nesuprantamą mano misiją, Mesijo misiją tarp žydų.

Aš nieko Jonui neaiškinau, nes suvokiau, kaip tai jam būtų sunku suvokti, ką aš mačiau. Kaip aš jam būčiau galėjęs išaiškinti, kad nesu Mesijas, o jis taip visą tą ilgą laiką puoselėjo mintis, kad grindžia kelią Mesijui, kuris įkurs naują Dievo karalystę. Kaip aš jam būčiau išaiškinęs, kad jis pajėgtų suvokti, kad manoji misija yra savo paties dabar iš aukštų sąmonės energetinių informacinių virpesių nužemintą sąmonę vėl sugrąžinti į aukštesnius sąmonės virpesius savuoju patyrimu. Ir šitoji misija jau yra *įgyvendinta. Manoji misija jau yra užbaigta*. Toliau jau viskas priklauso nuo mano asmeninės ir laisvos valios.

Aš ėjau paskendęs savo giliose apmąstymuose. Ir jaučiau, giliai viduje, kad dabar einu vedamas Tėvo iš vidaus, kad pabūčiau vienas, kad pabendraučiau su Juo niekieno netrukdomas, kad pats pasikalbėčiau su savimi, ką man daryti *toliau*. Dabar viskas priklausė tik nuo mano laisvanoriško sprendimo.

Jonas, matydamas, kad aš visiškai nereaguojau į jo žodžius, net į jo klausimus, ką jam daryti, ar ir toliau krikštyti žmones ir skelbti, kad dangaus karalystė arti, po truputį ėmė atsilikti nuo manęs. Ir matydamas, kad aš ir toliau žingsniuojau į kalnus, sugrįžo prie upės.

26. Man parodytas kūrinijos vaizdinys

Kalnuose man buvo parodytas dar nuostabesnis vaizdas. Aš mačiau, kad visa kūrinija yra apgaubta nuostabiausių iš pačios Absoliučios Sąmonės centro sklindančių meilės virpesių. Jie visi man buvo matomi nuostabiausių atspalvių, kokių niekur mano materialios akys nebuvo mačiusios. Tai buvo toks džiaugsmo ir palaimos reginys, kuris jaudino sielą iš vidaus. Aš pravirkau. Aš jaučiau ne tik palaimos būseną, bet neapsakomą dėkingumą *Mano ir visų Tėvui*. Dėkingumą, kad galėjau ateiti Jo dėka į šitą pavidalą, kokiam esu dabar, ir patirti tokius nuostabius džiaugsmus ir skausmus, kokius patiria šitos žemesnės sąmonės tvariniai. Tai tokia nuostabi patirtis, tokia nuostabi Tėvo meilės išraiška, kad visa tai jausdamas, aš sukniubau ir verkiau. Verkiau iš dėkingumo Tėvui už šitokius patyrimus, kokių negali patirti jokia kita dvasia, kuri nebuvo išsikūnijusi žmogiškuoju pavidalu.

Ir kaip tuomet, net ir aukšto rango dvasioms, gali perteikti tokią būseną, kurios jos nėra pačios patyrusios. Ir vis sau kartojau: „Mylimiausias mano Tėve, dėkoju Tau už šituos nepakartojamai man brangius patyrimus, aš tiek Tave myliu, tiek trokštu Tau iš meilės atsiduoti ir tarnauti, kad aš pasirengęs Tave ir toliau apreikšti savo tvariniams, savo broliams ir sesėms iki pat paskutinės akimirkos šitame pavidale“.

Netrukus man buvo parodytas dar didingesnis vaizdas. Aš mačiau, kad visa aplinka, visa gamta, viskas, kas tik egzistuoja, yra nuostabaus judėjimo būsenoje. Ir toji materialioms akims nematoma, nepastebima būseną yra žemesnio lygio sąmonės informacinių virpesių išraiška, kuri ir suteikia tiems vadinamosios gyvos ir negyvos gamtos daiktams formas ir pavidalus. Visa tai, kas yra, juda. Ir juda ne chaotiškai, bet atitinkama tvarka. Dėl to egzistuoja įvairios formos ir pavidalai. Net ir akims atrodantis chaotiškas judėjimas turi tam tikrą dėsningumą, o tuo pačiu irgi sudaro atitinkamą tvarką. Ir visas šitas formas ir pavidalus išlaiko būtent tokius ne dalelių trauka ir judėjimas, bet sąmonės lygio informaciniai energetiniai virpesiai. Ir tik šitiems virpesiams paklūsta žmogaus materialioms akims matomos formos. Kuo žemesni virpesiai, tuo lėtesnis judėjimas, tuo žemesnė sąmonės informacija.

Tai, kas man buvo parodyta, pranoko mano, kaip žmogiškosios sąmonės virpesių imtuvo ir siųstuvo lygį, tačiau mano dieviškasis sąmonės lygis puikiai suvokė ir matė visur tvarką ir nuostabų Protą, veikiantį per šituos nematomus sąmonės virpesius. Tik man reikėjo visa tai apmąstyti, kaip galėčiau tarpusavyje suderinti šituos du sąmonės virpesių lygius – dieviškąjį ir žmogiškąjį.

27. Informaciniai energetiniai virpesiai

Kada tą vaizdinį nustojau matyti, kažkur giliai viduje jaučiau, kad pakeldamas žmogiškosios sąmonės lygį iki dieviškojo sąmonės virpesių lygio, aš lygiai taip galiu žemesnius energetinius virpesius transformuoti, kad galėčiau juos paversti matomais pavidalais žmogaus akims. Viskas priklauso nuo mano paties sąmonės energetinių virpesių, kuo aukščiau juos pakelsiu, tuo labiau galėsiu paveikti žemesnius sąmonės energetinius informacinius virpesius. Energija ir informacija yra perduodama tiesiogiai virpesiais net ir be kokių nors materialių pagalbinių priemonių.

Informaciniai virpesiai, kaip ir bet kokia energijos forma, turi svorį. Ji yra reali, kaip ir svoris. Dabartinis jūsų protas yra materialus. Jį palaiko jūsų materialios smegenys. Jeigu nebūtų jūsų materialių smegenų, jūs negalėtumėte nei protauti, nei suvokti, ką protauja jūsų kiti broliai ir seserys. O be sąmonės net ir jūsų smegenys, būdamos funkciškai sveikos, vis tiek negalėtų suvokti, ką jos gali suvokti. Tačiau tai, ką jūs vadinatė sąmone ir nesąmoninga jūsų sąmonės būseną yra ne kas kita, kaip skirtingos sąmonės virpesių pasireiškimo formos, kaip skirtingos bangos, to paties jūsų imtuvo ir siųstuvo, kuris šitas bangas ir siunčia ir priima. Ir jūsų materialios smegenys, būdamos paties žemiausio iš visų kūrinijos tvarinių sąmonės energetinio informacinio virpėjimo, tuoj pat ima jausti nuovargį, kada tik susiduria su nors šiek tiek aukštesniais sąmonės energetiniais-informaciniais virpesiais, kuriuos nori arba įsisavinti, tai yra, suvokti ir kitiems perteikti, arba kada nori pačios ką nors sukurti. Tuo metu, kaip niekada, jos ims jausti tų virpesių svorį, kuris jas ima varginti. Sąmonės energetinių-virpesių svoris mažėja priklausomai nuo jų dažnumo, kuo aukštesnis dažnumas, tuo lengvesnis jų svoris. Tačiau keistas dalykas, jie, tie sąmonės energetiniai-virpesiai, sukelia tuo didesnę įtampą, kuo yra mažesnis jų svoris, žemesnių virpesių sąmonei.

Būtent dėl to žmogaus pati žemiausia, laisvą valią turinti sąmonės forma, jaučia vis labiau didėjantį nuovargį nuo vis sunkėjančios jai suvokti bet kokios aukštesnių energetinių virpesių informacijos. Šitą įtampą sukuria šitų sąmonės energetinių informacinių virpesių neatitikimas. Ir kuo šis neatitikimas yra didesnis, tuo didesnę įtampą. Aukštesnės sąmonės energetiniai informaciniai virpesiai visada apgaubia žemesnės sąmonės energetinius informacinius virpesius. Bet niekada nebūna atvirkščiai. Žemesni sąmonės informaciniai virpesiai gali tik pakelti savo sąmonės informacinius virpesius tik tiek, kiek patys susilieja su aukštesniais. Ir būtent šitas susiliejimas, bendras tokių informacinių virpesių laukas, tokios laisvą valią turinčios sąmonės tampa realus augimu, brendimu, plėtimu. Ir vis didesniu priartėjimu prie Visuotinės ir Dieviškosios Sąmonės.

28. Kūrinijos spalvingas energetinių virpesių vandenynas

Būdamas kalnuose, ir visą laiką labai įtemptai mąstydamas apie savo tolimesnę darbą tarp žmonių, mačiau man parodytą išplėstą vaizdą visų tokių Dieviškosios ir Visuotinės Sąmonės virpesių vandenyną. Kaip jis nuostabiai žėrėjo, savo įvairiomis spalvomis; tokiomis, kurias sudaro šviesos spektras. Arba kaip man tada atrodė, kad matau ištisą vaivorykštės atspalvių vandenyną visoje kūrinijoje. Viskas yra maudoma šitų šviesos gamos spindulių su milijardais jos atspalvių ir virpėjimo dažnių. Tai buvo labai panašu į tai, ką jūs dabar galėtumėte padaryti įvairiais lazeriniais spinduliais ar kompiuterinės grafikos išraiška mėgindami sukurti visą tokią erdvę, kurioje viskas, absoliučiai viskas, būtų judėjime ir įvairiomis kryptimis, net atrodytų iš pirmo žvilgsnio chaotiškame judėjime, kuo toliau nuo paties ryškiausiai spindinčio ir net akinančio centro.

Tačiau greitai pamačiau, kad tie nuostabiausi ir ryškiausio spindėjimo energetiniai virpesiai apgaubia vis didesnę kūrinijos dalį. Bet, kuo toliau nuo paties centro, tuo tų nuostabių virpesių atspalvis vis tamsėja ir trūkinėja. Bet vis tiek jis yra vyraujantis ir viską apgaubiantis. Ir niekas jo ryškumo negali pranokti. Ir niekas negali išsiveržti už jo ribų. Gali tik šituos nuostabaus akinančio spindėjimo ir baltumo virpesius iškreipti ir net visiškai suteršti, taip, kaip ant baltų marškinių kas nors gali išlieti juodos dervos. Bet net ir tokiu atveju šitas nuostabus virpėjimas yra nepranokstamas ir nedingsta bendrame kūrinijos fone. Net jeigu kurioje kūrinijos dalyje ir yra tokia juodų sąmonės žemo dažnumo virpesių dėmė, net keičianti savo judėjimo kryptį, palyginus su skaisčiai tviskančiais virpesiais, vis tiek ji negali sukurti savo pačios tokių virpesių, kurie pajėgtų nors mažiausia dalele įtakoti visumos spindėjimą, kuris yra toks galingas ir visaapimantis, toks pilnas meilės ir šviesos, kad tikrai realiai suvoki, kad viskas, absoliučiai viskas, atsiduoda šitų galingiausio švytėjimo sąmonės virpesių įtakai ir poveikiui nepajėgdamas pasipriešinti. Ir ne dėl to, kad tokie yra galingi šie virpesiai, bet dėl to, kad juose yra gyvas ir neįveikiamas gyvos meilės turinys. Šitie virpesiai savyje talpina *meilės informaciją*. Ir būtent šitų virpesių informacija sugeba išvalyti deguto dėmę iš nuostabaus baltumo marškinių.

Štai dėl ko sąmonės energetinių virpesių informacija ir keičia jų dažnį, jų virpėjimo kokybę, jų *turinį*. Ir tik turinys turi įtakos. Tik šita gyva informacija turi poveikio šitų informacinių energetinių virpesių spalvai. Ir visa tai yra nuostabiai suausta į vientisos sistemos, bet tokių įvairių raštų, didingos Absoliučios Sąmonės audinį.

29. Mano noras apreikšti Tėvą žmonėms

Tą pamatęs aš negalėjau neparpulti ant kelių ir nepravirkti iš milžiniškos savo viduje patiriamos meilės tokiam nuostabiam Kūrėjui ir Šaltiniui. Aš verkiau iš laimės, verkiau iš meilės, verkiau iš to pojūčio, kad ir aš esu ne atskiras ir vienišas šitame milžiniškame Sąmonės virpesių vandenyne, bet taip su meile puoselėjamas ir globojamas visos nuostabios kūrinijos gyvas tvarinys, galintis taip pat prisidėti prie šitos pačios kūrinijos šviesinimo ir tos juodos dėmės ant akinančio baltumo marškinių išvalymo.

Tada aš pajutau, kad pati nuostabiausia mano misijos šitame pasaulyje, kaip ir mano visuose kituose pasauliuose, dalis būtų atskleisti šitą pačią mano dabar patirtą milžinišką meilę iš Centro.

Ir savo sielos broliams aš geriausiai šitą nuostabaus švytėjimo galią galėsiu perteikti mylinčio, kiekvieną ir visus, Tėvo simboliu. Būtent visų ir kiekvieno Tėvo simboliu. Ne tik išrinktosios tautos, ne tik žydų, ne tik turtingųjų, bet kiekvieno vargšo, kiekvieno pagonio, kiekvieno atsivėrusio šitai nuostabiai meilei vaiko Tėvo simboliu. Taip, kaip žydai gerbė šeimą ir tėvo vietą šeimoje, taip aš jiems išplėsiu savo mokymą apie dangiškąjį Tėvą.

Toks buvo mano didžiulis noras padėti šitiems nuskriaustiems ir pilniems baimės virpesių savo sielos broliams ir sesėms pajausti tai, ką pajaučiau aš. Pamatyti tai, ką pamačiau aš. Suvokti tai, ką suvokiau aš. Gyventi visu šituo turiniu, kuris taip keičia viską iš vidaus, kad net pats juodžiausias ir pikčiausias žmogus gali tapti pačiu skaisčiausiu ir nuostabiausiai spindinčiu.

Aš savo viduje pajutau tokia meilę, kuri lygiai taip viduje pavirto galingu ir tvirtai žinančiu *įtikėjimu į tą vieną vienintelį Centrą*. Ir man buvo aišku, kad susiliedamas su Jo virpesiais aš taip pat tampu toks, koks yra Jis. Ir ne tik tampu toks, koks yra Jis, bet taip pat ir galiu daryti tą patį, ką daro Jis. Jis savo virpesiais sukuria tokias nuostabias meilės virpesių bangas ir viską užlieja palaima, tai ir aš galėsiu lygiai taip šitą palaimą pasiųsti kitiems. Jis gali paveikti pačius netinkamiausius, mažiausiai prie Jo spindėjimo derančius virpesius, tokiais akinančiais spindinčiais virpesiais. Reiškia ir aš tą galėsiu padaryti. Ir dėl to bet kokia fizinė kančia ir negalia, kuri nedera prie tokio akinančio energetinio informacinio virpesių spindėjimo, gali būti pakeista taip, kad tie kančią sukeliantys virpesiai būtų pakeisti Centro skleidžiamais virpesiais, kad toji kančia išnyktų.

Man tapo visiškai aišku, kad viskas yra tokia nuostabiai minkšto ir švelnaus pobūdžio judėjime, kad bet kokie skausmingi patyrimai yra vien tik dėl to, kad nesuvokia žmogus, jog reikia savuosius sąmonės energetinius žemus virpesius išgryninti iki aukštesnių. Tada pasitrauks visos ligos, visos kančios, visi

nesutarimai. Atsirasi nuostabi darba ir santarvė, kurią aš dabar pamačiau milžiniškoje kūrinyje.

Aš taip pat mačiau ir savo vietą joje. Tą, kurią turėjau iki pasirodymo šitame pasaulyje žmogiškuoju pavidalu, ir tą, kurią turėsiu pakilęs pas Tėvą po sugrįžimo iš šito nuostabaus pasaulio, kuriame dabar matau tiek daug skausmo ir iškreiptų virpesių, kurie labai prasilenkia su tais virpesiais, kurie yra apgaubę kiekvieną iš mūsų šitame pasaulyje. Teliaka apie tai patiems daugiau sužinoti ir patirti, kad galima būtų tuo tikrai patikėti.

Štai čia aš ir mačiau tolimesnį savo misijos kelią. Atvesti žmogų prie tokios sampratos, kad yra nuostabus visus ir kiekvieną mylintis Centras, Tėvas, ir jo meilė jau yra mus visus, ir kiekvieną apgaubusi, kaip rūkas apgaubia slėnį. Teliaka mums tą meilę pajauti savo viduje, kada įsileisime ją į vidų patys įtikėdami, kad toji meilė yra visiems, ir kiekvienam. Ne išrinktiesiems, bet kiekvienam. Ir tik mes patys galime nuspręsti, kada apie tai sužinome, tikėti tuo ar ne, atrasti tą meilę ir patirti ją savo viduje, ar ne, dalintis ja su kitu, ir su visais, ir dar vienodai, ar ne?

30. Su Tėvu įmanoma viskas

Štai šitokią šviesą aš nusprendžiau atnešti visiems žmonėms nuo šio kalno, po šitų apmąstymų ir bendravimo su Tėvu kalnuose per keturiasdešimt dienų. Mano paties žmogiškąją sąmonę visi pamatyti vaizdiniai ir bendravimas su Tėvu tiek išskaistino, tiek išplėtė, tiek manuosius sąmonės virpesius iškelė į tokį aukštą virpėjimą, kad aš žinojau, vos tik aš ko užsimanysiu, tas akimirksniu įvyks. Aš buvau tokioje pakilimo ir žmogiškojo tikėjimo viršūnėje, kad visiškai gerai suvokiau, jog man tereikia tik sąmoningai panorėti ir čia atsirasi ir maisto, ir drabužių, ir nuostabus guolis. „Viskas, ko sūnus trokšta, ir Tėvas nori, tas yra“. Šitas teiginys man buvo toks artimas ir akivaizdus, kad Tėvas nori, kad aš nesikankinčiau, kad aš būčiau palaimoje, kupinas Jo meilės virpesių, ir dalinčiausi jais su kitais.

Aš prisiminiau, kaip po pakrikštijimo, stovėjau Jordano upėje, ir kaip man tada buvo parodytas vaizdinys, iš kur aš atėjau į šitą pasaulį. Tas vaizdinys buvo iš Tėvo, Ir Jo Dalelės buvo man atneštas padrašinimas: „Šituo savo mylimu sūnumi esu labai patenkintas“. Šitą balsą girdėjo ir šalia stovėjęs Jonas Krikštytojas ir mano žemiškosios šeimos broliai Jokūbas ir Judas. Tačiau tai, ką mačiau dabar, buvo mano žmogiškąją vaizduotę pranokstantis reginys. Aš mačiau gausybę įvairių būtybių, kurios yra pasirengusios man padėti toliau vykdyti mano misiją. Aš esu jų visatos Sutvėrėjas ir Valdovas, atėjęs į šitą nuostabų pasaulį žmogiškuoju pavidalu, kad sužinočiau ir suvokčiau žmogaus gyvenimo patyrimą iš vidaus. Tai gali suvokti tik tas, kuris pats yra gyvenęs tokį žmogaus gyvenimą. Ir savo

gyvenimu norėjau parodyti, koks gi yra tas Aukščiausiasis Šaltinis ir Centras, kuris leidžia šitaip su meile ir tiesa gyventi kasdien, visus mylint ir visiems taraujant.

Aš puikiai suvokiau, kad šitą pačią akimirką aš galiu sau panorėti, ir aplink mane bus pilna tokio maisto mano žmogiškajam kūnui, apie kokį joks žmogus neturi net menkiausio įsivaizdavimo, aš net galiu turėti tokio maisto, kokį valgė tie žmonės, kurie gyveno prieš daug tūkstančių metų, kada net pačių žydų, tarp kurių aš gimiau, nebuvo šioje žemėje. Taip, man tereikia panorėti ko nors, ir tas bus. Tačiau, ar tai bus mano sąmonės virpesių skaisėjimas, jų virpėjimo dažnio pakėlimas, jeigu aš ko tik užsimanysiu, tą ir gausiu nė piršto nepajudinęs. Kuo aš šitaip būsiu panašus į savo sielos brolius ir seseris, kad jų neišgąsdinčiau, kad juos sustiprinčiau patiems jiems ieškoti savo viduje nuostabios Tėvo meilės poveikio?

31. Mano apsisprendimas

Todėl mano apsisprendimas buvo tvirtas ir galutinis: „Aš turiu elgtis lygiai taip, kaip elgiasi visi aplinkiniai, niekuo savęs neišskirdamas iš kitų. Tik tada, kada jie matys, jog elgiuosi taip, kaip elgiasi jie, bet visada lieku su aukštesnės sąmonės meile, tiesa, ir gailestingumu, galės patys sekti paskui mane, galės eiti drauge su manimi, nes aš jiems nebūsiu nepasiekiamas ir save iškeliantis virš jų supratimo lygio. Aš jiems turiu rodyti tik tai, ką jie suprasti gali ir ką gali daryti ir patys“.

Todėl mano sprendimai buvo visi tokie, kad aš neturiu imtis jokių papildomų priemonių tam, kad mėginčiau juos patraukti į savo pusę. Juos aš trauksiu savo kupinu Tėvo meilės gyvenimu kaip vienas iš jų ir tarp jų. Ir ne tik šitoje kartoje, bet per visas žmonių kartas. Ir ne tik šitoje planetoje, bet ir milijonuose kitų planetų. Dėl to aš nesikišiu į jokių ekonominius ir politinius įvykius, o savo gyvenimu rodysiu, kaip išmintingesni žmonių protai, pasiekę aukštesnių sąmonės virpesių, siunčiamų iš Pirmojo Šaltinio ir Centro, ir galės tvarkyti ekonominius, politinius, švietimo, šeimos, buitinius, ir kitokius reikalus. Būtent jiems reikalingas mano apšvietimas, kaip jie gali patys nušvisti, o būdami nušvite, jie jau žinos kaip spręsti tokias problemas, kurios kamuoja juos šiandien. Jeigu aš imsiu duoti patarimus visiems, kaip tvarkyti konkrečius ekonominius ir politinius, finansinius ir švietimo, šeimos ir visuomenės reikalus kiekvienoje konkrečioje situacijoje, tai labai greitai, situacijai pasikeitus, mano patarimai bus nebetinkami.

Dėl to svarbiau yra parodyti žmogui kelią į šviesą ir didesnę išmintį, kad ja pasinaudodamas jis ir galėtų spręsti kylančius klausimus bet kurioje kartoje ir bet kuriame amžiuje.

Būtent todėl aš nusprendžiau nesinaudoti tokiomis viršgamtinėmis priemonėmis, kad tai nebūtų prieš Tėvo valią, kurią atėjau visiems savo sielos broliams ir seserims pademonstruoti. Kad ir jie žinotų, kaip vykdyti Tėvo valią jiems. Kasdien. Kiekvieną akimirką.

32. Nusileidus nuo kalno

Kada po keturiasdešimties dienų sugrįžau nusileidęs nuo kalno, mano sieloje buvo tiek daug meilės ir šviesos, kurios pasisėmiau iš Tėvo, kad aš niekaip nesupratau to kontrasto, kurį mačiau aplinkui. Žmonės tarsi kitame pasaulyje gyveno negu aš ką tik buvau. Jie matė vienas kitą tik tokius, kokie buvo savo išoriniu pavidalu. Jie nieko nematė giliau ir toliau negu išorinis materialus žmogaus kūnas, ką man kalnuose parodė Visų Šaltinių Šaltinis. Toji galingiausiaji iš visų sąmonės pavidalų ir energetinių informacinių pavidalų, kuriais taip nuostabiai ir įvairiaspalviai spinduliuoja kiekvienas kūrinių aspektas – materijos, sielos, ar dvasios. Visa kūrinija, net ir aplinkui mus, tiesiog pulsuote pulsuoja ir yra tokia gyva ir tarpusavyje susieta – augalai su augalais ir gyvūnais bei žmonėmis, žmonės su gyvūnais ir augalais bei vieni su kitais, ir viskas, tikrai viskas, aplinkui taip pat yra susieta ir su visa jūsų vadinama kietąja gamtos dalimi – žeme, ežerais, upėmis, jūromis, kalnais. Net su debesimis ir dangumi. Viskas yra taip surišta į gyvus ir banguojančius tarpusavio ryšius, net mintimis pasklindančius po visą kūrinių matomą ir nematomą jos dalį, kad man buvo sunku susitaikyti su ta mintimi, kad niekas šitokio grožio nemato, kad niekas apie tai net negalvoja, kad niekas negali net pamanyti, kad viskas, absoliučiai viskas, juda ir pulsuoja visu savo energetiniu pavidalu tiek viduje, tiek išorėje. Ir tai toli gražu yra ne tai, ką mato mūsų akys ar liečia mūsų rankos. Visa tai yra daug daugiau, gražiau, ir subtiliau. Jeigu tik šitą pamatytų nušvitusi žmogaus sąmonė, jis tuoj pat suvoktų ir pamiltų viską, kas yra kūriniuose ir tuoj pat pajauštų, kad Kūrėjas – toji pati galingiausia Kuriančioji Sąmonė yra vien tik *mylinti ir nieko nebaudžianti, vien tik padedanti ir nieko neatstumianti*.

Būtent tai ir yra Dievas, žmonių supratimu. Ir ne bet koks, o *kiekvieną Mylintis Tėvas*. Tad, kaip gi žmogus gali nemylėti vienas kito ir visos aplinkos, o tuo pačiu ir paties Kūrėjo?

Dabar rodomas žmogaus baimės pagimdytas keliaklupsčiavimas prieš Dievą neturi visiškai nieko bendro su tokiu jausmu, kurį aš patyriau kalnuose ir dabar patiriu palaimingoje būsenoje vėl sugrįžęs pas žmones. Aš mačiau ir troškau aiškinti žmonėms tai, ką mačiau savo sielos akimis ir ką jaučiau sielos širdimi visiems sutiktiems mano broliams ir seserims. Aš jaučiau, kad mano siela

degte dega iš meilės ir troškimo padėti visiems, kurie nori mano pagalbos. Ir kuriems tikrai padėsiu. Kad ir jie galėtų nors šiek tiek patirti panašių patyrimų ir meilės virpesių savo viduje. Tai ir suteiktų jiems nusiramimą ir palaimą, kurią jiems visiems jau yra atsiuntęs savo meilės virpesiais Kūrėjas, Pirmasis ir Visaapimantis Šaltinis, kurį žydai vadino Izraelio Dievu, jų išskirtinės tautos Dievu, net Izraelio Tėvu.

Ne, Šis Šaltinis ir Centras yra *Visos Kūriniųjos, o ne vienos išskirtinės tautos*. Jis yra visų ir kiekvieno. Kiek kas atsiveria Jam, tiek tas ir pajunta *Jo* meilės virpesius savo viduje. Kiek žydu atsivers Jam, tiek jie ir pajaus *Jo* veikimą savo viduje. Tiek jie ir pradės į kitus, ir visus, žvelgti su meile, kaip į sielos brolius ir seseris.

Aš nusileidau nuo kalno, kupinas meilės ir pasiryžimo, kiek įmanoma daugiau padėti šitiems baimės ir nerimo, ritualų ir dogmų vergijoje besikankinantams savo kasdieniu egzistavimu žmonėms, kuriuos visus taip mylėjau. Ir šitą meilę buvau pasiryžęs dalinti visiems. Ne dėl to, kad šito reikėjo pasauliui, bet dėl to, kad kitaip gyventi negalėjau. Vienu vieninteliu Dievo Tėvo įstatymu aš vadovavausi – *Jo meilės įstatymu*. Ir šituo pačiu meilės įstatymu vadovaujasi ir visa kūriniųja, nes bet kokie aukštesni kūriniųjos tvariniai irgi mato ir jaučia daug daugiau negu tai, kas yra vien tik apvalkalas. O jie jaučia ir to apvalkalo vis gilesnį turinį, kuo labiau susilieja su Dieviška, Visuotine, ir Absoliučia Sąmone, su Kūrėju, kuris ir pats yra Meilės Sąmonė. Aš esu *Jo* spindulys. Ir galiu apšviesti, ir apšviesiu, visus be išimties žmones, gyvūnus, ir augalus, savo visame kelyje, kur tik beatsidurčiau. Ir kas tik norės šitos šviesos iš manoj, ir visų, Kūrėjo, *mylinčio Tėvo*, tas ją ir gaus. Jau net ir dabar yra gavęs. Visi yra gavę. Aš tik padėsiu atverti savo širdį, ir pajausti *Jo* šilumą ir meilę, o sielos akims, pamatyti šitą meilės šviesą.

Mano širdis dainavo meilės ir šlovės himnus visos kūriniųjos Šaltiniui ir Centrui, tokiai nuostabiai ir gyvybingai Sąmonei, kuri sukuria gyvybę ir meilę ir ją skleidžia po visą kūriniųją, kad ir ši pradėtų ją jausti ir skleisti viskam aplinkui. Argi galima nemylėti tokio Kūrėjo, tokio Šaltinio, tokio Centro, kuris pats yra Meilė ir Išmintis, net Meilės Šaltinis ir Išminties Šaltinis. Ir mus moko mylėti ir išmintingai gyventi.

Aš jaučiau tokią vidinę palaimą, kad mano sielos giesmė buvo ne kas kita, kaip Kūrėjo sužadintų meilės virpesių, kurie visą laiką buvo, ir yra, siunčiami, gyvas sielos atsakas į suvirpinimą. Ir tai, ką jaučiau, troškau, labai troškau, kad patirtų kiekviena siela. Aš ėjau toks kupinas palimos, toks ramus visa savo vidine būseną, ir toks tvirtas įtikėjimu į Kūrėją iš vidaus, kad nebuvo jokios jėgos, kuri galėtų nustelbti manosios meilės virpesius visiems žmonėms, kad kas nors pajęgtų man ką nors priešpastatyti daugiau už meilę. Niekas man daugiau neegzistavo, tik meilė, meilė, meilė, ir galingas vidinis sielos troškimas dalintis ja su visuma, padėti visiems nusiraminti ir pamilti per šitokią nuostabų Šaltinį – Tėvą,

esantį mūsų viduje.

Ir aš puikiai žinojau, kaip tą jausmą išlaikyti visą laiką tvirtėjantį ir nenutrūkstantį. Aš žinojau, jog tik nuoširdus ryšys, nuoširdi malda yra tas kanalas, kuris žmogui leidžia atidaryti to kanalo vartus, kad šitas pats meilės gėrimas pradėtų gyvai tekėti į kiekvieną sielą. Aš turiu juos mokyti, kad jie galėtų pajusti šitą gyvą tekėjimą savo viduje. Tik šitaip jie patirs meilę ir ramybę savo viduje. Tik šitaip jie spinduliuos meilę ir ramybę į išorę.

Man buvo taip šviesu ir gera viduje, kad atrodė, jog visa aplinka – kaip nuostabus žydintis sodas, kuriuo niekaip negali atsigėrėti akys ir atsidžiaugti širdis. Aš žvelgiau į aplinkui esančias uolas, o mačiau žydintį sodą. Aš žvelgiau į dykumą, o mačiau žaliuojančias lankas. Man viskas buvo pilna gėrio, gaivos, grožio, santarvės, ir harmonijos meilės virpesiuose. Aš suvokiau, kad šitokio reginio trokšta širdis. Ji trokšta judėjimo pirmyn į gėrį ir grožį. Ji nori pati dalyvauti, labai kūrybingai ir aktyviai, kad šitoks grožis suptų kiekvieno tvarinio sielą. Kur ji bebūtų, kad ji visą laiką jaustųsi esanti kaip žydinčiame ir gaiviamo sode, pilname nuostabios gyvybės, kuri turi vieną tikslą: pati pulsuoti visu šituo grožiu ir gaivumu, gerdama Kūrėjo *meilės nektarą* visa savo savastimi, net susiliedama su Kūrėju.

33. Įtikėjimas

Aš puikiai suvokiau, kad aplinka tokių aukštų meilės virpesių, kokius jaučiau aš, dar nėra prisigėrusi. Todėl žmonių sąmonės energetiniai virpesiai yra labai žemi ir sunkūs. Ir jie dėl to kenčia patys. Kenčia ir skundžiasi. Ir vienas kitą baugina Dievo bausmėmis. Jau vien tokios mintys, bet kokius aukštesnius ir šviesesnius sielos polėkio virpesius labai smarkiai užblokuoja ir neleidžia jiems gyvybingai pasireikšti iš vidaus. Štai dėl to siela negali pajusti vidinio pasitenkinimo ir energijos, kad galėtų išskleisti savo sparnus geriems darbams.

Aš gerai supratau, kad žmonės, patys, be mano pagalbos, ir negali sužinoti, kad jie tikrai turi *mylintį ir jiems tarnaujantį Dievą Tėvą, o ne reikalaujantį paklūsimo ir baudžiantį Dievą*. Tačiau vien tik sužinoti, kad Dievas Tėvas ne baudžia, bet myli, neužtenka, reikia dar į tokį *mylintį Tėvą įtikėti*. O štai šitoje vietoje aš esu bejėgis, kuo nors padėti, kad žmogus įtikėtų pats. Šitą žingsnį jis turi žengti pats. Jis turi išdrįsti pats sulaužyti savo paties prote, per kartų kartas, pasėtas ir labai iškraipytas Dievo, pikto, kerštaujančio, ir baudžiančio Dievo, sampratas. Tai labai sunkus išmėginimas kiekvienam žmogui. Ne tik žydui, bet ir pagoniui. Žmogus labiausiai bijo *nežinios ir keistis*. Nežinia jį baugina, o keitimasis jį ir vargina, ir kelia nerimą, nes jis turi žengti ten, kur dar nebuvo žengęs iki tol, tapti

tokiu, kokių dar nebuvo iki tol. O tai irgi sukuria nežinią. Dėl to žmogaus protas, jo žmogiškasis ego, ieško net ir apgaulingos ramybės ten, kas yra pažįstama ir patikrinta, kas yra suprantama ir suvokta, nes tik tuo jis pasitiki. Štai kur ir turi pasireikšti žmogaus *įtikėjimas*. Įtikėjimas į *Tą*, kurio jis matyti negali, bet kurio vaisių jis gali pajauti savyje, kada siela Jam atsiveria iki pačios savo gelmės. Jo vaisius yra *meilė ir ramybė*.

Dėl to, įtikėjimas yra kaip lazda ligotam ir nusilpusiam, kad pasiremdamas ja, galėtų eiti. Kada įtikėjimas auga, tada į materialią lazdą vis mažiau bereikia remtis. Įtikėjimas yra ne tik lazda, kad palengvintų žingsnį, bet jis tuo pačiu yra dar ir vaistas. Kuo labiau įtiki, tuo sveikesnis daraisi. Kuo labiau sveiksti, tuo mažiau reikalinga šitoji materialinė lazda pasiremti. Dar daugiau, įtikėjimas yra toks vaistas, jog tada, kada nusilpęs ir ligotas visiškai pasveiksta, tampa toks stiprus, kad jam nebereikalinga nei materialinė lazda, nei vaistai, tai toks įtikėjęs mirtingasis gimsta iš dvasios ir jo siela visa prisipildo Kūrėjo meilės virpesių ir ji nori sklęsti laisvame skrydyje, iškilusi virš visų juodų negandų ir nerimo. Ji nori ir kitiems padėti, pasidalindama savuoju patyrimu, kad ir kitos sielos pakiltų į tokį laisvą skrydį, kuriame ji gali sklęsti tik gerų darbų varomos energijos. O įtikėjimas tampa kaip tas kuras, kuris ir suteikia impulsą tokių gerų darbų darymui. Įtikėjimas iš pasiligojusio ir nusilpusio materialios lazdos ir vaistų pats transformavosi į galingos varomosios gerų darbų jėgos impulsus. Dabar įtikėjimas pradeda žmogui keisti charakterį taip, kad jis vis labiau ir labiau trokšta gyventi taip, kad jo siela laisvės skrydyje vis labiau ir labiau susiliėtų su pačiu šito skatinančio geriems darbams impulso *Šaltiniu*. Su Kūrėju, kurio kibirkštelė ir sukuria šitą patį įtikėjimą. Ir šitoji Kūrėjo kibirkštelė yra vadinama Jo dvasine dovana. Ji yra Jo dvasia. Ir žmogaus protą ji veikia iš vidaus, tik jokių būdu nepažeisdama laisvos valios principo.

Aš žinojau, kad žmonės negalės manęs suprasti. Kad dauguma iš viso mano mokymu nesidomės, nes jie yra per daug bailūs, kad apkabintų tą, kuris neša akinančią jų akims šviesą. Dėl to aš turiu nusileisti iki jų supratimo lygio, kad nors kiek juos galėčiau pakelti į visos aplinkos aukštesnį matymą, negu jie matė ją iki šiol.

34. Viskas yra judėjime

Žmonės yra per daug bailūs, kad sužinotų tikrąją tiesą apie juos supančią tikrovę. Net apie save, apie savo materialų kūną. Nes tas kūnas, kurį mato jų akys, yra visiškai ne toks, kokį matė mano akys, man būnant kalnuose, kada man parodė tą nuostabų ir pulsuojantį tikrovės vaizdą. Pulsuojantį įvairiomis spalvomis

vaizdą. Visą laiką judantį ir spinduliuojantį. Ir mano, kaip ir kiekvieno kito žmogaus, kūno kiekviena ląstelė lygiai taip pat juda ir spinduliuoja nuostabiai tvarkingą ir gyvą informacinį bangavimą, kada mačiau, kaip kiekviena ląstelė, apgaubta membranos, yra sudaryta iš gyvų elektronų, judančių labai tvarkingai, atitinkamais virpesiais, aplink savo centrą ir aplink atomo centrą, protoną, ir šitas judėjimo-virpėjimo dažnumas nulemia ne tik tos ląstelės sudaromą organą ir jo paskirtį, bet ir to paties organo būklę, sveikas jis ar ne, kada mačiau tą vidinį kūno judėjimą, kaip jūsų mokslininkai mato per pačius galingiausius mikroskopus, kada tyrinėja tą pačią ląstelę. Tik jie negali matyti tų bangavimų ir judėjimo ląstelės viduje, kokį matė manoji sąmonė. Aš mačiau, kad nėra tokios vietos net nejudančio kalno milžiniškoje, žmogaus akims nejudančio, materijos sancaupoje, kuri pati būtų statiška, kuri nejudėtų. Judėjimas yra toks milžiniškas, įvairus ir spalvingas, kad, šitą matydamas, jutau už viso šito stovincią neapsakomos meilės, grožio, ir gėrio protą ir ranką.

Jūsų matymas nėra toks gilus ir platus, nes jūsų sąmonė nėra tam pasirengusi, kad tokį vaizdą regėtų nuolat. Dėl to jūs matote tik plokščią kūrinijos, tikrovės, vaizdą. Jums stinga tokio vaizdo, kuris tą tikrovę perpjautų vidiniu ir nematerialiu pjūviu, kad jūs pajustumėte, kad tikrai atsidūrėte šitos pačios tikrovės *viduje*. Dabar jūsų matymas jums rodo tik išorinį tikrovės vaizdą. Ir net šitas pats išorinis tikrovės vaizdas tesudaro labai mažytę jos dalį.

Dar liūdniau jūsų padėtyje yra tai, kad nematydami vidinio kūrinijos vaizdo, jūs net nerodote noro tikėti didesne šviesa ir Gilesne išmintimi, o visą laiką laikotės įsikabinę lengvesnių ir dogmatinių tikėjimų, kuriuose vyrauja ritualas be dvasinio gyvo virpėjimo. Dėl to, pirmiausia jūs turite išplėsti savo vidinį tikėjimą, o tada tas tikėjimas praplės jūsų matymą, didesnės kūrinijos dalies. Ir net galės pamatyti tokius gyvus ir įvairiapusių virpesius kūrinijos viduje, kūno viduje. Jei jūs pradėsite vis daugiau ir daugiau atsiverti Dieviškajai, Visuotinei, ir Absoliučiai Sąmonei, Kūrėjui, tada jūsų matymas tiek išsiplės, kad tai, ką mačiau aš, matysite ir jūs. Tą matys ne jūsų materialios akys. Tą matys jūsų išplėstas vidinis, sielos ir dvasios, matymas.

Jis nebus visą laiką. Tiesiog savo sielą vystydami, jūs plėsite jos matymo lauką, o Kūrėjas taip yra sutvarkęs nuostabią visos kūrinijos tvarką, kad kiekviena gyvybės forma gali pamatyti tuos energetinius virpėjimus, kurie yra tokie pat, kaip jos ir žemesnius. Todėl vis labiau ir labiau vystant savo dvasinį lygį, net ir dabar jūsų auganti siela plečia savo matymą ir klausą. Būtent dėl to jūs galite užmegzti gyvą bendravimą su Kūrėju, su Pirmuoju Šaltiniu ir Centru, kurį aš pavadinau *kiekvieno ir visų Tėvu*, ir girdėti jums siunčiamus Jo sąmonės energetinius-informacinius virpėjimus, kuriuos jūs galite pavadinti Dievo mokymu, Dievo balsu. Kada jūs savo sielą išvystote iki tokio dvasinio aukšto dažnio sąmo-

nės energetinių virpesių, kurie susilygina su jums siunčiamo Kūrėjo Sąmonės energetinio-informacinio dvasinio virpėjimo dažniu, tada ir išgirsta jūsų sielos ausis šituos mokymus, pajunta šituos virpesius.

Kadangi viskas yra judėjime, nėra nieko, kas būtų sustingę ir negyva, tai ir siela, jeigu pasirenka judėjimą į dar didesnio dažnio sąmonės virpesius, tai ji gali gauti dar subtilesnius mokymus, dar gilesnius Kūrėjo sąmonės energetinius-informacinius virpesius. Toks yra visos kūrinijos ryšys – per atsigrėžimą į visos Kūrinijos Kūrėjo siunčiamus virpesius. Ir į juos reaguoja visa kūrinija. Nėra nė vieno dvasinio virptelėjimo, kuris į tai nereaguotų. Tik vienas virpėjimas yra gilesnis, kitas yra tik pačiame paviršiuje, dar kitas tik pakeliui net ir į šitą paviršinį reagavimą. Net ir jūsų vadinamos negyvosios gamtos sąmonės energetiniai informaciniai virpesiai reaguoja į Kūrėjo sąmonės energetinius informacinius virpesius taip, kaip jie ir turi reaguoti, kad išliktų atitinkamame savo dažnyje šitaip sudarydami atitinkamus fizinės materijos elementus, kurie savo išraiška jums atrodo, jog sudaro kalnus, vandenį, ar dykumą. Bet ir tai yra judėjime ir keitimesi. Juda kalnas tiek savo viduje, tiek išorėje. Ir tas judėjimas yra apspręstas Kūrėjo sąmonės virpesių, pasiekiančių bet kokį kūrinijos kampelį.

Jeigu dabar aš jums pasakysiu, kad ateis laikas, kada visi jūsų pasaulio žmonės pasieks mano dvasinio išsivystymo lygį, kada aš buvau tuo žmogiškuoju pavidalu, kuriam jūs ir suteikėte Jėzaus iš Nazareto vardą, tai labai retas iš jūsų šituo mano teiginiu patikėsite. Jums atrodo, kad aš esu nepasiekiamas idealas. Jūs net ir pagalvoti sau neleidžiate, kad mano lygio siekti ne tik verta, bet ir reikia. Tik šitoks lygis jums atvers kelią į ramybę ir sveikatą, nes jūs visi jausite Kūrėjo sąmonę savosios sąmonės energetinių dvasinių virpesių susiliejime su Jo virpesiais. Tada jūs patirsite, ką reiškia Kūrėjo siunčiama, jums visiems, meilė ir gėris, kad nebenorėsite iš šitokios palaimos vandenyno išbristi. Jūs norėsite jame maudytis ir skęsti visą laiką. Ir tada pradėsite pajauti, kad pasiekėte tą nepasiekiamą idealą, kurį ir vadinote Kristumi.

35. Mano geroji žinia jums

Mano gyvenimas, kaip vieno iš jūsų ir tarp jūsų, buvo skirtas ne kraują pralieti ir jums palikti tokią žinią, kad aš jūsų nuodėmes atpirkau savuoju krauju. Tai būtų didžiulė netiesa. Tokia mano žinia neturi nieko bendro su Kūrėjo, Visuotinio Tėvo, meile ir gailestingumu. Tokia žinia yra labai žiauri jūsų visoms kartoms, kurios ją nuolatos perduoda iš vienos kartos į kitą.

Aš esu tas Kristus, tas Jėzus iš Nazareto, kuris tikrai patyrė tokią žiaurią ir kankinančią mirtį ant kryžiaus. Tačiau mano žinia buvo nešama mano sielos

broliams ir sesėms tuo metu, kada aš vaikščiojau po Galilėją ir Judėją, keliavau po kitas Viduržemio jūros šalis. Tada aš nekabėjau ant kryžiaus. Tada aš ir nešiau tą žinią, kuri turėjo likti kiekvieno iš jūsų širdyje, kad atvertų jūsų sielos dvasinius virpesius taip, kad jie susiliėtų su Kūrėjo, Tėvo, dvasinio spindėjimo siuončiamais, kiekvienam mums, virpesiais. O tada jokio kryžiaus nebuvo. Ir apie jokios nuodėmės atpirkimą aš nekalbėjau. Ir niekas net minties neturėjo, kad aš būsiu taip žiauriai nukankintas, tačiau mano žinios klausėsi tūkstančiai. Mano gyvojo *Jėzaus gyvosios žinios*.

Kada manęs klausėsi tūkstančiai, kada tūkstančiai tikėjo į mano skelbiamą gerąją naujieną, tada niekas manęs net mintyse nevadino *Kristumi*. Jie džiaugėsi atnešta mano gerąja žinia, kuri būtent ir išgelbės kiekvieną. Būtent geroji žinia, o ne mano mirtis ant kryžiaus, kuri tik užbaigė mano, mirtingojo, gyvenimą tarp jūsų. Tai pati manosios misijos pabaiga. O savo gerąją žinią aš skelbiau daug metų. Iš pradžių skleisdamas ją vienas. Kur beatsidurdavau, kur benukeliaudavau, visur aiškinau žmonėms tą gerąją žinią. O kada pamačiau, kad žmonės su didžiule viltimi ir pasitikėjimu sutinka gerąją naujieną, kad šitoji geroji žinia juos ramina ir stiprina, tada nusprendžiau, kad turiu paruošti savo mokinių, kurie skelbtų šitą mano gerąją žinią, kada aš jau būsiu išėjęs iš šito pasaulio, kada manęs nebegalės klausyti ir matyti, kaip aš mokau būdamas materialiu pavidalu.

Ir aš žinojau apie savo tragišką būsimą išėjimą. Ir šitam išėjimui neteikiau didelės reikšmės. Visą savo dėmesį aš sutelkiau gerosios žinios skelbimui ir savo mokinių rengimui, kurie šitą žinią neštų po pasaulį ir ją drąsiai skelbtų po manojo išėjimo iš šito pasaulio materialiu pavidalu.

Manoji gera žinia yra, buvo, ir bus, tik tokia – *Dievo Tėvystė ir žmonių brolystė* – ir kai kas net iš jūsų jau dabar skelbia net ir padidintą šitą pačią žinią, ir tai yra *tiesa – ir visos kūrinių brolystė*. Tačiau prieš du tūkstančius metų aš negalėjau skelbti *visos kūrinių brolystės*, nes žmonių samprata apie kūrinių buvo labai menka. Šiandien ji taip pat dar labai menka, nors jau yra vis daugiau ir daugiau žmonių, suvokiančių, kad jūsų pasaulis nėra viena vienintelė planeta, kurioje yra gyvybė. Lygiai taip pat vis daugiau ir daugiau bus tokių jūsų sielos brolių ir sesių, žvelgiančių į kūrinių dar gilesniu žvilgsniu ir suvokiančių, kad yra ne tik kitos planetos, kuriose yra žmogiškojo lygio gyvybės forma, bet taip pat yra pasauliai su dieviškosios gyvybės sumodeliuotomis įvairiomis dvasinėmis gyvybės formomis. Ir vis labiau ir daugiau jūsų sielos brolių pradės suvokti, kad kūriniuose yra ir tokia gyvybės forma, kuri įsiterpia tarp materialios ir žmogiškosios gyvybės formos ir dieviškosios dvasinės gyvybės formos. Ir šitoji tarpinė gyvybės forma yra pereinamoji gyvybės forma, sielos gyvybės forma, kada iš materialaus gyvybės apvalkalo, arba kūno, yra pereinama į dvasinį.

Štai dėl ko aš sveikinu visus tuos savo brolius ir seseris, kurie jau dabar

mano gerąją žinią išplėtė nuo Dievo Tėvystės ir žmonių brolystės iki visos kūrinijos brolystės.

Kada aš buvau šitame pasaulyje žmogiškuoju pavidalu, tai turėjau derintis prie to laikmečio žmonių sampratų. Tačiau aš norėjau šitas sampratas tiek sustiprinti, tiek ištiesinti, kur jos buvo iškreiptos. Aš ir jums negaliu kalbėti apie tai, ko jūsų protas suprasti šiandien nėra pajėgus. Tačiau jūs turite žinoti, kad tikrovė yra tokia sudėtinga, tokia įvairiapusė, kad jos suvokti iki galo negalima net ir man, nors manoji kilmė yra *dieviška, nes aš esu tiesiogiai kilęs iš Dievybės*. Tačiau toks tikrovės iki galo nežinojimas ir suteikia akstiną siekti dar daugiau ir siekti to, kas dar nepažinta, nes pati tikrovė yra *vystoma Kūrėjo*, kuris yra begalinis ir amžinas. Ir tik Jam yra žinoma *visa* tikrovės panorama.

Kada aš buvau žmogiškuoju pavidalu šitame pasaulyje, tada aš galėjau sau leisti labai atsargiai plėsti žmonių sąmonės dvasinius virpesius. Net ir manoji geroji naujiena daugumai buvo perdaug akinanti. Tačiau visi geravaliai žmonės, paprasti ir vargingi žmonės, labai nuoširdžiai klausėsi mano gerosios naujienos – Dievas Tėvas yra vienas visiems žmonėms, o visi žmonės yra broliai. Ir kas tik įtiki į šią gerąją žinią, tą Tėvas priima į savo karalystę.

Man buvo daug artimesnis aiškinimas apie Visų Tėvą ir Jo milžinišką šeimą, tačiau šitoks mokymas nebuvo žydams dar suprantamas, kad Dievas Tėvas turi savo šeimą, kuri yra viena ir bendra, tiek pagonių, tiek judėjų, kurie įtiki į Tėvą. Žydams buvo per sunku save matyti vienoje šeimoje su pagonimis, kurie, jų samprata, buvo netikintys ir neverti tokio paties dėmesio ir tokios pačios meilės, kaip tikintieji judėjai.

Todėl man reikėjo derintis prie jų lauktos Mesijo atėjimo žinios, kada per kartas buvo laukiama, kad ateis Mesijas ir užims laisvą karaliaus Dovydo sostą, ir juos visus išvaduos iš netikintųjų pagonių jungo. Tokioje aplinkoje šeimos samprata buvo perdaug ryški ir akinanti šviesa. Ir dėl tokio savojo mokymo šviesos sumažinimo aš jaučiau šioki toki nusiminimą, kad pats turiu iškreipti savo paties mokymą apie Tėvą. Tačiau kompromisai yra būtini, jeigu nori pasiekti mažiau išsivysčiusį, dvasine prasme, žmogiškąjį protą. Ir aš tą kompromisą padariau sąmoningai.

Judėjams, kaip ir kitiems tikintiesiems, įvedžiau ne Tėvo *dvasinės šeimos*, bet *dangiškosios karalystės* metaforą.

36. Kodėl aš kreipiuosi į jus pats?

Mano misija tarp jūsų, kaip žmogaus tarp žmonių, ir mano mokymas buvo taip iškraipyti tų pačių žmonių net su kuriais aš tiesiogiai bendravau, kad dabar aš

priėmiau sprendimą tiesiogiai kreiptis į jus, mano mieli broliai ir sesės, kad jūs gautumėte tiesioginius mokymus, be kokio nors žmogiškojo iškraipymo. Mano mokymo ir aiškinimų perteikimo jums visiems tarpininkas nuo savęs nieko neprideda. Jis yra pasiruošęs užrašyti tik tai, ką aš jam perduodu per jo protą, per jo virššamonę. Jis šitą mano perduodamą tekstą užrašinėja kiekvieną rytą nuo šeštos valandos.

Jis perskaitė mano mokymus, perteiktus per vieną mano parengtą mano sesę Afrikoje anglų kalba. Ir jis norėjo tuos mano laiškus išversti į lietuvių kalbą, kad su jais galėtų susipažinti ir jūsų tautos sesės ir broliai. Tačiau po jo pabendravimo su Tėvu ir manimi buvo nuspręsta mano laiškus ne versti iš anglų kalbos, bet iš manęs gauti tiesiogiai mano mokymus lygiai taip, kaip juos gavo toji mano sesė iš Afrikos. Mano mokymus užrašantis jūsų sielos brolis yra patyręs mirtingasis, žengiantis dvasiniu keliu jau penkiolika metų. Ir per šitą laiką jis tapo dvasiniu mokytoju ir bendrauja su manimi ir Tėvu lygiai taip, kaip bendravau su Tėvu aš, kai buvau prieš du tūkstančius metų jūsų planetoje kaip Jėzus iš Nazareto. Dėl to jo užrašomi mano mokymai yra be iškraipymų ir patikimi, kaip yra patikimas ir šitas jūsų sielos brolis, vykdamas Tėvo valią ir besirūpinantis Jo reikalu jūsų pasaulyje lygiai taip, kaip juo rūpinausi ir aš būdamas žmogiškuoju pavidalu. Dėl to aš esu daug kartų jį patikrinęs, ir juo pasitikiu net ir taip, kaip juo pasitiki ir Tėvas. Štai dėl tokių priežasčių ir buvo tarp mūsų susitarta, kad savo mokymus perteiksiu per jūsų brolių tiesiogiai, kad jam nereikėtų versti iš anglų kalbos į lietuvių kalbą, o kad jūs turėtumėte mano mokymus savo gimtąja kalba ir perteiktus juos irgi gimtąja kalba.

37. Mane džiugina jūsų nuoširdžios maldos

Mano mieli sielos broliai, aš jums nuoširdžiai dėkoju, kad jūsų šalyje yra taip nuoširdžiai ir dažnai minimas mano vardas, kad mano vardas daugeliui sukelia gerų minčių ir stimuliuoja geriems darbams. Aš džiaugiuosi jūsų sielos brolių šviesa ir tiesa, kuri iškelia mano vardą ir mano asmenį kiekvieną kartą, kada jūs meldžiatės bažnyčiose ar namuose, kada tik jūs nuoširdžiai atsiveriate man. Aš dėkoju jums visiems, kurie taip nuoširdžiai ginata mano vardą, kada kas nors pradeda jį teršti, nes tą jūs darote iš meilės man. Aš sveikinu jus, kad statote naujus Tėvo maldos namus ir juose šlovinate ir garbinatė Tėvą. Tuo jūs visi ir kiekvienas tampate panašūs į mane, nes aš irgi šlovinau ir garbinau Tėvą būdamas žmogaus pavidalu. Net ir dviejų tūkstančių metų intervalas netrukdo mus sujungti bendru veiksmu, kuris yra vienas ir tas pats veiksmas *dvasioje – Tėvo šlovinimas ir garbinimas iš meilės*.

Būtent aš šito ir siekiu, kad žmonės per mane pažintų Tėvą ir pradėtų Jį šlovinti ir garbinti, jausdami Jo meilę savo viduje. Aš norėjau, kad visi žmonės pajautų šitą realią Tėvo meilę savo pačių viduje, o pajautę, atsilieptų jai Tėvo šlovinimu ir garbinimu. Todėl dabar aš ir sveikinu jus visus kaip savo sielos brolius, taip nuoširdžiai ir taip su meile minėčius mano vardą ir atvėrusius savo širdis tiek man, tiek Tėvui.

Tėvas ir aš esame *viena dvasioje*. Dėl to, jeigu jūs esate nuoširdūs, tai visada šlovindami ir garbindami mane, jūs tuo pačiu šlovinate ir garbinate ir Tėvą. Nes aš visada pasirūpinu, kad šitas nuoširdus manęs šlovinimas ir garbinimas pasiektų ir Tėvą, nes šį šlovinimo ir garbinimo pasiuntimą man aš sustiprinu ir persiunčiu Tėvui. Tėvui ir man svarbiausias dalykas yra jūsų nuoširdus atsivėrimas, kad jūsų siela trokštų gyvo bendravimo su manimi iš meilės man, ir Tėvui.

Todėl mano širdis visada yra pasiekiamą, ir džiaugiasi jūsų nuoširdžiais atsivėrimais man. Dar daugiau ji džiaugiasi tada, kada jūs ir patys man nuoširdžiai pasipasakojate savo problemas ir sunkumus, savo skausmus ir kančias, savo gėlą ir neveltį. Tačiau dar daugiau ji džiaugiasi jūsų valia, drąsa, ir ryžtu šitas pačias problemas ir sunkumus spręsti atsiduodant manosios ir Tėvo valios vykdymui.

Mano valia visiškai sutampa su Tėvo valia. Jeigu jūs sutinkate su mano valia, reiškia sutinkate ir su Tėvo valia. Jeigu sutinkate su Tėvo valia, tai sutinkate ir su mano valia. Tėvo ir mano valia yra *viena dvasioje*. Ir kada tik jūs sutinkate su Tėvo valia, ar su mano valia, tada ir jūsų valia tampa *viena dvasioje* su Tėvo valia, ar su mano valia. Šitaip mes būname suvienyti dvasioje Tėvo meilės dėka. Tik šitoks ryšys yra gyvas, gyvybingas, ir kuriantis. Ir apie tokį ryšį aš atėjau į jūsų pasaulį kalbėti žmonėms, kad mane išgirstų tiek jūsų pasaulio žmonija, tiek ir kitų pasaulių gyventojai: ir materialūs mirtingieji, ir sielos, žengiančios tolyn jau po prisikėlimo, ar dvasios, kurios yra amžinos, kada savo valią yra suliejusios su Tėvo valia. Aš atėjau į šitą pasaulį, kad apšviesčiau žmones meile ir tiesa, gėriu ir grožiu, gailėstingumu ir tarnavimu.

Ir gyvenimas būtų neatpažįstamai pasikeitęs, jeigu tikrai mane būtų supratę ir neiškraipę net ir mano betarpiški mokiniai, kuriuos aš išskyriau iš visos kitos žmonijos apaštalų vardu.

38. Apaštalų aplinka

Jie nebuvo išskirtiniai žmonės. Jie nebuvo ypač protingi ar dvasingi žmonės. Jie niekuo neišsiskyrė iš kitų to laikmečio žmonių. Visi jie turėjo savo užsiėmimą, visi jie buvo to meto savos kartos atstovai. Ir dvasiniu mokymu nesidomėjo kiek nors daugiau už kitus savo bendraamžius. Nors jie ir buvo baigę jūsų supratimu

mokyklą, mokėjo puikiai skaityti ir rašyti, protingai dėstyti savo mintis, drąsiai bendrauti su savo aplinka, bet nė vienas iš jų nebuvo specialiai, be sinagogos mokyklos, įgijęs tokio žinojimo apie Dievą, kokį suteikia rabinų akademijos. Jie žinojo apie Dievą tik tiek, kiek to meto aplinka jiems leido žinoti. Todėl jiems buvo sunku mano mokymus priimti tokius, kokius aš jiems atnešiau, kad jie, juos įsisavinę, išliktų nepasikeitę, nelaužytų aplinkos jiems primestų ritualų ir dogmų. Toks žingsnis reikalauja nepaprastai gilaus įtikėjimo į Tėvą ir Jam atsidavimo. Toks žingsnis yra žengiamas tik pajautus milžinišką Tėvo meilę savyje. Ir labai dažnai net šitoji Tėvo meilė, pajausta savo viduje, uždega tokią didžiulę ugnį žmogaus viduje, kad jis trokšte trokšta nešti šitą pačią ugnį ir kitiems. Tačiau, neišmintingai nešama, tokia Dievo meilės uždegta ugnis, gali apakinti ir išgąsdinti kitus, tos meilės dar nepajutusius, tuos, kurie tos meilės dar nėra patyrę, dėl to jos ir nepažįsta. O tai, kas dar nepažinta ir nesuprantama, žmogų visada baugina ir neramina. Ir todėl žmogus labiau linksta laikytis jau pažinto ir suprantamo dalyko negu žengti nuo to, kas atrodo yra artima ir sava, į ten, kur nežinoma ir neaišku.

O kada širdyje suliepsnoja Tėvo meilės ugnis, kuri traukte traukia pirmyn, ir kada nėra gilaus supratimo ir patyrimo, ką šitoji Tėvo meilės ugnis nori perteikti savo degimu žmogaus sieloje, jo širdyje, tuomet tas degantis šita meilės ugnimi yra linkęs daug ką iškraipyti, daug ką pasakyti ne taip, kaip yra iš tikrųjų, kad tik tie kiti jį išklaustų ir patys užsidedgtų šita ugnimi iš vidaus. Tačiau aplinka, kuriai nešama šitoji Tėvo meilės ugnis, yra dar mažiau pasirengusi manajai gerajai žinia – Dievo Tėvystei ir žmonių brolystei – kad ją priimtų iš karto. Kaip iš karto jos nepriėmė ir mano apaštalai. Ir aš turėjau daugiau negu trejus metus juos nuolat mokyti, nuolat jiems aiškinti, kad visi vienodai yra laukiami dangiškojoje karalystėje. Ne tik žydai, bet ir pagonys. Visi, be jokių išimčių.

Dėl to, kada tokiai minčiai aplinka nėra pasirengusi ir atsivėrusi, o viduje deganti ugnis skatina žengti ir veikti išorėje, tada labai lengva susigundyti tikrąją žinią pakeisti paprastesne, kurios neatmestų ir aplinka.

Tačiau pakaitalas niekada nebus toks, koks yra originalas. Ypač tai svarbu dvasiniuose reikaluose, kur mintis ir mokymas nėra akimirksniu patikrinami akimis ar rankomis. Tam reikalingas vidinis, sielos, matymas. O jis yra pasiekiamas tik nuoširdžių, atkaklių, ir ryžtingų pastangų dėka.

Kadangi mano gerosios naujienos mano apaštalams taip ir nepavyko suvokti iki galo, kad šitą žinią būtų paskleidę visam pasauliui net ir taip, kaip jiems ją paskleidžiau aš, tai atėjo laikas, kada turiu dar kartą kreiptis į jus aš pats. Kreiptis tam, kad ištaisysčiau šitokį mano mokymo iškraipymą, tam, kad jūs patys galėtumėte, galų gale patys, patirti mano mokymo tikrumą, kad ir tie, kurie šio mokymo dar nežinos, pagal jūsų gyvenimą, pagal jūsų veiksmus kasdienėse situacijose, atskirtų, kad jūs einate manojų mokymo keliu.

39. Manasis dvasinis statusas

Aš esu aukščiausiojo rango Dvasinis Valdovas visoje savo visatoje. Aš nesu Tas, kurį jūs palaikėte Trejybės Sūnumi. Aš pats esu kilęs iš šito Sūnaus ir iš Tėvo. Ir tik šitas Vienintelis Tėvo Sūnus yra *Tas ir Vienintelis* Tėvo Sūnus, ir yra Rojaus Trejybės Antrasis Asmuo. Aš niekada nebuvau, ir nesu, ir nebūsiu, Tas Vienintelis ir Amžinasis Tėvo Sūnus. Amžinasis Sūnus neturi pradžios ir pabaigos. Aš pradžių turiu, nes ją esu gavęs iš šito paties Sūnaus ir Tėvo. Nei šis Sūnus, nei Tėvas neveikia kaip nors kitaip visatoje kaip tik per *tokius Sūnus, kaip aš*. Ir jums nereikia jausti nusivylimo ar net susierzinimo, kad aš nesu tas vienintelis Tėvo Sūnus, nes, *su juo*, aš dvasioje esu lygiai toks pat, kaip ir jis. Esu net labiau savo kai kuriomis savybėmis panašesnis į vienintelį Tėvo Sūną, negu į patį Tėvą. Aš jums minėjau, kad Amžinasis Sūnus yra visai kūrinijai Dievas-Motina. Ir jo motiniškoji meilė yra sušildyta begaliniu gailestingumu. Ir mano viena iš panašesnių savybių į Amžinąjį Sūną yra *gailestingumas*. Būtent šis gailestingumas ir leidžia pasiekti žmonių širdis net ir tada, kada atrodo jos jau seniai yra prarastos meilei ir tiesai. Būtent gailestingumu pasižyminti meilė ir leidžia iki pat paskutinės akimirkos siekti atverti žmogaus sielą, net kai visi kiti nuo tokio užkietėjusios širdies žmogaus gali jau būti nusigręžę.

Todėl būkite tikri, kad aš esu lygiai toks, koks yra ir Tėvas, ir Amžinasis Sūnus, ir esu turintis visas galias ir valdžią savojoje visatoje, kokią galią ir valdžią turi Visuotinis Tėvas ir Amžinasis Sūnus visoje kūrinijoje.

40. Dvasinės karjeros laiptai

Žmogui yra būdinga keltis karjeros laiptais tam, kad kiti jį pradėtų labiau vertinti, kad su juo pradėtų elgtis pagarbiau. Tačiau ne šitaip yra dvasinėje Tėvo šeimoje. Didesnė valdžia yra suteikiama tada, kada tvarinys pasiekia aukštesnes dvasines vibracijas ir jomis susitapatina su Tėvo siunčiamais aukštesnio dažnio dvasiniais-informaciniais virpesiais. O šitoks aukštesnio dažnio virpėjimas yra pasiekiamas ne tik didesnėmis žiniomis apie kūriniją ir Dievą, bet taip pat, ir ypač, tų didesnių žinių pritaikymu kasdieniame *tarnavime visumos labui*. Toks yra vienintelis žengimo į šviesą kelias, užimant vis aukštesnį ir įtakingesnį, jūsų supratimu, postą. Mūsų supratimu, prisiimant vis sudėtingesnę užduotį tam, kad ją vykdydamas atiduotum kūrinijai visą tą šviesą, kurią sukaupė iki tol, ją pažindamas, ir kad pasirengtum dar didesnės šviesos priėmimui. Ir toks kelias yra amžinas.

Ir kiekvienas tvarinys, nesvarbu kokio rango ar kategorijos jis būtų, visada turi laisvą valią ir ja naudojasi vadovaudamasis tik savo išmintimi. Nė vienas

tvarinys niekada negali nieko padaryti, kad savo valią primestų kitam. Net ir žmogus. Kiekvienas sprendimą priima tik remdamasis savąja išmintimi. Ir pats didžiausias išminčius, nesvarbu, prieš kiek laiko jis būtų gyvenęs šitame pasaulyje, visada savo išmintį siekė išplėsti ir ja pasinaudoti, ir kitiems ją paskleisti. Tačiau pats išmintingiausias savo išminties plėtimas yra pasinaudojimas aukštesniais šaltiniais, net dieviškais šaltiniais, ypač apreiškimų išmintimi, kurią perteikia dvasinės būtybės žmonėms. Kaip ir šiuo atveju, kada dabar jūs gaunate šį apreiškimą. Tačiau, ar jūs juo pasinaudosite, sprendimą vis tiek priimsite patys, ir asmeniškai.

Ir, pasiremdami tiek savo sukauptą išmintimi, tiek mano jums perteikiamu apreiškimu, jūs išsivaduosite iš tamsos ir klaidžiojimų, klaidingų samprotavimų apie mane ir mano gyvenimą žmogiškuoju pavidalu.

Štai dėl ko išmintingai žvelgdami į mano mintis, jūs tikrai suvokssite, kad jums tikrai niekas nesikeičia net ir dabar, kada sužinojote, jog aš nesu tas Vienintelis Dievo Tėvo Sūnus, koku mane laikote jau du tūkstančius metų. Tačiau atėjo metas, kad jūs tikrai galėtumėte sužinoti apie mane daugiau ir net tai, ko nežino nė vienas manosios visos visatos tvarinys, nes būtent *aš* jums pasakoju apie save. Ir niekas kitas, visoje mano visatoje, negali žinoti geriau už mane, ką ir kaip aš patyriau per savo gyvenimo periodą žmogaus kūne. Ir tie patyrimai nebuvo perteikti jokiam kitame šaltinyje taip, kad atspindėtų mano paties mintis, kad tą perteiktų iš mano lūpų.

Kaip tik dabar atėjo metas tokią informaciją paskleisti. Paskleisti tam, kad ji paaiškintų mano misiją tarp jūsų.

41. Mano misija gilumine prasme

Jums jau užsiminiau, kad manoji misija buvo apreiškšti Tėvą ir atskleisti Jo savybes savuoju gyvenimu. Tik joku būdu jus ne gąsdinti savąja mirtimi ant kryžiaus už tariamas jūsų nuodėmes. Tačiau aš atėjau ne tik jums, bet ir visai savo visatai pasitarnauti. Aš save padovanojau kaip didesnę šviesą, kuri nusileido ir įsikūnijo jūsų grubių, arba žemų, energetinių virpesių materialiam kūne. Šitas mano patyrimas paties žemiausio, materialaus, tvarinio pavidalu man suteikė tokį patyrimą, kokio aš dar iki tol nebuvau turėjęs.

Aš esu savosios visatos Sutvėrėjas ir Valdytojas. Ir ją aš valdau, ir tą darau ne vienas, bet drauge su sau lygia partnere Visatos Motina Dvasia, kuri ir paskleidžia po visą visatą savo dvasią, kuri vadinasi *Šventoji Dvasia*. Dabar jūs turite sužinoti, kad Šventoji Dvasia yra manosios sutuoktinės, manosios partnerės, man lygiavertės, Visatos Motinos Dvasios *pasireiškimas mūsų visatoje*.

Šventoji Dvasia nėra asmuo. Dėl to ji nėra ir Rojaus Trejybės narys.

Jūsų pirmtakai, tie, kurie pirmieji pajuto manosios dvasios, Tiesos Dvasios, poveikį po mano prisikėlimo ir pakilimo pas Tėvą, kada aš ją pasiunčiau šitam visam pasauliui, o Tėvas tuo metu pasiuntė savo dvasią, Minties Derintoją, kiekvienam vaikui, ir kada toks dvasinis pakylėjimas buvo apaštalų ir mano mokinių realiai patirtas jų viduje, tuomet jie ir pavadino šitą dvasinį pakylėjimą Šventąja Dvasia. Ir jai priskyre Rojaus Trejybės Trečiojo Nario statusą, Begalinės Dvasios statusą. O kaip tik Begalinė Dvasia ir suteikia man savo dukrą, Vietinės Visatos Motiną Dvasią, kaip mano lygiavertę Partnerę.

Štai dabar, kada mes bendrai sukuriame savo visatoje įvairių kategorijų gyvybę, tada aš turiu patirti tų gyvybės formų įsikūnijimus, kad žinočiau ne tik iš išorės, kokia manosios sukurtos gyvybės įvairovė, bet taip pat, kad patirčiau ir iš vidaus, ką reiškia *ta gyvybės forma būti ir tarnauti*. Ir man teko patirti kitus savęs padovanojimus tų tvarinių pavidalu dar ir dėl to, kad tos kategorijos, kurios pavidalu buvau įsikūnijęs, tvariniams aš demonstravau, koks gali būti nuostabus tos kategorijos tvarinio gyvenimas, kada yra nuoširdus ir begalinis troškimas ir atsidavimas Dievo valios vykdymui.

Aš ne tik pats įgydavau tų tvarinių, visų tos kategorijos tvarinių per visą mano visatą, patyrimą, bet tuo pačiu ir jiems visiems aš rodydavau tų tvarinių kategorijos tarnavimo pavyzdį. Ir nors aš įsikūnydavau tik vieną kartą vienos kurios nors gyvybės kategorijos pavidalu vienoje kurioje nors planetoje, bet aš sukaučiau *visų* tokios kategorijos tvarinių patyrimą visose planetose.

Lygiai tą patį sakau ir apie mano patį paskutinįjį savęs padovanojimą žmogiškuoju pavidalu. Aš, nugyvenęs savo vieną gyvenimą vienoje planetoje, turiu galią sukaupti visų žmonių visose planetose turimą patyrimą. Tokį sugebėjimą man suteikė Tėvas. Ir savuoju įsikūnijimu aš rodžiau, kaip žmogus gali gyventi su Tėvo meile visumai. Visiems. Ir dėl to, kad aš atskleidžiau žmonėms didesnę šviesą, atnešiau jiems didesnę meilę, parodžiau jiems kryptį, kur žengti, manasis įsikūnijimas yra *savęs padovanojimas visiems mirtingiesiems*.

Manasis atėjimas nėra baimės ir bausmės pranešimas – kas neatgailaus ir neįsileis manęs į savo širdį, tas nepateks į Tėvo karalystę. Manasis atėjimas yra džiaugsmo dovana visiems, nes ji apšviečia ir sušildo visus, bet nė vieno negąsdina ir neprievartauja.

Gyvendamas žmogiškuoju pavidalu, aš gyvenau kaip bet kuris kitas žmogus. Aš buvau atviras bet kokioms gėrio ir blogio sampratoms, kokios tuo metu buvo tuometinėje visuomenėje, kurioje aš ir gyvenau. Dėl to šitas visatos Sutvėrėjo ir Valdovo įsikūnijimas yra pats pavojingiausias iš visų kitų, nes jis gimsta iš moters bejėgiu kūdikiu ir auga ir vystosi lygiai taip, kaip ir kiti to meto ir tos kartos vaikai. Nei išvaizda, nei kūno struktūra aš nesiskyrčiau nė nuo

vieno savo bendraamžio. Niekas mano kūne neliudijo, kad aš esu visos tos planetos, visos jos gyvybės ir augalijos Sutvėrėjas ir Valdovas, savo visatą valdantis Visuotinio Tėvo vardu, kaip Jo atstovas. Ir patirdamas savo sukurtų tvarinių patyrimą, įsikūnydamas jų pavidalu, aš kaupiau jų patyrimą, suvokdamas, ką reiškia tokio tvarinio gyvenimas visai visatai. Ir tokių įsikūnijimų patyrimu aš pelnytai įgydavau vis didesnę ir didesnę valdžią Tėvo vardu, priartėdamas prie paskutiniojo savęs padovanojimo, kada po sėkmingo jo įgyvendinimo, aš iš Tėvo gavau aukščiausiąją valdžią ir savo visatą ėmiau valdyti nebe kaip Tėvo atstovas, bet taip, kaip ją valdytų pats Tėvas, asmeniškai būdamas šitoje mano visatoje. Ir šitą aukščiausiąją valdžią nebe Tėvo vardu, bet savo paties vardu valdyti, aš gavau iš paties Tėvo. Užsitarnavęs savuoju patyrimu tokių įsikūnijimų dėka.

Įsivaizduokit tą mano padėtį, kada aš augu kaip eilinis tos kartos vaikas, veikiamas visų išorinių poveikių, kaip ir bet kuris kitas vaikas yra veikiamas, ir išaugu toks vyras, kuris imtų kurstyti savo sielos brolius prieš Dievo valią. Reiškia visa mano misija būtų sužlugdyta. Dėl to, kad šitaip negalėtų taip lengvai atsistoti, toji šeima, kurioje buvo numatytas mano gimimas, buvo labai skrupulingai parinkta, vadovaujant Gabrieliui, kuris prieš pat mano gimimą apsireiškė Marijai ir pranešė tą džiugią žinią apie mano būsimąjį gimimą.

42. Juozapas ir Marija

Marija ir Juozapas buvo neseniai susituokę. Jie abu buvo dar labai jauni. Tačiau jų visa genealogija buvo tikrinama einant vis tolyn nuo jų į praeitį per kartų kartas, per visą žmonijos istoriją. Ir iš paskutiniųjų trijų parinktų šeimų, kurių visų protėvių genai buvo patikrinti iš dieviškųjų registrų duomenų, buvo asmeniškai Gabrielio parinkta Juozapo ir Marijos šeima. Ir jūs labai iškraipėte mano gyvenimo istoriją, kad iš manęs atėmėte ir mano gimimą Marijos ir Juozapo šeimoje, visą laiką tvirtindami, kad aš gimiau iš nekaltos mergelės iščių. Jūs visiškai nežinote žydų pagarbos šeimai, vyravusios tais tolimais prieš du tūkstančius metų laikais, ir vyraujančios ir dabar.

Kaip gi jūs galite kalbėti ir vadinti tą Dievo žodžiu, kada jūs mano gimimą pavaizduojate už šeimos ribų. Ir mano gimimą būtent tokioje tautoje, kuri taip nuoširdžiai aukština pačią šeimą ir motinos ir tėvo vaidmenį joje. Būtent motina yra atsakinga už berniuko auklėjimą iki penkerių metų amžiaus. O sulaukus penkerių metų, berniuką savo auklėjimo globon perima tėvas. Tuo tarpu motina užsiima mergaičių auklėjimu ir toliau iki jos sukuria savo šeimą. Ir net šeimą sukūrusi dukra, iki pagimdo pirmąjį kūdikį, ir toliau dar tebelaikoma mergina. Tik pagimdžiusi vaiką ji tampa pilnateise *moterimi*.

Dėl to ir Marija, kol dar nebuvo pagimdžiusi manęs, o aš buvau jos pirmagimis vaikas, tol dar neturėjo moters statuso ir buvo laikoma mergina, nors ir turinti savo vyrą.

Tokių iškraipymų yra ir daugiau jūsų laikomame Šventajame Rašte. Tačiau net ir jame jūs dar surasite ir kai kurių kitų mano šeimos brolių vardus, o taip pat paminėjimą, kad aš turėjau ir seserį. Tik skaitykite labai atidžiai ir jūsų vadinamąjį Šventąjį Raštą, ir jūs sužinosite daugiau ir apie mano šeimą, Juozapo ir Marijos šeimą.

Ir man labai skaudu matyti, kada kuriami iškraipymai apie mane ir mūsų šeimą, kuri buvo gausi: Marijos pagimdyti devyni vaikai, mano jaunesni broliukai ir sesutės, kuriuos man teko ir auklėti, kada nelaimingo atsitikimo metu statybose netikėtai žuvo mano žemiškasis tėvas, Juozapas. Tada aš tapau pagrindiniu savo motinos ramsčiu tiek aprūpinant gausią šeimyną pinigais, tiek moraline parama.

O man tai buvo toks patyrimas, kokio neturėjo joks kitas vaikas visoje planetoje. Aš tuo metu teturėjau vos keturiolika metų, o ant mano pečių užgulė visų mūsų aprūpinimas maistu ir vaikų auklėjimas. Būdamas vos keturiolikos metų aš netikėtai tapau vyresnioju broliu-tėvu visiems savo jaunesniems broliams ir seserims.

Tie patyrimai buvo labai sunkūs ir kartūs mano jaunam protui ir sielai. Ir kūnui. Aš nuo pat paauglystės turėjau atsisakyti džiaugsmingos paauglystės malonumų, kurie tuo metu vyravo tarp mano bendraamžių. Aš nebegalėjau atsiduoti tiems malonumams, nes mano pečius užgulė tokia našta, kurią galėtų su dideliu vargu nešti net ir suaugusio vyro pečiai. Tada man atrodė, kad tikrai galėsiu palūžti ir neatlaikyti tokios didžiulės naštos mano dar nesubrendusiems pečiams. Tuo labiau, kad iki to tragiško įvykio su mano tėvu, Juozapu, aš buvau žinomas kaip labai judrus, guvus, ir pilnas skambančio juoko vaikas. Savo judrumu ir samprotavimais aš pridarydavau daug rūpesčių ne tik savo tėvams, bet ir tiems, su kuriais bendraudavau. Jie žinojo, kad aš buvau dailidės Juozapo sūnus, todėl į mane žvelgė su tokia atlaidžia pagarba, nes labai gerbė mano tėvą, Juozapą, kuris buvo labai darbštus ir nuoširdus žmogus.

Mano motina, Marija, irgi buvo labai jam atsidavusi žmona ir mus, visus vaikus, labai mylinti motina. Tačiau jos charakteris buvo ne toks pastovus, kaip Juozapo. Juozapo ramumas, ir Marijos banguotumas turėjo įtakos ir mano charakterio formavimuisi. Iki mano tėvo žūties aš daugiau savo charakteriu priminiau savo motiną. Manęs buvo pilna visur. Ir visur jaučiau, kad kiti mano bendraamžiai turi polinkį paklusti mano įtakai. Dėl to man atrodė visiškai natūralu, kad ir mano jaunesnieji broliai ir seserys turi man paklusti, nes buvo dar už mane ir jaunesni. Tik likęs šeimos pagrindiniu maitintoju, aš suvokiau tą atsakomybę, kuri dabar slėgė mano pečius.

43. Mano lavinimas

Aš prieš daugiau kaip metus buvau užbaigęs sinagogos mokyklą ir buvau tapęs pilnateisiu Izraelio įstatymo sūnumi.

Žydai turėjo tokią tradiciją, kad berniukai, užbaigę sinagogos mokyklą, vykdavo su tėvais į Jeruzalę ir pagrindinėje šio miesto sinagoje būdavo išventinami į Izraelio įstatymo sūnus. Taip jie pereidavo iš paauglystės į visišką vyrystę. Ir paprastai tas atsitikdavo apie keturioliktus metus. Tačiau aš buvau priimtas į Izraelio įstatymo sūnus anksčiau dėl mano didesnio susidomėjimo mokymusi sinagogos mokykloje. Ir dėl mano tėvo, Juozapo, didelio atsidavimo mano švietimui nuo pat penkerių metų, kada jis jau buvo atsakingas už mano, kaip būsimojo Izraelio įstatymo sūnaus lavinimą. Aš sulaukiau iš jo tikrai išsamių aiškinimų apie gamtą, apie žmonių gyvenimą, apie užsidirbimą pragyvenimui, apie bendravimą su kitais žmonėmis, su savo bendraamžiais. Tėvas mane pasiimdavo labai dažnai į išvykas už Nazareto miesto ir rodydavo aplinkinę gamtą, aiškindavo istoriją. Aš mačiau jį dirbantį. Ir jam taip pat padėdavau dirbti, nes ir man jis buvo padaręs mažesnę staliaus varstotą, kad galėčiau pats praktiškai patirti ir jo darbo procesą. Ir mano motinos, Marijos, aiškinimai apie Dievą, man turėjo didelės įtakos.

Tačiau man nepakako mano tėvų aiškinimų, kodėl Dievas turi būti toks negailestingas, kad baustų savo klystančius vaikus. Todėl aš daug mąstydavau apie Dievą pats. Ir tokie apmąstymai man suteikdavo gilesnių minčių ir mano paties galvoje. Tėvas mane buvo išmokęs skaityti ne tik aramėjų kalba, bet ir graikų. Dėl to mano uolumas mokykloje nebuvo išskirtinis, tiesiog mano protas buvo įpratęs ieškoti priežasčių kiekvienam veiksmui. Aš nebuvau patenkintas tradiciniu atsakymu: „Tokia Jahvės valia“. Todėl mane labai domino klausimai, kodėl tokia Jahvės valia? Ir mano klausimai sukeldavo daug rūpesčių tiek mano tėvams, tiek aplinkiniams suaugusiems Nazarete, tiek mano mokytojams sinagogos mokykloje. Ir vis tik toks mano protas, ieškantis gilesnių ir labiau jį patenkinančių atsakymų apie daugybę dalykų, leido man lengviau suprasti ir įsisavinti tuos mokymus, kurie buvo pateikiami sinagogos mokykloje. Dėl to aš sinagogos mokyklą baigiau dar nesulaukęs nė trylikos metų. Ir tapau pilnateisiu Izraelio įstatymo sūnumi, kada mane tėvas pirmą kartą nuvežė į Jeruzalę.

44. Stebuklų nėra

Visi mano šie aiškinimai yra skirti tam, kad jūs nors kiek suvoktumėte, kad aš, nors ir būdamas Visatos Sutvėrėjas ir Valdovas, drauge su savo partnere

Visatos Motina Dvasia, kada įsikūnijau žmogiškuoju pavidalu, tai kaip žmogus augau normalioje šeimoje, eilinėje vidutinėje šeimoje, kuri buvo labai atidžiai atrinkta iš daugybės šeimų. Galutinai iš trijų šeimų Juozapo ir Marijos jauną šeimą parinko pats Gabrielis. Po savojo apsidėšimo Marijai, jis davė pirmąją viešą žinią mirtingajam apie didesnės šviesos atėjimą į šitą pasaulį. Tačiau viskas visada per mano gyvenimo įvairius periodus vyko *natūralia* tėkme. Net ir tai, kad mano gyvenimo epizodus lydėjo jūsų vadinamieji stebuklingi išgydymai ar kiti viršgamtiniai dalykai, buvo ne kas kita, kaip natūrali veiksmų seka sutrumpinant nuo jūsų neatskiriamą *laiko elementą*. Tik dėl to, kad jūs nežinote tokių įvykusių veiksmų priežasčių ir paties veiksmo proceso, o matote tik galutinį to veiksmo proceso rezultatą, akimirksniu įvykstantį, tai jūs tą pavadinate *stebuklu*. Stebuklų visoje kūrinijoje *nėra ir būti negali*. Yra tik jūsų nesuvokimas, kaip tokie dalykai gali įvykti. Todėl mano dabartinis jums perteikiamas aiškinimas apie save, daug ką iš jūsų gali ir nuvilti, nes jūs norite ir toliau gyventi nieko bendro su tikrove neturinčių iliuzinių pasakojimų apie mane įtakoje. Gyventi ramiai apie nieką giliau net nesusimąstant, nes taip yra parašyta jūsų vadinamame šventame rašte, dėl to ir turi būti tik taip, o ne kaip nors kitaip. Ir turi būti tik tiek, kiek jame irgi parašyta. Daugiau būti negali.

Jeigu vadovautis jūsų tokia iškreipta logika, tai aš niekada neturėjau būti mažiukas vaikas, niekada neturėjau bendrauti su savo bendraamžiais draugais, niekada neturėjau semtis didesnės išminties ir žinojimo iš bendravimo su savo tėvais, su savo draugais, su savo mokytojais, nes apie tai nieko nerašo jūsų Naujasis Testamentas. O prie jo negali pridėti nė žodžio. Tuomet ir galite padaryti tik vieną vienintelę išvadą, kad aš turėjau iš gimusio kūdikio užaugti stebuklingai be savo vaikystės, be savo apmąstymų ir apie Dievą, ir apie aplinką. Bet aš jau minėjau, kad į šitą pasaulį aš ir atėjau tik tam, kad patirčiau visą žmogaus gyvenimą – nuo gimimo iki mirties. Ir turėjau patirti ir patį gimimą, ir pačią mirtį. Tik nebūtinai tokią prievartinę mirtį.

Aš turiu galią savo gyvybę atiduoti ir vėl ją susigrąžinti. Ir šitą galią man suteikė Visų Tėvas. Dėl to aš galėjau, pasirinkęs tokį žmogaus patyrimą kuriame nors kitame savo visatos pasaulyje su daug aukštesniu civilizacijos ir dvasingumo išsivystymu negu jūsų, patirti mirtį, materialaus kūno mirtį, tiesiog pats pereinamas per tokią transformaciją, kada iš materialaus žmogiškojo apvalkalo vėl sugrįžtu į savo įprastą dvasinį kūną, kuriame esu ir dabar, kada siunčiu šituos aiškinimus jums.

Prievartinė mirtis, bet kokia, liudija labai žemą dvasinio virpėjimo lygį to individo, arba tų mirtingųjų, sieloje. Bet koks dvasinis vystymasis, net ir pats menkiausias, visada tokius pačius žemiausius energetinius virpesius, kurie ir yra priežastis bet kokio prievartos veiksmo, kelia aukštyn į aukštesnio dažnio virpe-

sius ir tada prievartos veiksmą atlikti tam pačiam žmogui tampa tiesiog *neįmanoma*. Kiekvienai dvasiniai virpesiai sukuria atitinkamą rezultatą. Tačiau tik žemi ir labai materialūs virpesiai, kurie visiškai yra užvaldę žmogiškojo proto ego, yra toji priežastis, kad tas gyvulinis protas griebiasi prievartinio veiksmo kito atžvilgiu, arba net savojo asmens atžvilgiu.

Visur ir visada per visą kūriniųjų stebuklų nevyksta. Dievas nėra stebukladarys. Jis paskleidžia meilę visai kūriniųjai, ir visiems vienodai. Ir ji pasireiškėdama sukuria dėsni – priežasties, veiksmo, ir pasekmės. Kūriniųjoje yra tik meilė ir nieko daugiau. Ji yra reali ir tikra ir ją pajausti galite ir jūs, net ir dabar, skaitydami šituos mano aiškinimus. Tačiau, kad ją pajaustumėte, jūs ir turite dvasiškai augti, kad pasiektumėte tuos pačius Tėvo siunčiamus meilės virpesius, kurių dažnis yra labai aukštas. Ir tada patys pamatysite, kad šitas nuostabus ir naujas pajautimas jūsų viduje sukuria priežastį gėrio ir meilės veiksmui visos kūriniųjos labui, visų žmonių labui. Ir tai bus meilės įstatymo priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnio ir pasireiškimas, ir veikimas, ir įgyvendinimas asmeniniu laisvos valios sprendimu ir veiksmu. O tie, kurie šitų aukšto dažnio Tėvo meilės siunčiamų virpesių nepatiria, ir negali vadovautis meilės pačiu įstatymu, bet priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnis veikia ir jiems. Dėl to jų veiksmų priežastis yra daug žemesnio dažnio virpesiai. Dėl to ir tų veiksmų pasekmės taip pat turi žemo dažnio virpesius. Jos yra skausmingos. Tik keldami savo dvasinį lygį, tuo pačiu ir savojo aš dvasinius virpesius, jūs pradėsite žvelgti į visą kūriniųją irgi dvasiniu žvilgsniu. Ir tada pradėsite realiai suvokti, kad kūriniųjos dėsnis yra nepažeidžiamas. Dėl to joje stebuklų nėra. Yra tik jūsų menkas suvokimas, kurį turite plėsti.

45. Nukabinkite mane nuo kryžiaus ir garbinkite Tėvą

Štai dėl to aš ir perteikiu šituos paaiškinimus, kad padėčiau ir jums giliau pažvelgti į savo aplinką, į kūriniųją, ir į mano asmenį bei jūsų pačių vietą. Be tokių mano paaiškinimų, jūs ir toliau eitumėte savosios skausmingos ir kankinančios jūsų sielą iš vidaus gyvenenos keliu. Aš jums sakiau, ir dabar kartoju: „Aš esu tas kelias“. O jūs vietoje to, kad eitumėte manuoju keliu, vis dar tebeaukštinate mano mirtį ant kryžiaus. Aš jus pačius noriu išvaduoti iš mirties, kad jūs drąsiai, be menkiausio šešėlio baimės žengtumėte mano gyvuoju keliu su manimi *prisikėlusiu ir gyvu*.

Aš trokštu, kad jūsų širdyse įsivyrautų Tėvo meilė ir ramybė, o ne mano mirties vaizdinys. Jūs turite kurti aplinkui save *gyvenimą meilėje*, o ne skausme ir kančioje.

Ar galite jūs savo mažiems vaikams aiškinti apie Tėvo meilę, ir ją patirti,

kada jūs mane demonstruojate kenčiantį ant kryžiaus? Tada vaikučio širdelėje gimsta baimės jausmas. Jis nemato meilės ten, kur kitas kenčia ir lieja kraują. Meilę jis mato tik ten, kur yra jo motinos ar tėvo apkabinimas iš tyro jausmo ir švelnumas, ten, kur yra pastiprinantis žodis ir pagalba.

Ar gali mažylis, matydamas mane ant kryžiaus kraujuojantį ir išsekusį, jausiti savo širdutėje, kad Tėvas mane myli ir apkabina, šildo ir ramina, man padeda ir mane stiprina?

Kiek jam kyla daug klausimų, kada jūs aiškinate apie mane, kad aš numiriau už žmonių nuodėmes, kad aš išgelbėjau net ir nuodėmingus vaikus, nes jie jau gimsta su nuodėme. Ar gali toks vaikutis suprasti, kur jis padarė nuodėmę, kad aš turėjau net už jį numirti? Kur buvo mano mylintis Tėvas, kad leido man taip kankintis?

Tikrai mažyliui mano kabėjimas ant kryžiaus sukelia baimę. Ir jau nuo pat jaunų ir pirmųjų dienų jį pratina kaip nors pasislėpti nuo tokio Dievo, kad ir jam netektų taip kentėti, kaip kentėjau aš. Jis ima vis labiau ir labiau Dievo *bijoti*.

Aš atnešiau žmonijai, ir visai savo visatai, *mylinčio* Tėvo sampratą. Ne gąsdinančio ir baudžiančio Tėvo sampratą. Tik manęs jūs nesupratote ir mano visą mokymą iškreipėte paversdami mane kančios simboliu visai žmonijai. Aš šito jūsų nemokiau. Net ir jūsų vadinamajame šventame rašte, ar surasite nors vieną užuominą, kad iškelkite mane pakabintą ant kryžiaus viešose vietose ir rodykite mane besikankinantį? Ar mokiau aš jus šito? Ne, šito aš jūsų nemokiau.

Tai kodėl jūs darote tai, ko aš jūsų nemokiau?

Ar mokiau jus, kad Dievas yra Tėvas ir visiems vienas, o visi žmonės yra broliai ir seserys? Taip, mokiau. Bet jūs mano mokymą iškraipėte, kad mane šlovinate vietoje Tėvo.

Aš manęs šlovinti ir garbinti jūsų nemokiau. Tai kodėl jūs šlovinate visą laiką mane, o ne Tėvą? Aš ir dabar garbinu Tėvą.

Ir dabar į jus kreipiuosi, kad pradėtumėte šlovinti Tėvą ir tik Jį. Jis yra vienintelis Dievas Tėvas. Ir tik Jį šlovina visa kūrinija. Ir aš. Aš nesu Dievas Tėvas. Dievas Tėvas ir aš esame *viena dvasioje*. Ir nepaisant šitos mūsų dvasinės vienybės, mes esame du atskiri asmenys.

Ateis laikas, kada po prisikėlimo, kada jūs tapsite daug aukštesnių savo dvasinių virpesių pasireiškimas, arba sielos pavidalas, turėsiantis savo dabartinį aš, kuris yra amžinas, nes padovanotas Tėvo, jūs stovėsite mano akivaizdoje, jau nužengę visą savo sielos vystymosi etapą ir būsite tapę amžina dvasia, su dar aukštesniu savojo dvasinio virpėjimo pasireiškimu, arba dvasios pavidalu, tada mes atsiveikinsime, ir jūs žengsite tolyn iš mūsų visatos, ir artyn pas Tėvą, kol atsidursite paties Tėvo akivaizdoje pačiame kūrinių amžinajame centre, Rojuje. Ir tada jūs šlovinsite Tėvą. Ir per visą amžinybę šlovinsite tik *Jį*. Ir vienintelį asmenį.

Dėl to ir dabar aš jums aiškinu, kad jūs išgirstumėte mano prieš du tūkstančius metų paskelbtą gerąją naujieną, mano evangeliją visam jūsų pasauliui, ir visai mano visatai, – Dievo Tėvystę ir žmogaus brolystę – o dabar mano dabartinių mokinių ir apaštalų išplėstą iki visos kūrinių brolystės. O ją išgirde, kad patys pradėtumėte ja vadovautis ir gyventi, kasdien vis giliau ir giliau suvokdami, kad visi mes esame broliai ir seserys. Visi iki vieno. Mūsų visų Tėvas yra vienas. Jis yra Visuotinis Tėvas, Pirmasis Šaltinis ir Centras. Dėl to ir aš esu jums jūsų *vyresnysis brolis*. Aš jus mokau ir padedu eiti pas mūsų Tėvą. Dėl to atėjo laikas jums atvirai pasakyti, kad aš trokštu, kad jūs visi patirtumėte manųjų žodžių visą gelmę su Tėvu, pajaustu savo viduje. Aš esu su jumis – su visais jumis, per savo išlietą Tiesos Dvasią. Bet Tėvas yra visada jūsų, kiekvieno, viduje. Ir visą laiką. Ir Jis yra jūsų viduje, nes pasiuntė jums, kiekvienam, savo dvasią, Minties Derintoją. Ir būtent Jo dvasia jus veda visą laiką nejučia iš vidaus. O aš visą laiką jums beldžiu iš išorės. Beldžiu ir įeinu į kiekvieno širdį, kuris tik ją atveria man. Ir tada mes drauge su Tėvu pradedame veikti jus iš vidaus. Ir mūsų bendras veikimas turi dar vieną pagalbininką – Šventąją Dvasią. Aš jums jau aiškinau, kad šitoji dvasia yra mano Partnerės – Visatos Motinos Dvasios – dvasia. Ir mes harmoningai, net ir tobulai, sutardami jus visus, bet kiekvieną asmeniškai, vedame pas Tėvą. Vedame vienu vieninteliu keliu – *vidinio įtikėjimo* keliu. Tik įtikėjimas yra tas kelias pas Tėvą. Ir jis veda per mane. Jūs niekaip neišvengsite manojų kelio iki susitiksite su manimi, kada tapsite amžina dvasia. Nors patyrimo kelių pas Tėvą yra nesuskaičiuojama daugybė, bet pagrindinis kelias ir vienintelis kelias, kuris išgelbsti kiekvieną, yra *gyvasis įtikėjimas*. Ne ritualinis tikėjimas, bet *gyvasis įtikėjimas*.

46. Laisva valia

Mano mielieji broliai ir sesės, jūs turite iš Tėvo, mūsų visų vienintelio Tėvo, padovanotą jums visiems, ir kiekvienam, *laisvą valią*. Tai reiškia, kad jūs galite elgtis ir vienaip, ir kitaip, ir Tėvas, o taip pat ir aš, neprieštaraus jums. Nes jeigu Tėvas neleistų jums pasinaudoti laisva valia, tai jūs negalėtumėte būti mirtingaisiais Dievo vaikais, kurie turi likimą vis labiau ir labiau patirdami Jį patį per daugybę Jo pasireiškimo etapų jūsų gyvenime, tiek dabar, tiek ateityje sielos pavidalu, ir dar vėliau amžinosios dvasios pavidalu, kokiame esu ir aš, vystytis į vis geresnį ir tobulesnį asmenį, į vis geresnį savąjį aš. Jeigu jūs laisvos valios neturėtumėte, tai jūs niekuo nesiskirtumėte nuo bet kurio gyvūno, kuris neturi tokio likimo, kokį turite jūs – vis labiau ir labiau patirti Tėvą, ir vis daugiau ir daugiau skleisti meilę ir gėrį visiems, ir susilieti su Tėvo dvasia, gyvenančia kiekviename iš jūsų, ir pasiekti visos kūrinių centrą, Rojų, kad galėtumėte iš Tėvo gauti patvirtinimą,

kad Jo mandatą panaudojote iki galo ir įgyvendinote Jo nurodymą: „Būkite tokie tobuli, net koks tobulas esu Aš“. Ir tą padarėte iš meilės Jam ir panaudodami savo laisvą valią.

Tik laisvos valios dėka tvarinys, kurį jūs vadinate žmogumi, gali vystytis ir augti. Ir net tokiomis tragiškomis aplinkybėmis, kada pavojus iškyla jūsų materialaus kūno gyvybiniam egzistavimui, kada jums gresia pavojus, kad jūsų kūno gyvybinės energijos tekėjimas į jūsų materialų apvalkalą bus nutrauktas, vis tiek jūs turite *laisvą valią* išlikti ištikimas Tėvui, arba nuo Jo nusisukti.

Ir tą jūs padarote savo laisva valia.

Tačiau dauguma iš jūsų klaidingai tvirtinate, kad jūs buvote priversti pasielgti vienaip ar kitaip, nes jus kažkas tą padaryti priverstė. Jūsų priversti negali *niekas, net ir Tėvas*. Vis tiek sprendimą priima jūsų protas. Ir kiekvieno sprendimas yra priimamas asmeniškai ir laisva valia. Jus gali įtakoti atitinkamos aplinkybės pasielgti vienaip ar kitaip, gerai ar blogai, bet vis tiek nusprendžiate jūs, priimdami galutinį apsisprendimą patys *asmeniškai*.

Aš jums esu ne vieną kartą sakęs, kada gyvenau žmogiškuoju pavidalu: „Nebijokite tų, kurie gali atimti jūsų fizinio kūno gyvybę, nes tuo jų valdžia jums ir pasibaigia. Bijokite tų, kurie gali pražudyti jūsų sielą. Kokia gi nauda iš to, kad jūs gyvybę materialiam kūne išsaugosite, o sielą prarasite“.

Vienas dalykas yra nepajudinamas ir nepakeičiamas – Tėvo suteikta laisva valia yra nepajudinamas kūrinijos vystymosi ir augimo pagrindinis veiksnys. Be laisvos valios kūrinija būtų ne kas kita, kaip robotų ir automatų milžiniškas veikimo laukas, niekaip nepajėgiantis pasiekti ko nors daugiau, negu jau buvo pasiekta iki šiol, nes automatas negali ko nors siekti daugiau negu jam yra suteikta kokia nors funkcija.

Net ir savo aplinkoje jūs turite panašių įrengimų, kurie atlieka tokias monotoniškas, nors ir labai tikslias operacijas gamyboje, ir jie negali pasirinkti kokios nors kitos veikimo funkcijos, nes nėra kitoms funkcijoms pritaikyti ir negali, patys, keisti savo veiklos funkcijų.

Šitą pavyzdį aš jums pateikiau dėl to, kad galėtumėte geriau suvokti, ką reiškia laisvos valios panaikinimas. Net jeigu jūsų sukurti automatai ir neturi tokios gyvybinės energijos ir yra tik mašinos, tačiau veikimo prasme tai būtų labai panašu ir su gyvais mirtingaisiais, jeigu jie nebeturėtų laisvos valios.

Dėl to jūs turite įsisąmoninti, kad tik laisva valia gali suteikti tokią vidinę aplinką laisvą valią turinčiam tvariniui, kada jis pats gali nuspręsti, kaip ir ką jam daryti. O padarius ir pamačius savo veiksmo pasekmes, jis gali savo sprendimą net pakeisti, kad sulauktų kitokių pasekmių. Ir sprendimus jis gali keisti vien tik dėl to, kad iš Tėvo turi jam padovanotą laisvą valią.

Jūs apie laisvą valią savo gyvenime visiškai nesusimąstote ir jums atrodo, kad ja

mažai ir tesinaudojate. Bet yra būtent priešingai. Kiekvieną savo sprendimą jūs grindžiate laisva valia. Nors jums tai gali ir atrodyti, kad sprendimus priimate tiesiog mechaniškai, daug nesvarstydami, ir vis vien jie yra laisvavaliai sprendimai. Net ir tie, kurie yra suformuoti jūsų įpročių ir tapusių jūsų pasireiškimo artima dalimi.

Laisva valia jums ima trukdyti tik tada, kada atsiranda konfliktas tarp jūsų vidinio ego ir jūsų sielos besiskleidžiančio ego, arba dieviškojo ego, arba jūsų *tikrojo ego*. Tada jūs imate intensyviai mąstyti, kaip jums pasielgus. Tada jus ima draskyti vidiniai prieštaravimai, kurių nebūna tik paties primityviausio žmogaus prote, nes jis visiškai atsiduoda savo gyvybės išsaugojimo instinktams ir nieko nesusimąsto apie jo sukeltų veiksmų pasekmes aplinkiniams savo sielos broliams. Lygiai taip pat konfliktų mirtingojo viduje nebeegzistuoja labai dvasingoje civilizacijoje, kuri jūsų dar tik laukia. Tokioje civilizacijoje konfliktų kelias, tiek išorinių, tiek ir vidinių, yra seniai praeityje, ir dabar visi žmonės kuria dvasingą visuomenę tarnaudami vieni kitiems. Ir toks harmoningas tarpusavio ryšys ir vidinis atsidavimas savyje atrastam Tėvui, panaikina bet kokias sąlygas dvasinių sukrėtimų ir konfliktų pasireiškimui. Tai nereiškia, kad tokia visuomenė nebeturi ką spręsti savo gyvenime. Ji gali ir toliau siekti, ir siekia, dar didesnio individo savojo aš tikro atsiskleidimo save dovanojant gerais darbais visai aplinkai – vaikams, bendraklasiams, bendradarbiams, visuomenei, kūriniui, Tėvui. Dėl to šitoks vystymasis yra realiai grindžiamas Tėvo meile ir tiesa. Iš gyvenimo dingsta įtampa ir stresas, visas žmogaus gyvenimas įgauna džiugesio virpesius, nes savasis ego nebesiekia naudos sau kitų sąskaita, o stengiasi savo aš panaudoti visų interesų tenkinimo labui. Ir nuo to tik gausėja ir pačios visuomenės materialus gerbūvis, vystosi mokslas ir ekonomika, remiantis visumos poreikiais, o ne atskirų individualių grupių pelno intereso poreikiu.

Ir vien tik tokių sąlygų susiformavimas per ilgalaikį žmonijos vystymąsi leidžia bet kokią konkurenciją pakeisti *bendradarbiavimu iš visos širdies, vadovaujant Tėvo vedimui iš vidaus*. Ir kada tokiai visuomenei vadovauja patys dvasingiausi visuomenės nariai, tada tokia visuomenė tampa tikru kiekvieno asmens laisvos valios pasireiškimo veiksmingu įgyvendinimu iš meilės Tėvui ir vieni kitiems, kaip savo sielos broliams ir seserims.

Kad tai yra daug aukštesnio lygio gyvenimas visose, absoliučiai visose, visuomenės sferose, jūs galite įsitikinti ir patys. Pamėginkit suburti grupę tokių žmonių, kurie jau būtų patyrę Tėvą savo viduje, kurie jau būtų užmezgę su Juo betarpišką bendravimą, komuniką, kurie jau būtų pajautę Jo meilę savo viduje, ir tegu toji grupė imasi bendro projekto. Net ir tokio, kokius jau vykdo kiti. Ir pamatysite, kad po kažkurio laiko šitos grupės veiklos rezultatai ne tik pralenks kitų grupių veiklos rezultatus, bet net ir pačioje grupėje sustiprės meilės jaus-

mas vienu kitiems ir visiems už jos ribų, ir jų energetinis veiklos pasireiškimas padidės ir jiems suteiks papildomų jėgų. Ir tą netrukus pastebės ir aplinkiniai žmonės.

Dabar mano žodžiai jums atrodo kaip pasaka ar fantazija. Tačiau tam juos ir sakau, kad galėtumėte juos patikrinti. Ir kad toks patikrinimas būtų įgyvendintas, reikalinga viena vienintelė sąlyga – visi tos grupės nariai turi būti įtikėję ir savo laisvą valią pašventę Tėvo valios vykdymui. Tai nereiškia, kad jie turi tapti, visi, dvasininkais, dvasiniais mokytojais tiesiogine žodžio prasme. Tai reiškia, kad jie tikėtų į Tėvą ne atlikdami *negyvus ritualus* ir *išpažindami dogmas*, bet patys pajautę Tėvo meilę *savo viduje, ją dalintų visiems ir bendrautų su Tėvu per nuoširdų atsivėrimą tiek asmenine, tiek kolektyvine malda*. Tada tokio žmogaus gyvenimas pavirsta dvasine šviesa ir tampa dvasiniu mokymu kitiems, kurie dar šito kelio tik siekia. O dirbti toks žmogus gali ir toliau bet kokius darbus. Tik jo požiūris į darbą bus jau kitoks. Jis dirbs ne dėl savo atlyginimo, bet iš meilės. Ir jam darbas seksis nepalyginamai geriau, negu tiems, kurie dirba tik dėl atlyginimo. Tas pats darbas, tik visiškai kitoks to darbo *motyvas*. Ir atlyginimas netrukus ateis. Ir net didesnis, negu tas žmogus galėjo pagalvoti. Štai tokia turi būti sąlyga visiems tos naujai susiformavusios ar suformuotos grupės nariams, kad ji galėtų mano žodžius patvirtinti savo praktine veikla. Ateis laikas, kada mano žodžiai taps aiškūs net ir vaikams.

47. Sielos vergovė

Mano mokymo – Dievo Tėvystės ir žmonių brolystės – o dabar kai kurių iš mano brolių skelbiamos ir visos kūrinių brolystės, ne tik žmogaus, ir tai teisinga, iškraipymą nulėmė kai kurių iš jūsų per didelis savasis ego, kuris neleido pasireikšti savosios sielos ego. Tas vidinis žmogaus balsas, kuris vis daugiau nori sau, nesvarbu kokia kaina, kad jis tampa visiškai nevaldomas, tada jis paima į nelaisvę sielos vystymąsi, jis pavergia savo tikrąjį aš, kurį yra kiekvienam iš jūsų padovanojęs Tėvas kaip *asmenybės dovaną*.

Ir šioji dovana gali vystytis vis labiau tapdama tokia, kokią Tėvas ir suteikė, su visu amžinybės potencialu, tik tada, kada jos vystymuisi nėra trukdoma. Tačiau tiems, kurie mane ne tik persekiojo, bet ir nužudė, jų ego savo sielas buvo paėmę ne tik į nelaisvę, iš kurios dar galima išsivaduoti, bet jas buvo visiškai pavergę. Siela, paimta į savojo gyvulinio aš vergovę, neturi jokių sąlygų išsiveržti į laisvę, jeigu ją visą laiką vergystėje laiko tokio žmogaus protas, kuris sukuria negyvus ritualus ir laikosi negyvų dogmų. Tai papildomi išoriniai veiksniai, kurie stiprina šitokį proto klaidžiojimą ir nutolina sielos išsilaisvinimo galimybę.

Ir šitoks kelias yra daug ramesnis protui, bet labai pavojingas sielai. Protas džiaugiasi, kad jis dar vieną dieną labai skrupulingai atliko religinį ritualą, ir tuo dar labiau užsitarnavo Dievo palankumą. Ir ramiai eina miegoti. Tačiau siela verkte verkia išsilaisvinimo, ji siekia gyvo pasireiškimo, kuris nebūtų suvaržytas jokio ritualo, ji trokšte trokšta tiesioginio bendravimo su Tėvu, kad galėtų dar labiau prisipildyti Jo meilės virpesių ir, sklęsdama laisvame skrydyje, gerai darbais šlovintų Tėvą ir visiems neštų grožį.

Ir tokia konfliktinė padėtis yra neišvengiama tų mirtingųjų viduje, kurie pradeda nors kiek jausti, kad vien tik ritualas jų nepatenkina, kad jie jaučia tuštumą ir baimę, jaučia kažkokį trūkumą savo pačių viduje. Jie negali to jausmo tiksliai įvardinti, apibūdinti, bet žino, kad jį jaučia. Tada vienam kitam atsiranda nors ir nedidelis, bet vis tik nuoširdus, noras pabendrauti su Dievu, net ir toje pačioje bažnyčioje, sinagogoje, mečetėje, kada nėra pamaldų, kada yra ramybė. Jis ateina pabūti vienas. Ir net nežinodamas šito pats, jis bendrauja su Dievu. Jis nesimeldžia tomis įprastomis maldomis, neatlieka jokių matomų akims ritualų. Tiesiog nusiramavimo būsenoje pasėdi ar pastovi ir tai yra toji aplinka, kada pati siela kalbasi su Dievu. Ji gali atsiverti Tėvui tik tada, kada ir yra ramybės būseną, kada negyvas ritualas neblaško tos ramybės, kurioje siela gali kalbėti Dievui. Žmogaus protas šito gali ir nesuvokti. Dažniausiai taip ir yra. Tačiau po tokio pabuvimo ramybėje, žmogus pajunta savo paties viduje didesnę apsiramimą. Net ir labai skaudžios problemos atrodo nebe tokios skaudžios. Neįveikiamos kliūtys atrodo nebe tokios neįveikiamos.

Taip iš tikrųjų ir yra. Siela gauna iš Tėvo nuraminimą, ir pamokymą, kad ir problemos nėra tokios skaudžios, ir kliūtys nėra tokios didelės. Tik žmogaus protas dar nesugeba šito suvokti, nes jis nėra įpratintas, nuo vaikystės, bendrauti su Tėvu per nuoširdų atsivėrimą ir pasikalbėjimą ramybės būsenoje. Dėl to ir augdamas, vaikas vis labiau ir labiau ima nusigrežti nuo bažnyčios negyvų ritualų ir dogmų, nes tarp jų gausos jo siela negali patirti nusiramavimo ir pajusti laisvo skrydžio polėkio. Ji negali džiaugtis po pamaldų, kad būtų prisipildžiusi dar daugiau dvasinės energijos tokiam laisvam sielos skrydžiui, kad ji būtų pajautusi, realiai, jog tapo dar labiau mylinti ir gailestingesnė, dar labiau norinti gyventi tiesoje.

48. Mano mokymų iškraipymų priežastis

Mano mokymai ir buvo iškraipyti tik dėl to, kad vietoje gyvo ryšio su Tėvu atsirado negyvas ritualas ir dogma, kurie pamėgino pakeisti patį gyvą ryšį. Tačiau gyvo ryšio pakeisti negali niekas, nes jis yra iš Tėvo, kuris yra nesikeičiantis, o

ne iš žmogaus, kuris visą laiką keičiasi. Žmogus tik gali atrasti šitą gyvą ryšį su Tėvu, atradamas patį Tėvą savo viduje. Kol šito ryšio jis nėra atradęs per Tėvo atradimą savo viduje, tol jis neturi jokių kitų pakankamai svarių argumentų prieš negyvus ritualus ir dogmas. Jis jų arba laikosi, arba visai nususika ir ima neigti Dievo buvimą. Toks yra jo laisvos valios pasirinkimas.

Šiandieninis jūsų gyvenimas yra tiek pasikeitęs nuo tų amžių, kada aš vaikščiojau kaip vienas iš jūsų ir tarp jūsų turėdamas žmogiškąjį pavidalą. Daug, labai daug kas iš jūsų iš viso netiki mano asmens realiu egzistavimu. Ir tas netikėjimas yra ne dėl ko nors kito, bet dėl mano mokymų iškraipymų, kuriuos ir padarė mano mylimi mokiniai, kuriuos aš išskyrčiau kaip savo apaštalus. Jie mano mokymų visiškai nesuprato. Ir tas nesupratimas jums labai brangiai kainavo, o dar brangiau kainuos per ateinančių kartų gyvenimą, kada mano mokymų iškraipymas savo vaisius dar ilgai duos jūsų kitoms kartoms.

Ir tik dėl to, kad atstatyčiau tiesą, aš ir pateikiu savo paties mokymus per savo dabartinį apaštalą, per savo mokinį, kuris manoju keliu eina pats ir veda kitus. Dėl to aš juo pasitikiu, ir dėl to Tėvo ir mano valia yra tokia, kad jis priimtų mano ištaisytus mokymus ir perduotų jums visiems, kad galėtumėte patys juos skaityti ir taikyti savo asmeniniame gyvenime. Toks kelias yra vienintelis ir tikras kelias, kad mane jūs pajustumėte esantį gyvą, prisikėlusį iš materialios mirties.

Jeigu mano tuometiniai apaštalai būtų laikęsi mano tikslų mokymų, tai šiandien jūs nebeturėtumėte tokio susipriešinimo tarp islamo ir krikščionybės, o šitų abiejų susipriešinimo su judaizmu. Jūs visi turėtumėte vieną ir tą patį Visuotinį Tėvą, kuris sujungtų visus į vieną šeimą, kaip šito aš ir mokiau. Dabar gi tie, kurie turi mano vardu vadinamą religiją, net tarpusavyje negali sutarti, kaip mane reikėtų išpažinti. Jūsų išoriniai ritualai net ir krikščionybę suskaldė į mažesnes dalis, kad jos atskyrė jus iš vienos ir mylinčios šeimos į tarpusavyje nebendruojančias bažnyčias ir tų bažnyčių bendruomenes. Tik dėl išorinių ritualų skirtumo ir negyvos dogmos išpažinimo, kurią jūs, per kartų kartas, diegiate nuo pat mažumės sujaukdami visiems ramybę ir protą, sakydami, kad aš atėjau į šitą pasaulį ir, numirdamas ant kryžiaus, išpirkau jūsų nuodėmes. Tai *netiesa*.

Niekada ir niekas negali išpirkti nė vienos nuodėmės. Nuodėmės nėra išperkamos. Tai senasis žydų tikėjimas, kuris nuo Mozės laikų visą laiką diegė nuostatą, kad Dievui reikalingos aukos, kad būtų nuodėmės išpirktos. Iki Mozės žydai nuodėmių išpirkimui naudojo pačią brangiausią žmogui auką – pirmagimių sūnų. Mozė šitokią žiaurų ir laukinį aukojimą sustabdė ir pakeitė žmogaus auką gyvūno aukojimu. Tačiau vertelgos šventikai iš to netruko gauti gerų pajamų, kada jie ėmė diegti savo gradavimą aukos dydžiui, priklausomai nuo gyvūno dydžio ir nuodėmės dydis būdavo išperkamas. Dar vėliau jie sugalvojo ir piniginių išpirkimą, kada galima vietoje gyvūno duoti pinigų ir šitaip irgi išpirkti savo nuodėmę.

Tai yra visiškai klaidingas kelias, kuris veda tolyn nuo Dievo. Lygiai tas pats ir su bet koku savo kūno poreikių suvaržymu, kuris yra pateikiamas, kaip auka Dievui, kad Jis būtų gailėstingas ir atleisčių. Visi jūsų prasimanymai, kad pasninkavimas arba kokios nors pasižadėjimų formos, kad jūs tapsite geri, jeigu tik išgysite nuo kokios nors ligos, ar išsikaptysite iš kokios nors jums atrodančios sunkios padėties, yra ne kas kita, kaip tie patys žydų aukojimai mėginant papirkinėti Dievą.

Jeigu tik jūs žinotumėte, koks Tėvas yra mylintis ir gailėstingas, tai šitokiu savo negyvu ir ritualiniu elgesiu ir gyvenimu tikrai nemėgintumėte taip vaikiškai ir neišmintingai papirkinėti Tėvo. Tėvas yra toks jus mylintis ir toks gailėstingas, kad Jam nereikia jokių jūsų aukų. Jis atleidžia jums nuodėmes net ir tada, kada Jo šito net ir neprašote. Tik šito atleidimo jūs nepajusite savo sieloje tol, kol jūsų siela Jam neatsivers visu savo nuoširdumu. Tik tokiu atveju jūs patys, ir realiai, pajausite, kad jums palengvėjo. Nieko daugiau neaukojant. Tik tampant nuoširdžiu su pačiu Dievu. Tai vienintelė, tariama, auka, kuri patenkina Tėvą. O dar geresnė Jam dovana yra jūsų nuoširdi meilė tiek Jam, tiek man, tiek bet kuriam savo sielos broliui ar sesei. Nieko didesnio jūs Tėvui padovanoti negalite, nes Tėvas yra pats *visos gaustos Šaltinis*. Tai ką gi jūs Jam dar galite padovanoti, kada Jis turi viską? Jis turi net jus visus, ir kiekvieną, savo paties viduje, o savo dalelę, savo dvasią, Minties Derintoją, yra padovanojęs kiekvienam iš jūsų. Ir šitoji Tėvo dvasia gyvena jūsų viduje ir visą laiką jus veda tolyn nuo nuodėmės.

Dėl to Tėvui pati didžiausia dovana yra tokia, kuri yra pati reikalingiausia ir jums patiems. Kiekvienam. Be jokių išimčių. Nesvarbu ar tu esi prezidentas, ar vargšas benamis. Pati geriausia Jam dovana yra viena – Tėvo dvasios atradimas savo viduje ir Jo meilės pajautimas tiek Tėvui, tiek visiems savo sielos broliams ir sesėms. Be jokių materialių dovanų ar savojo aš atsižadėjimų.

Jūs taip pat turite žinoti dar ir kitą labai svarbų dalyką, kodėl aš neatėjau jūsų nuodėmių atpirkti. Ką tik aš jums dar kartą pasakiau, kad Tėvui reikalinga jūsų meilė. Ir tik ji vienintelė jus gali išvaduoti iš nuodėmių. Dabar pasakysiu ir šitokią dalyką. Negali vienas, kaip jūs sakote, atpirkti *kito* nuodėmės. Tai taip pat reiškia, kad negali atpirkti ir visų kitų nuodėmių. Dėl to, kad ir kokia buvo sunki manoji fizinė kančia ant kryžiaus, aš negalėjau atpirkti net pačios lengviausios *jūsų* nuodėmės. O kodėl taip, aš jums ką tik sakiau. Tėvas yra gailėstingas ir *mylintis*, dėl to nereikalauja jokios kančios iš jūsų, kad pasitenkinęs jūsų kentėjimu pajautų pasitenkinimą ir tartų jums: „Atleidžiu, pakaks“.

49. Komunija su Tėvu

Atėjo laikas jums išgirsti mano žodį be jokių iškreipimų ir priemaišų, kurios manojų mokymo spindesį ir ramybę ne tik iškreipia, bet iš viso sunaikina. Štai dėl ko aš jums sakau, kad atėjo metas, kad jūs pradėtumėte Tėvo ieškoti ne tarp bažnyčios šiaurinių negyvų ritualų, bet savo pačių viduje.

Jūsų pačių viduje yra gyvo Tėvo gyva dvasia. Būtent ji jus ir atveda į bažnyčią. Tačiau čia ji negauna gyvo išsiskleidimo ir jūsų atsivėrimo, nes niekas jums nepaaiškina, kaip gi jai išsiskleisti jūsų sieloje, kad ji pajautų tą Tėvo nuostabų ir gyvą fragmentą. Aš jums dabar sakau, kad bažnyčioje jūs turite laikytis ne negyvų ritualų ir skelbti negyvą dogmą, bet pradėti patiems atsiverti visu savo nuoširdumu Tėvui, esančiam jūsų viduje. Bet dar geriau tą padarysite ramioje aplinkoje, kur jūsų niekas netrikdys. Tą ramią vietą galite susirasti bet kur ir bet kada. Ir tada ramiai, bet labai nuoširdžiai pasimelskite savais žodžiais. Pabendraukite su Tėvu kaip su pačiu nuostabiausiu draugu, kuriam galite pasipasakoti visas paslaptis. Ir tada pasėdėkite kelias minutes nieko nekalbėdami. Tiesiog tokioje nuoširdaus atsivėrimo būsenoje pati siela yra atsivėrusi Tėvo dvasios mokymui, kuris visą laiką jums yra suteikiamas. Tik tą mokymą išgirsti nėra taip paprasta. Siela turi būti labai nurimusi ir be galo atsivėrusi visu savo nuoširdumu. Tik tokia siela gali girdėti, ką jai sako Tėvo dalelė, Tėvo dvasia.

Ir toks jūsų, kiekvieno, atsivėrimas ir bendravimas su Tėvu ir yra *komunija*. *Gyvoji komunija*. Štai tokios reikia Tėvui dovanos, bet jokia būdu ne aukos. Ir tik tokia dovana pranoksta bet kokią auką, kokią gali įsivaizduoti mirtingasis. Tik tokia dovana yra gyva, dėl to ji turi realaus poveikio ne tik Tėvui, bet ir tam pačiam žmogui, kuris dalyvauja tokioje *komunijoje* su Tėvu ir jausdamas Tėvą savo sieloje. Štai dėl tokios komunijos aš atėjau į šitą pasaulį – kad parodyčiau jums kryptį pas Tėvą, kad paaiškintčiau to kelio pas Tėvą tikrumą per jūsų širdies atsivėrimą *įtikėjimo*, *gyvo įtikėjimo*, dėka, o ne negyvo ritualo ir aukų dėka.

Manasis gyvenimas tarp jūsų iš tikrųjų buvo toks, kad aš jums parodžiau kelią ir tapau jums tuo keliu. Ir dėl to jūs mane galite vadinti *Išlaisvintoju*, tik jokia būdu ne atpirkėju. Aš jus išlaisvinau iš prietarų vergystės. Tik jūs patys šito mano parodyto kelio atsisakėte. Net ir mano patys artimiausi apaštalai. O mano ištikimiausias mokinys, Jono Krikštytojo apaštalų vadovas Abneris, net turėjo dėl kivirčių su Petru ir Pauliumi pasitraukti į Filadelfiją. Jis savo sielos brolių buvo atstumtas dėl to, kad liko ištikimas manosios evangelijos skelbimui. Ir dėl to net evangelijoje nesuminėtas jo vardas. Vardas to mano mokinio, kuris net ir vienas būdamas, nešė mano šviesą neiškraipytą. Tačiau vieno pastangos buvo per daug menkos, kada Romos bažnyčios visa institucija ėmėsi pastangų paversti mano religiją verslu su didžiuliais statiniais, su brangiais išpuošimais, su aukso dirbi-

niais, su prabangiais rūbais. Ir kas liūdniausia, su negyvais ritualais be manosios šviesos ir gyvybės.

Aš prieš du tūkstančius metų kalbėjau, jog aš esu tas gerasis piemuo, kuris įeina tik per atrakintas avidės duris. Ir aš esu tas gerasis piemuo, kuris išeina ieškoti net ir vienos pasiklydusios avies. Ir aš esu tas piemuo, kuris net ir savo gyvybę paaukos, kad tik liktų avys sveikos. Ir aš esu tas gerasis piemuo, kurį iš balso pažįsta manosios avys. Ir aš esu tas gerasis piemuo, kuris turi avių dar ir kitose avidėse. Dabar, kada jūsų civilizacijos materialus lygis yra nepalyginamai pažengęs pirmyn, aš galiu jums pasakyti, kad manoji misija žmogiškuoju pavidalu buvo skirta ir toms mano avims iš kitų avidžių. Tada aš negalėjau atvirai pasakyti savo mokiniams, kad egzistuoja ir daugiau kitų planetų, kuriose gyvena mirtingieji. Ir tų pasaulių žmonės taip pat gaudavo informaciją apie manosios misijos vyksmą. Ir tarp daugybės pasaulių su žmonėmis yra ir tokių pasaulių, kurie yra pasiekę daug aukštesnį išsivystymą už jūsų pasaulį – tiek materialų, tiek dvasinį. Ir tiems pasauliams manoji misija buvo daug geriau suprantama negu jūsų pasaulio žmonėms, nors ji vyko tarp jūsų praėjusiųjų amžių kartų protėvių. Ir jeigu tie mirtingieji, iš labiau civilizuotų planetų būtų perkelti į jūsų planetą, tai jų reakcija į jūsų visą kasdienį gyvenimą ir jūsų ryšį su Dievu būtų labai panaši, kaip ir jūsų reakcija į džiunglėse gyvenančių ir su jokių išorinių pasaulių jokių ryšių nepalaikančių genčių gyvenimą. Lygiai taip, kaip jūs matytumėte tokių genčių primityvumą, taip ir jūsų primityvus ryšys su Dievu tiems labiau išsivysčiusiems mirtingiesiems būtų ne tik nepriimtinas, bet keltų jų užuojautą jums, kodėl gi jūs šitaip skriaudžiate save ir nenorite gyvo ryšio su gyvu Tėvu, o jį pakeičiate vien tik ritualų atlikimu.

Jūsų gyvenime gali būti tik du ritualai. Ir abu jie yra *gyvi*. Vienas ritualas yra jūsų *gyva dvasinė komunikacija su Tėvu*. Antras ritualas yra *jūsų asmeninis tarnavimas su meile ir iš meilės Tėvui*. Jokių daugiau ritualų būti negali, nes jie visi, kokie tik bebūtų sugalvoti, niekada nepranoks šitų dviejų ir gyvų ritualų. Ir tik šitų dviejų ritualų laikymasis jums suteiks nuostabų pojūtį – *gyvą ryšį su Tėvu*. Ir tai bus jums atlygis, Tėvo atlygis, už nuoširdžias ir atkaklias jūsų pastangas. Ir vėl, šitą atlygį jūs pajausite lygiai taip, kaip pajaučiate meilę pačiam artimiausiam žmogui. Tai bus gyvas atlygis per vidinį jausmą.

50. Gyvas Tėvo patyrimas savo viduje

Ir tada jūs ne tik suvoksite, bet savuoju patyrimu patvirtinsite, ir kitiems liudysite, kad tik gyvas ryšys su Tėvu leidžia ne tik Jį patirti, bet lygiai taip pat suteikia pasitikėjimo ir savimi, ir Tėvu vis daugiau ir daugiau. O toks pasitikėjimo

augimas veda į vis didesnę ir didesnę atsidavimą tarnavimui visumos labui. Ir be jokių pažadų, be jokių išsipareigojimų, be jokių atsižadėjimų. Ir toji varomoji jėga yra jūsų viduje – Tėvo dvasios, Minties Derintojo, jums teikiami vis labiau ir labiau suprantami impulsai, kuriuos jūs imate jausti vis subtiliau ir subtiliau. Palaiptiesiems jūsų sąmonės virpesiai vis auga ir vis labiau ir labiau, ir vis didesne ir didesne dalimi susilieja su Dieviškąja, Visuotine, ir Absoliučia Sąmone – su Kūrėjo Sąmone.

Štai kokio mokymo trūksta jūsų dabartinėse ritualinėse bažnyčiose. Ir šitokio gyvo mokymo šaukte šaukiasi jūsų siela, kuri nėra tokia stipri dabartiniame jūsų materialaus proto apvokale. Nėra stipri, nes jūsų protas negauna aukštesnių virpesių dvasinio mokymo nei namuose iš tėvų, nei mokykloje iš mokytojų, nei bažnyčiose iš kunigų, nei darbe iš vadovų, nei gatvėje iš išmintingesnių sielos brolių. Dėl to siela ir negali stiprėti. Ji jaučia Tėvo dvasios mokymus, bet materialus žmogaus protas juos tuoj pat užgožia savo savanaudiškais troškimais ir visu pasišventimu tų troškimų įgyvendinimui, nesvarbu, ar jie būtų savojo aš naudai, ar grupės naudai. Sielai tokių troškimų vedamas protas yra pagrindinis barjeras, kad ji pajautų Tėvo dvasios mokymus ir vedimą iš vidaus. Ir šitam vedimui nereikalingas joks tarpininkas. Dėl to ateina metas, kad jūs sužinotumėte, kad tarp jūsų, kiekvieno, ir Dievo jokio tarpininko nėra ir būti negali. Dievas yra arčiausia jūsų, net jūsų pačių viduje. Koks dar gali būti kitas ir geresnis tarpininkas, kada jūs, kiekvienas, esate vienas kitame – Dievas yra jūsų, kiekvieno, viduje, o jūs, kiekvienas, esate Dievo viduje. Nėra nieko, kas nebūtų Dievo viduje, kas galėtų būti už Jo ribų. Jis yra nepranokstama tikrovė. Ir tik Jo dėka, kiekvienas iš jūsų gaunate Jo paties dalelę, dvasią, Minties Derintoją, tam, kad niekada daugiau nebeieškotumėte bendravimui su Dievu jokio tarpininko.

51. Dvasiniai mokytojai

Jūs galite turėti dvasinį mokytoją, kuris parodys jums kelią, kaip atrasti Tėvą savo viduje. Tačiau jis nebus tarpininkas tarp Tėvo ir jūsų. Aš dabar irgi veikiu kaip jūsų dvasinis mokytojas. Ir savo kelyje jūs sutiksite irgi daug ir gerų mano sielos brolių, kurie jums bus dvasiniai mokytojai. Mes visi esame vienas kitam dvasiniai mokytojai. Tuo pačiu esame ir dvasiniai mokiniai. Mes mokydami kitus, mokomės ir patys, įgydami vis naujų patyrimų.

Dabar jums aš pateikiu tokius mokymus, kurie nereikalauja jokių finansinių resursų, kad jūs išplėstumėte savo mąstymą ir augtumėte savuoju charakteriu. Jūs dabar patys galite ir kitus mokyti, kada tik pradėsite patirti Tėvo veikimą savo pačių viduje. Tada jūs veiksate kaip dvasiniai mokytojai, dalindamiesi savo

patyrimu su kitais. Ir tas patyrimas leis ir kitiems jūsų mokiniams lygiai taip patirti tokius gyvus patyrimus, kokius patiriate jūs. Ir savo ruožtu ir jie taps mokytojais savo mokiniams, kurie dar tokių patyrimų nebus patyrę. Tačiau ir jie pradės patirti tai, ką patyrė jūsų mokiniai, ir ką patyrėte jūs. Taip, per kartų kartas, ir plėsis dvasiniai mokymai, ir šitų mokymų dvasinių mokytojų skaičius visą laiką augs. Jais taps ir tėvai savo vaikams, vyresnieji vaikai savo jaunesniems broliukams ir sesutėms, mokytojai mokykloje, dėstytojai universitete, vadovai įmonėse ir kontorose. Taip, per kartų kartas, gyvasis Tėvas ateis į kiekvieno iš jūsų širdį kaip realus Tėvas.

Ir šituo keliu jūs jau pradėjote žengti, kada tik pirmą kartą sau pagalvojote, kad vis tiek kažkokia didesnė jėga yra kosmose, kad yra kažkoks didesnis protas, kokia nors energija, kuri šitaip tvarkingai surikiuoja žvaigždes ir leidžia tokiai grožybei egzistuoti tokiam gausiam šviesuliais erdvės kupole, kurio tik miniatiūrinę, net nepastebimą dalelę, palyginus su visu skliautu, žmogus pradeda pažinti pasiūsdamas savo paties sukurtus skraidančius aparatus ir pradeda girtis savo pasiekimais prieš kitus – viena valstybė prieš kitą, viena visuomenė prieš kitą. Bet jūs, kol kas, nepažvelgiate net į savuosius pasiekimus taip, kad atsakytumėte, kodėl jie įvyksta, kodėl jūs sugebėjote pasiekti tiek, kiek esate pasiekę? Jums atrodo, jog tai yra natūralus ir savaiminis dalykas, kad jūsų civilizacija vystosi pirmyn, ir jūs sugebate pagaminti vis geresnių priemonių, kurių dėka galite persikelti iš vienos vietos į kitą, užmegzti ryšį vieni su kitais.

Tai nėra savaiminis dalykas. Būtent tai irgi yra didesnio ir nematomo Proto poveikis jūsų silpnam ir dar iškreiptam protui. Kadangi jūs nieko nežinote apie Kosminio Proto veikimą jūsų protui, tai jūs manote, kad jūsų smegenų sugebėjimas yra toji vienintelė priežastis, kuri vysto jūsų civilizaciją.

Koks tai naivumas! Jūs visiškai nesusivokiate, patys, ir nesugebate atsakyti į patį esmingiausią klausimą – kas jūs esate iš viso? Kas yra tas jūsų gyvenimas ir kodėl jūs gyvenate?

Neatsakę į šitą klausimą, jūs netapsite išmintingi. Dėl to jokia būdu negalėsite priimti išmintingų sprendimų ir gyventi išmintingą gyvenimo.

52. Kūnas ir asmenybė

Kūrinijos Aukščiausiasis Protas yra Išminties Šaltinis. Jeigu jūs nesisemiate didesnės išminties, jūs negilinate savo proto. Jūs neaugate savoju aš. Kūnas fiziškai auga, vystosi, tuo tarpu jūsų protas pradeda atsilikti nuo išvystyto kūno fizinio grožio. Jūs turite suprasti, kad kūrinija yra veikianti, nuostabiai sumanyta, sistema. Dėl to kiekvienas jos mažesnis elementas yra susijęs su visuma, kaip ir

visa sistema yra susijusi su mažesniu jos elementu. Sistema yra tik tada, kada trys ir daugiau kaip trys elementai yra susieti į vieną visumą.

Dėl to ir jūsų aš turi dvasinę dovaną, gautą iš Tėvo, asmenybę, tą jūsų aš, kuris turi atsiskleisti meile ir gėriu, tiesa ir gailestingumu tarnaudamas materialiam kūne, kuris yra labai laikinas. Jūsų vidinis aš gali būti amžinas, jeigu savo viduje atrasite Tėvo dvasią. Tuo tarpu jūsų vidinio aš pasireiškimui skirtas materialus apvalkalas, kurį jūs vadinate kūnu, niekada negali būti amžinas. Materiali energija, kuri ir sudaro jūsų kūno žemų dažnių energetinius virpesius, išsieikvoja ir turi pakeisti savo išraiškos formą. Kūnas suyra, nes jame nebėra aukštesnių energetinių virpesių, kurie suteikia jam gyvybę, ir suirusio kūno dalelių energetinių virpesių dažnis tampa dar žemesnis. Toji energijos forma, kuri palaikė fizinio kūno gyvybę, perėjo į kitą formą, kuri tokios, kokia buvo ankstesnioji gyvybė, palaikyti nebegali. Tačiau tol, kol jūsų kūnas aukštesnių virpesių energiją gauna ir ja maitinasi, tol jūsų vidinis aš turi jausti, kad jis ir jo fizinis apvalkalas, gyvas apvalkalas, ir Tėvas sudarote sistemą, kurioje kiekvienas elementas yra tarpusavyje susietas.

Tėvas kiekvienam iš jūsų padovanoja asmenybės dovaną, tą jūsų aš, kuris yra dvasia, kuris yra dvasinis, ir kuris yra *amžinas*. Tas, kas yra Amžinas, ir pats dovanoja tai, kas yra *amžina*, nes *Jis yra net Amžinybės Šaltinis*. Dėl to jūsų tikrasis aš, tam, kad atsiskleistų savuoju charakteriu, jo spindėjimu, turi turėti kažkokį savo tapatumo pavidalą. Štai šitas pavidalas ir yra jūsų materialus, arba fizinis pavidalas, kurį jūs vadinate kūnu. Tačiau šitas kūnas nėra jūsų vidinis aš. Jis yra tik išorinis apvalkalas.

53. Fizinis kūnas yra iš žemiškųjų tėvų

Šitą išorinį apvalkalą jūsų vidiniam aš suteikia ne kas kita, kaip jūsų materialūs tėvai, kurie savo lytinio ryšio metu vyriškąją sėklą sulieja su moteriškuoju kiaušinėliu. Ir šitoji užuomazga yra jų abipusio dvasinio ryšio išraiška per būsimąjį fizinio kūno pavidalą jūsų vidiniam aš.

Jeigu abu tėvai gyvena dorą ir dvasingą gyvenimą, ir jeigu jų tarpusavio meilė yra sąmoningai suvokta iš visos jų sielos gelmės, kad ji yra ne jų pačių sukurta, bet gauta iš Tėvo ir nuspalvinta jų asmeninių patyrimų atspalviu, kurie suteikia Tėvo meilei įvairių prieskonių virpesių pavidalu, tai tokių tėvų sukurtas vaisius bus sukurtas drauge su Tėvu, dalyvaujant Tėvui, kaip pačiam mylimiausiajam ir lauktam asmeniui, ir dėl to tas vaisius vystysis sveikas ir gims sveikas. Ir jis turės daug didesnes ir sveikesnes genetinio paveldėjimo charakteristikas negu gimę vaikai iš tų tėvų, kurie visą šitą kūrimo procesą laiko vien tik seksualaus

pasitenkinimo savo fiziniam kūnui išraiška.

Todėl iš mylinčių Tėvą ir atradusių Tėvą savyje žemiškųjų tėvų gimę vaikai yra sveikesni ir stipresni. Net jeigu jų ankstesnis genetinis paveldėjimas buvo nelabai tinkamas, tai šitas pats naujos gyvybės kūrimo procesas labai daug ką gali ištaisyti, kada tėvų dvasiniai energetiniai-informaciniai virpesiai, daug aukštesnio dažnio, nustelbs jų protėvių linijos sukauptus žemesnio dažnio energetinius-informacinius virpesius.

54. Kas yra mylintys tėvai?

Aš turiu jums paaiškinti sąvoką „mylintys tėvai“, kad suvoktumėte labai tiksliai šių žodžių prasmę. Jūs jau puikiai žinote, kad meilės Šaltinis yra Tėvas. Dėl to ir meilę galima pajausti ir patirti su visu jos saldumu ir ramybe, polėkiu ir laisve tik atradus Tėvą savo viduje. Tik tada tokie tėvai tvirtai stovi visose gyvenimo aplinkybėse ir tikrąja šio žodžio prasme vienas kitą myli. Visais kitais atvejais tėvai nėra mylintys. Jie tiesiog turi savo interesų ir siekia juos patenkinti. Vieni vaikus lepindami, kiti juos mokydami labai griežtai, dar kiti juos baugindami. Ir visada jie mano, kad jie savo vaikus myli. Lygiai tas pats pasakytina ir apie pačius tėvus vienas kito atžvilgiu. Jie vienas kito klausia: „Ar tu mane myli?“ Kaip galima klausyti to, kas turi būti jaučiama kiekvieną akimirką. Jeigu klausimas kyla, reiškia pojūčio nėra. Tuomet yra tik mylėjimo iškreipta samprata, iliuzija.

Todėl kada aš sakau *mylintys tėvai*, tada aš kalbu tik apie *tikrai mylinčius* tėvus, o ne save apgaudinėjančius ir manančius, kad jie yra mylintys tėvai. Tiesiog negali būti nė vieno tėvo ar motinos, kuri būtų mylinti, jeigu tėvas ar motina neatsiveria visa savo siela, visa širdimi Tėvui, jeigu nebendruoja su Juo iš visos sielos, iš visos širdies. Tik šitokia gyva *komunija* su Tėvu realiai leidžia tėvams tapti *mylinčiais tėvais*.

O šiaip tėvams būdinga instinktyvi meilė savo vaikams yra toji pati meilė iš Tėvo, tik instinkto lygiu, kuriame gyvena visa gausi aukštesniųjų žinduolių šeima. Bet tik žmogus yra toks, kuris vienintelis turi iš Tėvo suteiktą *asmenybės* dovaną. Dėl to žmogus ir Tėvo meilę, kurią gauna iš asmenybės Šaltinio, turi pakelti iš instinktyvaus lygio, ir tuo pačiu gyvulinio, į aukštesnį – asmenybės žmogiškąjį lygį. O šitą padaryti neatradus Tėvo savyje iš esmės neįmanoma. Moralės principai, etikos normos, religijos postulatai gali padėti tik iš dalies. Ir tik tiems, kurie vis dar nuoširdžiai Dievo ieško, kurie nepasitenkina vien tik bažnytinių ritualų atlikimu.

55. Materialaus kūno sutrikimų šalinimas ir klaidingas gydymas

Iš mylinčių tėvų gimę vaikai bus sveikesni ir imlesni dvasiniam augimui ir naujos šviesos skleidimui. Ir jie į savo materialų apvalkalą žvelgs ne daugiau, kaip į atitinkamos energijos pasireiškimo formą žemų virpesių pavidalu. Tačiau jį puoselės ir prižiūrės labai rūpestingai kaip dabartinės sistemos vieną iš svarbių elementų, kurio veiklai sutrikus, vidiniam aš atsiranda nedidelis sustojimas šalikelėje, kada tenka užsiimti šitos energetinio apvalkalo sutrikdytos energetinės grandinės išlyginimu ir atstatymu į normalių energetinių virpesių diapazoną. Žmogaus protas, atsiverdamas Tėvui, pajėgus tokį sutrikimą atstatyti pats, per savosios sąmonės virpesių pakėlimą į aukštesnių virpėjimų lygį. Tačiau jūsų proto niekas nemoko šitų dalykų nei namuose, nei mokykloje.

Dar daugiau, visa medicina yra pajungta nuogam ir ižūliam pelnui gauti. Visa vaistų pramonė prisideda, kad žmogaus protą dar labiau atitrauktų nuo to, kad jis savo gilesne ir dvasingesne veikla kūno negalavimus pats pašalintų. Kadangi protas nėra įpratintas veikti *savarankiškai mąstydamas, o kada nori savasis aš, tada jis gali pasiklausti Tėvo patarimo*, tai jis labai lengvai pasiduoda inercijai ir vadovaujasi tuo, ką jam sako gydytojai. Tuo tarpu gydytojai sako ne tai, ką patys būtų ištyrinėję, o tai, ką jiems nurodo sakyti vaistų pramonės gigantai, kuriems tikrasis žmogaus pasveikimas yra kaip peilis, nes sužlugdys visą jų apgaulingą veiklą, pridengtą melagystės šydu, kad jie siekia išspręsti jūsų fizinio kūno sveikatos problemas.

Tai melas. Ir jie niekada neatsisakys šito melo, kuris juos maitina.

Kiekvienas iš jūsų puikiai galite suprasti, kad kiekvienas žmogus yra skirtingas. Skiriasi jo charakteris, temperamentas, svoris, ūgis, kaulų apimtis, tankis, net kraujas yra kiekvieno skirtingas. Tik jūs negalite tų skirtumų pastebėti taip akivaizdžiai, nes jie nėra taip aiškiai išreikšti. Dėl to jūs sugrupuojate tik pačias akivaizdžiausias savybes ir pagal jas mėginate daryti apibendrinimus. Todėl gydytojai net ir nesivargina žvelgti į kiekvieną pas juos ateinantį ligonį, koks jis yra, kaip jis reaguos į vaistus, kurių dozė kiekvienam turi būti *individuali, o ne tokia, kokią tariamai nustatė* vaistų gamintojai. Tačiau vidutinės dozės nereiškia, kad jos tinka. Kiekvienas, net ir menkiausias, skirtumas skiriant vaistus turi didžiulės svarbos. Bet didžiausia blogybė yra tai, kad nė vienas gydytojas nedrįsta pasakyti visiems atvirai, jog jie nėra gydytojai, nes jie tik užslopina sutrikusios energetinės grandinės virpesių signalo pojūtį, bet pačios energetinės grandinės virpesių dažnio, kurio sutrikimas ir sukelia fizinį skausmą, neatstato. Todėl cheminių ar kitokių preparatų dėka yra užslopinamas signalo pojūtis. Ir tas daroma per smegenų centrų jautrumo nuslopinimą, pačią priežastį ir toliau paliekant ne tik nepašalintą, bet ir visiškai nežinomą.

Šitie dalykai, apie kuriuos kalbu jums visiems dabar, dar laukia savojo atradimo ir patvirtinimo jūsų patyrimu. Tačiau jau atėjo laikas jums plačiau pažvelgti į tikrovę, kuri yra aplink jus – tiek matoma jūsų materialioms akims, tiek ir nematoma. Dėl to ir jūs turite tapti patys savo pačių gydytojais. Ir pradėti turite nuo sielos išsiskleidimo.

56. Tai, kas negyva, paverskite gyva savyje

Kada tik siela ims laisvai kvėpuoti ir pasireikšti gerais darbais, tada ir jūsų materialus kūnas atgaus sveikatą be jokių cheminių vaistų. Tačiau tam, kad jūsų siela pakiltų į laisvą skrydį jūsų pačių viduje, tuo pačiu jus ryžtingai kviesdama pasireikšti meile ir gailestingumu išorėje savo sielos broliams ir sesėms, jūs turite įdėti nuolatinių ir atkaklių pastangų atsigręždami į Tėvą, esantį kiekviename iš jūsų. Ir šitas vidinio atsigręžimo etapas yra labai daug kam varginantis ir sunkus. Dėl to jūs ir laikotės įsikabinę negyvų ritualų ir dogmų, kurių jus klaidingai moko jau du tūkstančius metų bažnyčios hierarchai, kurie patys nėra atradę Tėvo savyje ir dėl to negali jūsų vesti link Tėvo meilės ir tiesos.

Būtent dėl to, kad padėčiau jums susiorientuoti ir nustoti likti pasiklydusios avelės padėtyje, aš, jūsų vadinamas Kristumi, ir perteikiu šituos mokymus, kad jus *išlaisvinčiau* iš jums bažnyčios primesto, ir toliau primetamo, paklydimo kelio.

Jūs visi turite žinoti, eidami tik *mano gyvuoju keliu, eidami per mane*, jūs galite atrasti Tėvą savo pačių viduje. Sakydamas „Aš esu tas kelias, aš esu tas gyvybės vanduo, aš esu ta gyvoji duona“, aš omenyje turėjau ne tai, kad jūs turite tikėti į mane atlikdami ritualus ir išpažindami mane, o tai, kad jūs gyvai ir įtikėję turėtumėte gyventi mano jums atnešta gerąja naujiena – Tėvas yra vienas *visiems ir kiekvienam, o jūs visi tarpusavyje, ir kiekvienas, esate broliai ir seserys dvasioje*.

O dabar šitą mano gyvąjį mokymą iškraipė ir jums primetė negyvos bažnyčios hierarchai, kurie patys nežino, ko jus moko, nes moko negyvos, o tuo pačiu ir neegzistuojančios jų vadinamos tiesos, kad aš įkūriau bažnyčią ir esu bažnyčios galva, kad jūs turite remti bažnyčią ir jai atsiduoti tarnavimu.

Ne, tai *netiesa*.

Aš niekada tokių neteisingų mokymų niekam nesu suteikęs. Aš visada mokiau vienintelio dalyko – įtikėjimo į dangaus karalystę savo širdyje. O tos karalystės priekyje yra visų Šaltinių Šaltinis – *Tėvas*. Aš visą laiką siekiau jus stiprinti ir guosti, kad tik jūs turėtumėte gyvojo įtikėjimo į Tėvą patyrimą savyje. Dėl to dabar jums atvirai ir ryžtingai pakartoju šituo savo mokymu, perduodamu per savo dabartinių laikų apaštalą ir Tėvo ambasadorių, nes jis visą save yra

pašventęs manosios evangelijos skelbimui. Ir šitokią įgaliojimą jam suteikiau *aš* ir jį patvirtino Tėvas. Manoji evangelija galioja lygiai taip šiandien, kaip galiojo ir tuo metu, kada gyvenau žmogiškuoju pavidalu ir vaikščiojau po šitą nuostabią planetą tarp jūsų. O šiandien *aš* lygiai taip pritariu ir manojų apaštalo dar ir išplėstai mano evangelijai – *Dievo Tėvystei, žmonių brolystei, ir visos kūrinijos brolystei.*

Tai reiškia, kad visa kūrinija, visos visatos, visos jose gyvenančios asmenybės yra jums nusiteikusios draugiškai ir su meile, nes jos turi vieną vienintelį Tėvą, kuris yra ir mano Tėvas. Ir *aš* jus raginu, drąsiai atsigręžkite į Tėvą, kuris į jūsų pačių, ir kiekvieno, vidų yra atsiuntęs savo dalelę, savo gyvą dvasią. Ir tikrai šitoji žinia yra *gyvasis mano kelias*. Tik šitas kelias ir esu *aš*, nes Tėvas ir *aš* esame viena dvasioje, nors esame dvi atskiros asmenybės. Manoji asmenybės kategorija yra kilusi iš paties Tėvo ir iš Rojaus Trejybės Antrojo Asmens – Amžinojo Sūnaus, kurį jūsų bažnyčios hierarchai pateikia kaip mano asmenį. *Aš* esu atskiras ir kitas Dievo Sūnus. Bet su Tėvu ir su Amžinuoju Sūnumi mes esame viena dvasioje. Dėl to jūs turite atskirti mano asmenį nuo Amžinojo Sūnaus asmens, nors savojoje visatoje *aš* atstovauju jiems abiemis.

Todėl žengdami gyvuoju keliu, žengdami per mane, per gyvą įtikėjimą į mano evangeliją, jūs ir žengiate link Tėvo. Ir tai yra vienintelis kelias, kuris veda pas Tėvą – gyvas įtikėjimas. Tačiau iki savo gyvo įtikėjimo yra daug mažesnių kelių, bet tuo pačiu ir klaidingesnių.

57. Kelias

Kuo klaidesnis kelias, tuo didesnes kančias patirs jūsų siela. Todėl *aš* ir kreipiuosi į jus dabar, kad jūsų sielai parodyčiau patį tiesiausią ir tvirčiausią kelią, kurio tikrumą pajaus jūsų siela per savo tikrą ir gyvą ryšį su pačiu Tėvu. Ir pajutusi savo viduje ramybę ir palaimą, jūsų siela pažins Tėvą, ji netikėtai atras savo viduje, kad ji užgimė ne kaip apleista našlaitė, bet kaip mylima ir realiai patirianti Tėvo meilę siela.

Būtent dėl šito gyvojo patyrimo siela ir stengiasi atsiduoti šitam Tėvo vedimui iš vidaus ir ryšiu su pačiu Tėvu, nes ji junta palaimos jausmą, kuris yra toks tikras ir realus, kad jo nebegali pakeisti jokie kiti išoriniai ir jai nebereikalingi ritualai ir jokios kitos dogmos. Ji tvirtai žino, kad Tėvą *pažįsta*. Pažįsta Jį dėl to, kad pati savo skaistumu ėmė darytis panaši į Tėvo skaistumą, savo darbais ėmė panašėti į Tėvo meilės darbus, dėl to Tėvo meilės virpesiai ir tapo pasiekiami atsivėrusiai sielai.

Todėl ir dabar *aš* jus noriu pakviesti, pakviesti visus, ir kiekvieną, kur jūs bebūtumėte, ką bedarytumėte, apmąstyti mano jums pateiktas ir jūsų perskaitytas

mintis, kurios yra suvokiamos jums visiems. Tačiau jūs negalite patikėti, kad jos yra iš to paties Kristaus, kuris gyveno prieš du tūkstančius metų. Aš jums negaliu įrodyti jokių kitų argumentų, kaip savo teigimu, kad aš esu tas Kristus, ir tą, ką sakau jums, tas yra Tiesa. Ir toji Tiesa yra gyva. *Dėl to prieinama kiekvienam, jai atsiveriančiam visa savo širdimi.*

O po šitokio atsivėrimo ateina ir pats patyrimas visų mano pasakytų žodžių apie Tėvą – Pirmąjį Šaltinį ir Centrą – Sąmonės ir Proto, Meilės ir Tarnavimo, Gėrio ir Grožio, *visos kūrinių Šaltinį ir Centrą.*

Ir dabar aš jums sakau, ko dar nesakiau nei tuomet, kada vaikščiojau tarp jūsų žmogiškuoju pavidalu, nei šiuo metu. Aš jums sakiau, jog aš esu tas kelias, jog aš esu ta gyvenimo duona, jog aš esu tas gyvenimo vanduo.

Dabar aš jums sakau, ***Tėvas yra tas gyvenimo kelias, Tėvas yra ta gyvenimo duona, Tėvas yra tas gyvenimo vanduo.***

Nuo šiol ir visada, per visą ateities amžinybę bus šitoji mano evangelija, net ir taip, kaip ją išplėtė mano dabartinių laikų apaštalas, *Dievo Tėvystė ir žmonių brolystė, ir net visos kūrinių brolystė. O Tėvas yra tas kelias, toji duona, ir tas vanduo, suteikiantis amžinybę kiekvienam pas Jį žengiančiam per gyvąjį įtikėjimą.*

Tik šitas kelias yra vienas vienintelis, kuriuo jūs galite žengti ir drąsiai, ir ryžtingai, turėdami mano ir Tėvo garantijas, kad Tėvą pasieksite. Visi kiti keliai, nors ir gali atvesti į šitą gyvąjį kelią, garantijų nesuteikia. Jūs patys turite pasirinkti, ko jūs norite.

Aš jums šito kelio neprimetu. Aš jums paaiškinu ir padedu pasirinkti išmintingą sprendimą, kviesdamas nebijoti žengti šituo gyvuoju Tėvo keliu. Aš žinau, ką sakau, nes šituo keliu žengiau ir žengiu visą laiką, dar nuo tų laikų, kada nebuvo ne tik jūsų pasaulio, bet ir mūsų visatos. O aš turiu milijardus metų patyrimą, jūsų laiku skaičiuojant, tą gyvąjį patyrimą, kuris man leidžia jums su meile tarti – nebijokit, ženkit šituo Tėvo keliu. Ir visada žinokit, kad Tėvas ir aš nuolat esame su jumis. Tėvas yra net jūsų viduje. Kiekvieno iš jūsų. O aš esu šalia jūsų ir einu visur net pirma jūsų. Tačiau, vos tik mane pakviesite, aš per savo Tiesos Dvasią įeisiu, kad jus nuraminčiau ir sustiprinčiau, kad pakviesčiau jus žengti be baimės tolyn šituo pačiu gyvuoju Tėvo keliu.

Dėl to mano žodžių tikrumą liudys ir jūsų vidinė ramybė, kada tik jūs iš ritualinio ir dogmatinio bažnytinio tikėjimo pereisite į gyvąjį *įtikėjimą*. Tada jūsų siela patirs palaimą ir pati nustebs šitos palaimos realumu ir egzistavimu savo pačios viduje. Tai ir bus mano žodžių patvirtinimas, o jūsų sielai naujas pajautimas ir milžiniškas atradimas to, koks yra nesulyginamas skirtumas tarp negyvo, ritualinio, ir dogmatinio bažnytinio tikėjimo ir gyvojo sielos atsiskleidimo ir jos *įtikėjimo*.

Kadangi visa kūrinių yra Tėvo, o Tėvas yra meilės Šaltinis, tai visi Jo tvariniai visoje kūrinijoje, atradę Tėvą savyje, ir patiria šituos pačius Tėvo meilės virpesius.

Tik tada jie gali patvirtinti, kad Tėvas iš tikrųjų yra meilė, kad kūrinija yra ne tik draugiška, bet ir mylinti, tik tada jie pajunta tą gyvojo Tėvo kelio realumą ir džiaugsmą juo einant. Ir tada siela ar dvasia pradeda dar giliau skverbtis į tą patį gyvąjį Tėvo kelią, kuris iš esmės yra ne kas kita, kaip pats Tėvas. Tvarinys ima giliau ir giliau skverbtis į patį Tėvą, vis geriau Jį suvokdamas ir patirdamas per savo tarnavimą kitiems tvariniams, taip pat Dievo vaikams. Tik tada nustoja egzistuoti skirtumai tarp įvairiausių postus užimančių mirtingųjų, nes juos visus apjungia toji pati dvasinė meilė ir dvasinė giminystė. Tik tada politikas pradeda tarnauti visai visuomenei, o ne partijai, nes partijos, kaip save išskirianti žmonių grupė, kuri siekia savų interesų įgyvendinimo per valdžios pasiekimą, išnyksta. Tada, tik tada, žmonės ima ne tik suvokti, bet ir patirti, kad jie priklauso vienai šeimai – visos žmonijos šeimai. O ši yra neatskiriama dar didesnės šeimos – visos kūrinijos šeimos – dalis.

58. Jūsų bažnyčia ištaria: „Ir žodis tapo kūnu“. Ar tikrai juo tapo?

Kada aš buvau žmogiškuoju pavidalu tarp jūsų, tada pasaulio padėtis buvo visiškai kitokia. Žmonės be gyvūnų, neturėjo jokių mašinų, nežinojo jokių patogumų, nematė jokių vaizdų iš kitų šalių, ar net planetų. Dabar jūsų visatos pažinimo lygis nepaprastai išsiplėtė. Jūsų proto nebegąsdina tokie dalykai, kaip garvežio vaizdai kine ar net matomi žiaurumai, kuriuos nuolat jums perša nudvasintos ir tik pinigų siekiančios televizijos ar laikraščių leidėjų kompanijos. Tuo metu žmonės gyveno nuolatinės baimės įtampoje. Jie bijojo prarasti gyvybę dėl plėšikų užpuolimų, kurie buvo paplitę ir dažni, žmonės bijojo Dievo bausmės, bijojo nepaklusti rabinams, bijojo pragaro kančių. Nuo tol žmonija neatpažįstamai pasikeitė išoriškai.

Tačiau žmonių vidinis pasikeitimas tokių permainų nepatyrė. Priešingai, vidus dar labiau apšerpėjo, apsiblausė, kad šiandien apie Dievą jūs nustojote diskutuoti, kaip diskutuodavo žmonės anais laikais. Ir jie diskutuodavo nuoširdžiai klausdami labiau išmanančius. Net ir po pamaldų sinagogose. Diskusijos buvo ir bendravimo priemonė. Dabar jūs apie Dievą iš viso nebekalbate nei namie, nei mokykloje, nei darbe. Dėl to ir jūsų vidus apipelijo ir paskendo vien tik materijos liūne, pelkėje, kurioje dvasinės atgaivos sielai nebepalikote. Ji kenčia ir liūdi, bet jūs ir toliau atkakliai mokote vaikus siekti tik materialaus turto ir padėties, kad jų gyvenimas būtų *patogus kūnui*. Jūs visiškai apleidote sielos dvasinius reikalus. Ir ypač juos apleido bažnyčia, nors ir pati sau, kaip ir jums, teigia, kad rūpinasi jūsų sielos reikalais. Bažnyčioje jūs girdite, kaip kunigai kartas nuo karto savo pamokymuose pasako „Ir žodis tapo kūnu“.

Dėl to jūsų bažnyčiose nėra gyvybingumo, dėl to jauni žmonės nelanko jų, dėl to bažnyčios tuštėja, dėl to kuriamos naujos ir naujos sektos, kad bažnyčia, pati tarianti „ir žodis tapo kūnu“, šitą ištarusi, kūnu nepavirsta pati. Ji turi pavirsti gyvu kūnu. Ji turi nustoti laikytis bet kokių negyvų ritualų ir dogmatinių teiginių. Ji turi suteikti savo visa siela atsivėrusiems tiek man, tiek Tėvui, kunigams laisvę vesti pamaldas ne laikantis ritualų, bet jas vesti taip, kaip jiems diktuoja Tėvo dvasia iš vidaus. Leisti jų sieloms išsiskleisti laisvame dvasios skrydyje, kad ir į bažnyčią atėjusios tikinčiųjų sielos taip pat pajustų šituos gyvus dvasinius virpėjimus, kuriuos pasiunčia tokia jau laisvą skrydį patirianti kunigo siela.

Ir tada užsimegs gyvas dvasinis ryšys tarp Tėvo ir kunigo, tikinčiųjų, kiekvieno atskirai, ir Tėvo ir tarp kunigo ir tikinčiųjų, ir tarp visų tikinčiųjų tarpusavyje. Ir šitas ryšys yra *gyvas ir patiriamas*. Ir tada atsivėrusios tikinčiųjų sielos, visos, ims savyje patirti tokius palaimos būsenos pojūčius, kad norės pakilti ir lėkti dalintis šita meile, kurią jos patirs tuo metu savo viduje. Jos norės lėkti dalintis Tėvo meile, nes pačios sielos pajaus Tėvo meilės spaudimą savo viduje, ir tokį didžiulį, kad darysis nebepakeliamai sunku jį atlaikyti nedalinant šitos pačios Tėvo meilės kitiems.

Ir tik šitaip pati siela gali išlyginti šitos Tėvo realios meilės spaudimą, kada ji dalina meilę visiems, ir kiekvienam, be jokio išskaičiavimo. Štai tuomet „žodis tampa kūnu“.

Tuomet negyvi ritualai apleidžia bažnyčios sienas, o jos prisipildo Tėvo meilės virpesių, kuriuos ir patiria kiekviena atsivėrusi siela. Tada maldaknygės atiduodamos kaip istorinis palikimas ateinančioms kartoms susipažinti į muziejus, o bažnyčių skliautus užpildo gyvoji kunigo malda, kuri jam liejasi iš pačios jo sielos gelmių. Ir jam šios maldos žodžių prisiminti nereikia, nes kaskart siela suteikia tokius maldos žodžius, kurie atitinka jo atsivėrusios sielos dvasinius virpesius. Ir juos lygiai taip pat atpažįsta ir bažnyčioje esančių tikinčiųjų atsivėrusios sielos. Atpažįsta, nes visi šitie virpesiai yra iš Tėvo meilės virpesių, kuriuos ir gali atpažinti tik atsivėrusi Tėvui siela. Ir čia joks ritualas nepadės. Čia vienintelis ritualas yra *gyvas bendravimas su Tėvu*.

59. Negyvos pamaldos

Atėjo laikas, kada jūs turite atsibusti ir patys pradėti susivokti, kad Dievas tikrai nėra *tas ir toks* Šaltinis, kuris jus visus, ir kiekvieną atskirai, baustų ir skaudintų, žeistų ir kankintų. Ir jeigu jūs po bažnyčios pamaldų neišeinate dar labiau mylintys žmonės, ir visą kūriniją, dar didesnę atsidavimą jaučiantys Tėvui dėl patiriamos Jo meilės savo viduje, tai reiškia, kad šitoks meldimasis ir buvo tik negyvo

ritualo atlikimas. Jūsų sielos jis visiškai nepagirdė gyvuoju Tėvo vandeniui. Šitoks meldimasis tik nuramino, o iš tikrųjų apgavo, jūsų protą, kad jūs pabendraavote su Dievu, nes dalyvavote pamaldose, kurios ir buvo skirtos bendravimui su Dievu.

Po kiekvienų pamaldų jūs stebėkite save, ar jūs tampate geresni, gailestingesni, labiau vieni kitus mylintys. Ir ne tik savo materialios, žemiškos šeimos narius, bet ir visus kitus savo milžiniškos dvasinės šeimos, Tėvo šeimos, narius, kuriuos Jis visus myli vienodai, lygiai taip, kaip ir kiekvieną iš jūsų. Ir jeigu tokių pasikeitimų tikrai nejaučiate savo širdyje, tai ir reiškia, kad jūs tik atliekate vien tik negyvą ritualą, kuris ir negali jums suteikti gyvo ryšio su Tėvu realaus ir gyvo patyrimo, kurį pajautų jūsų, kiekvieno, siela. Lygiai taip pat tai reiškia, kad jūs patys save apvagiuate nuo didesnio savo augimo. Jūs iš savęs atimate savo paties tikrojo aš, kurį jums ir padovanojo Tėvas, realų ir palaimingą gyvenimą kasdien. Jūs net suvokti negalite, kaip jūs save žiauriai baudžiate. Tačiau dėl to jūs patys ir kenčiate.

Visi, be išimties, tie, kurie šitokių negyvų ritualų įtakoje yra įkalinę savo dvasios augimą, patiria ne gyvenimo džiaugsmą ir laisvę, ne jo teikiamų patyrimų pilnatvę ir palaimą, bet milžinišką nerimą ir baimę dėl bet kokių galimų nesėkmių, savo asmeninių ar savo žemiškos šeimos narių. Ir šitas skausmingas ir neramus gyvenimas yra jūsų pačių susikurtas, bet ne Tėvo jums suteiktas. Ir dėl to niekada nekaltinkite Tėvo, kad jis suteikia jums kančią ar skausmą, sunkų gyvenimą ir nusigręžia nuo jūsų, nesuteikdamas jokios pagalbos. Jūs patys savo tokiu negyvu ir netikru gyvenimu suteikiate visas neigiamas emocijas.

60. Išsilaisvinkite iš negyvų ritualų

Tik jūs esate savo ateities šeimaininkai. Ir būtent tos ateities, kurios trokšta jūsų siela. Ir būtent tos ateities, kuri ir yra parengta jums, kiekvienam, Tėvo. Ir aš Jam padedu, kad jūs galėtumėte, perskaitytę mano šituos mokymus, patys, be jokių kunigų ar kitokių tarpininkų, pradėti gyvai bendrauti su Tėvu.

Šitokiū būdu jūs tikrai žengsite pirmąjį ir realų žingsnį į savo išsilaisvinimą iš ritualų ir prietarų nelaisvės, kurioje dabar yra atsidūrę jūsų protas.

Man liūdna tą sakyti, bet tiesa yra tokia, kad jūsų dvasiniai vadovai, kurie dabar dėvi brangius ir auksu žvilgančius ritualinius rūbus pamaldų metu, net juos kaitalioja, priklausomai nuo savo sugalvotų progų, yra akli. Akli ne žmogiškų akių žvilgsniu žvelgdami. Akli sielos matymu. Ir dėl to jie, būdami dvasiškai akli, kad ir kiek garsiai bešauktų mano vardą, netampa dvasiniais vadovais, kurie turi dvasios vidinį regėjimą ir matymą.

Dėl to jūs patys turite būti aktyvesni ir ieškoti tokių dvasinių vadovų, kurie yra

lygiai tokie patys, kaip ir jūs, tik savo vidumi šviečiau taip, kaip ir aš šviečiau, kada buvau tarp jūsų žmogiškuoju pavidalu. Ir manęs tada nenorėjo tie, kurie turėjo patys sau pasiskyrę išimtinę teisę mokyti kitus sampratos apie Dievą. Aš tokios teisės, jų supratimu ir įsitikinimu, neturėjau. Dėl to ir negalėjau nieko nusimanyti apie Dievą geriau už tuos, kurie tą teisę turėjo, nes jie buvo mokęsi savo pačių susikurtose rabinų akademijose. Ir tik tie, kurie jas buvo užbaigę, turėjo suteiktus įgaliojimus aiškinti žmonėms apie Jahvę.

Argi ne taip yra ir šiandien? Argi jūsų kunigai nėra jūsų pačių susikurtų mokymų vergai ir belaisviai? Argi jūs negalite suvokti, kad Dievas yra neaprepiamas, kad Jo pasireiškimas yra begalinis? Argi jūs manote, kad naudodamiesi tomis knygomis, kurios buvo žmonių parašytos prieš daugelį šimtmečių, atitinkate dabartinio kūrybingo ir ieškančio žmogaus sielą? Argi gali kokia nors knyga likti amžinai atskleidžianti Dievo Tiesą, kurios vis naujus ir naujus aspektus žmogus pats mato savo aplinkoje? Kodėl, tuomet, jūs vis keičiate savo mokslinių atradimų, išradimų pritaikymo, tyrinėjimo aprašymus ir pateikimus kitiems, jeigu laikotės, visą laiką, vienos ir tos pačios sustingdytos sampratos apie Dievą? Kodėl moksliniams tyrinėjimams jūs suteikiate teisę papildyti naujais duomenimis, tuo tarpu sampratoms apie Dievą jūs atimate šitokią pačią teisę plėstis ir augti? Kodėl jūs esate tokie nenuoseklūs net savo pačių taip vienareikšmiškai vertinamiems vadinamiesiems šventiesiems raštams – juose yra daugybė išnašų, kurios pateikia net kelis tos pačios minties variantus? Argi tai nėra jau to paties jūsų vadinamo šventojo rašto papildymas, o tuo pačiu ir iškraipymas? Šitų daugybės pastabų jūs nepastebite, bet labai greitai nuteisiate tuos, kurie išsako savo sampratas tiek apie jūsų vadinamuosius šventuosius raštus, tiek apie mane, tiek apie Dievą, tiek apie Tėvą. Ir nuteisiate juos vienprasmiskai – jie klysta, jie piktojo suvedžioti, jie apsėsti piktųjų dvasių, jie pateks į pragarą, jie nubaus save pasmerkdami kentėjimui, jie apsišaukėliai, jie nieko nesuvokia apie Dievą, ir daugybe kitokių nuosprendžių.

Būtent dėl to aš jums ir perteikiu savo mokymus. Ir žinau, kad ir juos labai daug kas užsipuls pavadindami klaidinančiais ir iškraipančiais tiesą.

Taip ir prieš du tūkstančius metų mane vadino Belzebubo ir Šėtono vaiku. Ir vadino tie, kurie patys nematė Tėvo jiems siunčiamos šviesos ir neįautė Jo meilės. O tie, kurie buvo nuoširdūs, ir nuoširdžiai ieškojo Dievo, tie nuoširdžiai ir įtikėjo, ir po mirties buvo prikelti ir toliau žengia mano visatoje vis daugiau ir daugiau suprasdami Dievą, jų Tėvą. Ir dabar aš jums norėčiau apie Tėvą dar daugiau pasakyti, bet jūs dar nesate tokie, kad pajėgtumėte suvokti dar didesnę Jo Tiesos ir Šviesos dalį.

61. Mano naujas nurodymas jums

Dabar jums ir taip suteikiau tikrai, iš pradžių, atrodantį labai sunkų nurodymą – išsivadуйте iš negyvų bažnytinių ritualų ir dogmų ir ieškokite ir atraskite gyvą Tėvą savo viduje. Kiekvienas iš jūsų. Ir šitas mano nurodymas yra jums visiems. Ir kunigams taip pat.

Ir kada kunigai patys atras Tėvą savo viduje, tada patys įsitikins, kiek daug šviesos ir meilės prisipildė jų sielose, kad jie jokiū būdu nebeišsitenka tarp šitų negyvų bažnyčios ritualų ir dogmų, tarp tos pompastikos ir vaidybos, tarp bažnyčios hierarchijos nustatytų kanonų ir taisyklių.

Jie pradės kvėpuoti išsilaisvinusia ir Tėvo meilę patiriančia siela, o ne savo pragmatiniu ir sau naudos siekiančiu ego. Ir šitas kvėpavimo ritmas bus visiškai kitoks negu buvo iki tol. Tada kunigas pradės, ves, ir baigs pamaldas ne laikydamasis nustatytų ritualų, o jis pats taps gyvu dvasiniu vedliu žmonių atsivėrusioms sieloms, joms padėdamas susivienyti į milžinišką Dievo šeimą dvasioje.

Tada net ir kupinos nerimo ir kančios žmonių sielos ims rimti ir jausti vidinį troškimą bendrauti su tokiu kunigu. Jos jaus tokio kunigo dvasinius sielos virpesius, kurie pasieks ir tą sunerimusią sielą, kuri bus labiau ir labiau atsiverianti.

Ir tik šitoks kunigų pasikeitimas galės sugrąžinti sielas į bažnyčią.

Tačiau iki tol laukia dar ilgas bažnyčių tuštėjimo metas.

Tėvo dvasia veikia kiekvieną, nepriklausomai nuo to, ar žmogus lanko bažnyčią ar nelanko. Tie, kurie jas lanko, gali bažnyčioje patirti ir savo sielos atsivėrimo akimirkas. Tačiau toks mirtingasis, kada pajunta sielos palaimą, tada jis nori ją prailginti. Ir lygiai taip jis nori pajusti ir dvasinį ryšį ne tik šalia esantiems ir besimeldžiantiems savo sielos broliams ir seserims, bet taip pat ir iš jų sulaukti panašaus dvasinio ryšio, kokį jis jaučia jiems. O dėl ritualo viešpatavimo per pamaldas, visose, ne tik krikščioniškose bažnyčiose, šitokio abipusio ryšio užmegzti *neįmanoma*, nes jam ir trukdo būtent tas negyvas ritualas.

Tuomet tikintysis, po kurio laiko, pradės jausti nusivylimą, nes jis vienas negali dvasinio ryšio išlaikyti, negaudamas atsako iš kitų. Ir jaus dvasinės pilnatvės trūkumą. Jis jaus, kad jam kažko stinga. Tik pareiga ir valia jį dar ves į bažnyčią. Tačiau tik nedaugelis šitaip belankys tokią negyvą bažnyčią, nes daug kas išgirs apie *gyvasias* bažnyčias.

62. Gyvoji bažnyčia

Tarp jūsų jau yra tokia gyvoji mano, ir visų, Tėvo ir mano vardu pavadinta šventovė. Ir joje yra, dabar, vos keletas nuoširdžių Tėvo sūnų ir dukrų, vedamų

į dvasinę kolektyvinę Tėvo garbinimo Komuniją vien tik jų atsivėrusių ir laisvų sielų jaučiamos Tėvo meilės jų viduje varomosios ir labai galingos vidinės jėgos. Ir jie eina ir garbina Tėvą, kaip ir aš garbinu, net ir neturėdami kur galvos priglausti, net ir atvirame lauke. Eina, nes jie jaučia tuos pasikeitimus savo sieloje Tėvo garbinimo metu jai atsivėrus. Jie jaučia tą gyvą palaimą sielos viduje.

Ir tie tikintieji, kurie tikrai nuoširdžiai siekia savo aš prasmės suvokimo, kūrinių didesnio pažinimo, tie greičiau pajaus ir sielos troškimą bendrauti su kažkuo didesniu ir galingesniu, negu protas gali tą paaiškinti. Ir jie išgirs apie tokios gyvosios Šventovės egzistavimą. Ir ateis į Tėvo garbinimo gyvas pamaldas, kada iš tikrųjų užsimegs dvasinis ryšys ir su Tėvu, ir su manimi, ir su šitoje komunijoje dalyvaujančiais sielos broliais ir seserimis. Bet net ir tai dar neviskas. Per Tėvo garbinimą prie jų prisijungia didelė gausa ir nematomų žmogaus žvilgsniui dvasinių būtybių tiek esančių toli nuo tos vietos, tiek arti.

Ir visus tuos iš sielos sklindančius Tėvo meilės virpesius iš mažyčio jūsų pasaulio pajunta *visa kūrinių, pajuntu aš, pajunta Tėvas*. Jis ir nori pajauti jūsų atsivėrusių sielų virpėjimą, o ne tariamus, automatiškai, žodžius, kada jūsų sielos dar yra net nepabudusios iš gilaus ir ilgo miego. Tėvui patenka visų sielų, ir kiekvienos sielos atskirai, siunčiami virpesiai. Ir būtent Jį pasiekia *gyvojo įtikėjimo sielos virpesiai*, nes tokia siela jau savo virpesius yra suderinusi su Tėvo virpesiais. Štai dėl to Tėvas ir gali išgirsti, pajauti Jo virpesius atitinkantį sielos bangavimą. Tačiau siela šitaip banguoti gali pradėti tik ten, kur yra gyvas ryšys su Tėvu, kur yra gyva *komunija* su Tėvu, *kur jokia ritualo ir jokia vaidinimo nėra, nes jie netenka prasmės*.

Todėl aš labai giriu tuos savo sielos brolius ir seses, kurie turi ryžto ir atkaklumo eiti šituo mano keliu, kada reikia atsiremti tik į Tėvą, pasitikėti tik Juo, ir šituo keliu žengia drąsiai ir atkakliai lankydami gyvąją šventovę ir pasisemdami gyvo patyrimo iš dvasinio bendravimo su Tėvu, ir tarpusavyje. Visas jų maldas girdžiu. Ir būtent dėl to džiaugiasi mano širdis, kad tuo metu, kada milijonai eina ten, kur yra jų daug ir kur lengva atlikti tik dalyvavimo ritualą, jie, vos keli, eina į priešingą pusę, eina susitikti ir su Tėvu, ir su manimi, ir tarpusavyje, kaip vienos milžiniškos dvasinės Tėvo šeimos pilnateisiai nariai.

Ir aš tikrai džiaugiuosi dėl tokios gyvosios šventovės veikimo, kuris ir gimė man pasiūlius. Ir tokių gyvųjų bažnyčių vis daugės ir daugės. Ir į jas rinksis tie, kurie norės giluminio ryšio su Tėvu ir manimi. Ir tą ryšį jie patirs. Iš pradžių vieni stipresnį, kiti silpnesnį, bet jeigu atkakliai laikysis šito gyvojo kelio, kelio be negyvų ritualų, tai jie tą ryšį vis gilins ir gilins. Ir ateis laikas, kada didelėse bažnyčiose bus tuščia ir skaudu, kad jos ištuštėjo. Bet po tuštėjimo meto jos palaiptui ims vėl pildytis. Vėl žmonės rinksis į jas, nes gyvai atradusiųjų Tėvą savo viduje bus daug, ir jie norės sugrįžti į Tėvo garbinimui skirtus namus. Ir sugrįš žmonės ve-

dami tikrųjų dvasinių vedlių, tikrai iš meilės tarnaujančių Tėvui, man, ir kūrinijai.

63. Gyvenimas yra prasmingas žaidimas, bet ne pramogavimas

Dabartiniai laikai daug labiau žmogaus protą blaško įvairiomis vilionėmis. Dėl to jam labai sunku susikaupti ir nurimti, kad jis galėtų tapti iš tiesų toks, koks yra – žvelgiantis į gelmę, o ne į paviršių.

Jūs dabar patys sau kasate pražūties duobę, paversdami savo visą gyvenimą pramogavimo kančia, vietoje to, kad gyvenimas būtų prasmingas žaidimas, kuriame dalyvauja visa kūrinių, vadovaujant Tėvui. Jūs irgi nesate išimtis. Visa planetos žmonija yra įtraukta į šitą patį prasmingą Tėvo kūrybos žaidimą – augti charakteriu Jo meilėje ir tiesoje kasdieniuose darbuose visų labui.

Jūs patys puikiai matote, tie, kurie pradeda žvelgti giliau, kiek dabartinė pasaulio visuomenės vystymosi kryptis prasilenkia su mano ką tik paminėta prasmingo žaidimo nuostata. Jūs ne žaidžiate, bet pramogaujate. Net dirbdami labai sunkų ir tikrai sudėtingą darbą, jo nepaverčiate tarnavimu Tėvui. Dėl to pavargstate ir negalite ilgai sutelkti savo pastangų tokiems reikalingiems darbams, kaip geresnio gyvenimo sukūrimo minčių vystymui ir įgyvendinimui. Dabar jūs esate tiesiog atskirų ir svetimų, vieni kitiems, individų suma, neturinti jokios jungiamosios ir gyvos grandies, kuri jus paverstų, tarpusavyje, broliais ir seserimis.

Būtent dėl tokio svetimumo, jūs ir pavertėte savo gyvenimą vien tik pramoga. Kiekvienas kariaujate vienas su kitu ir su savimi, kad tik patenkintumėte savo ego nesibaigiančius troškimus ir siekius bet kokia kaina. Vien tik toks gyvenimo būdas jūsų sielą vis labiau ir labiau aptraukia voratinkliais, kurių niekaip ne tik nenuvalote, bet net ir nepastebite, kad jie atsirado.

Todėl jūs siekiate naudoti sau kitų sąskaita, nesvarbu kokia būtų kaina kitų sveikatai, net gyvybei. Tuo pačiu ir savo gyvenimui. Jūs pavertėte vieni kitus dabartinio naujojo amžiaus vergais ir pradėjote viską vertinti vien tik pagal tai, kaip kas atrodo išoriškai, su kuo kas bendrauja, kur ir kiek uždirba, kokį materialų turta turi, kokią įtaką daro savo aplinkoje dėl šito sukaupto turto ir padėties. Jūs net turite tokį posakį, kad „pirmasis milijonas yra visada nedoras“. Ir tuo posakiu mėginate pateisinti savo veiksmus. O kaip gi gali atsirasti milijonas doru tarnavimu, kada jūsų atskiros grupuotės primeta net ir tokios pramogos, kurią dabar sudaro jūsų gyvenimas, nes jo negyvenate prasmingai ir su Tėvu sieloje, žaidimo taisyklės visumai, jos pačios naikinimo sąskaita. Jūs atidarėte daugybę lošimo ir pasilinksminimo oficialiai veikiančių įstaigų – restoranų, kazino, net kai kur yra ir moteris žeminančių viešųjų namų atvira veikla. Jūs patys nesuvokiate, ką jūs darote patys sau. Juk visai šitai proto troškimų vergovei reikalingi vergai,

kitaip ji sužlugs. Sužlugs ir tie milijonai, kurie dabar teka į nedidelės grupės rankas. Dėl to jūs imate nurodinėti, nes turite daugiau pinigų ir perkate visus, ką ir kur norite statyti, kada ir koku būdu norite į šitą pramogų vergiją įtraukti naujų vergų. Ir tam jūs sugalvojote tokias mokyklose dėstomas pamokas, kaip ekonomikos pagrindai. Jūs nuo mažumės pradėdote mokyti vaikus, kaip skaičiuoti pinigus į savo kišenę, kaip mokėti juos kaupti ir didinti, kad tik būtų geriau tam mokinamam mažiukui. Jūs naikinate tų mažiukų besiskleidžiančią sielą kimšdami jiems nereikalingų dalykų apie jūsų pačių susigalvotus ir negyvus ekonomikos dalykus nuo mažų dienų, o apie gyvą sielą jūs tylite. Jūs visi vienodai bijote patys praregėti, nes bažnyčia tam irgi pataikauja, tik dėl akių kalbėdama teisingus žodžius, bet tais žodžiais pati netikėdama.

Dėl to jūs neturite dvasinių vedlių, kurie jums padėtų susiorientuoti dabartinėje ekonominėje, politinėje, moralinio nuosmukio, visuomenės svetimumo, egoizmo, prievartos, ir materialaus turtėjimo siekių jūsų vergystėje.

Jūs visi prisidedate prie korupcijos išlaikymo, nes visi tyliai tuo naudojotės, jeigu tik naudinga jūsų asmeniniam interesui. Kada tas trukdo jūsų pačių asmeniniam interesui, tada pradėdote šaukti. Bet ir tai tik dar labiau stiprina korupcijos šaknis, nes ima kitus apgaulingai veikti, kada jie mano, jog garsiai šaukiantis yra švarus ir doras kovotojas prieš korupciją. Jūsų visa medicinos sistema yra taip pat prisidedanti prie korupcijos stiprinimo ir kai kurie iš jūsų tą mato, tačiau vis tiek su tuo taikstosi savyje.

Jūsų politika yra aklavietėje, nes ji nesuvokia esminio dalyko – tarnavimo iš meilės Tėvui visai visuomenei, ne atskiroms partijoms ir ekonominėms grupuotėms.

Švietimo sistema net iš tolo neprimena tokio tyro ir reikalingo vaiko sielai mokymo, kuris jį stiprintų ir keltų iš vidaus siekti gėrio visiems, o ne mokėti prisitaikyti prie tokių pragaištingų sąlygų, kurias yra sukūrę išminties neturintys aktyvesnieji.

Jums primeta tas pražūtingo žaidimo taisyklės ir jūs jomis vadovaujotės, nors viduje joms priešinatės, o kai kiti nemato ir pažeidinėjate. Net ir tas pačias automobilių eismo taisyklės, kurias keičiate ir vis tiek pažeidinėjate. Ar jūs suvokiate, kad taisyklės netenka prasmės, jeigu jų pradeda nebesilaikyti didesnė dalis jūsų sielos brolių ir sesių. Netenka prasmės ir visi įstatymai, jeigu jų nesilaikoma. O įstatymus jūs ir kuriate tokius, kurie jūsų gyvenimą ne palengvina, bet, priešingai, apsunkina tiek, kad žmogus, norėdamas jį palengvinti, įsiteikdamas savajam ego, ieško įvairių kelių, kaip pažeisti. Ir juos suranda. Tuo pačiu savo veiksmu yra smukdoma visa visuomenė. Ji demoralizuojama, jau nieko nebesakau, kad ji nudvasinama, nes tai, kas sutarta jūsų pačių išrinktų atstovų, kurie pagal kai kurių iš jūsų sugalvotas taisykles, turi jūsų suteiktą teisę

įstatymus priiminėti, yra kasdien pažeidinėjama.

Bet ten, kur yra pažeidinėjama tai, kas yra sutarta, ten dvasia negali skleistis, nes ji yra Tėvo meilės dovana. O meilė nepripažįsta apgaulės. Jūs visą savo vadinamąją ekonomiką grindžiate be Dievo vedimo. Tokia ekonomika negalės ilgai išsilaikyti, nes ji pažeidžia pagrindinį Tėvo meilės įstatymą, kuris galioja visoje kūrinyje. O jūs esate irgi neatskiriama kūrinių dalis. Ir jums nėra jokių išimčių, kad jūsų pasaulyje nustotų veikti šitas *vienintelis meilės įstatymas*.

Tai, kad kūrinyje meilės įstatymas yra tikras ir gyvas, rodo ir kai kurių iš jūsų, atsidavusių Tėvui ir mylinčių Jį ir savo sielos brolius ir seseris, gyvenimas ir kasdieniai veiksmai. Visi mano broliai ir sesės, kurie dorai ir sąžiningai dirba net tokios šio amžiaus vergystės sąlygomis, kurie mini mane ir Tėvą savo mintyse su meile, kurie daro gėrį kitiems, net ir ten, kur kiti mato ne ką kitą, kaip kvailystę, būtent ir vadovaujasi Tėvo meilės įstatymu. Tik Tėvo meilė ir leidžia jiems atsakyti gėriu į blogį ir toliau augti Tėvo meilėje ir tiesoje. Tik tokie jūsų broliai ir sesės yra gyvenimo, prasmingo gyvenimo žaidimo, druska. Ir tik jų dėka ir jūs pajuntate ir savo gyvenimo skonį, kada susimąstote apie jį. Ir būtent jiems, kad jie sustiprėtų ir dar ryžtingiau augtų, dar atkakliau žengtų šituo Tėvo keliu pas Jį patį, aš ir pateikiu šitą mano ilgoją mokymą. Kad jie skaitydami jį, pajautų savo sieloje, kad jie nėra nepastebimi ir nematomi, kad jų veiksmai nereikalingi niekam, kad jie yra bejėgiai ir apleisti, kad Tėvas jų negirdi.

64. Priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnis kūrinyje

Aš mokau jus visus ir mokau lygiai taip su meile tiek nedorus, tiek dorus. Tik nedorieji mano mokymus išmeta iš galvos ir vėl toliau atsiduoda išoriniams jų proto kurtomiems dirgikliams. Jie manuosius žodžius ignoruoja ir jais netiki. Bet aš žinau, ką sakau, nes aš buvau dar iki šito mano pasaulio sukūrimo, iki visų kitų savo visatos pasaulių sukūrimo. Aš sukūriau šituos pasaulius ir juose esančią gyvybę. Ir aš žinau, kaip ji turi vystytis. Ir net tie sunkumai, kurie dabar kamuoja jūsų pasaulį, yra laikini. Jie visi bus įveikti, nes šitaip aš, drauge su Tėvu, tvarkome visą visatą. O joje yra veikiantis priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnis, kuris viską pastato į savo vietas.

Net ir jūs, kai kurie, imate jau dabar suvokti, kad narkotikai, ginklai, alkoholis, tabakas, bet kokie azartiniai žaidimai yra atnešę labai skaudžių pasekmių daugybei žmonių, kurie prarado net savo gyvybę. Tačiau dar prieš ją prarasdami, jie visiškai ignoravo šitą patį priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnio pasireiškimą tiek kiekvieno žmogaus gyvenime, tiek tautos gyvenime, tiek rasės gyvenime, tiek žmonių gyvenime, tiek visatos gyvenime.

Jeigu kas nors šį dėsni ignoruoja, tai nereiškia, kad jis nustoja veikti. Jeigu žmogus dieną užsimerkė, nuo to dienos šviesa neišnyko. Šito dėsnio veikimo negali sustabdyti, visoje kūrinijoje, niekas. Net Tėvas. Vien tik šito dėsnio sustabdymas sugriautų visos kūrinijos sandarą, jos vystymąsi, ir patį Tėvą sunaikintų. Tačiau šitokio dalyko būti tiesiog negali, nes Tėvas yra gyvas ir Jis yra Pirmasis Šaltinis ir Centras. Ir būtent Jis yra *meilės Šaltinis, paskleidžiantis ją visai kūrinijai vienodai*. Jis taip pat yra ir *laisvos valios asmenybės Šaltinis*. Jis padovanoja laisvą valią visoms kūrinijos asmenybėms – ir aukščiausioms, ir žemiausioms. Ir kiekviena asmenybė Tėvo meilės gali prisigerti tiek, kiek sugeba pati jai atsiverti. Meilės prisigėrimas ir jos pajautimas asmenybės viduje yra pasekmė to, kad šita asmenybė turi iš Tėvo gautą *laisvą valią*, kuri yra priežastis šitos pačios asmenybės *atsivėrimui* Tėvo meilei, jau esančiai šitos asmenybės viduje. Ir kada yra laisva valia, kaip priežastis, o veiksmas yra asmenybės atsivėrimas Tėvui, tai ir pasekmė bus Tėvo *meilės pajautimas* šitos asmenybės viduje.

Ir priežastys-veiksmai-pasekmės yra nenutrūkstantys šito paties dėsnio pasireiškimai, sujungti į begalinę visos kūrinijos sistemos grandinę. Jūs bet kokį veiksma atlikę, tuoj pat pamąstykite apie to atlikto veiksmo priežastis, kodėl šitai pasielgėte, kas jus iš vidaus paskatino taip pasielgti – meilė, ego, baimė, žinių stoka, grasinimai, prievarta, išmintis, Tėvas, šeima, karjeros troškimas, pinigų troškimas, malonumų kūnui troškimas, pareiga, draugystė, tiesos siekis, pavydas, pyktis, kerštas, užuojauta, gailestingumas, kūrybos polėkis, populiarumo troškimas, gyvenimo aplinka, moralė, sąžinė, bendradarbiai, klasės draugai, kaimynai, gimimas iš dvasios, knygų ar informacijos poveikis ar daugybė įvairiausių bet kokių kitų priežasčių? Net ir jūsų suvokimu automatiniai veiksmai, kaip piršto staigus atitraukimas nuo karšto puodo yra priežastis to, kad jūsų smegenų informacinis centras akimirksniu pajutęs skausmą per nervų kanalų signalą per tą patį akimirksnį davė jūsų raumenims informacinį signalą – atitraukti pirštą nuo karšto puodo, ir raumenys tą komandą per tą patį akimirksnį įvykdė, atitraukdami jūsų pirštą nuo karšto puodo. Jūsų protas viską fiksavo ne sąmonės, bet pasąmonės lygiu, dėl to smegenys galėjo taip greitai signalą priimti ir savo sprendimą pasiųsti raumenims, o šie jį įgyvendinti. Bet vis tiek net ir šitame veiksmo buvo priežasties-veiksmai-pasekmės dėsniu veikimas. Karšto puodo palietimas buvo priežastis, kad smegenys gavo skausmo nervinį signalą, dėl to priėmė sprendimą pirštą atitraukti, kad būtų pašalintas nepriimtinas skausmo nervinis impulsas. Ir šitas smegenų sprendimo priėmimas yra veiksmas, sukeltas skausmo impulso priežasties, tuo pačiu šito sprendimo pasiuntimas raumenims yra šito sprendimo signalo pasiuntimo veiksmo pasekmė, tuo tarpu šitas pats sprendimo signalo pasiuntimas, iš smegenų raumenims per vietines raumenų nervines ląsteles, kurios yra tokios protingos, kad reaguoja į aukštesnio

centro komandą ir priima savo sprendimą atitraukti pirštą nuo karšto puodo, yra priežastis piršto atitraukimui. Dėl to, kiekviena priežastis sukuria veiksmą-sprendimą, o šis veiksmas-sprendimas duoda pasekmes, kurios vėl yra nauja priežastis naujam veiksmui ir naujoms pasekmėms.

Kad ir kokia menka priežastis ar menkas veiksmas, ar menka pasekmė tik jūsų supratimu tuo ir užsibaigia. Ne, akimirksniu visa tai yra įjungiamo į visos kūrinijos priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnio pasireiškimą. Net jeigu jūs neatlikote materialaus ir jūsų akims matomo veiksmo, kokį jūs ir įpratę laikyti veiksmu, bet pagalvojote savo mintyse, jau jūs sukūrėte tokią priežastį, kurios poveikyje bus atliktas veiksmas, gims kita mintis jūsų pačių viduje, o tai ir duos pasekmes jūsų vidiniam aš. Jūs, nė vienas, negalite išsiveržti iš šito kūrinijos dėsnio veikimo ribų. Jūsų sąmonės virpesiai yra realūs ir pasklinda ne tik į šalia esančią aplinką, bet ir į visą kūriniją. Dėl to jūs savo sąmonės žemais virpesiais užkertate kelią daugybės milijonų savo sielos brolių ir seserų sklandžiam dvasiniam vystymuisi, kad tarp žmonių įsivyratų tas vienintelis Tėvo meilės įstatymas, kurio veikimas jums suteiktų tokią palaimą iš vidaus, kad priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnio pasireiškimas jus šviesintų ir artintų prie Tėvo, o ne, priešingai, vestų link žemesnių ir baisesnių ego veiksmų.

Štai dėl ko jūs veikiate prieš Tėvo meilės įstatymą ir patys sau sukuriate milžinišką nerimą ir kančią, tiek intelektualią, tiek fizinę, kada visatos priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnio pasireiškimą vis labiau ir labiau įtvirtinate tokiuose žemuose savo veiklos virpesiuose, kuriuos būtent ir sukuria vien tik pelnu motyvuotos ekonomikos vystymas. Šitokiu keliu eidami, jūs niekada nepasieksite vidinės ramybės. Nei tie, kurie sėdite viršuje ir valdote savo šiuolaikinius vergus, kurie yra ne kas kita, kaip jūsų sielos broliai ir sesės, nei tie, kurie yra apačioje vergų padėtyje. Nes ir vieni, ir kiti neturite savo kasdieniame gyvenime Tėvo meilės pasireiškimą savo mintyse, savo širdyje, savo sieloje. Jūs neturite jungiamosios dvasinės grandies tarpusavio ryšio grandinėje. Tarp jūsų visų nėra gyvo Tėvo, gyvenančio kiekviename iš jūsų, dvasinės meilės, patiriamos jūsų sielos viduje, ryšio. Vieni iš jūsų norite dar didesnių materialių turtų, ir dėl to galvojate, kaip jų dar daugiau prisidėti, išnaudojant savo sielos brolius ir seseris, kiti galvojate, kad jus taip stipriai engia tie viršuje sėdintys, kad negalite pragyventi. Ir vieni, ir kiti jūs nelaukite vieni kitų savo sielos broliais ir seserimis. Ir nelaukite dėl to, kad nesate Tėvo atradę savyje, nesate patyrę Tėvo meilės. Jūs esate našlaičiai, nes neturite Tėvo savo širdyje, nors apie jį kalbate gražiais žodžiais. Žodžiai yra ne daugiau kaip simboliai, o Tėvo meilės patyrimas, kiekvieno iš jūsų asmeninis, yra jūsų sielos gyvasis ryšys su aplinka, su Tėvo kitais vaikais ir kūrinija, su jūsų aplinka, su gamta.

65. Savojo aš plėtimas

Vienintelė kliūtis, kuri yra tikrai jums sunkiai suvokiama – tai jūsų pačių nenoras tapti geresniems, galestingesniems, labiau mylintiems, daugiau tarnaujančioms visumai. Ir šitą kliūtį kiekvienas iš jūsų turite įveikti asmeniškai. Tik jūs asmeniškai, ir niekas daugiau, negali vietoje kiekvieno iš jūsų panorėti tapti toks, kuris būtų geresnis negu buvo vakar.

Kiekvienas iš jūsų trokštate gyventi geriau. Tačiau tas troškimas pažymėtas jūsų, asmeninio, egoizmo ženklų. Jūs norite, kad būtų geriau jums asmeniškai, kad jūs turėtumėte geresnį materialų gyvenimą, arba ramesnį gyvenimą, bet vis tiek galvojate apie savo aš ramesnį ar sveikesnį gyvenimą. Ir nieko, nė menkiausiu širdies virptelėjimu, neužsimenate sau, savajam aš, kad būtų gerai, jog geriau gyventų kiti, jog sveikiau gyventų kiti. Ne aš, bet kiti, ne aš būčiau turtingesnis, bet kiti, ne aš būčiau sveikesnis, bet kiti, ne aš geriau gyvenčiau, bet kiti.

Kada aš gyvenau tarp jūsų prieš du tūkstančius metų, tada tikrai nieko negalvojau apie save. Man ir minties nekildavo, kad savo gyvenimą kreipčiau savojo aš kryptimi, o ne projektuočiau visumos, visų žmonių pusėn. Aš daug pridariau rūpesčių dėl savo guvaus charakterio ir begalinio domėjimosi aplinka, ir klausdamas tėvų ar mokytojų, kokios yra įvairiausių mano galvoje besisukančių minčių priežastys – kodėl griaustinis griaudžia, kodėl žaibas trenkia, kodėl moterys negali būti lygios su vyrais tarp žydų, kodėl kiti žmonės, laikomi pagonimis, yra skriaudžiami net žydų, kurie save laiko tikinčiais į Jahvę, kodėl mergaitės nesimoko sinagogos mokyklose, kodėl vaiko auklėjimas skirstomas į periodus, kada iki penkerių metų berniuko auklėjimu išskirtinai rūpinasi motina, o nuo penkerių metų šitą atsakomybę perima tėvas, tuo tarpu mergaitė ir toliau rūpinasi išskirtinai tik motina, kodėl pagonys valdo žydus, kodėl pagonys linksmesni ir labiau atsipalaidavę negu žydai, kodėl aklieji ir elgetos yra Jahvės globojami labiau negu sveikieji, kodėl ritualai yra tokie gąsdinantys, reikalaujantys paskersti ėriuką ar kitus gyvūnus, kad būtų paaukojama Jahvei už sielos apvalymą, kodėl Jahvė gali nubausti, jeigu jis myli, kodėl žydai save laiko „išrinktąja Dievo tauta“, ir daugybė kitokių klausimų, kurie mane tiek giliai domino ir kėlė mano proto žingeidumą, kad niekas jo patenkinti nesugebėjo. Štai dėl to ir vis labiau ir labiau kreipdavausi į dangiškąjį Tėvą su šitais pačiais, man per sunkiais klausimais, į kuriuos atsakymo nerasdavo mano protas. Ir mano protas nušvisdavo nuostabiomis mintimis, kurios ateidavo iš Tėvo, ir kurios paaiškindavo man labai tiksliai, kokios yra viso šito priežastys. Ir tokie ryšiai su Tėvu mane vis daugiau kreipė nuo pataikavimo savajam ego į tai, kaip padėti žmonėms apšviesti jų protus, kad ir jie pajautų tokią pačią šviesą ir ramybę, kurią pradėdavau vis daugiau ir daugiau jausti savo viduje.

Mano didžiulis noras padėti žmonėms kilo dar ankstyvoje vaikystėje, kada tikrai mano protas dar nesuvokė, kad jis bendrauja su Tėvu. Nors aš pats kalbėdavau su Juo, likęs vienas, po savo džiaugsmingų žaidimų su savo draugais per visą dieną, nors tuo metu jokių Tėvo atsakymų negirdėdavau, bet nuolatinio asmeninio bendravimo su Tėvu dėka, aš išsiugdžiau tokį įprotį, kurį pavadinau „mano malda ir mintys Tėvui“. Aš jausdavau malonų nuraminimą savo viduje tokiomis akimirkomis. Ir jos man labai patiko. Dėl to malonaus pojūčio aš stengdavaisi vis daugiau ir daugiau pabūti vienvėje. Ir ne tik vakarais prieš miegą, bet ir dieną, kada išbėgdavau iš namų Nazarete ir užlipdavau ant didžiulės kalvos, ir žvelgdamas į toli nusidriekiančią panoramą su Hermono kalnu ir net matomais, už keliolikos kilometrų, miestais, o ypač skaidrios giedros dienomis, ir jūros krašteliu, atsisėsdavau ant žemės ir apkabindavau suriestus kelius ir mintyse mėgindavau įsivaizduoti, kas yra toliau už mano akims matytų vaizdų, kas yra danguje, kur naktį matau tiek daug žvaigždžių, kas yra tose žvaigždėse, kas yra tarp jų, kodėl jos nesukrenta į žemę, kodėl jos neišsibarsto, kaip Dievas jas išlaiko visas ir nepaleisdamas nė vienos. Ir po tokių labai gilus ir nuoširdus apmąstymo akimirų ant Nazareto kalvos, sulaukdavau šviesių minčių savo prote, kurios man suteikdavo atsakymus į mano klausimus. Ir pajutau, kad manyje yra kažkoks nematomas vidinis ryšys su Dievu. Aš apie tai mėginau pasikalbėti su savo tėvu, tačiau jam tokios kalbos buvo nesuprantamos ir nepriimtinos, nes jis buvo paprastas žydas. Nors labai doras ir nuoširdus žmogus, bet ir jis buvo ritualų, primestų žydų religijos visiems, nelaisvėje. Ir bet kokia mano mintis apie Dievą, kuri prasilenkdavo su tuometine griežta religine dogma ir bet kokio atliekamo ritualo kritika, iš karto jį suerzindavo ir tuoj pat jis mane pradėdavo barti, kad išmesčiau tokius svaičiojimus iš galvos, nes jie prie gero neatves, tik nelaimę prisišauksiu. Motina buvo dar griežtesnė ir nieko nenorėdavo su manimi apie tai kalbėti. Ją tokios kalbos iš viso labai gąsdino. Ji buvo tokia žydų patriotė, kad ir minties sau nekėlė, kad kas nors gali būti žydų religijoje visiškai ne taip, kaip to nori Dievas.

Aš neturėjau nė vieno žmogaus aplink save, su kuriuo galėčiau pasikalbėti apie tai, kas mane labai giliai jaudino ir domino. Dėl to ir liko man tik tokie pasikalbėjimai vienvėje su Tėvu. Mano tėvams tokie mano pasikeitimai, kada, ką tik iš linksmo išbėgusio ant Nazareto kalno sūnaus, sugrįždavo ne pagal metus surimtėjęs jų vaikas ir pradėdavo juos mokyti, kaip reikia širdimi tikėti į Dievą, o ne laikytis beprasmių ritualų, kurie širdžiai neduoda nieko, dėl to ir žmogaus nedaro geresnio, ėmė vis daugiau ir daugiau kelti ne tik nerimo, bet ir augantį susierzinimą, kad taip neatsargiai pradėjęs kalbėti tarp žmonių aš galiu būti atskirtas nuo sinagogos, apšauktas velnio apsėstu.

Manęs tokie jų samprotavimai neveikė nė kiek, bet aš susimąstydavau, jeigu

jau šitaip apie mane gali pagalvoti man artimiausi žmonės, tai kiti tikrai mane pradės laikyti nenormaliu. Dėl to nuo ankstaus amžiaus aš ėmiau vis daugiau suvokti, kad ne viską turiu išsakyti visiems vienodai. Tie, kurie šito suprasti nepajėgia ir išsigąsta, verčiau šito jiems ir neaiškinti, nes išsigandę jie vis tiek nieko nei klausys, nei supras, o baimė tik augs. Štai dėl tokių priežasčių aš negalėjau žmonėms aiškinti, kaip jie turėtų surasti ramybę savo bendravime su Tėvu, surasti ją bendraudami su Juo savais žodžiais. Tai būtų buvęs labai didžiulis iššūkis visai žydų ritualinio ir dogmatinio tikėjimo sistemai, kuri nešė didžiulius pinigų rabinams.

Tačiau vis tik namuose aš aiškinau, kad Tėvas myli, ir Jis myli net daugiau, negu bet koks žemiškasis tėvas. Ir Jam nereikia jokių aukojamų gyvūnų ar bet kokios kitokios aukos, pinigų ar pažadų. Savo tėvo aš klausdavau: „Argi tu mane mylėdamas reikalautum iš manęs, kokios nors dar aukos už savo meilę man?“ Juozapas visada svarstydavo mano žodžius. Jis niekada nepuldavo man atsakinėti iš karto. Priešingai negu mano motina, kuri buvo atkakli, bet nekantri. Tėvas buvo ne toks energingas, daugiau mąstantis tyliai savo viduje. Ir po kurio laiko jis tarsi tęsdamas pokalbį sugrįždavo prie kokios nors mano anksčiau išsakytos minties ir pritariančiai ištardavo: „Mielas mano sūnau, vis man galvoje sukasi tavo žodžiai, žinai, kad tu ir teisus, gal ir nereikia Dievui tos mūsų aukos. Jeigu Jis myli, tai tikriausiai ne dėl mūsų aukų. Bet kad visi taip daro, taip darė Mozė. Mes negalim laužyti Mozės mums paliktų įstatymų. Tada mes jau nebebūsime Dievo tauta, tada nieko nebesiskirsime nuo pagonių, kuriems nereikia iš viso jokio Jahvės. Tu jau geriau šitaip garsiai niekam nekalbėk. Namuose gali, bet kitur nekalbėk. Užtrauksi bėdą visiems namams. Tu kitiems nieko neišaiškinsi“. Aš tėvui, su kuriuo vieninteliu iš visos mūsų gausios dešimties narių šeimos galėdavau atvirai pasikalbėti, nes motina net klausyti mano samprotavimų apie Dievą nenorėjo, o visi kiti mano mažesni broliai ir seserys buvo dar per jauni, kad iš viso ką suvoktų, sakydavau: „Aukodami bet kokią auką Jahvei mes niekuo nesiskiriame nuo pagonių, kurie garbina stabus. Jums toji auka irgi yra kaip stabas, nes manote, kad Tėvas nemyli jūsų be kokio nors dar vertingesnio daikto negu esate Jam jūs patys. Jūs turite Jahvei paaukoti tai, kas būtų daugiau negu jūsų nuoširdumas ir atverta širdis. Tai reiškia, kad šitą pačią auką jūs vertinate aukščiau negu savo atvertą širdį. Vien tik atverta širdis, jūsų supratimu, dar nėra pakankama auka Dievui, dar reikia būtinai pridėti ir materialią auką. Juk tą kaip tik ir daro pagonys, kuriuos jūs taip niekinate ir nelaikote savęs vertais žmonėmis“. Juozapui pristigdavu man atsakyti argumentais, jis tik tarsteldavo: „Pagalvosiu, pagalvosiu, kažką tu sakai, ko iš karto mano protas suprasti negali. Man reikia laiko“. O tada po dienos ar kelių, jis ir taria: „Gal tu ir teisus. Bet vis tiek garsiai to nekalbėk kitiems. Nesupras...“

Šitą epizodą iš savosios žmogiškojo kūno pavidalu patirties aš jums papasakojau dėl to, kad galėtumėte suvokti ir jūs, dabartinio amžiaus žmonės ir mano broliai ir seserys – iš jūsų Tėvui nereikia jokių aukų, jokių fizinių savo kūno suvaržymų, tokių kaip pasninkavimas, ar kokio nors maisto nevalgymo vienu ar kitų religinių švenčių metu, arba priešingai, kaip tik kokio nors konkretaus, ir būtent tokio, maisto valgymo, nereikia jokios savo pažadų ir ritualų atlikimo aukos, tikėjimo dogmomis aukos. Jam reikia vieno vienintelio dalyko, kad jūs savuoju įtikėjimu pajutę Jo jau jums pasiųstą ir viduje veikiančią dvasią ir per ją siunčiamą, be perstojo, Jo meilę, galėtumėte džiaugsmingai gyventi kasdienį savo gyvenimą palaimoje, kurią gali patirti tik atsivėrusi Jam siela. Ir nieko daugiau.

Kada jūsų siela atsivers, tada Tėvo dvasia, gyvenanti jūsų viduje, ir pripildys ją Tėvo meilės tiek, kiek toji siela bus nuoširdžiai atsivėrusi jos prisipildyti. Ir tada jūsų protas patirs palaimą ir galės pradėti jums vadovauti *išmintingai ir su meile visiems*, o tai ir bus priežastis visų jūsų gerų darbų visiems. Ne sau, bet visiems.

Bet siela ir jūsų aukštesnio dažnio virpesių protas, sielos protas, jums vis labiau ir labiau sakys, kokia tai palaima skleisti meilę ir gėrį visiems. Ir šitoks žmogus tada realiai pajaus, kad jis tapo tokiu pat *manimi*, koks aš buvau žmogiškuoju pavidalu prieš du tūkstančius metų.

66. Tapkite *manimi*

Jūs tada ir pradėsite eiti mano keliu. Ir tada mano žodžiai „Aš esu tas kelias“ jums taps nebe žodžiais, bet jūsų gyvenimu. Jūs eidami savuoju gyvenimo keliu, eisite *manimi, ne per mane, bet manimi*. Taip jūs pradėsite gyventi meile ir tiesa, nes gyvensite *manimi*. Bet kiekvienas dirbsite savo ankstesnius darbus, bet juos dirbsite *manimi, mano kvėpavimu, mano dvasiniu požiūriu, žvilgsniu*. Jūs viską matuosite *manimi*. Ir visa tai bus tik priemonė dar labiau atskleisti Tėvo meilės, tiesos, ir gėrio charakterį, kurio visa veikla yra skirta mums. Mums visiems. Ir kiekvienam. Ir pats Tėvas prisipildo jūsų gėrio ir meilės kaip asmuo ir asmenybė, nors Jis pats yra tos meilės ir gėrio Šaltinis. Jis prisipildo visa savo pilnatve jūsų kiekvieno sunešamu gėrio ir meilės pasireiškimu savo broliams ir seserims, ir šituo jūs irgi tampate panašūs į Tėvą. Jūs dalindami meilę ir gėrį kitiems, patys šitų dovanų irgi prisipildote.

O aš jums esu toji pagalbinė priemonė, kad galėtumėte geriau apreikšti Tėvą. Tapkite *manimi*.

Ir ne mane aukštinkite ir šlovinkite, bet aukštinkite ir šlovinkite Tėvą, kaip Jį aukština ir šlovina aš. Ir šituo Tėvo garbinimu, jūs irgi tampate *manimi*. Jūs,

tada, visi realiai pajuntate, savo viduje, kad mano gyvenimas žmogaus pavidalu ir negalėjo būti gyvenamas kitaip. Nes jūs ir patys imate matyti prasmę ten, kur ją mačiau aš. Ir toks jūsų dvasinis praregėjimas yra ne dėl to, kad šito jus mokau dabar aš, bet dėl to, kad jūs turite, kaip ir aš tuo metu turėjau, Tėvo dvasią, Minties Derintoją, savo viduje. Būtent ji ir leidžia žmogaus aukštesnių dvasinių virpesių protui pajauti giluminę prasmę, kaip ją pajaučiau aš.

O pamatęs šitokią giluminę savo gyvenimo prasmę, žmogus iš karto nusi-meta tą negyvą šydą, kuris buvo uždengęs jo vidinį tikrąjį aš. Žmogus pats nustemba, kodėl jis tiek ilgai vaikščiojo po šitą pasaulį, žvelgė į saulės šviesą, keliavo po įvairius kraštus, bet iš tikrųjų buvo kalėjime ir tamsoje, buvo aklas ir kurčias.

Ir aš esu tik laiptelis su savo dabartiniu mokymu jūsų kelyje į šito jus paslepiančio šydo nusimetimą savo paties viduje, kad jūs patys, kiekvienas asmeniškai, patirtumėte savojo ir tikrojo aš gimimą. To aš, kuris eina pas Tėvą, o pakeliui dar daug tūkstančių metų bendraus su manimi, kaip su tuo laipteliu į amžinybę. Stokitės ant mano laiptelio, jums pakloto prieš jus, jau šiandien, jau dabar, nieko nelaukdami ir neatidėliodami ateičiai. Aš jus kviečiu jau dabar tapti *jėzumis savuoju įtikėjimu ir Tėvo meilės skleidimu gerais darbais visiems*. Tuo jūs padarysite savo gyvenime patį svarbiausią ikišiolinį apsisprendimą. Ir tai yra vienintelė auka Tėvui, kurią Jis priims ne kaip auką, bet kaip Jo meilės jūsų sielos sušildytą pačią brangiausią dovaną, kokią tik gali būti visoje kūrinijoje. Jūs tam ir esate šitame pasaulyje. Tokia yra jūsų gyvenimo prasmė. Viso jūsų amžino gyvenimo prasmė. Bet *noras yra jūsų, kaip ir apsisprendimas yra asmeninis ir laisva valia*.

67. Garbinkime visų Tėvą drauge

Man yra didžiulis malonumas jums pateikti paprastą ir jums visiems gerai suvokiamą tiesą per šituos mokymus. Ir lygiai taip, kaip šituos pačius žodžius suvokiu aš, trokštu, kad lygiai taip juos suvoktumėte ir jūs – aš esu ne jūsų valdovas, o jūsų vyresnysis brolis. Mano Tėvas yra ir *jūsų Tėvas, mūsų visų Tėvas, ir kiekvieno Tėvas*. Mes visi esame Jo viena ir mylinti šeima. Ir Jo mylima šeima. Atėjo laikas, kad jūs ne tik suvoktumėte mano jums pateikiamus žodžius, bet kad iš tikrųjų vietoje *manęs* pradėtumėte *garbinti Tėvą*. Aš Jį irgi garbinu. Dėl to ir jus visus raginu labai nuoširdžiai – prisijunkite prie mano ir jūsų visų Tėvo mano garbinimo ir garbinkime Jį drauge. Visada nuoširdžiai, iš visos širdies, ir atsivėrusia siela, iš pačios jos gelmės.

Garbinimas yra jūsų sielos ir dvasios pats aukščiausias troškimas, kada ji visa atsiveria tarsi būtų visa permatoma, kada nelieka nieko jos viduje, tik

beribis jos troškimas, kuo glaudžiau susilieti su Tėvu, kada kalba jūsų vidinis aš, kuris per visą laiką labai daugeliui jūsų yra paslėptas po materialiomis akimis matomu šydu ir tais veiksmais, kurie grindžiami pavydu, pykčiu, susierzinimu, baime, savanaudiškumu, didžiuliui noru nuskriausti kitus, kad pasiektumėte savo viršų bet kokia kaina, materialaus turto siekimu, kad pajaustumėte savo svarbą ir tvirtumą, valdžios siekimu, kad patenkintumėte savo norus kitų sąskaita, ir daugeliu kitokių drumzlinių ir jūsų tikrąjį aš paslepiančių savybių, kurios pačios jus ir skaudžiai suspaudžia savo paties viduje. Ir kada savasis aš atsiskleidžia visu savo nuoširdumu ryšyje su Tėvu Jį ir tik Jį garbindamas, tada tas tikrasis aš, savo paties viduje, patiria tikrąsias savo charakterio savybes, kurios yra būtinos, kad savasis aš visoje milžiniškoje Tėvo šeimoje galėtų bendrauti su visais kitais savo sielos broliais ir seserimis. Ir tik tada tokia pakilusi iš žemų savo ego virpesių dažnio į aukštesnius savosios sąmonės virpesius siela patiria tą gyvą ir vis labiau ir labiau užsimezgantį ryšį su pačiu Tėvu visa savo savastimi ir pilnatve, kuri visą laiką plečiasi ir gilėja, kad tie patys sielos sąmonės virpesiai visą laiką auga ir siekia dar aukštesnio dažnio virpesių pojūčio, kada ji gali laisvai pakilti virš dabar tokios sunkios materialios aplinkos jūsų žmogiškajam ego.

Toks Tėvo garbinimas yra jūsų sielos meilės išraiška Tėvui, ir visai kūrinijai. Siela neprašo visiškai nieko. Ji tiesiog skrenda pas Tėvą vis labiau ir labiau susiliedama su Tėvo sąmonės jai siunčiamais, per savo dvasią, jūsų Minties Derintoją, pačiais aukščiausiais ir skaisčiausiais meilės virpesiais. Taip jūsų siela ima vis daugiau ir daugiau ragauti Tėvo meilės, ir vis labiau ir labiau trokšti tokio saldumo begalinio bendravimo.

Tėvo garbinimas yra gyvas ryšys, o ne susigalvota jūsų proto apeiga. Dėl to, jūsų siela ir gali pati ne tik patirti, kas yra gyva, bet tuo pačiu ir kaip pati tikriausia ir gyviausia bei gyvybingiausia jūsų tikrojo aš pasireiškimo pusė vystytis ir augti šituo ryšiu, ir per šitą gyvą su Tėvu ryšį. Štai dėl ko aš jus taip nuoširdžiai raginu, kad tikrai pradėtumėte, dar šiandien, garbinti Tėvą.

Žinokite, kada tik jūs garbinate Tėvą, asmeniškai po vieną, ar kolektyviai grupėje, su jumis Tėvą garbinu ir aš per savo Tiesos Dvasią. Tėvas man suteikė tokią galią, kad taip, kaip Jis per savo dvasią, Minties Derintoją, gali būti jūsų viduje, taip aš per savo Tiesos Dvasią esu drauge su jumis, nesvarbu, kur jūs bebūtumėte, ir kada bebūtumėte. Dėl to mano yra vienas vienintelis troškimas, kad ir jūs galėtumėte patirti tokį gyvą ryšį su mūsų visų, ir kiekvieno, Tėvu, kokį gyvą ryšį aš patirdavau, kada taip pat buvau tarp jūsų materialaus žmogaus pavidalu.

68. Gyvas ryšys su Tėvu ugdo kiekvieną su Juo bendraujantį

Prieš du tūkstančius metų aš patyriau tokių sielos pakylėjimo momentų, kad jie man ir suteikė galios, ryžto, ir tvirtumo skleisti Tėvo meilę visiems, net ir tiems, kurie mane persekiojo ir žudė. Be Tėvo šito padaryti aš nebūčiau galėjęs. Tik Tėvo meilės pajautimo savo sielos viduje ir gyvo ryšio, gyvo bendravimo su Tėvu dėka, aš galėjau daryti lygiai tokius pačius darbus, kokius ir jūs galite daryti. Ir net dar daugiau, nes dabar jūs esate daugiau ir matantys, ir patiriantys Tėvą ir mūsų kūrinių negu tie mano broliai matė ir patyrė tuo metu, kada tarp jų vaikščiojau jų materialioms akims matomu žmogiškuoju pavidalu.

Taip, aš vis daugiau ir daugiau gaudavau Tėvo mokymų ir vis labiau ir labiau ėmiau šito bendravimo su Tėvu dėka suvokti, kad aš čia atėjau su nuostabia misija – pajauti, patirti jūsų gyvenimą ir jo rūpesčius, kad visa tai žinočiau ne iš išorinių informacijos kanalų, bet kad tą būčiau patyręs pats, kiekvieną dieną nugyvendamas lygiai tokioje pačioje aplinkoje, kokioje tą pačią dieną ir jūs, kiekvienas, nugyvenate, kad aš pats sužinočiau, ką reiškia būti žmogiškai skriaudžiamam ir niekinamam, atstumiamam ir kankinamam, bet visą laiką palaikančiam gyvą ir intymų ryšį su Tėvu, kuris ir leidžia žmogui daryti gėrį net ir tiems, kurie daro blogį, mylėti juos vienodai, kaip ir tuos, kurie tau daro gėrį.

Tik su Tėvu bendraudamas aš vis daugiau ir daugiau gaudavau mokymų per Jo dvasią, Minties Derintoją, kad aš esu ne tik žmogaus pavidalas, bet esu dvasia ir labai aukšto rango dvasia. Ir vis labiau ir labiau suvokiu, kad ir visi žmonės, kurie gyvena šitame pasaulyje, ir daugybėje kitų pasaulių, taip pat bendraudami su Tėvu taip, kaip ir aš, gaus mokymus iš Tėvo, kad ir jie yra dvasios, tik jie šito nežino ir klaidingai save laiko tik tais materialiais pavidalais, kuriuos ir mato jų materialios akys. Tik jų dvasios realusis pasireiškimas dar pasireiškš po prisikėlimo iš materialios mirties miego trečiąją dieną po fizinio kūno mirties. Ir aš esu toji garantija, kad šitaip įvyks visoje visatoje, ir jūsų pasaulyje taip pat, nes paklojau gyvojo ir mylinčio Tėvo kelio pagrindus ir parodžiau kryptį, kur surasti šitą gyvą gyvojo Tėvo kelią – *savyje atrasti Tėvą ir pradėti su Juo gyvai bendrauti Jį garbinant.*

69. Ko mokė Tėvas mane, ne visko galėjau aš mokyti jus

Kada man Tėvas vis daugiau ir daugiau atskleisdavo savosios meilės virpesių, kai tik mano paties siela vis labiau ir labiau pati trokšdavo patirti šituos pačius virpesius, tuo daugiau ir daugiau aš ėmiau pasitikėti tokiu bendravimu su Tėvu, o ne tokiomis negyvomis pamaldomis, kurias matydavau sinagogoje ar šeimos

maldoje. Aš pradėjau suvokti, kad Tėvas šitą kūrinių sukūrė ne šiaip sau, o kad joje visi jaustų palaimą ir meilę, kaip ir aš ją ėmiau jausti vis daugiau ir daugiau. Ir man pačiam palaiptams tapdavo vis aiškiau ir aiškiau, ko aš turiu mokytį visus žmones, nepriklausomai nuo jų rangų ir turto, minčių ir veiksmų – Tėvas yra vienas visiems ir kiekvienam, ir Jis myli visus ir kiekvieną, ir daug stipriau negu pati stipriausiai mylinti žemiškoji motina ir žemiškasis tėvas myli savo vaiką net drauge sudėjus. Net visus tėvus drauge paėmus jų meilė nėra iš tolo negali prilgti Tėvo meilei, kuri nieko *nereikalauja* iš mylimo vaiko. Nieko. Ji tik pati pakylėja vaiko sielą į toki lygį, kad tas vaikas nustoja blogai elgtis ir daryti blogus darbus, jis nustoja pykti ir keršyti. Ir ne dėl to, kad šitaip elgtis mokytų jį mylintys tėvai, bet dėl to, kad šitie patys mylintys tėvai jį patį myli tais pačiais Tėvo meilės virpesiais ir elgiasi su juo lygiai taip, kaip jų sielos jaučia, kaip su jais elgiasi Tėvas. Ir šituos pačius savo tėvų virpesius labai greitai pajunta vaikas. Nuo pat lopšio, nuo pat gimimo, nuo pat vystymosi motinos iščiose, nuo pat dviejų vienas kitą ir Tėvą ir visus mylinčių priešingos lyties Tėvo vaikų lytinio suėjimo, kad šituos pačius Tėvo meilės virpesius perteiktų ir per savo patį intymiausią fizinį dviejų kūnų ryšį, pripildytų Tėvo meilės virpesių ir šituose Tėvo meilės virpesiuose besimaudančių drauge su pakviestu Tėvu, kad šitame meilės kūrybos procese dalyvautų jie visi bendrai, ir net dar anksčiau, iki šituos abu priešingos lyties Tėvo vaikus tie patys Tėvo meilės virpesiai suvedė kartu iki tol vienas kito net nepažinusius ir net nieko nežinojusius apie vienas kito egzistavimą būsimuosius mylinčius savo vaikus žemiškuosius tėvus, tapusius ne tik šeimos dalimi, bet ir naujos Tėvo gyvybės bendrakūrėjais su pačiu Tėvu.

Apie tai aš troškau aiškinti savo broliams ir seserims žmogiškuoju pavidalu prieš du tūkstančius metų. Tačiau tuo metu žmogaus aplinka, tradicijos, nuostatos tiek apie šeimą, tiek apie religiją, tiek apie Dievą man neleido pateikti tokios nuostabios šviesos. Jos jie negalėjo suprasti. Jie negalėjo suprasti net mano aiškinimų apie Tėvo bendrą šeimą. Dėl to aš turėjau prisiderinti prie tuometinių sampratų ir, kiek įmanoma, jas išplėsti. Ir tai, kad Jonas Krikštytojas iki manęs savo išmąstymu buvo jau apie metus laiko skelbęs viešai apie ateinančią naująją karalystę ir ragino visus atgailauti bei krikštytis, nes karalystė yra visai šalia, irgi turėjo įtakos. O prieš pat susitinkant su manimi Jordano upėje, kada jis mane ir pakrikštijo, jis jau buvo pradėjęs skelbti, kad jis krikštija vandeniui, bet po jo ateis tas, kuriam jis dabar rengia kelią, ir šis krikštys dvasia. Jono Krikštytojo pranašavimas mane taip pat įrėmino tarp karalystės, o ne šeimos sampratės.

Nors ir kaip mano širdis linko į Tėvo šeimos skelbimą, aš vis tik nenorėjau žmonių supainioti ir sukelti dar didesnio pasimetimo tarp Jono Krikštytojo pranašavimo ir manosios žinios visiems žmonėms, visiems – ir pagonims, ir žydams. Dėl to pasinaudojau tokia žydams svarbia ir brangia karalystės

samprata, nes jie taip laukė, ilgai laukė, Mesijo, kad šis ateitų ir užimtų laisvą karaliaus Dovydo sostą ir juos visus išlaisvintų iš pagonių imperijos priespaudos. Tada aš nusprendžiau, būdamas vienas kalnuose, kada man Tėvas parodė nuostabų kūrinių vaizdinį ir kada aš pamačiau ir savo tikrąją vietą kūrinių visoje mylinčioje ir jai tarnaujančioje hierarchijoje, Aukščiausioje Valdžioje, tada apsisprendžiau Tėvo žinią nešti per dvasinės karalystės žmonių širdyse sukūrimą, kad visi žmonės sukurtų dvasinę karalystę savo pačių širdyse. Tada išgalės ir tikroji dvasinė karalystė visoje planetoje, kuri ir atitiks Tėvo šeimos turinį, tik pavadinimu skirsis.

Tačiau dabar, kada aš perduodu šituos savo mokymus, per savo dabartinių laikų apaštalą, aš tariau jums visiems ir kiekvienam, kad jūs esate pasirengę išgirsti mano mokymą apie Tėvo šeimą. Ir net dar daugiau, kad visa kūrinių, kaip ir pati šeima, yra sudaryta iš skirtingo dažnio energijos virpėjimo. Ir tarp tokių mano mokymų manoji karalystė labai išsiplečia, bet jūsų sielos ir jūsų protas jau yra pakankamai pažengę į priekį, kad šitokį mokymą priimtumėte kaip gilesnį mokymą negu kokį buvo jums kas nors aiškinęs iki šiol.

Tai, kad yra toks jūsų sielų ir proto pasirengimas rodo ir dabartinio mano apaštalo atsivėrusi siela ir išvystytas protas, kad jis gali tokį mano mokymą priimti ir perduoti kitiems. Ir jūs galite daryti tą patį. Prieš du tūkstančius metų toks dalykas dar buvo neįmanomas. Lygiai taip pat manojų apaštalo protas ir siela išplėtė mano evangeliją nuo Dievo Tėvystės ir žmonių brolystės iki visos kūrinių brolystės. Prieš du tūkstančius metų to būti negalėjo.

Tą liudija ne tik mano tragiška mirtis, bet taip pat net ir mano mokymų apie karalystę ir brolystę iškraipymai, kurie jus varžo iki šiol. Bet jūs jau esate pakankamai subrendę gilesnės tiesos suvokimui ir priėmimui, o taip pat ir dalinimui. Prieš du tūkstančius metų taip pat negalėjau žmonėms nieko aiškinti apie gyvenimą kitose planetos, kur taip pat yra mano sielos brolių ir seserų. Šiandien gi jūs, net dar būdami visai vaikai, girdite apie ateivius iš kitų planetų, jūs ir patys ieškote kontaktų su kitų planetų protingos gyvybės rūšimis. Ir jos egzistuoja. Ir jūsų laukia susitikimai su kitomis gyvybės rūšimis. Tik tam jūs dar nesate iki galo pasirengę. Jūs dar turite per daug baimės, kuri virsta agresyvia savigyva. Jums dar reikia atsiverti Tėvui savo pačių viduje, kad taptumėte svetingais šeiminingais kitų planetų sielos broliams ir seserims, o ne naikintumėte juos iš baimės tuoj pat laikydami juos savo priešais.

Būtent dabar, kada jūsų protas yra pasiekęs tikrai aukštą materialų ir idėjų išvystymo lygį, jį būtina papildyti aukštais idealais ir dvasiniais ryšiais tiek su Tėvu, tiek su savo sielos broliais ir seserimis, tiek su visa kūrinių.

Jeigu tik jūs atsiversite visa savo siela Tėvui, jeigu tik užmegsite su Juo gyvą ryšį, tuomet jūsų dabartinis protas pasieks tokių dvasinių pokyčių, apie kuriuos

dabar jis net neįsivaizduoja. Ir tai, ką jūs dabar laikote savo proto pasiekimo aukščiausią viršūnę – kosminius laivus, lėktuvus, kompiuterius, automobilius, telefonus, ir kitokias priemones, skirtas bendrauti, keliauti, ar save išmaitinti – jūs laikysite tokiais vaikiškais žaislais, kokiais dabar laikote tuos žaislus, su kuriais žaidžia vaikai.

70. Kūrinijos geresnis pažinimas yra būtinas

Kūrinija, visa kūrinija, yra gyva energetinė sistema. Ir joje viskas sąveikauja. Dėl to, kad šioje sąveikoje būtų harmoningas veikimas, būtina ją gerai pažinti. O nepažinus, neįmanoma jos nepažeisti. Tačiau visos kūrinijos pažinimas yra giluminis tik tada, kada vis labiau ir labiau susilieama su jos Šaltiniu ir Centru, su Tėvu. Be Jo kūrinijos veikimo pažinti neįmanoma. Galima tik prisidaryti sau patiems daugybę problemų. Tą jau jūs, kai kurie, imate suvokti, kada matote, kaip chaotiškai ir grubuoniškai, vien iš savanaudiškų tikslų, yra naikinami miškai, siurbiamą nafta, dujos, kaip žudomi žvėrys, gaudomos žuvis, teršiama gamta, statomi vis didesni miestai, kurie įneša dar daugiau sumaišties ir nusikalstamų veiksmų tai pačiai visuomenei, kuri juos ir skatina statyti.

Nėra, visoje kūrinijoje, nė vienos gyvybės formos, kuri kenktų pati sau. Tai prieštarauja Tėvo meilės įstatymui. Dėl to pati žemiausia gyvybės forma, materialinė gyvybė, turi arba instinktus, kuriais vadovaujasi, kad išliktų ilgoje evoliucinėje grandinėje, bet negalėdama pakenkti sau, arba vienintelė materialinė gyvybės forma turinti laisvą valią ir esanti pačiame evoliucinių kopėčių dugne, žmogus, gauna Pagalbininkus iš Tėvo, kad savo laisvą valią panaudotų vis išmintingiau.

Pati didžiausia žmogaus kliūtis yra jo paties vidinio ego išpuikimas. Jis negali patikėti, kad yra aukštesnės dvasinės ir realios būtybės, dvasios, kurios taip pat turi savo kūnus, tik šitie jų kūnai neturi materialios išraiškos, dėl to jas tikslingiau būtų pavadinti ne kūnais, bet individualiomis energetinio virpėjimo formomis. Ji kiekviena yra lygiai taip individuali ir skirtinga, kaip jums dabar atrodo individualus ir skirtingas jūsų vadinamas materialus kūnas. Tik jūsų dabartinis kūnas yra labai sunkus ir žemų energetinių virpesių, dėl to jūsų materialios akys ir gali jį matyti. Mūsų gi žvilgsnis yra tokio aukšto energetinio virpėjimo atspindys mūsų sąmonėje, individualioje sąmonėje, kad daugeliui dvasinių kategorijų materija, kaip pati žemiausia energetinio virpėjimo forma, nėra matoma ir fiksuojama. Dėl to tokie maži jūsų kūnai ar statiniai joms neegzistuoja iš viso. Todėl tam, kad suvoktų jų reikšmę jūsų gyvenime, jos turi gauti iš kitų, žemesnių virpesių, dvasių atitinkamą paaiškinimą, su palyginimu, apie formą ir dvasinį statinį, kuris yra lygiai tiek svarbus ir pasitarnaujantis joms dvasiniame lygyje.

Kadangi jūs tokių dalykų suvokti savo protu negalite, o savo akimis taip pat nematote, tai ir netikite, kad yra aukštesni, dvasiniai jūsų pagalbininkai, kurie yra tikri, realūs, ir veikia jūsų labui. Ir dėl to jūs niekaip negalite sutikti su paprasta mintimi, kad jūs galite gauti didesnių ir gilesnių protų pagalbą, kaip jums patiems gyventi prasmingai.

Ir vien tik dėl to pasitikite tik tuo, ką jums sako nedidelės grupelės, ir toli gražu ne tik ne protingiausių jūsų sielos brolių, bet iš viso išmintimi nesivadovaujančių žmonių grupės, kurias jūs pavadinate mokslininkais ar politikais.

Patys nemėgindami skvarbesniu protu pažvelgti į aplinką, jūs visiškai atsisakote plėsti savo proto skvarbumą, nes pasitikite vien tik prasimanytu demokratijos ar mokslo neklystamumu. Tokia kryptis veda į jūsų išsigimimą, nes jūs kaip individai nustojate augti savo pačių veikla, individualia kūrybine veikla.

71. Mokslininkas turi atsiremti į Kūrėją

Mokslas tik tada turi vertės, kada mokslininkas atsiremia į Tėvą, kaip visų energijos pasireiškimo reiškinių Šaltinį ir Priežastį. Kada mokslininkas nagrinėja bet kokius energetinių virpesių pasireiškimus, kuriuos jis gali pavadinti biologija, botanika, chemija, fizika, astronomija, ir panašiai, bet visiškai ignoruoja jų būtent tokio konkretaus energetinio pasireiškimo kaip gyvūnai, žmonės, augalai, atomai, dangaus kūnai pačią Priežastį ir patį Šaltinį – Tėvą – tada toks mokslas niekada negalės žmogaus atvesti į tikrojo mokslo šviesą, kad žmogus suvoktų ir Priežastį-Šaltinį, ir Pasekmę, ir visa tai susietų į *sistemą*.

72. Demokratija yra jūsų ateities duobkasys

Jūsų politikų propaguojamas demokratijos modelis veda į jūsų iniciatyvos užgniauzimą ir vidutinybės išskėlimą. Būtent tokiomis sąlygomis pradedama skaidyti visuma, kad bet kuri iš susiskaidžiusių grupuočių primestų visumai savo sprendimus, kurie tikrai prasilenkia su Tėvo meilės įstatymu. Ir tą jaučia didžioji dalis giliau mąstančių jūsų sielos brolių ir seserų. Jūs pradedate suprasti, kad politinės partijos siekia savų grupinių tikslų, kad jos yra korumpuotos, kad valdžia yra sutraukusi į savo vidų visą įmanomą žmonijos purvą, kuris yra ne kas kita, kaip korupcija ir pagrindinis demokratijos variklis.

Nemąstantis ir nesuvokiantis Visatos, visos Kūrinijos dėsnio – priežasties-veiksmo-pasekmės – kuris kyla iš Tėvo meilės, žmogaus protas tuo pačiu nesu-pranta ir kokiu būdu jam galima iš tokios padėties išbristi.

Demokratija yra jūsų visuomenės duobkasy, o kastuvą laikote savo rankose kiekvienas, kuris atsisakote mąstyti Tėvo meilės virpesiais. Dėl to politikai jums tiktai prisidengia, kad toliau plėstų korupciją visame pasaulyje.

Demokratinė visuomenė turėjo pažangų tikslą tik pradinėje jos stadijoje, kada vergovė neleido žmogui išsakyti savo nuostatos ir turėti savo balsą, priimant sprendimą. Kada vergovė buvo panaikinta, su laiku demokratija pradėjo stabdyti visuomenės ne tik dvasinį, bet ir moralinį, ekonominį, ir politinį jos vystymąsi.

Paimkite patį paprasčiausią pavyzdį. Jeigu jūs surinkote pakankamai paremiančių jūsų idėją, kad vos vienu balsu turėtumėte persvarą balsavime, jūsų idėja nugali, ir ją turi priimti ir tie, kurie mato jos klaidingumą, ir net jos žala.

Jūs galite suvokti, kad teisingą idėją deklaruoti gali ir *vienas* žmogus, o klysti visi kiti. Ir jam niekaip nepavyks demokratiškai jį įprasminti darbas. Tačiau, jeigu jis sugebės po vieną ar grupelėmis įtikinti, arba dar blogiau, kuo nors atsilyginti už būsimą jo idėjos paramą, tuomet jo idėja, nugalėjusi balsavimo keliu, bus priimta. Bet nuo to pati idėja nė kiek nepakito. Tiesiog įvairiomis priemonėmis paveikti tie, kurie balsavimu priima sprendimus, pasiekė persvarą ir leido šitai idėjai skleisti sparnus.

Štai dėl ko demokratija yra korupcijos židiny, arba jos kurstytojas. Ir senas pasakymas, jog demokratiją keikia daug kas, bet niekas nesugalvojo, kas būtų geriau už ją, turi būti labai greitai pakeistas, jeigu norite išlikti kaip visuomenė, kaip žmonija, dvasinių lyderių autokratija.

73. Dvasinė aristokratija yra pasaulio ateitis

Dvasinės aristokratijos autokratija neateis per metus ar dvejus, neateis ir kelis dešimtis metų, tačiau pradžią visam pasauliui jau gali duoti ir Lietuva artimu laiku. Atėjo laikas, kad Lietuva iš demokratinės politinės prezidentinės respublikos turėtų tapti *dvasine* prezidentine respublika, kurią valdytų patys dvasingiausi ir Tėvo tarnavimui atsidavę Jo sūnūs ir dukros. Tik tokie žmonės galės priimti tokius išmintingus sprendimus, kurie pirmiausia pasirūpins Tėvo reikalu valstybėje, o ne savo politinių grupuočių interesų tenkinimu visų kitų sąskaita.

Tėvo reikalas – tai gyvos meilės skleidimas visiems, net ir savo vadinamiems priešams, kurie iš tikrųjų yra ne priešai, o tik žemesnių dvasinių virpesių sąmonę turintys jūsų sielos broliai ir seserys. Priešais juos pavadina tik tie, kurie patys yra tokių pačių žemų dvasinių virpesių sąmonės. Dėl to jūsų šalies, Lietuvos valstybės, požiūriu, pati didžiausia meilės virpesių koncentracija turi būti nukreipiama į jūsų laikomus politinius priešus, kurie gyvena tokiose, jūsų manymu, nedraugiškose valstybėse, kaip Rusija, Baltarusija, Irakas, Afganistanas, Alkaidos

lyderiai, teroristai, visi tie, kurie jūsų politikų šiandien nudažomi juodžiausiomis spalvomis. Jūs turite jiems visiems siųsti tik meilės virpesius, tik jūsų dvasinį spindėjimą, kuris tikrai pasklinda į visatą ir pasiekia tuos, kam jie yra nukreipti. Ir tą meilės virpesių spindėjimą, kurį visa kūrinija gauna iš Tėvo, turite siųsti kasdien ir visi, o ne tik valstybės vadovai. Jūs net nesuvokiate, kokia tai galinga jėga, koks tai pats galingiausias ginklas, toli pranokstantis bet kokios, net ir pačios galingiausios, galios atominį ginklą. Lygiai tokius pačius meilės virpesius jūs turite siųsti, irgi kasdien, Šiaurės Korėjos visiems žmonėms, visiems Irano žmonėms, įskaitant ir jų vadovus. Ir tai nėra demokratiniu balsavimu priimtas sprendimas, tai yra jūsų pačių sielos giluminis ir išmintingas apsisprendimas dalintis savo meile su tais, kurie pasauliui sukelia daug problemų. Jūs visi turite siųsti savo meilės virpesius Jungtinių Amerikos Valstijų žmonėms ir jų vadovams, Didžiosios Britanijos žmonėms ir jų politiniams lyderiams, kad jų dabartiniai klaidingi ir neišmintingi sprendimai neturėtų dar didesnių tragiškų pasekmių jūsų visai planetai. Jūs turite su meile žvelgti ir į savo politinius vadovus ir jiems siųsti Tėvo meilės virpesius. Ir lygiai taip pat jūs turite visa atsivėrusia savo siela šituos pačius Tėvo meilės paties aukščiausio dažnumo virpesius siųsti vieni kitiems.

Tai nėra demokratija. Tai yra autokratinis dvasinis valdymas. Aš jums tik pasakiau, ką jūs turite daryti, aš neprašiau, kad mano sprendimą jūs aptarinėtumėte ir dėl jo balsuotumėte, jam pritardami ar atmesdami. Aš tiesiog turėdamas nepalyginamai aukštesnę ir gilesnę kosminę įžvalgą ir žinodamas Tėvo meilės veikimo įstatymą visoje kūrinijoje lygiai taip žinau ir priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnio pasireiškimą kiekvienoje, net ir mažiausioje kūrinijos kertelėje, net ir paties mažiausio tvarinio širdyje-sieloje. Dėl to remdamasis savo gilesne išmintimi ir šviesa aš jums pateikiau jūsų, kiekvieno, veikimo kryptį. Bet aš jūsų laisvos valios nelaužau, aš jums šito savo mokymo neprimetu, tik paaiškinu daug plačiau ir Tėvo meilės įstatymą ir priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnio veikimą. Tuo tarpu sprendimą ir jūsų pačių veikimą diktuos jums atsivėrusi siela asmeniškai kiekvienam.

O jeigu jūs šitą meilės virpesių dovaną siųsite susibūrę kolektyviai, tai šio veiksmo poveikis bus pakeltas kvadratu nuo tame susibūrimė dalyvaujančių žmonių skaičiaus. Ir visada prie tokio meilės veiksmo prisijungs ir kūrinijos dvasinės asmenybės, kurios šiandien jums dar nėra matomos. Bet kai kurie iš jūsų, kurių sielos bus labiau atsivėrusios, galėsite pajusti ir jų dalyvavimą šitame nuostabiame meilės procese. Tik jame jūs turite dalyvauti labai nuoširdžiai, su atsidavimu, ir laisva valia.

Kada aš sakau, kad Lietuvai laikas keisti savo valdymo pagrindus, aš turiu minty ne tik politinį valdymą, bet visų sričių valdymą – švietimą, šeimą,

mokslą, ekonomiką, politiką, sportą, individualų asmenį. Viskas turi atsiverti Tėvo meilės jūsų, kiekvieno, viduje jau dabar esantiems virpesiams. Tik tada jūs patys pajausite jų veiksmingumą savo kasdieniame gyvenime. Tik tada, tarsi stebuklinga lazdele mostelėjus, bet be jokio stebuklo, pradės keistis jūsų visuminiai ir giluminiai tarpusavio ryšiai tiek šeimoje, tiek mokykloje, tiek darbe, tiek valstybės įstaigose, tiek pačioje aukščiausioje valstybės valdžioje. Ir tada patys įsitikinsite, kad šitas ir Tėvo meilės įstatymas, ir Jo priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnis yra ir realus, ir veikia. Ir absoliučiai visose srityse. Dabar jums tai skamba kaip fantazija, prasimanymas. Tačiau jis yra daug tikresnis už dabartinę jūsų trūkčiojančią dėl nesantaikos politinę-ekonominę tikrovę. Jūs ir pagalvoti sau neleidžiate, kad kažkas nematoma galėtų turėti tokią milžinišką poveikį tam, kas yra matoma jūsų akimis.

Palaiapsniui, eidami šituo mano nurodomu keliu, jūs visiškai pakeisite savo nuostatas ir demokratijos atžvilgiu, ir bažnyčios atžvilgiu, ir politikos atžvilgiu, ir bet kurios kitos žmogaus veiklos atžvilgiu. Ir tik tada jūs pamatysite, kokie Tėvo sūnūs ir dukros gali tapti jūsų valstybės vadovais, kurie rodytų Tėvo meilės ir tiesos kelią ne tik jums, bet drauge su jumis, ir visai planetai. Ir šitas kelias yra Tėvo kelias. Ir jis tuo pačiu yra ir mano kelias.

Aš esu visų šitų daugybės jums nematomų, bet apgyvendintų ir gyvenamų pasaulių ir matomų žvaigždžių-saulių Sutvėrėjas ir Valdovas, drauge su savo lygiaverte Partnere, Visatos Motina Dvasia, kurios dvasią, Šventąją Dvasią, jūs labai daug kas priskiriate net aukštesnei hierarchinei struktūrai – Rojaus Trejybės Trečiajam Asmeniui, Begalinei Dvasiai – juos visus valdome tiktai remdamiesi Tėvo meilės įstatymu. Dėl to, jeigu visa manoji visata remiasi tokiu valdymo metodu, kaip ir kitų visatų Aukščiausieji Valdovai irgi remiasi tuo pačiu Tėvo meilės įstatymu ir atsižvelgdami į priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnį, tai ir jūs nesate šitoje visoje kūrinijoje išimtis. Ir jūsų aukščiausieji valstybės vadovai turi pradėti vadovautis lygiai tuo pačiu ir vieninteliu Tėvo meilės įstatymu ir suvokti, kad jis veikia priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnio pasireiškimu visur, nepriklausomai nuo vietos, rasės, tautos, religijos, turtinės padėties, intelektualaus išsivystymo, dvasinio lygio.

Ir tada patys pamatysite, kad nuoširdžių pastangų dėka, jūs galite pakeisti aplink save viską, ką iki tol laikėte nepakeičiama, nes save laikėte mažų žmogumi ir negalinčiu padaryti nieko, kas jūsų gyvenimą pagerintų ir palengvintų. Dabar jūs galite pradėti naują gyvenimo etapą – atsivėrimą Tėvui visa savo širdimi-siela ir meilės virpesių siuntimą visiems tiems, kurie jus skriaudžia, niekina, šmeižia, skaudina. Toks jūsų veiksmas bus ne kas kita, kaip kito skruosto atgręžimas tam, kuris jau jums sudavė į žandą. Tai aktyvus blogio nugalėjimas geriu. Ir jis yra daug veiksmingesnis negu bet kokie kiti jūsų iki šiol taikyti metodai. Du tūkstan-

čius metų jūs šitą metodą kartojote lūpomis, bet jūsų širdys neįtūto tokių meilės virpesių, kad atgręžtų skausmingoje padėtyje ir kitą skruostą.

Dabar aš jus mokau, kad meilės, jus jau pasiekusios iš Tėvo, virpesiai yra realūs, ir jūs turite juos nukreipti visiems, bet ypač tiems, kurie jus skaudina ir žeidžia. Tik šitą darykite visa savo siela, net negalvodami, kad tą darote ir dėl to džiaugiatės, kad darote. Šitaip jūs iš karto blokuojate meilės virpesių sklidimą. Šitaip jūsų ego savo gėrio veiksmu džiaugiasi pats save girdamas, tuo pačiu ir dvasinės meilės, kuri savo meilės spinduliuose paskandina ir užmigdo jūsų vidinį ir savanaudišką ego, pasiūsti į išorę nebegali. Meilės virpesiai pasklinda į išorę tik tada, kada visa jūsų širdis, visa siela tiesiog visa pilna tų virpesių ir nebepajėgia jų sutalpinti savyje, todėl savasis savanaudiškas ego nebeturi nė mažiausio plyšelio, per kurį prasiskverbtų į tokios atsivėrusios ir sklidinai pilnos meilės sielos vidų su savo pasididžiavimu dėl tokio savo gerumo. Meilę skleidžianti siela pati ištirpsta tos meilės virpesiuose, kad apie save ką nors pagalvoti *nebegali*. Tiesiog tokios minties net ir blyksnis *nebeįmanomas*.

74. Sielos įsiviešpatavimas žmogaus prote

Tada kiekvienas, šitaip atvėręs savo sielą, patirs ne tik Tėvo meilę, bet pajaus, kad jame vis labiau ir ryškiau atsiveria išminties klodai. Ir tie klodai bus tokie gilūs, kad pranoks mokslo siūlomas labai menkai suprastas tiesas. Tie klodai bus kiekvienos sielos išminties pasisėmimas iš Tėvo, per Jo dalelę, per Jo dvasią, Minties Derintoją. Kaip tik toks sielos atsivėrimas ir skaidrina giluminį žmogaus protą, skaidrina taip, kad siela vis labiau ir labiau gali įsiviešpatuoti materialaus proto atžvilgiu. Jūs turėtumėte suvokti, kad sielos toks įsiviešpatavimas žmogaus protą ne paneigia, bet jį iškelia į daug aukštesnį lygį, kuriame jis ir sugeba ne tik plačiau pamatyti visą aplinką, ir joje nematomus tarpusavio ryšius tarp atrodytų tarpusavyje nesusijusių dalykų, bet taip pat jis gali ir toliau numatyti savo veiksmus bei tų veiksmų pasekmes, o dėl to priimti išmintingesnius sprendimus. Ir visa tai protas gauna ne kokio nors universiteto dėka, ar kokių nors mokslinių knygų dėka, bet gilesnio ryšio per sielos atsivėrimą Tėvui dėka.

Ir tada toks žmogus jau pats suvokia, kokie turi būti priimami išmintingi politiniai, ekonominiai, švietimo, šeimos sprendimai, kad atitiktų aukštesnius visuomenės išsivystymo dvasinius virpesius, kurie savo ruožtu ir patys vystomi pačių aukščiausių Tėvo meilės virpesių. Ir tik tada žmogus pamatys ir tuos savo sielos brolius, kurie ir gali vesti Lietuvą Tėvo meilės ir šviesos keliu, kad visi tokį vedimą pajautų kaip rūpestį, kiekvienu ir visais, ne tuščiomis politinėmis partijų programomis, kurios visos yra panašios kaip du vandens lašai, nes

visos motyvuotos gauti sau kuo daugiau paramos bet kokia kaina, bet tikru dvasiniu ryšiu ir tarnavimu visumai, kada savasis savanaudiškas ego yra visiškai ištirpintas amžinajame ir dieviškajame Tėvo padovanotos asmenybės ego kasdieniame pasireiškime.

75. Demokratija yra išsisėmusi

Kada aš buvau žmogiškojo pavidalo įsikūnijimu tarp jūsų, tada aš irgi mačiau geresnį politinį ir ekonominį valstybės organizavimą ir kelią, kaip jį pasiekti. Tačiau vergovės sąlygomis apie demokratiją kalbėti dar buvo per daug akinantis dalykas. Ir jeigu tuo metu aš būčiau nors žodžiu apie tai užsiminęs, tai tą žodį ir dabar jūs laikytumėte kaip šventą ir nepajudinamą. Taip, kaip dabar daugelis iš jūsų tebelaikote Bibliją šventu ir nepajudinamu žodžiu, kurio negalima niekaip kuo nors papildyti, išplėsti, ar pakeisti. Net ir dabar, kada aš nepalikau jokio žodžio apie demokratiją, tačiau ją vis tiek jūs laikote geriausia forma priimti bet kokius sprendimus. Todėl dabar aš jums ir pasakiau, ir sakau, kad demokratijos resursai jau išsemti ir atėjo laikas permąstyti ir keisti pasenusias sampratas pačiomis aukščiausiomis, nes tam jūs jau esate pribrendę. Visa ikišiolinė evoliucija, kurioje žmogus jau buvo tapęs jos pagrindine dalimi, visą laiką žmogui suteikdavo vis aukštesnį išsivystymo lygį, tiek savo proto sugebėjimais, tiek jų pritaikymu gamyboje, tiek geresniais priimamais sprendimais. Štai ir dabar atėjo metas jums žengti tokį naujos kokybės žingsnį, kokį jūsų senieji protėviai žengė, keisdami vieną visuomeninę farmaciją kita, ir vis geresne, aukštesnio lygio, ir atitinkančia aukštesnio lygio visuomenę. Dabar jūs patiriate tokį dvasinio virsmo, dvasinio kokybinio šuolio etapo pačią pradžią, kuri labai daug kam gali sukelti net šoką. Ir vis tik toks evoliucinis žengimas yra neišvengiamas. Ir tam, kad jis vyktų kuo sklandžiau, aš jums ir pateikiu šitą mokymą. Aš jus noriu nuraminti, kad toks dvasinis virsmas yra ne jūsų pačių sugalvotas. Jį numato Tėvo evoliucinis planas. Kada viena jo dalis yra įgyvendinta, tada prasideda kita, ir būtinai aukštesnės dalies įgyvendinimas.

Tačiau mes tie, kurie esame daug aukštesniame lygyje, tik stebime jūsų evoliucinį procesą ir padedame jam, bet už jus augti ir vystytis negalime. Dėl to tie kokybiniai šuoliai vyksta ne vienu metu ir ne visur tokiu pačiu mastu. Bet jie nesustabdomi, kaip nesustabdoma Tėvo meilės energija, pasiekianti ir jūsų sielas, kurios ir skleidžiasi aukštesniam evoliuciniam lygiui savo viduje. Ir kuo daugiau sielų atsiskleis savo viduje, tuo daugiau visuomenės irgi patirs šitą aukštesnio dvasinio lygio pasireiškimą tarpusavio ryšiuose ir visuose priimamuose sprendimuose, visuose lygiuose, ir visą laiką.

Tik tada jūs žinosite, kam patikėti jūsų šalies vadovavimą, kokiems žmonėms jūs pavesite šitą nuostabų ir kilnų dievišką meilės ir šviesos dalinimą visai Lietuvai. Jūs tada, ne anksčiau, suvoksite ir pajausite savo viduje, kad dvasinė aristokratija neturi nieko bendro su jūsų pačių išgalvotomis sampratomis apie žmogiškąją ir žemų dvasinių virpesių valdomą aristokratiją, kuri pati, nors ir vadovaujasi rafinuotomis kūno manieromis ir rafinuoto elgesio taisyklėmis, kuri rengiasi, išoriškai, gražiais apdaraais, bet savo viduje neturi Tėvo šviesos, nejaučia Tėvo meilės, kuri pranoktų visus išorinius manieringo elgesio ir aprangos dirbtinius reikalavimus.

Dvasinė aristokratija yra vienintelė aristokratija visoje Tėvo ir mūsų visų kūrinyje, kuri skleidžia Tėvo meilę visiems, nelaukdama už tai jokio atlygio, kuri tarnauja visiems, visiškai net ir minties neturėdama apie atlygį už šitą tarnavimą, kuri eina ten, kur sunkiausia, nes ten eiti kiti nedrįsta, kuri dalinasi viskuo su visuma ir tuo dalinimu kvėpuoja – dalina meilę, gėrį, tiesą, gailestingumą, net jeigu dėl šito paties dalinimo ją kiti ir šmeižia, net jeigu dėl to iš jos tyčiojasi ir kaltina, kuri pati žino tvirtai ne tik Tėvo meilės ir šviesos kelio kryptį visiems – atrasti Tėvą kiekvienam savo viduje, užmegzti gyvą ryšį su gyvu Tėvu, esančiu kiekvieno viduje – bet ir pati šituo keliu jau tvirtai žengia, kuri niekada ir jokiais aplinkybėmis nepažeidžia tiesos ir net neteisingų kaltinimų jos atžvilgiu metu vis tiek skleidžia meilės energetinius virpesius, kuriuos gauna iš Tėvo, savo kaltintojams, šmeižikams, ir piktavaliams sielos broliams. Tik tokie jūsų sielos broliai gali užtikrinti Lietuvos, ir viso pasaulio, dvasinį atgimimą ir politinį-ekonominį suklestėjimą tarnavimo ir bendradarbiavimo dėka.

76. Bendradarbiavimas vietoje konkuravimo visose sferose

Konkurencinė kova bet kurioje srityje – politikos, ekonomikos, mokslo, meno, sporto yra ne kas kita, kaip žemų vibracijų įsiviešpatavimo pasekmė, kada bet kokia grupuotė ar atskiras individas nori bet kokiais priemonėmis patenkinti tik savo ego, besivadovaujantį žemiausiais energetiniais virpesiais, būdingais gyvuliams ir žvėrims. Ir tokios nuostatos yra praeities atgyvena. Atėjo laikas jums išgirsti, jog yra geresnis ir aukštesnis kelias visose jūsų veiklos srityse – Tėvo meilės virpesiais grindžiamas broliško bendradarbiavimo kelias, kuris veda į brolystę visose srityse.

Tą jums, absoliučiai daugumai, dar sunku suvokti, kaip gi dabar galėtumėte atsakyti konkurencinės kovos tarp partijų, tarp verslo kompanijų, tarp mokslo grupių, tarp sporto komandų ar atskirų sportininkų, tarp atskirų darbuotojų, studentų, mokinių, šeimos narių, nes jūsų, iškreiptu, tikrovės supratimu, tai su-

daro jūsų pagrindinį variklį vystyti ir užtikrinti geresnį gyvenimą civilizuotai visuomenei bet kokiaje valstybėje, ir net visame pasaulyje.

Toks požiūris yra labai atsilikęs ir neturi nieko bendro su išsivysčiusio ir dvasingo žmogaus, kuris realiai pajuto, jog yra Dievo sūnus, požiūriu. Toks požiūris yra dar barbaro mentaliteto neišsivystęs požiūris, kuris nukreiptas tik į savanaudiškų interesų tenkinimą visumos sąskaita.

Toks požiūris yra nukreiptas prieš Tėvo valios vykdymą. O Tėvas kiekvienam iš jūsų yra nurodęs: „Būkite tobuli, net ir tokie tobuli, koks tobulas esu Aš“. Ir šito nurodymo niekas per visą kūrinių negali nei paneigti, nei papildyti, nei pranokti. Tai pats nuostabiausias nurodymas, kuris pranoksta net ir mano evangeliją – Dievo Tėvystę, žmonių brolystę, ir net kaip ją mano apaštalas išplėtė iki visos kūrinių brolystės – nes tik toks tobulas savojoje sferoje, mirtingojo ribinio tvarinio sferoje tobulas tvarinys įgauna tokių pačių tobulumo aspektų, kuriuos ir paskleidžia visai kūrinių Tėvas. O Tėvas nieko daugiau be meilės virpesių ir neskleidžia. Ir jūs dėl to turite skleisti meilės, ir tik meilės, virpesius vieni kitiems, ir visur – politikoje, ekonomikoje, šeimoje, sporte, moksle, visur, kur tik jūsų mintis gali sklisti. Ir jeigu jūs pradate bendrauti su gyvuju Tėvu, esančiu jūsų, kiekvieno, viduje, tuomet jūs nebegalite siekti pergalės tik sau. Jūs pradate suvokti tokio kelio kenksmingumą visai žmonijai, ir net kūrinių.

Kada jūs siekiate naudoti tik sau, pinigų ar valdžios, populiarumo ar sumanumo dėka savo veiklos srityse, tuomet jūs naikinate savojo aš, savosios sielos meilės virpesius, gauname iš Tėvo, savanaudiškais ir žemo dažnio virpesiais iš savo gyvulinio ego, gyvulinio genetinio paveldėjimo savojo aš, paniekdami ir sumenkindami kitų siekimą ir pastangas, kurias taip pat demonstruoja jūsų konkurento gyvulinis ir žemų dažnių valdomas aš. Dėl to po didelių pergalių vieni nenustygsta džiaugsmu ir geria putojantį gėrimą, kiti nesulaiko ašarų ir negali atsitokėti, kad viskas jų aplinkoje staiga per akimirką pasikeitė – vietoje planuoto tikslo įgyvendinimo ir jo pasiekimo džiugesio akimirką atėjo liūdesio ir tuštumos, juodo nusiminimo akimirkos ne tik patiems dalyviams, bet ir jų artimiesiems bei gerbėjams.

Šito būti negali tarp Tėvo šeimos vaikų, iš kurių sklinda meilė, kurią jie patys realiai jaučia, dėl to ir gali ją skleisti kitiems. Ir nė vienas mylintis sielos brolis ar sesė niekada, jokiomis aplinkybėmis, nesutiks, kad kitą savo sielos brolių nuskriaustų ir pažemintų, kad brolis ar sesuo iš nusiminimo net pravirktų. Tai prieštarauja Tėvo valiai. Ir visi tie, kurie organizuoja tokius gyvenimo spektaklius, tokius renginius, kurie šitokiu būdu valdo valstybę, visi tie nesuvokia Tėvo išminties, kuri visiems, ir kiekvienam, sako kasdien, kas akimirka: „Mylėkite vienas kitą, užjauškite vienas kitą, padėkite vienas kitam, tarnaukite vienas kitam, susivienykite per Mane dvasioje, jauskite palaimą šitokiame ryšyje su

Manimi, mėgaukitės Mano žaidimo, kuris vadinamas amžinu gyvenimu, sielos gaiva, patiriama jai darant gėrį visiems“. O kad tai būtų pasiekta, kad tokia vidinė gyvenimo nuostata išivyrautų, būtinas gyvas ryšys su Tėvu savo paties viduje. Ir tada visa *konkurencinė* kova, visose jūsų veiklos srityse, pavirs *brolišku bendradarbiavimu*, kuris toli pranoksta bet kokią konkurenciją, nes jis turi vieną vienintelį motyvą – su meile dalintis tuo, kas jau pasiekta, kad būtų galima pasiekti dar daugiau *visumos labui*. Bet kokios sportinės varžybos, bet kokie renginiai, kuriuose viskas būtų vertinama pinigais ir kitais materialiais prizais, bet kokios loterijos, viskas nebeteks prasmės. Varžybos vyks tam, kad žmogus galėtų pademonstruoti savo kūno, sveiko kūno, sugebėjimą, ne dėl to, kad už tai gautų didelius pinigus, o valstybės didžiutuosi tokiu savo sūnumi, bet kad vyktų bendradarbiavimas tarp tautų, tarp rasių, tarp valstybių *iš meilės, ne dėl prizų ar vietų*. Jūs net pirminį Kuberteno šūkį „Svarbu ne nugalėti, bet dalyvauti“, kuris buvo taikomas per pirmąsias olimpinės sporto žaidynes išvertėte į priešingą pusę, ir jau vadovaujate savoju šūkių: „Dalyvauti tam, kad pasiektum pergalę“. Jūs net skaičiuoti pradėjote, kiek kokia valstybė laimi aukso medalių.

77. Dabartinio sporto žala žmonijai

Jūs nuvertinate sporto pasiekimus, kuriuos pavertėte nešvari verslu, sportininkus traumodami stimuliuojančiomis medžiagomis ir žalingomis mintimis. O kad juos paverstumėte nemąstančiais žmonėmis-gyvuliais, jūs sukūrėte ištisas jų parengimo komandas – įvairius trenerius, gydytojus, psichologus, masažuotojus, vadybininkus, vairuotojus, ir daugybę šalutinių žmonių, kad tik jūsų glbojamas žmogus-robotas geriau pasirodytų ir jums taip pat atneštų pelno į asmeninę kišenę. Prie šito nešvaraus verslo prisideda ir chemijos fabrikai, gaminantys, prieš Tėvo valią, tokią produkciją, kuri slopina smegenų veiklą, dirbtinai stimuliuodama kraujo ir raumenų veiklą ir taip jau nualintame šito žmogaus-roboto, visiškai nemąstančio apie gilesnes pasekmes ne tik sau pačiam, bet ir visai žmonijai, organizme.

Ir jūs šitokiems renginiams pajungėte visą savo neišvystytą protą, kad tokius reginius pamatytų kuo daugiau žiūrovų, sugalvojote tam ir autorines teises, kad už milžiniškus pinigus parodytumėte tik vienos televizijos kompanijos dėka visam pasauliui. Ir šituo pačiu dar daugiau norite įtraukti žmonių į šito absurdiško ir nužmoginančio spektaklio dalyvavimą.

Ir tai labai smarkiai pradeda veikti vaikų, matančių tokius reginius, pasąmonę, nes ir jie, palaipsniui, pradeda norėti tokio spindesio. Ir kuo didesni jie auga, dar ir tėvai įneša savo indėlį, pakurstydami jų ir taip iškreiptus vaizdinius,

kada jiems siūlo savo sampratą, kaip šiems geriau įsitaisyti gyvenime.

Dėl to visa šita dabar egzistuojanti bet kokių varžybų sistema yra žalojanti visų žmonių, pradedant vaikų ir baigiant jau suaugusių žmonių, psichiką, ir jų sąmonę smukdanti į žemų, ir tuo pačiu žudančių jų pačių ramybę, virpesių pragraištą jų sielai lygi, iš kurio pakilti jiems tampa dar sunkiau.

Kada aš gyvenau žmogiškuoju pavidalu, tada aš, dar vaikas būdamas, su savo tėvu lankiausi graikiškame Skaitopolio mieste. Tai buvo mano pirmas didelis miestas, kurį mačiau. Tėvas man rodė sinagogos grožybes, o aš pamačiau tuo metu vykusias jaunimo sportines žaidynes. Ir vis prašiau tėvo, kad nuvestų ir mane jų pasižiūrėti. Tėvas, kaip ir visi žydai, su panieka žvelgė į pagonių bet kokias fizinio rungtyniavimo varžybas. Jie manė, kad tiems, kurie tiki į Jahvę, nepridera šitaip nedieviškai rūpintis savo fiziniu grožiu ir varžytis. Ir po mano atkaklių įkalbinėjimų tėvas nusileido. Mes nuėjome į Skaitopolio amfiteatrą, kuriame vyko jaunimo sportinės varžybos. Ir jos mane sužavėjo tiek, kad, jau po varžybų, aš net pasiūliau jam suorganizuoti Nazarete tokias jaunimo sportines varžybas. Aš tokių varžybų niekada nebuvau matęs, nes Nazarete nieko panašaus niekada nevyko. Ir tikrai man atrodė, kad jos labai patiktų mūsų berniukams. Tačiau tėvas taip užsiplieskė ant manęs, kad praradęs bet kokią savikontrolę pradėjo ant manęs šaukte šaukti: „Ką tu čia sau leidi, neišmanėli, nejaugi tu manai, kad mūsų išrinktoji Jahvės tauta, gali vaikytis tokių bedieviškų pagonių susigalvotų ir visiškai mums netinkamų žemų reginių. Aš nenoriu nė žodžio iš tavęs girdėti apie tokias varžybas Nazarete“. Mane toks jo elgesys pritrenkė, nes Juozapas buvo mylintis tėvas ir ramaus būdo. O čia jis liepsnojo ant mano dvylikamečio berniuko galvos tokiais žaibais, kad jo negalėjau pažinti. Ir negalėjau pritarti jo mintims.

Todėl mano pasakymas, kad tokios, kokios dabar rengiamos varžybos, ne tik nereikalingos, bet ir žalingos žmonijai, joku būdu neatitinka mano tėvo Juozapo minčių turinio, kad jokių varžybų nereikia. Varžybos turi vykti. Ir jos būtinos. Tik reikia visiškai kitokio turinio – jos turi būti rungtyniavimas ne dėl prizų, ne dėl pinigų, o dėl malonaus bendravimo. Po varžybų neturi likti susvetimėjimo. Baigėsi kokia nors rungtis, ir sportininkai susėda drauge ir pasidalina savo pergyvenimais, kaip jie dalyvavo rungtyje, kas jiems pasisėkė ir kodėl, kas nepasisėkė, ir kodėl, ką vienas kitam gali patarti, kad pavyktų geriau.

Ir neturi būti griežto žiūrovų atskyrimo nuo sportininkų. Žiūrovai turėtų vaikščioti ir stabtelėti ten, kur jiems patinka, pasiklausyti pokalbių tarp sportininkų. Ir patys galėtų pareikšti savo minčių, kas jiems patiko toje rungtyje. Bendravimas turėtų būti pagrindas visokio rungtyniavimo. Tai ne tikslo – pergalės – siekimas bet kokia kaina, net ir žmogaus nužmogėjimo, tapimo robotu, kaina, o pats procesas, kurį ir sudaro tiek dalyvavimas sporto rungtyse,

ties ir jo aptarimas tiek tarpusavyje, tiek ir su žiūrovais, suteikia sielai daug didesnę atgaidą negu tik trumpa džiaugsmo akimirka grupei žmonių.

Ir ateis toks metas, kada nešvarus sporto žalingas ir pragaištingas verslas išnyks jūsų atsiverusios sielos dėka, kada ji patirs Tėvo meilę ir jokių būdu nebegalės dalyvauti šitame nebrandžiam veikime, kurį šiandien sudaro visos sporto varžybos, pradedant vaikų varžybomis mokyklose, ir baigiant jūsų vadinamomis aukščiausio lygio profesionalų varžybomis.

Šitokiomis varžybomis jūs kertate šaką, ant kurios sėdite.

78. Dabartinės ekonomikos ribotumas

Dar baisiau yra ekonomikoje, nes į ją jūs žvelgiate tik materialaus gerbūvio prasme. Jeigu pelninga ir didžiulė kompanija sumoka didelius mokesčius į valstybės biudžetą, jūs tą kompaniją labai vertinate ir jos darbuotojai džiaugiasi, jog gali uždirbti daugiau negu kiti jų sielos broliai kitose, ne tokiose didelėse ir ne taip pelningai dirbančiose įmonėse. Tačiau jūs ir čia iš akiračio išleidžiate patį svarbiausią aspektą – koks yra kompanijos, bet kokios, motyvas siekti gerų savo veiklos rezultatų – gerovė visai žmonijai ar tik pelnas sau, tik tiems, kurie ją valdo ir laiko savo nuosavybėje.

Tik motyvas apsprendžia kiekvieno veiksmo prasmingumą ir atitikimą ar prieštaravimą Tėvo valiai. Tėvo valia yra viena ir nesikeičianti – tarnauti *visiems, o ne išskirtinėms ir tariamai išrinktoms grupėms, tautoms, valstybėms*.

Ekonominė, politinė, socialinė, šeimyninė laisvė gali būti tik tada, kada kiekvienas iš jūsų surandate mūsų visų Tėvą *savyje*. Tik tada jūs imate patirti, ką reiškia siekti ne savų ir labai siaurų interesų patenkinimo, o visumos gerovės.

Jeigu jūs esate ekonominės institucijos savininkas ar vadovas, jūs darote viską, kad prisidėtumėte prie visumos gerbūvio, prie visų gerovės, o ne mėgindami patenkinti tik savo savanaudiškus interesus visų kitų gerovės ir gerbūvio sąskaita.

Argi jūs džiūgausite, jeigu jūs vienas, būdamas šeimos tėvas, turite sau užsitikrinęs gerbūvį ir gerovę, turėdamas pilną nukrautą įvairiausių valgių stalą, net tiek nukrautą, kad visko nebepajėgiate suvartoti, ir daug ką tiesiog išmetate, nes produktai ima gesti ir dvokti, jūs turite puikius namus, nuostabų automobilį, ir važinėjate, kur tik užsimanote, gyvenate, jūsų supratimu, labai gražų gyvenimą, ir tokį gyvenimą pabrėžiate kitiems savo šeimos nariams, kurie prie jūsų gausaus stalo prieiti negali, nes jūs patys uždraudžiate skanauti jūsų gardžiausius valgius, jūs neleidžiate jiems įeiti į namą ir gyventi jame, o paliekate juos šalti ar mirkti lietuje, jūs nepriimate jų į savo prabangų automobilį ir niekur nesivežate jų drauge su savimi, kad ir jie galėtų pasidžiaugti naujomis kelionėmis, kurios taip

vilioja jų sielas. Argi jūs, mylintis tėvas, galėtumėte šitaip pasielgti su savo šeimos nariais, kuriuos lygiai taip mylite ir kuriems lygiai taip pat trokštate gerovės ir gerbūvio jokiū būdu nemažiau kaip sau? Argi jūs šitokia kaina siektumėte gerovės tik sau ir jaustumėtės laimingas matydamas jų vargą ir skausmą savo džiugesyje? O juk *mūsų visų Tėvas* rūpinasi visais lygiai taip vienodai, kaip ir jūs asmeniškai, būdami kompanijos savininkais, rūpinatės savo asmeniniais interesais. Tik Tėvas visada rūpinasi *visų gerove, nė vieno neišskirdamas, ir šitaip elgtis moko visus ir kiekvieną per savo dvasią, gyvenančių kiekvieno iš jūsų prote, jūsų viduje.*

Dėl to ir jūs turite atsiverti Tėvui visa savo siela, kad pajautumėte Jo meilę savo viduje ir tada imtumėte elgtis taip, kaip elgiasi Jis. Tik tada jūs pajausite, kad negalite savo interesų tenkinti kitų savo sielos brolių ir seserų, jūsų mylimų ir jus mylinčių, sąskaita. Ir tik tada jūs visą savo verslą skirsite ne savanaudiškų interesų tenkinimui, ne sieksite pelno bet kokia sąskaita, bet pradėsite rūpintis tik visumos gerove.

Jūs nustosite vogti iš savo samdomų darbuotojų jiems priklausantį atlyginimą, nesumokėdami jiems jų dorai uždirbtų tūkstančių, kuriuos jūs pasiimate sau. Tai yra vagystė.

Kada kas nors pavagia pinigų iš kito kišenės, jūs tuoj pavadinate kitą vagiu. Bet jūs esate dar blogesnis vagis, nes tą darote labai rafinuotai, tvirtindami, kad rūpinatės kitų pragyvenimu, tik jiems daugiau mokėti negalite. Argi jūs susikrautumėte sau tokius turtus, jeigu iš jų nevogtumėte kasdien?

Jūsų turtai yra nedorai uždirbti ir atėjo laikas su jūsų pačių apvogtais savo darbuotojais, dabartiniais ar jau net ir nebedirbančiais, atsiskaityti, sugrąžinti jiems tai, ką iš jų pavogėte.

Ir tik atsivėrusi siela Tėvui, pasakys jūsų protui, kaip tą padaryti, kur ir kaip susirasti tuos žmones, kuriuos taip ilgai skriaudėte ir privertėte kentėti, o jų kančių sąskaita sau statėte namus, siuntėte mokytis vaikus, keliavote, pirkote prabangius automobilius, rengėte pobūvius. Visa tai darėte ne savo dorai uždirbtais pinigais, bet pavogtais. Nors vagimi jūsų nevadino niekas. Ir tik jūsų atsivėrusi siela Tėvui galės sumokėti šitokią nuostabios šviesos kainą, o tuo pačiu ir pati pajausi palengvėjimą.

Dabar jūsų siela neturi nei vidinės ramybės, nei galimybės išskleisti sparnus doros ekonominės veiklos kelyje. Jūsų protas tuoj pat ją, nors kiek pradedančią abejoti, ar teisingu keliu einate, nutildo dar vienu ją prispaudžiančiu žingsniu, kada vėl imatės kokio nors naujo sprendimo tik savo aš naudai, visiškai ignoruodami kitų poreikius.

Pelno ekonomika yra tapusi pačiu didžiausiu stabdžiu *tolimesniam* pasaulio ekonominiam vystymuisi.

Tą demonstruoja ir visa pasaulio ekonominė struktūra, kada kompanijos

nebegalėdamos išgyventi, brangina savo paslaugas, savo produktus, jungiasi į įvairius transnacionalinius susivienijimus, kada joks produktas, jokia žaliava nepasikeitė nė per nago juodymą. Auksas, kaip buvo toks pat auksas, taip ir liko, deimantas, kaip buvo toks deimantas, taip ir liko, nafta, kaip buvo tokia nafta, taip ir liko. Tik jūsų baimė ir tos baimės padiktuoti veiksmai atvedė į tokį chaosą pasaulio ekonomikoje, kad jūs patys nebesuvokiate, kas joje vyksta.

Nei ekonomistai, nei verslininkai, nei finansininkai, nei politikai neturi nė mažiausio supratimo, kas dabar vyksta pasaulio ekonomikoje ir politikoje. Jie yra tarsi skęstantis laivas, blaškomas milžiniškų vandenyno bangų, kai niekas nebegali padaryti nieko, kad ir kiek besukiotų vairą. Nė vienas vairo pasukimas nebeatneša taip geidžiamų pasekmių – nors kokio nusistovėjimo ekonomikoje ar politikoje, nors kokio aiškumo, kuriuo pasiremdami galėtumėte planuoti savo veiksmus. Bet kokia įtampa, bet kokie konfliktai – kariniai, politiniai, ekonominiai – dar daugiau kelia vandenyno bangas ir jūs jaučiatės visiškai bejėgiai net ir mėgindami kalbėti apie krizių cikliškumą, apie ekonomikos stagnaciją, apie galimybę sureguliuoti tokią padėtį, kada įveiksite jūsų pačių provokuojamą vadinamąjį terorizmą. Ne. Šitokiomis priemonėmis, kokias naudojate dabar, šitų bangavimų jokiū būdu neužgesinsite. Jūs tik padidinate audrą. Ir net nesusimąstote, kodėl?

Jūs mėginatė šituos pačius klausimus nagrinėti įvairiuose tarptautiniuose forumuose, kurie net iš tolo nenagrinėja tikrųjų artėjančio dar didesnio chaoso priežasčių. Jūs esate visiškai akli ne tik dvasiškai, bet ir politiškai, ir ekonomiškai.

Jūs kalbate apie tai, ko nesuvokiate, ir jūsų žodžiai yra beprasmiai, sprendžiant jūsų pačių nesuvokiamus uždavinius. Jūs nežinote jūsų pačių sprendžiamų uždavinių sąlygos. O ji yra viena vienintelė – *įtikėjimas į Tėvą, atradus Jį savyje*.

79. Dvasiniai lyderiai yra realūs, tik – kol kas – nematomi

Kiek jūs surengėte mokslinių forumų, į kuriuos būtų buvę pakviesti tie jūsų broliai ir seserys, kurie jau yra atradę Tėvą savyje, ir net gimę iš dvasios, kad galėtų jums paaiškinti, kaip išspręsti pasaulio politikos, ekonomikos, mokslo, švietimo, šeimos problemas? Nė vieno. Nė vieno nebuvo surengta tokio forumo.

Jūs pasipuošę dailiais drabužiais organizuojate brangius priėmimus tokių politinių, ekonominių, religinių forumų dalyviams, skiriate milijardus politinių vadovų kūno apsaugai, trilijonus skiriate ginklų, narkotikų, alkoholio gamybai, azartinių lošimo aparatų gamybai, o net ir nepagalvojate, jog savo šitais veiksmais jūs dar labiau išsiūbuojate ir taip jau katastrofiškoje padėtyje atsidūrusį savo

laivą audringo vandenyno bangose.

Jūs nesuvokiate patys, bet tu, kurie turi ryšį su Tėvu, su manimi, jūs net nenorite išgirsti, nenorite jų įsileisti į savo forumus ir veiklą. Tai jūsų pačių laisvos valios sprendimas.

Tačiau jūs jau žinote, kad Tėvo kūrinija, kurioje yra ir jūsų pasaulis, kurioje veikia kiekvienas, priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnis atsiremia į vienintelį vi-soje kūrinijoje Tėvo meilės įstatymą.

Kas būna, kada yra pažeidžiamas jūsų pačių sugalvotas įstatymas? Jūs primimate tam tikrus sprendimus ir pažeidę jūsų sugalvotus įstatymus patiria tam tikras pasekmes. Lygiai taip yra ir su kūrinijoje veikiančiu Tėvo meilės įstatymu. Jeigu jį pažeidžiate, pasekmė bus neišvengiama. Tačiau ne dėl to, kad jus nubaus Tėvas, bet dėl to, kad kūrinijoje veikia priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnis. Jūs gi turite tokius pasakymus: „Kaip šauksi, taip atsišauks“. „Liesi pyktį, supykdysi ir kitą“. Tai nejaugi tokie pasakymai, jūs manote, yra be pagrindo?

Todėl, jeigu, net ir dėl savo neišmanymo, jūs pažeidinėsite Tėvo meilės įstatymą, tai nejaugi manote, kad nesusilauksite savo neišmintingų veiksmų pasekmių? Aišku, kad susilauksite.

Ir atsiminkite, kad tokių pasekmių jūs susilaukiate dėl to, kad elgiatės vienokiu ar kitokiu būdu jūs, o ne dėl to, kad jus baustų Tėvas. Tėvas yra vien tik meilė. Ir Jis niekada ir nieko nebaudžia. Jis tik myli. Ir visus vienodai. Ir jus taip pat. O baudžiate jūs save patys savo neišmanymu. Ir tam, kad savo neišmanymą galėtumėte pašalinti, pradėkite į savo forumus kviesti tuos savo sielos brolius, kurie mato daug giliau ir toliau, negu jūs ir įsivaizduoti galite. Be jų pagalbos, jūs tikrai nuskandinsite savo ekonomikos-politikos-šėimos laivą.

Atsisakykite labai jums patiems kenkiančio mąstymo, kad tik didelės pasaulio valstybės gali įtakoti pasaulio politinius ir ekonominius reikalus. Net vienas žmogus turi įtakos tokiems reikalams, jeigu jis atsiduoda Tėvo valios vykdymui, gimsta iš dvasios ir savo valią pašvenčia Tėvo valios vykdymui. Nekalbant jau apie tokių gimusių iš dvasios Tėvo sūnų ir dukrų valstybę.

Būtent maža valstybė ir turi privalumų prieš dideles valstybes, nes tik mažoje valstybėje galima greičiau gimusių iš dvasios žmonių sprendimus įdiegti jos ekonominėse, politinėse, švietimo, šėimos sferose. O dalyvaudami įvairiuose pasauliniuose renginiuose ir forumuose, tokie mažos valstybės atstovai perteiks savo patyrimą ir idealus, ne tik naujas idėjas, ir pasaulio milžiniškoms valstybėms. Jūs turite visada prisiminti, kad tą jie darys Tėvo vardu ir mano vardu. Dėl to jų mintys bus aiškios, suprantamos, ir kupinos Tėvo meilės virpesių. Ir visi geros valios žmonės jus šitokius virpesius ir pritarą šitokiems idealams bei parems jų idėjas. Ir ne tik tuose forumuose, bet ir pačiose valstybėse, nes šitos mintys bus perteikiamos ne tik per masines informavimo priemones, bet jos eis iš lūpų į lūpas.

Jūs dabar nesate įtikėję į Tėvą ir man meldžiatės ne iš širdies, bet tik atlikdami negyvą ritualą. Dėl to jums sunku suvokti, kad mano dabar jums sakomi žodžiai iš tikrųjų yra toji tiesa, kurioje gyvensite ir prie kurios vis didesnio pasireiškimo visame pasaulyje prisidėsite ir jūs. Bet kaip tik šitaip ir bus. Aš negaliu veikti vietoje jūsų. Aš jums tik parodau jūsų veikimo kryptį ir suteikiu mokymą, kurį taip pat nuolat gauna ir mano apaštalas. Jis gauna mokymus ir iš Tėvo, ir gauna juos kaip Jo ambasadorius.

Šitas pasakymas jus labai stebina ir jums sunku tuo patikėti, bet tikrovė yra tokia, kad šiuo metu aš, kaip ir Tėvas, galime jums perduoti savo mokymus taip, kad galėtumėte juos išgirsti jūs. Ateis laikas, kada tokius mokymus galės gauti kiekvienas iš jūsų. O kol kas mes naudojames tokiais žmonėmis, kuriuos esame parengę, nepažeisdami jų laisvos valios ir veikdami juos iš vidaus tik meilės virpesių impulsais.

Štai dėl ko jūs galite būti tikri, kad yra tokių žmonių jūsų planetoje ir dabartiniiais laikais, kurie mūsų mokymus yra ne tik galintys priimti tiesioginio bendravimo su mumis būdu, bet kurie šitais mokymais ir gyvena, dėl to jau yra patvirtinę jų tikrumą savoju patyrimu ir šitą liudija savoju gyvenimu. Jie, dėl to, ir yra mūsų atstovai, kurie gali jums patarti, padėti, ir pasiklausti mūsų, kaip geriau tvarkytis visumos labui. Štai dėl ko mums yra reikalingi visa savo siela atsidavę ir meilę patiriantys jūsų sielos broliai ir seserys. Būtent jie padeda mums plėsti Tėvo milžinišką dvasinę šeimą tarp visų žmonių. Būtent juos ir pažinsite iš jų nesavanaudiškų ir kupinų meilės virpesių ir darbų. Ir jais pradėsite vis daugiau pasitikėti, net ir taip, kaip aš pasitikėjau jumis, kada buvau tarp jūsų prieš porą tūkstančių metų žmogiškuoju pavidalu.

80. Sunkią savo naštą atiduokite Tėvui ar man

Jūs skaitydami mano mokymus pajausite jų teisingumą priklausomai nuo savo sielos atsivėrimo laipsnio. Kuo labiau jūsų siela yra atsivėrusi, kuo labiau ji trokšta Tėvo vedimo iš vidaus, tuo giliau ji suvoks mano žodžių teisingumą, tikrumą, ir reikalingumą. Ir priešingai, kuo ji yra daugiau užspausta, užspėsta į tamsų proto kampą, kuriame viešpatauja savanaudiškos mintys, tuo labiau ją erzins mano žodžių siūloma jai šviesa, tiesa, ir meilė.

Kadangi negimusių iš dvasios žmonių yra absoliuti dauguma, pasakysiu dar daugiau, gimusių iš dvasios yra *tik vienetai* tarp jūsų daugiau kaip šešių milijardų, tai natūralu, kad tiek mano mokymo, tiek ir tu, kurie neš Tėvo meilę ir Jo šviesą jums, laukia sunkus ir ilgas kelias, kol jie prisibels iki jūsų tamsaus proto laikomų nelaisvėje jūsų skaisčių sielų. Bet būkite tikri, kad jūsų sielos bus išlais-

vintos. Net jeigu tam jūs ir mėgintumėte labai atkakliai priešintis, tačiau meilė ir gėris yra pati galingiausia jėga, ir ji nugalė bet kokį pasipriešinimą. Nėra tokios užtvaros, kurios anksčiau ar vėliau neperkoptų meilė.

Štai dėl ko sužydėjusi meilė jūsų išlaisvintose sielose pakeis jūsų visų gyvenimą taip, kaip šito jos ir trokšta tuomet, kada jūs nuoširdžiai atsiveriate patys sau vienatvės ir nuoširdumo akimirkomis. Tik tokios sielos, pakilusios laisvam, tarnavimo Tėvui ir kūriniui, skrydžiui ir nustos siekti pranašumo sau ar savo valstybei, o atsižvelgs į viso pasaulio, visos kūrinių interesus.

Argi gali būti laimingas žmogus, netekęs paskutinio pragyvenimo šaltinio, kada namie yra sergančių, o už gydymą nėra kuo mokėti, kada mokslas kainuoja taip brangiai, o pajamų šaltinis dinga, kada ir taip gausi šeima vos tepragyveno, o dabar ir iš viso nebėra iš kur gauti pinigų, nes tėvai neteko darbo, o dar ant galvos pakibo grėsmė, kad dėl skolų šeimą išvarys iš buto namo savininkas? Ir tai atsitiko po kompanijos bankroto. Kompanijos bankrotas – tai ne kas kita, kaip neteisingo ekonominio-politinio gyvenimo organizavimo pasekmė. Jūs džiaugiatės, kada užimate naujas rinkas ir galite gauti didesnę pelną, tačiau visiškai nekreipiate dėmesio, kad jūsų naujų rinkų užkariavimas atneša nelaimės kitoms įmonėms, kurios, neatsilaikiusios konkurencinėje kovoje su jumis, bankrutavo. O juk ten irgi buvo lygiai tokie patys žmonės, kaip ir jūs, kurie jų rinką ir užėmėte. Argi jūs manote, kad esate geresni ir vertingesni už juos vien tik dėl to, kad turite daug pinigų ir dėl to, klaidingai, esate laikomi galingais? Kiekviename iš jūsų nuskriaustų, dėl savo savanaudiško siekio užvaldyti kuo didesnę rinką, uždirbti kuo didesnę pelną, kuris jau ir taip didelis, nes jūs skriaudėte ir skriaudžiate net ir savo kompanijos dirbančiuosius apvogdami juos, kada nesumokate jų uždirbtų pinigų, taip pat yra Tėvas, kaip ir jumyse. Šitaip, dėl savo godumo, sudarydami tokias ekonomines sąlygas, kad mažesni jūsų konkurentai turi žlugti, o jūs dėl to dar daugiau užsimojate, dar toliau plėstis, net į kitą šalį, einate prieš Dievo valią, prieš jus mylinčio ir visus kitus *vienodai mylinčio Tėvo valią*.

Jūs net šito savo pražūtingo žingsnio ne tik kitiems, bet pirmiausia sau, nesuvokiate. O nesuvokiate dėl to, kad gyvenate vien tik žemų virpesių lauke, blogio virpesių įtakoje, tarsi visą laiką vaikščiotumėte naktį ir bijotumėte sužinoti, kad dar yra ir kitokia paros pusė, kada šviečia saulė. Jūs saulės šviesos bijote. Ir iš tokios baimės mėginate pataikauti savo savanaudiško ir gyvulinio ego troškimams, kuriems nėra pabaigos, nes jie veja vienas kitą, kadangi jūsų aplinka irgi gyvena lygiai tokiuose pačiuose žemuose virpesiuose. Todėl jūs ir pradodate vieni su kitais lenktyniauti, kas daugiau uždirba, kas daugiau ir kaip išleidžia, kas daugiau pobūvių ir kuo brangesnių surengia. Ir visa tai yra ne kas kita, kaip baimės įtakoje nakties tamsoje mėginti pabėgti nuo tikrojo savęs. Tai jūsų pačių sau paspėsti spąstai, kurie jus anksčiau ar vėliau tikrai išsekins, ir jūs

patirsite, o kai kurie tokie nevykę bėgliai jau patiria, skaudžių pasekmių, net tragiškų pasekmių.

Šitais savo mokymais aš kreipiuosi į visus, nė vieno neišskirdamas, jaunos ir senus, turtingus ir vargšus, sveikus ir ligonius, ir sakau, nesvarbu, kokia yra jūsų padėtis ir vidinė būseną, vis tiek jūs galite ją pagerinti taip, kad savo sunkius ir atrodo neįveikiamus vargus galite atiduoti man, o patys likti laisvi nuo tokios jus užgulusios naštos. Ir tą padaryti jūs galite labai nuoširdžiai savo sunkią našną atidavę Tėvui, arba man. Tėvas paima tą našną su džiaugsmu ir Jam tai nesunku, o malonu daryti. Ir man tą daryti malonu, nes Tėvas ir aš esame viena dvasioje. Ir aš darau lygiai tai, ką daro Tėvas. Dėl to aš jus raginu neatidėlioti, nedelsti, o savo skausmą ir vargą atiduoti Tėvui arba man. Visą, ką jūsų širdis taip su sunkumu kaip akmenį laiko savyje, aš raginu jus perkelti ant Tėvo ar mano pečių. Mes esame tam, kad neštume kiekvieno iš jūsų našną, kad tik jums būtų lengviau džiaugtis jūsų sielos laisvu skrydžiu tarnaujant Tėvo meileje ir tiesoje.

Tik atidavę savo našną iš visos širdies, jūs pajusite lengvumą savo širdyje, savo sieloje. Ir tada galėsite visiškai kitokiu žvilgsniu pažvelgti į aplinką. Jūs pamatysite, kad nebegalite imti didesnio atlyginimo už darbą, negu jūs patys sutiktumėte už tokį patį darbą sumokėti kitam tą darbą dirbančiam. Lygiai taip pat jūs mokėtumėte ir kitam, dabar dirbančiam savo darbą, tiek, kiek norėtumėte už tokį darbą gauti patys, dirbdami to kito dirbančiojo vietoje. Ir tai būtų jūsų *pirmasis sprendimas* įkurti dangaus karalystę ekonomikos sferoje.

81. Pati našiausia ekonomika yra ta, kuri remiasi į Tėvą

Jūsų motyvai visoje veikloje pasikeistų iš savanaudiškų į dieviškus visumos labui. Tada jūs ne plėstumėte savo verslą, bet padėtumėte organizuoti tokias pačias įmones kitose vietose ten gyvenantiems savo sielos broliams ir seserims, kad ir jie galėtų daryti tą patį, ką jums taip pavyksta padaryti.

Tada jums neberekėtų milijonų švaistyti nereikalingai, ir net žalingai, reklamai, nes jūs visiškai nebūtumėte suinteresuoti, kad tik jūsų kompanijos veikla yra reikalinga kitiems ir tik kad apie jūsų kompaniją žinotų kiti. Jūsų pastangos visų labui, jūsų realūs veiksmai būtų grindžiami Tėvo meile savo sielos broliams ir seserims, ir šitas nuoširdžias pastangas tuoj pat pastebėtų jūsų kompanijos dirbantieji, o jūsų sielos siunčiamus jiems meilės virpesius pajautų jų atsivėrusios sielos. Dėl to atsirastų tvirtas tarpusavio ryšys per Tėvo meilės virpesius. Ir darbo našumas nepaprastai pakiltų, nes žmonės eitų į darbą ne kaip prievolės atlikti, už kurią gautų vos galą su galu leidžiantį sudurti atlyginimą, dabartinės ekonominės vergovės sąlygomis, bet kaip į didžiulės

šeimos bendradarbiavimą vienoje ar kitoje srityje. Vergų darbas niekada negali būti našus. Šiandien taip pat. Tuo labiau, kad visiškai yra atmetamas dvasinio ryšio tarp tos pačios kompanijos dirbančiųjų, tarp jos eilinių dirbančiųjų ir vadovų, tarp jos vadovų ir kitų kompanijų vadovų buvimas. O toks dvasinis ryšys, kada dalinamasi viskuo, kas yra geriausia kiekvienoje kompanijoje, kad tik būtų galima pasiekti kuo geresnį rezultatą *visumos labui, o ne atskiros kompanijos labui*, darbo našumą dar labiau pakeltų.

Bet kokių įrengimų, naujų technologijų kūrimas ir diegimas vyktų ne dėl noro užvaldyti rinką, gauti užsakymų, ir pasisavinti kuo didesnę pelną nedidelės žmonių grupelės labui, bet visa tai būtų daroma, daug efektyviau ir kūrybingiau, iš meilės Tėvui ir visai Jo kūrinijai, kurios maža dalelė yra ir šitoji jūsų planeta.

Kadangi pelno motyvas dingtų, tai nebeliktų tikslo jį vis didinti lekiant beprotiškose lenktynėse. Lėšų pragyvenimui būtų daug daugiau negu jų reikia, todėl būtų sutrumpinama darbo diena, kol galų gale užtektų trijų–keturių valandų darbo per dieną. Kita dienos dalis būtų skiriama dvasinių poreikių tenkinimui bei tarpusavio bendravimui, švietimui, šeimos bendravimui, Tėvo garbinimui.

Toks ekonominio vystymosi kelias apsaugotų dabartinius gamtos išteklius, miškus, gyvūniją, augmeniją, ežerus ir upes. Jis visiškai pakeistų ekonominę struktūrą, nes neberekėtų tokių milžiniškų ir kenksmingų chemijos fabriky, kurie ne tik teršia aplinką, orą, upes, miškus, bet ir žmones. Žemės duodamas derlius, be jokių cheminių trąšų, su kaupu patenkintų visos žmonijos poreikius, kurie iš esmės yra labai nedideli. Šiandien produkcijos yra daugiau prarandama negu išauginama. Ir auginama ne toji produkcija, kuri turėtų būti auginama. Žmonės vėl sugrižtų į kaimus iš miestų.

82. Žemi virpesiai kenkia visiems

Miestų per didelis išplėtimas sukuria ne tik daugybę koncentruotų vietų, kuriose veši gyvulinės ydos, bet taip pat pasmerkia jų visus gyventojus gyventi ne tarpusavio bendravimo aplinkoje, bet susvetimėjimo, baimės, ir izoliacijos sąlygomis, kada miestuose vis daugiau ir daugiau atsiranda neperšaujamų langų, kada vis labiau ir labiau plinta azartinių lošimų vietų skaičius, kada net kuriami tam tikslui skirti miestai, tai tik padidina žemų ir blogų virpesių aplinką, kurie niekur nedingsta. Jie pasklinda į aplinką ir prie savęs traukia panašius virpesius iš kitų savajam gyvuliniam ego vergaujančių vyrų, moterų, ir vaikų.

Prie tokių žemų virpesių skleidimo prisideda ir bet kokios prievartos struktūros, tokios kaip policija, kariuomenė, kaip ir politinės partijos, parlamentai, vyriausybės, karaliai, karalienės, šamanai, astrologai ir visi tie, kurie siekia

savanaudiškų asmeninių arba grupės, arba valstybės tikslų. Visa tai sutrauko kilnių ir Tėvo meile nuspalvintų Dievo vaikų siunčiamų jų sielų virpesių, nuspalvintų savuoju patyrimu, darnų ir harmoningą, tarpusavyje susietą, ornamentą, piešinį, ir modelį.

Prie tokio darnaus ir harmoningo visumos piešinio sudraskymo prisideda kiekviena bloga mintis, nesvarbu, kokia ji bebūtų neryški, neaiški, nesuvokta, vis tiek ji padaro savo neigiamą poveikį visuminiam gėrio ir meilės paveiklui. Dėl to jūs turite aiškiai suvokti, kad jūsų visos mintys daro poveikį visiems kitiems, kurių net galite ir nepažinti iš viso.

Kad jums būtų aiškiau, įsivaizduokite, jog patekote į apšviestą kambarį ir jūs džiaugiatės jo apšvietimu, gėritės ant sienų kabančiais paveiklais, taip nuostabiai derančiais baldais, kurie padaryti taip kūrybingai ir nepakartojamai. Tačiau jums dar nespėjus visu tuo reginiu pasidžiaugti, kažkas, būdamas fiziškai aklas, priėjo prie netoli buvusio jungiklio, kuris įrengtas grindų lygyje, ir atsistojo ant to mygtuko, nes aplinkui nieko nemato. Priedo, jis net nesuvokė, kad atsistojo būtent ant šviesos jungiklio. O pats šviesos nematydamas, jis nepajuto, kad ji dingio visame kambaryje ir dėl to nieko nebemato ir kiti.

Lygiai taip pat ir su dvasine šviesa. Jeigu jūs, būdami dvasiškai akli, nuolat rezgate piktas mintis, blogas mintis, tai net šito nesuvokdami, jūs ir stovite ant dvasinės šviesos jungiklio, jūs savo mintimis vis labiau ir labiau silpninate šviesos sklidimą net ir tiems, kurie yra tame dvasiniame kambaryje ir gėrisi jo grožiu. Jūs turite suvokti, kad jūsų blogas vidus pasklinda į išorę ne tik mintimis, bet ir tų minčių pagimdytais veiksmais, kuriuos greičiau gali pajausti didesnis skaičius žmonių. Dvasinius virpesius, sąmoningai, pajausti gali tik labiau atsivėręs aukštesniems virpesiams. Tačiau net ir tie, kurie tokių virpesių, sąmoningai, pajausti negali, tai jų sąsąmonė juos jaučia. Jeigu nieko nekalbantys tarpusavyje du žmonės bus viename kambaryje, tai po kurio laiko tas, kuris bus jautresnis pradės jausti kažkokį savyje jam nesuprantamą sunkumą, net silpnumą, jeigu kitas žmogus bus kerštingas ir piktas. Jo minčių virpesiai pasklinda į aplinką. Ir jeigu tik tas žmogus prabilis, tai jo žemus virpesius išreikš tų virpesių žodiniai simboliai, kurie jau bus garsinė išraiška to, ką jis mąsto, ko trokšta, kaip ką vertina. Ir jo žodžiai bus paremti savojo aš išaukštinimu, kitų sumenkinimu. Tą galite patikrinti ir patys.

Štai dėl ko yra būtina, kiekvienam gimti iš dvasios, kad tokie žemi virpesiai nebeturėtų jums tokios įtakos, kokią jie turi dar negimusiems iš dvasios. Dėl to jūs net negalėdami paaiškinti priežasties, tiesiog įvardinate tokius žemus virpesius skleidžiančius žmones ir savo virpesiais sujaukiančius kitų žmonių energetinių virpesių jiems įprastą lauką *energetiniais vampyrais*. Kova su jais yra *Tėvo atradimas savyje ir Jo meilės virpesių prisipildymas*.

Dėl to bet kokia veikla, kuri veda į savanaudiškų interesų tenkinimą, vieno asmens ar grupės asmenų, tik ne į Tėvo meilės skleidimo intereso tenkinimą visumos labui, yra Tėvo, nesubrendusio ir nedvasingo, vaiko įnoringa veikla, kurios būtina atsakyti, jeigu tikrai trokštama išspręsti dabar egzistuojančias žmonijos problemas.

83. Širdis ir protas

Tai, ką aš jums perteikiu dabar, turės didžiulės įtakos kiekvieno iš jūsų gyvenimui, jeigu tik jūs, kiekvienas, atsiversite man ir visų mūsų Tėvui visa savo širdimi-siela.

Labai dažnai jūs painiojate sielą-širdį ir protą, manydami, kad žmogus, atsisakęs savojo proto vedimo ir atsidavęs širdies, arba sielos, vadovavimui tampa neprotingu. Jūs imate tuščiai švaistyti energiją ir įrodinėti, kad žmogaus protas yra pats svarbiausias normalaus žmogaus savojo aš komponentas, kad be proto jis nebetenka savosios asmenybės kasdienio ir normalaus pasireiškimo.

Jūs turite atskirti du esminius dalykus – proto netekimą ligos ar nepaprasto gyvenimo sukrėtimo atveju, ir žmogiškojo proto pakeitimą aukštesniu sielos-širdies vadovavimu. Kada jūs atsiduodate aukštesniam vedimui už savo gyvulinio ir genetinio paveldėjimo protą, tada jūsų protas įgauna daug gilesnių ir skvarbesnių aspektų, kurių gyvulinis žmogaus protas iš viso neturi. Jūs tampate dar protingesni negu buvote iki tol, nors jokių knygų neskaitėte, kaip savo protą lavinti. Tiesiog jūs, kiekvienas, patys atsivėrę Tėvui ir dar labiau užmezgę gyvą ryšį su gyvuoju Tėvu, esančiu jau dabar jūsų, kiekvieno, viduje, jūs ir atveriate daug aukštesnius savojo proto imlumo virpesius, kurie gali iš gilesniuose pasąmonės ir viršąmonės kloduose esamų Tėvo dvasios, Minties Derintojo, jums perduodamų, skleidžiamų paties aukščiausiojo dažnumo virpesių, pasiimti vis didesnę ir didesnę kiekį ir vis išmintingesnę ir išmintingesnę informacijos. O pasinaudodami šita informacija, jūs pradodate gyventi daug ramesnį gyvenimą, o tuo pačiu nebe taip lėkdami šitose gyvenimo lenktynėse, kuriose iki tol tempą jums diktavo jūsų gyvulinio genetinio paveldėjimo protas. Jūs imate daug daugiau pastebėti aplinkoje tokių dalykų, kurių anksčiau jūsų akis nematydavo, nes jūsų gyvulinio genetinio palikimo arba paveldėjimo protas savo žvilgsnį buvo nukreipęs tik į ateitį, tik į tikslą, tik į troškimus ir svajones, neturėdamas tam nei laiko, nei noro, nei suformuoto įpročio atsiduoti dabarties akimirkos grožiui ir mėgautis jos procesu.

Kiek jūs galėtumėte pamatyti grožio, jeigu visą laiką skristumėte vien tik lėktuvu? Ir kiek daugiau įvairovės jūs pastebite važiuodami automobiliu arba traukiniu. Tačiau, jeigu automobilis lekia labai dideliu greičiu, ar ilgai jums

pavyks džiaugtis tokiu grožiu, kurio iš arčiau akys negali pastebėti, nes automobilis jau nulėkė pro tą netoli esantį grožį? O važiuodami dviračiu jūs galite dar daugiau mėgautis netoli esančiomis grožio pasireiškimo spalvomis ir niuansais. Tačiau visą laiką net ir dviračiu važiuodami pajausite, kad ir šitas greitis yra per didelis, jeigu norite aplinkos grožį pajauti su jo visais niuansais. Tada geriausia pasirinkti pėsčiojo žingsnį ir mėgautis ne tik pačiu grožiu, bet ir jausti jo ritmą, o kartas nuo karto sustojant, net pačiam įsijungti į to grožio kūrimą pastiprinant ir paguodžiant pasimetusį šitame grožio kelyje kurį nors keleivį, su kuriuo ką tik užmezgėte pokalbį.

Grožis – tai ne tik pro akis pralekiančio peizažo vaizdas, bet ir žmogus, esantis tame peizaže, kaip neatskiriama nuo jo dalis. Grožis – tai jūsų asmeninis potėpis savo asmeniniu veiksniu skleidžiant meilę ir gėrį visiems, bet ypač tiems, kurie to grožio ne tik nemato, bet ir nenori, kol kas, matyti. Ir būtent tada, kada atsiveria žmogaus siela, kada širdis prabyla, tada to paties žmogaus protas tampa toks jautrus ir skvarbus grožio pažeidimams, kad jis netrukus pamato, kur reikalingos jos asmeninės pastangos to sujaukto grožio sugražinimui į normalią padėtį. Tai būtų panašu į nutapyto gražaus paveikslo nutrintų, nusidėvėjusių ir išblukusių spalvų, ar net visiškai suplėšytos vietos restauravimą į tikrąją *gyvojo* grožio paveikslo būseną. Jeigu kas nors ką nors išvedė, jeigu kas nors ką nors savo neišmanančiu gyvuliniu ir iš genų paveldėtu protu vadovaudamasis padarė netinkamą veiksmą, sudarkydamas tą grožio paveikslą, tai dvasiškai pabudęs sielos-širdies vedamas žmogaus daug jautresnis ir giliau mąstantis protas suras būdą, kaip tą epizodą panaudoti visų labui, ir savojo aš charakterio augimo labui, jeigu ne tiesiogiai įsikišdamas, priklausomai nuo aplinkybių, tai bent pasimeldamas už tą gyvojo grožio pažeidėją ir sudarkytoją, ir pasiūsdamas jam savuosius Tėvo meilės virpesius.

Ir būtent toks sielos-širdies veiksmas demonstruoja vieną ir labai svarbų aspektą – tuo metu jūsų gyvulinio genetinio paveldėjimo protas prilygo mano protui, kuriuo aš vadovavausi, kada prieš du tūkstančius metų gyvenau tarp jūsų. Ir jūs šitaip elgdamiesi vis daugiau ir daugiau artėjate prie manojų tuometinio proto lygio.

Dar daugiau jums pasakysiu. Jeigu nuoširdžioje maldoje, bendraudami tiek su Tėvu, tiek su manimi, jūs melsite, kad galėtumėte savo gyvulinį genetinio paveldėjimo protą pakeisti mano tuometiniu protu, tokį protą ir gausite. Jūsų siela sužydės, jūsų jausmai pasieks neišpasakytai aukštų dvasinių virpesių lygį, o jūsų buvęs gyvulinis iš genų paveldėtas protas visiškai bus pakeistas mano tuometiniu protu. Ir tai yra realus pakeitimas. Ir jūs elgsitės panašiose situacijose, kokiose buvau atsidūręs aš, lygiai taip, kaip elgiausi aš. Jūs verksite, kaip aš verkiau, būdamas tvirtas ir visiškai suaugęs ir sveiko proto vyras, matydamas

mano sielos brolių ir seserų piktavališkumą, dvasinį tamsumą, ir visišką nenorą nors menkiausią žingsnį žengti pas Tėvą, atveriant ne savo burną gražiais žodžiais ir rankas puošniems ir tušties ritualams, bet savo sielas. Ir verks jūsų, kiekvieno siela, matydama tokį vaikišką užsispyrimą ir baimę. Verks lygiai taip ir matydama grožį, tokį grožį, kuris bus sukurtas gražios minties, gražaus ir tyro veiksmo, gražios ir skaisčios kaip kūdikio vibracijos, kuri bus kieno nors paskleista į aplinką iš pabudusios sielos.

Tvirtai įsidėmėkite, visos tokios ašaros nėra nei silpnumo požymis, nei susijaudinimo iš sentimentalumo ar iš pykčio požymis, tai jūsų, kiekvieno, sielos-širdies proto skaistinimo procesas. Ir kuo šitoks sielos skaistinimas gilės ir plėsis, tuo ji vis labiau ir labiau skleisis, ir tuo labiau taps jautresnė grožiui ir jo pažeidimams. Ir sureaguos skaistinimo ašaromis.

Tačiau veikdama, ji visada bus išmintingesnė ir toli žvelgianti, matydama savo pačios veiksmo toli siekiančias pasekmes net visoje kūrinijoje, ne tik atskirame epizode, kuriame ji veikia ryžtingai.

Tiems iš jūsų, kurie tokių patyrimų dar nepažino, arba kurie jau su jais susidūrė, ir galbūt net išsigando, pasimetė, ar tik nesusimaišė jiems protas, kad jie nebežino, kas su jais čia vyksta, aš tvirtai sakau: Džiaukitės tokiomis *mano ašaromis, kurios skaistina jūsų sielą*. Tik jos ir leidžia užmegzti kietą kaip titną ryšį su Tėvu, kuris yra tuo pačiu ir minkštas kaip vaškas savo turiniu. Jūsų siela tampa jautri savo viduje ir tuo pačiu ryžtinga ir drąsi veikdama išorėje. Ir visą laiką ji lieka išmintinga, nes išminties semiasi iš Tėvo, ir savo gyvulinio genetinio paveldėjimo protą vis labiau ir labiau keičia į mano gyvą ir dvasinį protą.

84. Realus jūsų proto pakeitimas į mano protą

Pasakymas, jeigu jums jūsų pačių protas ne padeda, o trukdo, pakeiskite savo protą mano protu, yra teisingas ir atitinka tikrovę. Savo gyvulinį protą jūs ir galite pakeisti mano dvasiniu protu, kuriuo aš ir vadovavausi priimdamas visus sprendimus, kada gyvenau tarp jūsų.

Kada tik iškildavo kokia nors problema, koks nors esminis reikalas, tada būtinai kreipdavausi į Tėvą ir klausdavau Jo patarimo. Ir Jis man suteikdavo, per savo dvasią, per Minties Derintoją, kuris gyveno mano gyvulinio genetinio paveldėjimo prote, kurį aš buvau gavęs per visą Juozapo ir Marijos protėvių paveldėjimo liniją. Ne tik jų tėvų, ir jų tėvų tėvų, bet per visų jų protėvių protėvių iki pat pirmųjų jų linijos tėvų asmenų.

Tačiau kad ir kaip atrodytų keista, mano įsikūnijimas žmogiškuoju pavidalu turėjo ir visą šitą genetinį intelektualų paveldėjimą, ir visą savo dvasinį Sūnaus

Kūrėjo, Visatos vieno iš dviejų Sutvėrėjų, drauge su Visatos Motina Dvasia, Dievo Tėvo Sūnaus, potencialą. Ir mano atžvilgiu jūs turite suvokti, kad aš turėjau lygiai tokias pačias savo gyvulinio genetinio paveldėjimo proto-intelektu savybes, kokias turi ir bet kuris kūdikis, gimęs jūsų planetoje, ar bet kurioje kitoje mano visatos planetoje. Tai reiškia, kad ir jūsų visas gyvulinis genetinis intelektu paveldėjimas yra perduotas jums ne tik iš jūsų tėvų ar senelių, bet per visas protėvių genetinio paveldėjimo linijas, kurios lygiai taip nusidriekia per du tūkstančius metų iki mano buvimo žmogaus pavidalu laikų, ir tuomet lygiai taip pat eina vis tolyn ir tolyn į praeitį, kaip ėjo ir Marijos ir Juozapo intelektualinio paveldėjimo genetinės linijos iki jų pirmųjų žmogiškųjų tėvų.

Tuo tarpu Minties Derintojo man buvo atveriami mano dvasinio potencialo vis didesni ir didesni dvasiniai klodai, kuriuos aš turėjau kaip Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus, manųjų Tėvų, vaikas, kaip Sūnus Kūrėjas turintis laisvą valią. Jūsų dvasinis potencialas, kiekvieno iš jūsų dvasinis potencialas, yra Visuotinio Tėvo jums, kiekvienam, padovanota asmenybės dovana su visu jos dvasiniu potencialu ir laisva valia.

Dėl to, tie iš jūsų, kurių genetinis palikimas gali atrodyti yra labai prastas, nes labai menki buvo jų tėvų ar senelių intelektualūs pasiekimai šitame pasaulyje, tikrai neturėtų dėl to nusiminti, nes jūs visiškai nieko nežinote apie savo tolimesniųjų protėvių veiklą šitame pasaulyje tuometinėje kartoje ir tuometiniame amžiuje. O kad galėtumėte padaryti teisingas išvadas, turite žinoti visą informaciją iki pat savo pirmųjų protėvių.

Todėl jūsų ir genetiniai tyrinėjimai, ir bet kokia genealoginio medžio istorinė informacija yra ne daugiau, kaip šito paties medžio vieno lapo aguonos grūdėlio dydžio erdvės ir istorijos tyrinėjimas. Dėl to ir išvados, kad ir kaip norėtumėte, nei genetikoje, nei genealoginio medžio nagrinėjime neatitinka tikrosios vertės. Tai lygiai tas pats, kaip tyrinėti tik vos iš paties žemės plutos paviršiaus išsiveržusią lavą ir jau beveik ataušusią, ir mėginti nustatyti žemės branduolio savybes.

Žmogaus gyvybės atžvilgiu taikyti tokias išvadas, daryti kokius nors apibendrinimus, yra dar labiau *klaidinga*.

Dėl to, jūs turite žinoti, ir vis daugiau tuo remtis savo gyvenime, kad bet koks genetinis paveldėjimas, perduotas per kartų kartas, nuoširdžiai sielai, trokštančiai meilės ir tiesos, yra ne kliūtis, kad net ir savo menką genetinį paveldėjimą galėtų pranokti dvasiniu ryšiu su Tėvu, ir šitokiu būdu daugiau atskleistų savosios dvasinės asmenybės potencialą. Nė vienas iš jūsų neturite jokių neįveikiamų kliūčių savosios asmenybės vis didesnio ir didesnio potencialo pavertimui realiu, aktuali, įsisavintu ir pasireiškiančiu kasdieniame gyvenime.

Ir tiems iš jūsų, kuriems dar sunku iš karto tiesiogiai bendrauti su Tėvu,

nes jūsų iki šiol šito nemokė nei šeimoje, nei bažnyčioje, nei mokykloje, galite kreiptis į mane. Nesvarbu į kurį iš mūsų kreipsitės, į Tėvą ar į mane, aš visus jūsų kreipinius žinau kaip patenkinti, net ir taip, kaip juos patenkinti žino ir Tėvas. Dėl to jūs galite palaipsniui bendraudami ir su manimi, vis labiau ir labiau pasitikėti ir manimi, ir Tėvu, nes bendraudami su manimi, nuoširdžiai bendraudami, jūs vis labiau ir labiau savo gyvulinio paveldėjimo protą keisite mano protu, ir vis labiau imsite atsiremti į Tėvą, net ir taip, kaip ir aš vis labiau ir labiau ėmiau remtis į Tėvą, kada buvau žmogiškuoju pavidalu kaip Jėzus iš Nazareto.

85. Mano vaikystė nebuvo tobula

Pasitikėjimas Tėvu ir atsirėmimas į Tėvą man neatėjo iš karto per akimirsnį. Tai buvo ilgas ir varginantis kelias mano gyvulinio genetinio paveldėjimo protui. Jis visą laiką, kaip ir jūsų protas, daug kuo nepasitikėjo, daug kuo abejojo, daug ko nesuvokė, ir visą laiką klausinėjo ir ieškojo.

Ir jūs nesibaiminkite dėl to, kad daug ko nežinote. Klausinėkite, ieškokite. Jūsų gyvulinis ego neleidžia jums paklausti to, ko nežinote. Klauskite be jokios baimės, nes nėra nė vieno visame pasaulyje žmogaus, kuris žinotų viską. Tada sugriūtų visa kūrinija, nes nebektų prasmės augimas. O augimas yra įmanomas, kada vis gali sužinoti daugiau ir patirti daugiau, ir tuo žinojimu bei patyrimu pasidalinti su tais, kurie šito ieško ir nori patirti. Dėl to nevaržykite savo ego baimės pančiais, o drąsiai klausinėkite ir tyrinėkite.

Jūs dabar esate tikrieji mokslininkai tyrinėtojai, kurie eina nepramintu keliu, keldami sau klausimus ir ieškodami atsakymų, susipažindami su kitų pasiekimais ir pritaikydami juos savuose tyrinėjimuose. Nebijokite tyrinėti tiek gyvenimo, tiek savęs. Kuo daugiau tyrinėsite, tuo daugiau patirsite.

Ir jokių būdu nebijokite klaidų. Nėra nė vieno neklystančio. Net ir tie, kurie teigia, kad aš nugyvenau gyvenimą neklysdamas, šitaip teigdami klysta. Aš nebuvau robotas ar automatas, užprogramuotas iš anksto. Aš lygiai taip turėjau emocijas ir susierzinimo protrūkius. Tik jūs šito nežinote, nes manojų gyvenimo aprašymų niekur neskaitėte.

Jeigu aš būčiau buvęs kitoks negu visi kiti vaikai, tai manęs būtų nesupratę mano draugai. Aš negalėjau išsiskirti iš kitų. Aš buvau labai energingas vaikas. Ir mėgau lygiai taip lakstyti ir laiptuoti po kalnus, kaip ir kiti vaikai. Dėl to motina pergyvendavo, kad man kas neatsitiktų. Aš irgi nepareidavau namo laiku, stipriai užsižaidęs su draugais, ir dėl to buvau baramas, bet į tuos barimus žiūrėjau, kaip ir visi kiti mano draugai, tiesiog kaip tėvų neišvengiamą auklėjimo priemonę. Man buvo įprasta nuo ankstyvo amžiaus bendrauti su savo Tėvu danguje, nes

pamačiau, kad nei mano draugai, nei mano tėvai, nei mokytojai man nieko negalėdavo aiškiai paaiškinti apie Dievą, nes tie žydų garbinami raštai man atrode netikri ir juose man nebuvo mane patenkinančių atsakymų. Dėl to bendravimas su Tėvu, kaip aš jį vadindavau, pasišnekėjimas su Tėvu, mane ramino. Jeigu man būtų atsakymus pateikę gilesnius tėvai ar draugai, ar mokytojai, gal būčiau mažiau ieškojęs jų iš Tėvo, gal būčiau dar daugiau sukėlęs rūpesčių ir tėvams, ir draugams, ir mokytojams.

Bet mano žingeidumas ir judrumas buvo ir taip daug kam sukuriantis daug problemų. Aš nebuvau mušeika. Tačiau niekada nevengiau konfliktų, kad apginčiau kitą ar kad apsiginčiau pats. Tas tiesa, aš jų nesukeldavau, ir pats nereaguodavau iš karto. Tačiau ne kartą namo buvau grįžęs po susirėmimų su vaikais jausdamas pyktį, kad jie tokie kvaili ir tuoj puola muštis. Man tas labai nepatiko, tačiau, kad mane kas vadintų bailiu, niekada niekam nesudariau tokios progos. Aš net su vyresniais už save vaikais elgdavausi lygiai taip, kaip ir su savo bendraamžiais. Dėl to esu nuo jų ne kartą gavęs į kailį. Tačiau jūs turite suvokti esminį dalyką, kad Nazaretas buvo nedidelis miestelis, kuriame visi vienas kitą pažinojo, dėl to ir tokie konfliktai negalėjo būti žiaurūs ir turėti labai skaudžių pasekmių, kokias sukelia jūsų dabartiniai konfliktai net tarp paauglių. Tuo metu žmogaus gili baimė dėl Dievo baismės vertė jį nuo mažų dienų neužmiršti šitos Dievo nuostatos už bet kokią pražangą.

Nazareto gyvenimas buvo daug laisvesnis negu Judėjos kaimų ar miestų gyvenimas. Dėl to ir pasibaksnojimo tarp paauglių būdavo daugiau negu Judėjoje. Galilėja tarp Judėjos fariziejų ir rabinų turėjo menką reputaciją. Dėl to, jų supratimu, iš ten negalėjo kilti nieko rimto, kas pamalonintų Dievą Jahvę, o tik problemos. Todėl ir mūsų vaikiški susidūrimai buvo visiškai įmanomi, nes mes nebuvome auklėjami taip griežtai, kaip Judėjos žydų vaikai.

Kada jūs mane pateikiate savo pasakojimuose ar rašymuose, kaip vien tik gerą ir vien tik Dievo meilės įsikūnijimą, tai jūs mane parodote tik iš išorės. Jūs nieko nepasakote apie mano vidinius jausmus ir pergyvenimus, kurių jūs nė vienas negalėjote nei žinoti, nei numanyti apie juos. Juos žinau tik aš ir mano Tėvas. Ir niekas kitas negali vietoje manęs atspindėti mano tikrojo gyvenimo konkrečių epizodų. O jie nevysi buvo vien tik Tėvo meilės prasiveržimai mano gyvenime. Tačiau ryšys su Tėvu, vis labiau mane patraukiantis iš vidaus, vis labiau leidžiantis patirti realų poveikį, man leido pačiam pajauti, kad tai yra kažkas tikra ir kad šito tikrumo pasigendu bendraudamas su tėvais ir draugais. Dėl to vis daugiau ir daugiau atsiremdavau į tokių ryšių savyje. Tai man ir leido susilaikyti nuo tokių ydingų poelgių, kurie jau tuo metu buvo paplitę tarp jaunų žydų, vyno gėrimas, linksmybės su moterimis.

Tačiau aš šito ryšio siekiau ne tik savo pastangomis, bet taip pat ir man

pačiam nesuvokiama trauka iš vidaus. Man tikrai buvo malonu jausti tokią ramybę ir palaimą savo paties viduje. Ir šitokia maloni trauka leido man patirti, kad šitame ryšyje yra kažkas daug giliau, negu mano žmogiškasis protas gali suvokti ir paaiškinti kitiems. Todėl man visa tai reikėjo laikyti savyje. Savyje, kol dar ir pats negalėjau paaiškinti sau pačiam, kas gi vyksta mano viduje, mano prote, ko net ir aš bijau atskleisti kitiems.

Šitokia būseną mane ir malonino iš vidaus, kad žinau kažkokią paslaptį, ir neramino mano protą, nes jis nežinojo, kas tai. Bet vis tiek mano žingeidus protas, tas gyvulinio paveldėjimo protas, ieškojo atsakymų, iš kur ateina tas malonus pojūtis ir vidinė ramybė, kad mane nustoja jaudinti ir erzinti net ir mano bendraamžių kvaili veiksmai, užsipuolimai, kada aš vis mažiau bereaguodavau į jų laidomas replikas, jog aš vis daugiau tampu svajotoju-filosofu.

86. Energetiniai virpesiai perduoda informaciją per sąmonę ir pasąmonę

Kada tik jūs ieškote atsakymų savo viduje, tai nemanykite, kad jūs gaunate juos susigalvodami vien tik patys. Tai, ką jūs pasiimate iš savo ankstesnių perskaitytų knygų, girdėtų pasakojimų, ar bet kokių kitų informacinių šaltinių, kurie jau seniai buvo jūsų užmiršti, ir pati informacija lygiai taip pat tiek giliai nugrimzdo į pasąmonę, kad jūs nebeprisimenate, jog tokią informaciją esate turėję, jums net suteikia jūsų vadinamą *de javu* reiškinį, tarsi toje vietoje jau esate buvę, tarsi tai jums jau vyko. Ir šitą reiškinį daug kas mėgina aiškinti kaip įrodymą jog egzistuoja kiti ir ankstesni gyvenimai, jūsų vadinama reinkarnacija. Tai ne kas kita, kaip jūsų pasąmonės žaismas, kurį kartais pajunta jūsų smegenų centras, pajunta siunčiamus pasąmoninius signalus kaip jūsų sąmonės lygio informacijos virpesius. Jūs jau žinote, kad virpesiai turi savo atitinkamą energetinę informaciją. Tik energetinių virpesių dėka jūs ir galite suvokti, samprotauti, ir vieni su kitais bendrauti. Tik jūs klaidingai manote, jog bendraujate žodžiais ar kitais matomais ar girdimais simboliais.

Jūs puikiai žinote, kad delfinai neturi savo kalbos, kuri būtų išreiškiamą žodžiais, bet jūs juos labai teisingai laikote protingais žinduoliais, nes jie sugeba virpesių pagalba vieni su kitais bendrauti. Net ir su žmogumi. Dėl to tie virpesiai, kurie sklinda iš jūsų pasąmonės ir pasiekia jūsų sąmonę, lygiai taip pat suteikia jums informaciją, kurią jūs, nežinodami jos prigimties, imate priskirti kažkokiems ankstesnių gyvenimų prisiminimams ar toms vietoms, kurių anksčiau nematėte, tačiau kurios tuo metu jums tarsi yra ir pažįstamos. Būtent tuo metu jūs ir gaunate iš pasąmonės gausybę informacinių pasąmoninių

virpesių, kurių kilmė jums visiškai nežinoma ir neįtariama, jūs visą dėmesį, savo sąmonėje, sukonzentruojate į dabarties akimirką, nuspalvintą minties, kad šita akimirka jau buvo kažkada patirta. O tai, kad pasąmoninės informacijos vienas niuansas buvo užfiksuotas kieno nors pasakytu žodžiu net vaikystėje, kitas niuansas buvo užfiksuotas kokios nors minties dėka jums skaitant kokią nors knygą, dar kitas, klausantis žinių per radiją, dar kitas, kalbantis su jūsų vaiku, dar vienas niuansas nusėdo jums net nesuvokiant, kada važiuojate net nežinodamas, kad važiuojate labai panašia vietoje daug metų iki šitos akimirkos ir visai kitoje vietoje, gal ir kitoje šalyje, dar kitas neužfiksuotas niuansas kilo sapne, ir tokių niuansų, jūsų sąmonėje, nusėdo ne vienas tūkstantis, o dešimtys, šimtai tūkstančių, kurie atskirai paimti jums nieko nei pasakytų, nei suteiktų kokios nors informacijos jūsų sąmonei, nes jie nebuvo sąmonės lygiu užfiksuoti, nebuvo suvokti, nebuvo *realūs*, bet jie buvo kaip pasąmoniniai virpesiai, kurie po daugelio metų iškilo atskiru vaizdiniu, tačiau *sąmonės lygiu* suvoktu tik kaip tarsi buvusiu jūsų asmeninėje patirtyje.

Tai tik parodo, kad sąmonė yra jūsų sąmonės lygiu neužfiksuotų informacinių energetinių virpesių milžiniška saugykla, kurią galite iš netvaringos ir chaotiškos paversti labai naudingą informacijos šaltiniu jūsų pačių sąmonei, jeigu tuos pasąmoninius energetinius-informacinius virpesius išmoktumėte reikiamai iškelti į sąmonės informacinių virpesių lygį, kuriame veikia jūsų sąmoningas protas. Dabar jūsų protas yra aptingęs, dėl to iš sąmonės jūs nepasiimate visiškai nieko, nebent ji pati, esant tam tikroms aplinkybėms, šituos pačius energetinius virpesius išmeta į jūsų sąmonę.

Tačiau net ir tada jie lieka jums mįslingi ir nepaaiškinami. Tai susiję su tokiais reiškiniais, kaip spiritizmas, būrimai, astrologiniai pranašavimai, kada pasąmoniniai informaciniai-energetiniai virpesiai kai kurių žmonių yra paverčiami sąmonei suvokiamais virpesiais, tačiau kurie neturi nieko bendro su realia tikrove. Tai žmogaus sąmonės informaciniai virpesiai pateikiami kaip troškimai, kurie gali kartais tik atsitiktinai sutapti su realiais įvykiais. Tačiau jokių būdu tai nėra tokia informacija, kuri būtų organizuota taip, kaip ją sugeba organizuoti itikėjusiojo į Dievą ir pažįstančio Dievo kūriniją sūnaus ar dukros sąmonės virpesiai.

Dėl to nuo tokių save apgaudinėjančių ir pragaištingų užsiėmimų, kaip astrologija, būrimai, spiritizmas griežtai atsiribokite. Tai nieko nesiskiria nuo narkotikų priklausomybės, kada žmogaus smegenims būtinos tokios energetinės informacijos vibracijos, kurias sukelia narkotikų energetiniai informaciniai virpesiai sąmonės lygiu. Todėl žmogus mato haliucinacijas, jaučia pakylėjimą, ir nori šito atsipalaidavimo vėl ir vėl. Tačiau pripratimas prie tokių energetinių virpesių, kurie yra paties žemiausio lygio, kad net ir paties žemiausio *sąmonės lygio* virpesiai tokiam mirtingojo protui sukelia baimės pojūtį, fizinį skausmą, jeigu

kurį laiką šitame sąmonės lygyje mirtingasis lieka nesugrįždamas į sąmonės narkotizuotų žemų virpesių lygį. Dėl to narkomanui būtinos dirbtinės priemonės, kad jis galėtų vėl pasinerti į sąsąmoninį ir visiškai nerealų lygį, kuriame jis jaučia žemų energetinių informacinių virpesių poveikį savo smegenų centrui. Štai dėl ko yra siekiama bet kokiomis priemonėmis vėl patirti tuos virpesius, kurie atitiktų to žmogaus smegenų centro sąsąmoninius virpesius, kuriuos sužadina žemi energetiniai informaciniai virpesiai, esantys narkotinėse medžiagose.

Vienintelis kelias iš tokios pragaištingos valią paralyžiuojančios priklausomybės yra ne jūsų siūlomi įvairūs psichologiniai ir gydomieji metodai, bet nuoširdus tokio sąsąmonės žemų virpesių valdomo žmogaus žemų virpesių pakeitimas aukštesniais ir šviesesniais virpesiais per gyvo ryšio su Tėvu užmezgimą. Ir tada toks narkotizuojančių medžiagų vergovėje atsidūręs žmogus, nesvarbu mažas ar didelis, jaunas ar senas, *visada* yra išvaduojamas. Tėvas nesukūrė šito pasaulio, ir žmogaus, tam, kad jį kankintų per daugelio gyvenimų patyrimą, kaip ir per vieno vienintelio materialaus gyvenimo patyrimą. Ir jeigu dėl savo neišmanymo ar dėl kokių nors nuo to žmogaus nepriklausančių aplinkybių jis atsidūrė narkotinių medžiagų žemų energetinių informacinių virpesių nelaisvėje, jam išsilaisvinimas yra tik per *įtikėjimą į Tėvą* ir Jo meilės pačių aukščiausių, skaisčiausių, ir stipriausių energetinių informacinių virpesių patyrimą savyje.

87. Pagalba malda – veiksmingiausia

Tą žinodami, jūs galite padėti vieni kitiems ne tik apsisaugoti nuo to, kad neatsidurtumėte tokioje žemų virpesių priklausomybėje – narkotikų, alkoholio, tabako, būrimo kortų, astrologinių horoskopų, azartinių lošimų – bet ir jau atsidūrusiems; tiems, kuriuos pažįstate, ar net savo šeimos nariams. Net ir tai, kad jūs nuoširdžiai jiems savo nuoširdžioje maldoje siūsite meilės virpesius, taip pat turės įtakos jų išsivadavimui. Tačiau pats galingiausias išlaisvinantis poveikis yra tuomet, kada jūs meldžiatės drauge su tuo žmogumi. Visada turėkite minty, kad maldos poveikis meldžiantis vienu metu keliems prilygsta besimeldžiančiųjų skaičiaus kvadratui. Dėl to, jeigu melsis visi šeimos nariai – tuo pačiu metu ir nuoširdžiai – tai poveikis bus toks, tarsi tą darytų pavieniui jau nebe tiek žmonių, kiek yra toje šeimoje, o tas šeimos narių skaičius pakeltas kvadratu. O jeigu dar prie jų tuo pačiu metu prisijungs ir tos šeimos narių bičiuliai, bendradarbiai, tai poveikis dar labiau išaugs. Nors malda truks lygiai tiek, kiek ji truktų meldžiantis ir vienam mirtingajam. Jūs tik pagalvokite, kokia tai galinga meilės virpesių jėga, kuri bus nukreipta į tą, kuris yra atsidūręs tokioje sunkioje padėtyje – tiek savo

fizinio kūno prasme, tiek dar baisiau, savosios sielos prasme. Tai pati sunkiausia akimirka kiekvieno mirtingojo gyvenime, kada net jo potencialiai nemirtinga siela atsiduria tokiame pavojuje, kad ji gali taip ir neišsilaisvinti iš materialių pančių ir nebeturėti galimybės žengti pas Tėvą aukštesniu lygiu – išsilaisvinusios sielos pavidalu.

Būtent dėl to, kad galėtumėte padėti tokiems jūsų sielos broliams ir seserims, jums yra būtinas įtikėjimas ir Tėvo atradimas savo pačių viduje. Tik taip jūs turėsite drąsos suteikti tokią veiksmingą pagalbą, kokios nesiūlo nė viena žmogaus sukurta organizacija. Jūs turite patys tapti Tėvo meilės laidininkais, kad galėtumėte Jo meilės virpesius pasiųsti nelaimingam savo sielos broliui ar sesei. Tuo labiau, kad šitaip elgdamiesi, jūs ir patys, visi šitame sielos gelbėjime dalyvaujantys, augate savo siela, bręstate savo Tėvo pažinimu, kuris tik dar kartą jums patvirtins, kad Tėvo meilė yra visagalė, kada pamatysite išsilaisvinusį iš narkotikų savo brolių ar sesę. Toks patyrimas jums suteiks dar didesnę pasitikėjimą Tėvu. Ir tuo pačiu jūsų noras dar labiau padidės atsiduoti tokio mylinčio Tėvo vedimui ir remtis tik į Tėvą, kuris niekada neatstumia ir niekada nesiunčia jokių sunkių išmėginimų jūsų fiziniam kūnui ar jūsų sielai. Jis jums siunčia tik meilę ir nieko daugiau be meilės. Tačiau patys atsisakydami Jo siunčiamų meilės virpesių, kurie jau yra jūsų viduje, jums tik lieka juos atrasti, jūs patys ir kankinate tiek save, tiek sukeliate didžiulius kančių kitiems, net ir visai žmonijai, ir visai kūrinijai.

Štai dėl ko žengiant su Tėvo meilės virpesiais savo pačių viduje jūs esate *nugalėtojai*. Tačiau ne tokie nugalėtojai, kurie džiaugiasi tuo, kad yra pirmi, bet kurie džiaugiasi tuo, kad yra toks *mylintis ir gyvas Tėvas*, kuris išlaisvina iš nuodėmės ir apkabina savo meilės glėbyje visus, ir kiekvieną atskirai, ir myluoja visus, ir kiekvieną, vienodai, tarsi tai būtų vienas vienintelis Jo vaikas visoje kūrinijoje. Net ir tą, kuris yra narkotikų ar alkoholio, nusikaltimų ar nuodėmių nelaisvėje. Jis vis tiek ragina iš tokios duobės keltis ir žengti į meilę ir šviesą. Ir tik šitą meilės virpesį pajautęs savo paties viduje, žmogus ir pradeda keltis ir žengti vedamas šitos pačios meilės į šviesą ir į vis didesnę meilės virpesių lietu, kol siela ima atsigausti nuo šito gyvojo vandens, kuris vis nepaliaujamai liejasi ir liejasi, kol pavirsta į ežerą, o jis vis liejasi, kad tas ežeras vis auga savo krantais toldamas bei savo gelme gilėdamas, kol pavirsta į visą vandenyną, kuriame ir maudo ir skandina išlaisvintą ir mylimą sielą.

Ir jūs, kiekvienas, galite tapti matomu to lietaus piltuvėliu į narkotikų nelaisvę patekusių savo sielos brolių ir sesių sielas. Tai yra vienintelis kelias, kaip tuos kenčiančius išlaisvinti iš tokios kančios ir vergystės.

Lygiai taip ir su tais, kurie dėl savo gobšumo ir didžiulio savo ego poveikio, narkotikus gamina ir platina. Ir už juos turite su meile ir iš visos širdies

melstis, ir lygiai taip jiems siųsti meilės lietaus gyvąjį vandenį.

Jūs bjauritės jų veiksmais, kurie neša nelaimes ir pragaištį visai žmonijai, tačiau turite mylėti šituos dar didesnius vergus ir nelaimėlius, kurie yra savo ego pačių žemiausių virpesių nelaisvėje. Jie nesupranta, ką daro. Jie nesupranta, kad tokiais veiksmais jie naikina pirmiausia patys save. O nesupranta dėl to, kad jie yra vargšai, nes niekas jiems šitokios meilės ir šviesos nerodė ir nedemonstravo, kada jie augo, kada buvo patys imliausi gėrio ir meilės virpesiams. Tada jų niekas nepripildė šituo gyvuoju Tėvo meilės vandeniu. Tėvas ir jiems liejo meilę, lygiai kaip ir dabar ją lieja jiems, tačiau nei tada, nei dabar šalia jų nebuvo gyvo ir matomo jiems tos meilės piltuvėlio, koku esate tapę jūs. Dėl to jie buvo nuskriausti meile ir šviesa. Dėl to jie ir negali elgtis taip, kaip elgiateės jūs, kupini meilės ir šviesos. Bet vis tiek jie yra jūsų sielos broliai ir sesės. Ir juose gyvena Tėvo dvasia, kaip ir jūsų viduje. Dėl to ir jūs turite juos mylėti lygiai taip, kaip ir tuos, kuriuos jie skriaudžia dėl savo tamsumo ir neišmanymo ir užjausti juos, kad šitaip jie save skriaudžia ir žudo savo sielas.

88. Nekalti tie, kurie kalė mane ant kryžiaus

Kada aš buvau kalamas ant kryžiaus kaip žmogus tarp žmonių, tada aš galėjau išsilaisvinti kaip dvasia, kaip Visatos Sutvėrėjas ir Valdovas, su visa galia ir valdžia, tačiau mano meilė ir Tėvui, ir jums, ir tiems, kurie mane kalė, neleido elgtis kaip nors kitaip, kaip tik parodyti visiems, kad su Tėvo meile, tik su meile, galima ištvirti bet kokį fizinį kūno skausmą ir bet kokią panieką sielai, ir tuo pačiu likti toje pačioje Tėvo meilėje ir tiesoje nieko nekaltinant, nieko nesmerkiant, nieko neteisiant, tik mylint, mylint, ir mylint visus vienodai, visus iki vieno. Net ir tuos, kurie kala realiais materialiais instrumentais ir vinimis gyvą žmogaus kūną. Ir nuoširdžiai melsti Tėvo, kad Jis atleistų jiems, šitiems paklydusiems ir pasimetusiems Jo vaikams jų darbus, nes jie juos dirba dėl savo neišmanymo, dėl savo tamsos.

Ir daug didesnę nuodėmę daro tie, kurie sėdi aukštuose religiniuose postuose, kurie sėdi politiniuose postuose, ir kurie tik žodžiais, labai skambiais žodžiais, skalambija apie mane, apie Tėvą, apie kovą su narkotikais, apie moralę, apie gėrį, apie teisingumą, apie meilę, apie grožį, bet patys ir piršto nepajudina, kad savo siela atsigręžtų į savo pačių lūpomis tariamas vertybes ir savo gyvu pavyzdžiu liudytų patį tą kelią, kaip visas tokias vertybes kurti, kad jomis galėtų džiaugtis visi.

Dėl to aš kaltinau fariziejus ir rabinus prieš du tūkstančius metų, kad jie dedasi išmaną kaip padėti žmogui gyventi pagal jų Dievą, kai patys savo mokymais negyvena.

Tai kaip gi tada pavadinti tokį mokytoją, kuris moko to, kuo pats nesivadovauja? Kaip gali žmonės eiti paskui tokį mokytoją, kada pats mokytojas neina savojo mokymo keliu? Ar dėl to yra kaltas tas, kuris moko, ar tas, kuris yra šitaip mokomas, bet nežino, kaip tuo mokymu vadovautis, nes nemato mokytojo pavyzdžio? Ar gali mokytojas turėti nuoširdžių ir dorų mokinių, jeigu pats mokytojas apgaudinėja savo mokinius sakydamas jiems viena, o darydamas kita?

Štai dėl to aš varčiau pinigų keitėjų stalus sinagogoje ir variau, paėmęs rimbą, gyvulius iš Tėvo namų, nes ten šventovė buvo teršiama nedorais ritualais ir menkaverčiais veiksmais, kurie žmogaus sielą tik kankino ir kūną slėgė nepakeliama pinigine našta, kurios reikalavo rabinai – mokėti aukojamais gyvūnais ir piniginiiais mokesčiais, kad per tuos ritualus negalėtų prisibelsti iki Tėvo širdies. Dėl to aš rabinus ir fariziejus kaltinau, kad jie rūpinasi tik savo išoriniu spindesiu, visiškai nekreipdami jokio dėmesio į savo vidų. Drabužiai puošnūs, ritualai iškilmingi, o žmogaus siela kenčia nuo neteisingumo ir priespaudos, kurią ir sukelia šitų pačių ir negyvų ritualų jungas. Dėl to aš prašiau Tėvo, kad Jis atleistų tiems, kurie mane kalė ant kryžiaus, nes jie *tikrai* nežinojo, ką daro, kitaip jokiū būdu nebūtų kalę.

Tačiau rabinai ir kiti fariziejai sąmoningai griebėsi manęs sunaikinimo plano. Jie tą darė giliai apsvarstydami ir pasirinkdami įvairiausius sprendimus, kada vieną įgyvendinti nepasisekdavo, imdavosi kito, bet kiekvienas naujas sprendimas vis patvirtindavo ankstesnį, nepavykusį įgyvendinti. Jie *žinojo*, ką daro. Dėl to jų kaltė yra jų *nuodėmė*.

89. Kieno šiandien yra tamsa?

Lygiai taip ir su jūsų dabartiniais laikais. Ir dabar tarp jūsų yra pilna rabinų ir fariziejų, kurie daro žinodami, kad daro blogai, neleidami žmogui atsitiesti nuo sunkių mokesčių naštos, nuo negyvų ritualų ir dogmų priespaudos, nors jų spindintis išorinis pasaulis liudija, kad jie tokios pačios naštos neneša su tais, kuriems taiko savo gražius žodžius. Jie tokį dviveidišką gyvenimą tarp mano ir Tėvo meilės ir tiesos garsiai tariamų žodžių ir savojo realaus kasdienio gyvenimo pavyzdžio pastato milžinišką *negyvą bedugnę*, kuri juos ir atskiria ne tik nuo jūsų visų, bet ir nuo manęs ir Tėvo, kuris yra ir jų viduje. Tik jie Tėvo neatranda, dėl to šitaip ir elgiasi.

Tai šitokie yra dabartiniai rabinai ir fariziejai, kurie ir yra jūsų religiniai ir politiniai vadovai, laikraščių ir televizijų savininkai ir vadovai, kurie jums pateikia gražių žodžių vėrinius, bet patys tais žodžiais negyvena. Dėl to jie turi daugybę užtvarų ir sargybinių, kad prie jų negalėtumėte prieiti jūs, kuriuos kasdien jie

moko. Ir moko ne dėl to, kad būtų pajutę Tėvo meilę savyje ar atsivėrę man, bet dėl to, kad nori būti įtakingi ir galingi, kad turėtų kuo pasidžiaugti vieni prieš kitus, o labiausiai savo viduje. Ten, kur turėtų atrasti Tėvą, kur turėtų pajaušti Tėvo meilės virpesius, ten jie atiduoda visą savo vidų, visą savo ego žemų virpesių areną savojo netikro aš įsiviešpatavimui tikrojo, Tėvo padovanotojo aš, atžvilgiu. Dėl to jų tikrasis aš niekaip negali patirti Tėvo meilės gyvojo vandens, jų siela yra ištroškusi to paties gyvojo vandens, kuris girdo ir jūsų sielas, tačiau jie neleidžia savo sieloms atsigaiivinti gyvuoju Tėvo meilės vandeniu, kuris jau yra jų pačių viduje.

Ir jų veiksmai yra tarpusavyje susiję. Politikai priima tokius sprendimus, kurie yra palankūs tik nedidelei grupei žmonių, o tie įstatymai, kurių privalo laikytis visi, toms grupėms negalioja, nes nėra tokios valstybėje jėgos, kuri priverstų juos laikytis. Kada vyksta kova tarp savojo aš ego ir dieviškojo aš ego žmogaus viduje, tada laimi kovą žemesnis ir netikras ego, jeigu nėra nuoširdaus ryšio su Tėvu, jeigu pirmiausia nesiekiami savojo aš nušvitimo, jeigu netrokštama tapti tokiu, koks yra Tėvas. Tada visada viršų paima žemasis ir materialusis gyvulinis protas, kuris visada diktuos tokius sprendimus, kurie visomis išgalėmis pataikaus tokių pačių žemų virpesių valdomiems kitiems save apgaunantiems protams ir netikriems aš. Ir vieni kitus pritrauks panašiais žemais virpesiais. Tada jie vienijasi ir buriasi, ir drauge mėgina mąstyti, kaip galėtų patenkinti savo interesus, nesvarbu, kiek tai kainuotų kitiems.

Politikų interesai yra siekti palankių sąlygų savo politinėms partijoms, kad gautų valdžią, laikraščių savininkų interesai turėti savo įtaką ir savo interesų patenkinimą dar ir pelno gavimo būdu. Dėl to žemi jų sąmonės virpesiai spinduliuoja tik tokią energiją, kad jų protas gali priimti tik savajam ego naudingus sprendimus. Kompromisai yra galimi tik iki tam tikros ribos, kurią gali suvokti jų protas. Tačiau, kada toji riba yra pasiekama, tada įvyksta arba skilimas, arba griebiamasi bet kokių metodų, kad iškilusį savo interesų patenkinimui pavojų pašalintų. Būtent dėl to mane fariziejai nukryžiavo, nes būtent aš jiems sudariau tą didžiausią pavojų jų ego interesų patenkinimui.

Ir dabartiniais laikais bet kokia šviesi mintis, bet kokia dvasinga apraiška nesuranda jokio, net mažiausio takelio nei į laikraščių puslapius, nei į radiją, nei į televiziją, nei į vyriausybę, nei į bet kokią kitą pinigų ir valdžios valdomą instituciją, jeigu šita šviesos ir dvasios apraiška gali sukelti grėsmę jų savanaudiškų interesų, tiek asmeninių, tiek grupinių, patenkinimui. Ir jūsų spauda, televizija, radijas nemoko, kaip gi surasti meilę ir šviesą savo viduje, kaip gi atrasti Tėvą savo viduje, kad galėtumėte patirti, kad esate viena ir dieviška šeima, kad jūsų kančios ir skausmai pasibaigs tik tada, kada ir spaudos, ir televizijos, ir radijo kompanijų savininkai ir vadovai, ir politikai, ir religininkai atras Tėvą savo pačių viduje.

Tas neįvyks vienu ir tuo pačiu metu. Bet žinokite, kad vis tiek tai įvyks. Ir įvyks daug greičiau negu daugelis iš jūsų manote. Ir šitas mano mokymas taip pat yra skirtas, kad išplėstų jūsų požiūrį į aplinką, į jus pačius, kad tuo pačiu irgi prisidėtų prie jūsų, kiekvieno, apsisprendimo atrasti Tėvą savyje, nesvarbu ar dabar esate politikas, kunigas, mokytojas, žurnalistas, verslininkas, sportininkas, tėvas, motina, sūnus, dukra, jaunas, senas, sveikas, ligotas, bet visas šitas mokymas yra skirtas tam, kad Tėvo meilė ir šviesa galėtų vis daugiau praskleisti tamsos uždangą, kuri dabar ir neleidžia sielai pamatyti Tėvo šviesos.

90. Dabartinių fariziejų dvideidiškumas

Dabartiniai fariziejai elgiasi lygiai taip rafinuotai, kaip ir mano gyvenimo žmogaus pavidalu laikais. Jie stengiasi prieš žmones pasirodyti esantys labai kilnūs, net kilnesni negu tuometiniai. Tuo jiems tenka didesnė atsakomybė už jų pačių dvideidiškumą. Jie kalba net apie žmogaus teisių gynimą, net steigia įvairias organizacijas, komisijas, ir tarnybas joms užtikrinti, bet visiškai nekreipia dėmesio ir įžūliai jas pažeidinėja patys, jeigu tik pastebi, kad tokie pažeidimai yra naudingi jų savanaudiškų interesų tenkinimui. Netgi griebiasi prievartos veiksmy, karo veiksmy prieš kitas, beginkles ar silpnai ginkluotas, valstybes. Jie drąsiai aukoja kitų gyvybes, kad tik jų savanaudiški siekiai, bet kokia kaina, net *kitų gyvybės kaina*, būtų patenkinti. Ir tas ypač būdinga dabartinių laikų politikams ir televizijos ir laikraščių savininkams.

Ar gali būti kas nors ciniškesnio ir žiauresnio kaip per televiziją stebėti karą? Karą, kuris yra sąmoningai išprovokuotas ir demonstruojamas visam pasauliui, kad jis stebėtų ir drebėtų, net nesusimąstydamas, kad yra žudomi Dievo vaikai. To paties Tėvo vaikai, Tėvo, kuris juos myli ir kuris mane atsiuntė pas jus prieš du tūkstančius metų, kad aš jums galėčiau, jums suprantama kalba ir suvokiamu savo gyvenimu, pademonstruoti, kaip jūs turite gyventi vieni kitus *mylėdami*.

O ką daro jūsų dabartiniai politikai-fariziejai, religiniai lyderiai-fariziejai? Ką darote jūs visi, kurie tyliai su tuo sutinkate, kaip jūsų sielos broliai, vien tik dėl to, kad jų religiniai įsitikinimai yra kitokie, kad jie gyvena turtingose nafta pasaulio vietose, jūs sutinkate juos pavergti savo įtakai?

Ir dar kaip, prisidengdami kovos prieš terorizmą šūkiiais, žmogaus teisių užtikrinimu, demokratijos gynimu. Tai pati žiauriausia žmogaus ego žemiausių virpesių, savanaudiškų virpesių kova prieš aukštesnę savojo aš sąmonę. Ir šitą kovą laimi, kol kas besąlygiškai laimi, jūsų dabartinių fariziejų žemasis-gyvulinis aš. Ir jus lygiai taip veda į pražūtį. Lygiai tokią pražūtį, į kokią vedė mano laikų fariziejų veiksmai.

Jūs net nesusimąstote, kad šitaip, tyliai, stebėdami savo sielos brolių ir seserų žudymą neteisingame kare, jūs dar labiau slopinatė savo sielos išsiskleidimą ir įsiviešpatavimą jūsų gyvulinio ir agresyvaus aš atžvilgiu, tokio surambėjusio meilės ir tiesos aš atžvilgiu, kad jūs ir patys stovite ant skustuvo ašmenų ir net patys nesuvokiate, kad jus užhipnotizavo jūsų dabartinių laikų politikų-fariziejų kalbos ir veiksmai, jūsų dabartinių rabinų-kunigų fariziejų tuščios maldos, kurios yra ne kas kita, kaip jus klaidinantys negyvi ritualai, kuriuose jūs laisva valia sutinkate dalyvauti, kad patys žudytumėte savo sielas.

Tol, kol neatsiras nė vieno, kuris atvirai ir garsiai pradės sakyti, kad jūs turite atsikvošėti ir atsigręžti į Tėvą savo viduje, nelikti nuo Jo nususukę laikydamiesi vien tik negyvų ritualų ir tikėdami negyvomis tiesomis, tol jūs patys sau esate *pavojingi*. Ir tai yra vien tik dėl to, kad jūs nesate atradę Tėvo savo pačių viduje, kad ir manęs jūs nepažįstate, nors mano vardą kartoja jūsų lūpos, bet jūsų širdis nejučia gyvo dvasinio ryšio su manimi. Ir dėl to jūs taip žiauriai ir neteisingai elgiatės su savo sielos broliais, kurie lygiai taip pat yra paskendę negyvuose ritualuose ir dogmose, ir dėl to taip pat priima neteisingus ir save žudančius sprendimus. Tačiau jų klaidingi sprendimai nesuteikia jums jokios kitos teisės, kaip tik *už juos melstis, juos mylėti, ir užjausti*.

Bet tai jokiū būdu nesiderina su jūsų konkrečiais veiksmais, kurie sumanyti jūsų politinių vadovų-fariziejų savanaudiškų interesų tenkinimui. Jūs turite klausytis savo sielos balso, ar ji džiaugiasi ar liūdi, kada matote tokius veiksmus jūsų tokiame mažičiame kaip aguonos grūdelis pasaulyje. Jūs net nesuvokiate, koks yra trapus jūsų pasaulis, kaip lengva jame pažeisti meilės, Tėvo meilės, įstatymą, o priešasties-veiksno-pasekmės dėsnis galioja visada. Neskriauskite savęs. Nustokite pritarti tiems veiksams, kurie jūsų sielą verčia verkti ir liūdėti. Ir drąsiai atsiduokite Tėvo vedimui iš vidaus, kad ir kokios būtų skaudžios pasekmės jūsų kūnui, tačiau nerizikuokite savo sielos išlikimu po savo kūno mirties. Niekas, absoliučiai niekas, jūsų negali priversti jus elgtis prieš Tėvo meilės valią. Atsiminkite, kad Tėvas myli visus, net ir tuos, kurių neapkenčia jūsų politikai-fariziejai, kurie jums primeta savo sprendimus ir savo sąmonės, gyvulinės sąmonės, virpesius, o jūs neturite jokio pagrindo, kuris nejudėtų po jūsų kojomis, kad galėtumėte, tvirtai stovėdami, jų žemus virpesius paskandinti savo aukštuose Tėvo meilės virpesiuose, nukreiptuose į jų sielas, kad jos atsivertų.

91. Siųskite meilės virpesius šiandieniems fariziejam nuoširdžia bendra malda

Aš, jums žinomas kaip Jėzus Kristus, kreipiuosi į jus visus, susirinkite į kolektyvines pamaldas, atsiverkite savo sielomis Tėvui, atsiverkite man, ir šitoje atsivėrimo būsenoje, jūs pradėsite jausti Tėvo meilės virpesius, net ir taip, kaip aš juos jaučiau būdamas žmogiškuoju pavidalu tarp jūsų. Siųskite šitų pamaldų metu bendrus, suvienytus, Tėvo meilės virpesius savo politikams–fariziejam, televizijos kompanijų, laikraščių kompanijų, bet kokių kitų kompanijų savininkams ir vadovams, kurie savo veiksmais propaguoja karą ir prievartą, kurie prisidengę gražiais žodžiais savo milžiniška įtaka pasiūsti savo sąmonės, gyvulinės sąmonės, nepabudusios sąmonės, žemus virpesius per savo priimtus sprendimus, per kariuomenių kareivių ir karininkų atliekamus veiksmus, per televizijos, radijo programų paskleidimą, per laikraščių straipsnius, per informacinius pranešimus užtvindo jūsų pasaulį žemais virpesiais, kurie jus pradeda dusinti, smaugia bet kokią galimybę jūsų sielai paskleisti meilės virpesius.

Todėl būtent šitų bendrų pamaldų dėka melskite sąmonės pabudimo jiems visiems, lygiai taip melskite sąmonės pabudimo ir tiems, kuriuos jūsų politiniai fariziejai vadina teroristais. Jie nėra teroristai, kokiais juos laiko jūsų politiniai vadovai, kurie jums ir primeta tokius jų apibūdinimus, kad jūs, būdami visiškai nemąstantys, juos irgi pradėdate laikyti teroristais. Jie yra lygiai tokie patys Tėvo sūnūs, kaip ir jūs, kaip ir visi kiti. Tik jūsų politikų fariziejų priimti sprendimai dėl savo savanaudiškų interesų pasiekimo ir patys veiksmai jiems įgyvendinti juos įvarė į aklavietę, užspėdė į kampa. Ir jie pradėjo gintis.

Tačiau savo gynybai jie turi daug tvirtesnį pagrindą negu jūs. Jie turi savo teisingumą – moralę ir Dievo sampratą, kurios jie yra labai intensyviai mokomi nuo pat mažumės. Dėl to jų samprata tiek apie Dievą, tiek apie savo teisingumą yra grindžiama nepalyginamai aukštesnėmis vertybėmis už jūsų savanaudiškus interesus, jums primetamus jūsų politikų-fariziejų. Dėl to šita kova jums bus nepakeliama, jūsų protą išvargins ir ją jūs tikrai pralaimėsite, nes jai nepritaria jūsų pačių viduje auganti *siela*. Siela trokšte trokšta skleisti Tėvo meilę, pati jos prisipildžiusi, o dabar ji šito daryti negali, nes jūsų žmogiškąjį protą, kuris ir taip labai nenoriai atsisako materialių gėrybių, kad pamalonintų savo gyvulinį aš, dar daugiau prispaudė jūsų politinių vadovų naujos baimės dėl terorizmo ir nauji įsipareigojimai jūsų klaidingai suprastų teisingumo sampratų pasiekimui. Todėl toji pati siela, kuri ir galėtų pateikti jums *išmintingus* sprendimus, kaip elgtis, kad visa šita sujaukta painiava palaiptai prašviesėtų, kad ji tikrai pamatytų mano parodytą Tėvo meilės kelią, dabar iš viso yra nuslopinta ir jos troškimų ir šaukimo jūsų tamsus gyvulinis protas išgirsti negali.

92. Mano perspėjimas jums

Aš, jums žinomas kaip Jėzus Kristus, šitais mokymais kreipiuosi į jus, kad perspėčiau jus, kiekvieną, kas dar iki šiol tokių dalykų nežinojote: Jūs galite šitą pažeistą meilės virpesių, Tėvo virpesių, lauką dar labiau pažeisti ir apimti savo žemais gyvulinio ego savanaudiškų siekių virpesiais tiek, kad šitą planetą, visus jos žmones, gali išstikti milžiniškas skausmas ir kančia. Ir dėl to jūs nė mažiausia sielos-širdies kertele neturite manyti, kad tai bus Dievo bausmė ar kerštas.

Tėvas yra vien tik meilė ir niekas daugiau, kas susiję su jums siunčiamais Jo virpesiais. Jūs visi, ir kiekvienas atskirai, gaunate iš Jo tik meilės virpesius. Ir jeigu šitas Tėvo meilės virpesių vandenynas kažkurioje vietoje nusidažo juodai, tai nuo to visas vandenynas nė per nago juodymą nepraranda savo akinančio ir tviskančio visumos baltumo ir tyrumo. Tačiau toje tamsioje, ir vis tiek išliekančioje Tėvo meilės vandenyne, dėmelėje esantiems vis sunkiau pamatyti ir pajauti Tėvo meilę ir šviesą, o tamsa aplinkui ima vis tirštėti. Ir toje tamsoje veiksmai tampa vis agresyvesni ir žiauresni. Ir visa aplinka pradeda vibruoti tokiais stipriais ir žemais virpesiais, kad daug kam gali atrodyti atėjo pasaulio pabaiga. Šitie virpesiai ne tik sukuria dar didesnes kančias ir skausmą, dar daugiau žūsta mirtingųjų dėl prievartos, bet šitoje Tėvo meilės vandenyno juodoje dėmėje susiformuoja tokia terpė, kokia būna stoviničiame ir uždarame vandens telkinyje, kuris nėra valomas ir negauna jokio papildomo vandens iš kito šaltinio. Tada vanduo ima pažaliuoti, užsitraukti dumbliais, pasmirsta, nes augalai nebegauna deguonies, pradeda jie irti, paskleisti dujas, kurios ir duoda tokį nemalonų kvapą, o šitoje terpėje yra labai palanki dirva bakterijoms atsirasti ir daugintis.

Ir *jūsų juoda dėmė*, Tėvo meilės akinančio skaistumo ir baltumo vandenyne, taip pat sukuria labai palankią terpę naujų virusų atsiradimui ir jų dauginimuisi. O jie lygiai taip pat prasiskverbs per žemų sąmonės virpesių apimtus fizinius kūnus ir ten pradės daugintis. Ir jūs patys pradėsite patirti, kad jums jau neberūpi joks terorizmas, jokie jūsų, anksčiau taip atrode svarbūs siekiai, įtvirtinti demokratiją visame pasaulyje, nes aplinkui įsivyras vis augantis ir gilėjantis chaosas, kuris apims visą planetą kaip pandemija. O jūs neturėsite jokių priemonių jį pašalinti, nes visi būsite apimti nerimo ir baimės, nes fizinio kūno mirtis bus ne kažkur jūsų pramanyto karo prieš terorizmą tolimoje šalyje, bet siautės šalia jūsų visur. Ji bus įsiveržusi ir į jūsų namus, bus apėmusi ir visą jūsų šalį. Ne tolimą šalį, bet konkrečiai jūsų šalį, kaip ir kaimyninę šalį, kaip ir visas kaimynines šalis. Visas šalis be jokio apribojimo. Jūs nežinosite iš kur visa tai kilo, dėl to nesuvoksite, kur surasti patį židinį, kad jį pašalintumėte. O tai jums kels dar didesnę nerimą ir baimę, kai kam paniką, kad savižudybės taps akivaizdžiu reginiu, nes žmonės nebegalės išverti nematomos rankos, kuri taip pandemiškai atima jums brangių

ir mylimų žmonių gyvybes. Net vaikų. Tada jums tikrai neberūpės kova prieš pasaulinį terorizmą, nes jūs patys būsite savojo ir išsigalvoto terorizmo nelaisvėje. Jūs tapsite savojo žemų instinktų valdomo ir dėl to tik savanaudiškai gyvenančio gyvulinio aš sukkelto terorizmo auka. Bet tą būsite padarę savo pačių protu, menko ir neišvystyto proto, neišmintingo proto, ilgalaikiais veiksmais.

Lygiai taip, kaip iki mano atėjimo žmogaus pavidalu, judėjai žudydavo pranašus, kurie atnešdavo jiems didesnę šviesą, bet jų žemasis ir gyvulinis ego niekaip nenorėjo užleisti valdymo jų tikrajam ir aukštesniui Tėvo meilės virpesių valdomam aš, ir dėl to kaltindavo Dievą, kad jis siunčia bausmes ir kančias, taip ir jūs nenorėjote išgirsti mano didesnės šviesos ir pajausti Tėvo meilės virpesių, ir mane nužudėte, o vėliau, dar mano vardu prisidengdami, žudėte ir kitaip tikinčius savo sielos brolius ir seseris, ir tą pateikdavote, kaip Dievo bausmę ir Jo norą atversti juos į jūsų tikėjimą, taip ir dabar aš jums *dar kartą, paskutinį kartą*, aš jums suteikiu galimybę išgirsti didesnę mintį, išvysti didesnę šviesą, pajausti Tėvo meilės virpesius, atrasti Tėvą savyje, kad paskiau nė vienam nekiltų noras net ir mintyse pamanyti, kad niekas jam šito nesakė, niekas neperspėjo, kad jie klysta, niekas neužbėgo už akių tokiems įvykiams, kurie dabar jiems kelia tiek daug kančios kūnui ir skausmo sielai.

Aš jums perduodu per savo apaštalą šitą mokymą, kad jūs žinotumėte, ką daryti, kad jūs nepasimestumėte sunkią akimirką, kada aplinkui bus tiek skausmo ir baimės, panikos ir depresijos. Bet visa tai bus sukurta jūsų dabartinio nenoro atrasti Tėvą savyje. Ir net tomis sunkiomis sąlygomis ir jūsų kūnui, ir jūsų sielai, galios lygiai tas pats kelias, kaip surasti išėjimą iš to viso išorinio chaoso – Tėvo atradimas savo viduje. Ir lygiai tas pats priežasties-veiksno-pasekmės dėsnis visą laiką veiks nepažeidžiamai. Net ir tomis kritiškais akimirkomis kiekvienas atradęs Tėvą savyje ir užmezgęs su Juo gyvą ryšį žinos, ką jam daryti. O tie, kurie, pamatę tokią nepalankią jiems aplinką, nuoširdžiai ieškos išeities, tie gaus mokymus iš tų sielos brolių ir seserų, kurie šituos mokymus jau bus gavę ir toliau tebegaus iš Tėvo, iš manęs, iš kitų dvasinių mokytojų, kad ir patys būtų dvasiniai mokytojai tiems nuoširdžiai trokštantiems meilės ir šviesos. Lygiai taip, kaip šituos mokymus gauna ir dabartinis mano apaštalas ir Tėvo ambasadorius.

Tada šitas dvasinis gyvas ryšys bus vertinamas visiškai kitaip, negu jis vertinamas dabar, kada iš jo yra šaipomasi ir juokiamasi, kada ir iš mano apaštalo tyčiojasi, net ir taip, kaip tyčiojosi iš manęs, kada aš vaikščiojau tarp jūsų, tik anuometinėje kartoje. Ir dabar jis yra užgauliojamas ir jam neleidžiama nešti Tėvo meilę ir gyvą žodį taip, kaip trokšta jo atsivėrusi siela, net ir taip, kaip ir man neleido nešti gyvo Tėvo žodžio taip, kaip troško mano siela. Ir savo apaštalu aš visiškai pasitikiu, net ir taip, kaip Tėvas pasitikėjo manimi, ir mano apaštalas bendrauja su Tėvu net ir taip, kaip su Tėvu tuo metu bendraudavau aš. Dėl to

aš žinau, kad ir jūs surasite mano apaštalą tada, kada jūsų siela bus skausmo apimta, ir net ir taip, kaip mane surasdavo skausmo apimtos sielos. Ir jis lygiai taip padės jums, net ir taip, kaip aš padėjau savo sielos broliams ir seserims. Dėl to šalia to, kad skaitytumėte mano mokymus, kad patys siektumėte atrasti Tėvą savo viduje, jūs taip pat turite vieni su kitais bendrauti gyvai, kad pajautumėte šeimos, dvasinės šeimos, brolystės ryšį, kurį ir skelbia mano apaštalas jau keliolika metų. Dėl to jūs turite įsiklausyti į jo žodžius, nes jo žodžiai yra mano ir mūsų visų Tėvo mokymų, mano mokymų, mano Partnerės, Visatos Motinos Dvasios, mokymų, perduodamų jam, žodžiai. Dėl to tuose žodžiuose jūs negirdėsite savanaudiškumo garsų ir nepajausite savojo aš iškelimo virš jūsų aš kaip savęs išaukštinimo jus sumenkinant, kaip ir aš nieko nemenkinau ir savęs neaukštinau. Tačiau jūs išgirsite iš jo sakant ir tokius žodžius, kokių net jis ir pats, šiandien, neįsivaizduoja, kad pasakys, nes tai nėra jo žodžiai išmąstyti, tai Tėvo žodžiai skirti jums visiems, tik pagarsinti per mano apaštalą, kaip jūs galite išgirsti kieno nors tariamą tylų žodį į mikrofoną, bet sustiprintą tiek, kad girdi ir toli esantys, tik ne patį to tariančiojo balsą, bet jo perteiktą ir sumoduliuotą virpesį per garso aparatūrą. Tačiau visi tariami žodžiai turės lygiai tą patį Tėvo meilės virpėjimą, kuris ir palies atsivėrusios sielos virpesius, kad šie virpesiai atpažins vieni kitus, nes jie yra iš vieno Šaltinio, iš Tėvo. Ir tada šitos sielos pajaus vis didesnę ir didesnę tarpusavio ryšį, kad galėtų vis aktyviau pasireikšti veikime visų labui.

93. Dar kartą apie dvasinį mokytoją

Kada griūna imperijos, tada būna didžiulė suirutė. Tačiau didžiausia suirutė būna tada, kada griūna ne materialios imperijos, bet kada griūna proto sukurtos iliuzinių ir vien tikrai savajam aš naudingų interesų tenkinimo imperijos mirtingojo proto viduje. Būtent tada protas gali pasimesti, nes nebežino, kas vyksta jo paties viduje. Jis jaučiasi niekam nebereikalingas, išduotas, ir apleistas. Ankstesni proto siekiniai neteko prasmės, nes vidinis aš ėmė kažkiek pajauti, kad iki šiol viskas, kas buvo jo daroma, vis tiek ramybės ir pasitenkinimo neatnešė, tuo tarpu naujų apčiuopiamų kokio nors kito matomo ir pažįstamo kelio gairių jis nejaučia ir nemato. Dėl to tokioje padėtyje ypač reikalingas matomas šitokio kelio paaiškintojas – dvasinis mokytojas.

Tik jo dėka galima sušvelninti ir sumažinti materialaus proto nerimą ir nuogąstavimą, nežinomybę ir baimę, kada jis eiti senu keliu nebenori, bet vis dar nežino, kur gi gali būti kitoks kelias. Ir kad tokia siela neprarastų gyvojo skrydžio siekio, net ir labai sunkiomis ir nepalankiomis jai aplinkybėmis, ir reikalingas toks sielos sustiprintojas, su kuriuo būtų galima, vis labiau

trokštančiai atsiverti, sielai pabendrauti, pajausti, kad ji nepadarė klaidos, atsisakydama savo senojo savanaudiško kelio, o dabar norėtų kažko didesnio, tik nežino, kas tas didesnis gali būti.

Dvasinio mokytojo vaidmuo visada bus reikalingas, nes niekada nebus taip, kad visi mirtingieji iškart viską suvoktų ir patirtų vienodai. Dėl to tiems, kurie daugiau ir nuoširdžiau ieško, ir reikalingas didesnę patyrimą sukaupęs dvasinis mokytojas. Ne toks, kuris turi daug žinių ir labai išlavintą protą, bet toks, kuris jau pats nuėjo dvasinį kelią, patvirtinantį jo sukauptas žinias, kad jis galėtų mokyti remdamasis ne proto sukauptomis citatomis, bet savo sielos balsu, kuris šitame kelyje kalba Tėvo gyvuoju žodžiu ir savuoju patyrimu, patvirtinančiu ir paremiančiu Tėvo žodį, kad šis būtų suprantamas visiems, ir kurį patį būtų galima patikrinti savo asmeniniu patyrimu.

Toks dvasinis mokytojas nesistengia prisiminti skaitytų knygų ar girdėtų pokalbių. Jis tiesiog dalinasi pats savimi. O save jis ugdo atsiverdamas visa savo siela Tėvui. Būtent šitas atsivėrimas ir leidžia Tėvo dvasiai, Minties Derintojui, perduoti šito dvasinio mokytojo sielai tuos žodžius, kurie ir yra patys reikalingiausi mokytojui, kad šis juos pasakytų mokiniui, kad jis suprastų ir mokymą, ir mokytojo sielos virpėjimą.

Toks dvasinis mokytojas yra *gyvas mokytojas, kuris remiasi į Tėvą*. Ir visada jis galės padėti ir sustiprinti pasimetusią ir pasiklydusią sielą, net jeigu šalia nebus ir jokių priemonių, kurias toji pasimetusi ir pasiklydusi siela galėtų pamatyti ir kuriomis galėtų pasinaudoti. Toks dvasinis mokytojas padės pasimetusiai ir pasiklydusiai sielai pačiais Tėvo meilės virpesiais, kad ši juos pajaus ir nusiramins. O dvasinis mokytojas ją šitaip nuraminęs, paaiškins jai, kaip ji ir pati gali paprašyti, labai nuoširdžiai, šito paties nuraminimo tiesiai iš Tėvo, nesvarbu, kur ji beatsidurtų, kokios bebūtų kūnui skausmingos ir kankinančios sąlygos, kokios bebūtų baimės ir nežinios aplinkybės sielai.

Tėvas niekada neapleidžia *nė vieno*. Visada Jis yra kiekvieno iš jūsų viduje. Tik, kad Jį pajaustumėte, jūs turite Jam ir atsiverti nuoširdžiai, visa savo sielaširdimi. Štai tokių atsivėrimo būdų ir mokys dvasinis mokytojas.

Dvasinio mokytojo vaidmuo žmonijos istorijoje niekada nebuvo pasiekęs tokio lygio, kokį jis dar pasieks. Net ir tada, kada tarp žmonių pasirodydavo mano siųsti atstovai, net ir įgavę žmogiškąjį pavidalą, jie niekada negalėjo atskleisti tokios tiesos, kurią žinojo patys, nes žmogaus protas ir dvasinis išsivystymas buvo tokio lygio, kad būtų nesuvokęs tokios tiesos šviesos. Dėl to toji šviesa turėjo būti perteikta daug blausesnė negu dvasiniai mano pasiuntiniai troško ją perteikti. Jie turėjo taikytis prie aplinkos, prie žmogaus. O tie laikmečiai, tie tūkstantmečiai, per kuriuos jūs iš viso neturėdavote jokio dvasinio mokytojo, nes jūsų planetos dvasinis vystymasis buvo uždelstas dėl jūsų nuklydusio dvasinio vadovo maišto

prieš Tėvą ir prieš mane, iš viso net ir tą menką dvasinę sampratą apie Tėvą, apie mane tiek iškraipydavo, tiek išversdavo į išvirkščią pusę, kad mums tiems, kurie Tėvo kūriniją ir jos šviesą pažįstame tokią, kokia ji yra iš tikrųjų, buvo skaudu žvelgti į jūsų kančias ir skausmą, kurį patys sau ir susikurdavote iškreipdami Tėvo kūriniją ir patį Tėvą, ir dėl to patys susikurdami sau baimę ir toje baimės tamsoje kankindamiesi patys, ir kankindami savo vaikus, kad jūs net ir iki šiol nesuvokiate dvasinio mokytojo šviesos.

Ir mano, Kristaus, mokymai yra skirti visiems tiems, kurie nori dvasinio mokymo šviesos ir yra pasirengę sekti paskui tikrą dvasinį mokytoją, kuris bus jų kelyje, siųstas nuo manęs. Aš pasirenku ne vieną mirtingąjį, kuris neštų mano šviesą. Pasirenku tokį mirtingąjį, kuris pats trokšta būti mano pasiuntiniu, ir iš meilės Tėvui laisva valia trokšta bendradarbiauti su manimi ir nešti mano mokymų šviesą visiems savo sielos broliams ir seserims.

94. Reinkarnacijos idėja

Tačiau ir aš turiu taikytis prie savo pasirinktų žmonių mąstymo, kurio negalima pakeisti niekaip kitaip, kaip tik jų pačių atsivėrimu laisva valia Tėvui. Ir kuo didesnis atsivėrimas, tuo imlesnis yra tas žmogus, tuo galingesnis ir tikslesnis mano mokymą arba Tėvo mokymą jis gali perteikti ir kitiems. Dėl to su kiekvienu bendraudamas ir bendradarbiaudamas aš esu priverstas prisiderinti prie to žmogaus dvasinio imlumo ir pasitikėjimo Tėvu ir manimi. Lygiai taip, kaip ir būdamas žmogiškuoju pavidalu aš turėjau derintis prie jūsų sugebėjimo suprasti mano nešamą jums mokymą, mano atneštą jums evangeliją, kurią jūs taip ir užmiršote, net neleidę išskleisti savo sparnų, kad ji pakiltų ir apkabintų visą žmoniją.

Rytai atstūmė jūsų pačių sugalvotą krikščionybę kaip Vakarų religiją ir ją pakeitė įvairiais kitais tikėjimais, kuriuose mano evangelija neturėjo jokios dirvos, kad prigytų. Dėl to juose išgalėjo reinkarnacijos idėja, sielų migravimo per daugelį gyvenimų idėja. Net ir mano kai kurie pasirinkti žinianešiai, negalėjo iki galo išsilaisvinti iš reinkarnacijos idėjos, dėl to kai kurie gaudavo mano mokymus, kuriuos nuspalvindavo jų pašamonės informacinių virpesių priemaišos, kurios suteršdavo net ir dabar perteikiamus mokymus reinkarnacijos idėja. Aš turiu ir prie tokių iškraipymų taikytis, nes priešingu atveju neturiu geresnio pasirinkimo vienoje ar kitoje vietoje. Todėl nenustebkite, kada susidursite su mano mokymais, kuriuose yra paminima ir reinkarnacijos idėja.

Tačiau aš giriu ir džiaugiuosi, kad galiu pasinaudoti šiuo savo apaštalu ir Tėvo ambasadoriumi ir perteikti kuo mažiausiai jo paties pašamonės iškraipomus mano mokymus. Ir dabar aš jums visiems sakau, atėjo laikas jums sužinoti, kad

reinkarnacijos samprata turi labai nesenas šaknis žmonijos istorijoje, vos kelis tūkstančius metų. O iki tol visą laiką mano dvasiniai pasiuntiniai tiek žmogiškuoju pavidalu atsiųsti tarp jūsų, tiek ir patys, būdami jums nematomi ir veikdami per tam parengtus žmones, aiškino gilesnes Dievo tiesas, kuriose jokios reinkarnacijos nebuvo. Reinkarnacija nėra Tėvo kūrinijos plano dalis, skirta žmogui.

Tėvui iš jūsų tereikia tik vieno ir paties pradinio žingsnio – jūsų įtikėjimo į Jį laisva valia. Ir visiškai nesvarbu, kokį iki tol gyvenimo patyrimą jūs būsite sukaukę – gerą ar blogą, ar net labai blogą, bet jūsų įtikėjimas yra pakankamas patvirtinimas, kad jūs galite būti pakviesti į pomirtinį prisikėlimą.

Tačiau Tėvas nieko nekankina ir neverčia gyventi daugybę gyvenimų vien tik tam, kad jūs turėtumėte patirti blogio patyrimą. Toks Tėvas nebebūtų mylintis Tėvas. Toks Dievas tiesiog negali egzistuoti, nes Jis yra *meilės Šaltinis ir Centras*, dėl to tik meilė pasklinda iš Jo paties, ir nė vienas žmogus nėra paliekamas tam, kad kartotų gyvenimus tol, kol Tėvo kieta širdis būtų suminkštinta begaliniu žmogaus gyvenimų kartojimu, kol galų gale Jis pasitenkintų tokio žmogaus kankinimusi ir jam tartų: „Pakaks, tu jau esi pakankamai geras, kad keliautum pas Mane, o nebegrįžtum į žemę vis kartoti ir kartoti savo naujų įsikūnijimų, kad daugiau pasimokytum“.

Toks Tėvas negalėtų būti *Meilės Šaltinis ir Centras*, nes Jis pats prieštarautų savo paties sugalvotam ir įgyvendinamam evoliucinio vystymo planui, jog iš netobulo tvarinio išstobulintų jį iki savo paties lygio vien tik *meilės jėga*, o ne skausmo ar kankinimų baimės jėga. Tokio Tėvo nebuvo ir būti negali. Tokį Dievą jūs patys sugalvojote, iškraipydami dvasinius mokymus tų, kuriuos aš jums atsiųsdavau kaip savo pasiuntinius. Dėl to dabar aš jums kartoju – Tėvas yra vien tik *meilė*. Ir Jis ragina tiek per savo dvasią, gyvenančią jūsų viduje, tiek per mane, kad atsigręžtumėte į Jį ir pajustumėte Jį savo viduje, o tada jūs įtikėsite į Tėvo tikrumą ir patirsite Jo meilės virpesius savo pačių viduje, ir patys imsite praręgti, kad reinkarnacijos būti negali, kad jūs vėl ir vėl turėtumėte sugrįžti į šitą pasaulį ir dar gyventi skausme ir kančioje, kad taptumėte geresni.

Net ir iš žudiko gali atsiversti romus Dievo sūnus, jeigu tik jis sugeba atrasti Tėvą savyje. Tik žudikui atsiversti yra daug sunkiau ir nėra jokios garantijos, kad jis iš viso panorės atsiversti, negu doram ir sąmoningai ir nuoširdžiai ieškančiam Tėvo, tik pasimetusiam ir pasiklydusiam ir nežinančiam, kad Tėvo ieškoti reikia savo viduje.

Jūs taip pat turite žinoti, kad mirtingieji tik pradeda pirmąjį žingsnį į *amžinybę*. Jūs net nesuvokiate paties žodžio *amžinybė* prasmės, dėl to ir tikite tokiais tikrovės iškraipymais, kaip žmogaus sielos sugrįžimas į kitą žmogiškąjį kūną, kad jis sukauptų didesnę patyrimą ir taptų tobulesnis.

Jūs nesugebate suvokti tikrovės tikrojo priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnio veikimo. Kiekvienas veiksmas turi ir priežastį, ir pasekmę. Jeigu jūs norite tapti geresnis, tai šitas noras taps priežastimi, kad jūs atliktumėte ir tokį veiksmą, kuris jus nepastebimai darys geresnį, o jeigu bus veiksmas geresnis, tai ir jūsų vidinis pojūtis bus malonesnis. Ir viskas vyksta laisva valia. Jeigu jūs norite tolimesnio ėjimo pas Tėvą, tai šitas noras bus priežastis tam, kad jūs pradėsite ieškoti kelio pas Jį, o šito ieškojimo pasekmė bus tokia, kad Jį atrasite, o šito atradimo pasekmė bus jūsų prisikėlimas aukštesniu savojo aš pavidalu – sielos pavidalu.

Tačiau, jeigu jūs nenorite Tėvo, nenorite tapti geresnis, nenorite žengti į amžinybę, tai jūs ir paskirsite savo veiksmus tam, kad ten ir nežvelgtumėte. Ir tą darysite taip pat savo valia. Ir pasekmė tokio nusigręžimo nuo Tėvo bus jūsų savojo aš išnykimas, nes po materialaus kūno mirties jūs nebebūsime prižadintas jokių pavidalu, nes toks buvo jūsų asmeninis pasirinkimas laisva valia – nusigręžti nuo Tėvo. Taip veikia priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnis. Jūs atsakingas tik už savo asmeninius veiksmus ir už savo laisvos valios sprendimus. Tačiau jūsų asmeniniai laisvos valios veiksmai apsunkina gyvenimą aplinkai, visumai, jeigu jie yra nukreipti prieš visumą, prieš Tėvą, ir priešingai, kada jie yra nukreipti visumos labui, tada visumos gyvenimą palengvina, pašviesina. Bet tai nėra kokia nors karma, kurią žmogus turi atidirbti už save ar už tėvų suklydimus kituose gyvenimuose.

Priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnis veikia tiek individo gyvenime, tiek visumos gyvenime, tačiau toks abipusis veikimas visada pagrįstas laisvos valios veiksmu. Ir visada tas veiksmo atlikėjas arba jų visuma yra apgaubti vienodos Tėvo meilės virpesių. Ir tik tų virpesių gyvas pajautimas savo viduje transformuoja žmogaus charakterį iš blogo į gerą, o ne karmos išpirkimas, atidirbimas, nuodėmių atpirkimas, net tėvų nuodėmių.

Ir toks transformavimasis įvyksta labai mažam skaičiui žmonių, nes jie nežino, kaip ieškoti kelio į tokį vidinį transformavimąsi, nes reinkarnacijos klaidingos sampratos tokio kelio nenurodo, jos žmogų tik gąsdina, kad jis turės dar ir dar daug kartų sugrįžti į šį pasaulį, kad atidirbtų savo karmą. O tai, kad jis jau šiandien galėtų patirti ryšį su Tėvu, jeigu savo žvilgsnį nukreiptų ne į išorę, mėgindamas atidirbti neegzistuojančią savo karmą, o į savo vidų, ir atrastų Tėvą savyje, jokia, ir reinkarnaciją propaguojanti, religija žmogaus nemoko.

Štai kodėl atėjo metas, kad jūs sužinotumėte iš manęs, Kristaus, jūsų visatos vieno iš Sutvėrėjų ir Valdovų, kuris jums yra žinomas tik kaip Jėzus iš Nazareto, reinkarnacijos samprata turi būti ištirpdyta Tėvo meilės virpesių vandenyne, kuris jau yra maudantis kiekvieną jūsų gyvą ląstelę ir jūsų tikrąjį aš žadina pabusti, kad ir jūs pats, savo didžiausiai nuostabai, pamatytumėte savo tikrąjį aš, kurį tikrai bus sunku atpažinti net ir dabartiniam ir netikram, gyvulinį

polinkių proto valdomam jūsų aš.

Argi jūs nenorite, kad jūsų viduje įsiviešpatautų meilė, ramybė, dingtų bet koks nerimas ir kančia, pyktis ir susierzinimas, kerštas ir pavydas, blogos mintys ir blogi siekiai? O juk jus tokį ir sukūrė Tėvas pagal savo atvaizdą – kupiną meilės, tiesos, gailestingumo, tarnavimo, gėrio, grožio, užuojautos. Būtent tokių bruožų charakteris yra tikrojo jūsų aš atvaizdas kūrinijai ir Tėvui. Būtent tik toks jūs tampate, kada atrandate Tėvą ir gimstate iš dvasios. Tačiau net jeigu jūs ir nepasiekiate tikrojo savo aš charakterio savybių, bet nuoširdžiai siekiate didesnio Tėvo pažinimo ir savo laisva valia stengiatės surasti Tėvą, net ir nežinodami, kur Jo ieškoti, bet norite atsiduoti Dievo vedimui, tikite šitokiu vedimu, bet vis tiek jūsų viduje tebėra daug skausmo, kančios, nerimo, pavydo, pykčio, keršto, ir kitų gyvulinių polinkių, net ir tada jūs būsite pažadinti iš materialios mirties miego. Ir pažadinti lygiai su tomis pačiomis savo charakterio neigiamomis arba teigiamomis savybėmis. Ir tolimesnis jūsų tobulinimas vyks sielos pavidalu. Tokiu pavidalu, kuris jau nebebus jūsų materialaus kūno pavidalas. Tai bus daug aukštesnių energetinių virpesių jums matomas kūnas, neturintis kraujo, kaulų, raumenų pavidalo. Dėl to jis bus sveikas ir tarnaus jūsų dvasiniam augimui aukštesniu ir geresniu lygiu negu jūsų silpnas materialus kūnas. Tačiau jūsų tolimesnis kelias yra irgi dar labai toli nuo tobulumo centro, nuo tobulumo šaltinio – Tėvo Rojuje. Todėl net ir aukštesniu lygiu jūs turėsite daug ko mokytis, net jeigu jau ir šitame savo pasaulyje būsite pasiekę, kaip jums atrodo, didžiulių dvasinių aukštumų. Tada jūs pamatysite, kokios dar didesnės dvasinės aukštumos atsiveria prieš jus, apie kurias net ir įsivaizduoti neįsivaizdavote.

Todėl vadovautis klaidinga reinkarnacijos samprata, kad jūs turite pakankamai patirti šitame pasaulyje, kad ištobulėtumėte yra jūsų naivumas dėl jūsų pačių neišmanymo. Tobulumas yra ne tikslas, o procesas. O norint jame dalyvauti reikia ne stoviniuoti vietoje ar sukti žemyn, bet visą laiką žengti tik į priekį, tik į ten, kur dar žengta nebuvo, kas dar patirta nebuvo. Ir tokiu kūrinių priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnio pulsuoja visa kūriniųja. Nė vienas jos tvarinys išvengtį jo negali, kad ir kokioje situacijoje jis būtų, kad ir kokį dvasinį lygį pasiektų. Dėl to ir reinkarnacijos atveju, jeigu jūs tikėsite tokia doktrina, tai jūsų gyvenime ramybės nebus. Jeigu ją pakeisite mano perteikiamu šituo mokymu – atrask Tėvą savyje ir tu pajausi tikrąją meilę – tada jūsų gyvenime įsiviešpataus ramybė.

Tačiau net jeigu jūs ir tikite reinkarnacija, net jeigu ji ir padeda turėti didesnės vilties, kad kitame gyvenime jums pasiseks labiau, tai net jeigu ir tokios saviapgaulės sąlygomis nuoširdžiai tikėsite į Dievą, tai ir jūs būsite pažadinti, po mirties, aukštesniu pavidalu. Tik tada nustos vertės ankstesnės jūsų sampratos apie reinkarnaciją, kadangi Tėvo dvasia, esanti ir jūsų prote, po prisikėlimo sugrįš į jūsų aukštesnį, sielos protą, kurio mažyčius daigelius jau ir dabar galite

pajausti, nes būtent jos protas ir skatina jus atsigręžti į Dievo ieškojimą nuo širdžiai, tai tas sielos protas nuo tokio balasto, kuris neturi tolimesnės prasmės jūsų dvasiniam augimui, bus apvalytas. Ir jums bus suteikta informacija iš savo žmogiškojo patyrimo tik tokia, kuri turėjo vertės jūsų aš geresnio charakterio augimui ir vystymuisi. Tačiau net ir informacijos tam tikras apvalymas nepašalins jūsų ankstesnio žmogiškojo charakterio įgytų savybių, arba priešingai, dar kokių nors neatsikratytų neigiamų savybių. Ir gerosios savybės bus ugdomos ir plečiamos tiek teoriniais mokymais, tiek praktiniu žinių pritaikymu tarnavimo misijose, kad gerosios savybės užimtų blogųjų savybių vietą.

Jūs būsite mokomi tik teigimo metodu, o ne neigimo, koks šiandien egzistuoja jūsų pasaulyje. Jūsų dabartinio išsivystymo žmonija viską teigia per neigimą – nedaryk taip, nesielk taip, jeigu elgsiesi blogai, nukentėsi. Visi jūsų įstatymai yra draudžiančiojo pobūdžio, ir jūs laikotės tokios nuostatos, jeigu įstatymas ko nors nedraudžia, tai tą daryti galite. O jeigu jūs būtumėte priėmę mano atneštą jums gerąją žinią – Dievo Tėvystę, žmonių brolystę – tai jūsų įstatymai iš draudžiančiųjų būtų tapę jau teigiančiaisiais. Ir juose atsispindėtų Tėvo meilė ir priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnis, kad nuo pat mažumės jūs diegtumėte ir savo vaikams šituos du esminius dalykus visoje kūrinyje. O jūs irgi esate šitos pačios Tėvo kūrinių dalis. Jūs nesate už kūrinių ribų. Tik jūsų dvasinis tamsumas neleidžia, kol kas, jums pamatyti, kad tikrasis įstatymas gali būti tik vienas – Tėvo meilė.

Tad po savo prisikėlimo jūs ir pradėsite nuo teigiamo ir tikrojo Tėvo meilės įstatymo studijavimo. Ir pamatysite, kaip jis realiai veikia, kad jums, šiandien dar turintiems pykčio, niekaip nepavyks šitos savybės ilgai išlaikyti, kada aplinkui jausite meilę ir jums rodomą rūpestį. Tokioje aplinkoje pykčiui išmušamas pagrindas iš po kojų. Ir po kurio laiko ir jūsų charakteris nebeteks tokios neigiamos emocijos, kuri yra žalinga dvasiniam augimui, o taip pat kenksminga ir kiekvienai gyvai ir materialiai kūno ląstelei.

95. Keisdami save, keičiate žmoniją

Savuoju mokymu aš nenoriu nė vieno iš jūsų nei išgąsdinti, nei nuteikti prieš save ar mano apaštalą, kuris jį priima ir užrašo. Jūs neturite savo, dar tebeegzistuojančio, pykčio, pavydo, susierzinimo, keršto nukreipti nė prieš vieną iš mūsų, nes tiek aš savo mokymu, tiek jis savo atsidavimu man, norime, kad šitoji šviesa būtų prieinama kiekvienam iš jūsų, kad jūs galėtumėte studijuoti šituos mokymus ir patys sau apsispręsti, laisva valia ir sąmoningai apsispręsti, ar jums priimtinas Tėvo meilės ir šviesos kelias, ar jūs esate patenkinti savo aplinka tiek

ta, kuri jus supa savo paties viduje, savajame aš, tiek savo namuose, savo mieste, savo valstybėje, savo planetoje.

Jeigu esate tuo šviesos ir meilės lygiu patenkinti, tada atitinkamai priimkite savo laisvanorišką sprendimą ir gyvenkite savo sampratos lygiu kasdienį gyvenimą. Jeigu kuo nors nesate patenkinti ir manote, kad kažkas turėtų būti keičiama, kad pasaulis patirtų daugiau šviesos ir meilės, taip pat apsispręskite, laisva valia, kaip jūs asmeniškai, kiekvienas, galite daugiau tapti aktyvus, kad šitoji Tėvo meilė ir šviesa apimtų jus ir iš jūsų pasklistų į aplinką, į visą žmoniją, į visą kūrinių.

Jūs turite apsispręsti, o ne likti baimės ir abejingumo padėtyje, manydami, kad nuo jūsų niekas nepriklauso. Jūs esate žmonija. Žmonija nėra toli nuo jūsų. Ji prasideda ir baigiasi jūsų viduje. Ir taip su kiekvienu. Jeigu jūs keičiatės į gerą ar į blogą pusę, lygiai taip vienu žmogumi į gerą ar į blogą pusę pasikeičia *žmonija*. Ir jūs galite, kiekvienas, arba trukdyti žmonijai šviesėti, arba prisidėti prie visos žmonijos šviesėjimo ir Tėvo meilės pajautimo vieno žmogaus, savojo aš, valios apsisprendimo dėka.

Žmonija negali veikti kaip nors kitaip, kaip tik veikdama per kiekvieno atskiros jos nario laisvos valios sprendimus ir tų sprendimų vykdymą.

96. Tėvo meilės universalūs vaistai nuo ydų

Meilė, tik Tėvo meilės virpesiai ir visiškas atsidavimas Jam, yra vienintelė gydymo priemonė tiek nuo jūsų fizinių negalavimų, tiek nuo dvasinių ligų, tiek nuo proto sutrikimo, tiek nuo jūsų pasaulį apėmusių žalingų ydų, tokių, kaip korupcija, kyšininkavimas, valdžios troškimas, godumas, prievarta, narkomanija, alkoholizmas, nusikalstamumas, šeimos konfliktai ir skyrybos, švietimo degradavimas, visuomenės susvetimėjimas, karai, žmonijos kančios ir skausmai, baimė, nerimas, depresija, kaip jums atrodo be priežasties, meilės stoka, šeimų kūrimas su išskaičiavimu, abortai, vienišos motinos, apleisti vaikai, besislapstantys tėvai, paleistuvavimas, prostitucija, homoseksualizmas, skurdas, badas, apgaulinga diktatūra, pilka, beveidė, ir žmoniją po truputį žudanti demokratija, azartiniai žaidimai, komercializuotas sportas, negyva ritualinė religija, jauno žmogaus pasimetimas ir krizė, visiškas nesuvokimas, kas yra gyvenimo ir kiekvienos gyvenimo valandos prasmė, ir panašūs dalykai.

Ir jums užtenka tik patiems atrasti Tėvo gyvą buvimą savo viduje, kaip visos šitos neigiamos ydos bus pašalintos, ir jūs patys negalėsite patikėti, kad vienu vieninteliu veiksniu – Tėvo atradimu – įveikėte tiek daug jus kankinusių ir realiai veikusių neigiamų poveikių, ydų, ir reiškinių. Ir dėl to, kad išsivaduotumėte iš visų tų neigiamų poveikių, jūs nieko specialiai nedarėte, nieko specialiai nestu-

dijavote, nieko specialiai nesiekėte. Tik atradote Tėvą savo pačių viduje. Ir šitos vienintelės pastangos, bet nuoširdžios ir atkaklios, kasdienės pastangos, užteko, kad Tėvas, būtent Jis, jums atlygintų tokiu *išlaisvinimu*.

Kad jūs galėtumėte geriau suvokti savo padėtį, aš jums suteiksiu didesnę jūsų aplinkos poveikį ir jums patiems, ir visiems kitiems, kada jūs priimate bet kokius jūsų orumą žeminančius sprendimus, arba priešingai, jus iškeliančius į Tėvo sūnų arba dukrų orumo aukštumas.

Jūs taip atkakliai kovojate prieš korupciją, prieš kyšininkavimą, tačiau padėtis ne tik nesitaiso, bet kaskart ji vis blogėja ir blogėja. Ir tas vyksta visame pasaulyje, net ir tose valstybėse, kurias kai kurie iš jūsų laikote labai skaidriomis, tokiomis, kaip Skandinavijos valstybės ar Šveicarija. Ir ten korupcija vis labiau ir labiau apraizgo žmogaus sielą, kuri negali pakilti laisvam meilės skrydžiui.

97. Kyšininkavimo poveikis

Kada bet kuris gydytojas ar valstybinės institucijos darbuotojas paima kyšį, jis mano, kad nieko blogo nepadare, nes niekas jo veiksmo nematė. Jis gali likti ir toliau švarus ir laimingas, ir toliau dėvėti švrią kaukę prieš savo bendradarbius, prieš savo vaikus, žmoną ar vyrą, prieš visus sutinkamus žmones. Net ir pats gali atvirai pasisakyti prieš šitą pačią visuomenę žudančią ydą. Tačiau tikrovėje yra visiškai kitaip.

Kada tik žmogus rengiasi net užsiminti apie kyšio davimą, jau tada jo viduje ramybės, kad ir kokia sujaukta ir nerami jo būseną buvo iki tol, aukštesni virpesiai tuoj pat pavirsta žemo dažnumo energetiniais virpesiais, kuriuos siunčia žmogiškasis savanaudiškas aš į kiekvieną savo kūno ląstelę per kraują, ir šitie patys virpesiai pasklinda į išorę ne tik aplinkui šitą patį, priėmusį sprendimą dėl kyšio žmogų, bet ir visur į kūrinių. Ir šitie virpesiai sklinda ne tik tuo metu, kada sprendimas yra priimamas, bet visą laiką. Ir visą laiką jie žemėja ir žemėja, nes protas, net ir pasąmonės lygiu, yra užsiėmęs tuo, kad planuoja, kaip šitą sprendimą jam įvykdyti, kad tas pats jo vadovaujamas žmogus-kūnas nebūtų sugautas tokio veiksmo metu, kad pats kyšis, būtų gerai, jog būtų kuo didesnis, bet ne per didelis, kad jo nebeįstengtų duoti. Bet kuo didesnis, tuo malonesnis tam savanaudiškam gyvuliniam ego, tam žemuosius virpesius spinduliuojančiam aš.

Ir kiekvienas naujas žingsnis šitoje grandinėje, kiekviena mintis ruošiantis įgyvendinti šitokį pragaištingą sielai nuodėmę, šituos virpesius vis žemina ir žemina, kad tas žmogus nebegali normaliai įsisavinti net maisto, kurį valgo. Jis jaučia nerimą. Jis nori, kad kuo greičiau numatyta kyšio reikalavimo akimirka būtų jau praėityje. Jį ima gąsdinti mintis, „o kas bus, jeigu duoti kyšį atsisakys

tas, iš kurio jis ketina paprašyti“. Tai dar labiau supurto vidinę ir taip sujauktą būseną.

Kada tie du žmonės susitinka, tada žemų virpesių paskleidimas suintensyvėja. Ir jis veikia ir vieną, ir kitą, jeigu ir kyšio davėjas lygiai taip pat sutinka kyšį duoti. Ir jo savojo aš virpesiai iš prieš tai buvusių aukštesnių vis žemėja. Ir kada galų gale įvyksta pats kyšio davimas, tada šitie žemi virpesiai pasiekia pačią aukščiausią amplitudę, patį aukščiausią intensyvumą, ir patį didžiausią poveikį ir vienam, jį imančiam, ir kitam, jį duodančiam. Ir visiškai nesvarbu, kad po šito veiksmo atlikimo įtampa atslūgsta, bet žemi virpesiai niekur nedingsta, jie ir toliau sklinda iš abiejų, kur jie beieitų, su kuo bebendraitų. Ir sklinda ne tik tuo metu, bet net ir miego metu iš pašamonės. Dėl to jie gali išsiveržti ir sapnų vaizdiniais miegančiajam. Tai rodo, kad net ir pašamonėje jie tuo metu suintensyvėjo, nes juos galėjo išprovokuoti, kokia nors mintis ar matytas reginys, ar išgirstas žodis.

Ir toks žemų virpesių sklidimas nesibaigia tol, kol pats žmogus nepriima aukštesnius ir šviesesnius virpesius atitinkančių sprendimų ir nedaro atitinkančių šiuos aukštesnius virpesius veiksmų. Dėl to, jeigu žmogus ir toliau eina tokiu kyšininkavimo keliu, tai tie žemi virpesiai dar labiau žemėja, ir dar labiau intensyvėja, tik kyšininkas nebejaučia tokio jaudulio, kaip juto patį pirmą kartą. Jis lygiai taip, kaip narkomanas, jau pripranta prie tokių žemų virpesių dozės ir jie nebėra jam tokie sujaukiantys jo vidų. Tačiau tai yra milžiniška klaida, nes žemi virpesiai jau yra pradėję savo griovimo darbą smegenyse, kad jie nustoja siųsti nerimo signalą į centrinę nervų sistemą, kad žmogus pradėtų jaudintis ir pergyventi dėl savo sprendimo. Jis šitokio signalo nebegauna, nebent jeigu būtų didinamas kyšis arba pačios aplinkybės keistųsi, kad jis vėl pradėtų jaudintis, ar pavyks šįkart, nes viskas turės būti kitaip.

Kyšininkavimas yra ne kas kita, kaip savo netikrojo aš proto narkomanija, kada jis nusiramina tik gavęs naują dozę, ir jaučia nerimą tada, kada niekas jam tos dozės nebeduoda. Tada jis pradeda jausti viduje nerimą ir blaškytis, jausti neuztikrintumą dėl savo ateities gerbūvio, dėl nesugebėjimo atitikti savo proto ir panašių virpesių valdomų kitų protų diktuojamus materialaus turto standartus.

Ir dėl tokių žemų, ir vis žemėjančių, virpesių tiek savo viduje, tiek pasiunčiamų į išorę, žmogaus ląstelės, kurios Tėvo ir mano sumanytos tam, kad veiktų sveikomis ir be kokios nors įtampos sąlygomis, po kurio laiko pradeda jausti to žmogaus net pašamoninio nerimo žemus virpesius, ir patirti stresą, įtampą, kuri apsunkina kiekvienos ląstelės normalų veikimą. Jos kyšių nepripažįsta. Jos reaguoja tik į aplinką. Ir kyšininkas, tiek juos nuolat imantis, tiek juos nuolat duodantis, nebegali įsisavinti net visų maistingų bet kokio suvalgomo maisto medžiagų. Ląstelės nebegali ne tik veikti normaliomis sąlygomis, bet ir gauti normalaus maitinimo, nes jų veiklą nulemia tos įtampos sąlygos, kurias sukelia

centrinė nervų sistema. Dėl to po kažkiek laiko ląstelės nebegali atsilaikyti ir pradeda išsigimti. Jų veikla sutrinka. Prasideda susirgimai. Visi susirgimai turi vieną ir tą patį pagrindą – sutrikdytą centrinės nervų sistemos veiklą, kuri yra labai palanki dirva net pačių nekalčiausių virusų, sukeliančių slogą ar gripą, plitimui.

Tačiau tai tik ledkalnio viršūnė. Toks žemų virpesių spinduliavimas iš kyšininko skinda visur. Ir ten, kur jis būna dažniau ar ilgiau, ten jis savo žemais elektromagnetiniais virpesiais gali pažeisti kitų žmonių pusiausvyrą, jie gali tapti nervingesni, net lygiai taip pat mažiau atsparūs ligoms. Ypač tie žmonės, kurie gyvena drauge su kyšininku. Ir ypač jų maži vaikai, kurie ypatingai yra atviri bet kokių virpesių poveikiui – ir aukštų, ir žemų dažniui.

Dėl to kyšininkas, manydamas, kad savo interesą patenkino ir išsprendė problemą kyšio paėmimo metu, net nesuvokia, kad jis tik užsuko tos problemos patį pradinį ratą, o pati problema tik įgaus vis intensyvesnę ir augantį poveikį labai dideliame skaičiu žmonių, ir ypač jo patiems artimiesiems, su kuriais jis gyvena, ir ypač jo mažamečiams vaikams.

Aš jau esu jums sakęs, kad visa kūrinija yra tarpusavyje susieta gerai veikianti sistema, kurioje valdymas vyksta vadovaujantis Tėvo meilės įstatymu, kuris grindžiamas priežasties-veiksmo-pasekmės dėsniumi. Todėl visiškai natūralu, kad net ir tada, kada žmogus paėmęs, ir davęs, kyšį ir likęs nesugautas, vis tiek savo energetiniais žemais virpesiais pažeidžia Tėvo meilės aukštų virpesių įstatymą, kūrinijos įstatymą, kuris nenumato *savanaudiškumo*. Ir dėl šito savanaudiško mirtingojo veiksmo pasekmes turi patirti *visi* toje sistemoje esantys elementai. Virpesiai pasklinda absoliučiai visiems, net gyvūnams ir augalams. Ir šitas poveikis nėra juntamas tokiu laipsniu, kad žmogus galėtų jį pastebėti ir suvokti jo priežastis. Tai būtų panašu į tokį palyginimą, jeigu mesite akmenį į ežerą, tai ar nuo įkritusio į vandenį akmens sukeltų ratilų visas ežero vanduo sujudėjo? Aišku, kad ne, tačiau šitie virpesiai perėjo per visą ežero vandens tūrį vis silpstančia grandine, tačiau kiekviena ežero vandens molekulė buvo paveikta dėl šito smūgio. Tik nei jūsų akis, nei pati sudėtingiausia jūsų aparatūra šitų virpesių užfiksuoti nepajėgs. Tačiau tai jokiū būdu nereiškia, kad vieno akmens įmetimas nepaveikė viso ežero vandens tūrio. Jūs gi puikia žinote jūsų vadinamą Archimedo dėsnį, kada į vandenį panardintas daiktas išstumia tokį patį kiekį vandens, kokį tūrį užima tas daiktas. Dėl to ir net mažiausias akmenukas turėjo poveikio visam ežero vandens baseinui.

Kyšininko žemi energetiniai virpesiai taip pat turi poveikio visai aplinkai, ir net visai kūrinijai. Ir kuo arčiau ir daugiau su juo bendrauja kitas žmogus, tuo didesnis tas poveikis.

Todėl atėjo laikas ir jums atidžiau pažvelgti į visos kūrinijos tarpusavio sąsajas ir tarpusavio poveikį, kurį jūs darote ir sau, nes jūsų organizmas taip pat yra

ne izoliuotas nuo visos kūrinijos gyvas kūnas, bet yra lygiai tokia pati veikianti gyva sistema ir reaguojanti į visos kūrinijos virpesių sistemą, ir kitiems, aplinkui esantiems, ir net visai kūrinijai. Ir jeigu jūs asmeniškai, ar kas nors iš jūsų artimųjų šeimoje pradeda sirgti ar sunkiai ir nepaaiškinamai jaustis savo viduje, susimąstykite apie savo poveikį dėl savo pačių gyvenimo sprendimų ir veiksmų, kuriuos jie sukelia, ir jūs tiesiog išspinduliuojate žemus energetinius virpesius.

Kyšininkavimas, ar bet kokia kita netinkanti Tėvo sūnui ar dukrai yda, turi poveikio visuomenės fizinei sveikatai.

Tai lygiai tas pats, jeigu visą laiką būtumėte tarp garsiai rėkiančių, besikeikiančių, ir besimušančių, tai netrukus jūs pajustumėte savo viduje silpnumą, fizinį išglebimą, ir norėtumėte kuo greičiau iš tos vietos pasišalinti. Visa jūsų nervų sistema priešintųsi tokiam nenormaliam ir regimam vaizdui.

Tuo tarpu nematomi jūsų akiai, bet labai gerai jaučiami jūsų sielai, žemų dažnių virpesiai yra dar labiau pražūtingi ir kenksmingi negu mano paminėto vaizdinio sukelti žemi virpesiai. Tie nematomi žemi virpesiai ne tik kenkia jūsų fizinio apvalkalo ląstelių veiklai ir dėl to sukelia sutrikimus ir susirgimus fiziniu lygiu, bet jie labai pavojingai veikia net jūsų sielą. Jai vis sunkiau ir sunkiau tiestis į Tėvo meilę ir šviesą, nes jūsų žemų virpesių valdomas aš tuoj pat užgnaužia bet kokį sielos troškimą matyti šviesą ir spinduliuoti meilę, nes toks sielos troškimas tuoj pat sukelia didžiulę kliūtį savo savanaudiškų interesų įgyvendinimui.

Dėl to žmogus labai dažnai mėgina savo sielos tyrą balsą viduje nustelbti dirbtinėmis priemonėmis – alkoholiu, narkotikais, paleistuvavimu. Ir tą daro vien dėl to, kad tik pateisintų savo veiksmus, nes išoriškai paveiktas žmogaus protas nebegali leisti sielai belstis savo tyru balsu. Todėl siela susiduria su papildomomis kliūtimis – ne tik kyšininkavimu, bet ir to kyšininko intensyviu savo paties ir tikrojo aš skandinimu vis naujais ir naujais išoriniais veiksmais, kad tik jam nereikėtų likti vienvėje su savimi ir kalbėtis nuoširdžiai. Tada jis ieško panašių interesų žmonių, kurie irgi vadovaujasi savo ego interesais. Jie save nuramina rengdami turtingus pokylis, vieni kitiems demonstruodami savo išorinį blizgesį ir tą aplinką, kurioje tas blizgesys gali dar labiau patraukti panašų ego turinčių sielos brolių ir seserų akį ir sulaukti tokio pamaloninančio įvertinimo. Ir tokie mano sielos broliai ir seserys be išorinio blizgesio panašumo turi dar vieną ir vidinį panašumą – jie vengia ir bijo nuoširdaus pokalbio ne tik su manimi ar su Tėvu, bet ir su savo sąžine, savo siela, savo tikroju aš, kuris galėtų atsiverti ir atverti akis savo tariamam ir gyvuliniam aš. O kad šitai neįvyktų, tokie jūsų ir mano sielos broliai ir seserys griebiasi energingos veiklos, kad galėtų pasinerti vien tik į ją, kad tik neliktų laiko savo sąskaitų suvedimui su savuoju aš, kurio per gyvulinio ir netikro aš išorinį blizgėjimą nėra matomas tikrasis nuoširdus ir tylus, pripildytas vien tik Tėvo meilės, sielos aš.

98. Parabolė?

Visi mano mokymai yra daug kam paprasti, suprantami, ir džiuginantys sielą. Ir toks požiūris rodo, kad tas mirtingasis jau savo sielos virpesius ima jausti ir savo žmogiškuoju protu. O jeigu jis vis daugiau ir daugiau ims vadovautis mano mokymais, vis labiau ir labiau atsivers Tėvui, kuris pats, per savo dvasią, Minties Derintoją, yra tame prote, tai toks mirtingasis tikrai atras, jeigu dar nėra atradęs, Tėvą savo viduje. Ir jis pradės mano mokymais vadovautis ir vis daugiau ir daugiau atsiduos tam meilės Tėvo vedimui iš vidaus, kad nebebijotų, o drąsiai ir ryžtingai pradėtų gyventi Tėvo meilėje ir tiesoje.

Ir nebebus jam baisi jokia aplinka, kuri mėgina jį priversti gyventi lygiai tokį patį žemų virpesių gyvenimą, kokį gyvena ir pati aplinka. Tik tada jis bus pajėgus pranokti jį supančios aplinkos, kad ir kokios anksčiau atrodžiusios grėsmingos aplinkos, ir žemus virpesius, ir nerimą, net ir baimę, kėlusį poveikį jo protui. Tik toks žmogus bus pasirengęs nešti Tėvo meilės ir tiesos deglą per tamsią kaip naktis ir gūdžią aplinkos girią. Ir šitas deglas bus ne kas kita, kaip geri to žmogaus atliekami darbai visų labui, o ne savam ir egoizmo pilnam aš. Ir šitas deglas apšvies ne tik patį kelią, bet ir tą, kuris jį neš kitiems. Ir daug kas, pamatę išsiskleidusią šviesą, lygiai taip nustos baimintis ką tik buvusios aplinkinės gūdžios tamsos ir norės nuo šitos Tėvo meilės ir tiesos deglo prisidegti ir savo mažytį deglą, kad prisijungtų prie taip nuostabiai apšviesto deglo nešėjo ir taip ryškiai šviečiančio kelią visiems. Ir tas deglo nešėjas išmintingai pamokys tą kitą, norintį prisidegti savo deglą, kad šitoji ugnis yra ne paprasta, ne deginanti, kaip degina ir sudegina materialius daiktus įprasta ugnis. Šitos ugnies negalima prisidegti nuo paties deglo. Jį uždegti galima tiktai pačiam iš vidaus atsivėrus šitam meilės ir tiesos Šaltiniui ir Centrui – Tėvui. Ir tas norintis taip pat jaustis drąsus ir ramus, kokį dabar drąsų ir ryžtingą mato deglą nešantįjį, mokysis, nuoširdžiai mokysis, klausydamasis šviečiančio deglo nešėjo, kaip reikia deglą uždegti iš vidaus, kad jis apšviestų kelią ir aplinką išorėje. Ir po nuoširdžių ir atkaklių pastangų ir jis patirs, kad ir jo deglas ima liepsnoti. Ir jis tikrai nedegina kūno, bet maloniai šildo, ramina, ir apšviečia ne tik išorinę aplinką, kuri daugiau nebėra tokia gąsdinanti ir grėsminga, bet lygiai taip apšviečia ir vidų, kad dingsta ir vidinė baimė ir nerimas, o juos pakeičia maloni ir vis stiprėjanti meilė, kuri atrodo tokia nepanaši į anksčiau suvoktą meilę. Dabar ji spinduliuoja visiems be jokio pasirinkimo, be jokio išskaičiavimo, be jokių nuostatų.

Ir pats maloniausias atradimas yra tai, kad kyla vidinis noras vis labiau ir labiau atsigręžti į šitos ugnies Šaltinį, kurį pradedi vis labiau ir labiau jausti kaip savo, ir visų, *mylintį Tėvą*. Ir kada šitas noras vis auga ir auga, tada daugiau ir daugiau imi atsigręžti į Tėvą ir net jau pradedi su Juo kalbėtis, kaip su savo

nuostabiu ir mylimu draugu. Be kokios nors baimės, be kokio nors mažiausio nerimo ir abejonės, kad su Juo kaip nors kalbėtis negalima, netinka, nes Jis yra toks galingas, net gali deglo ugnį uždegti. Savo visu vidumi pradedi jausti, kad Jis yra mylintis ir tikrai nori, kad su Juo bendrautum be jokios kaukės, be jokio oficialumo, be jokios dirbtinės pagarbos, tik kuo nuoširdžiau, ir tada pamatai, kad deglo ugnis vis labiau ir labiau ima įsiliepsnoti. Ji ima vis labiau ir labiau degti, bet vis tiek nenudegina, tik vis didesnę plotą apšviečia. Kad dar daugiau sielos brolių ir seserų pamatytų šitą meilės ir tiesos ugnį. Ir tada vėl ima kartotis tas pats, ką buvo patyręs ir šis žmogus, kai pamatė pirmąjį Tėvo meilės ir tiesos deglo nešėją ir panoro taip pat turėti savo asmeninį šviečiantį deglą, kad galėtų ir pats pasišviesti kelią.

Ir dabar jau daugiau žmonių buvo pamatę šituos du deglus, kurie vis labiau ir labiau švietė dėl to, kad abu deglo nešėjai vis glaudžiau ir glaudžiau bendravo su Tėvu ir save laikė ne tik deglo nešėjais, bet ir suvienytais tarpusavyje to paties meilės ir tiesos Šaltinio – Tėvo – sielos broliais. Ir tada jie ėmė vis labiau ir labiau ne tik suprasti, bet ir patirti iš tarpusavio bendravimo ir ryšio su Tėvu, kad ir kiti, tik dar išsigandę, apimti tamsos baimės žmonės, taip pat yra jų sielos broliai ir seserys, nes ir jie lygiai taip gali uždegti savo deglus, kaip savo deglą uždegė ir šie du – atsigręžę į Tėvą savo viduje. Ir jie ėmė aiškinti ir tiems tamsoje gyvenantiems ir bijantiems tos pačios tamsos, kaip uždegti savo meilės ir tiesos deglus, kad galėtų išsklaidyti ir tamsą, ir baimę, kad galėtų patirti meilę savo viduje ir gyventi tiesoje darydami gerus darbus vieni kitiems.

Ir atsirado tarp tų išsigandusių ir tokių, kurie išdrįso patys pamėginti užsidegti savo deglą. Tačiau didžioji, absoliučiai didžioji dalis bijojo ir kitus atkalbinėjo, kad šito nedarytų, kad jie gali labai nudegti, kad niekas iš jų protėvių niekur nevaikščiojo su tokiais deglais ir niekam nešvietė, ir visi gyveno daug darniau negu dabar, dėl to ir jie turėtų gyventi, kaip gyveno jų tėvai ir tėvų tėvai. Bet tokie samprotavimai ypač juokingi atrodo jaunesniems, nes jie patys trokšte troško šviesos, jie norėjo matyti ne tik aplinką, bet ir kryptį, koku keliu eiti per savo gyvenimą. Tamsa jų netenkino. Jų vidus jautėsi prislėgtas ir kažkuo nepatenkintas, visą laiką kažko ieškantis, tik nežinantis nei ko nori, nei kaip tuos norus patenkinti. Tamsoje sukaupti materialūs turtai neapšvietė ir nešildė vidaus. Dėl to tas neramumas, kurį jie jautė viduje, neišnykdavo, kad ir kiek būtų prikaupe nespindinčio materialaus turto. Tamsoje jis buvo nematomas. Tamsoje jis buvo kaip akmuo parištas po kaklu ir dar giliau gramzdinantis į tamsą.

Ir tie jaunesni, dar ne tiek prisigėrę tamsos baimės, imdavo patys mėginti vaduotis iš šitos tamsos lygiai taip, kaip iš jos išsivadavo ir patys pirmieji. Ir jie taip pat pamatė, kad ir jų deglai nušvito. Ir jie ne tik nušvietė aplinką, bet apšvietė ir jų gyvenimo kelio kryptį – gyventi visų labui. Ir tada jie suvokė,

kad ir tuo turtu, kuris taip sunkiai buvo prikauptas ir dabar taip traukė gilyn į tamsą, reikia išmintingai naudotis ir patiems, ir panaudoti visų apšvietimo labui. Ir kada tik jie patys pamatė tokį savojo materialaus turto panaudojimo kelią, tuoj pat ir ėmė turtą panaudoti ne tik savo ar savo šeimos labui, bet ir visų labui. Ir tada pamatė ir jie, ir visi kiti, kad jų turtas ne tik nebesukelia jiems nerimo ir nebetraukia dar giliau į tamsą, kaip traukė anksčiau, bet jis pradėjo vis labiau ir labiau spindėti net ir toje tamsioje aplinkoje. Ir pats turtas bei jo įgijimas nustojo būti varginantis, bet ėmė įgauti prasmingumą. Ir tie patys jauni žmonės pajautė savo deglo šviesoje ir visų greta buvusių deglių šviesoje, bet ypač savo vidinės meilės ir tiesos dėka, kad jų gyvenimo prasmė yra uždirbti turtą ne sau, bet vieni kitiems. Kas turi didesnių sugebėjimų vienoje sferoje, tas jais ir pasinaudoja, kad rezultatai tų nuoširdžių ir prasmingų pastangų būtų atiduoti visumos šviesinimui, visumos ugdymui, kad toji tamsa pradėtų sklaidytis, nes tą šviesą vis daugiau ir daugiau pamatys ir kitų jaunų ir veiklių žmonių, kaip ir tą šviesą nešančių jaunų savo bendradarbių, draugų džiugų gyvenimą ir net jų vis gerėjantį gerbūvį. Ir jie lygiai taip pat norės gauti tokios šviesos ir lygiai taip pat gyventi matydami savo gyvenimo prasmę. Ir jie patys prašys pamokymo, kaip ir jiems užsidegti savo deglą, kad galėtų nurimti, matydami ir gyvenimo kelią, ir savo veiklos prasmingumą.

Tai, ką aš jums dabar pasakiau, nėra parabolė. Tai yra tikrovė. Tik jūs šitos tikrovės dar neatradote. Dėl to jūs ir nematote, nes net nemėginate jos ieškoti. Tačiau šitoji tikrovė yra ne taip jau ir toli. Ji yra būtent toji vienintelė tikrovė, kuri turi galimybių egzistuoti. Kitokios tikrovės tiesiog būti *negali*. Kitokia tikrovė tiesiog paneigtų Tėvo meilės įstatymą ir patį Tėvą, kaip visų Tėvą, kuris meilę dalina, spinduliuoja visiems, ir visiems vienodai, be jokio išskaičiavimo ar privilegijų. Tik tokio mylinčio Tėvo tikrovė ir gali būti viena ir vienintelė, kurioje mes visi, ir kiekvienas asmeniškai, nešame Tėvo meilės ir tiesos ugnies deglus ir apšviečiame *visą kūriniją*. Bet kokia kūrinijos dalis, pažeidžianti Tėvo meilės įstatymą, patiria taip pat ir to vienintelio kūrinijos dėsnio – priešasties-veiksmo-pasekmės – veikimą. Dėl to jūs patys gerai turite suvokti, kad ne kas kitas, bet jūs patys, kiekvienas, asmeniškai galite prisidėti prie savo, ir visų, kančios tiek sumažinimo, tiek padidinimo, priklausomai nuo savo apsisprendimo: norite nešti Tėvo meilės ir tiesos deglą ar nenorite? Tik jūsų apsisprendimas laisva valia gali apšviesti gyvenimo kelią ir jums, kaip ir kiekvienam kitam. Ir kuo daugiau bus tokių nešančių Tėvo deglą, tuo labiau mylinti ir gyvenanti tiesoje bus visuomenė.

Jūs, kiekvienas, negalite panorėti ir nuspręsti už kitą, ko ir kaip reikia siekti kitam. Jūs galite apsispręsti tik pats asmeniškai, ir tik savo paties atžvilgiu. Tačiau apsisprendę asmeniškai, jūs kiekvienas, ir tampate tuo vienu vieninteliu Tėvo meilės ir tiesos deglu, kuris ir parodys jums asmeniškai tikrąjį kelią. Kitas irgi

pamatys savo tikrąjį kelią. Dar kitas – taip pat. Ir toji Tėvo meilės ir tiesos ugnis, kiekvieną asmeniškai ir atves į brolišką šeimą, nes šitoji šviesa, nors ir uždegta kiekvieno asmeniškai ir dega kiekvienam individualia šviesa pagal kiekvieno pajėgumą tą šviesą matyti, kad neapakintų, bet ji vis tiek veda į vieną ir tą patį kelią – tarpusavio brolystę milžiniškoje Tėvo dvasinėje visos kūrinių šeimoje.

Ir šitoji Tėvo šeima prasideda jau šiandien ir jau šitame pasaulyje. Ne kažkada po prisikėlimo, ne po jūsų taip bijomos mirties, kuri, anot jūsų neišmanymo, turi jus nusinešti kažkur į nebūtį, bet kai tik jūs, kiekvienas asmeniškai, ir uždegate šitą patį Tėvo meilės ir tiesos deglą.

Tuo jums sunku patikėti, dar sunkiau suvokti, kada dabartinė aplinka yra tokia savanaudiška ir visiškai izoliuota, nors jūs ir keliaujate, palaikote ryšius vieni su kitais, bendraujate, bet nuo to nedingsta tikroji jūsų tarpusavio izoliacija. Jūs bendraujate tik kaip *kūnai*, bet ne kaip *sielos*. Dėl to dabartinis jūsų bendravimas yra ne daugiau kaip jūsų sielų izoliacija. Ir vien tik dėl to dabar dar nėra tikrosios visuomenės, kuri turėtų bendrų siekių, kad tie siekiai ją ir apjungtų į visuomenę. Dabar yra atskirų individų, turinčių vien tik savo asmeninius, arba, geriausiu atveju, grupinius interesus, ir siekiančių juos įgyvendinti, suma. Tačiau tokia individų suma toli gražu nėra tikroji visuomenė. O jūs gerai jau suvokiate, kad Tėvo kūrinią toli pranoksta *visuomenės* sampratą, nes ji yra *Tėvo šeima*.

Dėl to bet kokia žmonijos išsivystymo stadija visą laiką žengs vis pirmyn, kol galų gale pasieks tokią fazę, kada kiekvienas savo rankoje laikys Tėvo meilės ir tiesos deglą, juo švies kelią sau ir nušvies aplinką. Ir vidinio ryšio su Tėvu dėka gaus mokymus, kaip drąsiai ir ryžtingai eiti šituo prasmingu keliu, kad ir kiti jaustų nenumaldomą norą juo eiti. Ir šitoji šeimos, žmonijos šeimos, visos kūrinių šeimos vidinė jungtis per Tėvą ir leis jums, kiekvienam, ne tik suvokti, bet ir patirti šitos tikrovės prasmingumą ir dar labiau atsiduoti visos Tikrovės Meilės ir Tiesos Šaltiniui ir Centrai – Tėvui.

Ir tada jums nebeliks net ir sampratos, kas yra nusikalstamumas ar karai, kas yra melas ar prievarta, kas yra baimė ar nerimas, kas yra bet kokia neigiama emocija, kuri šiandien jus ėda negailestingai iš vidaus ir griaua jūsų sveikatą. Ir ne tik jūsų, bet ir visos jūsų šeimos, visuomenės, žmonijos.

99. Dvasinis žvilgsnis į aplinką ir neigiamų emocijų sunaikinimas

Žvelgdami į visą kūriniųją ne materialiu, bet savo dvasiniu matymų, jūs labai greitai ir realiai pajausite tikrą ir nepertraukiamą meilės, Tėvo meilės, virpesių jungtį. Ir šitokią jungtį patirdami kiekvieną akimirką, jūs nebenorėsite kelti rankos prieš savo sielos brolių ar seserį ne tik fizine išraiška, bet ir mintimi. Jūs patys

patirsite, kad šitaip ta pačia Tėvo meile ėmėte kvėpuoti, ir tas kvėpavimas kokybiškai pasikeitė, jis tapo daug ritmingesnis, gilesnis, ir sveikesnis. Jūs pradėjote patys patirti, kad ankstesnis jūsų gyvenimas prarado tikroviškumą ir spindesį. Nors jus ir toliau galės supti tie patys bendradarbiai ir artimieji, tačiau jūsų požiūris į juos bus labai smarkiai pasikeitęs.

Netikėtai patys sau prisipažinsite, kad tie bruožai, kuriuos anksčiau pastebėdavote savo artimųjų, draugų, ar bendradarbių charakteryje, nustojo jus erzinti tiek, kiek erzindavo anksčiau. Po kurio laiko pamatysite, kad ir iš viso jūs nebesierzinate dėl tų neigiamų jų charakterio savybių pasireiškimo. Ir tą jūsų ramų pakantumą jų pasireiškiantiems neigiamiems charakterio bruožams pastebės ir jie. Juos toks ramumas iš pradžių erzins. Erzins ne tai, kad jūs nebeužpykstate, erzins, kad jie patys negali likti ramūs, kai jūs išliekate ramus. Erzins toji iš jūsų sklindanti ramybė ir jiems nepažįstami ramybės virpesiai, kurie visiškai neatitinka jų vidinių žemų virpesių. Jie pradės jausti jus esančius kitokius. Ir šitoks pojūtis jiems kels nerimą. Jie negalės ramiai klausyti jūsų samprotavimų apie šviesesnius dalykus, manydami, kad tai nerealūs arba per daug sureikšminti teoriniai svačiojimai. Ir net jūsų ramybė, kada jų kandžios pastabos neveiks jūsų vidinio virpesių lauko, kada jūs liksite ramūs ne tik išorėje, bet ir viduje, jiems bus visiškai nesuprantama, todėl jus pamėgins pavadinti net ir apsimetėliais, gerai sugebančiais vaidinti.

Jie visiškai bus nepajėgūs suvokti, kad toji ramybė yra tikra ir ateinanti iš Tėvo, iš vis didesnio ir gyvybingesnio bendravimo-ryšio su gyvu Tėvu. Tai, kas jums tapo tikrove ir nebereikalauja jokių savo valios pastangų nusiraminti, jiems atrodo milžiniškos jūsų valios pastangos ir savo charakterio prievartavimas. Jie pradės jums aiškinti, jog išlieti viduje prisikaupusias neigiamas emocijas ne tik verta, bet ir sveika, kad jos nesikauptų ir kad žmogus nesusirgtų. Jie net jums pateiks pavyzdžių, ką ir kada skaitė, ar girdėjo, šitaip mokant eilinius žmones net vadinamų profesionalų psichologų ir psichiatrų. Jiems pykčio protrūkiai yra visiškai normali ir žmogiška reakcija, skirta savisaugai, kaip saugiklis elektros grandinei, kad neperkaistų į grandinę įjungti prietaisai ir iš viso nesugestų. Ir jūsų mėginimai paaiškinti, kad tikrai neigiamų emocijų išliejimas į išorę nėra tas sveikatos šaltinis, daugumai nebus suvokiami.

Tas neigiamas emocijas tiesiog galima visiškai išstiprinti Tėvo meilėje, kurią galima atrasti savo viduje, kada pradėdama nuoširdžiai bendrauti su Tėvu, kada vis glaudžiau ir glaudžiau šitas bendravimas apima kiekvieną ląstelę, kai ji vis giliau ir giliau ima jausti nusiramimą ir palaimą sielos viduje. Ir asmeninės valios pastangų nebereikia įdėti, kad pasiektum nusiramimą, mėgindamas nuslopinti neigiamas emocijas savo viduje. Tiesiog tų pačių emocijų nebeliko. Kada ir kaip tai įvyksta mirtingasis negali tiksliai paaiškinti. Jis ir pats šito mechanizmo ne-

žino, bet jis gali dalintis savuoju patyrimu, jog tikrai tokios neigiamos emocijos išnyko, ir jam liko tik malonus palaimos jausmas, kuris ir toliau lieka, ir net stiprėja ir ilgėja, kai asmeninė laisva mirtingojo valia yra nukreipta ne kovai su savo charakterio silpnybėmis, ydomis, kaip šito moko psichologai ar mokytojai, bet nuolatiniam ir nuoširdžiam bendravimui su Tėvu.

Atrodytų, jog to būti negali, kad neigiamos ir labai kankinančios ne tik mirtingojo sielą, bet ir žalojančios jo materialų kūną, emocijos gali išnykti neįdedant jokių pastangų joms sunaikinti. Tai prieštarauja visoms iki šiol prirašytoms psichologų, psichiatrų, ekstrasensų knygoms, kuriose jų nuostatos yra apverčiamos aukštin kojomis.

Žmogus negali šitokiais dalykais patikėti net ir pats, nes prieš jį tokia lavina informacijos, tokios milžiniškos gausybės informacijos, ir visi, kaip susitarę, tvirtina viena, reikalingos asmeninės pastangos vis daugiau ir daugiau nukreipiančios individą į teigiamas mintis, į teigiamą mąstymą, o neigiamų minčių kaupimas ir laikymas savyje kenkia kiekvienam individui. Neišleistos iš vidaus į išorę prisikaupusios neigiamos emocijos gali sukelti labai rimtų nervų sistemos sutrikimų ir pasireikšti įvairiomis ligomis, tokiomis, kaip depresija, organizmo imuninės sistemos nusilpimu, o dėl to net ir somatinių ligų pasireiškimu, ir panašiai.

Todėl vadinamieji jūsų autoritetai, visais įmanomais būdais, jums perša mintį, tiek jūsų sąmonei, tiek ir pasąmonei, kad jūs galite tas emocijas išleisti į išorę ir jausti palengvėjimą, o tuo pačiu apsisaugoti nuo didesnių neigiamų poveikių savo organizmui. Jūs net pateisinate žmogų, padariusį nusikaltimą tokioje būsenoje, kuri yra jūsų pavadinta afekto būseną.

Visas toks aiškinimas ir požiūris į žmogaus gyvenimą yra klaidingas. Jūsų psichologai, psichiatrai, ir visų kitų mokslo sferų atstovai nieko neaiškina apie Tėvo atradimą savo viduje, apie visų savo asmeninių pastangų nukreipimą ne į savo neigiamų savybių įveikimą valios pastangų dėka, ar net būtiną šitų emocijų išleidimą į išorę, bet apie visišką atsidavimą Tėvui ir visų šitų pačių ir kankinančių savąjį aš gyvulinių neigiamų savybių ištirpinimą Tėvo meilės vandenyne, kuris užlieja visą mirtingojo vidų be kokių nors papildomų savo valios pastangų toms neigiamoms savybėms įveikti.

Jūs turite suvokti, jog gyvulinis ego negali įveikti to, kas lygiai taip pat turi gyvulinę prigimtį. Gyvulinis negali kovoti prieš tą, kas lygiai taip pat yra gyvulinis, kad visiškai nugalėtų ir pats išliktų gyvas. O jeigu jis nebegali išlikti gyvas kaip gyvulinis, tai jis niekaip negali kovoti pats prieš save, kovoti, kad save sunaikintų. Gyvulinį gali įveikti tik tas, kas yra aukščiau už gyvulinį. Dėl to žmogaus aukštesnis ego ir gali įveikti savo žemesnį ego. Tačiau aukštesnis žmogaus ego yra nebe gyvulinis, bet dieviškas, nes jis yra padovanota Tėvo

asmenybė, kuri turi galimybę gyventi amžinai, jeigu ji eina Tėvo meilės keliu ir sugrįžta į namus pas Tėvą, kuris yra *Asmenybės Šaltinis*.

Štai todėl tik atsigręžimas į šitą Šaltinį ir gali sunaikinti žemesnes ir gyvulines neigiamas žemesniojo aš ego savybes, pakeisdamas jas kitokios *kokybės* savybėmis – meilės, tiesos, gailestingumo, gėrio, grožio, tarnavimo siekimo ir pasireiškimo savybėmis. Ir tai yra pasiekama tik vis daugiau ir daugiau panašėjant į Tėvą, gyvenantį jūsų viduje.

Juk ir jūs turite tokį pasakymą – „Su kuo sutapsi, tuo ir pats tapsi“. Arba dar ir tokį – „Pasakyk, kas tavo draugas, aš pasakysiu, kas esi tu“.

Štai kodėl, norėdami atsakyti bet kokių neigiamų savo netikro ir gyvulinio charakterio savybių, jūs, kiekvienas, visada ir turite ne tuščiai kovoti su pačiomis savybėmis, nes jūs nuo šitos kovos pavargsite, išsėksite, nusivilsite, kad niekaip ir nepriartėjate prie pergalės, o atsigręžti į dieviškųjų savybių Šaltinį, esantį jūsų pačių viduje per savo fragmentą, ir tuo pačiu užmegztu gyvu kanalu įsileisti Jo paties gyvojo ir tos pačios kokybės vandens.

Štai kokia yra tikroji ir vienintelė kryptis, kaip jūs galite įveikti savo neigiamas savybes, kurios jus graužia iš vidaus, net jeigu jūs šito ir nenorėsite pripažinti ir vis tvirtinsite, kad nejaučiate baimės, nerimo, esate ramūs, esate stiprūs ir sveiki. Tačiau tie jūsų tvirtinimai yra tik pačiame jūsų sąmonės paviršiuje.

Jūsų sąmonė yra gyvas nervų karštas kamuolys, kuris visas liepsnoja baimė ir nerimu, ką demonstruoja jūsų nuolatiniai ir chaotiški sapnai. Kada jūs nusiraminsite savo sąmonėje, tada jūsų sapnai *išnyks iš viso*. Sapnai – tai jūsų chaotiško ir neramaus gyvenimo atspindys sąmonėje. Ir jie gali išnykti, kad jūs galėtumėte turėti švarų sąmonės kanalą Tėvo dvasios, Minties Derintojo, mokymų perteikimui miego metu, kada jūsų sąmonė yra atjungta.

Dėl to jūs turite suvokti, kad jūsų sveikata, fizinio kūno sveikata, tiesiogiai priklauso nuo jūsų nuoširdaus ir gyvo ryšio su Tėvu, o ne nuo jums suteikiamos klaidinančios informacijos panaudojimo. Kad ir kokia būtų gausi toji informacija, jokių būdu tai nereiškia, kad ji yra teisinga. Teisinga informacija yra tik tada, kada ji yra pateikiama jums iš aukštesnių šaltinių. Kada jūs patys imate šitą informaciją interpretuoti, labai didelė dalis tokios informacijos būna iškreipiamas. O tais iškreipimais remdamiesi jūs lygiai taip pat priimate iškreiptus ir klaidingus sprendimus mokydami kitus ir mėgindami tą taikyti savo gyvenime.

100. Tėvo dvasios pagalba yra visur ir visada

Štai kodėl, net ir norėdami nustatyti informacijos teisingumą, jūs turite užmegzti tiesioginį ryšį su Tėvu, esančiu per savo dvasią, Minties Derintoją, jūsų, kiekvie-

no, viduje. O kas gi džiaugsis pirkdamas knygą, kurioje yra iškraipyta informacija. Tai lygiai tas pats kaip pirkti druską be skonio, kuri niekam nebėra tinkama, tik išmesti po kojomis, kad būtų sutrypta, kaip neturinti savo pagrindinės savybės – suteikti sūrumo skonį.

Todėl net ir šitoje, tokioje svarbioje sferoje, kaip informacijos teisingumo nustatymo sferoje, jūs turite vėl atsigręžti į Tėvą. Ir toks informacijos teisingumo patikrinimas nieko jums nekainuoja. Jūs naudojate lygiai tas pačias pastangas, kokias dedate ir norėdami atsikratyti savo neigiamų gyvulinio, žemesniojo aš, charakterio bruožų. Tai yra tos pačios pastangos, ne papildomos. Ir tikrai verta jums paskirti laiką ir dėti nuoširdžias pastangas tam, kad atrastumėte Tėvą savo viduje, užmezgtumėte su Juo ryšį, ir gimtumėte iš dvasios, nes nėra nė vieno argumento, kuris galėtų nusverti jūsų sprendimą į priešingą pusę. Jūs turite vidinę ramybę, patiriate meilę, jaučiate gailestingumą, trokštate daryti gėrį be jokio atlygio, džiaugiatės trykštančia kūno sveikata, ir labai ilgai gyvenate dabartinio jūsų žmogiškojo supratimo požiūriu. Tuo labiau, kad jūs turite patį nuostabiausią *draugą, net ir tokį, kokį turėjau aš*, kada gyvenau tarp jūsų žmogiškuoju pavidalu. Ir jus, kiekvieną, Jis lydi visur ir visada, net yra ne tik su jumis, kiekvienu, bet ir jūsų, kiekvieno, viduje. Jums, kiekvienam, telieka nepagailėti nuoširdžių ir atkaklių pastangų atrasti Jį savo viduje. Ir šito atradimo atlygis pranoksta dabartinį jūsų net patį vaizdingiausią įsivaizdavimą.

101. Ryšys su Tėvu neateina iškart, kaip tą liudija ir mano apaštalo patyrimas

Jums sunku patikėti mano žodžiais, tačiau mano žodžius jums liudija, jau daugelį metų, dabartinis mano apaštalas, kuris iki šito ryšio su Tėvu užmezgimo irgi turėjo daug baimės ir nerimo, noro pasiekti materialių viršūnių, patyrė išdavimo skausmą, draugų nusigrėžimą, visišką izoliaciją tiek aplinkos, tiek savo šeimos, ir tik tada, kada atrado Tėvą savyje, kada gimė iš dvasios, visi neigiami ir kankinantys iš vidaus jį patį charakterio bruožai buvo tarsi kažkieno nematomos rankos nuvalyti, kad pro nuostabiai švarų lango stiklą jo siela galėtų pamatyti tokį spalvingą ir gražų kūrinių paveikslą, kuriame jūsų planeta yra tik mažytis aguonos grūdėlis. Jis tapo toks mažytis ir toks nuostabiai mylimas, kad nebuvo kur dar išsitekti tamsioms baimės ir pykčio griaunančioms emocijoms. Vietoje jų švietė jam ir šildė jį Tėvo, atrasto savyje, meilė, tiesa, ir šviesa. Ir tą jis patyrė savo pastangų dėka, nuoširdaus noro dalintis savo žiniomis ir šviesa su kitais dėka, nors neturėjo jokio kito mokytojo, kuris galėtų paaiškinti, kaip žengti po mažytį žingsnelį, konkretų žingsnelį, kasdien. Jis pasitikėjo didingais mokytojais, kurie

mokė per daug ryškia ir jam šviesa, dėl to per daug apšviečiančia visumą, bet kasdieniame ir paprastame kelio krypties ieškojime link Dievo, link žmogaus, jis turėjo klaidžioti pats. Jis skaitė daug gražių ir teisingų knygų, bet jam asmeniškai trūko paprasto ir suprantamo žodžio, kaip gi pajauti Dievo meilę savyje, kaip pamilti Dievą ir žmogų, nors apie tai skaitė labai daug. Bet tuose skaitiniuose nebuvo konkrečių išvardintų žingsnių, ką daryti, kad šitokius nuostabius teiginius – meilę Dievui, ir meilę žmogui – pajautum, realiai patirtum.

Todėl jo klaidžiojimas savo paties viduje, gilūs monologai su pačiu savimi, skausmas ir kančia viduje dėl aplinkui tvyrančio jėgos ir materializmo pasireiškimo net ir kitų laisvos valios suvaržymo kaina, vis kėlė naujų ir naujų klausimų, į kuriuos atsakymai, pateikti rašytiniuose šaltiniuose, nors ir labai giliuose ir šviesiuose, nepavirto jo paties patyrimu, ir dėl to buvo tik sausi teoriniai mokymai. Ir tokia kančia truko ne vienerius metus. Kasdien. Bet akimirkomis jis pastebėdavo, kad ateina kažkoks neapčiuopiamas nusiramimas, kada jis mėgindavo vienatvėje, užsimerkęs, įsivaizduoti save susiliejančią su kažkokia jam nesuvokiama Jėga visame kosmose. Ir šitas nesuvokiamas susiliejimas su kažkuo, kas irgi nebuvo jo proto suvokta labai konkrečia forma, konkrečiu pavidalu, tik su kosmoso platybe, kurioje turi būti kažkokia Aukštesnė Jėga, suteikdavo realų ramybės ir malonumo viduje patyrimą, trukusį vos kelias minutes. O tada vėl sugrįžimas į sunkią aplinką. Po metų tokių ramybės akimirkas suteikiančių proto meditavimų, palaipsniui, vakarais, jau prieš užmiegant, jis ėmė dėkoti Tėvui, dėkoti man už nugyventą dieną. Dėkoti asmeniui, o nebemėginti susiliesti su kosmine visata. Dar po kažkurio laiko padėka Tėvui ir man ėmė įgauti jo aukštesniojo aš, sielos, troškimų išsakymą. Išsakymą, kuris buvo nuspalvintas nuoširdumu, bet kuriam trūko įtikėjimo. Jis tą darė tarsi pats nesuvokdamas nei dėl ko tą daro, nei kaip tą turėtų daryti, ir ar iš viso tą reikėtų daryti. Jo protas tarsi stebėjo iš šalies kaip kažkas jo paties viduje nori žodžiais išreikšti kažkokių šviesių troškimus Dievui.

O tie jo troškimai buvo paprasti, kad visi būtų sveiki, kad galėtų geriau tarpusavyje sutarti, kad jis pats galėtų susivokti. Jo mintys buvo panašios į tarpusavyje nesusietą atskirų norų išraišką, skirtą Dievui. Jis net pats nesuvokė, kad būtent šitoks kelias ir yra skirtas kiekvienam mirtingajam: Užmegzti nuoširdų monologą su Tėvu, su manimi.

Žmogus negali iš karto išgirsti Tėvo balso, kuris, negirdimai, visą laiką kalba kiekvienam iš jūsų. Pradžia visada yra nuo mirtingojo monologo. Padriko, visiškai netvarkingo minčių paskleidimo, net ir pačiam mirtingajam nelabai suvokiant, ką ir kaip jis tuo metu daro, nes jo mirtingojo protas prie tokių dalykų nebuvo pratintas, jam tokių dalykų niekas neaiškino, o aukštesnis sielos protas dar neturi tiek galios prieš žemesnį žmogiškąjį protą, kad jį visiškai nustelbtų,

kad šis visiškai nesikištų, o tuo pačiu ir nesujuktų begimstančių sielos minčių prasiveržimų, kuriuos ir ištaria mirtingojo lūpos.

Būtent mano šitie mokymai ir yra skirti tam, kad jūs vis realiau suvoktumėte, kad jūsų tikrasis aš, Tėvo padovanota asmenybė, ir turi prasikalti per jūsų žemiškojo ir žmogiškojo savanaudiško proto lukštą, kad galėtų gyvai ir prasmingai ne tik kalbėtis su Tėvu, bet ir tarnauti Jam ir visai kūrinijai, darant gerus darbus kasdien ir nelaukiant už tuos darbus jokio materialaus ar kitokio atlygio, kuris taip traukia žemesnįjį ir savanaudišką žmogaus ego.

Ir mano būsimajam apaštalui tos neryškios mintys, tie netvirtai sielos troškimai palaipsniui ėmė sietis į atitinkamas ir turinčias vis gilesnę ir gilesnę prasmę mintis. Jis ėmė palaipsniui suvokti, kad tos mintys jam pačiam užkrauna ir kažkokią atsakomybę, kažkuo įpareigoja. Dėl to jis ėmė atsirinkti, kokias mintis dar per drąsu būtų pasakyti Tėvui. Pavyzdžiui, jam buvo dar poreikis kartais susitikti su draugais ir nedidelį kiekį išgerti stipraus alkoholio ar alaus. Ir jis nenorėjo prarasti tokios bendravimo progos. Nors ir pats alkoholis suteikdavo jam atsipalaidavimo. Dėl to savo pasikalbėjimuose su Tėvu ir su manimi, jis vengė bet kokių pasižadėjimų ir net prašymų, kad jam būtų suteikta galimybė bendrauti nevarojant alkoholio. Jis sau paaiškindavo, jog bet kokia mintis, kurią jis pareiškia Tėvui ar man, turi visada prasmę tik tada, kada ji yra išsakoma nuoširdžiai, o tuo pačiu kada jis gali prisiimti atsakomybę, kad šitai minčiai pasiekus išraišką jo gyvenime, ar jis sutiks su tokia išraiška. Todėl jis ilgai nediršo į savo monologą įtraukti tokią pabaigą – „Tėbūnie Tėve, ne manoji valia, bet Tavoji“. Jis šituos monologus taip ir užbaigdavo be šitos paskutiniosios minties. Kartą mėgino šitą pabaigą įtraukti į savo monologą, bet tuoj pat savo žodžius atsiėmė, sau paaiškindamas – „Ne, dar šito negaliu pasakyti. O kas, jeigu man Tėvo valia nepatiks. O vis tiek ją turėsiu vykdyti, nes šitą būsiu pats Jam pasakęs. Gal kada vėliau. Bet šiandien aš dar noriu pasilikti sau didesnę laisvę, kad ji nebūtų suvaržyta Tėvo valios, nes Jo valios aš nežinau. Maža ką Jis man gali pavesti. Geriau jau neprisižadėti taip, kad paskiau negalėčiau įvykdyti“.

102. Sielos paukštė dabartinėje narvelio nelaisvėje

Mano mokymai nė vieno iš jūsų neturėtų bauginti, nes jie skirti jūsų tikrosios ramybės atradimui savo viduje. Jie gąsdins tik tuos, kurie trokšte trokšta atiduoti savo savanaudiško aš interesų patenkinimui visų kitų sąskaita, net ir mano sąskaita, kada jūsų religiniai lyderiai prisidengdami mano vardu ir net vadindami savo sukurtą religiją mano vardu, stengiasi jus valdyti ir manipuliuoti jūsų jausmais. Jie laiko jus uždareč narve, kaip patį nuostabiausią paukštelį, kuris taip

nori laisvės, taip nori pajausti tikrojo skrydžio, kuriam ir yra sutvertas, polėkį ir patirti viso skrydžio malonumą, kuris pripildo sielą ne tik džiaugsmo, bet ir vis gilesnio ir gilesnio susiliejimo su tomis oro srovėmis, kurios ir iškelia paukštį į didingą aukštį, kada jis išskleidžia sparnus ir moja jais. Būtent sielos skrydžio oro srovės yra Tėvo nuostabi meilė, kuri yra patiriama, kada mirtingasis atranda Jį savyje ir *įtiki visa siela-širdimi*.

Štai tada ir dingsta bet kokie narvelio suvaržymai. Tik tada siela ir gali išskleisti savo sparnus ir pakilti tomis oro srovėmis į tokį aukštį, iš kurio ji gali ne tik pamatyti iš išorės, kokia yra nuostabi kūrinija, bet lygiai taip patirti palaimą ir savo viduje, patirti, kas gi yra Tėvo meilė, apie kurią tiek daug buvo girdėjusi, kai ji dar buvo narvelyje ir nelaisvėje.

Sielos narvas yra ne kas kita, kaip negyvi papročiai ir ritualai, kurie be galo apraizgo sielos sparnus ir tada ji nebegali ne tik pakilti, bet ir bijo net klausyti kitų pasakojimų apie jų sielos skrydžius. Ir dabartiniai jūsų religiniai vadovai niekuo nesiskiria nuo mano laiku buvusių rabinų fariziejų, kada jie irgi bijojo mano žodžių ir neleido jų klausytis paprastoms ir laisvo skrydžio ištroškusioms sieloms. Kada jie ėmė vis labiau ir labiau suvokti, kad mano mokymas ima patraukti vis daugiau ir daugiau nuoširdžių ir paprastų žmonių, tada jie griebėsi tokių veiksmų, kad uždarė man visas sinagogas. Aš nebegalėjau net Dievo žodžio skelbti iš Tėvo namų. Ir tą padarė tie, kurie save laikė Dievo tarnais. Ne tie, kurie buvo, jų supratimu, nieko neišmanantys apie žydų Dievą – Jahvę – bet tie, kurie save vadino raštų žinovais ir aiškintojais, tie, kurie mokė žydus Dievo žodžio ir reikalavo jo laikytis, tie, kurie *privalėjo* matyti toliau ir plačiau, negu matė tie, kuriuos jie mokė. Būtent jie man užkirto kelią į sinagogas, į Tėvo namus.

Lygiai taip pat elgiasi ir dabartiniai jūsų fariziejai – kunigai ir teologai. Jie laiko jus paėmę į negyvų raštų nelaisvę ir neleidžia nė vienam iš jūsų iš jų išsivaduoti laisvam jūsų sielos skrydžiui, kad jūs patys galėtumėte visus jūsų vadinamus raštus išplėsti ir papildyti savo patyrimais ir savo supratimais apie Tėvą ir mane. Jūs negalite laikyti net savo vadinamųjų raštų įkalintų vienoje akimirkoje. Jie turi būti atviri ir laisvi nuo dogmatinių jūsų fariziejų – kunigų ir teologų – dogmatinių aiškinimų ir mokymų. Ir visi Tėvo namai turi būti atviri visoms religijoms, o ne tik vienos religijos.

Dabar jūs niekada nesuartėsite, kada į savosios negyvos religijos maldos namus neįsileidžiate su malda kitos negyvos religijos pamaldžių, nors ir sielą laikančių supančiotais sparnais tikinčiųjų. Jūs turite pakviesti vieni kitus, dalintis maldos namais vieni su kitais. O dabar jūs laikote juos tik tinkamus savo religijos negyvoms apeigoms atlikti. Kiti gi statosi savo negyvų ritualų religijos maldos namus. Ir jūs niekaip negalite vieni su kitais sutarti. Ir niekada nesutarsite, kol negalėsite atrasti Tėvo savo viduje, kol jūsų nesujungs Tėvo meilė, realiai patirta

savo viduje ir paskleista vieni kitiems išorėje.

Ir kol nėra jūsų viduje pulsuojančios Tėvo meilės, tol jūs turite ieškoti mažesnės, tegu ir negyvos, bet jungiančios grandies. Pradėkite naudotis maldos namais, jais tarpusavyje pasidalindami. Pradėkite tą daryti tarpusavyje tie, kurie dabar tikite į mane, kurie savo religijai panaudojate mano vardą.

Tada jūs pradėsite vieni su kitais bendrauti daug daugiau. O kuo didesnis bendravimas, tuo geresnis vieni kitų pažinimas. Ir kuo bus didesnis pažinimas, tuo greičiau pamatysite, kad esate ne tik ne kitokie, bet vieni ir tie patys broliai ir sesės dvasioje, tik turintys kitokius ritualus ir kalbantys skirtingomis kalbomis.

Juk tarpusavyje jūs sukuriate žemiškąsias šeimas ir sugebate, drąsesni, pranaokti net šituos pačius negyvus religinius ritualus ir negyvas dogmas, kada jūsų širdį pažadina Tėvo meilė. Tai toji pati Tėvo meilė, tik ją jūs nukreipiate vienam ir konkrečiam priešingos lyties sielos broliui ar sesei. Būtent tikroji Tėvo meilė, kada būna patiriama, net ir šiaip jau pilną baimės sielą, paverčia drąsia kovotoja dėl savo meilės įprasminimo naujoje ir kupinoje meilės gimstančioje šeimoje.

Ir lygiai taip jūs pradate atleidžiau žvelgti į vienas kito religinius papročius, nes juos suminkština jūsų viduje pulsuojanti Tėvo gyva meilė. Ir dar labiau šitoji meilė išskleidžia sparnus, kada gimsta nauja gyvybė šitoje pačioje dviejų skirtingų religijų atstovų šeimoje. Jūs nenorite, kad jūsų kūdikis kentėtų vien tik pasirinkdamas vieną religiją, atstumdamas kitą religiją. Šitaip jūs manote jis galėtų įžeisti vieną iš jūsų. Ir kiekvienas iš tėvų nori su meile paaiškinti savo mylimam kūdikiui savo geriausias sampratas apie savąją religiją, apie Dievą. Ir vaikutis nuo didesnio pažinimo tik turtėja. Jam šitos abi religijos nebebus tokios viena kitą atstumiančios, kaip būtų, jeigu jis būtų gimęs vienos religijos atstovų šeimoje.

Ir abu žemiškieji ir mylintys tėvai nereikalauja, kad jų vaikutis pasirinktų vieną iš jų religijų. Būtent Tėvo meilė juos ir paverčia iš nesutaikomų ir prieštaraujančių kitai religijai Dievo vaikų į pakančius ir net su meile kalbančius ir aiškinančius tiek vienas kitam, tiek ir savo kūdikiui savosios religijos sampratas.

Ir tai yra būtent tas suartėjimo kelias, kada jūs galėtumėte pasiūlyti savo maldos namus vieni kitiems. Jais pasidalinti, kad ir skirtingu laiku. Bet tikrai labai daug žmonių pasiliktų ir kitokiais ritualais apipintose savo sielos brolių ir sesių pamaldose, ko dabar padaryti niekaip neišdrįsta. Ir tą darytų tiek vieni, tiek kiti. Ir tai būtų jūsų didesnis pažinimas, ne tik ritualų, bet ir jūsų pačių. Ir toks artimesnis ryšys išplėstų ir jūsų požiūrį. O bendra maldos namų priežiūra ir rūpinimasis jais, leistų jums daugiau bendrauti ne tik pamaldų metu, bet ir jums laisvesnėje aplinkoje, kada jūsų nebevaržo ritualo atlikimas pamaldų metu. Tačiau lygiai taip pat toks suartėjimo pavyzdys būtų rodomas ir kitų religijų susiskaidžiusioms sektoms. Žinokite, kad ir kitos religijos turi savo sektas, ir jos

lygiai taip tarpusavyje nebendruoja, kaip ir jūsų.

Šitoks žingsnis yra labai sunkus jūsų religiniams vadams, bet ne nuoširdiems ir paprastiesiems tikintiesiems. Vadai nebeteks turėtos įtakos, bet taps laisvesni ir geriau pažins vieni kitus, kad galėtų vieni iš kitų ir pasimokyti. Jums taps įprasta į savo pamaldas pasikviesti vieni kitus, kad savo patyrimais pasidalintumėte nuoširdžiai, kad išgirstumėte pamokymus ne vien tik iš savo kunigų, bet ir iš kitaip pamaldas rengiančių savo sielos brolių ir seserų.

103. Moterys turi tapti dvasininkėmis kaip ir vyrai

Kol bažnyčia neleidžia lygiomis teisėmis tapti religiniais vadovais moterims, tol tokia bažnyčia yra tamsi ir laikanti nelaisvėje visus savo tikinčiuosius. Jūs dažnai sakote savo pamokymuose, kad aš nesibodėjau bendrauti nei su muitininkais, nei su laisvo elgesio moterimis, ir net viena iš jų, Marija Magdalena, tapo garsi tarp jūsų kaip mano pasekėja, kuri irgi nebuvo mano atstumta kaip neverta ir amžiams puolusi moteris.

Taip, tas tiesa, aš jai lygiai tokias pačias suteikiau teises, kaip ir bet kuriai kitai pačiai nuoširdžiausiai mano pasekėjai. Bet nė vienam vyrui aš nesuteikiau jokių didesnių teisių, kokias suteikiau ir moteriai. Ir apie Mariją Magdaleną jūs sužinojote ne dėl to, kad ji iš puolusios laisvo elgesio moters tapo mano skaisti pasekėja, nes ji buvo ne vienintelė tokia. Apie ją jūs sužinojote tik dėl to, kad aš ją priėmiau į dvylikos moterų evangelininkų būrį, kuris skelbė mano evangeliją drauge su mano apaštalais ir dar su daugiau kaip penkių dešimčių vyrų evangelininkų būriu. Tais laikais buvo negirdėtas dalykas, kad moteris viešumoje užkalbintų vyrą, o aš jas pakviečiau tapti religinėmis mokytojomis. To dar žydai niekada nebuvo nei girdėję, nei matę. Būtent Marija Magdalena buvo paskirta palaikyti moterų evangelininkų ryšius su tikinčiais tuomet, kada ką nors reikėdavo jiems pasakyti viso šito moterų būrio vardu. Tik dėl to ji tapo labiau žinoma žmonėms, o ne dėl to, kad ji iš laisvo elgesio įtikėjo į Tėvo dangaus karalystę ir buvo išgelbėta. Tai tik sutapimas. Būtent šitos dvylika moterų pačios jai paskyrė tokį savo bendros nuomonės reiškėjos vaidmenį. O tai, kad apie kitas moteris jūs nieko nežinote, tai irgi liudija, kad religijos žmogiškieji lyderiai siekė savo savanaudiškų išskaičiavimų, kad visiškai nutylėjo apie tokį nuostabų jau prieš du tūkstančius metų moterų išlaisvinimą iš tuometinių sustabarėjusių ir kietai apraizgytų rabinų gniaužtų.

Atėjo laikas ir jums išlaisvinti moteris ir religinėse sferose. Jūs kalbate apie moters lygias teises visuomenėje, ginate jų teises šeimoje, gamyboje, politikoje, moksle. Ir tai teisingi žingsniai. Visuomenė negali vystytis, jeigu viena jos dalis

negali naudotis tomis pačiomis teisėmis, kaip kita. Tas taikoma ir diskriminacijai lyties požiūriu. Nejaugi net šitame amžiuje jūs ir toliau norite likti tokie, kokie buvo jūsų laukiniai protėviai, atstumdami vieną savo pusę ir uždarydami ją į dvasinį ir visuomeninį narvą. Būtent dėl to, jūs turite pasirūpinti, kad ir moterys galėtų vesti pamaldas bažnyčioje lygiai taip, kaip jas veda ir vyrai.

Nejaugi jūs, dabartiniai religiniai fariziejai, ir toliau norite laikyti save išmintingesniais, aukštesniais už savo neatskiriamą pusę – moteris? Kaip gi jūs galite būti Tėvo sūnūs, tikri ir mylintys sūnūs, jeigu visiškai nesiskaitote su Tėvo dukrų sielų troškimais taip pat skelbti Tėvo žodį iš sakyklų ir nešti Tėvo meilę ir šviesą savo sielos broliams ir seserims tuose pačiuose Tėvo namuose, kuriuose dabar joms tą daryti užgynėte jūs. Ne aš. Jūs tie, kurie taip skrupulingai ginatė ritualus ir dogmas, o nematote, kad mane gyvą ir prisikėlusį pažeminate iškeldami patys save net virš Tėvo, kuris myli visus vienodai, ir savo sūnus ir savo dukras. Dėl to ir jūs pamilkite jas lygiai taip, kaip jas mylėjau ir aš, kada buvau žmogiškuoju pavidalu.

Aš irgi susidūriau su milžinišku pasipriešinimu iš fariziejų pusės, kada paskyriau dvylika religinių moterų mokytojų. Jie su tuo niekada nesusitaikė. Jie mane dėl to ir nukryžiuavo, kad aš jų išskirtines teises aiškinti Dievą padalinau ir su moterimis. Tai kodėl gi jūs tie, kurie taip uoliai *žodžiais* vis tvirtinate kitiems sekti manimi, o patys manimi nesequate, kodėl nenorite savo pačių sau prisiskirtų išskirtinių teisių valdyti bažnyčią pasidalinti su savo sielos sesėmis, net ir taip, kaip su jomis šita pačia teise dalinausi aš.

Aš jus mokau tik to, ką jūs esate pajėgūs padaryti patys. Kas jums trukdo, net ir šiandien, atvirai iš savo aukštų postų ir sakyklų paskelbti: „Mūsų sielos sesės turi lygiai tokias pačias teises ir privilegijas tapti kunigėmis, kaip ir mes, vyrai, jau jais tapę“. Kas jums trukdo lygiai taip paskelbti: „Mes norime savo Tėvo namais pasidalinti su kitų mano vardu vadinamų bažnyčių tikinčiais, ir kitų religijų tikinčiais?“ Baimė? Baimė dėl savo padėties, dėl savo vardo, dėl savo įtakos kitiems, dėl savo ateities?

Tačiau aš jums visiems sakau, ten, kur yra baimė, ten trūksta *meilės*. Tai ir yra jums atsakymas, ar jūs patys tikite į mane, ar jūs tikite į Tėvą. Tas, kuris yra įtikėjęs į mane, į Tėvą, tas baimės dėl savęs jau nebeturi. Tokį Tėvo vaiką motyvuoja toji pati *viduje patiriama meilė*. Ir tada ateina vidinis nušvitimas, kad negali būti moteris žemiau už vyrą niekur, tuo pačiu ir religijoje. Tėvas suteikė visiems vieną ir tą pačią *laisvą valią*. Ir niekas negali jos apriboti. Net ir jūs, dabartiniai fariziejai, sau prisiskirdami teisę valdyti tikinčiuosius, įskaitant ir moteris, ir nesuteikdami joms lygių teisių tapti tokiomis pat kunigėmis, kaip ir jūs.

Jūs atėmėte moterims laisvą valią, kai ją daug anksčiau sugražino politikai, kurie patys savęs nelaiko Dievo tarnais ar mano mokiniais, kokiais save laikote

jūs. Ir jie, nebūdami tokie dievobaimingi, kokiais save laikote jūs, moterims davė daugiau, sugrąžino tai, kas iš jų buvo atimta - teisę balsuoti ir dalyvauti politikoje lygiomis teisėmis. Ir dabar pažiūrėkite, kiek jau yra moterų, kurios laimi net pačius aukščiausius valstybių postus, kai dalyvauja atviruose rinkimuose. Tačiau jūs tie, kurie save laikote gailėstingumo ir teisingumo Viešpaties tarnais, elgiatės daug neteisingiau ir negailėstingiau negu tie, kurie neturi jokių sąsajų su Viešpačiu savo tiesioginiuose darbuose.

Dar daugiau, politikai savo kasdienėje veikloje labai dažnai nusigręžia ir išduoda net ir patį Tėvą. Tad kodėl gi jūs tie, kurie turėtumėte šviesti Tėvo šviesa ir skleisti gailėstingumą ir meilę, šituos pačius esminius visos kūrinių gyvybingumo pagrindus paminate ir tuo pačiu sau prisiskiriate teisę pažeisti laisvą valią, suteiktą Tėvo *visai kūrinių šeimai ir kiekvienam jos nariui*.

Taip jūs save iškeliate net virš Tėvo.

Manieji mokymai yra lengvi net ir jums tiems, kurie laikotės dabar vien tik negyvų ritualų ir išpažįstate dogmas, jeigu tik nuoširdžiai norite pakeisti save, kad taptumėte geresni. Būtent šitas pats noras tapti geresniu ir yra pats pirmasis, nors ir labai dar silpnas, sielos balso giliai ir tyliai tariamas skaištus Tėvo noras – Būkite tobuli, net ir tokie tobuli, koks tobulus esu Aš. Ir šitas sielos balsas pajaus, vis daugiau ir daugiau, kad šitie mano mokymai sielą ima jaudinti vis labiau ir labiau, jis pamatys vis gilesnę ir gilesnę tos pačios Tėvo tiesos gelmę, ir pati siela pradės mąstyti vis laisviau ir laisviau. Ir dėl to šitie mano mokymai pradės skverbti vis giliau ir giliau. Ir jai patiks toks mano mokymų skverbimasis į jos vidų. Ji vis mažiau ir mažiau jaus norą jiems prieštarauti, bet vis daugiau ir daugiau norės jais pasidalinti ir su kitais sielos broliais ir sesėmis. Ir tada pati pradės mąstyti vis laisviau ir skvarbiau. Ir suvoks dar vieną didžiulį laisvos valios suvaržymo aspektą, net ir vyrams.

104. Katalikų kunigai turi kurti šeimas

Katalikų bažnyčia visiškai pažeidžia Tėvo laisvą valią, kada draudžia kunigams tuoktis ir turėti šeimą, auginti vaikus ir dalintis savuoju vaikų auklėjimo patyrimu su tikinčiais, kad ir jie galėtų sekti kunigų siūlomą ir rodomą pavyzdžiu, kaip darnoje ir meilėje su Tėvu ugdyti jaunimą tokioje dvasioje, kad jie iš tikrųjų, nuo pat vaikystės, augtų Tėvo sūnumis ir dukromis.

Visuotinis Tėvas visiems savo vaikams suteikia vienodas galimybes patirti Jį savo pačių viduje. Lygiai taip pat visiems yra suteiktos vienodos galimybės jausti potraukį priešingai lyčiai, kad būtų užtikrintas žmonijos ir rasių pratęsimas. Tačiau pats žmogus, nusigręždamas nuo Tėvo, sugalvoja apribojimus vienų

ar kitų kastų atstovams. Toks apribojimas nėra nuo Tėvo. Toks apribojimas yra nuo Tėvo nusigręžusių ir savo tikslų, pažeidžiančių Tėvo laisvą valią, siekiančių mirtingųjų pasireiškimas laisva valia. Dėl to atsiranda tokių nukrypimų, kurie turi poveikio net visos žmonijos raidai.

Katalikų kunigams taikomas apribojimas neturėti vaikų yra ne kas kita, kaip jūsų pačių sugalvotos negyvos tradicijos. Lygiai tas pats yra ir tarp vienuolių, vyrų ir moterų, tiek tarp budistų, tiek tarp krikščionių. Tai ne tik Tėvo laisvos valios pažeidimas, bet lygiai taip trumparegiškas žmonijos baudimas savo pačių sprendimais ir veiksmais.

Jūs tik pamąstykite, kiek daug dorų ir nuoširdžių katalikų kunigų, įvairių tikybų vienuolių, galėtų prisidėti prie šeimos dorovės atstatymo, jeigu jie patys savo šeimyniniu gyvenimu rodytų pavyzdį visiems kitiems tikintiesiems. Būtent jie ir būtų galėję tapti ta mano druska, net ir laikantis negyvų papročių ir dogmų, su mano vardu skiepyti meilę savo mažyčiams vaikams. Ir tie mažyliai būtų patys atsivėrę Tėvui ir būtų keitę tuos negyvus papročius ir negyvas dogmas, ko, per kartų kartas, nedrįso padaryti jų tėvai.

Tėvo yra suteiktas dauginimosi instinktas gyvūnams, o žmogui be šitokio instinkto yra suteikta dar ir Jo paties dvasia, kuri ir veda mirtingąjį doros nuostatų praktiniu pritaikymu tiek šeimoje, tiek visuomenėje. Ir jeigu visuomenės moralė ir dora labai smunka, kada žmogus nusigręžia nuo Tėvo dvasios, esančios jo paties viduje, tuomet nėra kam jos žadinti, jeigu tie patys, kurie turi ją žadinti dvasiniam pabudimui, nežino, kaip tą daryti, nes ir patys nėra pabudę. O jeigu kuris ir pabudo, tai neturi jokio patyrimo, kaip gi šitokią šviesą nešti mažyliams, nes niekada nepatyrė jų auklėjimo praktikos savo asmeniniame gyvenime. Dėl to nėra gyvo mokytojo, kuris ne tik pats būtų atradęs meilę ir šviesą savo viduje, bet taip pat būtų sukaupęs šeimos gyvenimo tinkamą patyrimą, kad kiti juo patikėtų ir sektų. Dėl to uždėdamos tokius šeimyninio gyvenimo suvaržymus visos tokios religijos nuskriaudžia ne tik save, bet ir visą žmoniją.

Dabartinė žmonija yra negyva ir teorinė žmonija, nes ji neturi gyvo ryšio su Dievu, apie kurį tiek daug samprotauja ir sinagogose, ir bažnyčiose, ir cerkvėse, ir mečetėse, ir bet kokiuose kituose maldos namuose, tačiau praktiškai tokių savo teiginių neįgyvendina net ir tarp savo religijos tikinčiųjų sielos brolių ir seserų. Dėl to taip viskas ir lieka vien tik teoriniame lygyje. O kaip jūs patys žinote net nuo mokyklos laikų, bet kokia teorija yra sausas medis, kurio lapijos žalumą suteikia tik praktinis žinių pritaikymas. Vien tik teorinės pamokos vaiką labai greitai išvargina, ir jo ne tik dėmesys dingsta, bet labai greitai tokios pamokos jam tampa atstumiančios ir nuobodžios tiek, kad jis nebenori mokytis iš viso.

Ir tokia vaiko reakcija yra *natūrali*, nes Tėvo kūrinijoje teorija visada yra gretinama su praktika, tarnavimu. Religija, kaip ir moralė, gali tapti gyva ir ne-

šančia nuostabų ir gyvybingą norą ją puoselėti tiktai tada, kada jos imama ragauti praktiniame gyvenime, kada vis labiau ir labiau suvokiama, kad gražūs žodžiai apie dorą elgesį yra ne tik teorija, bet kada šitie žodžiai turi gyvybingumą, kurį gali pajaušti kiekvienas, kas tokių moralių nuostatų laikosi su Tėvu ir Jį atradęs savo viduje. Štai dėl ko kunigams *būtina patirti* ir šeimyninio gyvenimo kasdienybę, kad savo šviesią moralę galėtų ne tik skelbti kitoms šeimoms, bet ir taikyti savose šeimose.

105. Tėvui nėra nė vieno išskirtinio sūnaus ar dukros

Kunigai nėra išskirtiniai žmonės, nors jūs juos laikote tarsi kitokiais žmonėmis. Kunigai yra lygiai tokie pat Tėvo vaikai, kaip ir jūs. Ir jie neturi jokių papildomų teisių negu turite jūs. Aš nė vieno kunigo, nė vieno popiežiaus nepaskyriau ir nepašventinau į kokį nors ypatingą rangą ar luomą, išskyrus savo dvylika apaštalų ir 70 evangelininkų. Ir dabartinius, šių laikų savo apaštalus. Tačiau jie neturi jokių išskirtinių teisių, o mano jiems pasiūlytas šitas garbingas pareigas prisiėmė su didžiuliu noru ir laisva valia. Tačiau jie jokiū būdu nėra kuo nors apdovanoti daugiau už jus, jie neturi jokių privilegijų daugiau už jus, jie jokiū būdu neturi didesnių garantijų, kad nenusigręš nuo manęs ar nuo Tėvo, kokias turite jūs, nes jie turi lygiai tokią pačią Tėvo suteiktą laivą valią, kaip ir jūs. Ir aš nė vienam iš jų laisvos valios niekada neapribojau ir neapriboju, ir niekada neapribosiu. Dėl to jie turi lygiai tokį patį pasirinkimą, kokį turite ir jūs prieš save – mylėti Tėvą ir būti visą laiką su Juo, Jame, ir jausti Jį savo viduje ar nusigręžti nuo Jo ir atsiduoti vien tik negyvo ritualo atlikimui ir negyvos dogmos išpažinimui, ir neleisti, kad kiti mėgintų kokį nors ritualą pakeisti ar dogmą pašalinti.

Manieji apaštalai ir Tėvo ambasadoriai turi vieną išskirtinį *bruožą – gyvą įtikėjimą į Tėvą ir ryšį su Juo, su manimi, ir mano Partnere, Visatos Motina Dvasia, su kitais mano pagalbininkais, kurie yra ir jūsų pagalbininkai*. Tai vienintelis bruožas, kuris jiems ir leidžia eiti tokiu keliu, kuriuo eiti nedrįstate jūs, nors galėtumėte ir jūs tapti mano apaštalais – tiek vyrai, tiek moterys. Aš neapriboju nė vienam laisvos valios.

Kada tik jūsų sielos atsivers ir iš visos širdies atsiduos gyvojo Tėvo vedimui iš vidaus ir trokšte trokš vykdyti Jo valią labiau už viską ir jeigu tik jos panorės, aš tokias sielas, visas, paskirsiu Tėvo ambasadoriais ir mano apaštalais ir šitą paskyrimą Tėvas *patvirtins, ir įgalios skelbti Jo gyvą žodį, mokyti ir gydyti Jo vardu*. O šitą įgaliojimą ir aš patvirtinsiu, kad mano apaštalai ir Tėvo ambasadoriai skelbtų, mokytų, ir gydytų ir mano vardu, nes Tėvas ir aš esame viena dvasioje, kaip Tėvas, aš, ir Jo ambasadoriai ir mano apaštalai esame viena dvasioje.

Ir aš noriu, ir raginu, kad ir visi dabartiniai kunigai ir vienuoliai atsivertų man, kad jie pajautų dvasinį ryšį ir su Tėvu, ir su manimi, ir patys savo atsivėrusia siela pradėtų prašyti šito paties paskyrimo Tėvo ambasadoriumi ir mano apaštalu. Ir aš juos išgirsiu, kaip ir Tėvas išgirs, ir jų sielų troškimas bus patenkintas. Ir tada jie pradės skelbti Tėvo gyvą žodį ne iš raštų, bet Tėvas kalbės jų pačių lūpomis, kaip ir aš kalbėsiu jų lūpomis, kada tik jie šito panorės, lygiai taip, kaip ir Tėvo šis ambasadorius ir mano apaštalas kalbasi su Tėvu ir su manimi, ir Tėvas kalba jo lūpomis, ir aš kalbu jo lūpomis, net ir taip, kaip dabar jis gauna šitą mano mokymą, skirtą jums visiems.

Viskas yra jūsų pačių, kiekvieno, rankose. Tik jūs galite nuspręsti, ko norite, ne aš, nors aš geriau žinau, net ir už jūsų protą, ko nori jūsų siela, bet negaliu nuspręsti už jus. Net ir Tėvas šito padaryti negali už jus. Laisva valia yra nepažeidžiama net ir Tėvui. Jeigu tik Tėvas pažeistų savo paties padovanotą laisvą valią, visa kūrinių subyrėtų, nes ji vystosi tik laisvos valios pasireiškimo ir Tėvo meilės patyrimo dėka.

Štai kodėl nė vienas iš jūsų, kad ir kokį religinį rangą sau priskirtumėte, neturite atimti laisvos valios pasireiškimo galimybės kunigams ir vienuoliams turėti šeimas. Tačiau kurti, ar nekurti, šeimą kiekvienas kunigas turi spręsti lygiai taip pat laisva valia, bet jis turi turėti tokiam sprendimui priimti suteiktą *galimybę*.

Tuo tarpu galimybės visi tvariniai turi turėti *vienodas*. Galimybės suteikia jūsų išmintis. Sakykime jūs priimate įstatymus, kurie numato visiems vienodas galimybes jais pasinaudoti ir gauti išsilavinimą, gauti medicininę priežiūrą, naudotis jūsų pačių sugalvotomis teisėmis į darbą, į mokslą, į švietimą, į asmens saugumą, į visuomenės saugumą, asmens teisių užtikrinimą, į dar kokių nors jūsų sugalvotų teisių užtikrinimą, tokių, kaip žodžio laisvė, privačios nuosavybės gynimas, teisė į privačią nuosavybę, ir panašiai.

Tam, kad galėtumėte šitas pačias teises garantuoti visiems vienodas, jūs ir priimate atitinkamus įstatymus, kurie padeda užtikrinti organizuotos valstybės veikimą ir egzistavimą tiek jos viduje, tiek tarp kitų valstybių. Ir tol, kol jūs laikotės savo pačių kolektyviai priimtų įstatymų, tol visi tos valstybės žmonės turi vienodas galimybes šitais pačiais įstatymais vadovautis ir jais pasinaudoti. Tačiau vos tik kuris nors iš jūsų, individualiai ar kolektyviai, pamina kokį nors įstatymą ir sugeba likti nenubaustas, tą patį akimirksnį dingsta vienoda galimybė naudotis šitais pačiais jūsų pačių sugalvotais kolektyviniais susitarimais, kuriuos jūs vadinatėte įstatymais.

Vienas asmuo, ar ištisa grupė asmenų, kada pažeidžia įstatymą ir lieka nenubaustas, kaip tą numato jūsų pačių įstatymai, iš karto sulaužo tuo pačiu įstatymu deklaruojamą vienodą galimybę visiems. Jeigu bausmė seka tuoj pat

po įstatymo sulaužymo, tuomet vienoda galimybė visiems yra užtikrinama, nes pats įstatymas numato už tos pačios vienodos galimybės visiems pažeidimą atitinkamą bausmę. Kadangi kiekvienas turi laisvą valią, ką pasirinkti – pažeisti įstatymą ir rizikuoti savo gerbūviu, ar laikytis įstatymo, ir palaipsniui įtvirtinti gerbūvį visiems. Laisvos valios pasireiškimas egzistuoja visada ir visur per visą kūriniją. Jūsų planetoje taip pat.

Tačiau, kada kas nors įstatymą pažeidžia ir lieka nenubaustas, o tą mato kiti, tada, vienodos galimybės yra pažeidžiamos. Tada pats įstatymas, garantuojantis vienodas jūsų žaidimo sąlygas visiems, nebetenka prasmės. Tada jis pradeda nebe šitas pačias vienodas galimybes visiems užtikrinti, bet priešingai, jis veikia nebe kaip visiems vienodų galimybių garantas, bet kaip tokių galimybių pažeidinėjimo išryškintojas. Ir taip aiškiai jas išryškinantis, kad kyla noras tokius trukdančius įstatymus pakeisti tokiais, kurie nebūtų tokie aiškūs ir suprantami vienodai. Ir tai veda į painiojančių įstatymų sukūrimą, kurie gali būti aiškinami įvairiai, priklausomai nuo aiškinančiojo sugebėjimo.

Ir kada tik yra pažeidžiamos vienodos galimybės visiems, tada iškyla pavojus ne tik atskiriems tos valstybės gyventojų sluoksniams, net ir tiems, kurie tų pačių įstatymų laikosi, bet ir visos valstybės egzistavimui. Jūs turite suvokti patį svarbiausią dalyką, kurį iki šiol ignoravo tiek psichologija, tiek religija – žmogaus sąšamonės vaidmenį tiek ryšyje su Dievu, tiek tarpusavio ryšyje vieni su kitais.

Kada įstatymus pažeidinėja individas ar atskira žmonių grupė, ir nepaisant to, kad pažeidimai yra akivaizdūs, tačiau jokios bausmės dėl to nėra taikomos, dargi priešingai, tie įstatymus pažeidžiantys asmenys net gali ir toliau juos pažeidinėti ir likti nenubausti, tuomet žmonių sąšamonėje kaupiasi nepasitenkinimo žemi virpesiai tiek dėl tų, kurie tuos pažeidžiančius įstatymą veiksmus atlieka ir išvengia bausmės, dar daugiau, jie ir toliau eina savo aukštas pareigas, ir toliau gyvena kūnui labai patogų gyvenimą, ir jį demonstruoja savo draugams, o televizija, laikraščiai, žurnalai dar išplatina tokių gyvenimo būdą ir visiems kitiems, tiek dėl pačių įstatymų neveiksmingumo, tiek dėl tų institucijų, kurios nesugeba užtikrinti šitų pačių įstatymų veiksmingumo, tiek dėl tokio nesuprantamai sunkaus gyvenimo, kada įstatymų yra laikomasi, tiek dėl savo asmeninių nepasisekimų, kurie labai dažnai būna susiejami su tokia netvarka valstybėje, tiek dėl šeimos narių kokių nors nepavykusių sprendimų ir veiksmų, kurie taip pat žmogaus sąšamonės yra suvedami į tuos pačius neigiamus virpesius, kuriuos sukėlė tokios nepalankios aplinkybės, kad po truputį žmonių nuostatos net ir pačios valstybės, visos visuomenės atžvilgiu, ima įgauti, jiems dar nesuvokiamas sąmonės lygiu, vis labiau ir labiau neigiamas ir juodas spalvas. Ir visi tokie sąšamonės neigiami impulsai, tokie žemi virpesiai, žmogaus organizmą, visą jo nervų sistemą pradeda po truputį griauti iš vidaus, žmogui šito dar nejaučiant.

Bet nė vienas pašamonės virpesys neišnyksta, jis tik kaupiasi ir susikaupus jų pakankamam kiekiui ir susiklosčius atitinkamam išorės impulsui, net ir labai nekaltam, tokiam, kaip ne toks kieno nors žvilgsnis ar žodis, ir tada visa lavina tų pašamonės žemų ir neigiamų, iki tol sąmoningai nesuvoktų minčių ir nuostatų, įgaus sniego lavinos išraišką jau gerai sąmonės suvoktais ir labai galingais impulsais veikti, veikti tam, kad būtų išlaisvinta visa sukaupta neigiamų virpesių gama, kuri žmogų spaudžia iš vidaus, kad šito spaudimo jis nebegali atlaikyti. Ir tie veiksmai gali būti labai agresyvūs, net ir nebūdingi tam žmogui.

Dėl to jūs turite suvokti, kad pašamonė žmogui yra labai svarbus rezervuaras, kurį net sau pačiam neįjungiant, jis gali pripildyti ir teigiamų ir neigiamų virpesių. Visi neigiami, arba žemi, virpesiai yra iš žmogaus gyvulinio genetinio paveldėjimo, kuriuos žmogus dar gali papildyti ir savojo savanaudiško, arba žmogiško ego sampratomis ir nuostatomis. Visi teigiami, arba aukšti, virpesiai yra iš Tėvo dvasios, Minties Derintojo, kuris ir veikia jus per jūsų pašamonę ir žadina jūsų tikrąjį, dieviškąjį ego. Ir kada jūs pažeidinėjate įstatymus ir liekate nenubausti, tai žinokite, kad jūs lygiai taip prisidedate prie savo sielos brolių daug sunkesnio dvasinio pabudimo, net juos vedate link susirgimų, šeimyninių konfliktų, visuomeninių konfliktų, politinių konfliktų, valstybės griovimo, kad jos išlikimą pastatote tiesiogine prasme ant bedugnės krašto. Tereikia nedidelio impulso, kad per daugelį metų pasiekta pažanga pačioje valstybėje prasmegtų į tą bedugnę kartu su visa valstybe.

Ir tą darote jūs tie, kurie pažeidžiate *vienodų galimybių* užtikrinimą visai visuomenei, kada pažeidinėjate savo pačių sukurtus susitarimus-įstatymus, liekate nenubausti, ir toliau mėgaujatės kūno patogumais.

Aš jau jums sakiau, kad visa kūrinija yra *sistema*, kurioje bet kokios grandies sklandaus veikimo sutrikimas, turi poveikio kitų sistemos grandžių sklاندžiam veikimui. Jūs negalite ir čia išvengti priežasties-veiksno-pasekmės dėsnio veikimo. Kadangi jūs šito paties dėsnio veikimo nesuvokiate, tai net ir nepagalvojate, kad jūsų pačių elgesys įtakoja net jums asmeniškai nepažįstamų žmonių gyvenimą. Ir jūs, pažeisdami lygias galimybes visiems, galite visiškai net nepažįstamam žmogui būti jo priešlaikinės mirties priežastis: jūs galite vieną pastūmėti, savo tokiu antidievišku elgesiu, į savižudybę, kitas gali, net pats to sąmoningai nesuvokdamas, o vien tik dėl savo paties pašamonėje įsivyravusių žemų virpesių, dėl jūsų tokių savanaudiškų veiksmų, patirti insultą ar infarktą su galutiniu išėjimu iš šito materialaus pavidalo.

Štai dėl ko jūs turite vis daugiau ir daugiau pažinti ir kūriniją, ir patys save, o tuo pačiu patirti Tėvą savo viduje. Tik tada jūs suvoksite, kad bet kokiais veiksmais, kada pažeidžiate vienodas galimybes visiems, jūs lygiai taip pakenkiate visai sistemai. Tačiau labiausiai pakenkiate patys sau. Čia galioja tas pats vienintelis

kūrinijos dėsnis: priežasties-veiksmo-pasekmės. Ir jis galioja vienodai visiems. Ir jo poveikis kiekvienam yra lygiai toks pat, kaip ir kyšininkavimo atveju, apie kurį aš jau aiškinau. Dėl to dar kartą perskaitykite mano aiškinimą apie kyšininkavimo poveikį tiek asmenišką, tiek ir visuminį.

Pažeisdami vienodų galimybių visiems aplinką, jūs, patys to nesuvokdami ir nenujausdami, savo žemus virpesius visą laiką, be perstojo skleidžiate į aplinką. Ir šituos virpesius jaučia kiti, ypač jautresni žmonės. Dėl to jie smarkiau reaguoja į jūsų veiksmus savo viduje. Ir tuo pačiu patys žeidžia save, ir patys ima skleisti žemesnius virpesius, negu skleidė iki kokios nors neigiamos ir juos sukretusios žinios sužinojimo. O tai irgi kelias į savo susirgimus, ir į visos visuomenės menkesnį atsparumą ir virusams, ir nerviniams susirgimams.

Dabar aš jums turiu paaiškinti apie nevienodus sugebėjimus, net ir esant vienodoms galimybėms.

Jūs jau ir dabar pastebite, kad net maži vaikai skirtingai gali atlikti panašų darbą. Sakykim, jūs paprašote savo vaikus padėti sutvarkyti kambarį. Vienas vaikas gali mielai atsiliepti į jūsų prašymą tuoj pat, kitam ir kelių raginimų neužteks. Vienas vaikas gali kokį nors pavestą darbą atlikti labai kruopščiai, kitas labai paviršutiniškai. Vienas žmogus gali skaityti ir daug ir jam nenusibos, o kitam, vos paskaičius keletą minučių, jau sunku išlaikyti dėmesį ir jis meta knygą šalin. Vienas gali aiškinti labai sudėtingas schemas, o kitas negali sklandžiai paaiškinti, kaip nueiti į parduotuvę. Ir visa tai yra dėl to, kad kiekvienas žmogus, ir ne tik jis, yra skirtingas ir unikalus, nepakartojamas. Kiekvienas yra įaudžiantis savo raštą į visos planetos, net visos kūrinijos, visumos priešinį. Kiekvieno sugebėjimai yra skirtingi. O juos nulemia ne tik genai, ne tik auklėjimas, ne tik lavinimas, ne tik patyrimo kaupimas, bet taip pat ir ryšys su Tėvu. Ir nėra dviejų asmenų, kurie net su Tėvu bendrautų vienodai.

Aš jums pasakojau, kaip aš pats pradėjau bendrauti su Tėvu, kada buvau žmogiškuoju pavidalu prieš du tūkstančius metų. Aš tiesiog neturėjau į ką kitą kreiptis, kad man patenkinamai atsakytų į man kylančius klausimus. Ir man tai buvo naujas patyrimas. Jis buvo tyrinėjimo, ir savęs tyrinėjimo, laikotarpis. Ir niekas kitas man čia negalėjo nei patarti, nei padėti, kad šitas kelias man būtų lengvesnis. Nes tuo metu aplinka buvo labai tamsi ir persmelkta Dievo baimės.

Šiandien mano mokymai jums taps tuo patarėju, kuris palengvins visą jūsų kelią ateityje, su sąlyga, jeigu jais pasinaudosite. Jeigu juos atstumsite kaip jums nereikalingus, nes jūsų dėmesys yra sutelktas į kitus dalykus, tuomet jūsų sugebėjimai bus vienokie, jeigu jūs tikrai nuoširdžiai juos skaitysite ir taikysite savo gyvenime, tuomet jūsų sugebėjimai bus nepaprastai padidinti. Jūsų laisva valia yra man svarbiausia ir jos niekada nepažeisiu. Tačiau aš jums aiškinu, kad jūs savo sugebėjimus galite eidami Tėvo keliu nepaprastai išplėsti. Aiškinu dėl to,

kad nedarytumėte klaidos, ir neklaidintumėte kitų, sakydami, kad, jeigu Tėvas, aš, ir jūs, esame viena *dvasioje*, tai visi turime būti vienodi ir vienodai galvoti ir veikti, tuo pačiu visą kūriniųą paversdami vienoda ir monotoniška arena visiems suvienodėjusiems. Tai būtų netiesa. Kūriniųą yra tokia įvairi, joje vyksta tokia įvairiapusė veikla, gimsta tokių įvairių idėjų, yra tiek daug įvairių kelių, kaip kiekvienam savo idėjas įprasminti, kad apie vienodumą nekyla ir minties. Jums ji gali kilti tik dėl to, kad jūsų aplinkoje tėra viena vienintelė laisvą valią turinti gyvybės kategorija – mirtingasis, arba žmogus. Tačiau vėliau, kada būsite po kūno mirties pažadinti aukštesniu pavidalu, sielos pavidalu, kuris yra vadinamas nauju terminu, *morontiniu* pavidalu, tada palaipsniui jums vis daugiau ir daugiau atsiskleis naujų gyvybės kategorijų. Ir su jomis išmoksitė ne tik bendrauti, bet ir bendradarbiauti visų labui, o ne savojo aš labui.

Šiandien jūs – kol kas – nesugebate surasti bendros kalbos net tarp vienos gyvybės kategorijos – žmogaus.

Ir ne tik šitos gyvybės kategorijos viduje jūs nesurandate sąlyčio taškų, nes net ir šita vienintelė laisvą valią turinti gyvybės forma, apgyvendinta jūsų pasaulyje šiuo metu, turi dar ir skirtingas rases, skirtingas religijas, tai jūs nesugebate – kol kas – surasti bendros kalbos net ir tarp vienos rasės ar religijos ribų.

Štai dėl ko aš jums suteikiu šiuos savo mokymus, kad jūs vis labiau žvelgtumėte į savo vidų ir atrastumėte Tėvą savo viduje, ir atiduotumėte tai, ką gaunate ir patiriate iš Tėvo tolyn į išorę, į visas rases, į visas religijas, net į visą kūriniųą.

Ir tik tada suvoksitė, kad galimybės skiriasi nuo sugebėjimų. Galimybės yra vienodos visoje kūriniųoje mylėti Tėvą ir vieniems kitus, bet sugebėjimai yra skirtingi net ir Tėvo meilės valdomoje kūriniųoje. Ir laisva valia apsprendžia, kiek kiekvienas nori jam suteiktomis vienodomis galimybėmis išplėsti savo asmeninius sugebėjimus.

Ir kada žmogus atranda Tėvą savyje, tada jis ne tik nepažeidžia kitų laisvos valios pasireiškimo, bet savo gyvenimą pašvenčia asmeniniam augimui su Tėvu ir vienodų galimybių visiems užtikrinimui.

106. Tarpusavio ryšiai

Viena svarbiausių mirtingojo gyvenimo sričių yra tarpusavio santykiai, kurie pasireiškia visur, pradedant šeima, draugais, bendramoksliais, bendradarbiais, tautiečiais, tėvynainiais, žmonių ryšiais gatvėje, ar bet kokioje vietoje. Ir jeigu jūs atidžiau pažvelgsitė, tuomet pastebėsitė skirtumus, kaip jūs elgiatės skirtingai vis kitoje vietoje. Šeimoje jūs daug daugiau atsipalaiduojatė ir galite sau leisti būti tiek labiau mylintys, taip, kaip meilę suvokiatė jūs, tiek labiau pykstantys

ar nepakantūs. Su draugais jūs save varžote daugiau, neleidžiate sau išsilieti taip, kaip šeimoje. Su bendradarbiais, savo veiksmus dar labiau suvaržote. Su žmonėmis gatvėje jūs net nebendraujate. Tačiau, jeigu kur nors išvykstate toliau iš savo miesto ar valstybės, tada net ir jums, kiekvienam, nepažįstamas iki tol žmogus tampa artimas ir norite jį užkalbinti, norite su juo pasidalinti savo patyrimais, paklausti ir apie jo patyrimus. Ir kuo toliau esate nuo savo valstybės, tuo artimesnis atsiranda ryšys su savo tėvynainiais.

Tačiau visą šitą laiką jūs esate vienas ir tas pats žmogus. Jūs netampate kitu žmogumi, kada bendraujate su draugais ar bendradarbiais, kada būnate savame mieste ar tolimame krašte. Tai kodėl jūsų elgesys vis tik yra taip smarkiai sąlygojamas aplinkos, kodėl jūs vis tik taip nevienodai elgiatės, net ir būdamas vienas ir tas pats žmogus?

Jūsų skirtingą elgesį skirtingose situacijose su skirtingais žmonėmis apsprendžia jūsų savasis žmogiškasis ego. Kaskart iš sąmonės jis gauna, net sąmoningai ne iki galo suvokiamus, žemus virpesius, kurie ir motyvuoja žmogaus sąmonę vienokiam ar kitokiam elgesiui. Žmogaus savanaudiškas gyvulinis protas tuoj pat smegenyse pradeda veikti kaip pats greičiausias kompiuteris, tuoj pat vertindamas aplinką ir įmanomas pasekmes, jeigu jis vienoje aplinkoje elgsis lygiai taip, kaip ir kitoje. Jis sąmonėje apskaičiuoja, kad vienoks ar kitoks elgesys savajam ego gali pridaryti daug nemalonumų, sukelti daug įvairių problemų, jeigu savo draugą lygiai taip apkabins ir pabučiuos, kaip apkabina ir pabučiuoja savo sūnų ar brolių. Dar daugiau kils problemų savajam ego, jeigu jis šitaip elgsis su bendradarbiu. Tuo tarpu, šitaip pasielgdamas gatvėje, jis sukels sumaištį net tarp daugybės žmonių, nes tą, kuri mėgins pabučiuoti, išgąsdins, o iš išgąščio reakcija gali būti labai agresyvi ir įtraukti į pačią tą dinamišką situaciją daugiau su pačia situacija niekuo nesusietų praeivių, kurie taip pat pradės reikšti savo nuostatas ar net imtis kokių nors veiksmų. Tačiau, jeigu jūs šitaip pasielgsite sutikę savo tautietį labai tolimame krašte, reakcija tikrai nebus neigiama, kokia ji būtų savame krašte. Tolimame krašte jums aplinka yra neįprasta, svetima, dėl to bet koks jums išgirstas suprantamas žodis ar pamatytas veidas iš savojo krašto akimirksniu jus suartina ir pašalina bet kokias kliūtis, kurias tas pats veiksmas tokiu pačiu akimirksniu pastatytų savame krašte. Ir sąmonės žemi virpesiai, perduodami jūsų sąmonei, kad savame krašte šitaip elgtis nepriimtina, tolimame krašte nebėra šitaip griežtai vertinami, ir jūsų sąmonė užblokuoja šituos pačius žemus virpesius ir smegenys gauna komandą iš sąmonės aukštesnių virpesių priimti sprendimą ir apkabinti savo tėvynainį. Šitoks veiksmas jokių būdu nebūtų įmanomas savame krašte.

Tai nejaugi vienu atveju žmogus elgiasi protingai, o kitu atveju ne? Tas pats žmogus, arba tiksliau, tie patys žmonės. Aišku, kad ne. Tik vienu atveju, jie gali susitikti savame mieste ir prasilenkti kaip du nepažįstami ir visiškai svetimi

žmonės vien dėl to, kad jie yra jiems įprastoje aplinkoje, kur sąmonės veiksmus apsprendžia ne tik gausybė informacijos, kuri glūdi giliai patalpinta sąmonės kloduose ir kuri vis yra kaupiama per įvairiausių įvykių, girdimus pasakojimus, matomas situacijas, kaupiama nesąmoningai, papildomai prie tų nuostatų, kurias žmogus yra jau suformavęs apie leistiną ar neleistiną elgesį gatvėje ir visiškai įtvirtinęs savo sąmonėje. Įtvirtinęs tiek, kad net tapo savo sąmonės iškreiptų nuostatų vergu, draudžiančiu net ir pagalvoti, kad galima elgtis nesivadovaujant tokiomis savo sąmonės suformuotomis nuostatomis. Dėl to žmogus ir elgiasi lygiai kaip užprogramuotas robotas – pagal sąmonės nustatytą programą ir visiškai nemąsto apie kokį nors kitokį ir daug artimesnį elgesį su žmonėmis. Ir tik atsidūręs tolimame krašte, jis pajunta visiškai kitokią aplinką, pajunta po kažkurio laiko, kad jam ima stigti įprastos aplinkos, net savo gimtosios kalbos, nes jis turi įtemptai ir galvoti, ir kalbėti jam svetima kalba, o tai irgi vargina jo protą. Ir šitas nuovargis yra nustelbiamas išorinių įspūdžių patyrimo, tačiau sąmonėje jis vis tiek kaupiasi. Ir netikėtai išgirdus gimtą kalbą, impulsas iš sąmonės akimirksniu pasiekia sąmonę, ir ji pati jau nebesipriešina šitam artimam ir šiltam apsikabinimui su tautiečiu, kuris, nors trumpam, pašalina įtampą, nuovargį, ir sugrąžina į įprastas jai veikimo sąlygas. Dėl to ankstesni ir sąmonės, ir sąmonės pastatyti barjerai ir tabu lengvai yra įveikiami, ir elgesys priartėja iki nuoširdaus bendravimo, nors bendraujantys tarpusavyje žmonės nepažįsta vieni kitų, nes iki tol jie niekada nebuvo susitikę. Tačiau juos suartina tautiškumo ir bendros kalbos ryšys.

Ir tomis akimirkomis išnyksta skirtumas, kuris būtinai egzistuoja savame krašte – padėtis visuomenėje, kokiam mieste gyvena vienas ir kitas, ar vienas gyvena kaime, o kitas mieste, kuo užsiima, kokios politinės pažiūros, ir daugybė kitokių atskiriančių barjerų išnyksta, arba jeigu išnyksta ne iki galo, tai labai sumažėja, kad jie nebetrukdo bendrauti. Ir šitie patys barjerai vėl išskyla, šitiems patiems žmonėms sugrįžus į savo kraštą ir susitikus savame krašte, nes vėl atsidūrus savo sąmonei įprastoje aplinkoje, vėl pradeda veikti tie patys sąmoniniai žemi virpesiai, kuriais yra valdomas žmogiškasis gyvulinis ego, kuris visur mato pavojų *sau*. Atvirumas su kitais, nuoširdumas su kitais, meilė kitiems, gailestingumas kitiems, tiesos siekimas, ir panašūs dalykai gali būti pavojingi savajam ego, dėl to jis ir slepiasi po įvairiausių kaukėmis. Tai yra ne kas kita, kaip *baimės vergystė*. Ir priklausomai nuo aplinkos pradeda iš tos baimės vaduotis. Kuo ilgiau žmogus bendrauja su kitais, kuo daugiau jis pažįsta kitus, kuo daugiau ima kitais pasitikėti, tuo mažiau jis ima jų bijoti, o dėl to ir gali daugiau atsiverti ir rodyti daugiau meilės.

Meilė yra iš Visuotinio Tėvo. Visa kūrinija gauna vieną ir tą pačią meilę. Dviejų meilių nėra. Yra tik tos pačios Tėvo meilės virpesių įvairios interpretaci-

jos, Jo siunčiamų virpesių savasis suvokimas, pajautimas, ir perteikimas kitiems, jau nuspalvinus savuoju jausminiu patyrimu, savojo žmogiškojo gyvulinio ego požiūriu, kuris ir atitinka to ego savisaugos laipsnį.

Šeimoje, jeigu ji yra mylinti ir nuoširdi šeima, žmogiškasis ego gali patirti didžiausią atsipalaidavimą ir ramybę, pajauti, kad yra saugus, kad jam negresia niekas, kas sukeltų jam pavojų. Dėl to šitokioje aplinkoje žmogiškasis gyvulinis ego gali patirti daugiau meilės pojūčių, nes meilė yra atvirkščiai proporcinga baimei. Ir tą jūs, kiekvienas, galite patikrinti patys. Paanalizuokite savo elgesį šeimoje, su draugais, su bendradarbiais, su bendramoksliais, su praeiviais gatvėje ir jūs patys sau padarysite lygiai tokią pačią išvadą – ten, kur jaučiate didesnę nerimą, daugiau baimės, ten lygiai tiek jaučiate meilės trūkumą, ten negalite bendrauti tiek nuoširdžiai, kiek galite taip bendrauti, ir bendraujate, ten, kur baimės ir nerimo tiek nejaučiate. Ir tai tinka visiems. Išimčių nėra niekam. Net ir žvėrys ar gyvuliai elgiasi lygiai taip. Ten, kur jaučia meilę, ten jaučia ramybę ir nerodo agresyvumo. Ir priešingai, kur atsiranda nerimas, baimė, ten tuoj pat pradeda veikti savigynos instinktas, ir akimirksniu kyla agresija. Su sąlyga, jeigu žvėris nėra alkanas, kada alkio jausmas jam diktuoja tokį elgesį, kuris turi patenkinti alkio jausmo numalšinimą.

107. Jūsų įtikėjimas ir gimimas iš dvasios

Tačiau žmogus yra nepalyginamai daugiau negu žvėris ar gyvulys. Jis yra Tėvo sūnus ar dukra. Jis turi išlikimo galimybę, kurios neturi joks kitas jūsų planetos gyvūnas. Tik jūs galite būti pažadinti iš mirties miego. Nė vienas kitas gyvūnas prisikėlimo patirti negali. Ir tą užtikrina jums Tėvo padovanota asmenybės dovana. Būtent šitoji asmenybės dovana jus visus išskiria iš visos planetos gyvūnijos ir iškelia į nepasiekiamą jokiam kitam gyvūnui aukštį, nes jūs turite labiausiai išvystytas smegenis ir paties Tėvo padovanotą dvasią, Minties Derintoją. Ir būtent šitos dvi dovanos, kaip ir laisva valia, suteikia jums vienodas galimybes visiems prisikelti iš mirties miego. Ir šitas prisikėlimas visiškai nepriklauso nuo jūsų materialios turtinės padėties, užimamų pareigų, populiarumo, padarytų gerų ar blogų darbų, rasės, religijos, intelektualaus išsivystymo, santykių šeimoje ir bet kokių kitų dalykų, išskyrus vieną vienintelį – *įtikėjimą*. Būtent tik *įtikėjimas* nulemia jūsų prisikėlimo laiką. Ir jeigu tik jūs įtikite, tada jūsų gyvenimas tiek pasikeičia, kad labai greitai jūs ir patys, kiekvienas, imate pastebėti savo pasikeitusį požiūrį į aplinką. Ir palaipsniui jūs pamatote, kad vis atlaidžiau ir atlaidžiau vertinate kitų veiksmus.

Įtikėjimas yra jūsų gyvas ryšys su Tėvu, kada jūsų gyvenimas įgauna prasmę

atiduoti visas savo pastangas, kad kuo geriau būtų kitiems. Tai nereiškia, kad kitiems jūs pataikaujate. Priešingai, jeigu anksčiau pataikavote, tai dabar, įtikėjus, pataikavimas išnyksta, nes savasis žmogiškasis gyvulinis ego ima silpti, o jo vietą vis labiau ir daugiau užima Tėvo jums padovanotos asmenybės tikrasis dieviškasis ego, kuris neturi nė menkiausio noro įsiteikti žmogiškajam gyvuliniam ego. Jūsų dieviškasis ego neieško sau naudos kitų sąskaita, lygiai taip, kaip jis nesiekia visomis priemonėmis iškilti virš kitų žmonių ego, kad galėtų pasidemonstruoti savo veikla prieš kitus.

Tačiau jis nesistengia ir slėptis už kitų nugaros, kada jam pasireikšti yra sudarytos galimybės, kurios visada tam pasireiškimui yra sudarytos, tik žmogiškasis gyvulinis ego trukdo dieviškajam ego jas pamatyti ir jomis pasinaudoti, kad šituo savo tarnavimu kitiems jis ir pats tvirtėtų, o tuo pačiu vis labiau nustelbtų gyvulinio ego proto balsą.

Įtikėjimą jūs galite stiprinti malda ir gyvu pasikalbėjimu su Tėvu. O kada vis labiau ir labiau pajausite sielos troškimą tarnauti kitiems, nesiekiant sau jokių atlygių, kada vis nuoširdžiau ir nuoširdžiau bendrausite gyvai su Tėvu, savais žodžiais, savomis mintimis, tada patys patirsite savo gimimą iš dvasios, apie kurią aš jums buvau užsiminęs. Jūs tebeturėsite savo dabartinį fizinį kūną, bet jūsų charakterio blogos savybės jums pačiam netikėtai pavirs geromis savybėmis. Jūsų viduje įsiviešpataus Tėvo meilė, kurią jausite visą laiką. Ir būtent per šią Tėvo meilę, per gyvą ryšį su Tėvu ir praktinį tarnavimą visiems, jūs pamatysite, kad jūsų gyvulinis žmogiškasis ego yra išnykęs, jį pakeitė dieviškasis ego, kuriam visi žmonės, netikėtai, tapo sielos broliais ir sesėmis.

Ir dabar tarpusavio santykiai atsirėmė į Tėvo realiai patiriamą meilę. Ir toliau jie vis gerėja, nes Tėvo meilė vis labiau ir labiau yra patiriama, kuo daugiau jos atiduodama kitiems, be jokio išskaičiavimo. Ir tik dabar net ir savame mieste, o ne tolimoje šalyje, kiekvieną sutinkamą žmogų, savo sielos brolių ar sesę, nori apkabinti, priglausti prie krūtinės, ir pabučiuoti. Ir šitas noras yra realus, nes jis yra iš pačios sielos gelmės, kurioje Tėvo meilė ir įleido savo gyvą šaknį, kad vis tvirčiau ir tvirčiau augtų tvirtas ir gyvas Tėvo meilės medis, nešantis gerų darbų dvasios vaisius.

Ir dabar žmogus ne tik suvokia, bet ir realiai *patiria*, kad jame nebeliko baimės net šešėlio. Jis nustojo bijoti, kad kam nors perdaug atsivėrus, kas nors gali šitą jo nuoširdumą panaudoti prieš jį. Jis nebebijo to, ko anksčiau bijojo ne kas kita kaip jo žmogiškasis gyvulinis ego, kuriam svarbiausia buvo jis pats. Dabar, gimus dieviškajam ego, svarbiausias dalykas yra *kiti, visuma*. Dėl to nebeliko to, kam gali pakenkti kiti.

Štai būtent dabar net ir tolimame krašte tas pats mirtingasis jaučiasi patogiai ir nepatiria jokios baimės ar įtampos, kad demonstruotų išskirtinius jaus-

mus šiame tolimame krašte sutiktam tautiečiui. Dabar jam visi žmonės yra tapę savais, nepriklausomai nuo rasės, religijos, ar kalbos. Dabar dieviškasis žmogaus ego į aplinką žvelgia Tėvo žvilgsniu. Jis visiems rodo lygiai tą pačią meilę, kokią ir pats gauna ir patiria iš Tėvo. Ir tokiam žmogui nebelieka skirtumo tarp šeimos narių, draugų, bendramokšlių, bendradarbių, praeivių gatvėje. Jis jiems visiems spinduliuoja tuos pačius Tėvo meilės virpesius, kuriuos jis ir pats patiria.

Tačiau, kol kas, tik vienetai iš jūsų visame pasaulyje esate gimę iš dvasios. Dėl to net ir tų gimusiųjų iš dvasios Tėvo vaikų elgesį varžo jūsų pačių suformuotas nenormalus ir priešiškas tarpusavio elgesys. Dėl to ir jie priversti varžyti atvirus meilės protrūkius, kuriuos demonstruoti veržte veržiasi jų sielos. Lygiai taip, kaip ir Tėvas apriboja savo meilės virpesius jums, kiekvienam, pagal jūsų, kiekvieno, norą, tuos Jo meilės virpesius gerti. Lygiai taip, kaip Tėvui skaudu, kada jūs atstumiate Jo dalinamą, be perstojo siunčiamą jums meilę, taip ir Jo vaikams, kurie jau yra gimę iš dvasios, yra skaudu, kada jie irgi negali atvirai su jumis dalintis šitais pačiais Tėvo meilės virpesiais, kad jūsų neišgąsdintų. Todėl jie savo veiksmus priversti varžyti. Tačiau jie siunčia šituos pačius meilės virpesius tiek jums visiems, ir kiekvienam, tiek ir visai kūrinijai, vidiniu spinduliavimu, jums net nematant ir nesuvokiant. Ir visa tai jie daro *jūsų* labui, *visumos* labui.

Ir mano šitie mokymai, kuriuos jūs dabar skaitote, taip pat yra skirti tam, kad tokių gimusiųjų iš dvasios mirtingųjų daugėtų, kad jūs ir patys pradėtumėte mokyti kitus, jog visi esate sielos broliai ir sesės, visiškai nepriklausomai nuo to, kur gyvenate, kuo dirbate, kokius turtus turite, kokios religijos laikotės, kokiai rasei ar tautai priklausote, *visi iki vieno* esate sielos broliai ir sesės. Ir tik jūsų neišmanymas ir neįtikėjimas neleidžia jums pamatyti šito akivaizdaus dalyko – Tėvas yra vienas *visiems*.

Ir kuo greičiau jūs tuo patikėsite, kuo greičiau jūs įtikėsite, kuo greičiau gimsite iš dvasios, tuo greičiau paversite visą pasaulį Tėvo meilės žydinčiu sodu, kuriame visi bendru tarnavimu vieni kitiems vesite Tėvo meilės dvasinius vaisius, kuriais ir maitinsite savo sielas. Ir tada pamatysite, kad nebeturite savo žmogiškojo gyvulinio ego, kuriam dabar vergaujate ir skiriate visas pastangas ir energiją, kad jį dar daugiau augintumėte, o tuo pačiu ir dar labiau vienas nuo kito nusigręžtumėte ir nutoltumėte. O toldami vienas nuo kito, jūs tolstate ir nuo manęs, lygiai taip, kaip tolstate ir nuo Tėvo, kuris yra jūsų viduje, nes Jo nieiškote savo pačių viduje, o mėginate ieškoti vien tik išorėje.

Bendravimas su Tėvu ir su manimi yra prieinamas kiekvienam iš jūsų. Nėra nė vieno, kuris būtų atstumtas ar kuriam būtų neįmanoma su manimi arba su Tėvu užmegzti ryšio atsigręžus į savo vidų ir nuraminus savo taip beprasmiškai jus varginantį ir nenurimstantį protą. Ir jūs patys tuo galite įsitikinti, tiktai pabandykite nusiraminti ir pasikalbėti su manimi ar su Tėvu, kuris ir taip visą

laiką yra jūsų viduje, per savo dvasią, Minties Derintoją.

Jeigu Tėvas viską žino apie jus, kaip ir aš viską žinau apie jus, tai argi nebūtų logiška ir jums apie Tėvą ir apie mane sužinoti daugiau negu jūs žinote dabar? Argi jūs nenorėtumėte su manimi, arba su Tėvu pasikalbėti ir pabendrauti, kaip su gyvu Tėvu ir su gyvu manimi? Jūs tikrai, kiekvienas, šito norite, tik nežinote, kaip su Tėvu, ar su manimi, užmegzti šitokį gyvą ryšį, kad ir jūs galėtumėte išgirsti nuolatinius mokymus, kurie būtų skirti jums, taip, kaip juos girdi ir šis mano apaštalas, kaip juos girdi ir kiti nuoširdžiai šitokio bendravimo trokštantys ir šitaip nuoširdžiai bendraujantys mirtingieji. Jūs turite suvokti, kad kiekvienas iš jūsų esate *vienodai* mylimi. Ir kiekvienas iš jūsų turite *vienodas* galimybes su manimi ir su Tėvu bendrauti. Kiekvienam iš jūsų yra sudarytos *vienodos* sąlygos atsiverti savo Minties Derintojui, ar mano dvasiai, Tiesos Dvasiai, ir mano Partnerės, Visatos Motinos Dvasios, dvasiai, kurią jūs vadinate Šventąja Dvasia. Bet kiekvienas iš jūsų nevienodai šito atsivėrimo norite, ir dar mažiau šito atsivėrimo siekiate, manydami, kad tai nerealaus dalykas, arba, kad jis neprieinamas jums, nes jūs nesate kuo nors ypatingi, nusipelnę, kaip nors išskirtinai pasižymėję.

Ir vis tik net ir šitas mano mokymas yra skirtas tam, kad jus nuramintų ir sustiprintų žengti tokį žingsnį ir leistų savo nepasitikėjimą išsklaidyti, kada ir jūs, kiekvienas šito trokštantis, galėsite įsitikinti tokiu prieinamu patyrimu ir jums.

Štai dėl ko jūs turite atsisakyti negyvų ritualų ir dogmų, kurios ir laiko jus paėmusios į savo nelaisvę jau per daugelį kartų, kad iš jūsų atėmė laisvą valią su Tėvu ir su manimi bendrauti kaip su gyvais, mylimais, ir mylinčiais *asmenimis*, o ne su dogmų išpažinimu, kurios jus tik atskiria ir nutolina nuo mūsų. Jūsų nuoširdus noras, pareikštas mums, net ir labai nedrąsiai, tikrai bus išgirstas. Ir jūs išgirsite ir Tėvą, ir mane, kalbančius jums.

Kiekvienas iš jūsų stengiatės sukurti kuo geresnį materialų gyvenimą tiek sau, tiek savo šeimai, ir tam paskiriate visas savo jėgas, visą energiją, visą gyvenimą, ir dėl to visiškai nepergyvenate, kad tarp šitų įtemptų ir nuoširdžių laiką ir energiją pasiglemžiančių pastangų nelieka vietos nuoširdžiam pokalbiui su Tėvu ar su manimi. Ir jūs vieni, vien tik savo pastangų dėka, einate per savo sunkų ir sujauktą gyvenimą, tiesiog jį švaistydami veltui ir net nesusimąstydami, kad jį iššvaistėte. Ir Tėvui, ir man labai skaudu matyti jus taip vargstančius ir viską atiduodančius už savo materialų gerbūvį ir visiškai nieko nedarančius dėl savo dvasinio gerbūvio, kuris ir yra esminis pagrindas jums, akliems mirtingiesiems.

Nėra nė vieno žmogaus, kuris galėtų sukeisti šitą kūrinijos egzistavimo skaitiklį su vardikliu. Jūs turite suvokti, kad *visa kūrinija* sudaro *visumą*, kurios pagrindas, arba skaitiklis, yra *dvasia*. Net ir visos materialios visatos, net ir pats materialus Rojus, yra tiktai gyvenamoji vieta *dvasioms*. Ir būtent dvasių, sielų, ir net mirtingųjų *dvasiniai tarpusavio ryšiai ir tarnavimas* paverčia visą kūriniją

gyva ir veikiančia. Bet ne atvirksčiai. Visos jūsų gyvenimo pastangos turi būti *dvasinės* ir nukreiptos į tarpusavio ryšių užmezgimą dvasinės meilės pagrindu visose savo veiklos sferose – politikoje, ekonomikoje, mene, sporte, moksle, švietime, kultūroje, šeimoje, religijoje, asmeninėje veikloje. Dvasinis mąstymas turi tapti jūsų gyvenimo skaitikliu, o materialus dabartinis mąstymas turi iš dabartinio skaitiklio vietos nusileisti į vardiklio vietą. Jūs turite suvokti, kad jūs patys tikrai pradėsite gyventi daug geriau, kada dvasinį skaitiklį atstatysite į savo vietą, kada jis užims viešpatuojančią vietą, tada ir jūsų veikos materialus vardiklis įgaus visiškai kitokių atspalvių, kurių dabar net ir įsivaizduoti negalite. Ir jūsų visų materialus gerbūvis *pakils neatpažįstamai*, nes visą savo veiklą paskirsite Tėvui ir visumos labui, o ne sau ir savo šeimos labui.

O kad tokia padėtis įsivyrautų, kad jūs patys susivoktumėte, kaip gi tvarkyti savo įvairiapusę veiklą, jūs ir gausite mokymus tiek iš Tėvo, tiek iš manęs, jeigu tiktai šito sieksite nuoširdžiai ir atkakliai. Aš jus raginu, kiekvieną, *nustokite būti tinginiai* dvasinėje sferoje ir imkitės veiklos net ir taip, kaip imatės materialios veiklos. Šitaip jūs ne tik padėsite sau, bet ir visai kūrinijai, padėsite savo valstybei, ir visai žmonijai.

Kiekvieno iš jūsų dvasinės pastangos turi milžiniško poveikio visiems kitiems. Jūs jau turėjote puikiai suvokti iš mano ankstesnio aiškinimo, kad viskas visoje kūrinyje yra tarpusavyje susieta ir veikia kaip *sistema*. Ir tik nuo jūsų, kiekvieno, asmeninio noro dvasiškai tobulėti, priklausau, kiek šita kūrinių sistema veiks sklandžiau ar prasčiau vieno individo pasireiškimo joje požiūriu.

Jūs turite suvokti, kad sistemos jūs nepažeisite, bet savo asmeninį gyvenimą jūs galite paversti ugnikalniu, kuris niekada nejaus ramybės, o dėl to tik švaistys savo energiją tuščiai ir nesuvokdamas, kad ji pati jį artina prie pabaigos iš kurios nėra kelio į amžinąją ateitį. Todėl net ir visą gyvenimą nugyvenus visą laiką degančiu ugnikalniu ir iš kitų susilaukus daug gerų ir įvertinančių žodžių, sielos viduje liks šalta tuštuma, kuri nebegirdint savajam žmogiškajam gyvuliniam ego pagyrų, pasiners į dar didesnę tamsą ir pajus dar didesnę nerimą. Nei turtai, nei blizganti aplinka nebus toji sielą gaivinanti erdvė, kurioje palaimos būsenoje galėtų siela išskleisti savo sparnus laisvos valios skrydžiui Tėvo meilės oro srovėse.

Būtent dėl to, kad šitaip neatsitiktų, aš jus labai rimtai raginu, atsigręžti į Tėvą, esantį jūsų, kiekvieno, viduje, ir pradėti nuoširdžiai bendrauti su Juo.

108. Gyvojo ryšio su Tėvu užmezgimas

Aš jums jau buvau užsiminęs apie tą kelią, kaip užmegzti nuoširdų ir gyvą ryšį. Dabar dar pakartosiu, nes tai yra pats svarbiausias dalykas žmogaus gyvenime –

užmegzti gyvą bendravimą su Tėvu.

Jeigu prieš du tūkstančius metų, kada aš buvau tarp jūsų ir kaip vienas iš jūsų, nebūčiau bendravęs su Tėvu, aš nebūčiau galėjęs pasisemti iš Jo išminties, ramybės, kantrybės, ryžto, drąsos, o labiausiai, meilės, tai jokiū būdu aš nebūčiau galėjęs savosios užduoties įvykdyti iki pat galo. Tik gyvas ryšys su Tėvu mane, kaip mirtingąjį, palaikė per visą mano gyvenimą žmogiškuoju pavidalu, kada aš pajutau vis daugiau ir daugiau, kad Tėvas yra toji tvirčiausia uola, ant kurios aš galiu stovėti ramus net ir pačios didžiausios audros pačiame verpete.

Ir šitas pats Tėvo suteikiamas gyvas ryšys yra šiandien prieinamas ir jums, kiekvienam. Neatstumkite jo, neignorruokite jo, nebijokite jo, naudokitės juo, nes jis yra sumanytas paties Tėvo ir jūsų visų labui.

Nesvarbu kokiąjė jūs būtumėte vietoje, nesvarbu, koks būtų dienos ar nakties metas, šitas ryšys yra jums, kiekvienam, prieinamas *visada ir visur*. Tik jis atsiveria jums tada, kada jūs viską pasaulyje užmiršę nuoširdžiai pradodate kalbėtis su Tėvu, kaip su nuoširdžiausiu ir patikimiausiu draugu. Jūs pasakojate Jam apie savo sunkumus, skausmus, ir vargus, pasidalinate su Juo savo džiaugsmiais ir maloniais pergyvenimais, su Juo jūs kalbatės iš visos širdies, nes taip gali kalbėtis tik atsivėrusi siela. O kad lengviau būtų jums atsiverti, kad protas apsiramintų, tai prieš tai savais žodžiais ištarkit tyliai: „Tėve, aš skaičiau Jėzaus mokymus, jis pasakojo apie šitokį įmanomą bendravimą su Tavimi, aš šlovinu Tave, kaip patį nuostabiausią Tėvą, kuris nusileidžia iki paties mažiausio, kad su juo bendrautų. Aš noriu su Tavimi bendrauti, todėl aš noriu pasipasakoti viską, kas šiandien mane neramina ir džiugina, kas vargina ir skaudina, kas painioja ir klaidina, kas man padeda ir teikia džiaugsmą. Tėve, tik Tu gali suprasti mane, nes Jėzus aiškino savo mokymuose, kad Tu esi ir mano viduje. Dėl to ir gali mane suprasti kaip niekas kitas, kuris į mano vidų patekti negali“.

Ir viską pasipasakokite apie save, apie savo gyvenimą. Šitas pasakojimas yra reikalingas jums. Tėvas jus pažįsta iš vidaus ir net geriau už jus. Šitas pasakojimas reikalingas jums, kad atsiverdami savo siela jūs nuramintumėte savo protą, nes tik nurimęs protas gali išgirsti, ką sako Tėvas, ką sakau aš.

Ir kada pasipasakosite apie save, iš pačios sielos gelmės, kad net ir ašaros galės vilgyti jūsų akis, nesidrovėkite jų, tai nuoširdumo ašaros, tai skaisčios sielos ašaros, jau galinčios pareikšti ir savo nuostatas, tada ramiai patylėkite ir pasėdėkite. Dėl nieko nesisielokite. Jeigu ir neišgirsite Tėvo balso, nesijaudinkite. Tėvo balso virpesiai yra labai aukšto dažnio, o jūsų siela dar neturėjo kur iki šiol pasireikšti, kad pati galėtų irgi tokio aukšto dažnio virpesius pajauti. Ją visą laiką nustelbdavo jūsų žmogiškojo gyvulinio ego žemi virpesiai, kurie jus ir laikė vien tik materialaus mąstymo vergovėje. Dėl to jūsų sielai gali prireikti nemažai laiko tokiems nuoširdiems pokalbiams su Tėvu ir tokiems tyliems ir ramiems

pasiklausymams, kad ji pati galėtų priprasti prie vis dvasingesnių ir dvasingesnių tokio atsivėrimo akimirkų ir tuo pačiu pasiekti Tėvo virpesių aukštesnį lygį, kad tuo pačiu išgirstų ir Tėvo pranešimus, skirtus būtent jai.

Tik nuoširdžios ir atkaklios pastangos atneša sėkmę ir siela sulaukia palaimingo atlygio – išgirsta Tėvą, kalbantį jai. Tai tokia akimirka, kada ji niekaip nebegalės likti tokioje pasyvioje padėtyje, kaip iki šiol. Ji pradės vis labiau ir labiau pareikšti savo tvirtėjantį balsą ir nuostatas žmogiškojo egoistinio proto atžvilgiu, kad ateis laikas, kada žmogiškasis protas pasiduos daug aukštesniam ir skaistesniam sielos proto mąstymui, kuris visada remiasi Tėvo vedimu iš vidaus ir daug gilesne išmintimi, taip pat sielos protą pasiekiančia iš Tėvo, per Jo dvasią, Minties Derintoją.

Vien tik šitas ryšys, gyvas ryšys su Tėvu, žmogų pakeis tiek, kad jis nebejaus nepasitikėjimo savo jėgomis. Jis ne tik pajaus Tėvo realumą, ar mano realumą, priklausomai nuo to, su kuriuo iš mūsų bendraus, bet jis taip pat pradės ir kitiems savo sielos broliams ir seserims skleisti didesnę šviesą, nes jis gaus tokių mokymų, kokių nė vienas dar nebus perskaitęs ir girdėjęs iki tol tokiais suprantamais ir paprastais žodžiais, nes šis Tėvo sūnus ar dukra dalinsis ne tik pačiu mokymu, bet ir savuoju patyrimu, o ne cituos skaitytus, ar girdėtus iš kitų, mokymus.

Toks dalinimasis savuoju patyrimu yra daug veiksmingesnis, negu sausas kitų skaitytų ar girdėtų mokymų atpasakojimas. Dalinantis savuoju patyrimu visada dalyvauja pati to besidalinančiojo siela, kuri būtent ir patyrė visa tai, ką žmogus pasakoja kitiems. Ir kai kuriomis akimirkomis, kada ir vyksta pasidalinimas patyrimu, siela pasiunčia į žmogaus materialų protą savo aukštesnius virpesius, kad žmogus akimirką vėl patiria tokius pačius pojūčius, kokius juto, tik daug stipriau, paties bendravimo su Tėvu metu. Ir nuoširdus besiklausantysis ar net keli, daug imliau reaguoja į tokio patyrimo perteikimą negu į kokios nors, net ir panašios, informacijos atpasakojimą be paties patyrimo.

Štai dėl ko patyrimas yra labiau vertinamas negu vien tik teorinis samprotavimas, kad ir labai išmintingas. Patyrimas suteikia augimą patiriančiajam, o dalinantis juo su kitais, taip pat yra perduodami aukštesni energetiniai virpesiai besiklausantiems, nes pati siela siunčia savo tiesioginius ir aukštesnius virpesius, ne vien tik žmogaus sąmonė, kurios virpesiai yra daug žemesni.

Gyvas bendravimas su Tėvu, ar su manimi, yra ne tik jūsų asmeninis ugdyimas, bet lygiai taip ir visos visuomenės dvasinis vystymas. Prieš du tūkstančius metų mano sielos broliai ir sesės tokių galimybių dar neturėjo, nes dėl Liuciferio maišto, būtent šios vienodos galimybės buvo pažeistos. Ir man teko savosios misijos turinį išplėsti dar viena užduotimi – užbaigti Liuciferio maištą manosios visatos Satanišios sistemoje. Ir tą aš iki galo įvykdžiau, ant Hermono kalno atsilaukęs prieš Šėtono gundymus. Ir šituo pačiu pažeistos vienodos galimybės

bendrauti su Tėvu vėl buvo atstatytos, kada aš sugrįžau pas Tėvą, ir kada mes pasiuntėme savo dvasias: Tėvas – Minties Derintojus į kiekvieno nesutrikusio proto vaiko vidų, aš – Tiesos Dvasią virš visų materialių kūnų, ir ji visada įeina irgi į vidų, kada tik žmogus nuoširdžiai šito prašo.

Dabar jūs visi turite nuostabias galimybes naudotis šitų pagalbininkų suteikiama pagalba, kaip ir Šventosios Dvasios pagalba, kuri niekada nebuvo nutraukta, net ir maišto izoliacijos sąlygomis. Ir jeigu tik jūs suvoktumėte, kaip jūs daug galite prisidėti prie visos žmonijos vystymo, prie jos dvasinio ugdymo, kiekvienas, jeigu tik jūs suvoktumėte, kiek mažai, jums prieinamomis galimybėmis, naudojantės, tai jūs puikiai suprastumėte, kodėl šiandien yra tokia apvertkta padėtis jūsų planetoje, kodėl iki šiol jūs turite tiek daug kančios ir skausmo ne tik jūsų vidiniame gyvenime, bet ir fiziniame kūne, kurį vargina įvairios fizinės ligos.

Ir užtenka jūsų tik vieno, kokybiškai milžiniško žingsnio, *įtikėti ir užmezgti su Tėvu gyvą ryšį*, ir žmonijos vargai ir skausmai nuplauks kaip debesys danguje, kada net ir nepastebi žmogus, kas gi juos taip be pastangų nunešė kažkur tolyn.

Ir jums įtikėjus ir užmezgus ryšį su Tėvu, visi kankinantys vargai, jums visiškai nededant jokių šitiems patiems vargams įveikti pastangų, visi bus nunešti nežinia kur. Jų *nebeliks*.

Šiandien tuo jūs negalite patikėti. Bet aš žinau daug daugiau negu jūs galite net ir įsivaizduoti, kad tokius dalykus galima žinoti iš viso, nes apie tokių dalykų net patį egzistavimą jūs nieko nežinote. Dėl to, jeigu jūs mano mokymu pasiremsite ir pamėginsite juo pasinaudoti praktiškai jį pritaikydami savo kasdieniame asmeniniame gyvenime, jūs patys, kiekvienas, patirsite mano žodžių teisingumą.

Tačiau, ar jūs šitą mokymą taikysite savo gyvenime ar ne, spręsti jums, kiekvienam, asmeniškai. Net jeigu jūs ir susirinktumėte į grupę bendraminčių ir bendrai sutartumėte šitais mokymais pasinaudoti, vis tiek sprendimas būtų priimamas *asmeninis, ne grupinis*. Nėra nė vieno stipresnio poveikio, net ir pačioje vieningiausioje grupėje už Tėvo poveikį iš vidaus kiekvienam iš jūsų. Dėl to anksčiau ar vėliau, kiekvienas iš jūsų turės tokį apsisprendimą priimti. Vieninga grupė gali tokį *asmeninio* apsisprendimo kelią sutrumpinti arba palengvinti, bet vis tiek net ir pats dvasingiausias kolektyvas negali priimti asmeninio sprendimo už tą patį kolektyvo narį. Laisva valia gali pasireikšti tik tada, kada ji yra *asmeninė, bet ne kolektyvinė*. Kolektyvinė valia yra tada, kada nusprendžia dauguma, ir mažuma turi paklusti daugumos priimtam sprendimui. Tačiau ryšyje su Tėvu, dvasinio augimo kelyje, viską lemia *laisvos valios* sprendimas.

109. Bendravimas su paprastais kitų kraštų žmonėmis suartina su tais kraštais

Kada aš buvau atėjęs žmogiškuoju pavidalu, tada lygiai taip žmonės domėjosi, kas vyksta kituose kraštuose. Ir vienintelis tokių naujienų šaltinis buvo keliavimas. Aš tikrai patyriau daug malonių akimirkų bendraudamas su kupranugarių vilkstinių keleiviais, keliavusiais per Nazaretą po visą tuometinės Romos imperijos pasaulį. Nuo pat vaikystės man pasisekė, kad tiek daug galėjau bendrauti su įvairiais žmonėmis, nes labai daug vilkstinių varovų ateidavo pas mano tėvą į jo nedidelę kalvę, kad jis sutaisytų kokius nors sugedusius diržus su metalinėmis sagtimis ar kupranugarių pakinktus. Mat tėvas taip pat, kada prispirdavo reikalas dirbo ne tik staliumi ar kalviu, bet ir tvarkė kupranugarių pakinktus, diržus, ir įvairius odinius krepšius.

Aš labai gerai įsidėmėdavau žinias, išgirstas kalbantis tėvui su atvykėliais, apie kitus kraštus. Man pačiam labai norėjosi pamatyti tuos kraštus, kad ir pats galėčiau patirti tokį įvairų gyvenimą, kokį patirdavo vilkstinių varovai, keliaudami ištisomis savaitėmis po Viduržemio jūros pakrantę, ar tolyn į Romos imperijos gilumą. Aš norėjau ne klausytis, ką kalba kiti, bet pats dalyvauti tuose pokalbiuose. Ir labai anksti pradėjau ir pats klausinėti atvykėlių tai, kas man buvo įdomu. Jeigu tėvas labiau domėjosi keliavimų saugumu, kaip dažnai karavanus galėdavo užpulti ir atimti visas prekes plėšikai, tai mane labiau intriguavo tų žmonių gyvenimo kasdienis patyrimas. Aš labai norėdavau sužinoti apie įvairių kraštų papročius, kaip žmonės bendrauja, kuo jie kasdien kvėpuoja, kuo gyvena. Dėl to vis dažniau ėmiau juos šito klausti ir pats. Ir mano klausimai jiems atrodydavo tokie rimti, kad jie rimtai ir atsakinėdavo. Atsakinėdavo ne kaip vaikui, bet kaip suaugusiam. Tačiau juos išgąsdindavo mano klausimai apie įvairių kraštų religiją, apie tų tautų tikėjimą į Dievą, nes jie tokiais dalykais kituose kraštuose mažai domėdavosi, kas prasilenkdavo su jų pačių tikėjimu. Taip, kad net ir kelionių metu jie negalėdavo pamatyti tų tautų gyvenimo iš vidaus, matydavo tik tiek, kiek patiems tekdavo susidurti su kitonišku gyvenimu savo kasdieniuose reikaluose. Ir ne daugiau. Štai dėl to man pačiam vis labiau ir labiau ėmė kilti nenumaldomas troškimas patirti tų tautų gyvenimą iš vidaus, susipažinti ne tik su jų išoriniu, ir tik materialioms akims matomu gyvenimu, bet pajusti savo visa siela, kuo kiti žmonės kvėpuoja savo viduje, kokia yra jų gyvenimo dvasia.

Kada dabar jūs turite tokias įvairiapuses naujienų perteikimo priemones, tokias greitas keliavimo priemones, jūs patys galite vieni su kitais bendrauti daug laisviau negu anais laikais. Ir jūs galite padėti tiems, kurie dėl įvairių priežasčių patys keliauti negali. Jūs galite tas keliones parodyti per televiziją ar internetą,

galite jas aprašyti laikraščiuose ir knygoje, galite pasakoti apie jas per radiją, kad kuo daugiau žmonių pažintų vieni kitus. Tačiau visa tai jūs turite daryti ne žvelgdami iš paviršiaus, lygiai taip, kaip žvelgdavo vilkstinių keliauninkai, bet turėtumėte patys dalyvauti kitų kraštų kasdienio gyvenimo patyrimė iš vidaus. Turistas niekada nepamatys bet kokios kitos tautos gyvenimo, jeigu jis bendraus tik su vietiniu gidu ir vaikščios tik tais maršrutais, kurie yra numatyti ekskursijoms. Tokios kelionės nesuteikia kitos tautos pažinimo tikrojo skonio, tai lygiai taip, kaip būtų valgomas nesūdytas maistas. Valgai ir jauti, jog kažko trūksta, kad liežuvis jaustų viso skonio pilnatvę.

Būtent dėl šito skonio pilnatvės aš ir keliavau pats tiek po Viduržemio jūros pakraščius, tiek ir pačia jūra, aplankydamas salas, tiek ir pasiekdamas ir Romą, ir Atėnus, ir daugelį kitų miestų, kad juose pagyvenčiau ir praleisčiau laiką su paprastais žmonėmis, kad iš bendravimo su jais galėčiau pažinti jų gyvenimą tokį, kokio per trumpą laiką negali pamatyti vien tik materialių akių žvilgsnis, kad ir kaip to norėtų.

O geresnis kitų pažinimas suartina vienus su kitais. Juk kada bendrauji su paprastais žmonėmis, tai ne tik tu sužinai apie kitus, bet ir kiti sužino apie tavo kraštą, kuriame jiems gal ne tik neteko būti, bet gal niekada ir neteks. Ir tada pajunti, kad tu net ir būdamas vienas, tuo metu atstovauji visam savo kraštui, nes kiti į tave žvelgia taip, tarsi tavajame krašte visi žmonės yra tokie, kaip tu.

Dabartinis jūsų keliavimas yra išpūdžių ir pramogų ieškojimas, o turėtų būti jūsų pačių gilesnio požiūrio į žmogų siekimas, kad plėsdami savo pažinimą, jūs galėtumėte su savo sielos broliais ir seserimis suartėti. Lygiai taip ir tie, kurie jus sutinka kituose kraštuose, į jus žvelgia ne kaip į savo sielos brolius ir seseris, bet kaip į atvykėlius, iš kurių galima pasipelnyti.

Turizmo tikslas dabar visiškai neatitinka tikrojo savo turinio, nes jis vietoje pažinimo ir suartėjimo tarp įvairių kultūrų, savanaudiškų verslo žmonių, yra paverstas pasipelnymo šaltiniu. Tokia veikla yra žalinga pačiam turizmui.

Ir vien tik dėl to, kad jūs nesate atradę Tėvo savyje, jūs nedrįstate turizmo krypties iš komercijos pakeisti į suartėjimo priemonę, kad žmonės galėtų apsigyventi ne prabanguose viešbučiuose, bet šeimose, ir drauge su tomis šeimomis dalyvauti jų kasdieniame gyvenime, o vakarais susiburti į vieną išplėstą bendrą šeimą, kad vieni su kitais geriau susipažintų ir pasidalintų savo patyrimais.

Dabar jūsų žvilgsnis yra nukreiptas į girdėtus ar matytus pastatus, architektūros statinius, pramogas ir atsipalaidavimą, bet visiškai už akiračio palikdamas paprastą žmogų ir jo kasdienio gyvenimo paragavimą iš vidaus.

Toks turizmas jums atrodo gal net neįmanomas, bet ateityje jis bus labai paplitęs visoje planetoje. Vien tik išorinio blizgesio akims ir patogumo materialiam kūnui ieškojimas kitoje aplinkoje niekuo nesiskiria nuo jūsų

gyvenimo savame krašte, kur irgi siekiate tik paviršiuje blizgančių dalykų. Dėl to toks turizmas suteikia jums daug išpūdžių ir malonumų, bet neugdo jūsų sielos, neleidžia jai atrasti naujų savo brolių ir seserų, gyvenančių kitokioje aplinkoje, turinčių kitokią gyvenimo tikslo bei prasmės ir Dievo sampratą, priklausančių net kitai rasei.

Ir savo betarpišku bendravimu šeimose, jūs galėtumėte praplėsti ir tų šeimų požiūrį. Ir visiškai nesvarbu, kad jūs negalėtumėte susikalbėti jų kalba, kalbėtų atsivėrusių sielų kalba, kuri yra bendra visiems. Jūs daug ką suprastumėte iš konkrečių gestų, veiksmų. O vertėjas kasdien gyventų vis su kita šeima, kad bent vieną dieną jūs galėtumėte giliau pabendrauti su tos šeimos nariais. Tuo tarpu vakarais vyktų visų bendras suėjimas vienoje iš šeimų.

Kol toks turizmas neegzistuoja, tol atrodo, kad jis būtų nepopuliarus, gal net varginantis. Tačiau kuo greičiau jis bus pradėtas, tuo daugiau jūsų norės jame dalyvauti. Tereikia tik pertvarkyti *save*. O toks pertvarkymas yra vienas vienintelis – atrasti Tėvą savyje, kad visus žmones, nesvarbu, kur jie gyventų ir kokios rasės būtų, laikytumėte savo sielos broliais ir seserimis. Ir tada patys pradėsite trokšti pažinti tuos kituose kraštuose gyvenančius sielos brolius ir seseris ne žvelgdami per turistinio autobuso langą, bet betarpiškai bendraudami su jais pačiais, su jų šeimomis, su jų vaikais. Ir tada imsite vis labiau ir labiau suvokti, kad ir jie yra lygiai tokie patys Tėvo vaikai, kaip ir jūs, turintys savo meilę ir skausmą, savo džiaugsmą ir liūdesį, savo kasdienes problemas ir svajones. Ir tada jūs pradėsite visiškai kitaip žvelgti į tuos vaizdus, kuriuos dabar perša televizija ir spauda. Jūs patys praragėsite ir suvoksite, kad visą laiką buvote nuodijami vien tik lėkštais pajuokavimais, išoriniu paviršiniu blizgesiu ir gausybe prievartos scenų tiek filmuose, tiek žinių laidose ar laikraščių ir žurnalų puslapiuose.

110. Dabartiniai televizijos, radijo, spaudos, interneto žemi virpesiai kenkia žmonijai

Jums visą laiką nuolat siūloma, iš esmės, tik žemus virpesius skatinanti informacija. Jūs negaunate nieko teigiamo, nes tie, kurie šitokias laidas ir straipsnius perša jums, patys gyvena tokiuose žemuose virpesiuose. Jie net nesugeba suvokti, kad tokia savo veikla jie griaua jūsų visų genofondą. Jie silpnina jūsų visų imuninę sistemą, žadina vien tik žemus troškimus – pyktį, pavydą, kerštą, populiarumo siekimą, turto siekimą, valdžios siekimą, prievartos demonstravimą, nusikalstamumą, narkomaniją, nutolinimą nuo Tėvo.

Aš jums jau aiškinau apie kyšininkavimo žalingą poveikį ir tam, kuris kyšį duoda, ir kuris jį ima, o taip pat ir apie žalą, kurią jie suteikia savo žemų virpesių

spinduliavimu aplinkiniams, ypač tiems, su kuriais bendrauja daugiausiai – šeimos nariams ir bendradarbiams – ir net visai visuomenei. Kyšininkavimo išplitimas kenkia visos visuomenės atsparumui net ir įvairiausioms ligoms.

Lygiai tas pats yra ir su masinių informavimo priemonių pateikiama bet kokia informacija, kuri žadina ir stiprina žmogaus žemus gyvulinio ego virpesius. Jeigu jūs žiūrite tokias laidas, ar skaitote tokius straipsnius, kur pasakojama apie nusikaltimus, karo epizodus, apie bet kokius prievartos veiksmus, apie prabangius pokylius ir priėmimus, apie politikų nedorus poelgius, apie materialius turtus, ar apie bet kokius kitus dalykus, kurie nėra susiję su jūsų tikrojo dvasinio aš ugdymu, tai jūsų sąmonėje yra vis stipriau sužadunami žemi virpesiai, dar iki sąmonės lygio neprasiveržiantys, jeigu tokiais dalykais nesidomite nuolat. Tačiau, jeigu tokias laidas žiūrite nuolat, ar tokius straipsnius skaitote irgi dažnai, tai, jeigu nors akimirką pajuntate nors mažiausią pavydo dėl aprašomo turtuolių gyvenimo ar susierzinimo dėl politiko nesąžiningumo impulsą, tai jau rodo, kad iš sąmonės tokie žemi virpesiai išsiveržė į jūsų sąmonės lygį. Ir jeigu tokių laidų žiūrėjimo ar tokių straipsnių skaitymo nenutruksite, tai šitie žemi virpesiai jus pasiglemš ir jūs prarasite ne tik ramybę, bet patirsite fizinio kūno sveikatos sutrikimų. Jus jau įsiurbia siaubingai žemų virpesių liūnas, kad jūs tampate panašūs į kyšininką arba narkomaną – jūs nebegalite atsitraukti nuo televizoriaus, kad išgirstumėte tokių lėkštų ir banalių pranešimų, ar kad paskaitytumėte tokių vulgarių straipsnių, kurie jus žudo iš vidaus. Jūs tampate lygiai tokiu pačiu informacijos narkomanu, koku yra ir narkotikus vartojantis.

Dabartinė televizijos, radijo, spaudos, ir interneto padėtis pasaulyje yra pragaištinga visai žmonijai vien dėl to, kad ji yra paversta verslu dėl *pelno*, o ne pasaulio bendravimo ir geresnio pažinimo *šviesos priemone*. Ir tą nulemia ne pati žmonija, kaip visuma, bet tie turčiai, kurie šitokį gyvenimo ritmą ir turinį pri-meta *visiems* kitiems, kurie tokio paties pasirinkimo geriau pažinti pasaulį ir jo žmones, *kol kas*, neturi. Jiems telieka tik Tėvo suteikta laisva valia – nebežiūrėti tokių laidų iš viso, nesiklausyti tokių radijo laidų, neieškoti internete tokių žemus virpesius žadinančių svetainių, neskaityti tokių straipsnių ir atsakyti laikraščių ir žurnalų prenumeratos.

Tai *vienintelis* kelias apsisaugoti nuo ligų. Dar daugiau, tai vienintelis kelias išgelbėti visuomenę, nes tokia neigiama įtaka labai stipriai veikia vaikus. Ir kuo jaunesniame amžiuje vaikai pripranta prie tokių programų ar kompiuterinių žaidimų, skatinančių žemus virpesius, tuo lengviau ir greičiau jie praras bet kokią atsparumą ligoms. Jūs net nesuvokiate, kad būtent leisdami vaikams žiūrėti prievartos filmus ar žaisti panašius kompiuterinius žaidimus, jau dabar klojate pamatus skausmingam jų gyvenimui su ligomis ir nusivylimais ir labai ankstyva fizine mirtimi.

Dėl to dabartinių televizijos, radijo, spaudos, interneto svetainių savininkų ir darbuotojų nesuvokimas, kad pelnas bet kokia kaina tuo pačiu yra ir šito paties pelno sunaikinimas, nes greitu laiku, jeigu jūs savo sampratos nepakeisite į tarnavimo visumos labai sampratą, tai nebebus nė kam ir naudotis jūsų siūlomomis iškreiptomis, savanaudiškomis, ir žudančiomis paslaugomis.

Kada jūs aplinkui vis daugiau ir daugiau matysite, kaip masiškai miršta jauni žmonės, kaip miršta vaikai, tada niekam nebebus ir galvoje domėtis tokiais dalykais, kurie šiandien jus visus yra paglemžę ir įtraukę kaip liūnas. Jūs ir patys pradėsite panikuoti, kada ir jūsų vaikas bejėgiškai mels jūsų padėti, o padėti bus jau vėlu, nes prie savo vaiko, mylimo vaiko, mirties būsite prisidėję savo šitokia kenksminga veikla, kuri dabar jums atrodo, kad neša gerą pelną. Tai apgaulinga iliuzija. Ir kuo greičiau iš jos išsivaduos tie, kurie šiandien formuoja jaunos kartos idealus – materialius idealus – būti panašiems į jūsų pačių sugalvotas turtingas muzikos žvaigždes ar sportininkus, įtakingus politikus ar verslininkus, tuo geriau ir pačiam jaunimui, ir visai visuomenei, kurios pamatus klojate dabar ateičiai.

Mėginimai gyventi šia diena be išvalgos į ateitį yra pražūtingi visai visuomenei. Jeigu tik viskas nukreipiama į akimirkos malonumus, visiškai nesiejant šitų pačių malonumų pasekmių ateityje – tai lygiai tas pats, kaip mirties nuosprendžio pasirašymas sau pačiam ir visuomenės ateities gyvenimo apsunkinimas. Jūsų dabar toks mėgiamas šūkis: „Gyvenimas yra vienas, išnaudokime jį iki galo!“ neatitinka tikrovės, jeigu nėra šitam pačiam šūkiui suteikiamas prasmingumas, o į jį žvelgiama vien tik kiekybiniu požiūriu. Dėl to teisingiau būtų jį pakeisti tokiu: „Gyvenimas yra vienas, ir jis yra amžinas, tik su Tėvu savyje, atraskime Jį viduje!“

Ir jeigu tik jūs pradėtumėte vadovautis manuoju jums siūlomu šūkiu, tada labai greitai pastebėtumėte, kas jums trukdo, aplinkui, šitą šūkį paversti jūsų gyvenimo siekiu. Ir jūs pamatytumėte, kad didžiausia kliūtis yra jūsų pačių neparengtas ir labai egocentriškas protas. Jis visur mato vien tik savojo aš interesą ir viską matuoja tik juo. Todėl ir stengiasi viskuo prisistotinti, ir kuo daugiau, ir per kaip įmanoma trumpesnę laiką. Kuo daugiau įspūdžių per keliones, kuo daugiau pinigų darbe, kuo daugiau draugų aplinkoje, kuo daugiau turto namuose, kuo daugiau patogumų kūnui. Ir visa tai yra vien tik kiekybiniai gyvenimo aspektai. Nė vienas iš jų nėra kokybinis. Kodėl nė vienas iš jūsų nepakeičiate šitų pačių siekių kokybiniais – kuo didesnio dvasinio patyrimo kelionėse, kuo geriau padaryti darbą, kuo daugiau atsiverti sielos broliams ir seserims ir dalintis su jais savoju patyrimu, kuo daugiau *dvasinės* meilės šeimoje ir aplinkoje, kuo daugiau tarnavimo.

Ir kada jūs pradėsite mąstyti šitaip patys, kada pradėsite šito mokyti savo

vaikus, o mokytojai savo mokinius, tada jūsų kasdieniai siekiai, kurie šiandien visi yra užgožti vien tik kiekybinių poreikių patenkinimo aistros, pavirs į kasdienius prasmingus siekius, visą laiką, šiandien vis tobulinti tai, kas buvo padaryta vakar. Ir tada pradėsite pastebėti, kad kokybiniai siekiai atneša didesnę pasitenkinimą negu kiekybiniai, nes būtent jie padeda jums vystyti savo požiūrį į savo kasdienius veiksmus ir pažvelgti į ateitį daug atidžiau. Tada pamatysite, kad šitoje veikloje jums kažkas padeda, kažkas jus sustiprina, tarsi nematoma ranka kilsteli jus, kada reikia įveikti kokią kliūtį, kuri atrodo neįveikiama. Šitoks jūsų kokybinis žvilgsnis visiškai kitaip pradeda vertinti ateities perspektyvas tiek sau pačiam, tiek savo šeimos nariams, nes šitame vertinime atsiranda vietos ir visos visuomenės ateičiai, kuri, iš esmės, visiškai neegzistavo, kada siekėte vien tik kiekybinių gyvenimo malonumų.

Kiekybinis žmogaus gyvenimas yra labai įtemptas ir pilnas nerimo, kad dar ne viskas padaryta, kad būtų malonumų patirta dar daugiau. Viską, ko tik žmogaus savanaudiškas ego trokšta sau, pasiekti ir gauti pilnutinį pasitenkinimą yra ne kas kita, kaip gryna iliuzija.

111. Reklamos įkaitu tapo žmonija

Jūs patys matote, kiek yra pasaulyje pagaminama įvairiausių ir gražiausių produktų, prekių, gaminių, kaip visa tai su blizgesiu pateikiama jūsų akims ir ausims, kaip visa tai peršama, kad tik jūsų protas būtų dar labiau gundomas siekti tokių daiktų visomis įmanomomis pastangomis. Ir tą jūs pavadinate reklama. Reklama yra savo pačių susinaikinimas, savo tikrojo aš atsisakymas vardan vergavimo iliuzijai. Jūs net nesusimąstote, kad dabartinė reklama yra ne kas kita, kaip visą žmonijos ateitį pražudantis instrumentas, kuris sukuria vien tik kiekybinį gyvenimą tiems, kurie ją perša, ir tiems, kurie reklama naudojami. Jūs net nesusimąstote, kad kiekvienas reklamos demonstravimas į jūsų pasąmonę įspraudžia dar vieną, jūsų sąmonei dar nesuvoktą, virpesį, žemą virpesį, savo pastangas nukreipti į panašių daiktų siekį. Nebūtinai tokių, kurie rodomi per reklamą. Jie gal jums ir nepasiekiami, bet juk galima pirkti ir ne tokį brangų, ir ne tokį patrauklų, ne tokį madingą daiktą, bet paprastesnį. Tačiau vis tiek jums peršama mintis – pirkti.

Jūsų siūlomos reklamos, kad prisibelstų per jūsų pasąmonę iki sąmonės, panaudoja daugybę niuansų, kurie paprasta akimi net nepastebimi, bet pasąmonė juos užfiksuoja – koks nors reklamuojamas daiktas yra pateikiamas taip, tarsi jis būtų pats mylimiausias žmogus, tarsi jis būtų artimiausias draugas, jeigu reklamuojamas didesnis daiktas, sakykim automobilis, tuomet akcentuojama jo

veržlumas, agresyvumas, nes tokia reklama ir patraukia panašaus charakterio žmones.

Tai jūsų pačių sugalvota apgaulės priemonė, kuri jus pavergė. Dabar jūs nebegalite iš reklamos vergystės ištrūkti, nes ji tiems, kurie ją rengia ir talpina, atneša didžiulius turtus. Ir nors ji pažeidžia žmogaus laisvą valią, jūs vis tiek nieko negalite pakeisti, kad jos nebūtų televizijos ar radijo laidų metų. Ir pačios vertingiausios, jūsų manymu, laidos yra kaip tik brangiausią reklamą talpinančios. Ir visiškai nesvarbu, kad kam nors jos nepatinka, bet jūs vis tiek šokate savo mirties šokį reklamos sukuryje, ir net nesusimąstote, jog toks šokis yra tikras, kad jis turės labai tragiškų pasekmių visai žmonijai.

Jūs visi esate maži ir nepatyrę vaikai, dėl to neturite su kuo pasitarti, neturite išmintingesnio ir mylinčio šeimos Tėvo, kokį turi vaikai savo šeimoje, kad bet kada, kai tik ko nežino, atbėga prie jo ir klausia. Dabar jūs patys esate savo vaikų tėvai, o patys tikrojo Tėvo nesate atradę savyje, dėl to ir žaidžiate labai pavojingą žaidimą su ugnimi, kuris tikrai užkurs gaisrą. Jis jau yra užkurtas, tik šito jūs dar nematote, nes ugnis dar tik liepsnoja jūsų sąmonėje, tačiau, kada ji išsiverš į jūsų sąmonę, tada ją užgesinti be aukų nepavyks niekaip. Ir kentės visi. Absoliučiai visi. Net ir patys nekalčiausi ir mylimiausi jūsų mažyliai vaikai, kurie visiškai dar nesupranta, kas yra reklama.

Visos žmonijos pavertimas reklamos įkaitu, kada net pasaulinio masto sporto varžybų laikas yra derinamas prie vienos televizijos, kaip jūs sakote, nusipirkusios tų varžybų transliavimo teises, užgaidų vien tik dėl reklamos, kada neturite jokio mechanizmo visame pasaulyje, kaip išsilaisvinti iš tokių reklamos spąstų, tada žmonija tampa pasmerkta patirti katastrofą visame pasaulyje. Reklamos kūrėjų ir transliuotojų žemi virpesiai, siekiant vien tik pelno sau, ir kuo didesnio, ir visų kitų sąskaita, yra paskleidžiami ne tik tų pačių reklamos kūrėjų ir transliuotojų kaip individų ir kaip grupės, bet tuos žemus virpesius paskleidžia ir pačios rodomos reklamos, kurios demonstruojamos per visą pasaulį. Ir šitokiu būdu kiekvieną žiūrintį tokią reklamą veikia tie patys žemi virpesiai, kurie ir nusėda į bet kurio žiūrovo ar klausytojo sąmonę. Ir visą laiką kaupiasi. Ir būna akimirku, kada jie jau pasiekia ir sąmonės lygį, bet dar tik trumpam. Tokiomis akimirkomis žiūrovas ar klausytojas pajunta susierzinimą, kad reklama neleidžia ramiai žiūrėti kokios nors laidos, filmo, ar varžybų transliacijos. Tai jau liudija, kad sąmonėje tokių žemų virpesių yra prisikaupę daug. Tuo labiau, kad ir atitinkamos laidos, taip pat pateikia savo virpesių porciją. Vienos aukštesnių, kitos žemesnių. Ir tos laidos, kuriose yra demonstruojami žmogiškojo savanaudiško ego pasiekimai, o tokioms būtent priklauso ir visos sporto varžybų transliacijos, tokius žemus virpesius tik sustiprina. Ir visa šita grandinė žemų virpesių griaua žmogaus fizinę sveikatą lygiai taip, kaip narkotikai ar kyšininkavimas. Ir ne tik

individo atskirai, bet ir visos visuomenės, ir visos žmonijos. Ir ne tik sveikatą, bet ir jos galimybę fiziškai išlikti.

Priedo, reklama, kaip ir bet kokia savanaudiška veikla ar yda, turi milžiniškos įtakos net žmonių genofondui. Dėl to tie, kurie nuolat žiūrite reklamą, ar prievartos filmus, ar bet kokias kitas laidas, kuriose gausu aistros, kovos, ir bet kokio kito savanaudiško žmogiškojo gyvulinio ego propagavimo, rizikuojate, kad jūsų vaikai ir vaikų vaikai gims silpnesni ir mažiau atsparūs ligoms negu gimtų, jeigu tokių laidų nežiūrėtumėte.

Šitų dalykų jums niekas iki šiol neaiškino, dėl to jūs taip neišmintingai ir elgėtės. Dabar atėjo metas susimąstyti ne vien tik apie savo gyvenimo kiekybinius siekius, bet pirmiausia susimąstyti, kaip juos pakeisti kokybiniais. Tokia yra realybė, kurios jūs nematote, nes gyvenate iliuzijoje, kurią klaidingai laikote tikrove.

Ir iš šitos iliuzijos labai nedaug kam pavyks išsivaduoti, nes mano žodžiais patikės tik nedaugelis. Bet tik šiuo metu. Ateis toks laikas, kada mano žodžių tikrumą paliudys jūsų pačių asmeninis patyrimas. Tik jis bus labai skaudus ir jus pačius pritrenkiantis. Bet kitoks kelias jums buvo nepriimtinas, dėl to patys ir pasirinkote tokį patyrimą, kada aš jums siūliau visiškai kitą kelią – Tėvo kelią. Ir tik juo einant žmogus yra apsaugotas net ir nuo šitų pačių žemų virpesių, kuriuos taip negailestingai ir žudančiai dabar skleidžia visa reklama.

Jūs jau žinote rentgeno radioaktyvių spindulių žalą žmogaus organizmui, nors jų nei kvapo, nei skonio pajauti negalite. Organizmas jų užfiksuoti nepajėgus. Tačiau vis tik pradodate nuo jų saugotis. Tuo tarpu reklamos, kaip ir kitų savanaudiško žmogiškojo gyvulinio ego laidų, skleidžiamų žemų virpesių jūs ne tik nejaučiate, bet net nieko apie juos nežinote iš viso. Dėl to jų pavojus yra daug didesnis, nes jis apima ne kurią nors vieną vietą, bet visą planetą, kadangi televizijos populiarumas dabar yra visame pasaulyje. Ir labai sparčiais tempais ją vežasi interneto reklama ir siūlomos pramogos žmogaus gyvuliniam ego.

112. Kas yra mokymasis ir kokia jo prasmė?

Praėjo vos du tūkstančiai metų nuo mano buvimo tarp jūsų žmogiškuoju pavidalu. Kiek per tuos du tūkstančius metų jūs pažengėte pirmyn savo gyvenimo kiekybės sferose. Jeigu tuometiniai mano sielos broliai ir seserys atsidurtų jūsų šiandieninėje aplinkoje, jie prarastų orientaciją visiškai. Jie negalėtų patikėti, kad yra tarp žmonių, o ne tarp dievų. Kad ir kaip jiems aiškintumėte, kad jūs esate tokie pat žmonės, kaip ir jie, jokie aiškinimai jų neįtikintų. Tokia milžiniška ir akivaizdi pažanga. Tačiau visa pažanga apima jūsų gyvenimo vien tik kiekybinę

pusę. Tuo tarpu kokybinė jūsų gyvenimo pusė taip ir liko sustingdyta tų dviejų tūkstančių metų praeities akimirkoje. Per šitą laiką jūs net nepriartėjote prie tų mano dvasinių sampratų, kokių aš mokiau ir apaštalus, ir visus mano mokinius. Ir kai kurie iš jų mano gyvą mokymą įsisavino. Tačiau jums šitą reikia daryti dabar.

Jūs turite pradėti lygiai nuo tos pačios vietos, nuo kurios pradėjo tiek mano apaštalai, tiek visi mano mokiniai. O tai reiškia, kad jūsų kokybinis gyvenimas turi tarsi sugrįžti į dviejų tūkstančių metų praeitį ir apmąstyti mano gyvąją gerąją naujieną, kurią aš tuo metu ir skelbiau – Dievo Tėvystė, žmonių brolystė, ir ją išplėsti jau iki šių dienų pažinimo ir lygio, kaip ją ir išplėtė mano šis apaštalas iki visos kūrinių brolystės. Nes jau dabar jūs siekiate užmegzti ryšį su koku nors protu iš kitų planetų, jūs jau nebeneigiate taip kategoriškai, kad kitose planetose gyvybės nėra. Dėl to ir kitose planetose esanti gyvybė yra jūsų broliai ir seserys dvasioje, turintys vieną Tėvą – Visuotinį Tėvą. Ir tik tokioje Tėvo šeimoje jūs galite turėti ir amžinybę, ir savojo gyvenimo kokybę, kurioje sutelpa ir visa kiekybė, nes kiek bepatirtumėte naujų patyrimų per visą amžinybę, jie visi nusidažo Tėvo meile, sušildyta jūsų širdies ir tarnavimo visų labui.

Mokymąsi jūs labai dažnai suvokiate vien tik kaip sunkią varginančią pareigą, kurią jums užkrauna tėvai ar jau jūsų pačių subrendęs suaugusiojo protas. Mokymąsi jūs turite suvokti kaip savo paties, savojo aš, augimą, kada jūs vis daugiau ir daugiau galite gyventi lengviau ir lengviau, nes žinote aplinkoje veikiančių reiškinį priežastis ir dėl to galite numatyti jų veikimo pasekmes tiek visumos, tiek individo ar atskiros vietos atžvilgiu. Ir savo įsisavintas žinias galite pritaikyti praktikoje bendraudami su aplinka ir savo sielos broliais ir seserimis.

Mokymasis yra ne kas kita, kaip jūsų gyvenimas. Jūs turite keisti nuostatą, kuri vyravo iki šiol, jog mokymasis jums yra reikalingas tik tiek, kiek jis padeda surasti geresnę darbo vietą, kad galėtumėte uždirbti sau daugiau pinigų. Tai ne daugiau kaip barbaro požiūris, kuris neturi nieko bendro su Tėvo oraus sūnaus ar orios dukros nuostatomis į mokymąsi. Sūnaus ar dukros nuostatos yra visiškai nepanašios į jūsų, nepažįstančių Tėvo, našlaičių Jo vaikų dabartinį varganą ir varginantį jus pačius požiūrį. Jų nuostatos į mokymąsi yra grindžiamos gyvu ryšiu su Tėvu, kuris leidžia jiems ne tik suvokti, kad jų visa egzistencija ir veikla netektų prasmės, tiesiog net pati savojo aš, kaip individo, reali egzistencija nutrūktų, jeigu dėl savo neišmintingų nuostatų, jie, staiga, kuriuo nors jų gyvenimo momentu, savo mokymąsi sustabdytų, ar iš viso nutrauktų. Jie puikiai suvokia, kad tik mokydami jie gali egzistuoti kūrinijoje.

Visa kūrinių yra nuolat kintanti. Joje nieko nėra, kas nesikeistų. Ir jeigu tik tvarinys nustotų siekti didesnio jos pažinimo, jis būtų pasmerktas nutraukti savo žengimą į priekį. Visa kūrinių nebegalėtų tokio tvarinio vilioti savo naujais atradimais ir tų atradimų pritaikymu savojo aš vis naujame ir naujame atsisklei-

dime palaikant ryšius su kitais tvariniais. Kūrinių yra toks besikeičiantis ir vis besiplečiantis Tėvo meilės spindulys ir veikimo vandenynas, kad visi jame keliaujantys pas Tėvą ir tuo pačiu tampantys vis geresniais Tėvo vaikais, niekada negalės patirti tokios akimirkos, kada jiems bus pasakyta: „Užtenka, pasiekėte viską, ką buvo galima pasiekti, dėl to dabar vien tik ilsėkitės ir pramogaukite ir nieko daugiau nebesimokykite, nes išmokote viską“. Tokios nuostatos neišgirsite niekada ir niekur per visą amžinybę. Ir dėl to jūsų augimas per jūsų mokymąsi ir mokymą kitų niekada nesibaigs. Dėl to jūs jau dabar galite nusiteikti tokiam amžinam gyvenimui, kuris visada bus kupinas naujų ir įdomių mokymų ir tų mokymų pritaikymo kasdienėje aplinkoje, kuri visą laiką jums plėsis, kol galų gale apims visą kosminę erdvę. Tik ji nepalyginamai didesnė, milijonus kartų didesnė, negu šiandien jūs matote, kada žvelgiate į dangų.

Štai ir pagalvokite, jau dabar pagalvokite, kaip gi jūs galėsite toje kosminėje erdvėje, kurioje yra nepaprastai daug pasaulių su įvairiomis gyvybės kategorijomis, tarnauti, daryti gerus darbus, jeigu šiandien nemokate, ir net nenorite, daryti gerų darbų savo sielos broliams ir seserims. Jūs nemokate ir nenorite daryti gerų darbų jiems, nes šito jūsų nemokė nei tėvai, nei mokytojai, nei pats jūsų protas, kuris yra valdomas žemų ir savanaudiškų interesų, kurie tikrai neverti jūsų tikrojo aš spindesio, kurio pasiekti be nuolatinio mokymosi ir tarnavimo, neįmanoma.

Štai kodėl aš jums perteikiu savo dabartinį mokymą, kad jūs pajustumėte jo svarbą jūsų, kiekvieno, gyvenime. Šitas mokymas yra mano pagalba dabartinės kartos mano sielos broliams ir seserims. Kitos kartos, dėka to, kad jūs mano šį mokymą įsisavinsite ir imsite taikyti praktikoje, bus gilesnio ir aukštesnio mąstymo. Ir būtent jūs prisidėsite prie šitokio jų aukštesnio lygio pasiekimo, nes jūs, savo pačių gyvenimu, tapsite jų mokytojais, kad savo ruožtu dar aukštesnį savo dvasinį gyvenimą jie galėtų perteikti savo vaikams ir anūkams. Jūs mokydamiesi patys, tuo pačiu mokote ir kitus, kada pradėsite gyventi savo kasdienį gyvenimą, remdamiesi mano mokymu. Tvarinys visada yra tuo pačiu metu ir mokinytis, ir mokytojas.

Dėl to ir jūs turite pradėti žvelgti į mokymąsi kaip į neatskiriamą savojo gyvenimo dalį, kuri niekada neturi pabaigos.

Kai kurie iš jūsų tapsite mano apaštalais ir Tėvo ambasadoriais ir visiškai atsiduosite vien tik manojimo mokymo ir Tėvo gyvojo žodžio skelbimui. Toks gyvas žodis yra labai svarbus ir reikalingas tiems jūsų sielos broliams ir sesėms, kurie dar negali taip greitai įsisavinti ir manojimo mokymo, ir net nedrįsta apsispręsti, kokia kryptimi jiems žengti savo gyvenime. Jie dvejoja ir ieško. Jie pasimetę ir sunerimę. Tokiems Tėvo vaikams našlaičiams ir reikalinga tokia pagalba ir parama, kad išgirstų iš savo sielos brolių ir seserų gyvą ir sustiprinantį žodį, kuris yra

nuspalvintas ne vien tik mokymo teorija, bet ir to mokačiojo gyvu patyrimu. Ir būtent patyrimas, o ne teorinis pasakojimas, yra pati veiksmingiausia mokymo priemonė ir dalis. Būtent dėl to mano mokymo neatskiriamą dalį ir sudaro mano mokymų taikymas savo asmeniniame ir kasdieniame gyvenime, ir šitais patyrimais pasidalinimas su kitais savo sielos broliais ir seserimis.

Mano mokymas, kaip ir Tėvo gyvas žodis, niekada nenustos jaudinti jūsų, kaip ir kitų pasaulių, gyventojų, nes jis yra *gyvas ir patirtinis*. Jūs patys, kiekvienas, galite šitą mokymą ir tikrinti, ir patirti vis daugiau ir daugiau. Jame nėra nieko, kas būtų jums neįveikiama jau šiandien. Kiekvienas iš jūsų galite mano mokymą pritaikyti jau dabar ir palaipsniui pajauti milžinišką savo gyvenimo skirtumą tarp to gyvenimo, kurį gyvenote iki mokymų taikymo ir to gyvenimo, kurį gyvenate juos taikydami.

113. Jūsų interesai ir poreikiai turi poveikio visai kūriniųjai

Mano mokymas, kaip ir visas Tėvo vedimas per visą kūriniųją, yra skirtas *jūsų, visų ir kiekvieno, labui*. Jo tikslas nėra jums suteikti geresnį darbą ar didesnę uždarbę, kokį tikslą dabar sau keliate jūs. Jo tikslas yra padėti jums tapti tikruoju ir geresniu aš, kad dirbdami bet kokį darbą, galėtumėte jį atlikti geriau ir su meile. Tik tada jūs pradėsite suvokti, kad nėra nė vieno darbo, kuris nebūtų geras ar net šventas, kaip jūs dažnai pasakote. Ir tai visiškai priklauso nuo jūsų požiūrio į savo santykį su aplinka, su kūriniųja, su Tėvu. Kada jūs prisipildysite Tėvo meilės, tada bet koks darbas bus dirbamas su meile, su sąlyga, jeigu tas darbas neprieštaraus Tėvo meilės valiai – skleisti meilę visiems ir šviesinti visus savo atliekamam darbu.

Darbas ne visada patinka, ir net labai dažnai nepatinka, jums, bet jūs vis tiek jį dirbate, nes aplinkybės jus verčia šitaip elgtis. Ir jeigu tik jūs vadovausitės mano mokymu, labai greitai pajausite, kad net ir nelabai patinkantis darbas ėmė vis labiau ir labiau patikti, nes vis daugiau ir daugiau pamatote jo prasmingumą visiems. Tačiau nenustebkite, kad bus daug ir tokių jūsų sielos brolių ir seserų, kurie dabartinių darbų atsisakys, nes pamatys jų kenksmingumą tiek savajam aš, tiek ir visumai.

Ir tegu tikrai nepergyvena tie, kurie paliks tokį darbą, pamatę jo žalą kūriniųjai. Vietoje šito darbo jie gaus kitą, kuris tikrai bus prasmingas ir vertingas tiek jiems patiems, tiek visiems. Ir nebijokite, kad pajamos sumažės, kad poreikiai keisis, nes viskas turi prasmę visumos ir kiekvieno individo atžvilgiu. Net ir sumažėję poreikiai turi įtakos pajamų padidėjimui asmens ar šeimos biudžete, net jeigu realios pajamos nė kiek nepadidėjo.

Ir jeigu jūs, po šito mokymo, pradėsite visiškai kitokiu žvilgsniu vertinti savo

veiksmus, savo interesus, savo poreikius, tuo pačiu jūs irgi prisidėsite prie visumos veiksmų, interesų, poreikių keitimo. Vien tik jūsų asmeninis apsisprendimas, kad ir koks jis būtų jūsų supratimu nereikšmingas, turės poveikio visai visumai. Visuma negali pati savaime keisti savo poreikių ir interesų jų nekeičiant atskiram individui. Visuma nėra kažkokia teorinė abstrakcija. Visuma yra sudaryta iš realių individų, kurių, kiekvieno, interesai ir poreikiai turi įtakos jai. Visuma yra *sistema*, o ne izoliuoti ir tarpusavyje nesąveikaujantys elementai.

Žmonija, kaip visos kūrinių Tėvo šeimos mažytė dalelė, taip pat yra sudaryta iš atskirų individų, tarpusavyje susietų į mažesnius susivienijimus ir tarpusavyje palaikančius vienokius ar kitokius ryšius. Ir būtent tų ryšių kokybė ir nulemia, kokia kryptimi vystosi visuma. Dėl to kiekvieno iš jūsų interesai ir poreikiai labai tiesiogiai paveikia ir visumą. Tik šitas poveikis nėra pastebimas jūsų materialiam protui per jums juntamą laiko intervalą. Norint pajusti vieno individo poveikį visai žmonijai, būtina turėti daug aukštesnį už dabartinio žmogaus matymo ir suvokimo lygį. Dėl to, dabar, jums derėtų pasikliauti mano mokymu ir patikėti, kad kiekvieno iš jūsų ir mintys, ir veiksmai veikia *visą žmoniją*, jeigu laiko atkarpą išplėsite iš dabartinio žmogaus gyvenimo tarpsnio iki jums sunkiai suvokiamų milijonų metų tarpsnio. Todėl jau dabar turite pradėti suvokti, kad savo pačių asmeniniais interesais ir poreikiais jūs betarpiškai veikiate kitas, ateities, kartas, kada dabartinius jūsų interesus ir poreikius arba jos atmes, kaip niekam nereikalingą balastą, arba puoselės ir vystys toliau.

Ir jeigu tik jūs patys jausite visos kūrinių pulsą, jeigu tik jūs patys pradėsite pagal jo tvinksnį gyventi, o ne mėginti jį savavališkai keisti, ko padaryti jums vis tiek nepavyks, tuomet jūs būsite tikri, kad jūsų interesai ir poreikiai tikrai niekur ir niekada nebus išmesti už borto kaip nereikalingas balastas, bet tikrai bus tęsiami ir vystomi kitų jūsų sielos brolių ir seserų. O kad neapsiriktumėte, tam aš ir pateikiu savo mokymą. Tai pagalbinė priemonė jūsų pačių interesų ir poreikių formavimo ir vystymo kelyje.

114. Dvasinio mokymo patikrinimas patyrimu

Jums būtina suvokti vieną svarbiausių dalykų – niekada niekuo netikėti vien tik dėl to, kad šitą sako jūsų draugas ar mokytojas, jeigu šito mokymo negalite pajusti savo atsivėrusia siela. Jūs turite žinoti, kad nė vienas jūsų dvasinis mokytojas niekada nepasakys tokios tiesos dalies, kuri būtų nepriimtina jūsų sielai. Jeigu toji tiesos dalis, kurią jūs girdite iš savo mokytojo, jūsų atsivėrusiai sielai yra priimtina, tuomet tas dvasinis mokytojas suteikia jums tokią dvasinio mokymo visumos dalį, kuri yra priimtina jūsų tuometinei sielos išsivystymo pakopai.

Jeigu tame dvasiniame mokyme kam nors jūsų nuoširdžiai atverta siela prieštarauja, tai reiškia, kad jūsų sielai toks mokymas yra per gilus arba jau per seklus. Ir vienu ir kitu atveju ji jaus ne giluminę palaimą, kad patiria tai, ką girdi ar skaito ir tuo pačiu pritaria tam mokymui, bet vienu atveju jaus nerimą ir net pasipriešinimą tokiame mokymui, o kitu atveju, matys, kad tą mokymo dalį ji jau kažkada, galbūt, ir pati buvo patyrusi. Tačiau bet kuriuo atveju, kiekviename dvasiniame mokyme yra nemažai dvasinio sąlyčio taškų. Tuomet vertingiausia būtų esamus sąlyčio taškus įsidėmėti, o tai, kas išsiskiria viename ar kitame dvasiniame mokyme palikti iki tol, kol jūsų kelyje bus naujas dvasinis mokytojas, kad paaiškintų.

Dėl to jūs niekada neskubėkite kategoriškai atmesti kokio nors dvasinio mokymo vien tik dėl to, kad jis neatitinka jūsų dabartinių nuostatų. Tačiau vis tik tam, kad galėtumėte nors kiek patys nusiraminti ir kitiems paaiškinti, visus mokymus pamėginkite vertinti vienu ir tuo pačiu matu – ar jis atitinka Tėvo meilės įstatymą, kuris niekada nieko neprieivartauja, nieko nebaugina, vien tik dalina gėrį, ir ragina apsispręsti laisva valia žengti pas *mylintį, bet ne baudžiantį ar kankinantį Tėvą*, į amžinybę, kuri yra reali, o ne išgalvota iliuzija.

Ir gerai įsidėmėkite, gyvą dvasinį mokymą galima patirti, o tuo pačiu ir patikrinti, kiek jis yra pritaikomas kasdieniame gyvenime. Net ir dabartiniame jūsų gyvenimo tarpsnyje, jūs galite patirti, realiai patirti, kiek bus geresnis gyvenimas po prisikėlimo iš jūsų vadinamos mirties miego. Kada tik jūs pradėsite palaikyti gyvą ryšį su Tėvu, atradę Jį savo viduje, jam atsiverdami vis daugiau ir daugiau, tada jūsų tikrasis aš, per vis stiprėjančią sielą, ima jausti palaimą ir didžiulį troškimą dar labiau susiliesti su Tėvu, dar labiau atsiduoti Jam darant vien tik gerus darbus visiems, štai toks pojūtis ir yra tas išankstinis pomirtinio gyvenimo paragavimas, koks jis palaimingas bus po prisikėlimo. Ir šitos palaimos negali patirti net ir dvi sielos vienodai. Kiekviena iš jų turės skirtingą patyrimą, nes jų ryšys su Tėvu yra skirtingas, ir pojūtis yra skirtingas. Tačiau net ir sau pati siela negali paaiškinti, koks yra tas malonus pojūtis, nes tokiai išraiškai neužtenka dabartinių išraiškos priemonių. Tačiau patyrimas pasako daugiau negu tą galėtų paaiškinti bet kokios kitos priemonės net ir tai pačiai sielai.

Štai tuomet ir galima patirti ir paties to dvasinio mokymo, kuris aiškina apie Tėvą ir amžiną gyvenimą su Juo, Jame, ir Jį patiriant savo viduje, teisingumą, kiek šiandien žmogus yra pajėgus jį patikrinti net ir žvelgiant į savo paties ateitį po prisikėlimo, jau nekalbant apie tas mokymo vietas, kurios kalba apie kasdienio dabartinio gyvenimo patyrimus, kurie prieinami kiekvienam, besivadovaujančiam tokiu mokymu.

Šitą aš jums aiškinu dar ir dėl to, kad jūs ir patys galėtumėte nustatyti, kokio dvasinio mokymo lygio trokšta jūsų siela, ko ji siekia, kiek ji yra išsilaisvinusi iš

jā valdančio materialaus mirtingojo proto, ir kiek ji pati savo aukštesniu protu įtakoja savo žemesniojo mirtingojo aš dabartinio materialaus proto sprendimus ir veiksmus.

Visada mokymasis ir mokymas yra džiaugsmingas ir sielai teikiantis palaimą procesas. Jis niekada nebūna varginantis, nors ir reikalauja energijos panaudojimo ir asmeninių pastangų. Mokymas visada yra nukreiptas į savojo aš turtinimą visumos labui, tuo pačiu ir to paties individo labui, nes tik turtėjantis individas gali geriau atsiverti Tėvui ir bendrauti su Juo ne iš baimės, o iš meilės.

Todėl ir mano mokymas yra skirtas tam, kad jūs turtėtumėte ir pajustumėte Tėvui meilę, kuri yra persmelkianti viską ir visus. Ir tik patirdami šituos pačius Tėvo meilės virpesius ir jūs, kiekvienas, turtėjate. Turtėjate Jo meile tiek, kad pradėdate ja dalintis su kitais, nes toks yra jūsų realus šito dvasinio ir amžino meilės turto poveikis jūsų sielai – dalinantis ja turtinti ir kitus savo sielos brolius ir seseris. Ir ne tik aplinkui, bet ir visoje kūriniyoje. Dėl to aš jus mokau, kad brolystės ryšys yra taip pat patiriamas. Ir šitas patyrimas jus taip pat suartina vieną su kitu per Tėvo meilę, kurią patiria atsivėrusios sielos.

Savo mokymu aš neslepiu nuo jūsų nieko. Aš jus tik kviečiu ir raginu jo ragauti, kad pajustumėte tą skonį, apie kurį ir kalba mano mokymas.

115. Mirtingojo sielos daigas jūsų viduje

Aš puikiai suprantu jūsų silpnybes ir troškimus. Dėl to nė vieno iš jūsų nesmerkiu, kad jos vis dar tiek stipriai valdo jūsų pačių vidinio aš nuostatas ir sprendimus. Apie savo silpnybes jūs net nesusimąstote. Jūs gyvenate, tarsi tos silpnybės būtų neatskiriama dalis, ir dėl to nekreipiate į jas dėmesio, nemėginate nuo jų ne tik išsivaduoti, bet bent jau jas sumažinti. Šiuo metu jūsų siela yra tokio pavidalo, kad jos negalima pavadinti dar net sudygusia, jeigu šitą pavidalą palyginčiau su augalu.

Ji daigą išleis tada, kada jūs nors trumpomis akimirkomis pradėsite pamąstyti apie tai, kas jums trukdo tapti geresniam. Ir jeigu apie tai imsite mąstyti vis dažniau, ir sielos daigas vis labiau kalsis per jūsų žmogiškojo ir gyvulinio aš charakterio apvalką. Būtent šitas apvalkas ir trukdo jūsų sielai sudygti. O jūs klaidingai manote, kad visos jūsų dabartinės savybės yra pavaldėtos ir dėl to yra nepakeičiamos. Tuo labiau, kad ir jūsų mokslininkai jums vis tokią nuostatą perša dar giliau.

Tačiau atėjo laikas jums sužinoti daugiau negu žino ir patys jūsų mokslininkai genetikai, psychologai, psichiatrai, antropologai – mirtingojo skaisčios sielos daigas gali sudygti ir prasikalti net ir pro patį tvirčiausią ir juodžiausią apvalką.

Ir tą padaryti ji gali vien tik dėl to, kad yra ne materialaus, bet dvasinio jūsų aš pirminis impulsas šitame materialiam fizinio kūno apvalkale, kuriam pradžią suteikia genetinis paveldėjimas. Ir šitam jūsų pradiniam dvasinio aš impulsui didesnę pagreitį, arba stipresnę augimo postūmį, gali suteikti ir dabartinis jūsų gyvulinis aš, jeigu tik jis pradės daugiau susimąstyti apie meilę, gėrį, grožį, tarnavimą, gailėstingumą, brolystę. Jeigu jis pradės valyti savo storą ir surambėjusią genetinio paveldėjimo žievę, ir visą laiką ją minkštindamas geromis mintimis. Tai bus panašu į nešvaraus lango valymą, kad pamatyti jūsų akys gražų aplinkos vaizdą pro labai švariai nuvalytą langą. Tačiau net ir pro nuvalytą langą, kad ir labai švarų, jūsų materialios akys mato vaizdą per stiklo sienelę. Ji dar jus atskiria nuo paties vaizdo. Jūs dar nesate tame vaizde patys. Dėl to ir jūsų pačių to vaizdo pojūtis dar nėra toks gilus ir visaapimantis, koks jis būtų jums tą langą atvėrus ir per jį išlipus į paties vaizdo aplinką.

Šiandien absoliuti jūsų dauguma esate patenkinti dabartine savo padėtimi dvasinėje sferoje, kad net ir nemėginate savojo lango valyti iš viso. Jūs net ir nesusimąstote, kad jį reikėtų kaip nors valyti, nes niekas jūsų šito nemokė ir nemoko. Ir tik labai retas kuris iš jūsų išgirsta tą Tėvo dvasios beldimą iš vidaus ir atsigręžia į Tėvą ir atsiduoda Jo valios vykdymui. Ir labai greitai jūs tokį žmogų pradodate iš savojo tarpo išskirti ir net su tam tikra pašaipa vadinti *šventuoju*. O juk jis nėra joks šventasis. Jis kaip tik tapo tikruoju ir normaliu žmogumi. Būtent tokiu žmogumi turite tapti ir jūs, kiekvienas.

Ir tada patys pamatysite, kad jūs tikrai tapote tikruoju žmogumi, tik ne šventuoju. Toks gyvenimas be dabar jus kankinančių ydų ir ligų yra tikrasis gyvenimas ir tikroji šviesa. Dėl to jokia būdu nebegalėtumėte ir pagalvoti vėl apsisukus žengti atgal į ankstesnį savo gyvenimą, kuriame net nesusimąstėte, jog reikia savo dvasinio lango stiklą valyti, kad sielos akys galėtų pamatyti tikrą vaizdą, kurio nebeiškreiptų jokios ydos. Tačiau lygiai taip tvirtai žinotumėte, jog vien tik grožėtis nuostabiu vaizdu per nuostabiai nuvalytą langą jūsų sielai nepakanka, nes ji trokšta pati pajauti paties to vaizdo realumą ne per stiklo sluoksnį, bet pati būdama paties vaizdo aplinkoje. Ir tada ji atvėrusi langą išskristų daryti gerus darbus visiems, kurie tame vaizde yra patys, arba kurie yra lygai taip pat į tą vaizdą dar tik žvelgiantys per savo sielos langą, kurį jau pradėjo valyti, o kai kurie, kaip šiuo metu ir jūs, dar net ir nesusimąstote, kad yra toks langas, kurį reikia nuvalyti nuo savo ydų purvo.

Jūsų dabartinės ydos, po kurio laiko, jums primins lygiai tokius pačius vairo kaprizus, kokius jis demonstruoja, kada tėvai nepatenkina kokio nors jo noro. Išmintingi tėvai suranda kelią į mažylio širdį, neišmintingi tėvai patys susierzina, net užpyksta dėl tokių mažylio rodomų kaprizų. Ir pradeda jį bausti, pradeda jam pataikauti, tik nesiekia surasti kelią į jo širdutę. Tačiau kaip ir mažylio atveju,

taip ir jūsų atveju, jeigu neieškoti sprendimo, kaip tokius kaprizus ištirpdyti nuoširdžia meile ir gyvu bendravimu su vaiku, o tik siekti atsipirkti tenkinant visus kaprizus ar stengtis vaiką muštruoti ir bausti, tai vaiko visą gyvenimą galima labai lengvai sužaloti. Tačiau tėvams tos vaiko užgaidos, tie kaprizai neatrodo rimti. Jie visą laiką ir lieka vaikiški.

Lygiai taip ir jūsų dabartinės ydos, tokios, kaip baimė, pyktis, neapykanta, kerštas, pavydas, noras tenkinti vien tik savojo gyvulinio aš interesus kitų sąskaita, ir daugybė kitokių, yra ne kas kita, kaip tokios pačios vaikiškos užgaidos. Jūsų siela dar nėra išleidusi savo daigo per šitų ydų storą sluoksnį, dėl to jos kankina aplinkinius taip, kaip maži vaikai kankina savo neišmintingus tėvus savo kaprizais.

Siela, pati savaime, negali išsiskleisti visu savo spindesiu per vieną akimirksnį. Taip, kaip ir vaikas negali tuoj pat atsisakyti visų savo kaprizų. Tai ilgas ir pastangų reikalaujantis procesas. Ir kai kuriems jis būna ne tik skausmingas, bet net ir tragiškas. Dėl to jūs turite įsisąmoninti, jog savo sielos langus iš vidaus turite pradėti valyti jau dabar, nes tai prisidės prie to, kaip jūsų būsimieji vaikai greitai galės atsisakyti savų kaprizų, ir be skausmo.

Valydami savo sielos langus nuo savo ydų purvo, jūs galite prisidėti prie visos žmonijos vaikų kaprizų išmintingo nukreipimo į tvirto charakterio formavimą be savanaudiškumo priemašų. Kuo švariau nuvalysite savo sielos langus, tuo skaistesnis vaizdo spindesys veršis vidun ir kvies atverti patį langą, kad siela pati galėtų išsiveržti iš vidaus į plačiąją erdvę, kur ji gali pati pasireikšti savuoju spindesiu. O tas spindesys patrauks ir kitų žvilgsnį, žvelgiančių per savo sielos valomą langą. Ir tokia siela niekada savo vaikelio kaprizų nemėgins nuslopinti jėga ar pataikavimu. Ji visada ieškos kelio į vaiko širdį, kad galėtų ir patį vaikutį, nuo pat mažens, mokyti valyti ir savo sielos langą, kad jis netaptų toks murzinas iš viso.

Ir nors jūsų dabartinės ir vaikiškos charakterio ydos jums nėra tokios pastebimos patiems, nes nematote tokių pavyzdžių, kurie demonstruotų, savo kasdieniu gyvenimu, ryškų švytėjimą be tokių ydų, dėl to su jomis net ir nemėginate kovoti, tačiau jos gali jums sukelti labai rimtų problemų, jeigu jas ir toliau taip toleruosite ir joms pataikausite. Aš matau daug giliau už jus ir toliau negu jūs galėtumėte įsivaizduoti. Aš žinau pačias jūsų ydų kilmės šaknis. Žinau ir prie ko jos gali atvesti kiekvieną iš jūsų, nes aš esu ten, kur tokių ydų nėra, ir žinau patekimo į ten kainą. Todėl ir suteikiu šitą mokymą, kad tą sužinotumėte ir jūs.

116. Dabartinių ydų suvešėjimas gali užbraukti jūsų išlikimą

Net ir dabartinių jūsų vaikiškų ydų kaina gali būti labai brangi kiekvienam iš jūsų. Ji gali sudaryti net jūsų, kiekvieno, išlikimo kainą. Jūs patys labai rizikuojate, kad išlikimą po materialios vadinamosios mirties jūs galite užbraukti. Patys savo ranka. Vien dėl to, kad nežinote, kokia gali būti siaubinga kaina taip ir toliau jums miegant ant savo vaikiškų ydų maišo.

Taip, kaip vaikas su savo vaikiškais kaprizais gali išaugti į savanaudį žmogų, kuris savo sprendimais gali suluošinti ne tik kitus žmones, bet daugybę žmonių, jeigu šitiems vaikiškiems kaprizams bus leista vystytis ir vešėti, taip ir jūsų vaikiškos ydos, kurios ir rodo ne ką kitą, tik jūsų nesubrendimą, jūsų vaikiškumą, jeigu joms ir toliau leisite jus valdyti, jos tikrai jus ves tolyn nuo Tėvo, o tuo pačiu ir nuo prisikėlimo iš jūsų materialios mirties miego.

Prisikėlimui užtenka vieno vienintelio dalyko – asmeninio apsisprendimo vykdyti Tėvo valią ir įtikėti. Tam, kad prisikeltumėte, jums nėra būtina tapti geru ir tobulu žmogumi, koku mane vaizduojate jūs, kada aš buvau žmogiškuoju pavidalu. Aš irgi nebuvau tobulas žmogus, kad ir kaip jums tą norisi pateikti vieni kitiems. Aš buvau vedamas Tėvo lygiai taip, kaip esate vedami ir jūs, kiekvienas. Ir negimiau aš toks, kad būčiau tobulas ir be ydų. Ir mano nerimo ir susierzinimo akimirkos, kada kas nors vykdavo ne pagal mano paties norą, lygiai taip pat mane valdė, kaip valdo ir jus. Tačiau aš atradau ryšį su Tėvu ir tas ryšys mane ugdė, ramino, ir stiprino eiti būtent tokiu keliu, nors kelių prieš save aš turėjau lygiai tiek, kiek jų turėjo ir kiti mano bendraamžiai. Tik ryšys su Tėvu užtikrino mano tolimesniojo gyvenimo kelio pasirinkimą ir ėjimą tuo keliu iki galo. Be Tėvo, be gyvo ryšio su Juo, aš nebūčiau ne tik šituo keliu ėjęs, bet nebūčiau sugebėjęs įvykdyti savosios misijos – patirti jūsų žmogiškąjį gyvenimą, kad pažinčiau jį iš vidaus, ir jums apreikšti Tėvą, o Tėvui apreikšti jus. Aš tą dariau kaip mirtingasis, kaip žmogus, sąmoningai atsisakęs bet kokios paramos iš man pavaldžių visatos dvasinių būtybių ir institucijų. Nejaugi jūs manote, aš nebūčiau galėjęs nužengti nuo kryžiaus? Jeigu šitaip manote, labai klystate. Aš – tas, kuris drauge su savo Partnere, kuri visą laiką lydėjo mane nuo pačios visatos kūrimo pradžios, ir su kuria drauge kūrėme ją ir visas gyvybės rūšis joje, esu Visatos Bendravaldovas su ja, ir galėjau bet kurią akimirką, pačią tragiškiausią akimirką, kada tvariniai išsityčioja iš Kūrėjo ir net jį nukankina pačia siaubingiausia mirtimi ant kryžiaus, nužengti nuo kryžiaus, be jokios paliktos kraujuojančios žaizdos ant mano išsekusio kūno paviršiaus, ir paversti daugybės skausmo ir siaubo ašaras džiaugsmo ir pasitenkinimo ašaromis ir šūksmais, tačiau tokiu savo veiksmu aš būčiau užbraukęs jūsų ateitį, jūsų galimybę tik *įtikėjimu ir atsidavimu Tėvo valios vykdymui iš meilės Jam* pranokti bet kokias fizines kančias ir dvasines negandas,

kad galėtumėte tikrai patekti pas Tėvą.

Šitas mano pademonstruotas veiksmas yra skirtas visiems mirtingiesiems, per visas planetas, kuriose gyvena žmonės, ir kurie ieško išsivadavimo iš savo ydų kelių, kad jie kalbėdami apie mano mirtį galvotų ne apie mano kančią ir skausmą, bet apie Tėvo meilę ir atsidavimą Jam, nes tik tai gali žmogų pakelti į patį aukščiausią lygį – į Tėvo dvasinio ryšio lygį, kuriame be meilės neegzistuoja nieko – jokio skausmo, jokios kančios, jokio nerimo, jokios baimės, jokio pavydo, jokio pykčio, jokio noro nugalėti kitus, jokio troškimo nustumti kitą, kad pasinaudotum to pažeminto vieta, o yra tik meilė, meilė, ir meilė.

Ir jūsų dabartinės ydos, jeigu jūs leisite joms netrukdomai vešėti, jos vis labiau ir labiau aptrauks jūsų sielos langus, kad greitu laiku iš viso nustosite suvokti, kad toks langas gali egzistuoti. O jeigu tokio suvokimo neteksite, tai ir nebegalvosite apie kokį nors valymą. Gyvensite savo susikurtoje materialioje iliuzijoje ir patirsite daug skausmo, kančių, ir baimės. Ir toks gyvenimas jus pradės ne tik varginti, bet palaipsniui praras bet kokį džiugesį net ir turint gausų materialų turtą. O dar vėliau jūs pradėsite patirti ir fizinius kūno skausmus, ligas, kurios jūsų neturėtų varginti iš viso.

Tačiau pats liūdniausias dalykas gali būti toks, kad jūs taip ir neatsigręšite į Tėvą per savo visą materialų gyvenimą. Ir tai jums sudarys patį didžiausią pavojų. Tokį pavojų, kuris galės pastatyti užkardą visam tolimesniam keliui pas Tėvą į Rojų, jeigu jūs pradėsite, savo dabartinių ir jau suvešėjusių ydų valdomi, prieš Jį *maištauti, neigti Jį*.

Štai tuomet net ir pats Tėvas nebegalės jums padėti, nes Jis jūsų laisvos valios apsisprendimo negali pakeisti savo valia. O prie tokio galutinio Tėvo atstūmimo apsisprendimo savo laisva valia jus ir bus atvedusios jūsų dabartinės vaikiškos ydos, kaip mažo vaiko neravimi kaprizai atveda jį į savanaudišką suaugusiojo gyvenimą. Tik skirtumas tas, kad vaiko kaprizus, jeigu jie pavirto į didžiules piktžoles, dar galima ravėti ir suaugusiam esant, tai jau suaugusiojo ydų neravint ir galutinai nusigręžiant nuo Tėvo, tolimesnio kelio nebelineka iš viso. Jis baigiasi. Nes toks buvo žmogaus pasirinkimas laisva valia.

Štai dėl to labai svarbu ravėti ir mažylio vaikiškus kaprizus, ir suaugusiojo ydas, nes tiek viena, tiek kita yra tarpusavyje susiję dalykai.

Visada turėkite omeny, kad jūsų šitas gyvenimas dabartiniame pasaulyje yra tik pats pirmasis. Nors jūs, daug kas, tikite reinkarnacija, kurios nėra, tačiau šitas pradinis pasaulis jūsų kelyje į Tėvo amžinybę, turi pačią svarbiausią vietą jūsų asmeniniame kelyje. Nors jis trunka vos keliasdešimt metų akimirka, bet ją nugyvenę netinkamai, nedorai, be Tėvo, atrasto savyje, jūs rizikuojate, kad šitą Tėvo meilės, tiesos, ir amžinybės kelią galite atstumti, o tuo pačiu ir niekada daugiau, per visą amžinybę, *nebeegzistuoti kaip atskiras individas*. Štai kokią

svarbą Tėvas yra suteikęs jūsų pradiniam pasauliui ir jus apgyvendinęs jame. Štai dėl to jūs turite labai rimtai susipažinti su mano dabartiniais mokymais, kuriuos jūs skaitote, ir patys pamėginti susigaudyti savyje, kiek šitame kelyje į amžinybę pas Tėvą Rojuje jūs esate pažengę link Jo ar, priešingai, nuo Jo. Ir šitie apmąstymai, drauge su perskaitytais mano mokymais, padės jums priimti teisingą sprendimą, jeigu jo dar nesate priėmę, arba pakeisti, šiek tiek patikslinti jau priimtą sprendimą, jeigu jis nėra iki galo vienašališkas – atrasti Tėvą savo viduje ir vykdyti Jo valią.

117. Mokykite vaikus atrasti Tėvą savyje – tai didžiausia dovana jiems

Jūs dažnai kartojate, kad darote viską dėl savo vaikų, kad net gyvenate dėl jų, stengiatės viską, kas tik geriausia, atiduoti jiems. Tačiau nieko negali būti jiems geriau, kaip tik išmokyti juos atrasti Tėvą savo viduje. Jūs net įsivaizduoti negalite, kokia tai jiems būtų pati nuostabiausia dovana, koks tai būtų pats tinkamiausias visos žmonijos įprasminimo ir šviesinimo kelias, jeigu jūs, kiekvienas, savo vaikus išmokytumėte atrasti Tėvą savo viduje.

Vien tik šitas Tėvo atradimas, jau dabar, pradėtų keisti visą žmoniją taip, kaip ji niekada nesugebėjo, per visą savo vieno milijono metų egzistavimą, pasikeisti. Ir užtektų vos kelių kartų, kad šitie pasikeitimai būtų įtvirtinti viso pasaulio mastu tiek, kad jūs visas savo lėšas, skiriamas ginklams, valstybių išlaikymui, reklamai, neveiksmingai kovai su narkomanija, nusikalstamumu, ligomis, net stichijų nusiaubtų regionų atstatymui, sutaupytumėte, nes tokie dalykai jūsų nebepaliestų ir nekankintų, kaip kankina dabar.

Jūs tik pamąstykite, jeigu visos tokios lėšos būtų nukreiptos jūsų visų gerbūviui gerinti ir tarpusavio bendravimui plėsti ir gilinti. Nieko nebūtų švaistoma tam, kas atsigrežtų prieš jus pačius. Ir tai būtų daroma vien tik dėl to, kad jūs išmokytumėte savo vaikus atrasti Tėvą savo viduje. Ir tai jų gyvenimą pakeistų tiek, kad jie daugiau niekada nebelaikytų nė vieno savo bendraamžininko priešų, kurį reikia sunaikinti, nes jis yra nuskriaudęs jūsų tėvų ar senelių kartą, o žvelgtų į juos kaip į savo sielos brolius ir seseris. Ir trokštų su jais bendrauti kaip su tokiais pačiais Tėvo mylimais vaikais, kokie mylimi yra ir jie patys.

Ir tai yra vienos užduoties, suteiktos jums, įgyvendinimas vien tik jūsų asmeniniu mastu, ir tokia šviesi perspektyva visai žmonijai! O tuo pačiu ir visai kūriniųjai!

Tik nuo jūsų priklauso tiek asmeninis jūsų pačių, tiek ir jūsų vaikų šviesus ar drumzlinas gyvenimas šitame pasaulyje. Jūs turite aiškiai suvokti, kad nei

ankstesnio gyvenimo, nei dar vieno gyvenimo, kad savo klaidas galėtumėte ištaisyti, Tėvas neduoda. Jam užtenka ir vieno vienintelio gyvenimo, kurio dėka Jis patikrina jus, kiekvieną, norite jūs eiti pas Jį meilės ir tiesos keliu, ar ne. Jis nereikalauja iš jūsų to, ką pasiekti jums šitame pasaulyje būtų per daug sunku – kad akimirksniu taptumėte tobuli, koks tobulas yra Jis. Tam Jis suteikia jums, kiekvienam, visą amžinybės kelią, kad augtumėte ir panašėtumėte į Jį. Jis vien tik *prašo* nuoširdžiai apsispręsti, ar trokštate iš visos širdies eiti Jo siūlomu keliu.

Ar jums toks meilės ir tiesos kelias nepriimtinas? Jeigu nepriimtinas, tuomet jūsų asmeninę laisvą valią Jis ir patenkina per savo Sūnus, kurie daugiau jūsų nebevystys link tobulumo, nes jūs po materialios kūno mirties ir nebebūsite prikelti. Jūsų valia Tėvui yra aukščiausia. Ir Jis ją patenkina.

118. Sielos lavinimas po prisikėlimo

Kada vaikai pradeda lankyti mokyklą, tada mokytojai jiems pasakoja apie įvairiausius darbus, kuriuos jie galės dirbti, kada užaugs, kada baigs mokyklą. Tačiau po mokyklos eina dar kita mokykla, kur jie mokysis tos profesijos įgūdžių.

Lygai taip pat ir su dabartiniu jūsų gyvenimu. Jis yra tik pats pradinis jūsų mokymosi etapas, skirtas tam, kad *įtikėtumėte* į Tą, kuris yra nematomas, bet kuris pradeda visą kūriniją ir sukuria viską iš energijos. Jis sukuria net ir pačią energiją, kuri sukuria viską kitą, bet pats Jis nėra sukurtas. Jo sukurti niekada niekas nesukūrė, nes Jis visą laiką buvo, yra, ir bus. Dėl to, kad galėtumėte suprasti, su laiku, po ilgų ir labai sudėtingų ir įdomių mokymų, Jį vis geriau ir giliau, kad net patys galėtumėte ir kitus mokyti apie Jį, jūs ir turite užbaigti šito pradinio gyvenimo mokyklą, kad galėtumėte pradėti lankyti kitą, tik aukštesnę mokyklą, bet jau kitame pasaulyje ir aukštesniu pavidalu, negu turite dabar.

Dėl to ir jūs, dabar, turite mano mokymų klausytis taip įdėmiai, kaip maži vaikučiai su giliu susidomėjimu klausosi savo mokytojos, kuri jiems aiškina, ką jie galės veikti tada, kada užaugs ir šitą mokyklą jau bus užbaigę. Dėl to ir jūs, kaip ir tie mažyliai, kurie nieko negali suvokti, ką reiškia būti suaugusiu ir dirbti suaugusio darbą, sakykim pilotuoti lėktuvą, ar būti tyrinėtoju, ieškant gamtos turtų, negalite suvokti, ką reikės daryti jums po prisikėlimo, kad galėtumėte geriau pažinti aplinką ir patirti Tėvo buvimą visur. Ir jūs turėsite mokytis dar aukštesnėje mokykloje negu šitas jūsų pradinis pasaulis.

Kiekvienas naujas pasaulis bus toks, kad jums suteiktų ne tik naujų atradimų džiaugsmo, bet taip pat patvirtintų ir ankstesniame pasaulyje įgytas žinias. Visos žinios jums bus suteikiamos ne tam, kad galėtumėte prieš kitus mėgautis jomis, bet tam, kad galėtumėte geriau orientuotis naujo ir aukštesnio lygio pasaulyje

bendradarbiaudami su tokiais pat, kaip ir jūs, žengiančiais pas Tėvą į Rojų tobulėjimo keliu, o tuo pačiu papildomai išmokdami bendradarbiauti ir su aukštesnio lygio pasaulio gyventojais, kad galėtumėte augti toliau. O tam, kad galėtumėte augti, jūs ir turite įgytas žinias pritaikyti praktikoje. Tik šitokiu būdu jūs galėsite sau parengti kitą laiptelį, ant kurio galėsite vėl kaupti naujų žinių, kurias vėl turėsite taikyti praktikoje. Ir toks kelias visą laiką tęsis iš pasaulio į pasaulį sielos pavidalu.

Ir ateis laikas, kada jūs atsidursite tame pačiame pasaulyje, iš kurio aš valdau visą savo kūrinių Tėvo man suteikta galia. Ir valdau taip, kaip ir pats Tėvas valdytų, jeigu Jis būtų *asmeniškai*, o *ne per mane* šitoje mano visatoje. Mes, aš ir kiekvienas iš jūsų, bendrausime betarpiškai. Jūs mane matysite ir bendrausite su manimi lygiai taip, kaip dabar matote vieni kitus ir kaip betarpiškai akis į akį bendraujate vieni su kitais.

Iki to laiko jūsų sielos matymas bus tiek išplėstas, jūsų suvokimas bus toks gilus, kad jums nebebus reikalingas joks papildomas manųjų virpesių priderinimas prie jūsų, kad galėtumėte mane išvysti. Tada jūs tapsite *amžinąja dvasia*.

Pasiekę mano visatos valdymo būstinę, jūs būsite užbaigę visą sielos, tūkstančius metų, jūsų laiku matuojant, trukusią savojo mokymo vieną dalį. Iki to laiko jūs mane būsite matę tam tikromis progomis, kada manojo dvasios pavidalo virpesiai jums buvo specialiai nužeminami, kad mano pavidalą galėtumėte matyti jūsų sielos dar neišlavintas regėjimas. Tuo tarpu tapę dvasia patys, jūs būsite pasirengę bendrauti su manimi akivaizdžiai kaip brolis su broliu.

Ir per visą sielos lavinimo ilgalaikį etapą jūs vis daugiau ir daugiau būsite mokomi, kaip dirbti ir bendradarbiauti su daugeliu sielų ir iš kitų pasaulių, lygiai taip pat šito besimokančių, siekiant kuo geresnių savo savybių atskleidimo ir pritaikymo *visumos labui*.

Jūs turite suvokti patį pagrindinį dalyką, kad tobulas yra tik Kūrėjas ir visa kas yra sukurta iš Jo kilusių Kūrėjų. Tuo tarpu visi evoliuciniai tvariniai, kurie yra sukurti laiko ir erdvės visatose, siekia vienintelio tikslo – kuo geriau atskleisti savo visą potencialą, kurį kaip asmenybės dovaną yra padovanojęs kiekvienam patys Tėvas. Dėl to šitas siekimas reikalauja tiek asmeninių pastangų, tiek mokymo, tiek to mokymo pritaikymo praktikoje, kad susiformuotų vis tvirtesni įgūdžiai. Jūsų dabartinis gyvenimas be praktikos irgi būtų neįmanomas. Toks yra Tėvo evoliucinis bet kokio tvarinio vystymo planas. Nuo paties žemiausio iki paties aukščiausio. Tik tie, kurie buvo sukurti tobuli, tie vysto savo patyrimą, eidami prie vis žemesnių tvarinių, kad patirtų bendravimą su tais mažiausiais kūriniųjais vaikais.

Ir šitoks vystymasis per praktinį patyrimą vysto ir pačius aukščiausius, nes jie susiduria su netobulais ir labai savanaudiškai žvelgiančiais žemais Tėvo

vaikais, ir pačius žemiausius, nes šie mato, kaip su meile jiems tarnauja patys aukščiausi Tėvo vaikai, kad jie tą darytų lygiai taip pat su meile visų labui.

Gyvenimas kūriniuose nėra beprotiškos lenktynės dėl vieno vienintelio prizų, kurį tegalima laimėti vienam ir būtent tam, kuris bus pirmasis. Gyvenimas kūriniuose yra savo tikrojo aš veidrodžio valymas kasdieniu mokymusi ir tarnavimu, kad to tikrojo aš atvaizdas veidrodyje būtų matomas vis aiškiau ir ryškiau, kad jo tikrasis spindėjimas būtų ne tik matomas, bet ir jaučiamas kiekvieno vidumi. Dėl to tikrai kūriniuose nėra tos varginančios įtampos, kuri vyrauja jūsų pasaulyje, kuriame norite nurungti vienas kitą, kad tik pasirodytumėte geresni vieni už kitus ir gautumėte didesnę atlygį materialia prasme. Būtent jūsų iškreiptas gyvenimo prasmės suvokimas ir sukelia jums nuolatinį stresą, kuris jus alina ir veda į fizinio kūno ligas, nes jūs esate įsitikinę, kad gyvenimas šitame pasaulyje be fizinio komforto kūnui ir malonių išpūdžių jūsų akims nėra vertingas, kad ne iki galo išnaudotas, ir dėl to kelia nepasitenkinimą.

Tuo tarpu gyvenimas aukštesniuose pasauliuose, kur nėra jokių pinigų ir mokesčio už tarnavimą, yra visiškai kitokios prasmės negu jam teikiate jūs. Ar kuris iš jūsų prieštarautumėte, kad kiekvienas iš jūsų galėtumėte jaustis daug tvirčiau, kad savo sugebėjimus išvystytumėte daug geriau, kad matytumėte daug plačiau, kad suprastumėte daug giliau, kad patirtumėte, viską, daug gyviau? Nesurasite nė vieno žmogaus, kuris tuo pačiu metu būtų nuoširdus ir nenorėtų šitaip gyventi. Ir tai yra ne dėl to, kad šito tiesiog trokšta pats žmogus. Šitai yra vien tik dėl to, kad Tėvas yra sumanęs tokį mirtingojo tobulinimo planą, kuris ir apima siekimą vis daugiau ir geriau. Tačiau dėl žmogaus nesubalansuoto materialaus ir dvasinio vystymo, jis visą dėmesį nukreipė vien tik į savojo žemo ir gyvulinio aš poreikių tenkinimo vystymą. Ir tik dėl to, net ir po prisikėlimo, jums teks nemažai įdėti pastangų, kad galėtumėte savo dabartines ydas transformuoti į kupiną Tėvo meilės tarnavimą kitiems visiškai nelaukdami už tokį tarnavimą pagyrimų. Nors ir jų sulauksite. Bet ne dėl to, kad lauksite, bet dėl to, kad su meile tarnausite ir dėl to jūsų mokytojai ir vadovai jus tuo skatins dar atkakliau eiti šituo keliu, kuris ir padeda jums atskleisti savo tikrąjį aš su visomis jame esančiomis geromis savybėmis. Tik jos dar pasislėpusios po nenuvalytu jūsų aš veidrodžio dulkių sluoksniu. Daug sluoksnių vis dar dengia jūsų tikrąjį aš pavidalą, nors vis daugiau ir daugiau atskleidžia ir jums patiems, kiekvienam, realesnę jūsų aš vaizdą. Ir nuo to vaizdo jums taip pat darosi malonu, nes jūs jaučiate tikrąją savo aš vertę, kuri jau atsiskleidė, o dar daugiau jaučiate savo viduje, kokia galinga yra Tėvo meilės jėga jūsų viduje, kuri dar ateityje, po daugybės tūkstančių metų mokymų ir patyrimų, atskleis jūsų aš net ir tokius bruožus ir sugebėjimus, apie kuriuos, dabar, nieko nepagalvojate.

119. Atsisakykite sprendimų vengimo

Ir visa tai kūrinijoje daroma ne įtampos ir streso sąlygomis, bet nuoširdaus ir kupino meilės bendradarbiavimo sąlygomis. Kadangi klaidos yra neišvengiamos, tai jūs net ir jas padarę nenusimenate taip, kaip nusimenate šitame pasaulyje, bet darote antrą ar trečią, net ir ketvirtą mėginimą tą užduotį įgyvendinti. Jūs nustojaite *vengti* užduoties sprendimo, jeigu iš karto jos išspręsti nepavyko. Jūs *neatidėliojate* jums sunkių sprendimų įgyvendinimo, ką šiandien darote nuolat.

Jūsų vengimas spręsti eilinius kasdienius uždavinius jus ne tik vargina ir smukdo, bet tuo pačiu veda jus į neryžtingumą, nepasitikėjimą savo jėgomis, ir blogo įpročio stiprinimą – viską atidėti ateičiai. Tačiau jūs turite suvokti, kad ateitis yra numačiusi jums naujus sprendimus, kurie turi remtis šiandieninių sprendimų įgyvendinimu. Vien tik tokiu nuolatiniu sprendimų atidėliojimu jūs stabdote savo pačių, asmeninį, vystymąsi.

Įsivaizduokite, kas būtų, jeigu nors akimirkai Tėvas sumanytų atidėti savosios meilės pasiuntimą jums ir visai kūrinijai. Kūrinija tą pačią akimirką nustotų egzistavusi, nes ji visa laikosi tik Tėvo siunčiamos meilės virpesių energijos dėka. Ir jeigu tik akimirkai nutraukti jos tekėjimą, tai nors ir primityvus pavyzdys, bet jis bus pakankamas jums įrodymas: Jeigu visoje erdvėje, kurią matote virš savęs, matytumėte vienas šalia kito viršgarsiniu greičiu skriejančių lėktuvų nesuskaičiuojamą koloną, ir staiga pats pirmasis lėktuvas tik vienai akimirkai netikėtai sustojo vietoje. Kas atsitiks su visa ta nesuskaičiuojama virtine kitų lėktuvų? Net ir paskutiniojo, kuris bus už tūkstančių kilometrų nuo pirmojo, laukia lygiai toks pat tragiškas likimas, kaip ir antrojo, kuris neišvengiamai trenksis į pirmąjį stovintį lėktuvą. Aišku, kad šitas pavyzdys nėra iki galo toks, kad galėtumėte visa tai įsivaizduoti, nes lėktuvą veikia žemės trauka, ir jis nukris ant žemės, bet aš jums pateikiau pavyzdį, kad mėgintumėte suvokti tokią lėktuvų koloną, kurioje pirmasis lėktuvas sustoja ir nekrenta, tai yra hipotetinis pavyzdys, kaip ir tas pats pasakymas, kad Tėvas nors akimirkai nutrauktų savosios meilės sklaidimą visai kūrinijai.

Tuo aš jums noriu pasakyti, kad Tėvas visus mus moko, jog nieko neatidėliotume kitai akimirkai, ką turime padaryti šią akimirką, o mes mokome jus, kad savo sprendimus priimtumėte ne atidėliodami vien tik dėl to, kad šito sprendimo priėmimas jums nemalonus ar varginantis. Jeigu dėl ko nors abejojate, tuomet jūs ir galite pasiklausti Tėvo, pasitarti su Juo, kaip geriau šią sprendimą priimti, kad jis atitiktų Tėvo valią ir pasitarnautų visumos labui. Tik jokia būdu nesistengti jo išvengti. Vengimas nėra jūsų, kiekvieno, augimo priemonė. Jūsų augimo priemonės yra sprendimai ir jų įgyvendinimas visumos labui. Augimas yra asmeninis, sprendimai yra asmeniniai, įgyvendinimas yra kolektyvinis ar

asmeninis, vaisiai irgi yra visada kolektyviniai ir asmeniniai.

120. Augimas patyrimo dėka dabarties akimirka

Koks bebūtų jūsų požiūris į savo dabartinį gyvenimą, jūs vis tiek jį galite išplėsti ir pagerinti. Niekada nemanykite, kad jūs nebegalite tapti geresni ir tuo pačiu pagerinti ir patį gyvenimą. Lygiai taip pat niekada nemanykite, kad jūs esate pakankamai geri, kad nebegalėtumėte tapti dar geresni, o tuo pačiu ir jūsų gyvenimas, kad dar daugiau pagerėtų. Nors jūs turite būti visada ramūs, tačiau niekada nesijauskite savajame gyvenime pasiekę visko, kad nebenorėtumėte siekti ko nors daugiau.

Tokia būseną, net ir dvasiniame kelyje, yra labai pavojinga, ir ji veda į savojo aš pastatymą į tokią būseną, kada žmogus praranda savojo dabartinio gyvenimo druskos skonį – toks žmogus nebemato kasdieniame gyvenime prasmės, ir jo mintys vis labiau ir labiau krypsta į ateitį, net ir į tą ateitį, kuri dar tik bus po prisikėlimo. Tačiau iki tos ateities dar gali būti labai toli, nes kūnas dar turi daug neišsikvotos energijos ir gali kalnus nuversti, o vidinis aš jau praradęs norą, ką nors daryti šitame pavidale ir jau vis daugiau ir daugiau projektuoja, ką ir kaip jis norėtų veikti po šito pavidalo mirties. Ši būseną yra tokia, tarsi aplenktų ir įvykius ir laiką. Ir ji labai vargina ir patį žmogų, kuris yra atsidūręs tokioje padėtyje. Jis yra įtikėjęs, turi nuostabų požiūrį į aplinką ir į tarnavimą, tik stinga varomosios meilės jėgos nukreipimo į dabarties akimirksnį. Visa ji sukonzentruota į būsimą ateitį, o dabarčiai skiriama tik tiek, kiek reikia palaikyti patį veikimą, kad jis vis tik vyktų.

Kada šita pati varomoji meilės jėga yra nukreipiama į praeitį, kada visa energija yra atiduodama vien tik istorijos tyrinėjimui, vien tik protėvių pagarbai, vien tik tradicijų puoselėjimui, vien tik prisiminimams, toks žmogus irgi savojo aš dabarties potencialo, to potencialo, kurį jis pajėgus panaudoti visumos labui, taip pat neišikvoja, kaip ir tas, kuris tą patį savo dabartinio aš potencialą nukreipia vien tik į ateitį. Šituo savo pažiūriu jie labai priartėja vienas prie kito. Tik jų abiejų dabarties potencialo neišnaudojimas turi visiškai skirtingus motyvus ir skirtingas priežastis. Bet rezultatas yra labai panašus – tiek vienas, tiek kitas nejaučia mėgavimosi iš savojo aš dvasinio augimo dabartinės akimirkos. O dvasinis augimas be mėgavimosi pačiu tuo augimo procesu gali sukelti ne tik nepasitenkinimą, bet ir nusivylimą šita pačia akimirka ir dėl to atvesti į savęs izoliavimą nuo aplinkos.

Būtent dėl to dvasinis augimas, kaip ir fizinis augimas, negali būti nei paspartintas, nei sulėtintas visumine prasme. Jis yra tik toks, kiek individas nori

augti dalyvaudamas šitoje pačioje akimirkoje, kuri jį ir supa paties augimo metu. Dvasinis augimas yra to individo noras augti. Ir šitas pats noras gali patį dvasinį augimą arba stabdyti, atidėti, arba pralenkti šitą pačią akimirką. Tačiau pats dvasinis augimo procesas yra nesulaikomas ir vyksta tik taip, kaip pats tas dvasiškai augantis individas įgyja patyrimą. O patyrimo įgyti jis negali net ir labai norėdamas augti greičiau, tobulėti greičiau, ar būti dvasingesnis greičiau. Jis ir auga, tobulėja, dvasingėja tik tos patyrimo akimirkos metu ir yra toks dvasingas, koks yra dvasingas tą pačią akimirką. Tik toji akimirka nulemia kiekvieno individo dvasingumo lygį visoje kūrinyje.

121. Noro augti dvasiškai ir patyrimo svarba

Pats dvasinio augimo noras labai daug prisideda, kad tas augimas vyktų. Ir vyktų taip, kaip numatyta pagal evoliucinio vystymosi planą. Be individo noro toks dvasinis augimas *neįmanomas*. Nėra dvasinio augimo prievarta ar iš pareigos. Tiek prievarta, tiek pareiga kai kuriems individams gali būti tik susimąstymo kelrodžiai ženklai, tačiau sprendimai dėl paties žengimo į šitą dvasinio augimo kelią yra savanoriški, visada priimami tik laisva valia. Dėl to, individo noras gali tiktai padidinti arba sumažinti to paties individo potencialo atskleidimą vienu ar kitu dabarties momentu. Tačiau joku būdu neįmanoma, kad šitas pats potencialo atskleidimas pagreintų patį individo dvasinį augimą, kurį sudaro vien tik patyrimo įgijimas.

Aš jums pasakysiu, kad Tėvas jau dabar žino, kada jūs, kiekvienas, pasieksite Jį, Rojuje, Jis jau dabar jus, kiekvieną, laiko esančiais Rojuje, nes Jam laikas neegzistuoja, Jis apkabina visą amžinybę dabarties akimirkoje, ir viską, kiekvieną pradžių žino nuo pabaigos. Dėl to jūs, nė vienas, negalite savo žengimo pas Tėvą nei paskubinti, nei sulėtinti nors viena sekunde. Tėvui yra žinomi visi jūsų buvę, dabartiniai, ir būsimieji nukrypimai nuo savojo tiesaus kelio pas Jį. Ir šituos nukrypimus sudaro tiek jūsų abejonės, tiek ir nepasitikėjimas Tėvu, ir dėl to nepasitikėjimas šituo pačiu keliu, kuriuo žengiate, o tuo pačiu ir ne toks gilus patyrimas šitame kelyje. Bet jūs eiti šituo keliu ir negalite kaip nors kitaip. Jūs einate tik taip, kaip šito norite ir kaip šitą norą įgyvendinate savuoju patyrimu dabarties akimirką. Ir jeigu tik jūsų noras jus perkelia iš dabartinės akimirkos į praeitį ar ateitį, tuomet jūs negalite iki galo visa gelme sukaupti patyrimo būtent tuo metu, kada tik ir galite jį kaupti. Todėl norėdami augti dvasiškai, jūs visada turite gyventi *dabartyje*.

Praeities ir ateities akimirkos gali tik sustiprinti arba susilpninti norą *kaupiti patyrimą dabartyje*. Tokios akimirkos yra nepavojingos. Jos net sveikintinos,

nes padeda patirti malonius praeities momentus ir pasiekti atsipalaidavimą nuo dabarties veiksmo atkaklių pastangų. Lygiai taip pat ir persikėlimas į ateitį suteikia papildomo noro dėti dar daugiau pastangų į dabarties veiksmą. Pavojus atsiranda, kada dabartį yra mėginama iš esmės pakeisti praeitimi arba ateitimi.

Kada aš jums kalbu apie individo norą, kuris gali dvasinį augimą sulėtinti arba paspartinti, kaip ir visos kūrinijos, tada aš jums kalbu apie savojo aš patyrimo gelmės pasiekimą, kuris ir sudaro dvasinį augimą. Ir jeigu jūs turite didesnę ar mažesnę norą dvasiškai augti, tada jūs ir galite patirti daugiau ar mažiau, o tuo pačiu ir dvasiškai augti, daugiau ar mažiau, savuoju patyrimu kiekvienu konkrečiu dabarties momentu. Kiekvieno iš jūsų dvasinis augimas vyksta tik dabartyje, ir tik patyrimo įgijimo dėka. Kito kelio tiesiog nėra. Ir čia nuo jūsų noro augti greičiau ar geriau niekas nepriklauso. Viską lemia jūsų patyrimo įgijimas. O patyrimo negalima įgyti vien tik, net ir labai didelio, noro dėka. Patyrimas yra įgyjamas tik patiriant. Ir patirti negali, ko nebuvai patyręs praeities akimirką, mėgindamas tą akimirką ar kitas akimirkas susigražinti mintyse. Lygiai taip pat negali patirti ir tada, kada gyvenį mėgindamas įsivaizduoti savo gyvenimą ateityje.

Dėl to jūsų, kiekvieno, net ir didžiausi norai geresnio gyvenimo tiek sau, tiek kitiems vis tiek atsiremia į dabarties akimirką, į jūsų, kiekvieno, dabarties akimirkos kuo gilesnę meilės ir gėrio patyrimą su Tėvu. Štai toks jūsų noras ir prisidės prie to, kad jūs patys, kaip asmenybės, galėsite atskleisti savosios asmenybės potencialą dabarties akimirką, jį paversdami tikrąja savojo aš dalimi, kuri ir įgyja dabarties patyrimą. Ir šituo savo dabarties patyrimu jūs, kiekvienas, tampate vis labiau realus. Panašiai kaip vaikas, kada jis vis daugiau išmokdamas ir užbaigdamas dar vieną mokyklos klasę, vis daugiau auga savo žiniomis ir sugebėjimu tas žinias pritaikyti ir tuo pačiu vis labiau tapdamas savo tikruoju aš, kokiam jį ruošia dabartinė, kad ir labai iškraipyta, švietimo sistema – mokėti prisitaikyti prie aplinkos ir išgyventi toje aplinkoje. Ir tas vaikas, vis užbaigdamas, klasę po klasės, kad ir kiek norėtų gyventi prisiminimais apie praeities akimirkas ar vien tik ateities fantazijomis, negalės prie savojo augimo pridėti nieko tokio išskyrus tai, ką savuoju patyrimu sukaupia šitą patį akimirksnį. Tik jo paties patyrimas jį ir daro tokį, koks jis, kaip asmenybė, yra tuo konkrečiu momentu. Vien tik teorinis žinojimas nėra pakankamas augimui. Augimui ir savojo aš, tikrojo aš, atsiskleidimui būtinas tų teorinių žinių pritaikymas – patyrimas. Todėl galima labai gerai žinoti daug ką, bet jeigu tų žinių nesugebate pritaikyti, arba neturėjote kur jų pritaikyti, negalite tvirtinti kad jas įsisavinote, ir kad jomis galite pasinaudoti, tuo pačiu ir sužinoti, koks gi yra jūsų tikrasis aš. Ir nors labai norėtumėte, kad jums pasisektų šias žinias pritaikyti praktikoje, bet vien tik noro, nors jis ir labai svarbus, neužtenka. Būtinai tų žinių pats taikymas, *patyrimas*. O jis ir atskleidžia jūsų tikrojo aš pasiekimo lygį.

Štai kodėl taip svarbu yra ne tik naujų žinių siekimas, bet ir jų pritaikymas, kad galėtumėte savasis aš augti kaupdamas patyrimą.

Ir visa kūrinija yra nuostabi mokykla ir praktinio žinių pritaikymo laboratorija visose veiklos sferose, apie kurias jūs neturite nė menkiausio supratimo, kadangi jūs savo kelią tik pradėdate. Jūsų laukia tokia nuostabi patyrimų kaupimo arena, begalinė arena, nors ir turinti savo realias ribas. Bet jums ji dar ilgai atrodys kaip tarsi jų neturinti, kaip tokia, kurioje neįmanoma aprėpti nei veiklos įvairovės, nei erdvės platybės, nei pasaulių gausybės. Ir per visą amžinybę, į kurią pirmąjį žingsnį žengiate jau dabar, šitame savojo materialaus gyvenimo pasaulyje, niekada nebus nė vienos akimirkos, kad savo dvasinį žengimą galėtumėte nors viena akimirka paspartinti. Visas vystymosi procesas, kiekvienam iš jūsų, yra tik toks, kiek jūs patiriate, kiek jūs pritaikote įgytas žinias, suteiktas nuostabių dvasinių mokytojų, panašiai kaip dabar jums žinias suteikia jūsų mokytojai mokykloje, tik jie naudos visiškai nepanašius į jūsų metodus ir kitokį turinį. Ir visą suteiktą informaciją jūs turite pritaikyti praktikoje, ir šituo pačiu įgyti pasirengimą aukštesniam laipteliui.

Kada jūs, sakykime, mokotės vairuoti automobilį, tai ne iš karto lipate į mašiną. Jūs dar turite sužinoti daug dalykų iki pradėsite važiuoti. Jums reikia išmolti kelių eismo taisykles, sužinoti kiekvieno, reikalingo vairavimui, prietaiso mašinoje paskirtį ir vietą, kad galėtumėte juo naudotis, jau žinodami, kur jį surasti ir kaip įjungti. Tačiau net ir tada, kada žinote kelių eismo taisykles labai gerai, kada mašinoje visus reikalingus vairavimui prietaisus pažįstate irgi gerai, vis tiek dar negalite sakyti, kad vairuoti mokate. Tik dabar jūs pradėdate imtis šitų žinių taikymo praktikoje. Ir tada pamatote, kad tai, kas buvo lengvai suprantama ir atrodė lengvai įvykdoma, nėra taip lengva ir paprasta, kada reikia viską padaryti pačiam. Patyrimo stoka jūsų visas žinias paverčia tokiomis, kurios dar nėra pažadintos, kad veiktų jūsų kasdieniais veiksmis. Ir tiktai po ilgų ir atkaklių pastangų jūs, palaiapsniui, imate vis geriau ir geriau vairuoti ir pačią mašiną. Ir kuo dažniau vairuosite, tuo gilesnius įgūdžius įgysite, tuo patikimiau vairuosite. O dabar pažvelkite į mano pateiktą pavyzdį iš praeities ir ateities akimirkų.

Jūs mokotės vairuoti. Tačiau praeityje jūs labai norėjote vairuoti mašiną, tik tuo metu jūs neturėjote tam galimybių. Ar tas noras paspartino jūsų išmokimą vairuoti? Jūs vien tik dėl to noro automobilio vairuoti nemokėjote. Vien tik noras jums nesuteikė įgūdžių vairuoti. Tai reiškia, kad ir kiek norėtumėte ko nors, vis tiek tas noras nepakeičia paties vairavimo proceso. Pats noras nepadidina vairavimo sugebėjimo, jeigu nėra paties vairavimo proceso akimirkos patyrimo. Lygiai tas pats ir su ateities akimirka. Jeigu mokaisi vairuoti automobilį, ir jeigu tavo noras jį vairuoti labai gerai yra labai didžiulis, vis vien nuo šito paties noro tu negali mokėti jį vairuoti labai gerai. Jį vairuoji tik taip, kaip tuo metu jį gali

vairuoti, kokį įgijai jo vairavimo patyrimą. Ir čia vien tik noras negali niekam pridėti nieko prie to, kas įgyjama patyrimu.

Tačiau nepaisant to, kad pats noras negali atstoti patyrimo, vis tik jis yra labai svarbus faktorius, kad būtų įgyjamas pats patyrimas. Noras yra kaip katalizatorius cheminei reakcijai vykti. Jeigu noro nebus, tai procesas vyks sunkiai ir skausmingai. Noras padeda įgyti patyrimą lengviau, nors paties patyrimo jis ir neatstoja.

Štai kodėl ir jūsų noras dvasiškai augti yra labai svarbus, nes šitas noras jus stimuliuoja siekti naujų patyrimų su Tėvu dabarties akimirka.

122. Vaikų auklėjimo pagrindas ir gelmė

Mano mylimieji broliai ir sesės dvasioje, aš, Kristus, dar kartą noriu sugrįžti prie vaikų auklėjimo klausimo, kadangi šiandien jis niekur jums nėra aiškinamas. Įvairiausi vaikų psichologijos vadovėliai, įvairiausios knygos, skirtos vaikų auklėjimui nemoko bendravimo su vaikais, kaip pagrindinio dalyko, kuris visada turi būti grindžiamas pokalbiais apie *Tėvą*. Jūs daug kur prasilenkiate su tiesa, kada vaikotės vienadienių rezultatų, kaip užauginti vaiką, kad jis būtų sveikas, kad būtų linksmas, kad turėtų gerą ryšį su tėvais ir aplinka, bet visiškai neugdote *suaugusio* Tėvo vaiko. Štai kur yra jūsų visų dabartinių skausmų ir kančių šaknys. Jūs norite išauklėti vaiką tik tokį, koks jums patiems atrodo turėtų būti geras vaikas ar suaugęs žmogus. Tačiau kaip jūs jį tokį išauklėsite, jeigu patys nesate geri ir niekada nerodote *gyvo* pavyzdžio, į kurį ir galėtų lygiuotis jūsų vaikas. Būtent dėl šitos pačios problemos aš dar kartą norėčiau sugrįžti prie šito esminio žmonijos klausimo.

Šiandien visa vaikų auklėjimo ir švietimo sistema toli prasilenkia su Tėvo numatytu evoliuciniu individo dvasinio ugdymo planu. Dėl to ir reikia tai, kas su juo prasilenkia, atstatyti į vėžes.

Kada prieš daugiau kaip trisdešimt aštuonis tūkstančius metų mano sukurti Tėvo sūnus ir dukra, Adomas ir Ieva, kuriuos vadiname Materialiaisiais Sūnumis ir Dukromis, atvyko į jūsų planetą, tada jie turėjo pagrindinę misiją – sukurti violetinę rasę ir tuo pačiu pagerinti jūsų biologinį išsivystymą. Nuo jų misijos sėkmės priklausė ne tik jūsų biologinis atsparumas ligoms, bet ir dvasinis imlumas. Deja, jie savo misiją sužlugdė ir jūs violetinės jų gyvybės plazmos beveik negavote. Todėl dabar jums taip sunku suvokti dvasinius mokymus, kurių siekia tik labai mažytė žmonijos dalelė. Todėl jūs ir vaikus nežinote kaip auklėti dvasiniu metodu, ne intelektualiu metodu, kuris vyrauja dabar.

Ir vis tik, Tėvo planas yra nesustabdomas, nes jis numatytas visos kūrinijos

dvasiniam vystymuisi. Ir nė vienas nėra pajėgus jį sustabdyti ar nutraukti. Dėl to ir jums dabar tenka priimti pasirinkimą, ar jūs norite, kad ir kitos jūsų sielos brolių ir sesių kartos taip kankintųsi, kaip kankinatės jūs, ar, priešingai, norite jų kančias ne tik sumažinti, bet net prisidėti prie jų fizinio ir dvasinio augimo daug aukštesniu negu jūsų lygis šiuo metu. Sprendimas jūsų, kaip ir veiksmai, o vaisiais naudosis ateinančios kartos per jūsų vaikų, jūsų vaikaičių ir tolimesnių kartų išmintingesnius sprendimus ir veiksmus visose savojo aš gyvenimo sferose.

Adomas ir Ieva buvo atgabenti iš Satanijos sistemos, kuriai priklauso ir jūsų pasaulis, vadinamas Urantijos vardu, ir jų gyvybės plazma atitinkamu laiku įterpta tarp jūsų tolimųjų protėvių šiandien būtų jau davusi labai gerus ir genetinius ir dvasinius vaisius ir jums. Dabar gi Adomo ir Ievos vietoje turite būti jūs, ir daug aukštesnio lygio dvasiniu vaikų lavinimu kloti geresnius pamatus net ir genetiniam paveldėjimui ateinančiose kartose.

Dėl to, pirmiausia, jūs patys turite dvasiškai tobulėti, šitokį tobulėjimo kelią pasirinkdami *sąmoningai*, o ne blaškydamiesi iš vieno takelio į kitą ir vis patys nesuvokdami, kur gi esate. O kad susivoktumėte, jūs galite pasinaudoti šitais mano mokymais. Tačiau jie yra tik paviršutiniai ir skirti jūsų kasdieniam taikymui. Daug išsamesni ir daug gilesni yra perteikti tokiaame Apreiškime, kuris vadinasi Urantijos Knyga, ir kuriame jūs galėsite perskaityti mano gyvenimo žmogiškuoju pavidalu nuoseklų aprašymą, kuris yra pateikiamas šitame Apreiškime man pritarus. Ten jūs susipažinsite ir su mano pastangomis, auklėjant savo mažesnius brolius ir seses po mano tėvo, Juozapo, tragiškos mirties, kada man tebuvo keturiolika metų. Tai jums padės susidaryti geresnį vaizdą tiek apie mano paauglio gyvenimą, tiek apie mano požiūrį į tuometinę mokymo sistemą, kuri draudė mergaitėms lankyti mokyklą, tad man nieko kito nebeliko, kaip pačiam imtis mokytojo vaidmens namuose ir savo sesutes mokyti tų pačių dalykų, kurių išmokdavau sinagogos mokykloje. Dabar gi aš norėčiau akcentuoti vaikų auklėjimą, kad suvoktumėte, jog nuo jų priklauso ramybė ir dar na pačioje visuomenėje.

Nė vienas vaikas negimsta koks nors kitoks, kaip tik toks, kad būtų suformuotas jūsų aplinkos. Jis gimsta kaip tuščias popieriaus lapas, ant kurio, kaip dailininkas ant drobės, jūs galite nutapyti paveikslą, kuris galės raminti ir žavėti arba kuris kels daug skausmo ir kančios. Kiekvienas paveikslas atspindi dailininko charakterį ir jausmus.

Jūs, būdami vaiko tėvai, galite jį ugdyti šviesų Tėvo sūnų ar dukrą, bet galite tais dalykais visiškai nesidomėti ir patį vaiką palikti savo gyvulinio aš instinktų auka juos net sustiprindami. Šiandien jūs vaikus pamiršote, jūs matote tik lėles, kurias vadinate savo vaikais. Kada jums norisi pažaisti su lėle, tada jūs prie vaiko prieinate, o kada nebenorite, jūsų dėmesio vaikas prisišaukti nebegali. Tačiau net

ir tai, kad vaikas nesulaukia jūsų išskirtinio ir kupino meilės dėmesio taip pat yra jo auklėjimas. Jis mokosi, kaip jam reikės bendrauti su savo vaikais. Vien tik Tėvo dvasia beldžiasi ir į jūsų pačių sielą, ir į vaiko sielą – suartėkite Tėvo meilės dvasiniu ryšiu, pažvelkite vieni į kitus ne trumpalaikių akimirkų ir malonumų tenkinimo žvilgsniu, bet *nuolatiniu kupino meilės dvasinio bendravimo su vaiku ryšiu*.

Tėvas ar motina niekada neturi pataikauti jokiems vaiko kaprizams, kurie griaua vaiko asmenybės charakterį iš vidaus. Aš esu mokęs savo apaštalus, jog išmintingas tėvas niekada neduos vaikui vandens gyvatės, jeigu ji atsidūrė tinkle su kitomis žuvimis, net jeigu vaikas ir prašo jos. Toks vaiko kaprizas gali labai brangiai kainuoti pačiam vaikui. Ar bus vaikas patenkintas, jeigu jo šita užgaida nebuvo patenkinta? Aišku, kad ne. Ar jūs, suvokdami pasekmes, dėl to irgi nepritarsite tokiam išmintingam tėvo sprendimui, kaip ir vaikas? Aišku, kad pritarсите. Jūs gi matote toliau ir aiškiau už vaiką, ir suvokiате, kad vaikas tokių tragiškų pasekmių sau pačiam dar nesupranta. Dėl to jokių prieštaravimų nekyla, kada yra toks akivaizdus galimos skaudžios pasekmės pavyzdys tėvui paklusus vaiko kaprizui. Tačiau kodėl gi jūs nematote lygiai to paties savo pačių šeimoje? Kodėl jūs esate tokie neišmintingi ir tokia didžiulė jūsų dalis dalinate vaikui gyvatę vos tik jis užsimano jos? Argi vien tik dėl to, kad patys esate kaip maži vaikai ir negalite suvokti tokių tragiškų pasekmių savo vaikams, kada jų kaprizus puolate tenkinti vos tik jūsų jaunoji atžala ko užsimano? Jokių būdu ne, nes jūs esate girdėję ir iš savo tėvų, esate skaitę apie tai, kad vaikų lepinimas visada augina problemas vaikui augant, nes norai didėja ir auga su metais taip pat. Ir patys esate ne kartą patyrę, kaip šmėkšteli mintis, o ką reikės daryti dar toliau, kada prašoma vis didesnių ir didesnių dovanų. Ir dovanojate išsijuosę. Duodate vaikui gyvatę. Ir patys stebitės, kad problemos vis auga, jų sprendimui nėra galo, santykiai niekaip netvirtėja, jokios šilumos ir supratimo nėra. Vien tik galvos skausmas. Vaikas niekuo nesidomi, arba domisi ne tuo, kuo norėtumėte, kad domėtųsi. Ir vis stebitės, ko jam trūksta, kodėl toks nedėkingumas, kada viskas, kas geriausia šeimoje yra skiriama jam?

Pirmiausia jūs patys turite išmokti atskirti žuvis nuo vandens gyvatės. Tik tada galėsite būti tikri, kad neduodate jos savo vaikui. Juk aš pavartodamas šią metaforą minty turėjau gyvatę ne tiesiogine prasme, bet visą gėrį ir blogį, koks yra gyvenime. Bet koks blogis gali atsigręžti labai pavojingu kampu prieš bet kurį iš jūsų ir visą visuomenę, jeigu jo nesistengti paversti gėriu. O kaip blogį paversti gėriu ir aiškina šitas mano mokymas.

Dabar aš jums galiu daug ir labai išsamiai aiškinti, kaip jūs turite auklėti savo vaikus, tačiau mano žodžiai jums taip ir liks tik tušti žodžiai, jeigu jūs patys nemėginsite atrasti Tėvo savyje. Ir tik atradę Tėvą savyje, jūs pajausite, kad tik

dabar suvokėte, kaip reikia auklėti savo vaikus, kaip reikia su jais bendrauti, kaip reikia su jais *augti drauge*, kad jie pajaustų iš jūsų sklindantį gyvą Tėvo meilės tekėjimą. Ir kaip mat jie reaguos į šitą gyvą meilės virpesį. Dabar jūs Tėvo meilės virpesių nesugebate skleisti nuolat, nes vos tik nuo vaiko pasitraukiate, ir virpesius kaip mat užblokuojate savo viduje, nes kitus darbus einate dirbti be Tėvo meilės. Tik matydami savo mylimą atžalą, jūs galite šituos pačius Tėvo meilės virpesius išlaisvinti. Ir tai su sąlyga, jeigu nėra įtampos darbe, jeigu jūsų nevargina kitos problemos, jeigu jūsų mintys nėra užimtos koku nors susitikimu su draugais, jeigu nesiruošiate savo mintyse kokiam nors pasimatymui su kažkuo ir tą slepiate. Visos tokios mintys, kurios nėra nuspalvintos Tėvo meilės virpesių, šituos pačius virpesius akimirksniu užblokuoja. Ir jūs patys galite patikrinti, kada jūsų bendravimas su vaiku yra kupinas meilės ir nuoširdus, o kada tik išoriškas ir apsimestinis, tarsi neštumėte sunkią naštą, iš kurios kuo greičiau norėtumėte išsivaduoti.

Ir kada šitas dirbtinis bendravimas vis dažnėja, kada jo akimirkos vis ilgėja, tada jūsų vaikas nebejaučia iš jūsų sklidusių meilės virpesių, jis pradeda reikalauti iš jūsų dėmesio, jis nori su jumis bendrauti, o tuo metu jūs žengiate pirmą žingsnį jį nupirkti, paduodami jam pirmąją gyvatę – kokį nors barškutį, kad tik vaikas užsiimtų juo pats ir paliktų nors akimirkai jus ramybėje. Tai pirmoji jūsų bendravimo su vaiku klaida. Iš esmės ji prilygsta išdavystei. Klaida tą galima pavadinti tik dėl to, kad jūsų niekas nemokė, jog bendravimas turi būti be barškučių, o gyvas. Tačiau tai yra pirmoji jūsų išdavystė, kada vaikutis prašo iš jūsų meilės, jūs jos neduodate ir pakišate jos surogatą – verslininkų sugalvotus dirbtinius žaislus, kurie laikui einant darosi vis sudėtingesni ir savaime suprantama brangesni. Ir jūsų išdavystė vis gilėja, nes jūs ir patys jaučiate susierzinimą, kad vaikui žaislai greitai nusibosta, ir pirk jam naują. O tai brangus išorinio vaiko malonumo tenkinimas.

Vaikui būtinas gyvas ryšys, gyvas bendravimas, o jūs atsiperkate negyvais žaislais, kurie jokios vertės jo paties augimui neturi. Jums tik perša klaidingą nuostatą tiek vaikų psichologai, tiek darželių auklėtojos, tiek mokytojai, tiek pramonė, tiek reklama. Visa tai vaiko *charakterio* neugdo.

Priešingai, tai skatina vaiko nenutrūkstamą kaprizų augimą. Ir jūs vėl ir vėl kišate vaikui gyvatę, nes būtent jis jos ir prašo. O savo gyvą bendravimą su vaiku jūs suvedate iki paties minimumo. Tačiau ir tas pats minimumas nėra gyvas bendravimas. Jeigu jūs su vaiku pasikalbate minutę kitą, jau mintyse esate kur nors kitur ir stengiatės atsiriboti nuo tokio bendravimo su vaiku kuo greičiau. Ir vėl vaikas iš jūsų negauna Tėvo meilės virpesių, jis negauna gyvojo Tėvo gyvo vandens savo sielai. O iš kur jis gaus, jeigu jūs patys jo neturite, jeigu jūsų paties indas yra tuščias. Dėl to ir stengiatės kuo daugiau apipilti vaiką tik išoriniu

dėmesiu be vidinės *gyvybės*.

Ar galite atlikti kokį nors darbą, jeigu jam neskirsite viso savo dėmesio, gerai? Aišku, kad ne. Kiekvienas darbas tam ir skirtas, kad sutelktumėte visą dėmesį. Ir kas šitą pažeidžia, tas labai dažnai turi patirti skaudžių pasekmių, net ir dirbdamas nedidelį darbą. Ir jeigu dar tam darbui atlikti turi būti panaudojami instrumentai, ypač aštrūs, ar įrenginiai, tai jūs galite ir susižeisti ar sužeisti kitus.

Vaiko auklėjime tai yra dar pavojingiau. Jūs galite sužeisti arba ir iš viso sunaikinti vaiko sielą. Tai didžiausias, koks tik gali būti skausmas visai kūrinijai, kada siela nebeturi jokių galimybių išsiskleisti, kad pakiltų laisvam skrydžiui po prisikėlimo.

Dėl to, augindami vaiką, jūs turite būti visą laiką labai atidūs. Niekada nebūti tokie, kad jūsų mintys suktųsi kitur. Visada būdami su vaiku bendraukite su juo nuoširdžiai. Jūs tapote nuoširdžiais jausmais grindžiamą paveikslą. Pagal jį spręstis ir apie dailininką. Pagal jūsų vaikus spręstis kiti ir apie jus. Ir jeigu jūs visą laiką būdami su vaiku bendrausite nuoširdžiai, visą laiką būsite jam atsivėrę, tai toks ryšys pranoksta bet kokius barškučius ar bet kokius, kad ir labai brangius ir gražius, bet negyvus žaislus. Ir jūsų tokio gyvo ryšio neatstos jokie patys brangiausi žaislai.

Gyvas bendravimas – tai ne kas kita, kaip šnekėjimasis su vaiku. Kalbėkitės su juo nuolat. Pasakokit apie savo jausmus, pasakokit apie aplinką, sekite savo pačių kuriamas gražias pasakas, dainuokit jam. Ir viską darykit labai nuoširdžiai, visą laiką ne pamėgdžiodami vaikučio garsus, bet nuolat kartodami normalius savo kalbos taisyklingus žodžius.

Ir tada patys pamatysite, kokie šitie mažyliai yra imlūs ir kiek daug gali suvokti.

Kada jūs neleidžiate jiems patiems kilti iki jūsų lygio, palaiapsniui, bet patys pataikaudami, prisiderinate prie jų lygio ir pradodate kalbėti jų kalba, tai iš kur gi jam girdėti normalią kalbą ir išmokti ją greičiau ir geriau. Gyvas bendravimas – tai ir žaidimas drauge. Jūs patys galite sugalvoti daugybę žaidimų. Jūs esate kūrėjas. Jūs gi tapote paveikslą. Leiskite savo fantazijai skrieti, tegu ji pasireiškia bendravime su vaiku, jeigu jai nėra kur pasireikšti kitur. Tuo pačiu jūs lavinsite ir vaiko protą. Ir daug labiau negu bet kokie negyvi žaislai. Tačiau svarbiausia jūs turite visur aiškinti aplinką ir tos aplinkos Šaltinį – Tėvą. Vaikas turi nuo pat mažumės patirti, kad visoje aplinkoje yra mylinti Tėvo ranka, kuri visada padeda ir nuramina, net labiau negu jūsų. Visa tai nusės mažyliui į pašąmonę. Ir jam leis daug geriau pažinti Tėvą, jam augant toliau. Jūs taip auginsite savo vaiką nauju Tėvo sūnumi ar dukra visai kūrinijai, kaip tą ir numato Tėvo evoliucinis mirtinųjų tobulinimo planas. Ir šitaip ugdysite gėrio ir meilės daigus jo sieloje, kuri galės daug anksčiau pasireikšti gėrio mintimis ir darbais. O tai turės milžiniškos

įtakos ir vaiko fizinio kūno sveikatai. Vaikas augs daug stipresnis ir sveikesnis už savo bendraamžius, kurie nebus auklėjami tokiu keliu.

Šeima ir turi suvaidinti pagrindinį vaidmenį, kad žmonija pasuktų dvasinio vystymosi keliu. Dėl to jokie vaikų lopšeliai ir darželiai šitokios užduoties išspręsti negali. Ši užduotis numatyta vien tik šeimai. Todėl, palaiapsniui, vaikų lopšeliai ir darželiai išnyks, nes jiems nebebus poreikio. Visi vaikai augs tik šeimose. Našlaičiai bus įsūnyti irgi visi. Dabar mano žodžiai jums neatrodo įtikinami. Tačiau bus būtent taip, kaip sakau aš. Pamestinukų vaikų taip pat nebeliks. Kad šitas laikas ateitų greičiau, daug priklauso nuo jūsų, kiekvieno, asmeninio apsisprendimo atsigręžti į Tėvą, surasti Jį savo viduje, ir savo visus darbus paskirti tik Jam, visą savo gyvenimą pašvęsti tik Jam ir gyventi pilnkraujį ir labai aktyvų kasdienį gyvenimą, tik jam suteikiant Tėvo meilės ir tarnavimo motyvą.

123. Prasmė

Kiekviena diena, kiekviena akimirka turi savo vertę ir prasmę tik tokią, kokią jai suteikia jūsų siela. Jeigu jūs negyvenate atvira siela, reiškia jūs iš viso negyvenate tos dienos, tos akimirkos. Tai tuščiai praleista diena ar akimirka, jeigu ji nėra paskirta savojo aš prasmingam ir turiningam ieškojimui. Jūs galite kiek tik norite švaistyti savo laiką beprasmiams darbams ir kaip asmenybė vis labiau ir labiau ristic žemyn, o ne kilti aukštyn. Ir niekas dėl to jums nė mažiausiu laipsniu nepriekaištaus, nei angelai, nei aš, nei Tėvas. Tačiau mes visi jus, kiekvieną, mokome, mokome kiekvieną dieną, kad pradėtumėte gyventi prasmingai. Jūs net nesusimąstote apie savojo gyvenimo prasmingumą. Aš jums aiškinau apie gyvenimo kiekybę ir kokybę. Ir raginau jį paversti iš kiekybinio, kada visko siekiate tik sau, tik savajam aš, galbūt dar ir savo šeimos nariams, į kokybinį, kada pradėdate gyventi visumai, net ir visai kūrinijai. Tik šitoks gyvenimas yra kokybinis. Ir tik toks gyvenimas yra prasmingas.

Tačiau prasmingumas dar turi ir kitą lygį, kurį galite pavadinti papildomu lygiu. Jūs turite pajusti kiekvieno atliekamo veiksmo prasmę savo aš plėtimui, pažinimui. Prasmę turite pamatyti saulės tekėjime ir nusileidime, lietuje ir pūgoje, medžių lapų metime ir pumpurų sprogime, gėlių žydėjime ir nuvytime, žmonių pyktyje ir meilėje, gėryje ir blogyje, džiaugsme ir liūdesyje, skausme ir palaimoje. Bet kokioje aplinkoje turite pamatyti *prasmę*. Tik prasmės matymas suteikia giluminį augimą jūsų charakteriui.

Kada jūs pradėdate įžvelgti prasmę net ir ten, kur prasilenkiama su Tėvo valios vykdymu, ir kada suvokiate, kad toks prasilenkimas yra kieno nors nebrandumo pasireiškimas, tada jūs ir matote laisvos valios pasireiškimo

prasmę. Tik laisva valia galima nusigręžti nuo Tėvo valios vykdymo ir tuo pačiu patvirtinti nevienodą dvasinį išsivystymą tų laisvą valią turinčių žmonių, kurie sudaro jūsų aplinką. Ir dėkokite Tėvui už tokios valios jums suteiktą patyrimą, nes tik per tokį patyrimą jūs galite patikrinti savosios laisvos valios pasireiškimą – ar ji ir toliau liks Tėvo meilės ir tiesos pažinimo kelyje, ar pasirinks paprastesnį ir jai suprantamesnį kelią – elgtis taip, kaip tą siūlo aplinka. Tik žmogiško blogio šešėlis gali suteikti prasmę jūsų laisvos valios pasireiškimui spindinčioje Tėvo meilės ir tiesos šviesoje be šešėlio.

Kada aš jus mokau kiekviename veiksme, net ir blogame, matyti ne patį veiksma, bet ir to veiksmo prasmę, tai jokiū būdu aš jūsų nemokau šitiems veiksams pritarti ir juos atkartoti. Įžvelgdami net ir juose prasmę, jūs patys pradėdate pajauti savojo aš mąstymo skirtumą, lygindami savo praeities ir dabarties vertinimus. Jūs taip galite pastebėti jūsų pačių savojo aš veidrodžio švarumą, kiek jame matote savo tikrojo aš atvaizdą, kiek jūsų tikrasis aš blogio veiksams, ir kokiems, nebepritaria, ir kodėl nebepritaria, ir vis tik ar jis myli tuos, kurie tuos blogio veiksmus atlieka, ar jiems jaučia pyktį, ar net neapykantą?

Meilė nėra teorinis teiginys „aš myliu tave“. Meilė yra realūs Tėvo virpesiai, kurie vis labiau ir labiau užvaldo jūsų atsiveriančią Jam sielą. Todėl ji ir pradeda vis labiau ir labiau mylėti ne tik savo artimuosius, ne tik savo šeimos narius, bet vis daugiau ir daugiau mirtingųjų visoje aplinkoje. Ir meilę reikia vis auginti ir plėsti. Nes lengva mylėti tik tuos, kurie daro vien tik gerus darbus. Tačiau kada save nuoširdžiai paklauskite: „Ar aš myliu tą, kuris mane įžeidė, sumušė, užėmė mano vietą darbe, ir dar taip nedorai, kuris ima kyšius, kuris daro nusikaltimus, kuris nėra toks, kad vykdytų Tėvo valią, koks esu aš, ar aš tokį klumpantį savo sielos brolių ar sesę myliu?“ ir kada nuoširdžiai sau prisipažinsite, kad dar nemylite, tai ir bus jums paaiškinimas, jog net ir blogis jums leidžia vertinti savojo aš augimą, net ir blogis jums suteikia prasmę, net ir blogis jums suteikia galimybę save vis labiau ir labiau kontroliuoti ir augti tik jums suprantamu dydžiu, nes tik jūs nuoširdžiai jaučiate savo vidinę būseną.

Ir jūsų būseną turi artėti iki tokios, kokią jums yra suteikęs Tėvas per savosios dvasios padovanojimą, kad ji padėtų atsiskleisti tikrajam jūsų aš. Jūs turite pradėti jausti lygiai tokią pačią meilės virpesių būseną savo viduje tiek tiems, kurie yra geri ir Tėvo valią vykdo, tiek ir tiems, kurie yra, kol kas, blogi, ir Tėvo valią pamina. Jūsų vidinė būseną neturi skirtis, kada matote ir vienų, ir kitų veiksmus tų veiksmų atlikėjų atžvilgiu. Tėvas myli juos vienodai, net ir taip, kaip Jis myli ir mane, net ir taip, kaip vienodai juos myliu aš, nes juos aš myliu Tėvo meile, nes Tėvas ir aš esame viena. Lygiai taip, kaip ir Tėvas, aš, ir visa kūrinija yra viena. Tik dėl to saulė šviečia vienodai ir geriems, ir blogiems, ir lietus lyja vienodai tiek geriems, tiek blogiems. Ir jūs, kiekvienas, turite jausti tuos pačius

meilės virpesius tiek geriems, tiek blogiems. Ir šitie meilės virpesiai neturi niekuo skirtis nuo tų meilės virpesių, kokius jūs skleidžiate net mažiausiam iš savo vaikelių, kurį myluojate pakėlę ant rankų supdami su tėviška ar motiniška meile. Būtent šitą pačią Tėvo meilę jūs ir nukreipiate savo vaikeliui. Tai nėra *jūsų meilė*. Šitą Tėvo meilę jūs *privatizavote*. Atėjo laikas ir ją išleisti laisvės skrydžiui. Ir kad šitą galėtumėte padaryti, aš jums ir suteikiu šituos savo mokymus.

Jūs vis gilau ir giliau, šitų pačių mokymų dėka, pradėsite jausti ir vertinti savo pačių aš, tikrąjį ir gyvulinį. Ir tik tada pajausite savo pačių milžinišką nužengtą kelią savo pačių *viduje*, kada atsigręšite į save kurioje nors praeities akimirkoje, ir pamėginsite prisiminti savo reakcijas į tuos pačius blogio veiksmus ir tų veiksmų atlikėjus tada ir dabar.

Tik tokiu atveju jūs ir galėsite suvokti, kad save jūs išlaisvinote iš neigiamų vertinimų kito atžvilgiu, kad ir kokie būtų to blogio veiksmi. Būtent blogis ir padėjo jums augti tikruoju Tėvo vaiku, nes jūs išsilaisvinote iš jo per ryšį su Tėvu, atrastu savo *viduje*. Ir toks gyvas ryšys jums suteikė realų patyrimą, kada jūsų tikrasis aš pradėjo vienodai apkabinti su Tėvo meile visus be jokio išskaičiavimo. Šitaip jūs pamatėte prasmę net ir blogyje. Tačiau blogio gairės vis labiau lieka praeityje, o gėrio gairės vis labiau ryškėja ateityje, kad jūs vis labiau ir labiau tampate įsitikinę, kad ateityje nėra nieko kito, tik gėris, gėris, ir vien tik gėris.

Jūs turite matyti prasmę absoliučiai visur, net ir vabzdžių ar skruzdėlių egzistavime, nes ir tai sudaro visos sistemos reikalingą dalį. Tėvo valia apima *visumą*. Ir tai, kas šiandien jums gali atrodyti žiauru ir negailėstinga, po daugybės tūkstantmečių viskas atrodys ir šitoje planetoje kitaip. Ir tai, kas šiandien jums atrodo, kad prasilenkia su Tėvo valia, po tų tūkstančių metų bus pavirtę nuostabia darna. Tačiau šitoji matoma gamtos, gyvūnijos, ir žmogaus darna nebus atėjusi per akimirką, ir vien tik išmintingų sprendimų dėka. Per tuos tūkstančius metų bus įvykę daug skausmingų dalykų, kurie tų akimirkų dalyviams bus atrodę kaip žiaurūs ir neteisingi Tėvo valios pasireiškimo epizodai.

Jūsų matymas dabar yra labai siauras, o gyvenimo trukmė šitame pasaulyje yra tokia trumpalaikė, kad bet kokios gilesnės ir teisingesnės išvados jums neprieinamos, nes dabartinė aplinka tokių tendencijų nedemonstruoja. Štai kodėl aš jums ir noriu praplėsti jūsų mąstymo lauką, kad galėtumėte net ir dabartinėje aplinkoje pažvelgti taip, kad prasmę pastebėtumėte visur. Nėra be prasmės nieko. Net ir kiekvienas uodas turi prasmę, nes ir jis yra visos sistemos dalis, nors ir neišliekanti, bet įtakojanti visą sistemą savo perėjimu į kitą energijos pasireiškimo pavidalą.

Todėl visur ir visada matykite *prasmę*, nors, žvelgdami tik dabarties akimirkos ir dabartinio jūsų suvokimo požiūriu, visa, kas vyksta visoje planetoje, jums gali prasmės ir neturėti, nes tai toli gražu neatitinka jūsų sampratos, kas yra

Tėvo valia.

Stenkitės pažvelgti nebe savo, bet Tėvo žvilgsniu per savo vidinį ir tikrąjį aš, kuris ir jaučia Tėvą savo viduje, Ir tada pamatysite, kad palaipsniui, bet vis daugiau ir daugiau, jūs imate pastebėti prasmę visuose aplinkos veiksmuose.

Ar yra prasmės tuose jūsų veiksmuose, kurie niokoja visą gamtą, naikina žmoniją? Jeigu vertinsite tik iš paviršiaus, jokios prasmės tokiaime griovime nepamatysite. Jūs kertate šaką, ant kurios sėdite patys. Ir ne vienas ar keli, bet visi iki vieno. Dėl to šitaip save naikinti ir savo aplinką darkyti jokios prasmės, jūsų supratimu, būti negali. Tačiau, kada vaikas uždega degtuką ir nusidegina pirštą, ar tas nusideginimas turi prasmės? Vaikui skauda, jis kenčia. Tėvai pergyvena, nori vaikui padėti ir visaip jį ramina, bet vaikui skauda vis tiek. Ir tėvams tai sukelia dar daugiau vidinės kančios. Jie norėtų, kad šitaip geriau skaudėtų ne jų mylimam mažyliui, bet jiems, kad tik jam nereikėtų taip kentėti fizinės kančios. Tačiau būtent šitas nusideginimas ir turi prasmės, nes per šitokį veiksmą vaikas įgijo patyrimą, kuris leido jam ne tik galų gale išgirsti, savo fiziniu patyrimu, tėvų dažnus perspėjimus nežaisti su degtukais, bet ir labai gerai įsidėmėti, ką reiškia nudegti degtuko ugnimi. Toks suvokimas, kilęs dėl patyrimo, nusideginimą pavertė prasmingu.

Lygiai taip ir su jumis. Net ir tada, kada žmogiškuoju pavidalu aš buvau tarp jūsų, aš nieko nemokiau daugiau negu mokau jus dabar. Ir tada, ir dabar aš jums kalbu apie Dievo Tėvystę ir žmonių brolystę, ir kaip mano šitą mokymą išplėtė manasis apaštalas iki visos kūrinių brolystės. Tačiau vis tiek prasmė manojų mokymo yra nepakitusi kokybės požiūriu. Tačiau jūs manęs neklausėte, ir dabar neklausote, kada jums mano mokymus perteikia išmintingi jūsų sielos broliai ir sesės. Jūs elgiatės kaip elgiasi maži vaikai žaisdami su ugnimi. Jūs negirdite perspėjimų, kad toks žaidimas yra pavojingas ir gali nudeginti. Tik jūsų rankose degtukas yra ne kas kita, kaip jūsų, kiekvieno, elgesys tarpusavyje ir su gamta. Jums aš dabar sakau, kad jūs visi, ir kiekvienas, turite atsigręžti į savo vidų, ir tik jame surasti Tėvą. Aš gi jums prieš du tūkstančius metų nuolat kartojau: „Aš belsiu, ir kas tik atvers savo širdies duris, aš įeisiu į vidų“. Aš nesakiau, kad praeisiu pro šalį. Aš jus mokiau atverti man savo širdies duris, kad galėčiau patekti į jūsų vidų, kad galėčiau jus stiprinti iš vidaus, ne iš išorės. Ir Tėvas savo dvasią, Minties Derintoją, yra patalpinęs jūsų prote.

Mes galime prie jūsų prisibelsti tik iš vidaus, kada jūs ir patys mus pajuntate savo pačių viduje. Kol šito neįvyko, tol jūs į kitų savo sielos brolių ir sesių perspėjimus iš išorės nekreipiate dėmesio ir toliau žaidžiate pavojingą žaidimą su degtukais. Ir kuo greičiau degtukai užsidegs, tuo greičiau nudegsite pirštus, tuo greičiau išgirsite, ką jums jau seniai kartoja ne vienas – neterškite vandens, nekirkite miškų, negaminkite chemikalų, nekurkite ginklų, nežudykite žvėrių,

nenaikinkite žmonių, nebūkite beširdžiai, nepasąžnykite tarp daiktų, ir dar daug ko nedarykite, kas anksčiau ar vėliau jus nudegins.

Nudegins ne tik jus, kiekvieną, bet sukels daug skausmo ir man, ir mano ir jūsų Tėvui. Tačiau į mūsų perspėjimus, perteikiamus per kitus Tėvo sūnus ir dukras, jūs nekreipiate dėmesio, nes ir toliau kuriate naujus planus, kaip alinti žemę, kaip naikinti miškus, kaip žudyti žvėris ir žmones vien tik savo netikro, gyvulinio, ir savanaudiško aš kaprizų patenkinimui. Degtukas jau dega. Ir jis nėra ilgas. Rankos jau ima jausti karštį ir pirštai vis traukiasi, bet jūsų savanaudiškumas vis tiek nenori atsisakyti savųjų planų. Dėl to neišvengiama yra tai, kad pirštai nudegs. Ir ne tik tų, kurie šitą degtuką uždegė ir laiko savo rankose, bet ir visiškai su jais niekuo nesusijusių Tėvo vaikų.

Planeta irgi yra susietas organizmas. Net ir menkos gyvybės rūšies sunaikinimas viename planetos gale atsilies kitame planetos krašte. Tik jūs, kol kas absoliuti jūsų dauguma, šitų sąsajų nematote. Bet jos yra tikros. Ir suduos skaudų smūgį visiems. Jis jau būtų ir suduotas, bet mes visomis išgalėmis vis stengėmės jį sustabdyti. Tačiau jūsų savanaudiškumui ribų nėra jokių.

Jūs sau prisiskiriate visus dabartinius civilizacijos laimėjimus, net nesuimąstydami, kad mūsų vedimu, tik mūsų dėka, jūs gaunate tokias idėjas ir tų idėjų įgyvendinimo sprendimus.

Tie, kurie yra imlesni šitų mūsų virpesių perteikimui, tie ir padaro ir atradimus, ir išradimus. Ne patys jie susigalvoja visas žmonijos civilizaciją į priekį vystančias mintis. Tokios mintys mūsų kanalais yra perteikiamos jums, kad tik jums būtų geriau gyventi. Tačiau kaip tas idėjas jūs vėliau panaudojate? Jūs net sugalvojote ir išdrįsote monopolizuoti jas ir pasisavinti tik sau, vienam ir keliems asmenims, jas užpatentuodami. Ir vien tik dėl to, kad galėtumėte iš jų panaudojimo gauti kuo daugiau pinigų sau.

Tačiau visos civilizacijos vystymo idėjos jums yra pateikiamos ne tam, kad jas *privatizuotų* sukčiai ir apgavikai, bet kad jos būtų *visų*. Ir kam jūs pačias geriausias mintis ir idėjas panaudojate? Ginklams kurti. Net ir atomo suskaidymo branduolinę reakciją jūs panaudojote bombai gaminti, o dabar patys tapote jos įkaitais, kada vieni kitiems ją pradėjote mojuoti kaip laukinis vėzdu. Jums dar per anksti turėti tokias idėjas. Tačiau tai, kas buvo manyta, kad jūs galite panaudoti pažangos labui, jūs naudojate savanaudiškiems tikslams. O tai ir yra degtuko jūsų rankose uždegimas jūsų pačių rankomis. Kiekvieną gerą darbą galima suteršti blogu motyvu. Jūsų motyvai yra savanaudiški. Dėl to jūsų civilizacija yra pavojuje, kad degtuko deganti liepsna nudegins labai didelį skaičių žmonių. Ir ne tik nudegins, bet sudegins visiškai. Bet tokį sprendimą pasirinkote patys ir laisva valia.

Ir vis tik, net ir šitame pačiame jau nebe degtuko, bet milžiniško gaisro

sukeltame veiksmė yra prasmė. Ji per kančias, per skausmus, kada išliks tik mažiau kaip trečdalis žmonijos, leis šitam išlikusiam trečdaliui žmonių suvokti šitokio planetinio degtuko sukulto gaisro pasekmes ir pamatyti, ką reiškia beatodairiškai savanaudiškas gyvenimas ir nusigręžimas nuo Tėvo savo širdyje.

Kada kalbu apie gaisrą, tada šitą žodį aš vartoju kaip simbolinį įvaizdį, kuris siejasi su degtuko uždegama liepsna. Tuo tarpu tikrovėje šitą gaisro liepsną jūs patirsite ir potvynių pavidalu, ir ligų pavidalu, ir prievartos ir karų pavidalu, ir chaoso ir tamsos pavidalu. Štai tada jums ir prireiks to tikrojo ir nematomo ramsčio, kada viskas, kas matoma atrodoys taip, kad rentis nebebus į ką.

Turtai per akimirką nebeteks vertės. Ori užimama boso padėtis subliūks kaip išleistas oro balionas, prezidentai ir karaliai nebeturės ką valdyti, nes valstybės be žmonių nebeteks prasmės.

Štai šitokioje aplinkoje ir pasireikš tie Tėvo gyvojo įtikėjimo sūnūs ir dukros, kurie patys jus patį tvirčiausią ir patikimiausią ramstį savo viduje – Tėvą.

Aš jums sakiau prieš du tūkstančius metų apie būsimą Jeruzalės sugriovimą. Ir tas sugriovimas įvyko. Ir šiandien aš jums sakau apie jūsų naujosios Jeruzalės sugriovimą – apie jūsų dabartinės civilizacijos – sugriovimą, kuris bus kitoks negu buvo fizinis miesto sugriovimas. Tai bus jūsų pačių savanaudiško kelio pasirinkimas ir to kelio sukeltos pasekmės per mano ką tik išvardintus požymius.

Ir tai yra visos prasmės prasmė – net ir jūsų nusigręžimas nuo Tėvo leis kitiems suvokti tokio nusigręžimo pražūtingumą, o tuo pačiu pamatyti vienintelę teisingą kryptį, kuri visada išlieka tik su Tėvu, Tėve, ir atrandant Tėvą savo viduje. Savuoju nusigręžimu nuo Tėvo ir savo savanaudišku gyvenimu jūs ir suteiksite prasmę, kad kitiems, savo beprasmiu apsisprendimu ir gyvenimu, kuris buvo nukreiptas vien tik į save, bet ne į sielos brolius ir seses, pasitarnautumėte daugiau negu pasitarnavo jums kiti sielos broliai ir sesės mokydami jus gėrio ir tiesos. Tik nesėkmingai. Tačiau toji jūsų nesėkmė atneš sėkmę kitiems, kurie sugebės pamatyti prasmę visoje jūsų tragedijoje, kad jos nepakartotų patys.

124. Mano mokymų paskirtis

Mano mokymai yra skirti tiems iš jūsų, kurie patys nuoširdžiai trokštate siekti daugiau negu jau esate pasiekę. Tie, kurie savo padėtimi, ir aplinka, esate patenkinti, mano šitais mokymais nesidomėsite ir juos niekinsite, kaip niekam tinkamus ir net trukdančius gyventi. Tačiau jūs turite atsiminti, kad didžioji dalis jūsų, ir mano, sielos brolių ir sesių, tokių mokymų trokšta, nes jie patys negali suprasti, kodėl aplinkui vyrauja chaosas, kodėl tokia padėtis, kada meilė ir tiesa negali prasibrauti pro įvairiausias užkardas ir kliūtis, kodėl tokie paprasti ir

akivaizdūs žodžiai, taip sunkiai gali skintis kelią tiek žmogaus širdyje-sieloje, tiek ir gyvenime. Todėl jiems šitie mokymai bus kaip atsispyrimo lenta prieš šuolį kasdieniame gyvenime.

O juk ir iki šiol kūriniuose vyravo lygiai ta pati Tėvo meilė ir tiesa kaip ir iki mano šitų mokymų perteikimo. Tačiau jūs jautėte, kad vis tik kažkokio tiesos perteikimo jums stinga, kad galėtumėte susiorientuoti aplinkui ir savo gyvenime surasti tvirtesnę kelią negu tą, kuriuo žengėte iki šiol ir kuris jus taip vargino ir kėlė tiek daug nerimo iš vidaus ir iš išorės. Štai tiems, kurie jautė šitokį nerimą, tiems, kurie kėlė daugybę nuoširdžių klausimų savo viduje, kurie ieškojo, nuoširdžiai, atsakymų į savo iškeltus klausimus, kurie stengėsi visomis išgalėmis nepasiduoti tokiai įtraukiančiai blogio jėgai, mano mokymai bus kaip stiprybės šaltinis.

Ir jie iš tikrųjų yra skirti jūsų, kiekvieno, sustiprinimui ir paskatinimui, kad savo kelyje žengtumėte tik Tėvo meilės ir tiesos keliu, nors ir koks būtų viliojantis ir turtingas, materialia ir kūno patogumo prasme, jums siūlomas kitas kelias. Mano mokymai yra skirti jūsų, kiekvieno, charakterio ugdymui, kad jūs patys patirtumėte savo teigiamą keitimąsi ir tuo pajustumėte savo tikrojo aš pergalę prieš savo gyvulinį aš, kupiną aistrų ir savanaudiškų siekių, kurie ir pastato užkardas ir barjerus meilei ir tiesai. O kada jūsų, tokių, susiburia daug, tada jūs ir stengiatės, visomis priemonėmis, ap sunkinti kelią meilės ir tiesos sklidimui, kad net ir kiti savo kelyje jos nebegalėtų nei pamatyti, nei jos siekti. Jūs ir tampate, patys, ta blogio jėga, kuri trukdo augti ir jums patiems, ir kitiems.

Ne Tėvas, ir ne aš nuo jūsų paslepiame meilę ir tiesą, ne. Nuo jos pasislepiate jūs patys. Dėl to ir atėjo metas man pateikti šituos mano mokymus kaip Aukščiausiam Visatos, kurioje jūs pradėdate savo žengimą į amžinybę, savo kelią pas Tėvą Rojuje, Valdovui. Nors jūs mane pažįstate Jėzaus Kristaus vardu, tačiau šituos mokymus aš pateikiu jau būdamas ne tik kaip Kristus, bet kaip Visatos vienas iš Sutvėrėjų ir Aukščiausiųjų Valdovų. Aš juos pateikiu kaip pati aukščiausioji visatos jėga, kuri yra Tėvo meilės ir tiesos jėga visoje visatoje.

Dėl to aš jums sakau, kad tie iš jūsų, kurie mano šitais mokymais patikės ir pradės juos taikyti savo kasdieniame gyvenime, tiems nebus jokių neįveikiamų kliūčių, kad ir patys taptų meilės ir tiesos reiškiniais kitiems savo sielos broliams ir sesėms, kad ir kokios būtų tam nepalankios aplinkybės. Jūs, drauge su Tėvu ir manimi, o taip pat ir su savo angelų sargų, serafimų, pagalba, pajėgsite įveikti visas kliūtis, kad meilė ir tiesa suspindėtų aplink jus, o jūsų viduje, kad ji šviestų taip stipriai, kad ir jūs patys pradėtumėte maitintis šitais pačiais meilės ir tiesos gyvais virpesiais. Ir taip bus, nes tokia yra Tėvo, tokia yra mano valia, kad jūs išsivadotumėte iš melo ir baimės vergovės, kad taptumėte laisvais Tėvo vaikais.

Štai tam yra skirti ir mano mokymai. Jus išlaisvinti iš jūsų pačių susikurtų

pančių, kurie jums veržia, trina iki kraujo ir rankas, ir kojas, ir kaklą. O jūs turite jaustis palaimoje ir nepatirti jokio trynimo, jokio skausmo. Ir tam, kad pajautumėte nuolatinę palaimą, pasiekiančią ir apglėbiančią jus Tėvo siūlomą palaimą, jūs ir turite mano mokymais vadovautis. Nė vienam jie nepakenks. Net ir tiems, kurie nenori jų skaityti, net ir tiems, kurie jus skaudina ir kankina, net ir tiems mano mokymai nepakenks. Jokiu būdu jie neatims nė vienam iš jūsų laisvos valios apsisprendimo. Tik jūsų valia nuspręs, ar verta tokiu keliu eiti, ar verta atsistoti ir kaip jūs sakote, „pūsti prieš vėją“. Spręsti jums, kiekvienam asmeniškai. Tačiau jūs vis tik turite žinoti: tie, kurie apsispręsite „pūsti prieš vėją“, pūsti prieš savo pačių užsidėtus ritualų ir dogmų, ydų ir skurdo vergystės pančius, tiems į pagalbą ateis Tėvas. Tiems padėsiu aš ir visa mano visata, nes nė vienas mano visatoje negali būti vergas prieš savo paties valią. Dėl to visa visatos gausi šeima, apie kurią jūs neturite jokio supratimo, prisijungs prie jūsų dvasinio pakilimo ir išsilaisvinimo.

Jums yra tekę girdėti apie angelus sargus. Jūsų šitie angelai sargai turi atitinkamą pavadinimą – serafimai. Ir jie visą laiką dirba su jumis, kad padėtų jums išsilaisvinti iš šitų vergovės pančių. Tačiau, kada jūs asmeniškai sąmoningai priimsite tokį sprendimą, tai jūsų sargai gaus milžinišką sustiprinimą savo pačių veiklai, ir dėl to ji vyks daug sėkmingiau. Lygiai taip pat prie šitos veiklos prisidės Tautų Angelai, Bažnyčių Angelai, Pažangos Angelai, angelai-Visuomeniniai Architektai, Tarpinės Būtybės, Melkizedekai, Fiziniai Kontrolieriai. Tokia pagalba jums bus suteikiama kiekvienam, apie kurią negalėtų net pasvajoti pats turtingiausias jūsų materialių valstybių karalius.

Šita pagalba ir dabar jums suteikiama, tačiau, kol jūsų laisva valia yra nukreipta į blogio pusę, o ne į Tėvo, tol šita pagalba jums nėra prieinama, tol ja pasinaudoti negalite jūs, nes apie ją nieko nežinote ir negalvojate. Ir reikia vieno vienintelio žingsnio – jūsų nuoširdaus ir asmeninio apsisprendimo laisva valia, kad pasirenkate Tėvo meilės ir tiesos kelią. Ir kelias – laisvas, ženkite juo drąsiai ir per visą amžinybę. Mano mokymai jums padės priimti šitą sprendimą ir juo pasinaudoti kasdieniame gyvenime taip, kad meilės ir tiesos kelią praplėstumėte ir apšviestumėte ir kitiems. Jūsų žingsniai padrąsins kitus. Kuo daugiau bus žengiančiųjų meilės ir tiesos keliu, tuo tvirtesnis bus pats žingsnis.

Tačiau jums tiems, kurie šituo keliu žengsite pirmieji, mano mokymai ir bus tas išorinis pastiprinimas, kurį galėsite skaityti ir pasitikslinti savo žingsnį, kol išmoksitė tiesiogiai ir gyvai bendrauti su Tėvu ar su manimi, kad pasiklaustumėte mūsų patarimų.

Savo vienu apsisprendimu jūs visiškai pakeičiate savo ateitį. Iš vergo tapate laisvas. Tai nuostabus pasikeitimas ir patyrimas. O kada atrasite Tėvą savo viduje, tada jūsų vidinis laisvės pojūtis bus toks milžiniškas, kad negalėsite juo

atsidžiaugti, nes tik tada suvoksite, kad tapote Jo sūnumi ar dukra. Tik tada, kaip žmogus, suvoksite, kad nustojote būti Tėvo tarnas, bet tapote mylinčiu ir mylimu Tėvo sūnumi. Tai nuostabi vidinė transformacija į tikrąjį savo aš.

O kol šitą pasieksite, tol mano mokymai jums pravers kaip pagalbiniai turėklai žengiant šitais į viršų kylančiais laiptais. Ir šitie vieninteliai laiptai veda į meilę ir tiesą. Kiti keliai veda į savojo gyvulinio aš dar didesnę įsiviešpatavimą ir dar didesnių kančių patyrimą. Tačiau kas ko šitame gyvenime siekiate, tas tą ir pasieksite. Jeigu ieškote vien tik materialių poreikių tenkinimo savo gyvuliniam aš, tada jūs ir turite dalyvauti ir kitų tokių pačių gyvulinių aš sukurtomis taisyklėmis grindžiamame žaidime, kuris suteiks jums daug nusivylimo ir skausmo akimirklų, nes šito žaidimo taisyklės meilės ir tiesos pasireiškimo nenumato. O jeigu nenumato, tai nei meilės, nei tiesos jame tikėtis negalite. Todėl negalite jame tikėtis nei paguodos, nei užuojautos, nei nuraminimo, nei supratimo. Turite laukti tik įtampos, neteisingumo, ir jėgos viešpatavimo. Jeigu jums, jūsų sielą vedantis į pražūtį, toks kelias priimtinas, tai jūsų valia jį pasirinkti. Tačiau jis yra labai skausmingas ir pražūtingas akligatvis. Juo jūs nenuesisite niekur. Tik save dar daugiau išsekinsite ir patirsite nusivylimą tokį, kad paskutinę akimirklą, prieš jūsų ligotam ir daug kentėjusiam kūnui užbaigiant savo energijos paskutiniuosius lašus, sau pasakysite „Patyriau savo gyvenime daug ko – ir džiaugsmo, ir skausmo, bet meilės ir laimės nepatyriau“. Ir tai bus tiesa. Nes meilės ir laimės patirti negali niekas, kas yra nusigręžęs nuo Tėvo, kas neatsiveria Jam. O tas, kas Jam atsiveria, tas nebegali gyventi tokio savanaudiško gyvenimo. Tas renkasi kitą kelią – gyvybės, ne mirties kelią.

125. Skirtingi požiūriai į mirtį

Nėra nė vieno žmogaus, kuris būtų nusigręžęs nuo Tėvo, ir kuris nebijotų mirti. Ir atvirkščiai, nėra nė vieno žmogaus, kuris būtų atsigręžęs į Tėvą ir mirti bijotų. Tai du priešingi poliai, kaip žmogus palieka pasaulį. Ir pagal paskutinį kūno atodūšį galite spręsti, ar tas žmogus buvo su Tėvu, ar nuo Jo buvo nusigręžęs. Kad ir kaip jūs norėtumėte apgauti kitus, tačiau Tėvo apgauti neįmanoma, nes Jis nėra apgaunamas dėl vienintelės priežasties – Jis yra *meilė*. O meilės negalima sunaikinti, ją galima niekinti, galima nuo jos nusigręžti, galima iš jos tyčiotis, galima ją išduoti, bet sunaikinti *neįmanoma*. Nes ji yra iš Tėvo, kuris yra gailestingas. Ir jeigu tik jūs atsigręšite į Jį savo pačių viduje, atsigręšite ne žodžiu, ne mintimis, bet visa savo savastimi, visa siela, tada ir pajusite palengvėjimą ir Tėvo meilės gyvą tekėjimą. Ir nesvarbu, kad tą padarysite prieš pat jūsų dabartinio materialaus kūno paskutinio energijos lašo išnaudojimą, jūs vis tiek

šitą palengvėjimą pajausite ir ištarsite: „Aš su Tėvu, ir jaučiu Jo meilę ir ramybę. Ir nebebijau mirti, nes einu pas Tėvą“. Ir mirties reiškinys įvyks be įtampos, bet ramybės būsenoje, nes toks yra Tėvo meilės ir tiesos kelias, net ir paskutinę materialaus kūno šitame pasaulyje akimirką. Ir ne vienas šitą akimirką pasako: „Visą gyvenimą lėkiau, įtemptai dirbau, bet palaimos taip ir nepajutau. O dabar pajutau, kad yra kažkokia jėga, kuri mane ramina, ir jaučiu palaimą“.

Ir tam skirti mano mokymai, kad jūs padėtumėte ir kitiems išeiti iš jūsų pasaulio, tiems, kurie bijo išeiti, nes jie gyveno jame be Tėvo, kaip tikri našlaičiai. Tad padėkite per pačią paskutinę jų akimirką čia atsigręžti jiems į Tėvą, kad jie vis tik pajautų ramybę ir palaimą iš Tėvo, esančią jų pačių viduje. Tėvas visada reaguoja į patį silpniausią smegenų virpesį, impulsą, jeigu tik jis yra nuoširdus pakvietimas ir atsivėrimas Jam. Jis nieko neperša per jėgą, tačiau jokia kita jėga nepajėgi Jam užkirsti kelio suteikti tą pačią giluminę ramybę ir palaimą, jeigu tik yra nors menkiausias tokio nuoširdaus noro virptelėjimas smegenyse. Net jeigu žmogus yra paralyžiuotas ir negali kalbėti ir judėti, net ir jam paaiškinkite, kad Tėvas atsiliepia ne tik į nuoširdų žodį, bet į nuoširdžią mintį, nuoširdų norą, prašant Jo nuraminimo ir padėjimo. Pagalba ateina *akimirksniu*. Nėra jokios kliūtis, kuri galėtų užkirsti kelią tokios palaimos suteikimui. Ir priešingai, nėra tokių galingų ir stiprių pagalbos prašymo žodžių, kurie galėtų iš Tėvo išprašyti tokios palaimos mirštančiajam, jeigu pats mirštantysis šitokios pagalbos purtosi. Laisva valia, kiekvieno individo, yra aukščiausia ir nepažeidžiama. Dėl to savo maldomis jūs pasieksite tik tiek, kad patys meldamiesi, nuoširdžiais savo pačių žodžiais, mintimis, jūs sulauksite ramybės patys ir visa mirties agonija jums atrodys ne kas nors daugiau, kaip kūrinijos dėsnių – priežasties-veiksno-pasekmės – pasireiškimas prieš jūsų akis, kur jūs pakeisti negalite nieko.

Tas, kas Tėvą atstumia laisva valia, tas ir miršta agonijoje. O artimiesiems tokie vaizdai kelia siaubą. Tačiau, jeigu tik jūs žinotumėte daugiau apie Tėvą, tai savo kančią sumažintumėte milijonus kartų, nes Tėvui reikia matyti, vienu ir tuo pačiu metu, kaip miršta daugybė Jo vaikų, kurie Jį atstumia, nuo Jo nusigręžia, kada Jis juos myli vienodai, kaip ir tuos vaikus, kurie myli ir Jį. Ir tokie Jo vaikai, Jis žino puikiai, išnyksta iš kūrinijos. O jie yra nepakeičiami. Reiškia per visą amžinybę nebebus tokių, kokie išnyko. Bus kiti Tėvo vaikai. Bet jie jau bus kiti, ne tie, kurie išnyko. Ir Tėvas turi šitą skausmą patirti kiekvieną akimirką ir per visą kūriniją. Ar jūs galite suvokti, koks milžiniškas Tėvo skausmas, kuris patiriamas vėl ir vėl, kai tik palieka mirtingojo kūnas materialų pasaulį, kuriame buvo nu gyventas gyvenimas *be Tėvo*?

Jūsų, mirtingųjų, dabartinis gyvenimas, nugyvenamas nususukus nuo Tėvo, ateinančioms kartoms bus visiškai nesuprantamas. Lygiai taip, kaip nesuprantamas yra jums urvinių laukinių žmonių gyvenimas. Tai, kad jūs gyvenate

išsivysčiusioje materialioje civilizacijoje, jūsų niekuo neišskiria daugiau nuo laukinių, kurie gyveno urvinės civilizacijos aplinkoje. Savo dvasinio mąstymo lygiu jūs nuo jų net ir atsiliekate, nes urviniai buvo savojo išsivystymo natūralioje aplinkoje, tuo tarpu jūs turite, kiekvienas, Tėvo fragmentą, Tėvo dvasią kiekvieno iš jūsų viduje, ir vis tiek nuo Tėvo esate nusigręžę. Tai tik rodo, kad jūsų dvasinis mąstymas net atsilieka nuo urvinio žmogaus mąstymo. Jeigu urvinis žmogus būtų turėjęs tokį galingą ir tobulą Pagalbininką, jis būtų daug daugiau reagavęs į Tėvo vedimą iš vidaus. Ir skirtumas yra tik tas jūsų naudai, kad jūsų protas, objektyviai žvelgiant, yra toliau pažengęs savo mąstymo lygiu negu urvinio, dėl to jūs jau ir galite priimti Tėvo fragmentą savo prote, ko padaryti dar negalėjo urvinis žmogus. Tačiau, santykinai, jis tikrai būtų atsidavęs daug daugiau tokiam dvasiniam vedimui, negu dabar jį paneigiate jūs. Jūsų dabartinis Tėvo paneigimas jus veda į pražūtį. Ir tą jūs suvokiate, bet vis tiek atsisakote keistis. Ir ne šiaip keistis, bet keistis į gerą ir savo pačių labui. Tai koks turi būti neišmintingas protas, kuris suvokia savo tragišką ateitį, ir vis tiek nesistengia jai užkirsti kelio? Ar galėjo šitaip pasielgti urvinis laukinis? Jokiu būdu ne. Jis savo mąstymu atitiko savo aplinką, tuo tarpu jūs nuo savo materialios išsivystymo aplinkos ir net jums suteikiamų aplinkybių dvasinėje sferoje atsiliekate daug, labai daug kartų.

Todėl mano mokymai taip pat yra skirti jums dar kartą atkreipti jūsų dėmesį ir sužadinti jūsų dvasinį mąstymą. Dar kartą priminti, jūsų laikais, kad net ir daug tūkstančių metų nuo tų laikų, kada ėjo į pasaulį pranašai ir nešė mano šviesą, nors ir ne tokią ryškią, jūs juos žudėte ir niekinote, o jų šviesą purvinote ir šmeižėte, ir lygiai tą patį darote ir šiandien. Ir šiandieninių pranašų žodžius jūs išjuokiate, o pačius pranašus atstumiate kaip nenormalius. Nors jie jums linki ir trokšta tik vieno – atverti jūsų dvasinį regėjimą, kad šalia savęs pamatytumėte savo sielos brolius ir seses ir jų perteikiamų žodžių, kurie yra ne jų pačių, bet Tėvo ir mano, tikrumą ir poveikį jums patiems.

126. Dar kartą apie neegzistuojančią reinkarnaciją, įtikėjimą, ir jūsų patyrimus

Dėl to, kad jūsų išmintis yra smukusi, arba teisingiau pasakius, nepakilusi iš viso iš savojo gyvulinio ir savanaudiško aš lygio, tai man nebeliko nieko kito, kaip tik pačiam, kaip Jėzui Kristui, dar kartą kreiptis į jus su savo mokymu ir dar kartą žadinti jūsų sielas, kad apsaugčiau jas nuo skausmo ir ašarų, kurios jus taip baidina ir žudo. Ir kad jas nušluostyčiau jums, o jūs kitiems, tai šitie mano mokymai yra patys svarbiausi, nes tik jų dėka nusiraminsite ir kitus nuraminsite, nes visą aplinką matysite ne savo siauru žvilgsniu, bet daug gilesniu ir skvarbesniu.

Skaitykite ir perduokite kitiems savo sielos broliams ir sesėms, kad kuo daugiau žmonių susipažintų su jais ir susimąstytų apie savo ikišiolinį gyvenimą ir priimtų, laisva valia, sprendimą iš materialisto tapti Tėvo sūnumi ar dukra ir tuo užsitikrinti ramų ir pilnavertį gyvenimą šitame pasaulyje ir prisikėlimą po jūsų vadinamos materialios mirties. Antro gyvenimo neturėsite ir reinkarnacijos nepatirsite. Įsidėmėkite. Net ir tie mokymai, kuriuos esu perdavęs per kitus žmones, ir kurie užsimena apie reinkarnaciją, tai mano padaryta nuolaida tų žmonių protui, kad jie patys, taip giliai paveikti reinkarnacijos idėjos, nepasimestų ir neatsisakytų kelio pas Tėvą iš viso, jeigu jų dvasinio vystymosi pagrindas jiems bus išmuštas iš po kojų. Ir toji nuolaida mano buvo padaryta kaip *kompromisas jums*. Ir apie tai jau kalbėjau ir šituose mokymuose. Dabar aš jums dar papildysiu. Tėvui nereikia jūsų begalinio gyvenimų kartojimo mirtingojo pavidalu. Kad ir kiek kartų jums būtų leista gyventi žmogiškuoju pavidalu, jūs vis tiek visų žmogiškųjų patyrimų niekada negalėtumėte sukaupti vien dėl to, kad kitoje kartoje patyrimai yra kitokie ir sprendimai yra taip pat kitokie. Dėl to ir patikrinimas jūsų patyrimų požiūriu yra be prasmės.

Tuo tarpu yra vienas vienintelis patyrimas, kuris ne tik paneigia bet kokios sampratos apie reinkarnacijos realų egzistavimą, bet ir yra teisingas ir teisus jūsų patikrinimas – jūsų, kiekvieno, *asmeninis įtikėjimas į Tėvą*. Ir jokie kiti jūsų asmeniniai patyrimai, gerų ar blogų darbų, netenka prasmės, jeigu nėra *įtikėjimo patyrimo*. Šis patyrimas yra vienintelis ir nesikeičiantis per visą amžinybę ir ne tik žmogui, bet ir sielai bei dvasiai. Visada, ir amžinai, įtikėjimas yra toks patyrimas, kurio negali nei nusipirkti, nei išmokti. Jis yra *gyvas ryšys* su Tėvu. Ir asmeninis. Net ir kolektyvinės maldos metu vis tiek jis išlieka gyvas *asmeninis ryšys*, kuris pranoksta bet kokius savojo aš iki tol sukauptus patyrimus. Jis yra vidinis bendravimas su Tuo tikruoju ir realiu Kūrėju, kurį ir atrado mirtingasis savo viduje. Štai toks jūsų patyrimas ir yra raktas ir garantija mums tikrinant jūsų apsisprendimą. O ne tai, koks jūs esate geras ar blogas. Tėvas tam ir yra sukūręs mane ir daugybę mano Rojaus Brolių ir Seserų, kad mes jums sukurtume ir visatas ir jus pačius, ir kad parengtume jums kelią pas Jį žengti per įtikėjimą, kuriuo žengsite net ir būdami materialaus žmogaus pavidalu. Ir jums reikia ne klaidžioti, o *įtikėti*. Reikia tik šito vienintelio jūsų patikrinimo elemento: Ne jūsų *patyrimo*, bet *įtikėjimo*.

Tėvas ir aš esame jums parengę daugybę pasaulių, kur jūs ir kaupsite savo patyrimą po prisikėlimo. Ir tas patyrimo kaupimas užims, vien tik kelyje pas Tėvą, milijardus metų. Jūs dar būsite tikrinami, po prisikėlimo, kaip sielos, ir tik tada tapsite amžinomis dvasiomis su tuo pačiu savo aš, kuris šitą kelionę į amžinybę pradeda šiandien žmogiškojo ir gyvulinio aš pasireiškimu.

Kadangi jūs esate tik pačiame pradiniame pasaulyje, tai niekas iš jūsų ir

nereikalauja didelių patyrimų. Net ir tai, kad jūs turite daug gyvulinių ydų, tokių kaip pavydas, pyktis, kerštas, neapykanta, baimė, ir panašių, nėra blogai, nes visi šitie neigiami jūsų gyvulinio aš pasireiškimai bus visiškai pakeisti Tėvo meile ilgame kelyje pas Jį. Dėl to ir šiandien, vien tik *įtikėjimu*, didelę dalį šitų ydų jūs lygiai taip pat ištirpdytumėte. Įtikėjimu ir gyvu ryšiu su Tėvu, o ne įtaigos pratimais ar psichologinėmis treniruotėmis.

Aš jums pasakysiu dar daugiau. Kada pereisite per tūkstančius metų, jūsų laiku matuojant, truksiantį sielos vystymosi etapą, ir kada jau tapsite dvasia, tada jūs su mano visata atsisveikinsite ir žengsite toliau pas Tėvą į kūrinių centrą – Rojų. O manoji visata yra tik nedidelė dalelė visos ir toliau dar besiplečiančios kūrinių. Ir už manosios visatos ribų, daug aukštesniu lygiu negu manijoje visatoje jūs vis daugiau ir daugiau įgysite naujų patyrimų ir augsite savo dvasiniu išsivystymu. Nors jau bus praėję milijardai metų nuo tos akimirkos, kada būsite palikę mano visatą. O jūs savo patyrimus vis kaupsite ir kaupsite. Ir vis geriau pažinsite kūrinių, vis labiau atkirsite Tėvą nuo Sūnaus, o Juos abu, nuo Dvasios, nes Juos tris pažinsite kaip *atskirus asmenis*. Ir tas patyrimas, kurį jūs kaupėte kažkada pradinėje mirtingojo pakopoje šitame mirtingųjų pasaulyje neatrodys didesnis už nematomą dulkelę.

Todėl vien tik iš nežinojimo jūs laikotės reinkarnacijos idėjos, kurios nėra vien dėl tos priežasties, kad Tėvas yra *mylintis, o jūsų patyrimui kaupti yra jums parengęs gausybę pasaulių*. O tik viename pasaulyje, ir dar pradiname, sukaupti daug patyrimų tiesiog neįmanoma, kada prieš jus nutiestas kelias per visą kūrinių. Štai dėl ko nebegaišinkite savęs neegzistuojančios reinkarnacijos idėjomis, bet ieškokite gyvo ryšio su Tėvu, kad *įtikėtumėte*.

Jeigu laikysitės reinkarnacijos nuostatos žmogiškajame gyvenime, rizikuojate, kad patys pasiklysite ir neberasite tikrojo *įtikėjimo rakto*, kuris atrakina prisikėlimo į aukštesnę egzistencijos lygį duris. O antrojo karto pakartoti savo gyvenimą čia jums tikrai nesuteiksiu. Tam ir šituos mokymus aš jums pateikiu, kad galėtumėte susimąstyti ir apsispręsti.

Gyvenimas šitame pasaulyje jums duotas ne tam, kad jį švaistytumėte ir klaidingai manytumėte, jog dar kartą galėsite nugyventi malonesnį gyvenimą. Jis duotas tam, kad, turėdami laisvą valią, savo gyvenimą, bet kokiame savo išsivystymo lygyje, galėtumėte paversti maloniu jau dabar. Malonumą suteikia Tėvas. Dėl to jūs ir turite *įtikėti*, kad pajustumėte, jau dabar, ir jau šito gyvenimo prasmės malonumą. O gyvenimo prasmės malonumas negali būti pajautas vien tik kuo didesniu patyrimų kaupimu, jeigu nėra *įtikėjimo*. Ir užtenka vien tik įtikėjimo, kad tas pats sunkus, monotoniškas, ir alinantis gyvenimas įgautų vien tik malonumo prasmę. Vien tik įtikėjimas mirtingajam atveria duris į tokias vidines ir išorines aukštumas, apie kokias jis anksčiau net ir nepagalvojo. O aš

dabar jums sakau, jog tas pats įtikėjimas atveria duris ir pas mane. Nes pas Tėvą niekaip nenuesisite kitaip, kaip tik per mane. Dėl to įtikėdami į Tėvą, jūs taip pat įtikite ir į mane, kaip Jo Sūnų ir jūsų visų vyresnįjį Brolių. Dėl to jūs žinote, jog mylinčioje šeimoje, vyresnysis brolis visada rūpinasi jaunesniaisiais savo broliais ir sesėmis. O Tėvo dieviškoje šeimoje šitas rūpinimasis pranoksta bet kokios žemiškosios šeimos mylinčio brolio rūpinimąsi savo jaunesniaisiais broliais ir sesėmis.

Tėvas ir aš esame viena. Štai dėl ko, vis labiau įtikėdami į Tėvą, jūs vis daugiau pasitikėsite ne tik Juo, bet ir manimi. Jūs visi pradėsite patirti ir mano paramą jums, kiekvienam, nes Tėvas man pavedė rūpintis jums visais ir kiekvienu atskirai. Dėl to Tėvo ir mano rūpinimasis jumis yra vienas rūpinimasis. Nėra taip, kad Tėvas jumis rūpinasi daugiau, o aš mažiau. Aš jumis rūpinuosiu taip, kaip jumis rūpinasi Tėvas, nes Jis man atidavė visą visatą, kad joje valdyčiau taip, kaip Jis ją valdytų, jeigu asmeniškai būtų ne Rojuje, o mano visatoje. Dėl to Tėvo ir mano rūpinimasis jumis yra vienas ir tas pats rūpinimasis.

127. Atlygis už įtikėjimą yra jūsų prisikėlimas

Todėl aš jums sakau, kad įtikėdami į mane, jūs taip pat įtikite ir į Tėvą. Nėra įtikėjimo į mane be įtikėjimo į Tėvą. Tačiau įtikėdami į Tėvą jūs įtikite į mane kaip į savo vyresnįjį Brolių, kuris padeda jums žengti pačiame pradiniame pasaulyje pas Tėvą, ir kuris ir toliau padės, kada jūs atsibusite iš mirties miego manosios visatos sielų pažadinimo milžiniškose ir gražiose salėse. Ir tada dar labiau pajusite meilę ir Tėvui, ir man dėl tokio nuostabaus Tėvo plano, kad ne reinkarnacijos kaupiamų vis naujų ir naujų patyrimų dėka, bet vienintelio *įtikėjimo* dėka jūs pranokote materialią mirtį, nes prisikėlėte. Ir ne tik prisikėlėte taip, kaip pabundate iš nakties miego, bet prisikėlėte su nauju kūnu, kuris nebekankins jūsų skausmais ir ligomis, nes jo paskirtis yra tarnauti Tėvui gerais darbais tik aukštesniu lygiu negu žmogiškasis. Ir jūs kuo puikiauusiai suvoksitė, kad, nors ir naujoje ir jums nepažįstamoje esate aplinkoje, bet esate tas pats pabudęs savašis aš, kuris jaučiasi pailsėjęs kaip po paties giliausio miego. Ir ne tik pailsėjęs, bet turintis vaiko nuoširdų norą sužinoti, kur jis yra, kas čia aplinkui vyksta ir kodėl. Ir šitas noras bus patenkintas.

Ir ne tik sužinosite, kaip ir kur patekote čia, bet taip pat ir pamatysite patį pasaulį ir jo kunkuliuojantį ir prasmingą gyvenimą, į kurio veiklą galbūt įsijungsite ir jūs. Jūs stebėsite jį ir stebėsitės juo, koks gražus ir malonus jūsų žvilgsniui yra šitas gyvenimas, kaip jis malonina jus iš vidaus. Jūs jausite neapsakomą ramybę, palaimą, ir nepaaiškinamą vidinį džiugesį, kad visa tai matote. Ir jums

vis labiau ir labiau kilns noras ir patiems asmeniškai ką nors daryti ir dalyvauti tokioje veikloje, tik nežinosite nuo ko atsispirti. Ir jums paaiškins, kada ir kaip prasidės jūsų dalyvavimas šitame, daug aukštesnio lygio gyvenime, palyginus su jūsų gyvenimu tame pasaulyje, iš kurio atvykote.

Ir šitą realią kelionę į šitą pasaulį jūs užsitarnavote ne kuo nors kitu, bet tik savo asmeniniu *įtikėjimu*.

Kada aš gyvenau tarp jūsų žmogiškuoju pavidalu, aš nuo jūsų nesiskyrčiau niekuo. Ir mano įtikėjimas į Tėvą vis augo ir gilėjo dėl mano asmeninio ryšio su Tėvu. Tik šitas ryšys su Tėvu man leido patirti tokį gyvenimą, kokį aš patyriau. Jūs dabar mane vadinate Dievo Sūnumi vien tik dėl to, kad šitaip aš pats save pavadinau savo misijos pabaigoje. Iš pradžių save aš vadinau Žmogaus Sūnumi. Aš nenorėjau jūsų išgašdinti, kad iš karto jums atsiskleisčiau kaip atėjęs nuo Tėvo. Tiesiog aiškinau ir savo gyvenimu rodžiau, kaip galima atsiremti į Tėvą ir visus žmones mylėti. Ir mylėti ne tik kaip sielos brolius ir seseris savo broliška meile, bet mylėti *tėviška meile*, kuri niekada nereikalauja, kad meilė būtų sugražinama. Tik tėviška meilė myli sūnų ar dukrą, net jeigu sūnus ar dukra meilės ir nerodo. Štai tokią meilę aš demonstravau savuoju gyvenimu. Jeigu jums būtų sunku suvokti mano mokymą, tai matydami mano gyvenimą, jūs galite jį atkartoti savuoju tėviškos meilės gyvenimu. Ir nebūtinai jūs mane turėsite vadinti Mokytoju. Aš lygiai taip galėjau nugyventi savo gyvenimą dirbdamas dailidės gyvenimą, ar tapdamas pirkliu. Aš galėjau tapti ir filosofu. Net ir Galilėjos žydų vadovu kovoje prieš pagonių priespaudą. Tik aš pasirinkau dvasinio vedlio kelią. Bet jokiū būdu tai nereiškia, kad mano pasirinktas kelias buvo geresnis už kitus kelius, kurių pasirinkti jau nebegalėjau, nes dviem keliais tuo pačiu metu eiti negali. Aš pasirinkau tokį kelią, kuris galėjo suteikti kuo daugiau šviesos ir paguodos paprastiems ir skriaudžiamiems žmonėms, kad jie galėtų sustiprėti tokiomis sunkiomis sąlygomis, kokios vyravo tuometinėje jūsų planetoje.

Tačiau jeigu jūsų dvasinis lygis būtų buvęs daug aukštesnis, aš būčiau pasirinkęs jau kitokį kelią, kad pasiekčiau kuo daugiau jūsų širdžių. Jeigu jūs būtumėte išsivystę daug labiau negu esate net ir šiandien išsivystę savo materialioje, politinėje, ir visuomeninėje sferose, tai aš galėjau tapti ir kokios nors valstybės vadovu, ir būtent šitoje savo veiklos sferoje demonstruoti pasauliui, kaip su Tėvu reikia tvarkyti krašto reikalus. Dabar aš jums šitai sakau dėl to, kad jūs turėtumėte įsisąmoninti, jog mano rango Tėvo Sūnų veikla per žmogiškojo įsikūnijimo laikotarpį, kuris yra labai trumpas, gali būti kuo įvairiausia. Ji nėra apribota vien tik tokia veikla, kokią vykdžiau aš. Bet kiekvienoje veiklos sferoje visi mano dvasinio rango Tėvo Sūnūs žmogiškojo įsikūnijimo metu demonstruoja Tėvo valios vykdymo gyvenimą kuo jie bedirbtų, kaip jie betarnautų.

Ir kuo aukštesnis žmonijos išsivystymo lygis, tuo laisvesnis mūsų pasi-

rinkimas, koku keliu mes galime žengti demonstruodami Tėvo valios vykdymą. Menkai išsivysčiusioje visuomenėje ir pasirinkimas menkas, nes labai mažai kas gali keistis platesniu mastu tarp žmonių, jeigu bus pasirenkamas toks užsiėmimas, kuris neturės tiesioginio ryšio su dideliu skaičiumi žmonių. Tik labiau išsivysčiusioje visuomenėje galima perteikti mokymą, ir vien tokio mokymo pagarsinimas, net ir iš valstybės vadovo posto, padeda žmonėms teisingiau pasirinkti dar teisingesnį kelią visumos gerovei. Tačiau tokia visuomenė jau turi būti iki to laiko atsikračiusi tokių gyvulinių ydų, kaip savanaudiškumo ir baimės. Ji jau turi gyventi aukštesniais idealais – tarpusavio supratimo ir bendravimo, grindžiamo meile.

128. Negyvi ritualai ir dogmos yra didžiausia kliūtis jūsų ryšiui su Tėvu

Mano prieš du tūkstančius metų pasirinktas žmogiškojo gyvenimo kelias atitiko tuometines sąlygas ir aš prie jų prisitaikiau. Dabartinių laikų sąlygos yra labai pasikeitusios materialaus išsivystymo ir ryšio priemonių prasme. Tačiau dabar jūsų sąlygos dvasiniam augimui yra daug sunkesnės negu buvo mano laikais. Mano įsikūnijimo metu, man reikėjo kovoti su tuo metu vyravusia pažangiausia žydų religija, kuri buvo pavergusi negyvais ritualais-prietais ir dogmomis visą žydiją net ir už Palestinos ribų.

Ritualus-prietais įveikti nepaprastai sunku. Tačiau juos įveikti lengviau buvo tada, negu dabar. Dabar jūs turite ne kokios nors vienos religijos ritualų-prietais ir dogmų, bet daugelio religijų. Ir kiekviena iš jų jus laiko kaip tikrus dvasios vergus savo vergovėje ir laiko taip stipriai, kad iš jų vaduotis nedrįstate. Ir nedrįstate ne dėl to, kad būtumėte patenkinti, bet dėl to, kad nežinote, o kas gi yra tikėjimas be ritualų. Ir niekas apie tokį tikėjimo be ritualų-prietais taikymą jūsų kasdieniame gyvenime jums neaiškina nei namie, nei mokykloje, nei bažnyčioje. Todėl net ir tikėdami į Dievą ir toliau laikotės vien tik negyvų ritualų-prietais ir išpažįstate dogmas be *gyvo patyrimo su Tėvu*. Štai šitas gyvas patyrimas su Tėvu ir yra *įtikėjimas*. Ir kaip tik jo trūksta visame pasaulyje. Religijų daug, o įtikėjimo jose nėra. Dėl to jūs ir negalite patirti Tėvo. Negalite pajauti jo realaus buvimo ne tik aplinkui, bet svarbiausia – savo viduje. Jūs jaučiate Tėvo meilės stygių savo pačių viduje. O tai rodo, kad esant gyvam Tėvui, jūs vis tiek esate našlaičiai.

Save jūs nuraminiate tuo, kad tikite, nes lankotės pamaldose bažnyčioje. Tie, kurie pamaldas bažnyčioje veda, irgi yra Gyvo Tėvo našlaičiai, nes pamaldas veda vien tik atlikdami negyvą ritualą, bet neturėdami gyvo ryšio su Tėvu. Dėl to jie nesimeldžia iš dvasios ir neleidžia ir jums pamaldų metu pajauti dvasinio ry-

šio su Tėvu, nes būtent negyvo ritualo atlikimas ir trukdo tokiam gyvam ryšiui su Tėvu, ir tarp jūsų visų, užsimegztį. O kad atėję tikintieji vis tik neišsilakstyti, tada jų dėmesys yra atitraukiamas nuo gyvo ryšio su Tėvu spalvingais šventikų-kunigų drabužiais, kurie vis keičiasi, priklausomai nuo ritualinių švenčių. Ritualai yra ne tik vaizdiniai, bet ir garsiniai bei kvapų pavidalu. Tai įvairūs paskambinimai varpeliais, smilkalų vartojimas, atsiklaupimai ir atsistojimai, kunigų perėjimai iš vienos vietos į kitą. Visa tai neturi jokio ryšio nei su Tėvu, nei su manimi, nes ir Tėvas, ir aš kalbame tik per jūsų atsivėrusią sielą, o ne per jūsų materialius ir matomus akims atliekamus jūsų veiksmus, kada siela dar nepažadinta.

Visa tai visiškai nesusiję su jūsų *įtikėjimo gyvu ryšiu su Tėvu*, kuris turi vykti per sielos atsivėrimą Tėvui ir gyvą bendravimą Jo garbinimo metu, kada kalba pati atsivėrusi siela savo meilės virpėjimu, nukreiptu tiek į Tėvą, tiek į sielos brolius ir seseris, esančius bažnyčioje, sinagogoje, mečetėje, ar gamtoje, kur tik bevyktų šitoks gyvas Tėvo garbinimas, o taip pat ir į tuos sielos brolius ir seseris, kurių nėra per garbinimą šitoje vietoje, bet kurie gyvena ir dirba kitose vietose, kituose kraštuose, kituose pasauliuose, ir net aukštesniuose pasauliuose, į kuriuos jūs dar tik pateksite po prisikėlimo. Ir lygiai taip jūsų atsivėrusių sielų meilės virpėjimas turi būti nukreiptas ir į visą kūrinių, nes nė vienas jūsų meilės virpesys neišnyksta per visą amžinybę. Jis tik šviesina kūrinių.

Ir tik esant tokiam gyvam sielos atsivėrimui iki pat gelmių gelmės jūs pradėsite patirti, savo pačių viduje, gyvą ryšį su Tėvu ir pajausite gyvojo įtikėjimo kuriančiąją galią, energiją, savo viduje. Ir po tokių pamaldų niekada neišeisite sunerimę ar liūdni. Visada jausite prisipildę tokios Tėvo meilės ir ramybės, kad ją dalinsite kitiems. Jums nebereikės linkėti vieni kitiems ramybės, nes visi jos būsite *pilni*, ir Tėvo meilės virpesius spinduliuosite visiems, nes per pamaldas ir Tėvo meilę imssite jausti vis smarkiau ir smarkiau.

129. Mano kreipimasis į šventikus

Todėl dabar aš kreipiuosi į tuos, kurie pamaldas veda ir kuriuos jūs vadinate kunigais ar pastoriais, imamais ar rabinais. Atsiverkite Tėvui savo siela, kad pajautumėte Jo meilės virpesius, ir tada patys pajausite, kaip Tėvo dvasia, esanti jūsų pačių, kaip ir kiekvieno kito, viduje, jus pradeda nukreipti į Tėvo gyvo vandens šaltinį jūsų viduje, bundančią sielą. Ir neuždėkite jai apynasrio. Leiskite išsitiesti laisvam ir galingam šuoliui, kuris ir pažadins jūsų parapijiečių sielas. Jūs prie jų žadinimo galėsite patys prisidėti tik tada, kada išlaisvinsite savo sielas iš ritualų vergystės. Šitokio jūsų sielų išsilaisvinimo laukia milijonai jūsų sielos brolių ir seserų. Aš taip pat. Ir Tėvas laukia.

Argi aš nesakiau savo apaštalams, prieš pakildamas pas Tėvą, kad jie nesibaimintų ką turės kalbėti prieš savo teisėjus, kada juos atves pas juos, nes tada kalbės Tėvo dvasia, esanti viduje? Dabar aš sakau ir jums: Nebijokite atsiverti Tėvui, leiskite kad Jo dvasia prabiltų jūsų sielos sužadintomis lūpomis. Atsiverkite visa savo siela Tėvui ir garbinkite Tėvą taip, kaip šito trokšta jūsų atsivėrusi siela. Ir ji pati ištars garbinimo ir maldos žodžius. Nepergyvenkite, kad šitie žodžiai nesutaps su parašytais maldų knygose žodžiais. Jūsų atsivėrusi siela gaus Tėvo meilės virpesius ir juos pavers kitiems girdimais maldos žodžiais. Ir visos atsivėrusios sielos iš karto pajaus šitų tyrų ir garsiai tariamų žodžių meilės virpėjimą. Ir sureaguos taip ryškiai, kad ne viena siela pravirks. Pravirks sielos skaistinimo ašaromis. Ir šitos ašaros suvilgys ne tik moters, bet ir vyro akis. Net ir vaiko akis.

Tik nebijokite patys atsiverti, o atsivėrę ir pajautę savo viduje Tėvą, nebijokite suteikti žodį savo sielai, kad ji ir garbintų Tėvą, ir melstųsi taip laisvai ir nuoširdžiai, kaip tik ir tegalima garbinti Tėvą ir melstis laisvai ir nuoširdžiai. Be jokių ritualų, be jokių auksu siuvinėtų apeiginių drabužių, be jokių dogmų. Vien tik atsivėrusia savo siela, kuri ir lies savo gyvas maldas visiems susirinkusiems.

Ir jie džiaugsis, kad ir jų sielos vis daugiau ima atsiverti ir prisipildyti Tėvo meilės ir ramybės. O Tėvo garbinimo maldos metu jos ima pajusti neapsakomą palaimos būseną, kurioje norėtų likti dar ir po maldos. Dėl to po maldos neskubėkite vėl sugrįžti prie skaitymo ar pamokslo. Pasilikite dar kurį laiką tokioje palaimos būsenoje. Būtent tokioje būsenoje esanti jūsų siela gali geriausiai išgirsti jums sakomą Tėvo žodį, kurį Jis sako kiekvienam jums asmeniškai. Ir būtent tokį, koks jums reikalingas tuo metu. Ir nesvarbu, kad Tėvo žodžio neišgirsite iškart po maldos, galbūt jį suvoksite eidami namo ar jau grįžę. Bet tikrai gausite sustiprinimą ir patarimą iš Tėvo.

Ir nebijokite, kada jus, dėl šitokių negyvų pamaldų ritualų laužymo, ims peikti jūsų hierarchai. Mane jie irgi peikė ir keikė, vadino net velnio apšėstu ir tarnaujančiu jam. Jūs gi jau būsite patyrę savosios sielos atsivėrimą ir ryšį su Tėvu, gyvą ryšį, ir žinosite, kad būtent dabar, tik dabar, esate įžengę į Tėvo kelią, kuriuoėjau ir aš. Ir jūs jau matysite, kad šitas kelias yra gyvas, be ritualų, nes patys jau būsite patyrę, kokia yra maldos gyvo ryšio su Tėvu galia, kurios neturi jokia ritualinė malda.

O jus dar labiau sustiprins jūsų sielos brolių ir sesių liudijimai, kada po jūsų vedamų pamaldų jie prieis prie jūsų ir dėkos už tokius nuostabius patyrimus ir ramybę. Tikintieji dėkos jums už tai, kad jūs pažadinote jų sielas gyvam ryšiui su Tėvu. Ir nieko nebijokite, kada jus kiti smerks ir niekins, net kaltins, kad griauate bažnyčią, kai jūs būtent ir stengiatės, jau sugriuvusią ir vien tik ritualinę bažnyčią, prikelti naujam gyvenimui. Nebijokite tokių kaltinimų, nes mane irgi kaltino, kad aš griauanu protėvių tikėjimą, man buvo užtrenktos

sinagogų durys, mane persekiojo, ir net nukryžiavo vien tik dėl to, kad aš nešiau Tėvo meilės žodį. Dėl to jūs nebijokite nieko, nes Tėvas ir aš visada padėsime jums visuose jūsų meilės ir šviesos darbuose. Net ir tada, kada susimokę jie šalins jus iš bažnyčios, nebijokite nei jų, nei pasekmių. Aš atvesiu pas jus sunerimusią ir ištroškusią meilės ir tiesos sielų, kad jas nuramintumėte ir mokytumėte gyvo ryšio su Tėvu be jokių tarpininkų. Kad jas mokytumėte vienintelio teisingo bendravimo su Tėvu kelio – per nuoširdų atsivėrimą Jam. Ir jūs surasite raktą į jų sielas ir stiprinsite jas, kaip ir aš stiprinau. Bet, kad šitą galėtumėte daryti, kad galėtumėte eiti Tėvo keliu, kaip juoėjau aš, pirmiausia atsiverti Tėvui turite jūsų patys. O tada apsispręsti, ar norite padėti kitiems savo sielos broliams ir sesėms, kaip jiems padėti norėjau aš.

Kelias yra Tėvo. Jis nutiesė šitą kelią kiekvienam. Aš juo žengiau drąsiai ir visą laiką pasitikėdamas Tėvu. Jūs taip pat galite juo žengti. Apsispręsti turite kiekvienas asmeniškai ir laisva valia. Aš jus kviečiu į šitą kelią. Tai yra gyvas kelias. Ir juo žengti yra tikras iššūkis jūsų dieviškojo aš charakteriui. Tačiau žinokite, jeigu juo eiti apsispręsite, visada pirma jūsų eisiu aš, o Tėvas visada eis jūsų viduje. Jūs niekada nebūsate palikti vieni. Nė akimirksniai. Ir jūsų angelai serafimai suteiks jums nuolatinę paramą, nes toks yra manosios Partnerės, Visatos Bendrakūrėjos ir Bendravaldovės nurodymas savo angeliškiesiems vaikams – vesti mirtinguosius Tėvo vaikus pas Jį suteikiant jiems išorinę pagalbą, kaip Tėvas, kaip aš, ir kaip Šventoji Dvasia gali suteikti pagalbą iš vidaus. Dėl to kiekvienas jūsų gyvas žingsnis su Tėvu visada susilaukia mūsų visų džiaugsmingo pritarimo, supratimo, ir paramos. Ženkite drąsiai ir be baimės, atsiremdami į Tėvą, esantį, per savo dvasią, jūsų viduje.

Nėra nė vieno organizmo visoje kūrinijoje, kuris nepaklustų Tėvo meilės įstatymui. Net pats menkiausias organizmas, kuris nematomas jūsų akims, ir tas veikia Tėvo meilės įstatymo lauke. Tik jo veiklą modeliuoja aukštesnių organizmų virpesiai, kurie ir leidžia arba, priešingai, neleidžia veikti žemesniesiems organizmams. Tačiau ir vienu ir kitu atveju visų veikimas yra Tėvo meilės lauke, kuriame viešpatauja vienintelis Tėvo meilės įstatymas. Ir jūs esate vieninteliai planetos gyventojai materialiu pavidalu turintys laisvą apsisprendimo valią, kaip sąveikauti su visa aplinka. Ar ją stiprinti ir puoselėti, ar griauti ir naikinti. Tačiau ir vieną, ir kitą darydami, vis tiek jūs negalite išsiveržti iš Tėvo meilės įstatymo pasireiškimo lauko. Jūs negalite veikti už Tėvo kūrinijos ribų. To negali padaryti nė vienas gyvas organizmas. Dėl to ir jūsų veikla kūrinijoje gali būti tikrai arba jūsų laisva valia derinama prie Tėvo meilės įstatymo veikimo, arba jam priešintis. Tačiau paties įstatymo veikimo ji įtakoti neturi nė menkiausias galios. Jūs galite įtakoti tik kitų veikimą to paties meilės įstatymo pasireiškimo lauke. Todėl jūsų pasirinkimas gali turėti įtakos tik kitų apsisprendimui laisva valia.

130. Įtikėjimas ir maistas

Jeigu jūs, jau dabar, apsispręsite atrasti Tėvą savo viduje per gyvąjį įtikėjimą, ir šito nuoširdžiai ir atkakliai sieksite, tada ateis tokia akimirka, kada jūs gimsite iš *dvasios*. Šitoks gimimas jūsų charakterio ydingas savybes, tokias kaip baime, pavydą, pyktį, kerštą, savanaudiškumą, siekimą garbės, valdžios, populiarumo, pirmenybės, ir panašias, jus varginančias ir nesuteikiančias ramybės jūsų vidiniam aš, pakeis į nuostabų ir giluminį meilės jausmą visumai ir kiekvienam atskirai paimtam individui, nesvarbu, ar jis būtų žmogus ar gyvūnas, augalas ar akmuo, visa kam liesis nepaliojama giluminės meilės upė, kuri ir maudys visa tai gyvame meilės tekėjime.

Ir štai tuomet jūs netikėtai sau suvoksite, kad taip maitintis, kaip maitinotės, jūs nebegalite. Ir nebenorite. Jūs nebenorite, tiesiog savaime ir labai natūraliai, valgyti jokios mėsos, jokios žuvies, jokio gyvo organizmo, kuris gali judėti ir jausti skausmą ir savosios mirties artėjimą. Tik mirties artėjimą jis jaučia ne tiesiogine prasme, kaip jums gali pasirodyti, kad turėtų jausti. Jis jaučia pasikeitusią aplinką. Ir tas aplinkos pasikeitimas veikia visą gyvūno organizmą.

Tačiau pagrindinė priežastis, kodėl jūs nebegalite vartoti mėsos ar žuvies, yra jūsų viduje milžiniška galia vibruojantys Tėvo meilės virpesiai, kurie jūsų sielai, kuri vis daugiau ir daugiau atsiveria ir juos jaučia, nebepriimtinas joks veiksmas, kuris neatitinka šitų Tėvo meilės virpesių. Nė vienas gyvūnas nėra žudomas, kada pasireiškia Tėvo meilės virpesiai. Žudymas yra tik ten, kur tų virpesių pasireiškimas yra labai smarkiai užblokuotas.

Nėra nė vieno gimusio iš *dvasios* Tėvo sūnaus, kad jis ir toliau valgytų gyvulinį maistą. Tai tokia mirtingojo vidinė *dvasinė* būseną, kuri jaučia milžinišką meilės antplūdį, kuris ir paskandina bet kokį ankstesnį norą maitintis gyvulinio maistu.

Kada aš gyvenau tarp jūsų žmogiškuoju pavidalu, tada aš turėjau save visą laiką prievartauti, kad valgyčiau gyvulinį maistą ir mano siela visą laiką verkė dėl tokio maisto vartojimo. Tačiau aš turėjau derintis prie jūsų sampratų ir tradicijų. Aš turėjau neužmiršti savo pagrindinės užduoties apreikšti jums Tėvą ir gerąją naujieną, kad visi esate broliai ir seserys, net ir pagonyms. Ir jeigu tuo metu būčiau dar jus pradėjęs mokyti ir mitybos, tai jūs manęs iš viso nebūtumėte klausę, nes ir taip nuo manęs nusigręžėte.

Šiandien aš jums galiu pasakyti daugiau ir apie maistą, kurį valgo kasdien. Jis yra ne tik netinkamas, bet ir žalingas. Jūs nebeturite sveiko ir natūralaus maisto, nes, dėl savojo godumo, pradėjote vartoti dirbtinius stimulius, chemines trąšas, kad gautumėte didesnius derlius ne tam, kad maistu aprūpintumėte žmones, bet kad uždirbtumėte daugiau pinigų sau.

Ir jeigu tik už tai nustotumėte gauti pinigų, tai jūs iš viso nustotumėte auginti ir grūdus, ir gyvulius, ir paukščius. Nors maisto reikėtų tiems patiems žmonėms. Tačiau jūsų meilės jausmas yra tik pinigams, bet ne žmonėms. Dėl to ir siekiate jų, net žudydami savo sielos brolius ir seseris. Net ir kūdikius.

Šiandien jūs nežinote, ko griebtis, nes aplinkui pilna įvairiausių ligų, kurių išgydyti nepajėgiate ir nepajėgsite niekada, kad ir kiek tam skirsite pinigų ir energijos. Jūs, save vadinantys žemdirbiais, irgi prisidedate prie tokio ligų išplitimo savo valia sutikdami vartoti kitų savanaudžių sielos brolių ir seserų sukurtus chemikalus. Jūs save raminate, kad tą daro visi, ir jeigu šito nedarysite, tai tikrai neišgyvensite, nes bankrutuosite. Jūs net nepabandėte tokių cheminių trąšų atsisakyti, o jau iškart sau užkirtote kelią pasirinkti kitokį kelią – meilės ir tiesos kelią. Jūs net nesuvokiate, kad galite gauti puikius derlius natūralaus tręšimo ir sėjomainos būdu, kada žemę ne prievartausite, ne nualinsite, o leisite jai *kvėpuoti ir ilsėtis*. Tik išdrįskite žengti šita kryptimi.

Dabar jūs bėgate kaip voverė rate, ir sustoti negalite, nes nežinote kaip, kada visi aplinkui tik ir kalba, kad reikia auginti daugiau, reikia tręšti daugiau, ir vis kitokiomis naujesnėmis ir stipresnėmis cheminėmis trąšomis. Ir ką gi jūs išauginate? O gi kuo nuostabiausią terpę virusams daugintis, nes kiekvienas toks, stimuliatorių pagalba, išaugintas javas ar gyvulys nebeturi tų teigiamų virpesių, kuriuos jis gauna iš aplinkos natūraliai, nes visi jie yra sugriaunami dirbtinių preparatų vartojimu.

Ir kada toks produktas patenka ant jūsų stalo ir vartojamas maistui, galite būti tikri, kad pasekmės bus labai skaudžios visam organizmui, nes natūrali ląstelė reikalauja natūralaus ir sveiko maitinimosi. Tačiau vietoje šito ji gauna jau nebe natūralų, bet dirbtinai išplėstą arba padidintą ląstelę, augalo ar gyvūno. Ir nors ląstelė turi tą pačią struktūrą, tačiau jos proporcijos yra pažeistos. Jos apvalkalas, arba membrana, yra padidėjusi, o branduolys yra sumažėjęs. Todėl membrana, dėl savo išsiplėtimo, nebepraleidžia į ląstelę tiek gyvybingų medžiagų ląstelės maitinimui, kad palaikytų jos normalų gyvybingumą, ir dėl to ląstelės branduolys, kaip ir pati ląstelė nebegauna tinkamo maitinimo. Dėl to jų veikla ilgainiui išsigimsta. Ir vietoje elastingos ir gyvybingos ląstelės atsiranda išpūsta, bet nebe tokia lanksti ir veikli ląstelė, kuri pati tampa nebeatspari ir ligoms ir bet kokiems gamtos pasikeitimams. Ir kad augalas ar gyvūnas tokiomis sąlygomis galėtų dar ir toliau išlikti, tai šitą pačią gyvą ląstelę reikia vėl dirbtinai stimuliuoti cheminiais preparatais. O jie visi kaupiasi ir ląstelės membranoje, ir pačioje ląstelėje, ir jos branduolyje. Tai lygiai toks pat jūsų sukurtas augalas ar gyvulys narkomanas. O koks yra žmonių narkomanų ir gyvenimas, ir naudingumas jūs jau matote patys.

Tuo tarpu augalus ir gyvūnus narkotizuoja patys iš savojo godumo pini-

gams. O tada ir patys palaiapsniui tampate narkomanais vartodami tokį maistą kasdien. Tik dozės ne tokios, kaip gatvės narkomanų. Bet pasekmės labai panašios, nes ligos jus persekioja ne mažiau kaip narkomanus.

Todėl prieš mėgindami švaistyti milijardus visiškai beprasmiams projektams, kurie neturi ne tik jokios naudos, bet yra dar ir žalingi jūsų kūnui, kada kuriate vis naujus ir naujus cheminius narkotikus, kuriuos kažkodėl vadinate vaistais, susimąstykite. Nustokite narkotizuoti cheminėmis trąšomis tiek augalus, tiek dirbtiniais, irgi cheminiais, preparatais gyvūnus. Visus tokius chemijos fabrikus kuo greičiau uždarykite. Tai bus jūsų pirmas žingsnis ne tik į milijardinių lėšų sutaupymą, bet ir į sveiko maitinimosi sugrąžinimą į jūsų gyvenimą.

131. Gyvensena ir mityba

Kada esate tiek daug nukrypę nuo Tėvo meilės kelio, tai norėdami juo eiti vėl, turėsite daryti pakeitimus visose savojo gyvenimo srityse, pradedant asmeniniu įtikėjimu, ir baigiant politika, ekonomika, švietimu, šeima, tarpusavio santykiais. Ir pakeitimai daug kam bus tikrai šokiruojantys. Tačiau tik tokie pakeitimai gali jus išgelbėti nuo pražūties, kuri jau dabar yra pakibusi virš jūsų dėl jūsų pačių neišmintingų veiksmų ir gyvenimo prieš Tėvo valią.

Mano mokymas yra skirtas tiems, kurie norite siekti permainų ne savanaudiškais tikslais, bet Tėvo kūrinijos labui, žmonijos labui, visumos labui, tuo pačiu ir savo labui. Dėl to aš jiems ir nurodau kryptį, kuria jie turi žengti. Iki šiol jie net nežinojo, kuria kryptimi eiti, dėl to ėjo taip, kaip juos vedė energingiausi, o tuo pačiu ir savanaudiškiausi, jų sielos broliai ir seserys. Tačiau šita kryptis yra pražūtinga. Ir tą jaučia ne vienas. Tik niekaip negali suvokti, ką reikėtų keisti, kad visa sistema pradėtų gyventi kitaip. Todėl mano mokymai ir skirti jums tiems, kurie nori sužinoti, ką reikia keisti ir kaip tą daryti.

Bet vietoje jūsų šito pakeitimo aš padaryti negaliu. Tik jūs esate tie visagaliai šitoje srityje, kurie galite juos padaryti. Jūs esate vieninteliai tokie. Net ir Tėvas negali šito padaryti vietoje jūsų.

Atėjo laikas labai rimtiems sprendimams. Ar jūs sutiksite apsispręsti, laisva valia ir kuo skubiau, priklausau visos žmonijos vystymosi kryptis jau dabar. Ar jūs ir toliau plauksite kaip inertiška masė, kuri pati neturi jokio noro ką nors keisti, nes aplinkui irgi mato tik tokią pačią inertišką masę, tai jau priklausau tik nuo kiekvieno iš jūsų asmeninio ir savarankiško sprendimo ir šito sprendimo įgyvendinimo. Net jeigu apsispręs tik vienas žmogus, jo apsisprendimas turės įtakos visiems. Visai žmonijai. Dėl to tikrai nemanykite, kad esate tokie, kurie pakeisti nieko negalite. Galite. Tik atsigręžkite į Tėvą, esantį jūsų, kiekvieno, viduje, ir

jūsų gyvenimas pavirs iš kančios ir skausmo į palaimą ir ramybę. O tada ir patys patirsite, jog tapote galingais Tėvo vaikais, kurie gali nuversti kalnus drauge su Tėvu.

Ir tada jums nebekils ranka kenkti savo sielos broliams ir sesėms žudant juos chemikalais, kada juos beriate į dirvą ar duodate gyvuliams, kad vėliau juos suvalgytų jūsų sielos broliai ir sesės, valgydami duoną ar mėsą, daržovę ar žuvį. Tačiau dar baisesnis dalykas yra tai, kad šitaip apnuodydami augalus ir gyvūnus, jūs tuo pačiu apnuodijate ir save. Visa tai jūs darote iš savojo gobšumo. Dėl to jūsų sielos virpesiai negali, būdami aukštesni ir trumpesni, prasiveržti pro žemus ir ilgus jūsų savanaudiško ir gyvulinio aš skleidžiamus virpesius. Reiškia, kad jūs ir prie gyvulių ar į laukus einate irgi ne iš meilės, o tik iš savanaudiškumo, ir, žvelgdami į augančius javus, matote augančius pinigus, kaip ir į gyvūnus žvelgiate be meilės, tik su savo naudos atspalviu. Ir gyvūnas, kaip ir jervas, negauna iš jūsų tikrųjų meilės virpesių, kuriuos trokšta skleisti siela, pati gaudama juos iš Tėvo. O apnuodydami chemikalais ir laukus, ir gyvulius, jūs ir iš jų negaunate natūralių Tėvo meilės virpesių atspindėjimo, kada einate per laukus, ar savo gyvulių bandas. Jūs einate per juos ir tie virpesiai sklinda iškreipti. Ir juos iškraipėte jūs, ne laukai, ne gyvuliai, bet jūs padarėte juos tokius. Tai panašu į dulkėmis apneštą stiklą, kada jūs nebegalite matyti ryškaus vaizdo. O priedo jūs dar ir patys dėvite nešvariai nuvalytus akinius. Tad vaizdas yra dar mažiau ryškus. Ir vienintelis būdas, kaip šitokį nešvarų vaizdą matyti švarų, nusiimti akinius ir atverti nešvarų stiklą iš viso, kad pajautumėte gryną ir gyvą ryšį su aplinka be jokių dirbtinių priemonių.

O tą pasiekti būtinas gyvas ryšys su Tėvu. Tik Jo dėka, tik patiriamų Jo meilės virpesių dėka, save išsigydysite nuo gobšumo ligos. Ir apsisvalysite nuo vidinių teršalų, kad galėtumėte su atvira siela pažvelgti į savo nuostabius laukus ir gražias bandas, kurios jūsų sielai teiks džiugesį, kad visa tai auginama su Tėvo meile, ir auginama iš meilės sielos broliams ir seserims. Ir kada pajausite šitą sielos virpėjimą, tada vargu ar jums kils ranka atimti gyvybę tiems gyvuliams, kurie bus su tokia meile išauginti. Ir su meile ne tik jiems, bet ir visai aplinkai. Ir aplinka jums atsिमokės tais pačiais Tėvo meilės virpesiais, kaip ji gali atsिमokėti taip natūraliai, be jokio dirbtinumo.

Ir bandas auginsite ne tam, kad jas skerstumėte, bet tam, kad jos džiugintų ir jus, ir tuos, kurie lankysis pas jus; nes jos augs ir sveikos ir stiprios. Ir tik nusenusias bandos ir natūraliai mirusios, bus panaudojamos maistui dar mėsos neatsisakiusiems sielos broliams ir seserims. Ir tokių galvijų, išaugintų su meile, mėsa bus skanesnė ir minkštesnė už dabar jūsų vartojamų pačių jauniausių veršelių ar ėriukų mėsą. Tačiau su laiku tokių žmonių, kurie dar valgys mėsą ar žuvį, skaičius vis mažės. Ir poreikis laikyti bandas ar kitus gyvūnus maistui

išnyks. Tada jie bus laikomi tik darbui savo ūkyje ir gamtos grožiui palaikyti, kad džiugintų sielą.

132. Aplinkos pažinimas

Šitas laikmetis jūsų planetoje, nors ir labai įtemptas jums, ir daug kam varginantis ir neramus, bet jis yra toks nuostabus mums, jūsų dvasiniams padėjėjams, nes mes matome jūsų pastangas besirenkant tarp gėrio ir blogio, tarp tiesos ir melo. Mes matome jūsų vidinius pergyvenimus, kada jūs net ir darydami ką nors blogai, viduje jaučiate jūsų vadinamos sąžinės graužimą. O tai rodo jūsų jau bundantį ryšį su savo aukštesniuoju aš, su savo siela, kuri jums siunčia impulsus, jog ne toks turi būti jūsų gyvenimas, kokį gyvenate dabar. Tačiau nuostabiausia yra tai, kad būtent šituo laikmečiu ir jūs patys galite ne tik pajauti, bet ir savo materialiomis akimis pamatyti, panašiai kaip per filmą, besikeičiančius vaizdus tokio gyvenimo, kuris jus supa betarpiškai. Dabartinis laikmetis jums neša tiek daug pasikeitimų visos žmonijos mastu tiek keliavimo iš vienu kraštų į kitus, tiek galimybių tuos kelionių išpūdzius perteikti įvairiausių priemonių dėka kitiems savo sielos broliams ir sesėms, tiek ryšio priemonių išplėstu panaudojimu, tiek keliavimo aparatų panaudojimu. Ir visa tai vyksta tiesiog ne kažkada praeityje ar tolimoje ateityje, bet būtent šituo pačiu laikmečiu. Ir prieš jūsų akis.

Ir jūs šitais dalykais mokate puikiai pasinaudoti, ir jais naudojotės. Ir dėl to jus reikia tik pagirti ir dar labiau padrąsinti siekti įgyvendinti dar drąsesnes idėjas. Todėl šitas laikmetis jums suteikia daug malonių patyrimų ir patogumų, kurie daug kam išliks per visą gyvenimą šituo pavidalu neišdildomai įspausti atmintyje.

Todėl jūs turite su dėkingumu pažvelgti į savo aplinką, kuri suteikia jums tokių nuostabių galimybių ir pažinti daug platesnę aplinką, negu kada nors anksčiau, ir patiems papasakoti apie save tuose kraštuose, kurie neturi jokio supratimo apie jūsų kraštą. Šitas jūsų laikmetis nebekelia tokios baimės ir nerimo, kokį keldavo ankstesni laikmečiai, kada būdavo išsiruošiama į keliones, kurios buvo retos ir ne tokios tolimos, kokios yra dabar. O tai reiškia, kad jūs daug geriau pažįstate aplinką, negu patys žymiausi jūsų sielos broliai ir sesės, kurie keliavimui buvo pašventę visą savo gyvenimą ir kurių drąsios pastangos įgyvendinant šitas jų keliones ir atnešė jiems šlovę, o jums galimybę taip plačiai keliauti be baimės ir nerimo.

Tačiau planeta nuo tų laikų nei padidėjo, nei sumažėjo. Žmogus irgi netaupo toks, kad išaugtų dvigubai didesnis, kad jo smegenys irgi dvigubai išsiplėstų. Vien tik jūsų pačių patyrimas leido jums geriau pažinti aplinką, o tas aplinkos

pažinimas leido jums suvokti, kas ir kur gali jums kelti pavojų, net grėsmę jūsų gyvybei, ir kaip reikia tokių pavojų išvengti. Jūsų didesnis aplinkos pažinimas leido jums nusiraminti ir nebebijoti aplinkos tiek, kiek jos bijojo prieš jus gyvenę jūsų sielos broliai ir sesės, kurie tokių priemonių pažinti aplinką neturėjo.

Tai leidžia jums daug daugiau suvokti, kas yra tikra, o kas ne, kas yra amžina, o kas laikina. Ir jūs, turėdami dabartinio laikmečio priemonės tyrinėti aplinką, turėtumėte atitinkamai išmintingai pasinaudoti viskuo, kas yra sukurta materialioje sferoje, kad lygai taip energingai ir veiksmingai kurtumėte savo tikrąjį aš tyrinėdami dvasinę sferą.

Juk dabar dvasinėje sferoje jūs esate panašiai, kaip kažkada buvo jūsų pirmieji materialaus pasaulio tyrinėtojai. Jie plaukė į nežinią, jie atrasdavo vis naujus ir naujus krantus, ir vis toliau ir toliau nuo savo gimtojo uosto, kol galų gale apiplaukė visą planetą ir tuo įrodė, kad iš tikrųjų planeta nėra plokščia, kad ją galima visą apiplaukti, išplaukus iš uosto, į jį sugrįžti ne tuo pačiu keliu, o plaukiant vis tolyn ir tolyn. Nors tikrovėje tas tolyn ir tolyn, su kiekviena mylia buvo vis artyn ir artyn link to paties gimtojo uosto, iš kurio laivas ir išplaukė.

Ir jūsų dvasinė kelionė turi būti vis gilyn ir gilyn į savo paties vidų, kad vien tik jame atrastumėte Tėvą, ir tada pajautumėte, kad išnyko bet kokia baimė, savo kitų sielos brolių ir seserų baimė, nes jie gali būti kitokio tikėjimo, kitokios veido spalvos, kitokios kultūros. Šita baimė yra vien dėl to, kad jums stinga vidinio patyrimo su Tėvu. Kaip keliautojas plaukdamas per vandenynus, priplaukia krantus, salas, šalis, taip ir jūs keliaudami per Tėvo meilės dvasinį vandenyną, irgi priplauksite krantus, salas, šalis, kuriose atrasite savo sielos brolius ir seses, taip pat plaukiančius šituo pačiu dvasios vandenynu ir taip pat ieškančius ir krantų, ir salų, ir šalių. Ir tada pamatysite, kad jūs turite bendrą jungtį, Tėvą, kuris leido save patirti kiekvienam savaip, kiekvienam savo asmeniniu patyrimu, bet kiekvienas iš jūsų žinosite, kad tas patyrimas jus suvienijo, nes jūs labai greitai savo siela pajausite kitos sielos skleidžiamus Tėvo meilės virpesius, kaip ir kita siela pajaus jūsų sielos skleidžiamus Tėvo meilės virpesius, ir jūs suvoksitė, jog atradote bendrą salą šitame Tėvo meilės vandenynė. Ir šitas atradimas jums suteiks daugiau pažinimo ir pasitikėjimo, tiek savimi, tiek ir atrastu savo sielos broliu ar sese, nes tas pasitikėjimas eis iš Tėvo meilės.

133. Gerasis Locmanas ir kapitonas

Kada jūs vis daugiau ir daugiau atpažinsite tokių sielos brolių ir sesių, tada suvoksitė, kad jūs atplaukėtė nebe į atskirą salą, bet į kitą krantą. Ir jame pamatysitė daugybę savo sielos brolių ir sesių, nors dėvinčių kitokius drabužius,

nors turinčių kitokius papročius ir kitokią kultūrą, bet lygiai taip trokštančių ramybės, palaimos, ir meilės, kaip ir jūs trokštate, kad šitas jūsų troškimas ir išviliojo jus plaukti šituo Tėvo meilės dvasiniu vandenynu ieškoti naujų kraštų, kuriuose atrastumėte savo sielos brolius ir seses.

Ir Tėvas pasirūpino taip, kad visi plaukiantys šituo vandenynu tikrai atrastų savo sielos brolius ir seses, kurių anksčiau nepažinojo, ir nežinojo apie jų egzistavimą visiškai nieko, nes šitoje dvasinėje kelionėje Tėvas yra jūsų laivo Locmanas, bet kapitonu liekate jūs, kiekvienas asmeniškai. Ir tik jūs sprendžiate kokiam uoste jūsų laivui šitoje milžiniškoje kelionėje išmesti inkarą, kad surastumėte kitų savo sielos brolių ir sesių. Ir šitas uostas gali būti jūsų kaimynas ar visiškai nepažįstamas žmogus gatvėje, o gal bendrakeleivis jums skrendant į kitą šalį pailsėti ar savo verslo reikalais, o gal skrendant ištikus kokiai nelaimėi ar ligai. Locmanas jums tik saugiai rodo laivo plaukimo kryptį, o sustojimus pasirenka kapitonas. Nes tik kapitono laisva valia sprendžia kur ir kada sustoti laivui ir išmesti inkarą. Locmanas yra tik *patarėjas, bet ne sprendėjas*.

Tačiau dvasinėje kelionėje Locmanas yra jūsų viduje ir visada veikia *tobulai ir neklystamai*. Suklysti gali tik kapitonas. Dėl to kapitonui visą laiką verta vis giliau ir giliau atsigręžti į savo paties vidų, kad išgirstų Locmano patarimus, kokiam uoste ir kada išmesti inkarą. Dar daugiau, šis Locmanas niekada kapitono nepaliekia, ir jo paslaugomis kapitonas gali naudotis bet kada, bet kokiomis aplinkybėmis. Dar daugiau, šitas Locmanas veikia ir kitus kapitonus, šitokių būdu juos apjungdamas, kad kapitonai galėtų greičiau atpažinti vieni kitus ir pajausti vieni kitiems meilę ir šitų meilės virpesių, kaip nuostabiausio ir patikimiausio lokatoriaus dėka, išvengti laivų susidūrimo.

Tačiau nuostabiausia Tėvo meilės vandenynė yra tai, kad Locmanas yra *pats Tėvas*, kuris taip išlaviruoja laivus be susidūrimų, kad kuo labiau kapitonai pajunta iš Locmano sklindančius meilės virpesius, tuo arčiau plaukia prie kitų laivų, ir tuo saugiau jaučiasi. Ir kuo laivų yra daugiau ir kuo jie yra arčiau, tuo saugesnis vandenynas kiekvienam laivui.

Tėvo meilės dvasinis vandenynas sutalpina visus laivus saugiai, ir jie niekada nesusiduria, kada kapitonai iš vidaus pajunta Locmano siunčiamus jiems virpesius ir jais pasikliauja, visiškai ir iki galo. Tik toks atsidasavimas Locmanui ir pasitikėjimas Juo, leidžia kapitonui ne tik jaustis ramiai, bet tą ramybę dalinti kitiems, kurie lygiai taip, kaip ir jis plaukia savo laivu, o taip pat ir tiems, kurie dar nedrįsta į Tėvo meilės vandenyną išplaukti vieni, nes nežino net kur šis vandenynas yra.

Tačiau dar nuostabiau yra tai, kad šis Locmanas veda kapitono laivą tarp kitų laivų ir džiaugiasi tuo, kad vis daugiau ir daugiau Jam reikia vesti šitokių laivų. Ir džiaugiasi ne dėl to, kad jam bus didžiulis pelnas, bet dėl to, kad kapi-

tonai yra saugūs, ir laivas plaukia saugiai, nes kapitonas pasitiki Locmanu, kuris neprašo jokio užmokesčio už savo paslaugas. Jis veda laivus iš *meilės* visiems kapitonams ir laivams, nes jis yra *Gerasis Locmanas*.

Štai kodėl dabartinis jūsų laikmetis yra nuostabus, nes jūs galite atrasti savo Gerąjį Locmaną savo pačių viduje. Mano laikais, kada aš gyvenau tarp jūsų, tokios galimybės žmogus dar neturėjo. Dabar, po manosios misijos užbaigimo, tokią galimybę jūs, kiekvienas, turite jau du tūkstančius metų. Tačiau kiek mažai iš jūsų išplaukė į šituos plačiuosius ir gyvuosius Tėvo meilės vandenyno dvasinius vandenius. Mažai kas iš jūsų ir šiandien nori išplaukti į šituos vandenius.

Jūs vis dar labiau pasitikite materialiomis keliavimo priemonėmis ir materialiomis kelionėmis, nors jos jums kainuoja brangiai ir nuvargina fiziškai. Mano mokymas yra skirtas jums tam, kad pradėtumėte keliauti ir savo dvasinėje kelionėje, kad nebijotumėte išplaukti į Tėvo meilės vandenyno dvasinius vandenius, kurie yra kiekviename iš jūsų. Ir nors jie yra jūsų viduje, bet vis tiek jie yra patys giliausi vandenys. Tačiau juose skęsdami, jūs gyvybės neprarasite. Priešingai, jūs patirsite palaimą ir didžiulį norą ir kitiems parodyti kaip nuo savojo kranto išplaukti į šitą Tėvo meilės vandenyną, esantį jūsų pačių, kiekvieno, viduje.

134. Dabartinis laikmetis ir jūsų apsisprendimas

Dabartinis jūsų laikmetis yra nuostabus ir tuo, kad jis jums paliudys dvasinius pasikeitimus daugelio iš jūsų viduje. Tokius pasikeitimus, apie kokius jūs ir pagalvoti nepagalvojote. Taip, kaip ir materialūs atradimai keitė jūsų gyvenimą, taip ir dvasinės pergalės jus keis dar labiau negu materialūs laimėjimai. O dėl to keisis ir paties materialaus gyvenimo kryptis ir kokybė, nes vis daugiau ir daugiau bus tokių Tėvo sūnų ir dukrų, kurie mokys kitus dvasinių tiesių ir materialaus gyvenimo kiekybės pakeitimo į materialaus gyvenimo kokybę, kurioje viešpatauja *meilė ir tiesa*.

Šitas jūsų gyvenimo laikotarpis yra nuostabus ir jums, kiekvienam asmeniškai, nes jūs turite galimybę susipažinti su mano mokymais, skirtais dabartinių laikų žmonėms, kurie ieško manęs, ieško Tėvo, kaip pasimetę maži vaikai, ir negali surasti, nes eina ne į tą pusę, kur gali surasti ir mane, ir Tėvą. Ir lygiai taip turite galimybę tapti tokiais pat dvasiniais mokytojais, koku buvau aš, kada gyvenau tarp jūsų žmogiškuoju pavidalu. O tapę dvasiniais mokytojais jūs padėsite kitiems savo sielos broliams ir sesėms net daugiau negu padėjau aš, nes jūs dabar galėsite naudotis visomis ryšio ir bendravimo priemonėmis, kokių nebuvo mano laikais.

Dabartinis jūsų gyvenimo laikotarpis yra nuostabus ir tuo, kad šiandien jūs

turite tokią nuostabią, didesnės negu iki šiol buvo tarp žmonių apreikštos tiesos, knygą, pavadintą Urantijos Knyga. Joje jūs pamatysite ir mažytę dalelę mano gyvenimo, kurio nėra parašyta nė vienoje kitoje žmonių parašytoje knygoje. Tačiau skaitydami šitą knygą, turėkite minty, kad ji yra tik labai mažytė tikrovės ir Tėvo tiesos dalelė, kaip ir mano tuometinio gyvenimo žmogiškuoju įsikūnijimu dalelė. Tačiau šita apreikšimo knyga suvaidins dar didesnę vaidmenį negu mano atėjimas žmogaus pavidalu tarp jūsų, nes ji jums atskleidžia tokią tikrovės dalį, kurios atskleisti aš negalėjau, kad neišgąsdinčiau jūsų protėvių kartos.

Todėl jūs turite tik džiaugtis tokiais milžiniškais galimybėmis, kurios yra suteiktos, jums, kiekvienam, augti dvasioje, kad vis labiau panašėtumėte į savo tikrąjį aš, kokį jums ir padovanojo Tėvas kaip asmenybės dovaną. Tokių galimybių mano laikų bendraamžininkai neturėjo. Jie gyveno dar tamsesnėje negyvų ritualų ir dogmų priespaudoje. Bet ir jie stengėsi ir ieškojo didesnės šviesos ir meilės labai panašiai, kaip šito ieškote ir jūs. Tačiau tik nedaugelis išdrįso žengti mano pasiūlytu *gyvuoju* Tėvo keliu.

Nepakartokite jų suklydimo, kad dar po kelių kartų jūsų provaikiaičiai nebeturėtų gyventi vien tik išorinio kiekybinio gyvenimo. Kad nebūtų taip, jog dvasinio pažinimo vaisiaus jie taip ir nebūtų paragavę vien tik dėl to, kad jų protėviai buvo bailūs ir atsisakė nusimesti ritualų ir dogmų grandines ir iš vergų ir tarnų tapti Tėvo laisvais ir mylinčiais sūnumis ir dukromis.

Jūsų dabartinis apsisprendimas nulems ir kitų kartų, jūsų palikuonių, gyvenimo kokybę. Dėl to jūsų, kiekvieno, apsisprendimas yra toks svarbus, kad jo poveikį jaus ištisos kartos, kada jūs patys asmeniškai jau seniai būsite kitokių pavidalu.

Ir aš labai trokštu, kad jums nebūtų skaudu ir liūdna dėl tokio neryžtingumo ir klaidų, kada jums, kiekvienam asmeniškai, bus parodyti jūsų dabartinio gyvenimo epizodai, kad galėtumėte palyginti savojo statuso supratimą, su tuo supratimu, kokį turėjote būdami žmogiškuoju pavidalu šitame gyvenime, savo pradiniame gyvenime į amžinybę pas Tėvą Rojuje.

Tai nėra priekaištas ar noras jus sumenkinti, tiesiog tai yra parodymas, kiek jūs paaugote savo dvasiniame kelyje pas Tėvą. Dėl to jums ir bus parodomai jūsų priimti sprendimai šitame gyvenime individualiai, kad nesijaustumėte nesmagiai prieš kitus. Tačiau net ir matydami savo dabartinį gyvenimą, kuris tuo metu jau bus praeityje, jūs jausite dėl vienu savo priimtų sprendimų malonų ir pritariančių pojūtį, tuo tarpu dėl kitų, jausite norą, kad būtų buvę daug geriau, jeigu būtumėte priėmę kitokius sprendimus, kurie būtų turėję kitokių pasekmių tiek jums, kiekvienam, asmeniškai, tiek ir visiems. Ir ypač liūdins tokie priimti jūsų asmeniniai sprendimai, kurie buvo priimti net ir po dvasinių mokymų, kada jums jau buvo paaiškinta panašių sprendimų poveikis tiek jums asmeniškai,

ties ir visumai, ir vis tiek jūs pasirinkote savanaudišką ir ribotą sprendimą iš baimės keisti savo sustabarėjusias sampratas. Jūs, matydami savo dabartinio gyvenimo priimamus sprendimus, jausitės panašiai, kaip dabar jaučiatės, kada jums kas nors pasakoja apie jūsų praeities veiksmus, kuriuos jūs prisimenate su malonumu ir kurių prisiminti nenorite dėl netinkamų savo poelgių tuo praeities epizodu. Ir šitame pasakojime nėra jūsų pasmerkimo, nei jūsų gyrimo, tiesiog tik primenami įvykiai, kurie jums gali būti malonūs ir nemalonūs.

Todėl mano mokymai yra perteikiami jums dar ir tam, kad kuo mažiau jaustumėte nemalonių virpesių savo viduje, kada žiūrėsite savo dabartinio gyvenimo epizodus kaip į savo dar neseną praeitį.

135. Po jūsų prisikėlimo

Kada jūs retkarčiais pagalvojate apie tai, kas gi vis tik laukia po jūsų vadinamosios mirties, jūs negalite nieko įsivaizduoti konkrečiai, nes nėra liudijimų iš jūsų mylimųjų, kurie tuo keliu išėjo anksčiau. Dėl to dabar aš jums šiek tiek pateiksiu jūsų būsimojo gyvenimo pavaizdavimą, kuris daugeliui tikrai pasirodys kaip nuostabus gyvenimas Rojuje. Tačiau tai nėra tikrasis Rojus, kuris yra jūsų visos kelionės tikslas ir likimas.

Jūs jau žinote, kad bilietas į prisikėlimo salę yra jūsų *įtikėjimas, tik įtikėjimas*. Ir kada jūs įtikite, kada jūs tikrai pradėdate gyventi ne kiekybinį gyvenimą, viską kaupdami tik sau – turtus, tik sau, valdžią, tik sau, populiarumą, tik sau, malonumus, tik sau, ir bet kokius kitokius gyvenimo siūlomus patyrimus, tik sau – bet kokią gyvenimą – viską paskirdami visumai, dalindamiesi savo turtais su visuma, valdžią turėdami tik dėl to, kad galėtumėte savo šviesą skleisti kitiems ir palengvinti visų gyvenimą, populiarumo iš viso nesiekdami, bet su visais bendraudami su meile ir dėl to jausdami kitų ir meilę ir pagarbą, visą savo gyvenimą atiduodami prasmingam tarnavimui Tėvui ir kūriniui – tada jūsų prisikėlimas yra garantuotas.

Kada jūs gyvenate prasmingą gyvenimą ir palaikydami gyvą ryšį su Tėvu, jūs iš juntamų meilės gyvų virpesių jaučiate Jo tikrumą. O jeigu dar su Juo ir bendraujate nuolat taip, kad girdite Jo mokymus, kalbatės su Juo kaip su savo sielos broliais ir sesėmis, tai tas gyvas ryšys tik sustiprėja. Ir kada šitaip gyvendami jūs artėjate prie savosios materialaus kūno gyvybinės energijos išieškojimo pabaigos, tada jūs tikrai žinote, kada tas įvyks. Bet nejaučiate jokio nerimo. Jūs jaučiate malonų virpulį ir jaudulį, panašiai, kaip dabar jaučiatės prieš ilgą ir nuostabią kelionę, kurios metu tikitės, ir net jaučiate, kad tikrai bus nuostabių patyrimų, išpūdžių, ir malonių reginių.

Ir šitai kelionei jūs taip pat pradėsite ruoštis. Sutvarkote visus savo ne iki galo atliktus reikalus, kad liekantieji čia jūsų artimieji neturėtų sukti sau galvos, ko jūs dar nepadarėte, ką reikėtų padaryti jiems, bet nežino nuo ko net pradėti, nes daug reikalų nebuvo nei aptarta, nei iš viso žinoma, kad jie buvo pradėti. Žodžiu, jūs elgiatės labai išmintingai ir su meile aiškindami savo artimiesiems, kad artėja jūsų išskelavimas iš čia.

Jūsų ramybė ir atsidavimas rodys ir jūsų artimiesiems, kaip gyvas pavyzdys, kad su Tėvu viskas yra ne tik įmanoma, bet ir mirtis nėra toji pabaiga, kada mirštantysis išnyksta į nežinią ir niekada nebeegzistuoja kaip tas pats aš. Būtent tokią mirtį dabar jums pateikia net ir mano vardu save vadinanti religija, nors ir ji pati dėl skirtingų ritualų yra susiskaidžiusi ir skirtingai žvelgia į mirtį. Vieni iš jūsų net ir valgyti atnešate tiems, kurie jau išskeliavo, tiesiog į kapines ir norite maitinti to išskelavusio sielą, nors maistą nešate prie materialaus kūno kapo. Kiti gi padedate lėkšteles ant stalo, irgi norėdami pamaitinti jau nebesantį tarp jūsų jums artimą buvusį žmogų.

Angelai serafimai jus saugo ir padeda jums šitame gyvenime, vis skatindami jus pasitikėti ir įveikti dar vieną jums pasiūlytą sprendimų sankryžą Tėvo labui. Tačiau jie ir po jūsų kūno mirties savojo angeliškojo sargybinio darbo neužbaigia. Jie saugo jūsų sielą be sąmonės ir be kūno savo paties viduje. Tam jie turi tokį savo sugebėjimą, kokį turi tik jų kategorijos angelai, kad sielos, dar nepažadintos iš mirties miego, tapatybės virpesius akumuliuoja savyje ir laukia sprendimo dėl tos sielos prisikėlimo. Nuosprendis dėl prisikėlimo paskelbiamas trečiąją dieną po kūno mirties. Kol serafimai laukia nuosprendžio, jie atvyksta į vietinės sistemos prisikėlimo salę, esančią jūsų vietinės sistemos, Satanijos, pirmajame gyvenamajame pasaulyje. Ir tas jų pasirengimas jūsų pažadinimui yra labai intensyvus, ir jame dalyvaus ne tik serafimai, bet ir kitokios dvasios, kurios yra susijusios su energijos manipuliavimu ir gyvybės formos suteikimu. Dėl to jūsų naują kūną jums parengs morontinės energijos prižiūrėtojai, Gyvybės Nešėjai, Melkizedekai, ir dar kai kurios dvasinės būtybės, susijusios su aukštesnio lygio morontinio proto suteikimu jums po prisikėlimo.

Kada gaunamas nuosprendis dėl jūsų, kaip ir dėl kitų, prisikėlimo, kadangi prisikeliančiųjų yra milijonai, tuomet prisikėlimo salėse užverda nuostabiai jaudinanti veikla, kuri nėra suprantama net ir toms dvasioms, kurios dalyvauja šitame pačiame pažadinimo procese. Kiekviena dvasia žino savo užduotį ir ją vykdo tobulai ir be jokių sutrikimų, nes tai nėra dvasinio augimo procesas, kada galima padaryti geriau ar blogiau, tai toks procesas kurį galima atlikti tik taip, kaip jį atlikti galima. Dėl to jame ir turi dalyvauti ne viena dvasia; kad kiekviena įneštų savo indėlį į jūsų pažadinimą, kokį įnešti ji sugeba ir kokiam ji yra kvalifikuota.

Sielos tapatybės pažadinimas tai nėra toks veiksmas, kaip miegančio žmo-

gaus prikėlimas po gilaus ir ilgo miego švelniai kviečiant jį pabusti. Tai labai sudėtingas energijos transformavimo ir pritaikymo procesas, kuris turi atitikti formuojamą naujos kokybės sąmonės potencialą ir tos sąmonės gyvą apvalkalą, atitinkantį tos sąmonės potencialo energetinius virpesius po sielos tapatybės prisikėlimo. Todėl pats procesas vyksta ne vienu ir tuo pačiu metu, bet etapas po etapo. Kada vienos dvasios savo darbą padaro, tada jų vietoje pradeda veikti kitos. Juk net ir jūsų materialus kūnas, kuriam susiformuoti motinos išsčiose prireikia apie devynių mėnesių, yra nepaprasto sudėtingumo energetinis mechanizmas, turintis Dievybės gyvybės kibirkštį, kuri ne tik palaiko visos šitos sudėtingos sistemos gyvybingumą, jos augimą, patyrimų kaupimą, bet net ir sugebėjimą įvertinti tai, kas yra gėris ir blogis. Sielos gyvybės mechanizmas yra daug kartų sudėtingesnis ir subtilesnis už jūsų materialų kūną. Dėl to jį sukurti neįmanoma tomis pačiomis priemonėmis, kokiomis yra kuriamas materialus gyvas kūnas.

Šitas sielos kūnas yra kuriamas ne šiaip sau, bet asmeniškai jums, kiekvienam, kad po jūsų sielos tapatybės pažadinimo, jūsų sąmonė, kuri atsijungė tuo metu, kada jūsų materialus kūnas visus savo gyvybinės energijos virpesius išnaudojo ir jūsų smegenys toliau nebeskleidė jokių impulsų, kada vėl bus atstatyta, arba tiksliau sakant, įjungta į gyvybines energetines grandines, turi būtent ir atitikti ne kieno nors kito, bet konkrečiai jūsų sąmonės energetinius virpesius. Tai būtų labai primityvu, bet jūs galite palyginti su tuo, kaip periodinama širdis ir laukiama, ar nebus atstūmimo reakcijos, ar organizmas priims iš kito organizmo fundamentalų kraujo apytaką užtikrinantį organą. Tik šitoks palyginimas tikrai yra labai santykinis, nes jūsų pačių sąmonė tikrai gaus tobulai jos virpesius atitinkantį energetinį apvalkalą ir net tokį, kuris galės būti keičiamas vis subtilesniu ir subtilesniu, kad visą laiką atitiktų jūsų augančius sąmonės energetinius virpesius.

Kada jūsų prisikėlimas yra užbaigtas, tada į jūsų aukštesnio lygio nebe materialų, bet sielos protą vėl sugrįžta Tėvo dvasia, jūsų asmeninis Minties Derintojas, kuris jus visą laiką kaip Gerasis Locmanas vedė per audras ir negandas žemiškojo gyvenimo metu, gyvendamas jūsų materialiam prote. Kadangi Tėvo dvasia jus pažįsta iš vidaus, net geriau negu jūs galite pažinti patys save, kadangi ji žino jūsų visas mintis, tai priešingai negu jūsų materialus protas, kuris ir taip jūsų labai menkai yra išvystytas ir vystomas, kad daugybę savo minčių jūs labai greitai užmirštate, tai Minties Derintojas jas išsaugo ir neišbarsto nė vienos. Būtent Minties Derintojo išsaugotų visų jūsų minčių kopija ir leidžia nustatyti, kokiais motyvais jūs nugyvenote savo žemiškąjį gyvenimą, kada reikia priimti nuosprendį dėl jūsų sielos pažadinimo ar nepažadinimo. Todėl sugrįžęs Minties Derintojas jums į jūsų sąmonę vėl sugrąžina jūsų buvusių minčių ir sampratų apvalytą kopiją. Kadangi daugybė jūsų buvusių minčių buvo

niekam nereikalingas balastas, tai jos yra apvalomos, o paliekamos tokios, kurios turi prasmės jūsų dabartiniam charakterio augimui.

Tačiau tai nereiškia, kad jūsų minčių kopija yra kokiu nors būdu pagerinama. Tiesiog jums sugražinamos tik tokios mintys, nuo kurių jūs turite savo dvasinį žengimą pirmyn į Rojų atnaujinti, kada jį trumpam sustabdė jūsų materialaus kūno mirtis. O iš ankstesnių minčių jums paliekamos tokios, kurios jums leistų suvokti savo anksčiau priimtų sprendimų kainą ir reikšmę. Čia galėčiau jums pateikti irgi tokį palyginimą, kada valomi grūdai, tada pelai atsijojami nuo jų. Tačiau ir grūdai nevisi būna geri. Taip ir su jūsų mintimis, kada išvalomas balastas, kaip pelai, tada išvalomos tokios beprasmės mintys, kurios jūsų žemiškajame gyvenime užima daug vietos. Tačiau tarp paliktų minčių yra daugybė tokių, kurios yra tokios, kaip sugedę grūdai, iš kurių miltų negausi ir duonos neiškepsi. Tačiau tam ir yra tolimesnis jūsų dvasinio ugdymo etapas – sielos gyvenimo etapas. Mirtis, kaip jūsų asmeninis patyrimas, jums jokio dvasinio augimo nesuteikė. Kada kūnas miršta, po sielos tapatybės pažadinimo, jos sąmonė visiškai niekuo nesiskiria nuo tos sąmonės lygio, kada kūnas nustojo veikti kaip gyvybingas tos sąmonės materialus apvalkalas.

Dėl to po prisikėlimo jūsų sielos naujas apvalkalas tiksliai atitiks jūsų sąmonės energetinius virpesius. Ir nebus jokios atstūmimo reakcijos.

Tačiau, kad nejaustumėte nerimo po sielos pabudimo, jūs turėsite galimybę ne tik pamatyti savo angelus serafimus, kurie jus taip rūpestingai globojo ir saugojo iš išorės jūsų žemiškajame gyvenime, bet taip pat ir gausite naujojo gyvenimo vadovą, kuris padės jums susipažinti su aplinka.

Jūsų naujas energetinis sielos apvalkalas yra daug gražesnės formos negu turėtas jūsų materialus kūnas. Jūsų energetinis spinduliavimas yra daug aukštesnio dažnio negu buvo jūsų materialaus kūno skleidžiami virpesiai. Kadangi jūs nebeturėsite jokio materialaus organo, tai jūsų ir mityba bus paremta visiškai kitokiu principu. Jūs dar nesate pasirengę tam, kad maitintumėtės vien tik energetinių grandinių teikiama energija, todėl jūsų vartojamas maistas irgi turi daug aukštesnį energetinį virpėjimą palyginus su jūsų dabartiniu materialiu maistu. Vis tik jūs dar turite išiekvotą energiją atstatyti ir maisto pagalba, ir miego pagalba.

Jūsų naujasis kūnas, nors ir yra daug aukštesnio lygio negu dabartinis materialus, bet dar nėra taip labai nutolęs, kad būtų amžinas. O tas, kas nėra amžinas, tas turi ir maitintis maistu, ir palaikyti energetinę pusiausvyrą miegu. Lygiai taip pat jūsų naujas kūnas gali patirti ir energetinius pažeidimus, ką jūs galėtumėte palyginti su dabar jūsų patiriamomis mechaninėmis traumomis, sužalojimais. Tačiau ligų jis nebeatirs. Kaip ir jūsų materialių smegenų patiriamo skausmo. Ką dabar dar patiriate fizinių traumų metu.

Kada jums bus suteikta galimybė, tuoj pat po prisikėlimo, susipažinti su jūsų naujuoju pasauliu, tada jums bus suteikta ir jūsų naujojo vadovo-gido pagalba. Būtent jo dėka jūs galėsite suprasti, kokia atsiveria nuostabi aplinka prieš jus. Jūsų matymas bus išplėstas, dėl to jūs matysite daug daugiau ir patirsite daug daugiau pojūčių palyginus su dabartiniu jūsų sugebėjimu matyti ir patirti. Jūsų gido aiškinimui bus suprantami dėl to, kad gausite vertėją, kuris jums yra gerai žinomas jūsų serafimas sargybinis. Angelai serafimai puikiai moka visas žmonių kalbas.

Keliavimo priemonės pranoksta jūsų dabartinį supratimo lygį. Kada jūs keliaujate iš vieno pasaulio į kitą, tada jūs esate gabenami angelų transportuotojų, tuo tarpu keliaudami iš vienos vietos į kitą tame pačiame pasaulyje, jūs turėsite naudotis individualiomis vietinio transporto priemonėmis, kurias jums sunku būtų pavaizduoti, nes jūs visiškai nesate susidūrę su morontine energija.

Nors tai ir labai primityvus palyginimas, tačiau pamėginkite įsivaizduoti savo kūną daug aukštesnių energetinių virpesių, kada išnyksta materialūs organai ir pats kūnas, bet vietoje jo atsiranda lengva spinduliuojanti forma, o šita pati spinduliuojanti forma yra patalpinama į kitą spinduliuojančią formą, kuri gali neįtikėtinai greitai pergabenti šią formą iš vienos vietos į kitą už tūkstančių kilometrų. Ir šita gabenanti forma taip pat yra ir sąmoninga, ir protinga. Ji nėra tokia, kuriai reikalingas dar vienas pilotas ar vairuotojas, nes ji pati yra ir pilotas, ir toji priemonė, kuri gabena sielos asmenybę. Dar daugiau, ji gali keisti ne tik skriejimo kryptį, bet ir greitį priklausomai nuo poreikio ir nekelti jokio materialiai klausai girdimo garso. Ir nusileisti gali bet kur ir bet kada pagal poreikį. Jums sunku suvokti, kad gali būti tokia gabenimo priemonė, įveikianti tūkstančius kilometrų be jūsų lėktuvams būdingo triukšmo, ir pati yra ir protingas pilotas, ir gabenimo priemonė.

Kada jūs keliausite per šią pirmąją savo pasaulį, tada patys pamatysite, kokia yra harmoninga spalvų gama augmenijoje ir gyvūnijoje, kuri taip pat turės aukštesnį energetinį dažnį, kuris atitiks jūsų išplėstą regėjimą. Jūs matysite tūkstančius atspalvių tiek tarp gyvūnų, tiek tarp augalų. Negalėsite atsigerėti, kad augmenija yra komponuojama pagal spalvas ir aukštį, pagal formą ir tankį, pagal aplinką ir poreikį.

Ko jūs tikrai nepamatysite, tai dabartiniuose jūsų dideliuose miestuose sugalvotų dangoraižių. Jūs matysite nuostabius statinius, kurie žavės jus savo ir forma ir papuošimais, kokių nesate matę niekur savo dabartinėje planetoje. Ir pastebėsite, kaip forma yra pritaikyta paskirčiai. Ten kur gyvenamieji pastatai, ten yra harmoningai derinama aplinka – augmenija ir gyvūnija, ten daug daugiau atvirų erdvių ir vandens telkinių. Ten, kur yra veiklos sfera, ten pastatai yra pritaikyti veiklos pobūdžiui. Jūs pamatysite tarsi gerai suderintą gyvą sistemą. Kiekvienoje vietoje viena veiklos rūšis tarsi atkartoja kitą, tik kažkuo

papildydama. Tai mokymosi pasaulis. Teorinio mokymosi ir praktinio taikymo pasaulis. Dėl to matysite vienur grupėmis dirbančius tokius, kaip jūs, neseniai irgi pažadintus, jau su pasauliu susipažinusius ir pradėjusius savo tolimesnį praktinį žengimą į Rojų šituo aukštesniu lygiu, negu savo pirmajame pasaulyje.

Lygiai taip pamatysite ir tokių kaip ir jūs, kurie su didžiuliu susidomėjimu žvelgia į tuos jau veikiančius praktiniu lygiu. Jūsų vadovas-gidas jums aiškins ir kokia kur vyksta veikla, ir kokie čia yra statiniai, kuo jie papuošti. Ir labai nu-stebsite, kad pastatų puošimui yra panaudojami jūsų taip branginami deimantai, auksas, platina, ir jums net nepažįstami metalai.

Kadangi šitas materialus pasaulis, o visi pasauliai yra materialūs, tik jų cheminiai elementai įvairėja einant artyn Rojaus į kūrinijos centrą ir tolyn nuo jūsų pirminio ir dabartinio pasaulio, yra pirmasis po jūsų prisikėlimo, tai jūs matysite labai daug materialių statinių. Priedo, kadangi jūs savo kelią į Rojų pradodate materialiu mirtinguoju, tai jūs per visą amžinybę išsaugosite šitą savo sugebėjimą atpažinti materialius statinius ir bet kokią, net ir pačią paprasčiausią, materiją. O taip pat dėl to, kad pirminėje dvasinio augimo stadijoje, kurią ir sudaro jūsų sielos patikrinimo etapas, kol tapsite amžinąja dvasia, jūs dar vis tik esate arčiau materialaus tvarinio negu aukščiausiojo lygio dvasios, tai jūsų mokymų pasaulyuose bus labai daug ir materialių statinių, nors jų skaičius vis mažės. Tačiau proporcingai jų mažėjimo skaičiui, jų architektūra ir papuošimas subtilės ir augs.

Ir jūsų pačių gyvenamieji pastatai turės jau ne vien materialių energijos išraiškos formų, bet ir morontinių. Jūs gyvensite atskiruose individualiuose namuose, turėdami aplink juos daug erdvės ir nuostabios augmenijos, kad iš jos galėtumėte formuoti savo grožio sampratą savo aplinkoje, sutinkamai su savo dvasiniu augimu. Ir tą darysite ir su meile, ir su noru. Gyvūniją taip pat derinsite prie aplinkos. Dėl to net pagal gyvūnijos ir augmenijos suderinamumą galima bus spręsti kiek jūsų kūrybinė mintis yra įgyvendinama jūsų aplinkoje ir jūsų asmeninių pastangų pasireiškimu. Viskam jūs turėsite visas suteiktas galimybes. Net ir tų pačių svajonių realizavimui, kurių realizuoti negalėjote savo žemiškajame gyvenime. Viskas atsirems tik į jūsų pačių asmeninį norą – ar dar tebenorėsite įgyvendinti savo neįgyvendintas svajones.

Ir jus stebins kiekvienas naujas žingsnis savo pačių augime. Jūs vis labiau ir labiau atsiskleisite sau pačiam, kad tampate geresni ir geresni. Atrodytų jau pasiekta gerumo riba, bet po jos vėl atsiveria nauja ir dar didesnė gerumo pasireiškimų riba. Jūs dabar sunkiai bendraujate tarpusavyje, nors bendraujate su sau gerai pažįstamais žmonėmis, kurie sudaro jūsų žmogiškąją šeimą, jūsų artimuosius, jūsų bendradarbius, kaimynus, gatvėje sutinkamus sielos brolius ir seses. Tačiau jūsų bendravimas turi vien tik savanaudiškumo atspalvį. Jūs

nemokate atsiduoti vieni kitiems, kad užmegztumėte tokį bendravimą, kuris kitiems suteiktų pasitikėjimą ir savimi, ir kitu. Jūs skriaudžiate vieni kitus užgaudami, net fiziškai sužeisdami, ir net atimdami vieni kitiems gyvybę, kuri suteikta jums tam, kad dalintumėte vieni kitiems Tėvo meilę. Dėl to jūsų gėrio ribos net nepradėtos ne tik plėsti, bet iš viso yra suspaustos, ir gėris tarp jūsų nepasireiškia toks, koks turės pasireikšti.

Todėl jums bus keista ir malonu, kada pradėsite patirti, jog naujajame savo dvasinio augimo pasaulyje sielos pavidalu jūsų nerimo ir nepasitikėjimo kitais jausmas vis silpsta, užleidamas vietą gilesniam vienas kito supratimui ir pasitikėjimui. Tuo labiau jums kils nuostaba, kad bendrausite su sielomis, kurios bus atvykusios iš skirtingų pasaulių. Todėl toks įvairumas jums leis pažinti gyvenimą ir kituose pasauliuose. Ir jūsų dvasinio augimo ir brendimo lygis leis jums vis labiau plėsti jūsų matymo aplinkoje gylį, nes pamatysite, kad vis daugiau pastebėsite tokios veiklos, kuri anksčiau pro jūsų žvilgsnį prasprūdavo visiškai nepastebėta. Tas pats ir su aplinkos grožiu, tiek augmenijos, tiek gyvūnijos. Jums atrodys tarsi jos pagausėjo ir ji tapo įvairesnė. Tačiau nuostabiausia bus tai, kad visu tuo jūs džiaugsitės ir dalinsitės su kitais savo bičiuliais, ko anksčiau nedarėte, nes tam nejutote jokio poreikio.

Dvasinis augimas viduje atitinka ir jūsų asmeninį norą dalintis visu gerumu ir gėriu su kitais. Todėl jūs patys norėsite dalyvauti vis daugiau ir daugiau šito grožio kūrime ir siūlysitės į užduotis, kada tik bus koks poreikis tokioms užduotims. O jis bus visada, jums gaunant naujų žinių, kad jas galėtumėte pritaikyti praktikoje. Jūsų dabartinis siekimas vengti darbų, labai greitai pasikeis į siekį prašyti į darbus visumos labui. Ir toks siekis bus toks natūralus, kad jūs negalėsite atsistebėti savo naujomis nuostatomis. Tačiau tai tik pati pradžia.

Ir kada viename pasaulyje įsisavinsite ir praktiškai išmoksite įsisavintą informaciją pritaikyti visumos labui, nes tik praktikoje bendradarbiavimo principu pritaikyta teorinė informacija yra laikoma įsisavinta, tada jūsų angelas serafimas pateiks prašymą jūsų dvasinio augimo lygį patikrinti. Ir po sėkmingai išlaikyto egzamino jūs keliausite į aukštesnio dvasinio vystymo pasaulį. Į kitą pasaulį jus nugabens transportuotojai angelai, kurie gali pergabenti dvasines ir sielos, arba morontines, būtybes tolimais atstumais, kada tokios būtybės tokių tolimų atstumų įveikti negali pačios. Jūs kelionės metu miegosite lygiai taip, kaip miegojote mirties miego metu, kada buvote gabenami serafimų į prisikėlimo pasaulį. Tik dabar jūs jau turėsite morontinį, arba sielos pavidalą. Dėl to jus gabens nebe serafimas, bet Angelas Transportuotojas. Tačiau jūsų serafimai jus ir toliau lydės. O kad kelionė jūsų nevargintų ir jūs neeikvotumėte energijos, jūsų sąmonė bus atjungta. Dėl to kitame pasaulyje, kada jūsų sąmonės būsena vėl bus atstatyta, jausitės kaip po puikaus miego.

Ir šitame pasaulyje viskas prasidės iš naujo, panašiai, kaip ir pirmajame. Jums bus suteikta galimybė susipažinti su šito pasaulio aplinka, o tada bus nustatytas jūsų dvasinis lygis, ar jis atitinka šito pasaulio suteikiamą mokymą, ar jį pranoksta. Jeigu pranoksta, tuomet jūs keliausite į dar kitą pasaulį. Tačiau po kiekvieno sąmonės atstatymo po kelionės miego, jūsų sielos energetinis apvalkalas yra vis aukštesnio energetinio virpėjimo, kad jūsų matymas ir pojūčiai būtų atitinkamai išplėsti ir pritaikyti aukštesnio dvasinio mokymo reikmėms. Dėl to jūsų sugebėjimas matyti ir patirti visą laiką augs. Bet jūs niekada neprarasite galimybės ir sugebėjimo matyti ir žemesnius energetinius pavidalus, kuriuos matydavote savo žemesniame dvasinio išsivystymo lygyje. Dieviškas planas numato, jog evoliuciniai tvariniai, savo dvasinio augimo kelyje, patyrimo neišbarsto taip, kad praeitas lygis dingtų, bet ant žemesnio lygio užkloja aukštesnį, išsaugodamas jį per visą amžinybę. Dėl to net ir pasiekę Rojų ir tapę išstobulintomis dvasiomis jūs vis tiek galėsite matyti materialius žmones ir materialius statinius, nors materija jums nebebus tokia kliūtis, kokia yra jūsų materialiam pavidalui šiandien.

Jūsų gyvenimas po prisikėlimo taps vis realesnis ir realesnis su kiekvienu įsisavintu nauju pasauliu ir jo suteikiamu mokymu. Pasaulis jums bus tuo, kuo šiandien jums yra mokykla. Tik šiandieninė jūsų mokykla nemoko jūsų gyvenimo tiesos, bet kemša jums vien tik informaciją, ir dar nenaudingą didžiąją dalimi. Mokykla visiškai nemoko jūsų tarpusavio bendradarbiavimo ir jūsų vidinio pažinimo, kaip šitą informaciją dera taikyti visų labui. Tuo tarpu dvasinio lavinimo pasauliuose-universitetuose jums bus suteiktos visos galimybės gauti būtent jus ugdančią informaciją, kuri plečia jūsų sampratą ir apie Kūrėją ir apie kūrinių, ir apie tarnavimą ir Kūrėjui, ir kūriniui. Ir tik toks mokymas, kuris turi praktinį pritaikymą, gali kiekvienam teikti gyvybingą ir didžiulį troškimą jo siekti, nes kiekvienas mato, kaip nuo tokių asmeninių pastangų keičiasi visuma, ir joje keičiasi ir kiekvienas asmeniškai.

136. Švietimo sistema turi lavinti vaikus ne individo, bet visumos labui

Individualistinis-egoistinis mokymas kenkia tiek visumai, tiek individui. Dėl to kuo greičiau tą suvoksime, tuo greičiau atsisakysite tokios dabar ydingos mokymo sistemos, kuri visa yra grindžiama individo egoistiniu siekimu naudoti sau bet kokia kaina. Net žalos visumai kaina.

Toks trumparegiškas požiūris į švietimą ir vaiko lavinimą jau šiandien duoda skaudžių rezultatų, kada jūs patys matote, kaip mažiau kaip vienas procentas žmonijos gyventojų valdo visą likusią žmoniją. Žmonijos vedlių ir negali būti

didesnis procentas, tačiau vargas yra dėl to, kad tie vedliai yra viską pajungę savo, o ne visumos interesams. Ir tai yra jūsų vaikų lavinimo ir švietimo rezultatas, pasekmė.

Jūs neturite mokytojų, dėl to negalite paruošti gerų ugdymo programų, kad tokie mokytojai būtų paruošiami. Nėra gerų programų mokytojų rengimui, dėl to nėra ir gerų parengtų mokytojų. Atrodytų yra užburtas ratas. Tačiau visiškai tai nėra užburtas ratas. Jį galima labai greitai ir labai plačiu mastu, viso pasaulio mastu, pašalinti, kad jo neliktų nė kvapo. Kad susprogtų, kaip susprogsta muilo burbulas. Tereikia kiekvienam iš jūsų atrasti Tėvą savyje. Ir tada, akimirksniu, kiekvienas, atradęs Tėvą savyje, žinos, kaip reikia lavinti vaikus, ko juos reikia mokyti, ir kaip juos mokyti. Ir programos nebebus reikalingos, nes jas diktuos Tėvas per jūsų sielą. Ir tik tada jūs suvoksite, kad vaiko ugdymas ir lavinimas prasideda nuo jo papildymo meilės turiniu, o ne nuo sausos scholastinės informacijos kalimo visiškai nesuvokiant nei jos pritaikymo galimybių, nei naudos visuomenei ir žmonijai.

Jūs turite įsisąmoninti esminį dalyką – gyvenate Kūrėjo-Tėvo kūrinijoje ir dalyvaujate, realiai dalyvaujate, pagal savo galimybes, visos kūrinijos vystymo projekte. Todėl niekada jums nepavyks pasiekti gerų pasiekimų nei moksle, nei gamyboje, jeigu jūs iš savo veiklos, o tuo labiau iš vaiko lavinimo ir švietimo, pašalinsite paties Kūrėjo-Tėvo vaidmenį.

Ir kuo greičiau šitą suvoksite, kuo greičiau atrasite Kūrėją-Tėvą savo viduje, tuo greičiau šitas ydingas dabartinio vaikų lavinimo ir švietimo tariamai užburtas ratas bus visiškai pašalintas. Ir be jokių papildomų lėšų, ir pačiu plačiausiu mastu ir per kuo trumpiausią laiką.

Kada tik ateis Tėvo patyrimas savo pačių kasdieniame gyvenime, tada iš karto pasikeis sprendimų kokybė. Ir tas, kas šiandien atrodo gyvenimo varomoji jėga, konkurencija, arba individualizmas, labai aiškiai pamatysite, jog tai yra jūsų, visų, pražūtis. Ir tada energingai pulsite taisyti tokią iškraipytą pasaulio padėtį. Šito jums nepasakys jokie mokslininkai, jokie politikai, šitą jūs turite patys išgirsti iš Tėvo, taip, kaip dabar išgirstate, per mano apaštalą, sakomą šitą pačią žinią. Tačiau dabar jūs ją skaitote, tik ji nėra jums artima ir sava, kokia ji taps, kada atrasite Tėvą savo viduje ir Jį patirsite. Tada suvoksite, kad gamybos perkėlimas į mažiau išvystytas vietas dėl didesnio pelno yra visiškai ne tas pats, kas dalinimasis savo patyrimu, kad ir mažiau išsivystę kraštai galėtų užsiimti gamyba ir mokytis bendradarbiavimo. Tik Tėvas jums, kiekvienam atsivėrusiam, pasakys, kaip ir ką reikia daryti, kad bendradarbiavimas būtų visumos, kaip darnios šeimos, labui. Tik su Tėvu jūs turėsite drąsos ir ryžto žengti tokį žingsnį, kuris paneigs visus dabar egzistuojančius jūsų vadinamuosius mokslinius teiginius, jog tik konkurencija užtikrina žmonijos vystymąsi ir yra nepakeičiamas pažangos stimulatorius.

Tai patys klaidingiausi teiginiai, kuriuos galėjo sugalvoti jau protingi žmonės. Ir jeigu toliau laikysitės šitų trumparegiškų teiginių, tai neišvengiamai prieisite tokios ribos, kada vienas prieš kitą stosite kaip didžiausi priešai. Tada jums neberūpės nei pelnas, nei gamyba, nei patys teiginiai, tada galvosite tik kaip išlikti gyvam. Tačiau pasislėpti nebus kur, nes chaosas vyraus visur. O chaosas gimdo ne tik netvarką, bet ir paniką. Savo ruožtu panika dar labiau sustiprina chaosą. Ir tada jau niekas nebenori klausyti nieko. Tokiomis sąlygomis susikalbėjimas tiesiog neįmanomas.

Todėl aš jus ir raginu, kad patys kuo skubiau padarytumėte išvadas ir visa savo siela atsigręžtumėte į Tėvą savo viduje, Jį atrastumėte, gimtumėte iš dvasios, o tada pradėtumėte normalų žmogiškąjį gyvenimą kaip Tėvo sūnūs ir dukros, žinantys kaip reikia auklėti savo vaikus ir ko juos mokyti ir kaip mokyti, mokyklose. Ir tokie mokyklas baigę jauni žmonės gerai suvoks savo gyvenimo prasmę – atiduoti visą iš Kūrėjo gaunamą meilę ir veiklą visumos labui. Ir jie sieks šitą įgyvendinti kasdieniame gyvenime.

Štai tuomet jūsų mokymo programos pasikeis į realaus gyvenimo vieną programą – tarnauti su meile vieni kitiems, kaip jums tarnauja Tėvas. Tik tada jūsų mokyklos ir universitetai taps tikromis mokyklomis ir universitetais, nes tik tada nustos banguoti atskiru laikotarpiu populiarių profesijų mokymas, nes jis yra naudingas pelno-pajamų požiūriu tiek individui, tiek universitetui, tuo tarpu kitos profesijos negali iš viso prisišaukti studentų. Tai nebrandžios visuomenės ligos, kurias būtina gydyti, nes jos vis labiau ir labiau įsiūbuos žmonijos laivą. Ir vaistas yra vienas vienintelis – *įtikėjimas*.

Tik tada išnyks prestižinės ir pelningos profesijos, nes į darbą bus žiūrima ne kaip į savojo gyvulinio aš sureikšminimą, bet kaip į galimybę sugebėjimais atsiskleisti savo aukštesniajam ir realiam aš per tarnavimą visiems. Tik tada išnyks vertinimas pagal turtinę padėtį ar valdžios galią. Tik tada kiekvienas turės nepaprastai padidėjusias galimybes pasireikšti būtent toje sferoje, į kurią ir linksta širdis. O ten, kur širdis, ten ir darbo kokybė nepalyginamai geresnė. Tik tada jūs suvoksite, kad bendradarbiavimas ir lenktyniavimas dėl geresnių rezultatų, kad vėliau galėtumėte pasidalinti ir su kitais jūsų sugalvotais geresniais metodais, kad ir kiti galėtų pasiekti geresnių rezultatų, yra nepalyginamai aukštesnė pažangos varomoji jėga, kokios žmonija dar nežinojo. Šitaip jūs galėsite išlyginti netolygų ekonominį pasaulio išsivystymą, sumažinti chaotišką migraciją, kada viename krašte žmonės miršta iš bado, nes neturi darbo ir galimybių pragyventi, o kitame yra didžiulis perteklius, kuris ir traukia žmones ten.

Nėra nė vienos neišsprendžiamos problemos. Yra tik jūsų, kol kas, neišmintingi jų sprendimo metodai. Jūs ir dabar dažnai kartojate, jog su Dievu viskas įmanoma. Tai kodėl šitokio teiginio netaikote praktiniame savo kasdieniame

gyvenime, kad ir spręstumėte jus dabar taip sunkiai slegiančias ekonomines, politines, vaikų auklėjimo, švietimo, lavinimo, socialines problemas. Atsisukite į Kūrėją-Tėvą ir pradėkite bendradarbiavimą su Juo, o tada pamatysite, kad iš Jo mokotės ir tarpusavyje bendradarbiauti. Nuo tokio jūsų naujo požiūrio ir gyvenimo turtės visi. Turtėsite ir kiekvienas asmeniškai. Tik ženkite praktinį žingsnį link Tėvo, kuris savo žingsnį jau yra žengęs, nes Jis jau padovanojo jums, kiekvienam, savo dalelę, savo dvasią, Minties Derintoją, ir apgyvendino jūsų prote. Dabar Tėvas laukia, kantriai laukia, kada jam atsakysite tuo pačiu, ir atsisuksite į Jį visa širdimi, kad atsivėrusi siela pradėtų patirti gyvą ryšį su Juo. Atsiverkite Jam ir tada sugebėsite išspręsti visas dabar neišsprendžiamas problemas, tiek asmenines, tiek visuomenines.

137. Kantrybė

Jūsų tikrovės pažinimas tik prasideda. Dėl to jūs turite džiaugtis, kad jūsų Vedlys ir Mokytojas yra pats Tėvas per savo dvasią, savo paties dalelę, patalpintą jūsų prote, ir pavadintą Minties Derintoju, kad jums būtų galima suprasti Jo veikimą lengviau. Būtent Tėvas šitokiu būdu, tik meilės virpesiais, ir derina jūsų, kiekvieno, mintis, kad jos vis labiau atitiktų jums numatytą lygį, kad jos vis šviesėtų ir skaidrėtų. Dėl to Jo paties dalelė, dvasia, tas Paslaptینگasis Pagalbininkas, kuris jums nėra matomas, bet gali būti pajuntamas ir patiriamas atitinkamose jūsų atsivėrimo Jam būsenose per maldą, per gyvą komuniją su Tėvu, padeda pasiekti tokių minties suderinimo su Tėvo virpesiais lygių, kurie toli pranoksta daugumos iš jūsų net pačios lakiausios vaizduotės lygį.

Todėl neskubėkite apšaukti kitų savo sielos brolių ir sesių pamišusiais ar dar aštresniais žodžiais, jeigu jie jums pasakoja apie tokius patyrimus, perteikia žodžiu ar raštu tokius mokymus, kokius jūs patys, kol kas, suvokti galite ne iki galo. Tuos mokymus jie ir gauna iš savojo Paslaptingojo Pagalbininko. Ateis toks metas, kada visi žmonės kalbės su Tėvu savo mintimis, savo žodžiais nuo pat jaunumės. Ir nieko tokie bendravimai nestebins. Todėl su apibendrinimais ir galutinėmis išvadomis pakentėkite ir palaukite tol, kol visuomenė taps dvasingesnė.

Žmonių skubėjimas patirti viską kuo greičiau ir kuo intensyviau yra gyvulinio ir savo žemojo aš pasireiškimas materialiam gyvenime. Dvasinis gyvenimas numato labai palaipsnių ir labai kantrų, atsidavusį Tėvui, savo dieviškojo aš vystymą. Tai labai intensyvus, bet tuo pačiu labai nuoseklus ir net nepastebimas savojo aš ugdyimas. Ir šitą procesą paversti nekantrumu arba siekimu viską pajauti ir patirti iš karto, tai yra ne kas kita, kaip paties proceso pažeidimas.

Jūs, materialiu pavidalu, atlikdami tokį darbą, kaip automobilio akumulatoriaus pakrovimą, žinote, kad jis daug geriau ir pilniau pakraunamas, kada yra kraunamas mažesne elektros srove ilgesnį laiką, negu aukštesne srove trumpesnį laiką. Tuo tarpu dvasinis vystymasis numato dar pilnesnį savojo aš pakrovimą su apmąstymais ir svarstymais, kas gi vis tik yra net ir pats tas tvarinio dvasinis vystymasis. Ir tokiam procesui jokių sutrumpinimų būti negali. Jūs kaip tas akumulatorius, galite pasikrauti tik tiek, koks yra jūsų talpumas. Tik skirtumas tarp materialaus akumulatoriaus ir jūsų dvasinės baterijos yra toks, kad jūsų baterija yra gyvasis jūsų aš, kuris savo dvasinį talpumą plečia ir vysto dvasinio augimo metu. Tas pats aš, bet talpumas gali augti iki begalybės. Dvasiniam talpumui ribų nėra.

Ir kuo didesnis nekantrumas, kuo didesnis skubėjimas su apibendrinančiomis ir galutinėmis išvadomis, tuo mažesnis to tvarinio dvasinis talpumas tuo konkrečiu momentu. Tačiau jis gali būti plečiamas. Dėl to bet kokia galutinė išvada negali būti galutinė, nes paprasčiausiai ji bus labai greitai patikslinta, išplėsta, o gal net ir paneigta. Ir tik vienas vienintelis kelias garantuoja, kad ir jūsų dabartinės išvados gali būti teisingos, jeigu jūs atsiduodate savo Paslaptingojo Pagalbininko vedimui iš vidaus ir nesipriešinate jam, derinant jūsų mintis miego metu, kada jūsų sąmonė yra atjungta, o Minties Derintojas veikia per jūsų sąsąmonę, kada jos kanalas nėra užimtas sapnų vaizdiniais.

Štai tada jūsų išvados bus vis teisingesnės, nors ir negalutinės, bet visą laiką bus nukreiptos viena kryptimi: į vis didesnio pakrypimo į Tėvo pusę ir vis didesnio atsidavimo Jam ir didesnio pasitikėjimo Juo pusę. Tada jūsų daromos išvados ir apibendrinimai bus jau nebe jūsų žemojo ir nekantraus aš skubotas vaisius, bet vis labiau atsiskleidžiančio ir pasireiškiančio tikrojo sielos-vaiko vis subtilesnis žvilgsnis Tėvo akimis į tikrovės platesnį horizontą, skubančiajam aš neprieinamą ir dėl to nesuvokiamą ir nepastebimą.

Kantrybė yra viena pagrindinių valinio tvarinio charakterio savybių. Skubėjimas niekada negali suteikti tvirto žinojimo ir patikimo pažinimo bet kokioje veiklos sferoje. Kantrybė – tai nereiškia veiklos iššėsimas ir jos vilkinimas. Kantrybė, tai siekimas pažinti tos veiklos visus aspektus, kad ji taptų ne tik suprantama, bet ir artima dėl vis gilesnio ir gilesnio jos pažinimo ir patyrimo joje. Kantrybė – tai priešinga savybė charakterio nekantrumui, kuris veikia kaip nuodas bet kokiai veiklai, nes nekantrumas visą tvarinio dėmesį koncentruoja į veiklos rezultatą, bet ne į pačią veiklą. Siekiant rezultato, bet nesuvokiant pačios veiklos proceso ir neįsivaikant tokios veiklos patyrimo prasmės, neįmanoma pasiekti ir laukiamo rezultato. Dėl to jūs turite ugdyti savo kantrų požiūrį į viską, ką jūs atliekate. Jūs turite visada ir visur atlikti bet kokią darbą taip, kaip jis gali būti atliktas taip gerai, kaip jį atlikti jums leidžia jūsų sugebėjimai. Jūs turite

atsisakyti tokio požiūrio – gerai bus ir taip. Gerai yra tik taip, kaip jūs galite tuo metu atlikti geriausiai.

Tačiau tam, kad šitaip galėtumėte atlikti jums būtiną atlikti užduotį, jūs turite visą dėmesį sutelkti į pačios užduoties atlikimą, o ne į bet kokios kokybės rezultatą. Kantrybė turi giminingą sau bruožą, kurį jūs vadinate uolumu. Tas, kuris viską atlieka uoliai, tas yra ir kantrus. Dėl to stenkitės visus darbus dirbti uoliai, tada augs ir jūsų kantrybė. Tuo tarpu uolumą ugdo susidomėjimas ta užduotimi, kurią jums pavesta atlikti. Jeigu jūs nesidomėsite tuo darbu, kurį jums reikia padaryti, tada ir stengsitės jį padaryti kuo skubiau. O tai reiškia, kad jūsų uolumui nebus kur išsiskleisti, nes jūsų dėmesys bus nukreiptas į kuo greitesnio rezultato pasiekimą, o ne į patį darbo atlikimą, kuriam būtinas uolumas.

Kantrybė pranoksta uolumą tuo, kad ji yra visaapimanti tvarinio charakterio savybė, kuri pasireiškia visada, net ir tada, kada nereikia atlikti jokios užduoties. Sakykim, jums reikia laukti autobuso stotelėje. Ir jeigu tenka palaukti ilgiau, tai nekantrus žmogus gali prarasti gerą nuotaiką, pradėti jaudintis, kad per ilgai gaišta laiką, ar dar susigalvoja save patį erzinančių kokių nors minčių. Tuo tarpu tas, kuris yra kantrus, jis net ir laukdamas autobuso suranda sau prasmingą užsiėmimą, net stebėdamas aplinką, mintimis pasikalbėdamas su savimi, o įtikėjęs – su Tėvu ar su manimi.

Kantrybė ne tik ramina charakterį, kuris yra linkęs pulsuoti, kunkuliuoti, ir visą laiką nerimti, bet ir leidžia tam pačiam charakteriui tvirtėti ir grūdintis, kad jo šeimnininkas, jūsų tikrasis aš, galėtų geriau pažinti pats save. Kantrus žmogus save analizuoja daugiau negu nekantrus. Kantrus žmogus labiau pasveria savo veiksmus negu nekantrus. Dėl to kantrus žmogus gali būti palyginamas su tokiu žmogumi, kuris imasi užduoties tarsi geriau jai būtų pasiruošęs. Ir net jeigu jos atlikti nepavyksta taip gerai, kaip tikėjosi, dėl to nesusierzina.

Kantrybė yra pagrindinė jūsų charakterio ugdymo svirtis. Tiktai reguliuodami ją, jūs galite ugdyti ir sutvirtinti savo dieviškojo aš charakterį ir panašėti į Tėvą.

Ar jūs galite įsivaizduoti, kas atsitiktų su kūriniu, su jumis, kiekvienu, jeigu Tėvas nebūtų kantrus? Ar jūs manote, kad Tėvas, kuris yra tobulumo Šaltinis ir Centras, matydamas jus taip nenoriai dirbančius savo darbus, taip sunkiai prisiverčiančius atlikti bet ką uoliai be jokio atlygio, ir matydamas, kad tuos darbus atliekate ne taip tobulai, kaip Jis norėtų, kad jūs atliktumėte, jeigu būtų nekantrus, taikstytųsi su tokiu jūsų požiūriu ir tokiu jūsų gyvenimu? Tačiau, kadangi Jis yra Tobulumo Šaltinis, tai Jis tobulai suvokia, kad, dabar, jūs žengiate tik savo pirmąjį žingsnį į savo tobulėjimą, ir ištobulinimą pasieksite tik tada, kada stovėsite Jo paties akivaizdoje Rojuje, todėl jis leidžia jums *augti*, vystantis patiems ir vystant savo pačių kantrybę.

Dėl to ir jūs turite atsiduoti Tėvo dvasios vedimui iš vidaus, kad galėtumėte vystyti šitą savo charakterio bruožą – kantrybę. Jūs lygiai taip, kaip kantrus Tėvas yra su jumis, turite būti kantrūs su savo sielos broliais ir seserimis. Galbūt kai kurie jų veiksmai, požiūriai jus gali net erzinti, bet jūs turėtumėte su jais išlikti kantrūs. Nors jūsų gyvenime jums pasitaiko įvairių situacijų, tačiau kantrybės nepraraskite nė vienoje iš jų. Tik kantrus veikimas atneš jums nuostabų atlygį – jūsų pačių nugludintą ir spindintį kaip deimantą jūsų tvirtą charakterį, kuris ir padės jums siekti panašumo į Tėvą per visą ir ilgą kelionę-karjerą į Rojų pas Tėvą.

Kantrus charakteris – tai ne tik uolumas atliekant užduotį, tai taip pat ir apsauga nuo suklydimo. Kada kantrus laukia ir mąsto, nekantrus veikia dar net nesuvokęs situacijos, ir dėl to jos neišanalizavęs. Nesuvokiant aplinkos labai maža tikimybė, kad atliktas veiksmas bus geriausiai atitinkantis tos situacijos reikalavimus. Todėl kantrybė jus apsaugo nuo papildomų kančių, kurias jums sukelia suklydimai. O papildomos kančios nekantriam žmogui dar labiau mažina jau ir taip menką kantrybę, todėl jo ir kiti veiksmai vėl bus skuboti, kad tik greičiau būtų ko nors griebtasi šitokią padėtį ištaisyti, net nesusimąstant, kad vietoje jos ištaisymo, ji dar labiau sukomplikuojama. Ir tokia klaidingų sprendimų virtinė pagimdo klaidingų veiksmų virtinę, o ši savo ruožtu sukelia gyvenimo kančių virtinę, kuri anksčiau ar vėliau tokį žmogų atveda į ligą. O labai dažnai ir į ankstyvą mirtį.

Ir jeigu gyvenimo kančios tokį nekantrų mirtingąjį dar pastūmėjo savo nekantrumą nukreipti prieš Tėvą, tai labai didelė tikimybė, kad toks žmogus pasirašo sau ir kankinančios fizinį kūną mirties nuosprendį. Ir net tokį nuosprendį, kuris bus patvirtintas ir Dievo. Ir po tokio žmogaus maišto prieš Tėvą ir po materialios jo kūno mirties, nebebus jokio prisikėlimo tokiam mirtingajam aukštesniu pavidalu – sielos pavidalu su tuo pačiu ir gyvu savuoju aš. Toks prisikėlimas nebus suteiktas maištaujančiam ir dėl savo kančių viskuo kaltinančiam Tėvą mirtingajam ir dėl to apsisprendusiam tokiu siulomu Tėvo keliu neiti. Bet apsisprendusiam *galutinai*.

Kantrybė yra tokia nuostabi charakterio savybė, kad ją turintis žmogus niekada neap kaltins Dievo dėl savo sunkios padėties, bet jis dar labiau Jo mels suteikti dar daugiau kantrybės šitą padėtį išverti.

Štai kodėl nekantrumas yra labai pavojingas bet kam, nes jis tikrai apsunkina materialų gyvenimą, paverčia jį nuolatiniu bėgimu lenktynėse su savo laiku. Ir visą laiką siekiant tą laiką sutrumpinti. Tačiau kelyje pas Tėvą Rojuje sutrumpinti negalima nieko. Jūs negalite pas Jį patekti kitokie negu Jis yra numatęs, kokie jūs turite patekti. Ir Jis, būdamas Kantrybės Tobulumas ir Šaltinis, ir jus ugdo būti kantriems net ir savo pradinio žingsnio pas Jį etape, kada esate dar tik materialaus mirtingojo pavidalu, kada jūs dar neperkopėte per savo materialaus

kūno mirties slenkstį, kada dar nenuėjote nė vieno žingsnio po prisikėlimo sielos pavidalu, kada dar labai toli jums iki dvasios pavidalo, kada dar jūsų laukia dvasios pavidalu mokymai truksiantys milijardus metų. Tačiau jau dabar Tėvas jums siūlo paragauti savojo charakterio kantrybės ugdomų vaisių, kada jūs patys pajausite, kaip kantrybė jus grūdina ir stiprina, kaip ji suteikia vis gilesnio patyrimo su Tėvu, kaip ji leidžia net ir jūsų materialiam ir labai pažeidžiamam kūnui jaustis stipriau ir sveikiau.

Tačiau svarbiausia yra tai, kad kantrybė, būdama viena iš dieviškojo charakterio savybių, bet kokį žmogų vis labiau ir labiau suartina su Tėvu, nes toks žmogus visą laiką kantriai siekia panašumo į Tėvą ir stengiasi bendrauti su Juo. Ir net jeigu ilgą laiką jam nepavyksta Tėvo išgirsti, jis vis tiek kantriai siekia gyvo ryšio su Tėvu, esančiu jame. Ir kantrybė visada vainikuoja tą ryšį su Tėvu.

Kantrybės ugdymas niekada negali pakenkti niekam. Tik kantrybės dėka jūs įveikiate problemas, kurios kyla jūsų kelyje kaip užduotys jūsų, kaip Tėvo vaiko, patikrinimo metu šitame žemiškajame jūsų gyvenime.

138. Gamtos turtų niokojimas yra pražūtingas jums patiems

Šiandien jūsų gamtos išteklių yra niokojami. Jūs labai neapdairiai elgiatės su tuo, ką jums suteikia gamta, pati planeta. Jūs net ir nesusimąstote, kad ją skriaudžiate ir varginate tiesiogine prasme. O juk ne jūs esate jos šeimininkai ir savininkai, tačiau elgiatės tarsi būtumėte ją nusipirkę ir laikytumėte ją savo nuosavybėje.

Kada jūs taip negailestingai ją darkote, nesaugote jos išteklių, tada jūs demonstruojate savo mąstymo išsivystymą. Tai netinkamas mąstymas, kuris visiškai nesiderina, ir net kontrastuoja, su jūsų dabartiniu materialiu civilizacijos lygiu. O apie dvasinį lygį liudija tik tiek, kad jūsų dvasinis viščiukas dar nėra pramušęs net kiaušinio lukšto, kad pamatytų didesnę pasaulį. Jūs esate tikrai save skriaudžiantys ir akli Tėvo vaikai. Jūs turite *įsisąmoninti*, kad kūrinija veikia kaip sistema, kad jūsų kūnas veikia kaip sistema, kad jūsų planeta veikia kaip sistema, kad ji ir pati yra visos kūrinijos sistemos dalis. Dėl to nuo jūsų elgesio su planeta, kurioje tik pradodate savo pirmąjį žingsnį į amžinybę, priklauso jūsų planetos aplinka kitoms kartoms, kurių dar tik laukia pasirodymas šitoje pačioje planetoje.

Jeigu jūs būtumėte šitos planetos savininkai, tai iš jos niekada ir neišvyktumėte. Jeigu jūs būtumėte planetos šeimininkai, tai savojo turto tikrai nelaužytumėte. Dabar jūs esate panašūs į vaikus, kurie susirinko žaisti smėlio dėžėje, ir vietoje to, kad joje darniai žaistų ir bendrautų vieni su kitais, ėmėtės pačios smėlio dėžės laužymo. Ir nepraeis tiek daug laiko, kai pati dėžė bus

sulaužyta ir smėlis iš jos pradės byrėti. Tad greitai laiku jis išsibarstys, išsinešios po aplinką ir nebebus jokio noro vaikams čia rinktis ir žaisti, kaip jiems norėjosi kurti savo tikrovės atspindį gražioje smėlio dėžėje. Tiesiog savo rankomis nesuprantantys vaikai ją visą sudarkė. O juos perspėti ir sustabdyti nebuvo kam, nes suaugę-vaikai buvo užsiėmę lygiai tuo pačiu ir kitose smėlio dėžėse.

Todėl mano jums suteikiami šitie mokymai yra skirti jus *perspėti*, kad žaidžiate su pavojinga sau ugnimi. Jūs griunate savojo gyvenimo aplinką ir darote nusikaltimą prieš ateinančias kartas, kurioms nepaliksite ne tik švarios ir malonios aplinkos, kurią būtumėte savo siela ir rankomis išgražinę, bet net ir tą, kuri jau buvo sukurta ne jūsų rankomis, bet mano, kaip Tėvo Sūnaus-Kūrėjo rankomis, kada aš kūriau su savo pagalbininkais visatą, o jums šitą smėlio dėžę, kad žaistumėte darniai ir draugiškai savąjį gyvenimo žaidimą, taip sistemingai niokojate, kad mes negalime toliau stebėti taip, kaip stebėjome iki šiol. Jūs patys sukeliate tokius katastrofinius reiškinius, kaip cunamis ir milžiniškos stichinės katastrofos, kurios jums suteikia tiek daug netekčių, fizinio skausmo, ir materialių praradimų. Tačiau toks jūsų neapdairus gyvenimas priverčia šitaip kentėti jus pačius.

Žinokite, iki šiol, jeigu ne jūsų toks neapdairus elgesys ir su aplinka, su gamtos turtais, ir vienu su kitais, jūsų aplinkos sąlygos būtų nepalyginamai ramesnės, negu jos buvo anksčiau. Mes visomis išgalėmis stengėmės tokius griaušančius ir jus gąsdinančius procesus planetoje sušvelninti ir net uždelsti. Tam mes turime ir priemones, ir galią. Tačiau tokia sulaikanti ir santykinai rami aplinka jūsų nenuteikia darniam bendravimui ir bendradarbiavimui tarpusavyje. Priešingai, jūsų nepasotinamas godumas ir nesugebėjimas pakelti savo žvilgsnį nuo materialaus turto ir turtėjimo į dvasinius ieškojimus ir santarvės įgyvendinimą bei vienu įsigalėjimo kitų atžvilgiu tiek šeimoje, tiek visuomenėje, tiek politikoje, tiek ekonomikoje, tik dar labiau auga ir tam nesimato jokių ribų. Dėl to mes esame priversti po truputį atidaryti apsauginį garo vožtuvą, kad katilas visiškai nesusprogtų. Ir mes po truputėlį jį atidarome, leisdami, labai palaipsniui, gamtos-planetos energetinio karščio spaudimo iš vidaus jėgoms išsiveržti į paviršių.

Jūs be atodairos siurbdami ir dujas, ir naftą, ir vis iš giliau, patys formuojate, atskirose vietovėse, ertmes po jūsų planetos pluta. Jūs puikiai suvokiate, kad ten, kur yra bet kokia ertmė sistemoje, ji vis tiek turi būti užpildyta, jeigu sistema yra veikianti ir neužblokuota. Dėl to ir tos ertmės pradeda įtakoti karščio spaudimo kryptį po pluta ta kryptimi, kur ir susiformuoja nors menkiausia ertmė arba sumažėjęs naftos ar dujų tūris. Bet toks karščio spaudimo judėjimas gali sukelti ir potvynį, ir žemės drebėjimą net ir labai tolimose planetos vietose, nes net ir po pluta esanti karšta materija, kurią jūs ir patys matote, kokia ji yra naikinanti

per ugnikalnių išsiveržimus, lygiai taip pat yra susieta į bendrą planetos sistemą ir visada reaguoja į bet kokius pokyčius po pluta. Ir beveik dviejų tūkstančių laipsnių jūsų planetos branduolio karščio spaudimo poveikis, nors ir vėstantis link planetos plutos ir vandenyno dugno, vis tiek yra toks didžiulis, kad gali sukelti silpniausiose plutos vietose, kur yra mažesnis materijos tankis ar atsirandančios erkmės, ir drebėjimus, ir ugnikalnių išsiveržimus, ir potvynius, ir jūsų pavadintas cunamio bangas vandenyne. Planetos paviršiaus pluta juda, nors ir ne taip aktyviai, kaip prieš šimtus tūkstančių metų.

Tuo tarpu jūsų veiksmai, iš godumo, vardan didesnio pelno atskiroms kompanijoms ir atskiroms grupėms sielos brolių ir sesių, šitokią plutos santykinį ramumą veikia taip, tarsi jūs erzindami žadintumėte miegantį liūtą. Tačiau liūtas dar gali nebūti jums toks pavojingas, jeigu jis bus visiškai sotus, kad būtų tingus. Tada jums pasisekė. Tačiau pluta nėra sotus liūtas. Ji reaguoja į bet kokį karščio spaudimo pasikeitimą. Ir net mažiausias pasikeitimas gimdo jos veiksmus. O tai sukelia milžinišką reakciją planetos vandens baseine. Dėl to sureaguoja ir vandenynas. Ir šitą reakciją jūs patys pamatote, kada cunamio bangos nušluoja milžiniškus pastatus kaip vaikų pastatytas smėlio pilis.

Ir jeigu mes nemėgintume šitokio karščio spaudimo išlyginti jį uždelsiančiomis, o tuo pačiu ir jį susilpninančiomis priemonėmis, tai cunamio banga būtų daugybę kartų baisesnė savo pasekmėmis ir nuniokotais plotais. Taip mes tik susilpniname poveikį. Mes negalime sustabdyti evoliucinio pačios planetos materijos nusistovėjimo proceso. Jis nusistovi per milijonus metų. Ir tos nuolatinių ugnikalnių ir žemės drebėjimų, potvynių ir žemynų judėjimo epochos yra praeityje. Dabartiniai ugnikalnių išsiveržimai ir drebėjimai yra tik tolimas jų aidas. Tačiau jūs vis tiek norite erzinti miegantį liūtą savo nuolatinio godumo potvynio bangomis.

Todėl vietoje to, kad be atodairos plėstumėte žemės turtus ir juos leistumėte vėjais, geriau vystykite savo protą, mėgindami suvokti, kaip gi galite gauti pažangesniais būdais sau taip reikalingus energetinius išteklius, kurie ne tik neters aplinkos, bet ir nežadins miegančio liūto.

Jūs turite suvokti, kad net ir dabartinis jūsų protas jau yra pajėgus įgyvendinti tokius planus, kurie jus visiškai išvaduotų nuo energetinių išteklių gavimo tokiu pražūtingu sau patiems metodu. O kad tokius planus galėtumėte sukurti ir įgyvendinti, siekite pirmiausia atrasti Tėvą savyje, nes tik tada pradėsite veiksmingai dirbti tarpusavyje bendradarbiaudami, o ne konkuruodami iš godumo dėl geresnių ir pelningesnių užsakymų. Kada jūs atsiversite Tėvui, kada jūsų energija ir pastangos bus nukreiptos ne savo pelno siekimo, bet visumos gerovei, tik tada jūs sugebėsite pasinaudoti jums jau ir dabar suteikiama galingesnių minčių ir projektų pagalba iš jūsų nematomų, bet realių ir tikrų

pagalbininkų, kurie jus ir myli, ir padeda, nors jūs jų ir nematote.

Kūrinija, o jos dalelė yra ir jūsų planeta, yra Tėvo sukurta ne tam, kad ją žalotų ir naikintų, bet tam, kad joje kurtų ir šita kūryba džiaugtųsi ir augtų, o augdami bendrautų visi tie, kurie dalyvauja šitame kūrybos procese-žaidime. Ir visi atsigręžtų ir atsiremtų į Visų Kūrėją – Tėvą, ir Jį garbintų dėl tokios nuostabios smėlio dėžės – Kūrinijos – sukūrimo.

Jūsų materialiai gerovė niekada nepakils, jeigu nesukursite savo vidinės dvasinės gerovės. Vidus atspindi jūsų išorės veiksmuose, lygiai taip, kaip ir išorės veiksmai atspindi jūsų vidų. Dėl to, jeigu tik jūs pradėsite puoselėti savo vidų, jeigu tiktai pradėsite vystyti savo sielą atsiuodami Tėvo vedimui iš vidaus, tuomet ir visą aplinką pradėsite puoselėti. Ir ją ne naikinsite ir ne niokosite, bet kūrybingai papildysite savuoju meilės kupinu gyvenimu.

Tik tada suprasite, kad ateinančioms kartoms gamtą turite palikti *švaresnę, negu ją gavote iš ankstesnės kartos*. Ją turite puoselėti ir saugoti, kaip jums patikėtą labai brangų turtą. Jūs nesate šito brangaus turto savininkai ir šeimininkai. Šitą brangų turtą jūs tik valdote kaip patikėtiniai, gavę įgaliojimą juo naudotis savo kartos ir kitų kartų gerovei. Dėl to jūs ir turite šitą jums suteiktą įgaliojimą perduoti kitoms kartoms su iškelta galva, kad padarėte viską, kas buvo jūsų galioje ir visą jums patikėtą turtą ne tik rūpestingai išsaugojote, bet dar net įnešėte ir savo indėlį jį gausindami ir puoselėdami, kad tik kita karta turėtų dar geresnes sąlygas, negu turėjo jūsų visa karta, šitą brangų turtą valdyti patikėtinio teise.

Tik toks požiūris į savo pradinio gyvenimo planetą užtikrins jos rūpestingą saugojimą ir puoselėjimą. Tik toks požiūris leis jums susimąstyti, jog toliau eiti dabartine kryptimi, kada planeta net verkia nuo jūsų žiaurumo ir godumo, kad jai nėra kito kelio, kaip tik reaguoti į jūsų savanaudišką gyvenimą taip, kaip numato priežasties-veiksma-pasekmės dėsnis. Ir ji turi reaguoti. Mes šito dėsnio panaikinti negalime. Mūsų galioje tik jo veikimą sulėtinti laike, o tuo pačiu ir sušvelninti jo pasekmes jums. Tačiau godumo užtemdytam protui atrodo, kad prie tokių, jums skaudžių, šio dėsnio veikimo pasekmių jis niekuo savo veikla nepripusideda. Toks mąstymas labai klaidingas. Ir jį reikia kuo skubiau taisyti, nes priešingu atveju tokios pasekmės bus greitai laiku dar skaudesnės.

Ir nesidairykite į kitus. Pradėkite nuo savęs. Žinokite, kad ir koks beatrodytų mažas ir silpnas žmogus šitame pasaulyje, bet jis gali padaryti milžinišką poveikį visai aplinkai, pradėdamas gyvenimą su Tėvu ir Tėvui ir toliau darbuodamasis savo kasdienėje veikloje. Tačiau, kada tokia veikla yra persmelkta jo paties sąmoningai suvoktų ir nukreiptų į ją Tėvo meilės virpesių, tada ji tampa *šventa*. Todėl, net jeigu šalia ir nebus nė vieno, kuris šitaip Tėvo meilę ir suvoktų, ir patirtų, ir šitaip savo kasdienę veiklą pašventintų, tą darykite jūs, kiekvienas, savo

kasdieniame gyvenime. Pradėkite viską nuo savęs, ne nuo kaimyno. Jeigu jis jus skriaudžia ar skaudina, nebendrauja ir niekina, siųskite jam, savo nuoširdžioje maldoje, savo komunijoje su Kūrėju, Tėvo meilės virpesius ir melskitės už jo dvasinį pabudimą, už jo praregėjimą. Tą patį darykite už tuos, kurie niokoja jūsų aplinką. Siųskite meilės virpesius ir jiems, kad jie pajautų šitos meilės virptelėjimą iš jūsų per didžiausią atstumą, net už tūkstančių kilometrų. Melskite jiems šviesos ir meilės, išminties ir supratimo. Tą patį darykite ir savo politiniams vadovams. Kad ir jie praregėtų. O patys visada būkite ištikimi Kūrėjui – Tėvui savo kasdieniais gyvenimo šventais žingsniais. Taip jūs ir pradėsite saugoti jums patikėtus planetos turtus, jeigu patys, tiesiogine prasme, jų nevaldote patikėtinio teise. Tai bus jūsų parama visiems tiems, kurie juos valdo. Ir visa tai darykite su meile, labai nuoširdžiai. Ir ne tik pavieniui, bet ir grupėse, nes prisimenate, kolektyvinė malda yra daug galingesnė, nes jos poveikis išauga tiek, kad prilygsta besimeldžiančiųjų kolektyve skaičiaus kvadratu.

139. Nešvaistykite veltui nė akimirkos

Kiekvieneri metai praleisti veltui, kada visiškai nesusirūpinate savo gyvenimo prasme ir gyvenimo kokybe, ne tik apsunkina jūsų pačių gyvenimą ir pablogina sveikatą, nors to dar galite ilgai ir nepajauti, bet taip pat jus nutolina ir nuo Tėvo, nors Jis ir yra jūsų pačių viduje. Todėl nesureikšminkite išorinių fejerverkų ir saliotų ugnies, kuri taip spalvingai nutvieskia Naujųjų metų nakties dangų, kad jūs imate džiaugtis kaip maži vaikai. Jūsų Naujieji metai turi būti viduje, ne išorėje. Jūs turite naujuosius metus matuoti ne kiek padarėte, bet kiek tapote geresni ir gailestingesni, labiau mylintys ir tarnaujantys. Štai dėl ko jūs turite bet kuriuos naujus metus pasitikti vis didesnio dvasinio ūgio ir brandesnio savojo aš pavidalu. Ir jokie ryškiausi įvairiaspalviai išoriniai fejerverkai neatstos to, ką jūs patiriate savo viduje augdami su Tėvu, Tėve, ir jausdami Tėvą savo viduje.

Būtent tik tokie metai rodo, kad laiko veltui nešvaistote. Dar daugiau, jį branginate ir naudojate labai prasmingai. Tai yra vienintelė dovana, kurią galite padovanoti net Tėvui. Ir visi iki vieno. Ir tokia dovana Jam niekada neatsibosta. Jis ir pats jums nori dovanoti, ir dovanoja, prasmingą *amžinybę*, kad tik geriau būtų jums. Dėl to ir jūs turėtumėte pajauti prasmę ne tik visų metų, bet ir kiekvienos dienos akimirkos prasmę. Tačiau kol jūsų akys žavėsis vien tik išorinių fejerverkų ugnimi, visiškai nesusimąstydami apie vidinės, Tėvo dvasinės meilės patalpintus fejerverkus jūsų pačių viduje, tol jūs veltui tik švaistysite laiką, kaupdami vien tik kiekybinio gyvenimo patyrimą, visiškai nė nesuvokdami, kad toks neapsakomas grožis egzistuoja jūsų viduje. Tik jums dar jis nepatirtas, dėl to atrodantis nerealus.

Kiekvienos minutės vertę ir prasmę jūs galite pajauti tik tada, kada užmezgate ryšį su Tėvu, nes būtent Tėvas ir ryšys su Juo suteikia prasmę visos kūrinijos visiems tvariniams, nes būtent Tėvas yra kūrinijos Prasmės Šaltinis. Dėl to bet kas, turintis sugebėjimą užmegzti ryšį ir gyvai bendrauti su Tėvu, pajunta prasmę ir jos saldybę. Tačiau jums, patiems žemiausiems iš valinių tvarinių, esantiems materialiam kūne, beveik neįmanoma dabartiniu pavidalu pajauti Dvasių Šaltinio, kuris visas yra dvasinis. Tačiau, kad jūsų šitoji užduotis jums būtų palengvinta, Tėvas jums, kiekvienam, padovanoja pats Save, Savo paties fragmentą, Savo dvasią, Minties Derintoją, kurį apgyvendina jūsų materialaus pavidalo prote. Dėl to jūs, būdami sąmoningi, galite ir pajauti, ir patirti, kas yra Jo dvasinė meilė ir vedimas iš vidaus, kas yra grožis ir gailėstingumas, kas yra tarnavimas ir altruizmas. Ir niekada šitie pojūčiai neišnyks iš jūsų patyrimo, kada tik jūs atsiversite Tėvui, esančiam jūsų viduje. Būtent dėka Tėvo jūs ir galite pajauti kiekvienos akimirkos prasmę. Tik Jo dėka jūs galite savo sudvasinto materialaus proto pojūčiais po truputėlį prisiliesti prie tokių sampratų, kaip amžinybė ir begalybė, nors jų nesuvokdami ir neaprėpdami, bet vis giliau ir realiau žvelgdami į jas, kaip į savo likimą, o dabartinio gyvenimo akimirkas vertindami nebe kiekybės požiūriu, bet kokybės.

Tai ir parodys jums, asmeniškai jums, ne kitiems, nors ir kiti šiek tiek pas-tebės, jūsų sąmonėjimo lygį vertinant kiekvienos savo gyvenimo akimirkos prasmingumą. Ir jį galėsite suvokti tik jūs, kiekvienas asmeniškai, ir Tėvas, esantis jūsų viduje. Kiti to suvokti negalės, nes jų dvasinis lygis ir patyrimas bus kitoks, nors lygiai taip unikalus ir nepakartojamas, ir lygiai taip prasmingas, kaip ir jūsų, tačiau vis tik individualus.

Dėl to kiekvienas iš jūsų galėsite įvertinti tik patys save.

Tačiau pajauti nedidelę dalelę ir kitų savo sielos brolių ir sesių gyvenimo akimirku prasmingumo galėsite ir jūs tie, kurie būsite jau atsivėrę Tėvui ir dėl to būsite patyrę ne tik panašių savo gyvenimo akimirku prasmę, bet taip pat ir turėdami ryšį su Tėvu kaip gyvą jungiamąją grandį su savo kitais sielos broliais ir sesėmis. Ir būtent toks gyvas ryšys su Tėvu jums leis giliau pajauti tai, ko šiaip jau vien tik materialus jūsų protas nebūtų pajėgus padaryti. Tą jis sugeba pada-ryti tik Tėvo dvasios dėka ir tik užmezgęs gyvą ryšį su ja pačia.

Štai kodėl tam, kad jūsų gyvenimo kiekviena akimirka, kiekvienas epizodas įgautų prasmę ir jums patiems teiktų pilnavertį malonumą ir pasitenkinimą, jūs turite bendrauti su Tėvu per Jo dalelę, Jo dvasią, esančią jūsų viduje. Ir toks ryšys yra realus ir gyvas. Jis jums visada yra prieinamas, kada tik realiai užsinorite tokio nuoširdaus ir gyvo bendravimo su Tėvu. Jis yra su jumis ir net jūsų viduje kiekvieną akimirką. Tik nuo jūsų asmeninio noro ir apsisprendimo priklauso jūsų ryšys su Tėvu. Tėvas jums atsivėręs yra visada. Jis kantriai laukia jūsų atsivė-

rimo Jam pačiam. Todėl viskas yra jūsų, kiekvieno, rankose. Kada ir kur pajausite savojo gyvenimo kiekvienos akimirkos prasmę ir savo kiekvieną veiksma imsite vertinti tiktai tokio prasmingumo požiūriu, kokį jums diktuos jūsų gyvas ryšys su Tėvu, nuspręsti galite tik jūs. Kiekvienas asmeniškai.

Ir šitoks apsisprendimas pakeis jūsų dabartinį gyvenimą į tokį, kuris jums pradės teikti malonumo pojūtį ir pradėsite jausti paties gyvenimo skonį, kokio dabar dar nepajutote, nes esate per daug užsiėmę savojo egoistinio aš interesų įgyvendinimu. Ir šitoks dabartinis gyvenimas jums atneša daug įtampos, sukrėtimų, kančios, o džiaugsmo akimirkos yra tokios retos, kad iš esmės jūs gyvenate tikro kankinio gyvenimą. Ir Tėvui, kaip ir man, labai skaudu matyti jus šitaip besikankinančius ir siekiančius tik materialių malonumų ir atokvėpio nuo įtampos vėl kitų materialių interesų patenkinimu.

Ir kada mes matome, kaip jūs žengiate į visiškai priešingą pusę, į tą pusę, kur jūsų laukia dar didesni įtampos ir kančios patyrimai, kur jūsų protas patirs dar daugiau streso ir trumpų materialaus atsipalaidavimo nuo jo akimirku, mums labai skaudu matyti jūsų dvasinį aklumą ir nenorą praregėti. Jūs demonstruojate pavydėtiną atkaklumą siekti materialių pergalių, bet apgailėtiną neišmintingumą ir trumparegiškumą, nesuvokdami, kad tai jus veda į naujas kančias ir pavojingą gyvenimą, kuris ribojasi su jūsų visišku išnykimu iš kūrinijos po jūsų materialaus kūno mirties.

Net nemėgindami surasti kiekvienos akimirkos prasmę jūs labai smarkiai rizikuojate. Ir šita rizika niekada nepasiteisins.

Net ir jūs patys, dvasiškai praregėję, apgailestausite, kad tiek daug laiko, tiek daug savo gyvenimo metų iššvaistėte tuščiai, kurie jums nedavė nieko. Tiesiog buksavote vietoje, kaip mašina ant ledo, nors šalia buvo smėlio dėžė, tik jūs jos nematėte ir toliau spaudėte savosios mašinos akseleratorių, kad tik pajudėtumėte pirmyn. Tačiau veltui. Mašina judėjo ne pirmyn, bet po truputėlį vis slinko atgal. Dėl to nebebūkite tokie akli ir apsižvalgykite, ar nėra aplinkui, kad jums kas nors padėtų pajudėti į priekį.

Jūsų dabartinis požiūris į savo laiko tuščią leidimą jums yra visiškai priimtinas, nes jūs kitokio jo leidimo neįsivaizduojate. Jūs mokotės iš savo tėvų, iš draugų, iš aplinkos. Tačiau net nesusimąstote, kad ir jie gali nesuvokti, jog toks laiko leidimas nėra prasmingas. Ir būtent jūs galite būti tie, kurie perkirsite tą nelemtą Gordijaus mazgą. Jūs galite būti tie, kurie pradėsite laiką vertinti ne kiekybės prasme, bet kokybės. Ne kiek nuveikėte, bet kaip nuveikėte per tą patį laiką. Jeigu per tą patį laiką jūs stengėtės nuveikti visumos labui, su kilniu asmeniniu motyvu, tai reiškia, kad laiko veltui nešvaistėte.

Tačiau jeigu mintyse visą laiką viešpatauja tik savanaudiškumo motyvas – darbą atlieku tik tam, kad už jį man moka – tai visas darbo laikas yra ne kas kita,

kaip jo švaistymas. Tai tik varginantis ir kankinantis lažas jūsų sielai ir protui. O būtent jūsų motyvas ir nulemia jūsų požiūrį ir į darbą, ir į laisvalaikį: ar jis yra tik laiko švaistymas, ar prasmingas savęs ugdymas.

Bet koks laisvalaikio leidimas, jeigu jame viešpatauja alkoholis, yra ne tik laiko švaistymas, nesvarbu, kad tuo metu jums linksma, bet tuo pačiu ir jūsų aukštesniojo ir dvasinio aš dar didesnis kankinimas nelaisvėje. Tai jums įrodo jūsų pačių prasta savijauta kitą rytą, moralinis nerimas dėl kokių nors padarytų neapgalvotų veiksmų, noras, kad to geriau nebūtų buvę iš viso. Tai rodo, kad jūsų veiksmai buvo jūsų vidinį ir tikrąjį aš tiek užspaudžiantys, kad dabar net ir jūsų žemasis ir gyvulinis aš jaučia ne vakar jaustą malonumą, o kartėlį ir nerimą. Tai rodo, kad, jūsų smegenis nustojus veikti išorinėms narkotizuojančioms medžiagoms, pakili būseną dinga, o jūsų sąmonės aukšti virpesiai visiškai išbalansuoti, ir jūs jaučiate ne pakylėjimą, bet nuosmukį viduje. Tai rodo, kad jūsų taip praleistas laikas buvo iššvaistytas, nepriklausomai nuo net ir labai pakilios būsenos tuo metu, kada taip leidote laiką.

Ir visiškai yra priešingas jausmas po prasmingai praleisto laiko. Jūs jaučiate vidinę džiugesio būseną. Ji jokių būdu nesukelia kokio nors nerimo ar nusivylimo, kančios ar apgailėstavimo dėl tokiu būdu praleisto laisvalaikio. Nėra jokių priekaištų sau ar kitiems. Yra vidinis palaimos jausmas dėl to, kad tas laikas suteikė naujų patyrimų, kurie sielai teikia džiugesį ir palaimą. Ir norisi tą akimirką dar labiau prailginti, pakartoti, net gilesniu pavidalu. Palaima ateina dėl to, kad siela jaučia patirtų akimirkų nuostabius virpesius ir ji trokšta juos pratęsti. Siela jaučia lengvumo ir pakylėjimo pojūtį. Ji nori dar labiau patirti šitokių pilnatvės jausmą, kad dar labiau galėtų išsiskleisti savuju augimu.

Toks pojūtis yra dėl to, kad siela atpažįsta jai perduodamus Tėvo dvasios virpesius, skleidžiamus jai per jūsų protą, ir ji lygiai taip atgamina savo atmintyje laisvalaikio metu patirtus lygiai tokius pačius virpesius jūsų prote. Dėl to jai palaimos būseną tarsi pratęsiama dabar, ir ji trokšta patirti papildomų patyrimų, kurie jai suteiktų tokią pačią palaimos būseną, tik dar didesniu intensyvumu.

Ir sielos jaučiami ir patiriami tokie aukšti virpesiai ją ne tik taurina ir daro jautresnę, bet taip pat stiprina ir ugdo. Todėl po tokio laisvalaikio prasmingo praleidimo ji jaučiasi sutvirtėjusi palyginus su jos būseną iki to laisvalaikio praleidimo akimirkos. Ji dėkinga už to laisvalaikio metu patirtas akimirkas. Ir už jas dėkoja Tėvui, nes būtent tokia buvo Jo valia, kad siela pajautų tuos prasmingus Tėvo virpesius laisvalaikio patyrimų metu. Tai ir parodo, kad laisvalaikio akimirkų patyrimai atitiko Tėvo virpesių aukštą dažnį, dėl to jie ir buvo sielą ugdantys. Šie patyrimai buvo aukštesnįjį savo aš išlaisvinantys, o ne dar labiau pavergiantys savo žemojo ir gyvulinio aš viešpatavimo gniaužtuose.

Ir vertindami savo gyvenimo akimirkų prasmingumą jūs visada turite ne-

klystantį matą – savo sielos ryšį su Tėvo dvasia, kuri yra jūsų viduje. Ir kada tik dėl bet kurio savo gyvenimo epizodo, giliai savo sieloje, pajuntate palaimingą pasitenkinimą, dėl vienos ar kitos gyvenimo akimirkos, dėl vieno ar kito padaryto veiksmo, tai rodo, kad jūsų praleista akimirka, atliktas veiksmas, jūsų sielai buvo ją ugdantis, o tuo pačiu ir prasmingas jūsų aukštesniam aš, jūsų tikrajam, ne gyvuliniam, aš.

Ir kuo daugiau ir dažniau jūs bendrausite su Tėvu, tuo geriau pradėsite ne tik vertinti savo gyvenimo laiko prasmingumą, bet vis geriau suvoksite, kaip gi nebešvaistyti laiko kiekybinių interesų tenkinimui, o pradėti siekti gyvenimo kokybinių akimirkų įgyvendinimo. Ir jūsų sugebėjimas atskirti kiekybines gyvenimo akimirkas nuo kokybinių rodo jūsų dvasinį žingsnį. Ir jis visada tvirtės, jeigu juo žingsniuosite. Bet koks žingsnis – tiek materialus, tiek dvasinis – tvirtėja tik jį žengiant.

Ir nepraeis daug laiko, kada jūs sąmoningai suvoksite, kad toks kokybiškas jūsų gyvenimas ir tegali būti jūsų tikrasis gyvenimas. Tik jis suteikia jums palaimą sielai, ir išlaisvina jus iš materialių kančių ir nerimo akimirkų. Todėl vėl sugrįžti į kiekybinio gyvenimo akimirkas daugiau nebenorite už jokius pasaulio materialius turtus.

Net ir turimus, ir toliau uždirbamus materialius turtus, dabar jau suvokiate, kaip panaudoti visumos labai ir tuo pačiu juos paversti kokybiniais ir dvasiniais turtais materialiu pavidalu. Ir visa tai jūs sugebate padaryti vien tik dėl to, kad leidote savo sielai išsilaisvinti iš jūsų žemojo žmogiškojo ir gyvulinio aš viešpatavimo, kad ji galėtų laisvai augti ir virsti jūsų tikruoju ir aukštesniuoju aš, padovanotu Tėvo jūsų asmenybės dovanos forma, su visu savo potencialu per visą amžinybę, kuris jau ir sugebėjo atskirti tuščią laiko švaistymą nuo prasmingo gyvenimo akimirkų.

140. Išplėskite savo sampratą apie kūriniją

Jūsų dabartinės žinios apie mane ir kūriniją labai prasilenkia su tikrove. Dėl to aš jums noriu paaiškinti, kad mano visata, toji kūrinijos dalis, kurią kūriau aš drauge su savo Partnere, jums net negirdėta, Visatos Motina Dvasia, sudaro tik vieną visatą iš septynių šimtų tūkstančių tokių visatų. Jūs iš viso painiojate daugybę astronominių terminų, tvirtindami, kad yra tik viena visata. Tačiau jūs nieko nežinote apie gyvybę visatose, dėl to jūs ir negalite jų koku nors pagrindu skirstyti. Visatos kuriamos iš energijos. Jos nėra atsitiktinės kosmose, kuris taip pat yra *sukuriamas*. Jūs nieko nežinote apie energijos manipulatorius, tokias būtybes, kurios man padėjo ir padeda palaikyti energetinę pusiausvyrą mūsų

visatoje. Dėl to dabar aš jums pateiksiu daugiau žinių apie visatos fizinę struktūrą.

Visa kūrinija turi savo mažesnių segmentų vadovybę. Jūs neturite manyti, kad tik jūs turite savo valstybių vadovus. Kosminė kūrinija lygiai taip yra nuostabiai valdoma, kaip nuostabiai gražiai ir atrodo, kada jūsų akys mato jos tik labai mažytę dalį nakties danguje, kada nėra debesų uždangos. Tačiau jūs nieko nematote iš tų gausybės planetų, kurios yra skirtos viso šito skliauto nuostabiam valdymui. Šitos planetos nėra spindinčios žvaigždės, dėl to jūsų žvilgsniui jų pamatyti tiesiog neįmanoma. Bet jūs turite suvokti, kad jeigu jau jūsų tokia atsilikusi savo mąstymu planeta turi valdymą, tai Dievo kūrinija tuo labiau turi turėti valdymą. Jūs neturėtumėte manyti, kad Dievas yra toks, kuris nesukuria daugiau pasaulių, ir tobulų pasaulių. O kam Jam tuomet juos kurti, jeigu juose negyventų ir kitokios gyvybės formos negu jūsų gyvybė? Dėl to toji gyvybės forma taip pat turi turėti atitinkančią jų lygį, jų sugebėjimus, veiklą. Todėl ir pasauliai turi būti atitinkamo lygio, kad toji gyvybės forma galėtų ir pritaikyti savo atitinkamus sugebėjimus.

Kada jūs stebite ir analizuojate savo veiklos rezultatus ir pačią veiklą, tada jūs galite suvokti, nors ir maža dalimi, kad jūsų veikla yra labai toli nuo tos veiklos, kuri būtų tokia, kokios jūs norėtumėte, jeigu būtumėte stebukladarys, sugebantis viską padaryti per akimirksnį. Ir ne tik padaryti labai greitai, bet padaryti tokį dalyką, apie kurį galite tik pasvajoti, nes tokio dalyko niekas nėra sukūręs. Pavyzdžiui, jūs norėtumėte skraidyti į kitus pasaulius, bendrauti su kitais gyvais organizmais tuose pasauliuose, nes ir dabar jūs ieškote įvairių įrodymų, kad yra gyvybė kitose planetose, kad kas nors atskrenda į jūsų pasaulį. Jūs norėtumėte pamatyti savo draugus ar artimuosius, kurie gyvena toli nuo jūsų, kad žinotumėte, kaip jiems tuo metu sekasi. Jūs norėtumėte, kad jūsų darbai būtų palengvinti tokiomis priemonėmis, kurios padėtų juos atlikti akimirksniu ir labai gerai. Jūs norėtumėte niekada nesirgti, o susirgus pasveikti tuoj pat, kad nereikėtų jūsų kūnui patirti skausmų ir kančių. Ir tokios priemonės iš tikrųjų egzistuoja, tik jūs dar negalite jų įsisavinti, nes jūsų energijos valdymo metodai yra labai grubūs ir primityvūs. Tačiau yra tokių pasaulių ir tokių būtybių, kurios energiją valdo tobulai ir tai, apie ką jūs svajojate, yra jų veiklos įprasta arena. Jūs tokios energijos įsisavinimo, būdami materialiu pavidalu, pasiekti negalite. Nes tai pati pirminė gyvybės forma, kuri kontroliuoti energijos negali. Ji tegali ją labai maža dalele pamėginti pakeisti iš vienos formos į kitą. Bet ir tai prieš tai turi išvystyti savo dvasinį lygį, nes kitaip net ir labai primityvūs energijos pakeitimas iš vienos formos į kitą gali jus pačius kaip fizinius organizmus sunaikinti.

Dabar jūs mėginatė energiją panaudoti vien tik kitų naikinimui. Jums buvo leista, prieš laiką, eksperimento tvarka, atrasti atomo suskaidymo branduolinę energiją. Tačiau net ir tokią labai pavojingą reakciją jūsų fiziniams kūnams jūs

pirmiausia panaudojote ne savo poreikiams tenkinti, bet ginklui sukurti. Jūsų dvasinio atsilikimo lygis diktuoja savanaudiškus sprendimus net įsisavinant vienokius ar kitokius energijos metodus. Tuo pačiu tos grupės ar valstybės, pasiekusios nors kiek pranašumo šioje srityje, tuoj pat mėgina diktuoti savo sąlygas mažiau pažengusiems kraštams, kad pasiektų savo interesų patenkinimą bendraujant su mažiau išvystytais kraštais.

Tai nėra Tėvo meilės įstatymo veikimo principas. Šitaip jūs negalite, net ekonomiškai, vystyti planetos, nes jūs vietoje to, kad sulauktumėte mūsų pagalbos sprendžiant įvairias aukštesnio lygio energijos įsisavinimo problemas, dabar tos pagalbos nesulauksite, nes ji yra sustabdyta, kad naujų energijos įsisavinimo metodų, kurie įgalintų jus aplankyti kitas planetas su gyvybe, neatrasite, jog nepanaudotumėte ir jų naikinimo tikslams.

Jūsų planeta yra ne tik eksperimentinė, kokia paprastai būna kiekviena dešimta planeta su žmonėmis, bet priedo ji buvo daugiau kaip du šimtus tūkstančių metų izoliuota nuo tarpplanetinio ryšio grandinių ir vietinės sistemos ryšio grandinių. Dėl to tik eksperimento tvarka jums buvo *leista* sužinoti branduolinės energijos gavimo metodą. Tačiau dabar mes matome, kad šitas metodas jums buvo suteiktas per anksti. Tiek laiko planeta buvusi dvasinėje izoliacijoje net ir turėdama aukštą materialios civilizacijos lygį, niekuo nesiskiria nuo vaiko, kuris žaidžia su degtukais ant milžiniškos šieno kupetos.

Tačiau kūrinijoje jūs esate ne vieni. Ir ne visi yra vien tik pradiniame savo dvasinio vystymosi etape. Dėl to jūs iš tikrųjų turėtumėte žinoti, kad yra gausybė kitų kūrinijos vietų ir pasaulių, kur savo pačias drąsiausias dabartines svajones galėsite įgyvendinti. Nėra nė vienos jūsų minties, net šiuo metu pačios fantastiškiausios, kurios jūs vėliau negalėtumėte realizuoti tikrovėje. Fantazija yra ne kas nors daugiau, kaip tik jūsų mintis aplenkusi tiek laiką, tiek vietą. Bet ji yra tikra tikrovės dalelė. Tik ne šito pasaulio dalelė, nes kūrinija turi daugybę vietų, daugybę pasaulių, kuriuose jūs ir galėsite įgyvendinti tai, ką jūsų protas dabar palaikytų stebuklu ir fantastika.

Kadangi visi pasauliai turi savo dvasinius vadovus, tai savaime turėtų būti suprantama, kad tie vadovai turi būti labiau išsivystę už eilinius to pasaulio gyventojus, kad galėtų jiems suteikti jų lygį atitinkantį vadovavimą. O tokį lygį suteikti įmanoma tik tokiems vadovams, kurie patys yra aukštesnio lygio. Priešingu atveju nebūtų augimo. Dėl to jūsų laukia, po prisikėlimo iš fizinio kūno mirties miego, ir kada gausite naują savo formą, sielos formą, kuri nebeturės materialaus kūno, daugybės pasaulių-universitetų lavinimo teorinis ir praktinis jūsų parengimas, kad pasiekę visos kūrinijos centrą – Rojų – jūs būtumėte tobulai paruošti ne tik valdyti įvairius fizinės kūrinijos segmentus, panaudoti tokias energijos rūšis, apie kurias dabar neturite jokių žinių, bet taip pat ir

tarnauti patiems mažiausiems kūrinių tvariniams, žmonėms, kokie dabar esate ir patys. Ir tarnauti lygiai su ta pačia Tėvo meile, kokią gali jausti jums ir tie patys mažiausi iš visų kūrinių tvarinių.

Fizinė kūrinija yra tokia milžiniška, kad ją Tėvas yra suskirstęs į daugybę įvairių segmentų. Ir kiekvienas toks segmentas su kitais panašiais segmentais sudaro atitinkamą kategoriją valdymo požiūriu. Dėl to jūs ir nežinote, kad tokių visatų, kaip mano, yra septyni šimtai tūkstančių. Ir jos yra aprūpintos energija, kad galėtų normaliai veikti. Tačiau ir manoji visata turi mažesnių segmentų, lygiai taip, kaip ji pati yra vienas iš segmentų dar didesnių vienetų visoje kūrinyje. Ir visa tai yra padalinama todėl, kad iš energijos fizinio šaltinio – Rojaus – pasklindanti energija yra labai galinga. Dėl to ją būtina sumažinti, kad būtų galima pritaikyti žemesniems dariniams. Ir kuo toliau nuo Rojaus į kosminę erdvę, tuo smulkesni dariniai turi gauti vis mažesnę arba silpnesnę tos pačios energijos pasireiškimą. Tą padaryti būtina, kad pati žemiausia gyvybės forma – materialioji gyvybė – nebūtų sunaikinta. Jūs jau dabar suvokiate, kokia jūsų materialioji gyvybė yra pavojinga atominė-branduolinė energija.

Taip, kaip energija, pasklindanti iš Rojaus, vis nužeminama iki paties žemiausio jūsų saulės lygio, taip panašiomis, tik daug kartų sudėtingesnėmis, pakopomis nužeminamas Tėvo dvasinis pasireiškimas, einant per vis mažėjančius kūrinių segmentus, kol pasiekiamos tokios planetos, kurios yra apgyvendinamos materialioji gyvybė, kuri pradžią gauna iš gyvybės plazmos ir evoliucijos metodo dėka išsivysto iki žmogaus, galinčio tapti Dievo sūnumi ar dukra ir po materialaus kūno fizinės mirties patirti prisikėlimą su savuoju aš, egzistavusiu tame materialiaame kūne, ir toliau tęsti savo dvasinį žengimą į Rojų pas Tėvą sielos pavidalu, o dar vėliau dvasios pavidalu.

Ir visas šitas augimo kelias nusidriekia per aukštesnius pasaulius, kurie visi yra kosminėje erdvėje, bet ne kaip atskiri ir izoliuoti vienetai, bet kaip sujungti į atitinkamus ir aukštesnius darinius, žengiant į kūrinių centrą. Ir visiems šitiems dariniams yra parūpintas atitinkamas energijos kiekis, atitinkami jos prižiūrėtojai ir tvarkytojai, o taip pat ir atitinkama valdymo struktūra ir būtybės šį valdymą užtikrinančios.

Ir kada jūs žengiate iš paties žemiausio kūrinių lygio į patį jos vidurį, net pas Tėvą, jūs turite būti tikri, kad vis gražėjantis kiekvienas naujas jūsų įsisavintas pasaulis jums suteikia užuominą, jog ir toliau šitai žengiant, grožis augs. Dėl to atitinkamai ir jų valdymas ir tos gyvos ir realios dvasinės asmenybės, užtikrinančios tų vis gražėjančių pasaulių valdymą, irgi gražės, ir savo išminties gelme irgi augs.

Aš esu jums žinomas Jėzaus Kristaus vardu. Tačiau tikrasis mano dvasinis statusas yra Sūnaus Kūrėjo statusas. Aš jau aiškinau, anksčiau, kad mane sukūrė Dievas Tėvas ir Dievas Sūnus, kurį kai kurie iš jūsų supainiojo su mano asmeniu.

Dievas Sūnus visada yra kaip Asmuo, kaip Antrasis Rojaus Trejybės Asmuo, Rojuje. Jis niekada iš Rojaus nepasitraukia asmeniškai. Bet jis turi savo atstovus kituose kūrinių segmentuose. Ir tokie Tėvo Sūnūs, kaip ir manoji kategorija, atstovauja ir jam.

O jūs žengiate kaip tik pas Tėvą Rojuje. Ir jūs niekaip negalite pasiekti Tėvo, prieš tai nesuvokę, kas yra Amžinasis Sūnus, būtent šitas pats Dievas Sūnus. Bet jūs negalėsite jo suvokti, kol nesuvoksitė, ir dar likus milijardams metų iki jo suvokimo, kas esu aš. Jūs niekaip, *nė vienas*, negalėsite palikti mano vietinės visatos ribų, kol nesuvoksitė manęs, ir kol nestovėsite prieš mane dvasios pavidalu. Jau nebe sielos, bet amžinosios dvasios pavidalu, su tuo pačiu savo aš, kuris šiandien ir pradeda šitą kelionę pas Tėvą į amžinybę mano vietinėje visatoje, pačioje pradinėje visatoje, kurioje ir vyksta jūsų patikrinimas. Iš pradžių žmogiškuoju materialaus tvarinio, turinčio laisvą valią, pavidalu, tada, jeigu įtikite, po prisikėlimo, sielos pavidalu. Ir tik užbaigę visą patikrinimą sielos pavidalu, jūs mano visatoje tapsite amžinąja dvasia. Ir aš jus asmeniškai išlydėsiu toliau ir į aukštesnės visatos karjerą. Į tolimesnį mokymosi etapą. Tik daug ilgesnį negu jūs praleidote mano visatoje. Jūs iškeliausite į supervisatos mažesnius sektorius. O po jų mokymosi įsisavinimo kilsite į didžiuosius sektorius. Iš jų ir pateksite į supervisatą. Į patį Paukščių Tako galaktikos centrą. Tačiau po tokio intensyvaus mokymosi jūs keliausite dar toliau – į dieviškąją visatą, į Centrinę Visatą.

Ir visi šitie kūrinių dariniai turi nuostabaus grožio materialius pasaulius. Nors jūsų dvasinis vystymasis vis augs ir gilės, bet jūs visą laiką gyvensite ir veiksitė *materialiuose pasauliuose*. Jie astronomams nėra matomi. Bet visi šie pasauliai yra nuostabiai aprūpinti reikalinga energija ir puikiais vadovais bei dvasiniais mokytojais, kurie ir suteiks jums aukštesnio lygio dvasinius mokymus. Ir visa tai vyks realiuose materialiuose pasauliuose, kurie ir sudaro dalį fizinės kūrinių energijos, paverstos į šiuos nematomus jūsų astronomams, ir dėl to nieko apie juos nežinančius, jūsų ateities gyvenimo ir mokymosi pasaulius.

Ir tik keliaudami per kūrinių patys, ir vis labiau ją pažindami, pamatysitė, kiek mažai apie ją žino dabartiniai jūsų astronomai, ir kiek daug dėl to jie daro klaidingų išvadų. Nors reikia pasakyti ir jiems gerų žodžių vien dėl to, kad jie deda daug pastangų, kad atrastų kitus pasaulius. Tačiau atkaklumo neužtenka. Tam būtinas įtikėjimas į Tėvą ir daug gilesnis ir visapusiškesnis fizinės kūrinių suvokimas.

141. Mano mokymai veda į meilę ir tiesą ir rodo kryptį į išlikimą

Mano mokymas jums yra ne prievartinis, ne toks, kuris būtinai turi būti įgyvendinamas tam, kad galėtumėte savo gyvenimą pagerinti. Mano mokymas yra skirtas tam, kad jūs iš viso išliktumėte kaip savoji tapatybė po prisikėlimo. Mano mokymas yra susijęs su jūsų ateities gyvenimu, kuris prasidės po prisikėlimo. Dabartinis jūsų gyvenimas yra sujauktas ir supainiotas tiek, kad jūs net nesuvokiate, kiek esate paskendę materializmo pelkėje. Dėl to prireiks ne vienos kartos pastangų, kad visą šitą dabartinį materializmo liūną galėtų, karta po kartos, nuosekliai ir su Tėvo meile, valyti jūsų palikuonys. Ir tik tada jūsų gyvenimas pagerės. Tačiau iki šitokio pagerėjimo laukia didžiuliai sukrėtimai, didžiulės fizinės kančios ir netektys. Tačiau jūsų išlikimas priklauso nuo to, ar jūs pradėsite vadovautis mano dabartiniu mokymu, kuris lieka toks pat, kaip ir prieš du tūkstančius metų – Dievo Tėvystė ir žmonių brolystė, ir net, kaip mano dabartinis apaštalas išplėtė, visos kūrinių brolystė. Šito mano mokymo praktinis pritaikymas negalės pakeisti gyvenimo dabartiniu pavidalu tiek, kad jis taptų tikras ir teisingas visiems ir iš karto. Tik tas, kuris pavers mano mokymą savo paties gyvenimo principu, o Tėvą, atradęs savo viduje, pavers savojo gyvenimo kertiniu akmeniu, ant kurio tvirtai atsistos pats, toks Tėvo sūnus pajaus savojo gyvenimo prasmę, ir dėl to nebejaus tokio skausmo ir kančios dėl neteisingumo ir skriaudos, ką jaučia dabar.

Tačiau nei skausmas, nei skriauda neišnyks kitiems. Dėl to ir įtikėjusių žmonių veiks vidinis skausmas ir kančia dėl kitų patiriamo neteisingumo ir skriaudos. Tada jautrumas bus nukreiptas nebe į savojo aš vidų ir norą pagerinti gyvenimą tik sau, bet šitas žvilgsnis bus nukreiptas į išorę, į kitus savo sielos brolius ir seses, kurie dabar kenčia.

Ir tik tada ateis vidinis suvokimas, kad vienam pakeisti aplinkos kitiems neįmanoma, nes visa kūrinių yra viena Tėvo šeima. Ir jeigu kenčia nors vienas šios šeimos narys, tai kenčia ir visa mylinti šeima. Dėl to brolystė apima tarpusavio meilės ir tarnavimo skleidimą. Ir tik tada jūs pradėsite suvokti, kada imsite mano mokymą taikyti, kad jūs negalite likti nuošalyje nuo kitų skausmo ir kančios, kai patys nei skausmo, nei kančios nebeatiriate, nes atradote Ramybės Šaltinį – Tėvą – savo viduje. Ir Jis nuramina jus. Bet tuo pačiu Jis ir veda jus, kad ir kitiems, dar kenčiantiems ir patiriantiems neteisingumą, padėtumėte taip pat atrasti Tėvą savyje, kad ir jie pradėtų patirti ramybę savo viduje, kad jų skausmas ir kančia būtų ištirpdyti atrastoje ir patiriamoje Tėvo meilėje.

Tačiau tai tik viena tokio sielos brolio veiklos sfera. Mano mokymas, nors ir yra kupinas meilės ir gailėstingumo kiekvienam iš jūsų, taip pat jis turi ir dvasinio veikimo užtaisą, kuris vers jus imtis išmintingų priemonių, kad

padėtumėte kitiems, tuo pačiu šviesdami ir tuos, kurie pilni neteisingumo ir apgavysčių, kurie skriaudžia savo sielos brolius ir seses, negalinčius priešpastatyti jokių kitokių veiksmų, tik vidinę kančią, vidinį nerimą, vidinį skausmą ir vidinį susitraukimą, kada prarandamas bet koks žmogiškumas tiek iš vienu pusės, tiek iš kitų pusės. Sielos broliai ir sesės tampa vieni kitų nekenčiančiais priešais. Tik vieni yra stiprūs savo turtais ir padėtimi, dėl to diktuojantys savo sąlygas, kaip gyventi kitiems, kurie yra nuo jų priklausomi materialia prasme ir dėl to negalintys gyventi taip, kaip jie norėtų. Kiti yra silpni ir vargšai savo padėtimi, dėl to turi paklusti pirmųjų valiai, savosios valios iš viso atsisakydami ir palaipsniui užmiršdami kaip gyventi laisva valia, kada visi sprendimai yra priimami vietoje jų tų galingųjų. Vargšams belieka tik vykdyti tai, kas jiems yra nurodyta. Laisvos valios suvaržymas pradeda žaloti asmenybės charakterio augimą.

Jie pradeda ne tik iškrypti iš šviesos ir doros kelio, bet dar daugiau susitraukia nematydami išėities iš susidariusios padėties, nes mato, kad kitame darbe vyksta lygiai tas pats ir niekur geresnių sąlygų negaus, dėl to nusiminimas pavirsta į ilgalaikį nepasitenkinimą visu tokiu gyvenimu.

Ir tik mano mokymas padės visiems sielos broliams ir sesėms atsitiesti kaip oriems mirtingiesiems, kurie, net ir būdami neturtingi, pradės augti tiesiais ir gražiais medžiais, kad kitiems suteiktų šešėlį karštą dieną ir užuovėją ir priedangą darganotą dieną. Tie, kurie pradės vadovautis mano mokymais, pradės ne tik patys keistis, nes pajaus savo viduje, kaip juos veda ir stiprina Tėvas, pajaus mano paramą, pajaus mano Partnerės, Visatos Motinos Dvasios, paramą, pajaus angelų paramą, bet ir patys pajaus vidinį akstiną veikti su meile ir tiesa. Ir pradės jie veikti kiekvienas savo darbe, kiekvienas savo gyvenime, ir veikti taip, kad net ir patys stipriausi ir turtingiausi pastebės jų veiklą ir neteks žado dėl tokios drąsios jų veiklos net ir jų pačių kompanijos viduje, net ir ten, kur iki šiol save valdovais laikė jie savė.

Ir tas pakilusiųjų sielos brolių ir sesių veikimas bus ne maištas, ne pasipriešinimas, bet *meilė ir tiesa*. Meilė ir tiesa bus diegiama toje aplinkoje, kur dirbs pabudę sielos broliai ir sesės. Jie diegs Tėvo meilę ir tiesą ne dėl to, kad norėtų pasirodyti kovotojais už meilę ir tiesą, bet jie nebemokės gyventi kitaip. Tai bus jų gyvenimo būdas, kuris ir skirsis tiek nuo jų ankstesnio gyvenimo, kupino nerimo ir baimės, tiek ir nuo dar nepabudusių sielos brolių ir sesių gyvenimo. Būtent patys tie meilės virpesiai sklis iš tokių gyvų ir veikiančių meilėje ir tiesoje žmonių į aplinką. Ir kiti žmonės tą pajaus. Tiek drauge dirbantys, tiek ir jų darbdaviai. Ir šiems nebus prie ko prisikabinti, nes ir jie bus nustebę dėl tokio savo samdinių-darbuotojų pasikeitimo. Ir jie matys, kad tas pasikeitimas yra kažkoks nesuvokiamas, ne šiaip dirbtinis, bet toks, kuris suteikia jiems galios ir jėgų iš vidaus šitaip gyventi ir nebijoti. Šitie aukštesnių dažnių virpesiai

vienus ramins, kitus erzins, tačiau net ir suirzę, jie nežinos kaip reaguoti, kad nusiramintų. Vis daugiau ir daugiau žmonių ieškos užtarimo iš pabudusių meilei ir tiesai sielos brolių ir sesių. Ir sulauks jų pagalbos, nes ir Tėvas, ir aš veiksime per juos, net ir taip, kaip dabar veikiame per jūsų sielos brolių, kuris jau daug laiko užrašinėja šituos mano mokymus, kad galėtumėte pamatyti šviesą savo kelyje į meilę ir tiesą.

Jūs turite suvokti, kad mes jūsų nevedame per prievartą arba įsakymais link savęs. Tėvas ir aš tik kviečiame, ir vis raginame, nebijoti žengti link mūsų. Mes jums suteikiame milžinišką paramą. Tik jos neatstumkite, o priimkite. Mūsų visa veikla yra skirta pagalbos teikimui, o ne apsunkinančių barjerų statymui, kad tik jums būtų sunkiau prie mūsų prasibrauti. Viską mes jums esame ir parengę, ir suteikę, tik naudokitės visomis priemonėmis. Meilė ir tiesa jau yra Tėvo suteikta, o mano paremta, jūsų pačių viduje.

Štai tie, kurie atras Tėvą savo viduje, tie atras ir meilę, ir tiesą. Ir vien tik dėl to, kad ją ir matys, ir jaus, galės ir kitiems dalinti ir padėti ją pamatyti. Ir jiems tai bus tiek akivaizdu, tiek tikra, kad kitiems, nematantiems nei meilės, nei tiesos savo viduje, atrodys labai keista, kaip jie tą gali ne tik matyti ir jausti, bet nebijoti ją skleisti kitiems. Ir visiems. Ir vien tik su meile, be jokios apgaulės, be jokio savanaudiško išskaičiavimo.

Jie matys pabudusius savo sielos brolius ir seses, einančius nebesidairant, kur statyti tamsoje koją, bet drąsiai ir tiesiai, tarsi kas nematomas apšviestų kelią. Būtent tas žingsnio tvirtumas ir nesiblaškyimas ir žavės kitus, kurie niekaip negalės suvokti, iš kur toks tikrumas, kada dar tik vakar ir jie buvo prislėgti ir pasimetę, pykstantys ir nepatenkinti, o šiandien kupini tvirtumo ir ramybės, ryžto ir noro žengti tuo pačiu keliu, kurio vakar net neįsivaizdavo, jog egzistuoja iš viso. Ir jie žengs šituo keliu nebe savojo savanaudiško aš labai, bet savo aukštesniojo ir dieviškojo aš labai, padėdami kitiems. Visiems. Net ir vakar dar taip nemėgėtiems savo darbdaviams.

Tai – gyvenimas išlikimo, savojo aš išlikimo amžinybėje, virpesiuose. Tai – ne šios dienos, bet rytdienos, net ir amžinybės, gyvenimas. Bet jis gyvenamas šiandien. Ir jis kuria daug geresnį gyvenimą ateinančioms kartoms. Ne šiai kartai, bet ateinančioms kartoms, kada tokių pabudusių sielos brolių ir sesių bus daug daugiau. Ir mano mokymas yra skirtas tam, kad jūs, kiekvienas, galėtumėte asmeniškai apsispręsti ir pradėti gyventi su Tėvu, esančiu jūsų viduje, ir tuo pačiu greičiau Jį atrasti savo viduje, kad būtumėte tikri dėl *savojo išlikimo*. Jau dabar būtumėte tikri dėl išlikimo. Ir gyventumėte savo gyvenimą ne varge ir skurde, bet oriai, kaip ir tinka Tėvo sūnui ar dukrai. Jums netinka gyventi pasimetusių, susigūžusių, ir nesuvokiamą gyvenimą. Tai nėra Tėvo sūnaus ar dukros kelias.

Mano mokymas jus žadina atsibusti, apsidairyti, ir pamatyti kelio kryptį

į asmeninį išlikimą per *įtikėjimą* ir Tėvo atradimą savo viduje. Tačiau mano mokymai *nėra* įtikėjimas ir Tėvo atradimas jūsų viduje. Tą jūs turite padaryti patys, kiekvienas asmeniškai. Šito vietoje jūs padaryti aš negaliu. Tiktai jūs, kiekvienas, sprendžiate, ar norite patirti išlikimą po jūsų kūno materialios mirties, ar jums jau užtenka šito gyvenimo.

Jeigu jūs esate pavargę ir nusivylę dabartiniu gyvenimu, tai aš jums ir siūlau tikrojo ir pilno palaimos gyvenimo kryptį link Tėvo, esančio jūsų, kiekvieno, viduje. Jeigu jūsų tokie palaimos horizontai, prasidedantys jūsų pačių viduje, nevilioja, tuomet mano mokymai jūsų nesujaudins ir jūs nepasirinksite išlikimo. Dėl to Tėvas jūsų laisva valia priimtą sprendimą – atsisakyti išlikimo – patenkins, kad ir kaip Jam būtų skaudu savo sūnui ar dukrai nebesuteikti prisikėlimo, kad savo sūnų ar dukrą ir toliau gyvą vestų pas save.

Pamėginkite pastatyti save į Tėvo vietą, kada jūsų mylimi vaikai nenori likti gyvi drauge su jumis ir geriau pasirenka mirtį dėl savo neišmanymo, o ne gyvenimą, kurį jūs pajėgūs jiems suteikti. Ir kada tokių Tėvo sūnų ir dukrų yra gausybė. Pamėginkite įsivaizduoti, kokią nuoskaudą sukelia tie Jo vaikai, kurie sąmoningai ir laisva valia apsisprendžia toliau nebeiti amžinybės keliu.

Todėl mano mokymai yra skirti jums, kiekvienam, kad laisva valia priiustumėte išmintingą sprendimą. Tai nėra privalomas mokymas, kaip ir jūsų sprendimas nėra būtinas vien tik toks, kad turėtumėte apsispręsti vien tik už savo asmeninį išlikimą. Mano mokymas yra skirtas, kad surastumėte savo viduje Tėvą, patirtumėte Jo meilę, o tada jūsų sprendimas, laisva valia, bus tikrai tvirtas ir visada, bet kokiomis aplinkybėmis, tiktai už išlikimą. Tačiau toks jis bus ne dėl mano mokymo, bet dėl to, kad savo viduje patiriate Tėvo meilės palaimą, ir jos norite patirti vis daugiau ir daugiau. Ir tokios palaimos patyrimas jus, kiekvieną, veda vis arčiau ir arčiau pas Tėvą. Ir jūsų besiskleidžianti siela pradeda jausti šitokį nenumaldomą norą susilieti su Tėvu, kad apie jokią atsisakymą nuo išlikimo ir užsiminti nebeverta. Bet kokios, net menkiausios, abejonės yra ištirpusios giliame ir gyvame ryšyje su Tėvu ir nuostabiame ir visaapimančiame Tėvo meilės patyrimo.

142. Kurkite naują gyvybę ir puoselėkite ją tik drauge su Tėvu

Kada aš gyvenau jūsų planetoje prieš du tūkstančius metų, tada nieko nežinojau apie prisikėlimą, kol pats neužmezgiau gyvo ryšio su Tėvu. Iki to laiko mane vis kankino klausimas, kas atsitinka, kada žmogus miršta? Ir kodėl jis miršta? Kam reikalinga tokia žmogaus gyvenimo pabaiga? Kodėl mylimi žmonės turi mirti? Kodėl Dievas, kurį visi vadino Jahve, negali pasigailėti, kad prateštų gyvenimą?

Koks gyvenimas turi vertės – pilnas turtų ar tikėjimo?

Ir tiktai užmezgęs gyvą bendravimą su Tėvo dvasia, kuri gyvena ir mano prote, kaip dabar gyvena ir jūsų, aš pradėjau gauti paaiškinimus. Ir tik tada, po truputėlį, ėmiau suvokti, kad Tėvas ir yra numatęs prisikėlimą vien tik iš meilės, kad mes čia neužsibūtume ilgai, nes tai tik pati pradžių pradžia, šitas materialus gyvenimo blyksnis. Ir jo visiškai pakanka, kad kiekvienas apsispręstų, ar nori eiti pas Tėvą, ar įtikėjimas pasiektas tokio lygio, kad tas noras eiti pas Tėvą pradeda keisti to žmogaus gyvenimo žingsnius ir sprendimus taip, kad jis tampa geresnis, gailestingesnis, ir teisingesnis kitiems. Ir toks įtikėjimas leidžia tam žmogui pradėti jausti didesnę jėgą, esančią jo paties viduje. Ir tos vidinės jėgos veikimas praplečia ir paties žmogaus aplinkos suvokimą ir sustiprina jo žinojimą, kad šitas gyvenimas nėra vienintelis, kad materialaus kūno mirtis yra tikrai ne pabaiga. Ir tas jausmas vis auga ir gilėja, kad po mirties yra kitoks gyvenimas, kad yra išlikimas.

Labai svarbus gyvenimo aspektas yra jūsų kūdikių ir vaikų auklėjimas, pagrįstas Tėvo meilės virpesiais, o ne jūsų savanaudiška ir savininkiška meile savo vaikui, kaip daiktui, o ne kaip žmogui-asmenybei, turinčiai iš Tėvo laisvą valią. Lygiai tokią pačią, kokią turite ir jūs tėvai. Jūs neturite laikyti savo kūdikio, kurį laikote ant rankų, kurį maitinate krūtimi, savo *nuosavybe*. Jūs laikote ant rankų, jūs maitinate krūtimi naują, tik ką gimusį, Tėvo sūnų ar dukrą. Lygiai tokį, kokie esate ir patys. Jūs niekuo nesiskiriate, išskyrus tai, kad tarp jūsų yra įsiterpę tie metai, kurie skiria jūsų gimimą ir šio Tėvo vaiko gimimą, ir tas patyrimas, kurį jūs jau sukaupėte. Tačiau tai labai trumpas blyksnis, kad iš tikrųjų jus paverstų kitokiais. Tas laiko intervalas labai greitai praeis ir vaiko patyrimas pranoks ir jūsų patyrimą, jeigu prie šito jūs prisidėsite visa savo siela.

Dėl to jūs, tėvas ir motina, dar laukdami kūdikio, turite savo meilę Tėvui ir visai aplinkai pajauti savo pačių viduje. O ją pajauti galite tik tada, kada Tėvą atrasite savo viduje. Dėl to tik atradę Tėvą jūs jau lauksite kūdikio apimti Tėvo meilės virpesių ir tuos pačius virpesius iš Tėvo patirdami kiekvienas savo viduje. Dar laimingesni tėvai yra tie, kurie net prieš sutikdami vienas kitą ir prieš susituokdami jau buvo atradę Tėvą savo viduje. Tada jų tarpusavio meilė nuo pat susitikimo pradžios turėjo neišardomą grandį – gyvą Tėvo meilę, patiriamą jų abiejų viduje ir vieno kitam. Ir šitokia pora iš tikrųjų susituokia Tėvo meilės vedama, o ne materialaus išskaičiavimo ar lytinio potraukio vienas kitam vedama. Ir būtent tokia pora jau kurdama naują kūdikį, kuria jį su Tėvu, pasikviesdama savo meilės virpesiais Tėvą, dalyvauti tokiaame naujo Tėvo vaiko kūrybos veiksmo kaip bendrakūrėjų. Ir jie jaučia šitokią papildomą gyvybinę energiją, sklindančią iš Tėvo, paties lytinio meilės ryšio metu, kuriame iš tiesų ir dalyvauja pats Tėvas, su meile pakviestas būsimųjų kūdikio tėvų. Ir tai yra garantija to, kad naujo Tėvo

sūnaus ar dukros vystymasis nuo pat pirmosios akimirkos vyks sklandžiai ir be komplikacijų. Ir kūdikis gims sveikas, stiprus, ir gyvybingas.

Ir būtent tai yra apsprendžiama tėvų meilės virpesių, kurie ateina iš Tėvo per Jo dvasią, Minties Derintoją, nuolatinis skleidimas tiek vieno kitam, tiek besivystančiam embrionui motinos iščiose, tiek visai aplinkai, tiek pačiam Tėvui, tiek visai kūriniui. Ir visa kūrinių lygiai taip saugo ir globoja tokį naują vaisių, kad jis gimtų, kaip naujas visos kūrinijos narys. Fizinis narys, kuris vėliau, savo tėvų auklėjimo dėka, taps sąmoningu dvasiniu nariu, nors dar tebebus materialiam pavidale.

Motina, po kūdikio gimimo, neturėtų su kūdikiu skirtis. Tėvas irgi turi stengtis būti greta jo kiek įmanoma, pagal sąlygas, kuo daugiau. Nes jūs turite žinoti, kad kūdikį maitina ne tik motinos pienas, kurį jį duoda su meile, bet ir tėvo meilės virpesiai, kurie yra *gyvi* ir *tikri*. Dėl to, pirmiausia, ko tėvas turi atsakyti, po kūdikio gimimo, tai bet kokių alkoholinių gėrimų ir tabako vartojimo, jau nekalbant apie dar stipresnes narkotines priemones. Visos šitos svaiginančios medžiagos, o iš tikrųjų slopinančios smegenų veiklą, labai smarkiai žemina tėvo vidinius energetinius virpesius ir tai taip pat slopina kūdikio energetinius virpesius, aukštesnius slopina žemesniais. O tai ypač svarbu, nes kuo žemesni virpesiai yra tokiame gležname organizme, tuo labiau jis bus linkęs į susirgimus, net pačius menkiausius.

Štai kodėl būtinas ir tėvo dalyvavimas, pradedant gimdymu ir baigiant auklėjimu, kad jis savo meilės virpesius galėtų perteikti tiek motinai, tiek kūdikiui, ir tuo tiesiogiai prisidėtų prie sveiko kūdikio gimimo, kuris būtų kuo mažiau skausmingas, ir net visai be skausmo.

Tai priklauso nuo motinos ir tėvo įtikėjimo laipsnio. Ir, net dabar, *įtikėjusi* motina gali gimdyti *be fizinio skausmo*, kada Tėvo meilės virpesiai ir atsivadimas Jam visą fizinį skausmą gerte sugeria ir ištirpina. O prie to gali prisidėti ir vyras-tėvas.

Tik ką gimusiam kūdikiui pati nuostabiausia dieta yra motinos meilė ir šiluma, kaip ir tėvo meilės virpesiai. Ir motinos pienas turi ne tik maistines medžiagas, bet taip pat ir atitinkamą skonį. Ir kuo jame daugiau Tėvo meilės virpesių, tuo malonesnio skonio motinos pienas. Tačiau šitą skonį jūs galite sugadinti, jeigu jūs patys nejausite Tėvo meilės ir maitinsitės tokiu maistu, kuris reikalauja kito organizmo mirties. Todėl net ir jūsų meilės virpesiai, sklindantys iš vidaus, nesuteiks malonaus skonio motinos pienui, jeigu jos maistas bus gyvulinis. Tuo labiau, kad toks maistas yra kenksmingas ir pačios motinos organizmui.

Būtent dėl to yra labai svarbus įtikėjimas, malda, ir gyvas ryšys su Tėvu, kad jūs pradėtumėte į viską žvelgti kaip į sistemą. Dar daugiau, jūs turėtumėte suvokti,

kad toji sistema tikrai veikia remdamasi priešasties-veiksimo-pasekmės dėsnium, ir jūs šito nei pakeisti, nei panaikinti negalite. Niekas jo veikimo panaikinti ar sustabdyti negali išskyrus Kūrėjus. Tačiau jų toks savavališkas įsikišimas taip pat turėtų pasekmių visai kūriniųjai. Ir tik gimę iš dvasios, tiktai patys pradėję jausti *gyvą Tėvo meilę* visai aplinkai, jūs nebegalėsite ir toliau ramiai vartoti tokį maistą, kuris reikalauja kito gyvūno gyvybės. Todėl jūsų maistas pasikeis į augalinį, o tuo pačiu ir į sveikesnį. Tik augalinį maistą jūs turite valgyti *įvairų*. Tik taip jūs palaikysite savo organizmą sveiką. Dėl to stenkitės valgyti žalias, ne virtas daržoves, žalius vaisius, riešutus, kruopas išbrinkykite. Kad būtų minkštesnės, galite jas sutrinti trintuvėje ir užplikyti karštu vandeniu, o tada palaikykite, kad išbrinktų. Nebijokite žalio ir nevirto maisto. Tik jame yra visi vitaminai taip reikalingi jūsų organizmui. Ir jie visi pateks ir į motinos pieną, kad juos visus gautų ir kūdikio organizmas. Ir vitaminus, ir mineralus. Vartokite jūros druską ir gerkite paprastą vandenį. Ir tik su meile Tėvui jūs ir galėsite šitaip maitintis.

Žinokite, jūs savo mitybą tiek iškreipėte, tiek išplėtėte, kad patys pasimetėte. Ko jums reikia, nebežinote visiškai. Net ir tie, kurie mėginote kitiems nustatinėti maitinimosi kryptis. O jums, kiekvienam, reikia labai nedaug ir labai paprasto, bet gyvo, žalio, nevirto, ne kepto, ne troškinto maisto.

Tačiau Tėvas maitina ne tik materialiu maistu. Jis maitina jus savo meile. Dėl to visada prieš valgydami pasimelskite ir šita savo malda jūs ir atsiversite Jam, kad pajautumėte Jo meilės energetinių virpesių maitinimą. Ir visa tai pajaus ir kūdikis, tiek iš motinos pieno, tiek iš jūsų sklindančių Tėvo meilės virpesių. Ir jūs patys stebėsitės, kaip jis auga stiprus ir sveikas. Ir dar daugiau. Auga tarsi pats savaime, jūsų visiškai nevargindamas savo veiksmu, nes jis pats labai anksti bus savarankiškas ir pats pasiprašys valgyti. Jūs, motinos, labai greitai pastebėsite jo prašymą. Bet tai nebus verksmas. Tai bus siekimas jūsų krūtis, tai bus siekimas jūsų. Jūs su juo bendrausite visą laiką ir jausite jo virpesius. Ir savuosius perteiksite. Ir toks abipusis nematomas ryšys, bet gyvas ryšys, leis jums labai greitai vienam kitą suprasti labai gerai ir labai subtiliai.

143. Vaikas ir jūs

Kūdikiai reikalingi meilės virpesiai, ne tik materialus maistas. Dėl to jį maitinkite jais nuolat. Ir bendraukite, ir žaiskite, ir kalbėkitės su juo kaip su sau lygiu. Apie tai aš jau jums aiškinau anksčiau. Dabar aš jums norėčiau šiek tiek paaiškinti apie didesnio vaiko auklėjimą, apie tokio amžiaus vaiką, kuris pradeda jausti didesnę įtaką iš aplinkos, o ne iš tėvų, kada tėvų autoritetas pradeda kristi. Kad šito neatsitiktų, jūs neturite savo vaikams sudaryti tokio klaidingo išpūdzio, jog

žinote viską, kad tik iš jūsų jis gali sužinoti bet ką, kas jį domintų.

Visada jūs turite palaikyti su savo vaiku labai nuoširdų ryšį. Niekada vaikui nemeluokite. Niekada nebijokite pasakyti, kad ko nors nežinote. Bet lygiai taip paaiškinkite, kad visažinis yra tik Tėvas, kuris ir padeda kiekvienam sužinoti daugiau. Dėl to vienas žmogus žino daugiau vienoje srityje, kitas kitoje. Taip Tėvas ir nori, kad žmonės, kaip Jo vaikai, dalintųsi vieni su kitais ir savo žinojimu, kad jie su meile bendradarbiautų. Ir tada jam paaiškinkite, kada jis sužinos atsakymą į savo klausimą, kurio jūs jam paaiškinti negalite, tegu tada savo žinojimu pasidalina ir su jumis. Jam taip bus rodomas ir pasitikėjimas, kad jūs vertinate jo žinojimą ir norite net iš jo išgirsti paaiškinimą. Jis taip pat jus savo vertę, kad jūs jį išklausote ir būtent iš jo sužinote, ko nežinojote. Lygiai taip pat jam nebus keista, kad tėvai gali ko nors nežinoti, nes visada viską žinodavo, o dabar nebežino. Vaikui tai sukelia didelį nusivylimą. Todėl toks paaiškinimas yra ir nuoširdus bendravimas, ir jo požiūrio plėtimas, ir mokymas, kaip vis tik reikia ieškoti atsakymų ne tik iš tėvų, kurie nėra visažiniai, bet ir iš kitų šaltinių, o taip pat ir dalintis informacija su kitais, kurie dar šito nežino.

Jeigu turite galimybę, pamėginkite atsakymą į šitą patį klausimą surasti ir jūs. O tada vėl prie jo sugrįžti, kada būsite su vaiku. Jeigu tokios galimybės neturite, tada paklauskite savo vaiko, ar jam pasisekė sužinoti atsakymą. Šitoks ryšys ir domėjimasis turi būti nuoširdus. Tai vaikas jaučia iš jūsų virpesių.

Lygiai taip jis jaučia, kada jūs tik formaliai jo klausiate apie ką nors, kas jūsų vis tik nedomina. Tai lygiai tas pats, kaip ir vaikas su jumis kalbėtų, tačiau jo mintys būtų kitur ir jūs jaustumėte, kad jis kalba tik tam, kad jūs nuo jo greičiau atsikabintumėte, o tada jis jau pasiners į savo stichiją. Bendravimas visada turi būti nuoširdus.

Jeigu jūsų bendravimas, nuo pat vaiko gimimo, buvo grindžiamas meilės ryšiu, Tėvo meilės virpesiais, tai jūsų nuoširdus ryšys su vaiku bus natūralus ir stiprus. Ir jūs bendrausite kaip lygiaverčiai partneriai, o ne kaip motina ar tėvas ir vaikas, kuris visada turi paklusti jūsų reikalavimams vien dėl to, kad yra vaikas. Toks savininkiškas požiūris į vaiką, kaip į daiktą, gali prazudyti patį vaiką, nes jis visiškai nenumato vaiko laisvos valios ugdymo, savarankiškų sprendimų priėmimo, ir nepriklausomų veiksmų atlikimo. Toks vaiko auginimas, bet ne auklėjimas, apsiriboja vien tik jo materialių iškreiptų interesų tenkinimu ir tėvų reikalavimu rodyti už tokį sentimentalų vaiko charakterio žlugdymą dėkingumą. O kada vaikas auga, jo charakteris natūraliai ima pasireikšti naujais niuansais, ir jis pradės maištauti prieš jo laisvos valios varžymą, nes jis jau matys, kaip jo bendraamžiai gali savo laisvą valią ne tik pareikšti savo tėvams, bet ir ja naudotis už namų sienų. Dėl to tokioje šeimoje, kur vaikas buvo augintas be Tėvo meilės virpesių, vaiko maištas yra neišvengiamas, nebent jo laisva valia būtų visiškai

pajungta tėvų valiai, o tai jau būtų visiškas Tėvo laisvos valios pažeidimas, ir anksčiau ar vėliau tokiems tėvams sukeltų didelių problemų šeimoje.

Dėl to niekada nelaužykite savo mylimo vaiko laisvos valios, bet auklėkite jį Tėvo sūnumi ar dukra, ugdykite jo nesavanaudišką, altruistinį charakterį bendraudami su juo kaip lygus su lygiu, visą laiką leisdami reikštis Tėvo meilės virpesiams ir nuoširdumui, o ne savo siekiam ir tikslams. Ir toks bendravimas ir yra vaiko auklėjimas, kada tokio auklėjimo, kuris vargintų, nebelieka. Lieka tik dalinimasis savuoju patyrimu. Tačiau dalinimasis patyrimu ne vien tik žodžiais, kurių vaikas ir nesuprastų, bet savuoju gyvenimu, kuris turi būti toks, kad atsiduotumėte Tėvo vedimui iš vidaus, o vaikas ne tik jaustų kokiais Tėvo meilės virpesiais gyvena ir kvėpuoja, tiesiogine prasme, jo tėvai, bet vėliau pamatytų ir jūsų veiksmus gyvenime. Toks dalinimasis savo patyrimu labiau veikia vaiką negu sausi žodžiai. Lygiai taip, jeigu jūsų žodžiai ima skirtis nuo jūsų gyvenimo, tą jūsų vaikas labai greitai pastebės, jeigu dar jo charakteris nebuvo tiek stipriai iškreiptas nuo meilės ir tiesos kelio. Ir tada jūsų gražūs, bet neatitinkantys realių jūsų žingsnių gyvenime žodžiai labai greitai tarp vaiko ir jūsų pastatys šaltą nematomą sieną, kurios įveikti negalės jokie apeliavimai į sąžinę ar moralę. Toks vaikas gali pradėti maištauti prieš jūsų gyvenimo būdą nieko jums nesakydamas, o atlikdamas tokius veiksmus, kurie net ir jums, vienaip kalbant, kitaip darant, sukels šoką, nes net jūs šitaip nesielgiate žemai. Tačiau tokie jums baimę įvarantys vaiko veiksmai bus ne kas kita, kaip jūsų vadinamojo gero auklėjimo pasekmė. Todėl jūs turite įsisąmoninti, kad pasidalinimas su savo vaiku savo patirtimi yra taip pat ir *jūsų kasdienis gyvenimas*. O jo paslėpti, jeigu jis prieštarauja jūsų sakomiems savo vaikui žodžiams, tiesiog neįmanoma. Jūs neturite manyti, kad vaikas jūsų gyvenimo nemato ir nesupranta. Jis jaučia jūsų virpesius, nes jis taip pat turi Tėvo dvasią, kuri ir jį veda lygiai taip, kaip ir jus. Ir jos vedimas gali būti net stipresnis jam, jeigu jis priešinasi tokiam vedimui mažiau, jeigu jūs iki tol kreipėte link gėrio, link tiesos, link meilės, nors tik tuščiais žodžiais, be savo patvirtinančių šituos pačius žodžius realių žingsnių gyvenime. Ir toks vaikas jaučia daug daugiau, negu jaučiate jūs. Dėl to jūs ir patys nesuvoksite, iš kur jūsų vaikas žino ir jaučia, kad jūsų gyvenimas skiriasi nuo jūsų tariamų jam žodžių. Tačiau tokia dviprasmiška padėtis vaikui bus sunki našta, kaip surasti išėjimą iš tokio tėvų jam suteikto labirinto. Čia daug ką nulems jo aplinka už šeimos ribų.

Dėl to nerizikuokite savo vaikų ateitimi, net jų išlikimu, o patys, savo laisva valia, pasirinkite Tėvo meilės kelią, kuriame yra viena vienintelė Tiesa – savo vaiką auklėti Tėvo sūnumi ar dukra. Tik tokioje aplinkoje vaikas bus ugdomas trokštantis ieškoti dar didesnės tiesos, negu jis žino, eiti dar ryžtingiau, negu ėjo iki šiol, būti visiškai laisvas nuo negyvų ir varžančių laisvą valią ritualų, siekti atkakliau, negu iki šiol, gilesnio Tėvo meilės patyrimo, ir sugrąžinti ją Tėvui ir visai kūrinijai

dar nuoširdžiau per Tėvo garbinimą ir tarnavimą savo sielos broliams ir seserims.

144. Organizmą žalojantis energijos švaistymas

Bendradarbiavimas kūrinijoje yra įvairių lygių. Kuo didesnis tvarinio dvasinis patyrimas, tuo gilesnis jo atsidavimas Tėvo reikalui, visos kūrinijos šviesinimui ir tarnavimui Tėvui. Dėl to toks bendradarbiavimas gali būti tik laisva valia. Jūs turėtumėte žinoti, kad šitoje pačioje kūrinijoje yra daug įvairiausių būtybių, kurios laisvos valios neturi ir negali pasirinkti, kas joms būtų tolygu jūsų pasirinkimui tarp gėrio ir blogio, tarp Tėvo valios vykdymo ir nevykdymo, nes jos būtent ir buvo sukurtos tokios, kad atliktų tik tokias konkrečias funkcijas. Ypač tai susiję su energijos manipuliavimu įvairiuose kūrinijos padaliniuose. Pati energija nesikeičia automatiškai, kada ją iš savęs per Roją paskleidžia Tėvas. Energija kosmose įgauna įvairių formų transformaciją dėka gyvų būtybių, kurios veikia kaip tos energijos manipulatoriai. Tai ir Rojaus Jėgos Organizatoriai, ir Energijos Transformuotojai, ir Energijos Centrai, ir Energijos Reguluotojai, ir Fiziniai Kontrolieriai, ir dar kitos būtybės, kurių vienintelis veikimas per visą kūriniją atitinkamai moduluoti energetinius virpesius, kad jie būtų tinkamai pritaikomi atitinkamo kūrinijos segmento poreikiams arba net atskiro individo poreikiams atitinkamoje aplinkoje. Ir jų visą laiką veikia, kas sekundę, yra susieta vien tiktai su energijos pateikimu, atitinkančiu tos kūrinijos dalies poreikius, kurioje jie ir veikia. Ir tokia jų veikla jokiū būdu nevargina. Ir ją visada jie vykdo tobulai, nes tam ir buvo sukurti.

Jūs turite suvokti, kad per visą kūrinijos egzistavimą niekada nebuvo nė akimirksniui sutrikdytas energijos nei tiekimas, nei jos manipuliavimas. Ir toks veikimas ir ateityje bus tobulas ir nesutrikdytas per visą ateities amžinybę, ir kūrinijai toliau plečiantis. Tačiau vienintelis dalykas – tai energijos manipuliavimas, kuris visada yra tobulas net ir pačiose tolimiausiose nuo Rojaus kosmoso dalyse. Dėl to jūs turite būti tikri, kad niekada kūrinijai nepritrūks nei energijos, nei ją manipuluojančių būtybių kantrybės ir ištvermės manipuluoti energiją pagal poreikius, nes toks veikimas yra numatytas pagal Tėvo evoliucinį kūrinijos plėtimo planą, panaudojant visas tam sukurtas energijos manipuliavimo priemones. Jūs taip pat turite suvokti, kad tokie energetiniai centrai neturi jokio personalo, nes patys yra pats tas personalas ir yra patys *protingi savaime*. Jų protas yra nepranokstamas, kas susiję su jų veikla. Dėl to tokių centrų veikla, ir patys centrai kaip būtybės, pranoksta jūsų suvokimo ribas. Tačiau jūs turite žinoti, kad Tėvas parūpino visai kūrinijai tokį jos organizacijos modelį, kuris numato kiekvieną, net ir patį menkiausią niuansą, kad kūrinijos veikla nestokotų

nieto tam, kad joje esantys laisvą valią turintys tvariniai galėtų vystytis iš pačios apačios, nuo pat žemutinės energetinės pakopos, materialių mirtingųjų, iki pat išstobulintų dvasių, pasiekusių amžinybę Rojuje ir savo kelyje vis labiau ir labiau galėtų atsiduoti Tėvo valios vykdymui nenukrypdami į šalutinius kelius, kurie blaškytų dėmesį nuo pagrindinio tikslo.

Kada jūs pradodate žengimą į Amžinybės Centrą ir Šaltinį – Tėvą – tada jūs savo materialioje formoje, arba savo kūne, veikiate taip, kad tik pradodate atskirti, kas gi yra toji Tėvo valia ir kaip ją derėtų vykdyti. Ir kuo labiau imate pajauti, kad jūsų viduje, ne materialiam energetiniame apvalkale, bet jūsų mąstyme, yra kažkokia vidinė jėga, kuri jums padeda nuspręsti, laisva valia, ne prievarta, kad Tėvo valia visada yra susijusi su meile, tiesa, ir gėriu, tada jūsų apsisprendimas vis tvirtėja ir jūs pradodate vis geriau ir geriau atskirti, net ir sudėtingomis aplinkybėmis, kur yra Tėvo valios vykdymas, o kur ne. Tačiau net ir vykdydami Tėvo valią, darydami gėrį kitiems, jūs turite patys pasirūpinti savo materialiu kūnu, pasirūpinti energetiniu jo pakrovimu, arba energijos atstatymu.

Kada jūs veikiate dienos metu, tarnaudami visai kūrinijai, tada jūs turite eikvoti energiją. Jeigu jūs veikiate prieš Tėvo valią, tai jūsų energijos iškrova dar daugiau padidėja. Todėl jūs turite savo energiją atstatyti tiek maistu, tiek miegu, ir net Tėvo garbinimu ir malda. Ir tam jūs turite paskirti ne tik laiko, pastangų, bet, iš esmės, ir visą savo gyvenimą, nes be tokio energijos atstatymo jūs egzistuoti nebegalėtumėte. Todėl jūsų, iš esmės, visos pastangos ir yra nukreiptos vien tik į savosios energijos atstatymo priemones, ir visiškai užmirštate patį Energijos Šaltinį – Tėvą. Jūsų visa energija yra eikvojama tam, kad uždirbtumėte kuo daugiau pinigų, kuriuos paskirtumėte skanesniam maistui, geresniam būstui, didesniam kūno miegojimo komfortui, įvairesnei maisto gaminimo įrangai, įvairiems pobūviams stresui nuimti, kelionėms atostogaujant, vaistams ligai ištikus, sanatorijoms nuovargiui kamuojant. Visam tam jūs skiriate savo gyvenimą. Juk tai ir sudaro jūsų iššvaistytos energijos atstatymo priemones. Ir tam jūs pašvenčiate savo gyvenimą ir lygiai tą patį daryti mokote savo vaikus ir visą kartą.

O kada jūs gyvenate? Jūs visą laiką veikiate streso sąlygomis, kuris dar labiau eikvoja jūsų gyvybinę energiją. Tokiomis sąlygomis ne tik neįmanoma gyventi, bet ir jokiū būdu neįmanoma net palaikyti ir tos gyvybinės energijos, kuri jums yra suteikiama iš aukščiau, pusiausvyrą. Kad ir kiek tam jūs paskirsite pinigų, laiko, pastangų, vis tiek energijos pusiausvyros neatstatysite, nes jūs tiesiog nemokate to daryti ir manote, kad už jus tą padarys miestuose stovintys puikiai įrengti namai, minkštose lovose patogus kūnui miegas, turtingas ir brangus maistas, prabangūs pobūviai, ir tolimos kelionės. Savo energetiniam balansui atstatyti kūnui reikia būtent kuo mažiau tokio apkrovimo, kurį jūs ir suteikiate mėginami savo prarastą energiją atstatyti. Jūs negalite savo kūno prievartauti

nuolat ir nejausti jokių neigiamų pasekmių. Dabartinis jūsų gyvenimo ir stilius, ir ritmas yra ne jums suteiktos gyvybinės energijos pusiausvyros atstatymas, bet jos papildomas ne eikvojimas, bet akivaizdus švaistymas. Ir tą skaudžią pasekmę jūs matote savo akimis – ligoninės perpildytos, žmonės nusiminę dėl savo gyvenimo aplinkos, nes aplinkai tiek daug neišspręstų problemų, tokių kaip nusikalstamumas, korupcija, prievarta, žmonių išnaudojimas, prasta ekologinė padėtis, jaunimo, šeimos, visuomenės, žmonijos krizė, bet nėra nė vieno siūlomo modelio, kuris realiai pasiūlytų sprendimo kelius visoms negerovėms šalinti. Jokie modeliai netinka – nei švediškas socializmas, nei amerikietiškas kapitalizmas, nei rusiškas komunizmas, nei globalizmas, nei sąjungos, nei imperijos, nei individuali izoliacija. Viskas statoma kaip kortų namelis, be jokio pagrindo. Dėl to jis ir griūna, nes visas jūsų dabartinis gyvenimas nenumato būdų, kaip atstatyti jūsų materialaus kūno švaistomą energijos pusiausvyrą.

145. Išmintingas energijos panaudojimas ir jos pusiausvyros atstatymas

Būdas yra vienintelis – įtikėjimas į Tėvą ir Jo paties suradimas savo viduje. Tada harmonizuosis kiekvieno iš jūsų ryšys ne tik su savo aukštesniuoju ir tikroju aš, bet taip pat ir su aplinka, su visa kūrinija, ir užsimegs gyvas ryšys su pačiu Tėvu. O tada pasikeis požiūris į tai, kaip jums reikia ne atstatyti iššvaistytą energiją, bet kaip ją prasmingai eikvoti visumos labui, o jos atstatymo kelias yra pats paprasčiausias, ramus miegas ant kieto pagrindo ir paprastas maistas iš daržovių, vaisių, javų grūdų, žirnių, pupų, paprastas vanduo ir žolelių arbata. Tai labai pigus maistas ir jo nereikia daug. Ir svarbiausia, kad jūsų gyvenšana pasikeis, o tai leis jums iš tikrųjų atsisakyti žalingų įpročių, kurie jums brangiai kainuoja ne tik energijos švaistymo požiūriu, bet ir finansų požiūriu. Jums nebereikės mokėti už vaistus, nes nustosite sirgti. Nebereikės važiuoti į sanatorijas, nes jūsų visas gyvenimas taps sanatorija. Jūs nebepatirsite streso ir depresijos, nerimo ir įtampos, o tuo pačiu nebeeikvosite visiškai tuščiai nei energijos, nei laiko.

Tačiau net ir esant tokioms sąlygoms jūs dar turėsite pasirūpinti energijos atstatymo priemonėmis – maistu ir miegu. Bet tam skirsite vis mažiau laiko ir minčių. Ateis laikas, kada vis daugiau ir daugiau jūsų sielos brolių ir sesių palaišys gyvą ryšį su Tėvu, su manimi, kad jie galės savo energiją atstatyti tiesiai iš energetinių grandinių be jokio materialaus maisto. Tada tokių jūsų sielos brolių ir sesių gyvenimas bus dar labiau nukreiptas į Tėvo valios vykdymą per meilės ir gėrio skleidimą aplinkai. Jūs turite suvokti, kad su Tėvu yra viskas įmanoma realiai. Tai nėra fantazija ar neprieinama svajonė. Tai daugelio ateitis dar esant

materialiu pavidalu.

Tačiau po prisikėlimo iš materialios mirties miego, kada Energijos Reguluotojų, Morontinės Energijos Prižiūrėtojų, ir kitų dvasinių būtybių bus jums parengtas naujas kūnas nebeturintis jums tiek daug kančios kėlusio materialaus pavidalo, tada jūsų energijos atstatymo priemonės taps tokios, kad jus vargins taip pat daug mažiau negu jus vargina dabartiniame jūsų gyvenime. Jūs maitinsitės tokiu maistu, kuris nebeturi materialaus pavidalo. Ir patį maistą jūs gausite visiškai parengtą Morontinės Energijos Prižiūrėtojų dispozicijoje veikiančių jų Pagalbininkų, kurių pagrindinė veiklos sfera Morontinės Energijos Prižiūrėtojų energijos manipuliavimą paversti prieinamą kiekvienos individualios sielos kūno-formos išėikvotos energijos atstatymui. Patiems jums tokiu maistu rūpintis neberekės. Jūsų visas dėmesys bus nukreiptas į savojo tikrojo aš pilnesnį atskleidimą ir tarnavimą taip, kad jūsų tikrasis aš vis labiau ir giliau suvoktų savojo aš ryšį su Tėvu ir visa Jo šeima-kūrinija. Dėl to visi kiti antraeiliai dalykai, kurie neturi nieko bendro su savojo aš vystymu, kad jis vis labiau panašėtų į Tėvą, nėra užkraunami tvariniui. Tam yra kiti savo funkcijas atliekantys tvariniai.

Net ir dabartiniame savo pasaulyje, jūs nešvaistytumėte tiek energijos ir pastangų, jeigu gyventumėte kaip Tėvą atradusių savo viduje vaikų darni žmonijos šeima. Vien tik dėl to, kad jūs šitaip negyvenate, tai jums ir atrodo, kad kiekvienas turi pats pasirūpinti savo aplinka ir maistu. Dėl to ir pradodate lenktyniauti vienas su kitu, o tada ir kenkti visokiais būdais, kad tik pralenktumėte vienas kitą. Jūsų gyvenimas yra iškreiptas ir vargingas egzistavimas nuolatinio nerimo ir streso sąlygomis, kurios savaime jau iš jūsų siurbia energiją, kuri numatyta jūsų tikrojo aš atskleidimui per meilės ir gėrio tarnavimą tiesoje su Tėvu. Tiek, kiek šito jūs nedarote, tiek jūs savo energiją švaistote tuščiai. Tai lygiai tas pats, kad jūsų mašina buksuotų vietoje ir išėikvotų savo visą degalų atsargą, o nuo perkaitimo, dėl blogo aušinimo, dar perkaistų ir jos variklis. Degalų nebėra, variklis perkaito ir sugedo, o jūs taip ir nepajudėjote iš vietos. Toks yra jūsų dabartinis jus taip varginantis egzistavimas, kuris mums kelia tokį skausmą, kada mes matome, jog tereikia jums atsigręžti į savo vidų, atrasti Tėvą, ir pati giliausiai įklimpusi ir buksuojanti mašina bus per akimirką ištempta ant nuostabaus ir tvirto kelio.

Dėl to daugeliui iš jūsų, kurie būsite prikelti iš materialios mirties miego, energijos atstatymo priemonės, ir dar nereikalaujančios iš jūsų jokių asmeninių pastangų, atrodys jau kaip Rojus, kuriame nebegali būti nieko geriau, kada jūs vis labiau prisiminsite savo nuolatinę kovą šitame pasaulyje.

Kiekvienas aukštesnis jūsų savojo aš atsiskleidimo laiptelis numato ir jūsų sielos formos atitinkamą energetinį suderinimą ir dėl to jo energijos atstatymo formos irgi subtilės. Nors jūs ir turėsite maitintis morontiniu maistu, panašiai kaip ir dabar, tačiau jūsų maisto pavidalas taip pat keisis ir vis labiau artės prie

tokio, kad jo poreikis vis mažės, o intervalai tarp maitinimosi vis ilgės, tuo tarpu energijos kiekis vis didės, kol galų gale tapę amžinosiomis dvasiomis jūs visas išsekvotos per tarnavimą energijos atstatymas vyks nebe maisto dėka, bet tiesiogiai iš energetinių grandinių.

Kada tik jūs būsite pažadinti, morontinis maistas jums pasirodys labai gaivus, kvapnus, ir energetiškai labai pakraunantis, kad savyje pajusite energijos antplūdį. Tačiau tai bus ne tik dėl paties maisto, bet taip pat ir dėl visiškai kitokio poilsio ir miego. Jo kokybė visiškai neprimins jūsų dabartinio miego, kaip ir trukmė bus daug mažesnė. Jeigu dabar jūs esate įpratę miegoti nakties metu po aštuonias valandas ar net kai kurie ir ilgiau, tai sielos pavidalu jau nuo pat pradžių jums užteks dvigubai trumpesnio laiko, tuo tarpu pats miego gilumas suteiks tokį energijos atstatymą, kuris daug kartų pranoks jūsų dabartinį neramų ir sapnų iškraipomą energijos atstatymą miego metu.

Su kiekviena nauja sielos morontinės formos pakopa intervalas tarp miego ilgės, kol galų gale tapę amžinosiomis dvasiomis jūs nebejausite jokio poreikio miegoti iš viso per visą amžinybę. Dabar tokios mintys jums nėra suvokiamos. Tačiau, kada ir jūs patys patirsite, kokia yra atgaiva ryšys su Tėvu ir tarnavimas, koks yra tobulas energijos atstatymas iš energijos grandinių, tada patys suvoksite, koks yra Tėvo tobulas sumanymas iš materialaus tvarinio, kuris be perstojo vien tik ir rūpinasi savosios iššvaistytos energijos atstatymu, kada iš viso netarnauja Kūrėjui, o veikia vien tik savo savanaudiškam aš, ir, per vidinę meilę, po materialaus kūno išsekvotos energijos ir patirtos mirties, tas pats aš vis tiek yra pažadinamas ir jam suteikiama aukštesnio energetinio virpesio forma, ir jis vis vystomas, vystantis vidiniam tos pačios formos gyventojui, vis labiau ir labiau atsiskleidžiant tam aš, kad jis net susilieja su Tėvo dvasia ir tampa viena asmenybe su paties Tėvo dalele, tampa net amžinąja dvasia, kaip amžinas yra ir pats Tėvas, tada jūsų susižavėjimas Tėvo evoliuciniu kūrinijos vystymo planu dar labiau didės.

Tačiau net ir tai bus tik pradžia, nes Tėvas jus stebins, kaip ir visa kūrinija, per jūsų visą kelią į Rojų. Ir dėl to jūs nepaliausite žavėtis Jo fantazija ir originalumu. O tas susižavėjimas Tėvu, gimdys jumyse dar didesnę troškimą atsiduoti Tėvui ir mylėti Jį dar labiau.

Ir pradžių tam galite padaryti jau šiandien ir būdami dar šitame pasaulyje.

146. Išmintis iš Tėvo suteikiama tam, kad žvelgtumėte toliau

Dar būdamas paauglys, kada buvau žmogiškuoju pavidalu jūsų pasaulyje, aš patyriau didelį nusivylimą, kada į mane kreipėsi Judėjos žydų delegacija, ragindama mane prisijungti prie nacionalinio judėjimo, kuris tuo metu formavosi

ir turėjo tikslą parengti jaunimą tokiems veiksams, kurie baigtųsi išsivadavimu iš Romos imperijos pagonių priespaudos. Mano nusivylimas buvo susijęs su tuo gilesniu požiūriu ir suvokimu, kad bet koks išsivaduojamasis judėjimas buvo pasmerktas pralaimėjimui. Imperija buvo perdaug galinga, kad ją būtų sugebėjusios įveikti nedidelės žydų jėgos. Ypač tokia imperija, kuri neturėjo gilesnės Dievo sampratos, dėl to jos valdžios nuostatos tikinčiųjų žydų atžvilgiu dar daugiau buvo neigiamos negu kitų imperijos netikinčių pakraščių atžvilgiu.

Ir man buvo labai skaudu, kad tokio žingsnio beprasmiškumo nesuvokė nei toji delegacija, kuri taip užsispyrusiai mane ragino prie jų prisijungti, nei tie žmonės, kurie ją atsiuntė pas mane, vien tik turėdami savo išskaičiavimus, kad patraukę mane į savo pusę, jie patrauks ir viso Nazareto ir jo apylinkių jaunimą, kuris didele dalimi bendravo tarpusavyje ir mane gerai pažinojo. Man buvo skaudu viduje, kad suaugę žmonės, dėl savo trumparegiškumo, prisidengę patriotizmo šūkais, ima priešinti jaunus žmones ir nuteikti vienus prieš kitus. Ir man atsisakius prie nacionalistų prisijungti įvyko skilimas net mano paties giminėje. Ir iš esmės tik dėl žmogaus trumparegištos politikoje, vienas giminaitis gali atsidurti priešingoje kovos barikadų pusėje negu kitas. Ir mano atsisakymas paremti nacionalistus, suskaldė net viso Nazareto jaunimą. Tokio nusivylimo man dar nebuvo tekę patirti anksčiau. Aš visada buvau įpratęs visiems suteikti laisvą valią veikti, tačiau kad ir kokia būtų kito žmogaus laisvos valios pasireiškimo išraiška, kad ir kaip nepritarčiau tokiam laisvos valios veiksmui, man niekada nekildavo noro, kad dėl to turėčiau jausti pyktį ar net susierzinimą tam žmogui.

O dabar tuoj pat pajutau, kaip tie, kurių viltys patraukti mane į savo pusę sužlugo, ėmė manęs neapkęsti, vadinti mane bailiu ir įvairiais užgaunančiais mane vardais. Tik ką buvę geri santykiai, akimirksniu, nutrūko, atšalo, susvetimėjo, nors aš niekuo nepasikeičiau, koks buvau prieš akimirką, toks ir likau po tos pačios akimirkos. Tik mano atsisakymas paklusti aktyvistams, pakeitė jų, o taip pat net ir kai kurių mano giminaičių, nuostatas mano atžvilgiu.

Šitą aš jums sakau dėl to, kad žinotumėte, jog išmintingesnis sprendimas, ir to sprendimo vykdymas, nereiškia, kad jūs visada susilauksite pritarimo tokiam savo žingsniui iš visų. Jūs turite suvokti, kad žmonės yra nevienodai suprantantys ir giliai mąstantys. Dėl to tie, kurie jūsų veiksmų nesuvoks ir jiems nepritar, jie stengsis ir kitus savo aplinkos žmones nuteikti prieš jus. Ir tą darys nesiskaitydami su jokiais priemonėmis. Jus juodins, šmeiž, lies visoki įmanomą purvą, kad tik jūsų žengimą pirmyn sustabdytų. Jūs turite žinoti, kad tokioje dvasinės tamsos aplinkoje, kuri vyrauja dabar jūsų planetoje, lygiai taip, kokia ji vyravo ir mano laikais, kada buvau tarp jūsų, žmonės negali atleisti vieni kitiems ir labai greitai įsižeidžia. Tai grynai gyvulinis bruožas – valdyti jėga, nesvarbu ar ji būtų fizinė jėga, politinė jėga, ar pinigų jėga. Bet dabar jus valdo ne išmintis ir atsidavimas

Tėvui su meile ir gailestingumu tarnaujant vieni kitiems, o gyvulinis instinktas viešpatauti kitų atžvilgiu, pradedant kiekviena politine partija, kolektyvu, valstybe, ir baigiant valstybių sąjunga ar bet kokia kita didesne struktūra.

Todėl jūs turite pasiręgti, dvasiškai atsiduodami Tėvo vedimui iš vidaus ir Jo perteikiamai išminčiai, kad ja ir vadovautumėtės dėl to, kad galėtumėte ne tik atsilaikyti prieš jūsų būsimą puolimą iš įvairiausių pusių, net iš jūsų draugų pusės, bet ir dėl to, kad dar labiau sustiprintumėte savo įtikėjimą ir žingsnio tvirtumą savo dvasiniame kelyje.

Jūs turite žinoti, jog aš būdamas žmogiškuoju pavidalu, dar būdamas paauglys, žinojau, kad visus klausimus ir problemas galima išspręsti tik taikiai ir per įtikėjimą į Tėvą. Ir toks kelias yra suvokiamas tik tiems, kurie atsiduoda Tėvui ir tuo pačiu gauna Jo išmintingus mokymus, kurių dėka ir suvokiau, kad ir nacionalistinis judėjimas yra pasmerktas, kad jis atves tik į pralaimėjimą ir dideles kančias. Todėl gilesnis suvokimas leido man ir neprisidėti prie paties judėjimo, nors mano žingsnis ir suskaldė Nazareto jaunimą. Bet aš negalėjau pasielgti kitaip.

147. Šviesa patiria tamsos pasipriešinimą

Ir jums, taip pat, dvasiniame kelyje atsivers didesnis suvokimas ir tada matysite daug giliau visą aplinką. O dėl gilesnio matymo pradėsite elgtis nebe taip, kaip elgiasi aplinkiniai. Ir elgsitės šitaip ne dėl to, kad norėtumėte save išaukštinti ar paerzinti aplinkinius, bet dėl to, kad jums tokia gyvensena taps vienintelė natūrali, bet aplinkiniams ji bus nesuprantama ir dėl to kelianti jų susierzinimą. Juk ir jūs turite tokį pasakymą, kaip „balta varna“. Ji lygiai tokia pati varna, tačiau vien dėl to, kad kitokia jos spalva, ji yra pastebima ir dėl to nemėgstama.

Tą jums sakau dabar, kad žinotumėte, jog šitame šviesos kelyje jūsų laukia ne tik palaima, bet ir pasipriešinimas tų, kurie visokiais būdais stengsis šitą pačią Tėvo teikiamą palaimą iš jūsų atimti ir grasins su jumis susidoroti, kad tik sugrąžintų jus į tokių, kaip jie varnų būrį, kuriame jūs turėtumėte būti pilka ir niekuo nuo kitų nesiskirianti varna.

Tėvas veda visus ir kiekvieną. Ir veda vienodai. Tik nevisi Jo vedimą pajunta. Bet pajutę, tikrai nebegali toliau gyventi taip, kaip gyveno. Jie nebenori gyventi tamsoje, kada, nors akimirkai, pajuto šviesos ir laisvės nuo ritualinių suvaržymų skonį, kada patyrė paties Tėvo gyvą meilę, tikrai nebenori sugrįžti į buvusios įtampos ir neapibrėžtumo aplinką. Priešingai, jie nori tai aplinkai dalinti tai, ką patiria jie. Todėl toks šviesos dalinimas, ir dar su meile ir atsidavimu, ir pradeda erzinti kitus, kurie dar nėra patys pamilę ir atsidavę gėriui, kuriuos dar

valdo gyvulinis ir žemasis savo aš. Todėl jūs turite žinoti, kad susidursite su tokia galinga pasipriešinimo banga proporcingai savo veiksams. Kuo toliau žengsite dvasiniu keliu į gelmę, tuo labiau tolsite nuo tamsios aplinkos, tuo mažiau tamsi aplinka jus supras ir tuo labiau puls.

Tam, kad šitą jūsų puolimą galėtumėte sumažinti, jums būtinas gyvas ryšys su Tėvu, gyvas bendravimas ir pasikalbėjimas su Juo, kad gautumėte iš Tėvo pamokymus, kaip išmintingai pasielgti kiekvienoje situacijoje, kada jūsų protas gali padiktuoti tokius sprendimus, kai jūsų aplinka dar labiau sukils prieš jus. Atsiminkit, kad Tėvas myli vienodai ir jus, atradusius Jį savo viduje, ir jus puolančius jūsų sielos brolius ir seses, kad ir kokie jie būtų aršūs ir pikti jūsų atžvilgiu. Dėl to tik Tėvo patarimas padės jums kuo mažiau konfliktuoti su mažiau dvasiniu keliu į priekį pažengusiais. Po kurio laiko jūs ir patys pajausite šitiems pykstantiems savo broliams ir sesėms ir meilę, ir gailingumą. Ir jūsų požiūris į juos pasikeis tiek, kad jūsų veiksmai švelnės ir kels mažesnę nepasitenkinimą jūsų sielos broliams ir sesėms.

Tai ir bus naujas jūsų patyrimas, kuris jums patvirtins, kad kitų pakeisti jūs negalite niekaip kitaip, tik savo meilės ir gailingumo tarnavimu visiems vienodai. Jūs galite keisti tiesiogiai tik save patį, savo didesniu atsidavimu Tėvui. Tą aš irgi dariau būdamas žmogiškuoju pavidalu. Mano aplinka man buvo labai nepalanki ir mane stengėsi gniuždyti ir suspausti į tokius tradicijos ir ritualo rėmus, kurie man trukdė pajauti gyvą ryšį su gyvu Tėvu. Dėl to aš nesipriešinau tiems ritualams, bet išeidavau vienas pabendrauti su Tėvu savo žodžiais, savomis mintimis, taip, kaip man atrodė, galima bendrauti su gyvu savo žemiškuoju tėvu. Ir aš kalbėdavausi su Juo kasdien ir labai daug. Ir tik po kurio laiko pradėjau patirti, kad mano mintys yra praplečiamos tiek, kad jutau, jog tai visiškai nebe mano buvusios mintys, jog tai daug tyresnės ir skaistesnės mintys. O kada dar pajutau ir meilės bangas savyje, tada ir pradėjau suvokti, kad Tėvas man kalba.

Tėvas sako taip, kad Jį išgirstų kiekvienas šito nuoširdžiai trokštantis ir siekiantis. Ir būtent šitas ryšys su Tėvu keitė mane. Darė mane iš nutrūktgalvio vaikėzo į guvų, bet giliau žvelgiantį vaikinuką, kuris pradėjo pastebėti net ir tokius veiksmus, kurių dar neatliko mano aplinkos draugai, bet kuriuos atliks po akimirkos. Aš pradėjau jausti truputį į priekį. Ir tą pojūtį vystė ryšys su Tėvu, nes leido pažvelgti į žmonių veiksmus į priekį tik dėl to, kad pradėjau giliau matyti žmonių charakterio savybes. O giliau pažindamas žmogaus charakterį, jau gali matyti ir to žmogaus veiksma, kurio jis dar neatliko, bet labai greitai atliks.

Šitą patį patirsite ir jūs. Tik bendraukite su Tėvu, ir tada pamatysite tokį aplinkos giluminį paveikslą, kokio iki tol nematėte. Matysite tarsi žmogaus vidų. Matysite kito žmogaus vidų tiek, kad galėsite, nesuklydę, pasakyti, kada jis bijo, kada yra sunerimęs, kada yra įsitempęs, kada jaučia ramybę ir palaimą

viduje. Ir tą matysite net neužkalbinę paties žmogaus, net tokio žmogaus, kurio niekada anksčiau nebuvo matę. Tokia giluminė žmonių charakterio išvalga, kurią suteikia ryšys su Tėvu, jums ir leis geriau bendrauti su aplinka, kuri nėra palanki jums. Tada daug geriau jausite, kiek tokioje aplinkoje jūs galite atverti žinių apie Tėvą, kiek jūs galite būti išgirstas ir suprastas toje tamsioje aplinkoje esančių nuoširdžių ir ieškančių Tėvo ir Jo meilės žmonių.

Aplinka nėra vienalytė. Tamsiame fone visada surasite šviesos taškelius. Štai tiems taškeliams ir pašviesite savo spindulėliu, kad negyvą šviesos taškelį išjudintumėte iš sąstingio, kad jam parodytumėte ieškojimo kryptį į jo paties vidų. O kad galėtumėte greičiau užmegzti tarpusavio ryšį, jums ir reikalingas gilesnis ir skvarbesnis to žmogaus charakterio matymas. Nėra, net ir dvasiniame kelyje, vien tik pergalių ir laimėjimų.

Viena, ką jums, kiekvienam, Tėvas garantuoja, tai vis naują ir naują patyrimą ir palaimą. Tuo tarpu jums asmeniškai vykdant Tėvo valią, jūs negalėsite paveikti kito valios niekaip kitaip, tik savo nuoširdumu ir meilės veiksmu per tarnavimą. Tačiau ne visada tas duos jums norimų vaisių, nes kad ir kiek matytumėte žmogaus charakterį tuo metu, jūs turite žinoti, kad net ir tvirčiausias, ryžtingiausias charakteris žmogiškuose reikaluose gali visiškai išskysti dieviškuose reikaluose, ir ten, kur reikalingas ryžtas ir drąsa veiksmui, gali tapti bailus ir neveiklus, ir ten, kur reikia šviesinti, ir labai tyliai vienam, save patį.

Todėl nenusivilkite, kada su tokiu entuziazmu jūsų besiklausantis žmogus, ir jums atrodantis kaip tik toks, kuris taip pat galėtų ryžtingai prisidėti prie šviesos savojo spindulio paskleidimo, netrukus pats susigūš nuo tokios šviesos ir atsitrauks į ten, kur ji nėra tokia gyva ir jį akinanti, kur yra paprastesnis ritualas ir bendravimas jau gerai suprantamais būdais net ir su Dievu.

Dvasinis kelias yra vien tik laimėjimų kelias kiekvienam juo žengiančiam tik *asmenine* prasme. Kad ir kokį skausmingą patyrimą jūs sukaupiate, vis tiek jis jus, kiekvieną asmeniškai, *ugdo*. Ir tą jūs turite labai giliai suvokti. Net nuo jūsų nusigręžę jūsų pačių draugai ar giminės, net patys artimiausi, jus *ugdo* ir jums suteikia galimybę įveikti vis naujas dvasinių kalnų viršūnes. Dvasiniame kelyje pralaimėjimų nebūna. Yra vien tik patyrimo kaupimas. Ir nebūtinai viršūnės įveikimą sudaro malonaus patyrimo kaupimas. Išdavystės patyrimas ir dar didesnis po jos atsidavimas dvasinei tarnystei – meilei ir gėriui – taip pat yra dvasinės viršūnės įveikimas. Ir vienas iš prasmingiausių, formuojant jus, kiekvieną, kaip ištikimą Tėvo sūnų ar dukrą.

Lengva tarnauti ten, kur tokių ištikimų Tėvo vaikų yra daug. Tačiau reikalauja didelės ištikimybės Tėvui tarnauti su meile ir gailestingumu ten, kur kiti tarnauti trukdo, šmeižia, juodina. Ir tarnauti tyliai vienam. Tačiau dar sunkiau tarnauti dar atkakliau tada, kada jus išduoda ir palieka, nusigręžia ir dar juodina jūsų buvę ben-

dražygiai. Tai pati aukščiausia savojo aš augimo patikrinimo forma – ištikimybė.

148. Mąstymo virpesiai

Mano gyvenimas žmogiškuoju pavidalu buvo, ir yra, skirtas jums pademonstruoti, kad net ir žmogaus pavidalu Tėvo sūnus gali pasiekti pergalę prieš savo egoistinį ir žemesnįjį aš, kada žmogus užmezga dvasinį gyvą ryšį su Tėvu. Būtent Tėvo dvasia, kuri gyveno ir mano viduje, kaip ji gyvena ir jūsų viduje, vedė mane per visus sukrėtimus taip, kad aš nejučiau tokios baimės, kokią būčiau jautęs, jeigu nebūčiau palaikęs šito gyvo ryšio su Tėvu. Jūs turėtumėte suvokti, o vėliau ir patys patirti, kad toks gyvas ryšys su Tėvu pakeičia mirtingojo sampratą apie savo fizinį kūną, kaip apie vienintelį kūną savajam aš egzistuoti.

Kada šitoks suvokimas apima kiekvieną smegenų ląstelę, kada toks suvokimas visiškai įsigali smegenyse, o iš tikrųjų įgauna viso žmogiškojo mąstymo kamuolinį ir pilnavidurį pavidalą, tada žmogus suvokia, kad šito kūno praradimas visiškai nieko nereiškia pačiam vidiniam aš. Jis jau puikiai *žino, ne tik suvokia, kad po fizinio kūno mirties prisikėlimas bus*. Nors patyrimo dar nėra, tačiau žinojimas yra toks tvirtas, kad jis ribojasi su pačiu patyrimu.

Kada aš sakau, kad mąstymas įgauna kamuolinį ir pilnavidurį pavidalą, tai noriu jums pavaizduoti, kad pats mąstymo procesas yra kaip atitinkamas energetinis pavidalas, kuris apima banginius reiškinius, kuriuos sukelia smegenų veikla. Ir smegenų veikla yra ne ištisinė pulsuojanti linija, kaip ją fiksuoja jūsų materialūs prietaisai, bet turi projekcinį pavidalą. Jis panašus į kamuolinį debesį, kuris turi ne tik išorinį pavidalą, bet ir vidinį. Ir kuo aktyvesnis smegenų veikimas, tuo tankesnis kamuolinio debesies vidus, nes jame energetiniai virpesiai keičiasi tiek dažniu, tiek tankumu. O kiekvienas dažnis turi savo atspalvį ir dėl to jūsų mąstymas ir išreiškia įvairiaspalvį kamuolinį pilnavidurį debesį. Jeigu jūs pamatytumėte savo pačių smegenų energetinį veikimą, jis ir būtų panašus į pulsuojantį kamuolinį pilnavidurį debesį. Jeigu galėtumėte matyti tuos virpesius, tai pagal jų atspalvius jau pažintumėte žmogaus dvasinį lygį, nors su žmogumi nebūtumėte dar kalbėję. Dėl to kūrinyje nuo labiau išvystyto matymo pasislėpti negali niekas. Todėl nebetenka prasmės ir pats minties slėpimas, kokį naudojate jūs čia, savo planetoje, kada pradodate meluoti vieni kitiems.

Melavimu jūs suardote visą savo mąstymo pilnavidurio debesies struktūrą. Jūs imate ją raižyti kaip peiliu, net patys nesusimąstydami, kad šitaip kenkiate *sau*. Jūs sujaukiate savo visus energetinius virpesius smegenyse, o dėl tokio nedarnaus smegenų veikimo, šituos pažeistus impulsus smegenys pasiunčia absoliučiai visais nervų kanalais, ir į tuos pačius iškraipytus nervinius impulsus

sureaguoja kiekviena ląstelė. Dėl to ji ima patirti stresą ir nebežino, kaip jai veikti toliau, nes ji nėra sukurta, kad veiktų streso sąlygomis. Tada įsijungia ląstelės gynybinė-apsauginė funkcija. Ji pradeda lėtinti savo veikimą, kad apsisaugotų nuo padidinto iškreipto impulso ją pasiekusio gyvais nervų kanalais. Šioji reakcija negali trukti ilgą laiką nepakeisdama pačios ląstelės, kuri numatyta, kad veiktų normaliomis sąlygomis. Dėl to bet koks melas, sukuria papildomą stresą kiekvienai gyvai ląstelei, nors šito poveikio dar ilgai gali nepajausiti žmogus. Žmogaus organizmas, kaip visuma, yra perdaug didžiulis, kad pajautų tą patį akimirksnį fizinį skausmą ir kurio nors organo pokyčius vos tik sumelavus.

Ląstelės tokią nenormalią reakciją pajunta savu lygiu, tuo tarpu visas organizmas pajaus po ilgo laiko, kada pačios ląstelės bus savo veiklą tiek pakeitusios, kad žmogaus organai nebegalės atlikti jiems numatytų funkcijų ir pradės sutrikti normali organizmo veikla. Tuomet pajaus ir žmogus, kada skausmas pradeda trukdyti jam normaliai gyventi.

Jūs tokių nenormalių organizmo veikimą pavadinate liga. Tačiau iš esmės, tai yra sutrikdytas jūsų smegenų mąstymo kamuolinis, įvairiaspalvis, pilnaviduris debesis. Kad surastumėte savo vadinamos ligos priežastį, jūs turite atidaryti savo mąstymo „kompiuterio“ programą ir pamėginti sureguliuoti ją taip, kaip yra numatęs jos normalų ir sklandų veikimą Programuotojas – Tėvas. Tada normaliai veiks ir visos jūsų organizmo atskiros į programos impulsus reaguojančios dalys.

O kad programa veiktų normaliai visą laiką, būtina jūsų kompiuterio smegenims – jūsų mąstymui – visą laiką laikytis Programuotojo – jūsų programos Sukūrėjo-Tėvo – nurodytų taisyklių: palaikyti gyvą ryšį su jūsų programos Šaltiniu, kad neįvyktų gedimų pačioje programoje jums mėginant nuo jos nukrypti ir net ją naikinti mėginant įvesti savus pataisymus.

Šitą aš jums sakau tam, kad susimąstytumėte, jog bet koks neigiamas žingsnis, kurį jūs žengiate sąmoningai, apmąstę, nesvarbu koks menkas jis pasirodytų jūsų akims, vis tiek turi poveikio jūsų pačių organizmui. Jūs jau pradėdate suvokti, kad net cigaretė, alkoholis, narkotikai turi neigiamos įtakos jūsų organizmui. Nors šitą neigiamą poveikį pajausite skausmo išraiška ne iš karto. Gali praeiti daug metų nuo pirmosios cigaretės ar kitokio išorinio stimulatoriaus. Tačiau bet koks rūkymas, narkotikų ar alkoholio vartojimas liudija, kad tokio žmogaus smegenų veikla yra iškreipta ir jis nori tą iškreiptą programą atstatyti, nes jam ji kelia nepatogumą. Tačiau kaip atstatyti nežino, dėl to griebiasi šalutinių išorinių priemonių – cigaretės, alkoholio, narkotikų – ar pasireiškiančių kitomis vidinėmis priemonėmis, tokiomis, kaip agresija kitų atžvilgiu, pyktis net be matomos ir akivaizdžios priežasties, kerštas, ir panašios neigiamos emocijos. Visa tai kuriam laikui apramina iškreiptą mąstymą, tačiau šituos pačius gyvus neuronų pernešamus iškreiptus smegenų mąstymo programos impulsus kiekviena gyva

ląstelė pajunta. Ir lygiai taip ginasi, kaip ginasi puolamas nekaltai žmogus. Jis susigūžia ir laukia, kol toks puolimas praeis. Jeigu žmogus taip pat nėra panašaus mąstymo, kaip ir puolantysis. Panašaus mąstymo žmogus akimirksniu reaguoja į agresiją dar didesne agresija. Ir jo ląstelės taip pat reaguoja susitraukdamos. Jos nėra pačios agresyvios. Tačiau gyvulinės smegenys ir gyvulinis mąstymas vis tiek siunčia agresyvius impulsus ir viso organizmo ląstelės tiesiogine prasme išprievartauja, kad jos pradėtų veikti ekstremaliu režimu. Toks ekstremalus režimas išsekina ląstelę, kad ji negali veikti prievartos ir streso sąlygomis ilgą laiką. Dėl to jos veikimą gali dar šiek tiek pratęsti narkotizuota aplinka, kada smegenys ne tik nebesuvokia savo siunčiamų nervinių-energetinių signalų ląstelėms, bet ir pačios ląstelės, panaudodamos paskutinius resursus, padaro viską, kad tik smegenų pasiųstus signalus įvykdytų, kiek dar turi savyje sukauptos energijos. Tačiau jos negali padaryti daugiau negu gali. Dėl to ištinka mirtis nuo narkotikų perdozavimo, nuo per didelio alkoholio kiekio, nuo per daug intensyvaus rūkymo, nuo per didelio streso.

Kada tokie smegenų impulsų iškraipymai yra sukeliama ne taip intensyviai, tada per ilgą laiką sutrinka įvairių organų normalus veikimas, nors ląstelių lygiu toks prievartavimas buvo pajauštas nuo pirmos cigaretės ar nuo pirmos taurelės alkoholio. Nepaisant to, kad žmogus ir toliau gyvena, net ir nejausdamas didelio skausmo, tačiau jo smegenų veikla yra transformuota ir užsiima visiškai ne tuo, kam jos ir yra skirtos.

149. Žmogui smegenys suteiktos tam, kad jis augtų, o ne degraduotų

Žmogui smegenys yra skirtos ne tam, kad save žalotų ir sukeltų sau skausmą, o tuo pačiu taptų didžiule problema aplinkiniams. Žmogaus smegenys yra vienintelės iš visų planetoje egzistuojančių gyvų tvarinių smegenų, kurios yra numatytos tam, kad save vystytų į aukštesnį lygį. Joks planetos gyvūnas šito padaryti negali. Jokia beždžionė, joks dramblys, krokodilas ar liūtas negali savojo egzistavimo pabaigoje palikti geresnio gyvenimo savo palikuonims. Tą padaryti turi tik žmogus, nes jo smegenys yra vienintelės, tarp visų materialių planetos tvarinių, kūrybingos. Jos suvokia kūrybos procesą ir prasmę. Lygiai taip jos suvokia ir griovimo pasekmes. Dėl to vien tik žmogus gali nugyventi visiškai nepanašų gyvenimą į visų kitų gyvūnų gyvenimą tuo, kad paliktų geresnę aplinką kitoms kartoms gyventi, kad jos šitą kūrybą tęstų ir dar kitoms kartoms paliktų dar geresnę aplinką.

O tam, kad šitaip vystytųsi jūsų gyvenimo aplinka, būtina, kad jūsų mąstymo kamuolinis debesis visą laiką intensyvėtų aukšto dažnio virpesiais, kad jie

vis tankėtų šitame mąstymo debesyje, jog galų gale jie įsiviešpatautų iki galo. Tik tada jūsų smegenys siųs vien tik tokius skaidrius be jokio streso impulsus, kad kiekviena ląstelė ir gaus tokią savo veiklos aplinką, kuri neturės jokių stresų, jokio pašalinio poveikio, kuris dabar ją taip nualina ir prievartauja. Tada, visa smegenų veikla dirbs harmoningai ir be jokių dirbtinės įtampos dirgiklių, kurie dabar jūsų suvokimu vadinami priešingai, įtampos sumažintojais.

Bet kokia narkotizuojanti priemonė – tabakas, alkoholis, narkotikai, cheminiai dopingo preparatai – yra ne įtampos atpalaidavimo priemonė, bet priešingai, papildomas stresas tiek smegenims, tiek kiekvienai fizinio kūno ląstelei.

Pavartoję tokias dirbtinas priemones jūs apsiraminatė ne dėl to, kad nuėmėtė stresą, bet dėl to, kad apsvaiginotė smegenis, ir jos nebegali normaliai reaguoti į aplinką, kad reikiamu metu įjungtų apsaugos priemones ir jūs tiesiog nustotumėtė dirbė, o imtumėtė ilsėtis, arba, jeigu tai streso akimirkos, pradėtumėtė bendrauti su Tėvu, kad tos akimirkos įtampą Jis nuimtų nuo jūsų, tiesiog kaip dulkių siurblys susiurbia visus nešvarumus, taip Tėvas iš jūsų smegenų susiurbia joms per sunkų stresą.

Tuo tarpu, kada jūsų smegenys yra apsvaigusios ir nebegali suvokti ir realiai įvertinti visos aplinkos ir jos poveikio, jos ir toliau tęsia sau pačioms, ir visam organizmui, kenksmingą veiklą, tuo pačiu prievartaudamos tiek save, tiek ir visą organizmą, kurį jos ir valdo. Ir vien tik dėl to, kada situacija praeina, jūs jaučiate išsekimą, blogą nuotaiką, ir net fizinius skausmus, nes jūs fiziškai prievartavote patys save. Ir labai dažnai jūs imate patys sau priekaištauti, kad elgiatės neprotingai. Ir save nuraminatė, kad ir kiti taip pat elgiasi, dėl to toks elgesys yra normalus.

Save nuraminti jūs galite sugalvoti labai daug įvairių neišmintingų paaiškinimų, tačiau nuo to organizmo reakcija nepasikeis. Jeigu jį ir toliau šitokiais būdais prievartausite, tai vis tiek įvyks nepageidautinos pasekmės. Ir jus liga, ar net mirtis, ištiks net ir tokiu metu, kada normaliai gyvendami jūs būtumėtė pačiame jėgų sužydėjime ir prisidėtumėtė prie geresnių aplinkos sąlygų kūrimo ateinančioms kartoms, šviesindami tiek save, o savo kasdieniu gyvenimu, tiek ir kitus.

Jūs, būdami patys protingiausi tvariniai tarp visų jums matomų gyvūnų šioje planetoje, savo elgesiu neprilygstate tiems patiems gyvūnams, kurie nėra tokie protingi kaip jūs. Jūs patys žudote save, savo vaikus, ateinančias kartas, kitus gyvūnus, gamtą. Jūsų dabartinis gyvenimo būdas yra sukoncentruotas vien tik į išorinius dirgiklius ir nusiraminojimo ieškojimą vien tik per juos. Jūs turite visiškai pakeisti savo mąstymo kamuolinį debesį, pripildydami jį Kūrėjo kūrybinės meilės virpesių nudažytu ir tik jų prisigėrusiu mąstymu.

Kūrėjas jums suteikė laisvę mąstyti ir rinktis. Bet tuo pačiu Jis davė ir laisvę

pasirinkti Jo skleidžiamą *išmintį*, kurią jūs galite gauti iš Jo paties, per Jo dvasią, Minties Derintoją, kuri ir gyvena šitame įvairiaspalviame jūsų mąstymo debesyje.

Tėvo dvasia ir veikia jus per šitą mąstymo debesį. Ji nori, kad jūs vis labiau ir labiau pripildytumėte savo mąstymo debesį jos siunčiamais iš Tėvo meilės aukšto dažnio virpesiais, mintimis, kurios sėja meilės sėklą, grožio ir gėrio sėklą. Tuo pačiu šitos mintys vis labiau pasireikš ir tokiais pat šviesiais darbais, kada tik pradės ryškiau atsispindėti mąstymo debesyje.

Štai tada jūs pajausite, kad norite vien tik gerų ir gražių minčių, kurios paties savaiame ramina, nes jos *visos* yra iš Kūrėjo. Ir kada tik pajausite visu savo mąstymo debesimi, kad jis yra prisipildęs Jo minčių ir siekių, tada ir pradėsite veikti taip, kaip veda jus, kiekvieną, Tėvas. Jis veda jus per šio mąstymo debesies pripildymą savo virpesiais, kuriuos ima jausti jūsų gimstanti siela. Ir ji nebenori jokių išorinių dirgiklių, o trokšta vis didesnio ir glaudesnio susilieimo su Kūrėjo dvasia, vis labiau ir labiau pripildančia žmogaus mąstymą savo virpesiais per vis didesnę ir didesnę sielos atsivėrimą.

Mano mokymas yra skirtas tam, kad jūs susipažinę su juo, galėtumėte pasirinkti, ar toliau tęsti savo trumparegišką gyvenseną, ar vadovaujantis mano mokymo kryptimi žengti į savojo aš giluminio atskleidimo šviesą kiekvieno iš jūsų konkrečiomis sąlygomis su kiekvieno iš jūsų savita aplinka, bet visur ir visada pasitikint ir pasikliaujant Tėvu. Tik tada jūs suvoksite, kad jūsų gyvenimas įgavo prasmę ir jūsų nebegąsdins tokia mintis, kad jūs niekam neberekalingi, kad jūsų niekas nesupranta ir jūs likote vienišas.

Kad šitaip nebūtų, jūsų laukia nuostabus kelias per savo aukštesniojo aš atskleidimą ir pažinimą. Be šito jūs esate pasmerkti didžiuliam kentėjimui ir nuolatiniam nusivylimui, kadangi gyvenimo vingiai vystysis ne taip, kaip norėtų juos pasukti savo naudai jūsų žemasis ir gyvulinis aš. Dėl to jam ir kils nuolatinis skausmas ir vargas, nes ir kitų savo žemasis gyvulinis aš sieks lygiai to paties, kaip ir jūsų – gyvenimą pritaikyti ir modeliuoti prie savojo aš. Įsivaizduokite, kiek turi būti gyvenimo modelių, kurie vienas į kitą žiūrėtų vien tik savo požiūriu, visiškai neatsižvelgdami į kitų požiūrį ir mąstymą.

Todėl jūs ir turite pradėti keisti savo asmeninį gyvenimą nuo savo aukštesniojo, dieviškojo, aš atskleidimo. Ir kada šitą padarysite, tik tada galėsite padėti tą patį padaryti ir kitiems, perteikdami tokius mokymus, kaip dabar aš perteikiu jums. Ir kada jūs pradėsite realiai patirti Tėvą savo viduje, kada pradėsite su Juo bendrauti, tada pajausite nenumaldomą troškimą padaryti lygiai taip ne tik savo namuose, savo šeimoje, savo draugų aplinkoje, bet ir ten, kur dirbate, su kuo bendraujate.

Ir tie iš jūsų, kurie dirbate mokytojais ar auklėtojais, dėstytojais ar politikais,

lygiai taip pat pajausite nenumaldomą troškimą savo patyrimus, su savo pačių požiūriu, dalinti aplinkai, ypač vaikams, ir visomis jėgomis sieksite, kad jūsų meilės kupina veikla tiesiog trykštų iš jūsų, tuo pačiu pakeisdama visą ikitolinę ne tik jūsų veiklą, bet ir jūsų aplinkos požiūrį į šitą pačią veiklą. Jūsų bendravimas su mažyliais vaikais, su mokiniais, su studentais įgaus visiškai kitokių atspalvių, kurių iki tol nebuvo matęs niekas. Ir tą akimirksniu pajaus ir mažyliai vaikai, ir mokiniai, ir studentai. Jie pajaus savo aukštesniuojų aš, pajaus jūsų skleidžiamus meilės virpesius ir pradės atsakyti jums tuo pačiu. Net šito sąmoningai ir nesuvokdami.

Žinokite, kad meilės virpesiai yra patys skvarbiausi, jog net ir pats žiauriausias nusikaltėlis, pats to sau nesuvokdamas ir nepripažindamas, vis tiek nori, kad jį mylėtų, kad jam būtų gera. Nors tą meilę ir gėrį jis suvokia tik pačia žemiausia forma, fizine malonumo forma. Tačiau ir jo siela trokšta to paties, ko trokšta ir jūsų siela – Tėvo meilės virpesių ir palaimos, gėrio ir ramybės.

Dėl to patys atsivėrę Tėvui, atradę Jį savo viduje, jūs nebebijosite žengti tokių žingsnių savo darbe, nors dar prieš akimirką tokie pasiūlymai žengti ta pačia meilės ir gėrio kryptimi jūsų žemą gyvulinį aš gąsdino. Todėl jis gūžesi ir atsikalbinėjo nuo tokių praktinių žingsnių. O dabar drąsiai ir ryžtingai tą daro matant visiems. Ir kitiems tai yra tiek pagalbą suteikiantis, tiek baimę keliantis žingsnis. Tiems, kurie jau patys labai arti tokio savo aukštesniojo aš atskleidimo, toks žingsnis yra ir jų sąmoninių siekių eiti tokiu tiesos keliu sustiprinimas ir patvirtinimas. Kitus, kurie dar gyvena vien tik savo žemojo aš virpesių aplinkoje, toks žingsnis gąsdina ir baugina, kad tik nereikėtų žingsnio žengti ir jiems, ir dar visų akivaizdoje.

Tačiau, nepriklausomai nuo aplinkybių, jūsų aukštesniojo aš pergalė prieš jūsų žemesnįjį aš yra nulemta Tėvo. Jis jums, kiekvienam, parengė savosios pergalės aukštesniojo aš prieš žemesnįjį aš kelią ir programą. Dėl to jūs galite būti tikri, kad jau nors kiek atsivėrusi jūsų siela, tikrai įveiks savo menkesniąją ir materialią pusę, jūsų savanaudišką aš, jeigu tik vis labiau ir labiau remsis į Tėvą. O kad toks atsirėmimas įvyktų kuo ankstesniame amžiuje, jūs turite drąsiai ir ryžtingai keisti visą savo mąstymą ir visos švietimo sistemos veikimą.

Tačiau, kokia švietimo sistema jums tiktų geriausiai dabartinėmis jūsų sąlygomis, spręsite jūs patys. Čia aš jums negaliu pasiūlyti jokių konkrečių receptų. Tačiau patys atradę Tėvą savo viduje, jūs jau atrasite ir tuos konkrečius kelius, kaip gi keisti švietimo sistemą iš dabartinės scholastinės, vien tik informacijos kimšimo, ir išskirtinai nukreiptos į savo žemojo aš interesų patenkinimą per visą dabartinio kūno gyvenimo laikotarpį, į gyvo bendradarbiavimo ir bendravimo švietimo sistemą, kurioje vyrautų Tėvas, kaip dvasinis pagrindas ir visų tarpusavio jungiamoji grandis, suvienijanti visus į brolišką šeimą. Tik toks švietimo

sistemos transformavimas suteiks jai *prasmingumą*. Ir tik tada vaikai nuo pat mažens mokysis broliško bendravimo ir tarnavimo, o mokykloje žinias kaups ne kaip materialius produktus į savo sandėlį, kad būtų materialiai turtingesni, bet kad jas galėtų pritaikyti visumos labui, atsižvelgdami į savo sielos polinkį ir sugebėjimą pajaušti Tėvo vedimą iš vidaus. O universitete studijuos tik tie, kurie jaus poreikį tokias studijas tęsti, kad įgytų dar didesnę kvalifikaciją savo sukauptoms žinioms pritaikyti visumos labui. Ir profesijas tokioje visuomenėje jauni žmonės rinksis ne vykdydami išorinių madų ir populiarumo, bet vedami sielos balso.

Visų, kiekvieno, tarnavimas bus vertinamas, kaip pats nuostabiausias indėlis į visuomenės vystymą ir savojo aš atskleidimą visumos labui. Todėl populiarių ar prestižinių profesijų tiesiog neliks. Bus toks pat požiūris, kaip ir dabar mylinčioje gausioje šeimoje, kur brolis ar sesuo myli savo brolių ar seserį nepriklausomai nuo užimamų pareigų ar neprestižinės profesijos. Ir myli iš širdies. Ir šnekasi jie kaip lygus su lygiu, o savo darbą vertina kaip šeimos indėlį. Kiekvienas džiaugiasi kito dorumu ir rūpestingu požiūriu į darbą, nesvarbu kokį darbą dirbtų – prestižinį ar neprestižinį, žmogaus požiūriu.

150. Padėkite sau

Dėl to jūs vis labiau turite susimąstyti, kad aš prieš du tūkstančius metų pradėjęs skelbti gerąją naujieną – Dievo Tėvystę, žmonių brolystę – šiandien savo mokymą tęsiu. Ir lygiai taip, kaip tada, vėl tvirtinu, kad ateis toji karta, kuri daugiau suvoks mano evangeliją. Ir bus toji karta, kuri joje gyvens. O kad tai įvyktų, kreipiuosi paramos į jus – padėkite *patys sau, atsigręžkite į Tėvą, esantį jūsų pačių viduje, ir atradę Jį, patirsite gyvenimo prasmę*. O tada jūsų gyvensena pasikeis į Tėvo šeimos nario gyvenseną. Ir tik tada jūs galėsite dalintis savuoju patyrimu su kitais savo sielos broliais ir sesėmis ir mokyti juos gyvenimo su Tėvu, ir brolystės tarp žmonių. Ir savo gyvensena jūs padėsite man, kaip ir Tėvui, priartinti tą akimirką, kada visa žmonija gyvens mano atnešta prieš du tūkstančius metų evangelija.

Kada aš lankiausi su nuostabiausia savo misija žmogiškuoju pavidalu, kada buvau pakrikštytas Jordano upėje, tada aš jau žinojau, kad mano misija baigsis tragiškai. Aš žinojau, kad mano kūno laukia siaubinga mirtis. Lygiai taip pat žinojau, kad aš visiškai nedarysiu nieko, kad jos išvengčiau, nors turėjau visas galias padaryti taip, kad ne tik aš, bet ir mano sielos broliai, kabantys ant kitų dviejų kryžių, nuliptų nuo šitų siaubingų barbarų sugalvotų fizinio kūno žudymo priemonių, kurias dar baisiau panaudojo net ir mano vardu prisidengusi katalikiškoji inkvizicija. Aš galėjau sukelti tokią audrą džiūgavimo ir pasigėrėjimo Tėvu šūksnių, kokios dar nebuvo mano žemiškajame kelyje, tokiu paprastu savo

minties virptelėjimu, kad aš šito noriu.

Tačiau tai būtų buvęs tik trumpalaikis reginys akims ir džiugesys protui. O vėliau nepažadinta siela būtų dar labiau užspausta žmogaus savanaudiško ir žemo aš proto ir dar daugiau reikalautų naujų įrodymų ir nepaprastų reginių. Ir šito nesulaukdami, tokie žmonės ne tik nusigręžtų nuo manęs, nuo Tėvo, bet ir vėl mane pakabintų ant to paties kryžiaus. Nepažadinta siela, negali atpažinti Tėvo tylaus kalbėjimo per žmogaus aukštesnįjį aš. Todėl savanaudiškam žmogaus protui būtini išoriniai, ir kuo stipresni, kuo aštresni reginiai, kuriais jis galėtų žavėtis ir tik jais galėtų sau patvirtinti kokius nors išgirstus teiginius. Tačiau toks tikėjimas nėra Tėvo siunčiamas sielos *įtikėjimas*. Tik sielos *įtikėjimas* yra gyvas. Tik jis gali sielai patvirtinti, kad ji neklysta, be jokių išorinių ženklų, be jokių minios susižavėjimą sukeliančių nepaprastų darbų.

Todėl jūs galite daug prisidėti prie mano gyvos evangelijos išplitimo žmonių širdyse, kad jie irgi pajautų jos veiksmingumą, lygiai taip, kaip ir jūs pajusite, jeigu laikysitės mano dvasinio mokymo. Ir kada tik šitokiu mano mokymu vadovaudamiesi atrasite Tėvą savyje, nelaikykite Jo vien tik sau, dalinkitės savo patyrimu su visais, kurie šito nori nuoširdžiai. Tačiau, jeigu dirbate su mažyiais vaikais, tai skleiskite jiems Tėvo meilę ne tik virpesiais, kuriuos jie labai gerai jaučia, bet taip pat ir paprastu jiems suprantamu žodžiu. Jūs pripildote ne tik jų širdes meilės virpesiais, bet taip pat ir jų aukštesniajam aš leidžiate vystytis jau nuo pat mažens, nesuteikdami galimybių įsitvirtinti jų žemam ir savanaudiškam aš.

Ateis laikas, kada jų pakylėtas ir šviesusis, o tuo pačiu tikrasis aš, įsigalės savo žemojo aš atžvilgiu, šiam taip ir nespėjus įleisti gilių šaknų ir nustelbti savo tikrąjį ir nesavanaudišką dieviškąjį aš. Ir tai bus jūsų indėlis į manosios evangelijos skleidimą.

Ir jūsų darbas neliks nepastebėtas ir neatsitiks taip, kad jūs būtumėte neįvertinti. Jus įvertins ir jūsų angelai serafimai, kurie jus lydi visada ir globoja jus, kaip ir jūs globojate kitus, ir net dar daugiau. Tą pastebėsiu ir aš. Tą pastebės ir Tėvas. Ir visa jūsų gera veikla brandins ir jūsų charakterį, kad pasirengtumėte dar didesnei meilės ir gėrio veiklai. Todėl būkite ramūs ir tikri, kad kiekvienas jūsų geras darbas iš širdies nelieka nepastebėtas ir neįvertintas. Aš jus mokiau prieš du tūkstančius metų, kad nekrautumėte turtų žemėje, kur juos gali pavogti, o krautumėte juos danguje, kur jų negali nei pavogti, nei kandis sunaikinti. Jūsų geri darbai ir yra jūsų tikrieji dangaus turtai, kurie nepradings *niekada*. Ir kada jūs pakilsite pas mane po savojo prisikėlimo, tada jūs ir patys pamatysite, kad visi jūsų geri darbai išliko, ir juos visus jums parodys. Tada pamatysite, kiekvienas, daug ar ne padirbėjote per savo gyvenimą. Ir patys pamatysite, ar turtingi esate po šitokio gyvenimo.

151. Jūsų indėlis Tėvo banke

Mano pasakymai apie turtą turi ir tiesioginę prasmę – kraukite turtą gerais darbais. Tai didingesnis ir vienintelis turtas, kuris išlieka per visą amžinybę, nes jis yra Tėvo saugomas. Ir visą laiką už jį mokami dideli procentai, kokių nemoka joks žemiškasis bankas, nes šie procentai yra ne kas kita, kaip jūsų pačių charakterio augimas ir grūdinimas. Todėl jūs turite žinoti, kad Tėvo bankas nebankrutuoja niekada, kad savo turtą laikydami Jo banke jūs galite būti ramūs, kad jūsų niekada neapgaus.

Jūsų vidinis įtikėjimas į Tėvą ir pasitikėjimas Tėvu yra jūsų pačių indėlio knygelė, kurios pagalba galite pasitikrinti, pasikalbėdami su Tėvu apie savo turto dydį Tėvo banke. O jūsų asmeninio charakterio pasikeitimai ir liudija, jums ir kitiems, kokie jums mokami procentai už Tėvo banke laikomą jūsų gerų darbų turtą. Dar daugiau, Tėvo bankas nenaudoja jūsų turto niekam kitam, tik turtinti jus pačius asmeniškai, o kūrinią turtėja tik tiek, kiek kiekvienas iš jūsų įnešate gerų darbų indėlių į Tėvo banką.

Tad, jeigu jūs savo gerus darbus investuosite į mažus vaikus, į mokinius, į studentus, tai ne tik didinsite savo indėlį Tėvo banke, bet tuo pačiu turtinsite ir kūriniją, o tuo pačiu lengvinsite kelią kitoms kartoms atidaryti sąskaitą tame pačiame Tėvo banke. Būtent tik Tėvo bankas neturi savanaudiško pelno motyvo ir viską atiduoda indėlininkams su kaupiu.

Būtent toks motyvas yra vienintelis pagarbos vertas motyvas transformuoti net ir jūsų pačių dabartinių žemiškųjų bankų veiklą, paverčiant ją ne vien tik savanaudiško pelno siekimu, ir dar nulupant devynis kailius nuo žmogaus, ypač nuo vargšo, bet pakreipti jų veiklą visos visumos labui. Ir tokia veikla taptų prasminga, o ne kenksminga, kokia ji yra dabar.

Šiandieninė jūsų bankų veikla yra žalinga jums patiems, tik šito jūs dar negalite suvokti. Dabartiniai pasaulio bankai daro viską, kad tik galėtų pasiekti kuo didesnį pelną, kuris ir taip jau yra milžiniškas. Tačiau jūs patys skatinate ir džiaugiatės, kad pelnas auga kiekvieni metai. Tai ne tik nelogiška, bet ir skatina žmonių visuomeninę nelygybę, kur vieni, turėdami gausybę pinigų, gali sau leisti bet ką, ko tik užsigeidžia, kiti gi yra palikti be pragyvenimo šaltinio.

Iš karto negalima pakeisti ekonomikos iš orientuotos į pelną į orientuotą į tarnavimą *bendradarbiaujant*. Tačiau jau šiandien bankai gali šitą politiką pradėti įgyvendinti savo pelno vieną pusę paskirdami visuomenės vystymui šeimos ir švietimo srityse.

Šeimos ir švietimo sritys yra svarbiausios visuomenei vystantis. Tik šeimos ir švietimo dėka jūs galite išlavinti dorus ir nekorumpuotus politikus, kurie nustato visos valstybės judėjimo kryptį visose sferose. Dėl to jūs turite suvokti,

kad investuodami į šeimos moralę ir dorą, į švietimo sistemos keitimą nuo scholastinės į gyvą tarpusavio bendravimo šeimą, pagrįstą meile, jūs investuojate į Tėvo banką. Ir būkite tikri, kad atėjus laikui savo indėlį atsiimti, kada jums reikės šitą pasaulį palikti, jūs džiaugsitės, kad jį laikėte Tėvo banke. Ir toliau savo sutartį norėsite pratęsti po priskėlimo, nes įgytas patyrimas šitame pasaulyje nepradings. Dėl to tas įtikėjimas, kurį būsite patyrę šitame pasaulyje, taip pat nepradings niekur. Būtent jis ir suteiks jums tą didžiulį norą ir toliau kaupti savo turtą ir patikėti jį Tėvo bankui.

Kuo didesnis įtikėjimas, tuo didesnis pasitikėjimas. Ir vienas, ir kitas prisideda prie abipusio ir ilgalaikio bendradarbiavimo. Tėvas jums pasitiki ir dėl to net savo paties dalelę yra padovanojęs kiekvienam iš jūsų. Todėl jis ir siekia, kad pasitikėtumėte Juo ir jūs, kad savo turtą patikėtumėte Jo bankui.

Tuo pačiu principu turi dirbti ir jūsų bankai. Žmogus patiki savo santaupas bankui, pasitikėdamas juo, dėl to ir bankas turi rodyti pasitikėjimą žmogui, o ne lupti visą odą mokesčiais ir mažomis palūkanomis. Tai vienpusė judėjimo kryptis. Tėvo banko judėjimas yra indėlininko labui ir visumos labui, jūsų bankų judėjimo kryptis yra vien tik bankų labui. Tad ateina laikas, kada bankai turi pertvarkyti savo politiką ir nukreipti ją į indėlininko pusę bei visumos labui. O tą jie padaryti galės tik tada, kai bankininkai atras Tėvą savo viduje ir patys atidarys savo gerų darbų indėlį Tėvo banke. Ir ne anksčiau.

Štai, ir vėl, čia daug kas priklauso nuo kiekvieno iš jūsų asmeninio indėlio į Tėvo banką. Jeigu atidarysite savo sąskaitą Tėvo banke, tai toji sąskaita suteiks jums charakterio augimo procentus už indėlio laikymą, o jūsų tvirtėjantis charakteris leis jums pasireikšti taip, kad jo vaisius jaus ir matys ir daug tų, kurie šiandien yra dar labai maži. Ir būtent jie yra jūsų bankų, naujųjų bankų, ateitis. Jūs turite nuostabią galimybę ne tik augti patys, bet taip pat sukaupti tokių įvairiapusių patyrimų, kartais net labai skausmingų patyrimų, kurie padės jums patiems geriau suvokti savojo aš augimo ir atsiskleidimo kelią ir galimybes per visą amžinybę, jeigu tik pradėsite mano mokymus taikyti savo kasdiniame gyvenime.

Dėl to drąsiai eikite į Tėvo banką ir atidarykite savo amžiną indėlį jame jau šiandien.

152. Mūsų šeima ir jūsų pagalba man

Mūsų bendra su Tėvu visatos šeima yra suvokiama ir patiriama jums, kiekvienam, tik tada, kada jūs patys trokštate iš visos širdies prisijungti prie mūsų šeimos ir tapti jos pilnateisiais nariais. Tačiau jūs turėtumėte žinoti, kad Tėvo šeimoje nėra

vietos tinginiams, kurie nenori atsiduoti šeimos bendrabūviui, kuris ir kuria visos šeimos gerovę, paremtą tarnavimu ir gilumine Tėvo meile.

Jūs negalite sujaukti šitos šeimos taip, kaip sujaukiate savo žemiškąją šeimą. Tėvo valia yra priešinga negu jūs galite ją suvokti dabar. Jūs neturite manyti, kad Tėvo pakantumas ir gailėstingumas yra toks, kad Jis taikstosi su bet koku jūsų asmeniniu gyvenimu, kada jūs pradėdate gyventi savo žemiškoje šeimoje. Nors žmonių sugalvota šeima yra vien tik žmogiškoji institucija, bet jūs turėtumėte suvokti, jog per ilgą žmogaus evoliuciją ji kaip tik ir pasiekė tokią išraišką, kada jūs sukuriate tokį priešingų lyčių bendravimą ir bendradarbiavimą, pagrįstą meile ir ištikimybe, kokį visą laiką kūriau, kuriu, ir kursiu aš su savo Partnere, Visatos Motina Dvasia. Taip, šita prasme, jūsų šeima atitinka tokį mūsų dieviško bendravimo ir bendradarbiavimo principą. Tačiau tai, kaip jūs žvelgsite į savo žemiškąją šeimą, priklausys nuo jūsų požiūrio į mane ir į Tėvą. Tik su Tėvu širdyje, ir pajutę jo giluminę ir realią meilę savo viduje, jūs įgausite tokį požiūrį į savo žemiškąją šeimą, kokį aš turiu visą laiką nuo pat pirmosios akimirkos, kada tik pradėjau kurti, drauge su savo Partnere, visą visatą ir joje esančią gyvybę, kuri iki šiol, per daugybę milijardų metų, dar nėra iki galo sukurta. Dėl to aš kviečiu ir jus, kiekvieną, prisijungti prie manosios visatos šeimos plėtimo.

Tėvas man, drauge su Visatos Motina Dvasia, patikėjo sukurti visatą ir jos gyvybės šeimą, kuri vis labiau ir labiau atitiktų Jo kūrinijos šeimos vystymo planą. Dėl to aš negaliu įvykdyti Tėvo evoliucinio tvarinių šeimos tobulinimo plano, jeigu jūs man nepadėsite ir patys, kiekvienas, asmeniškai, neprisidėsite prie šito plano įgyvendinimo.

Štai kokia yra jūsų sprendimų vertė ir atsakomybė.

Aš jus, kaip visatos vienas iš Dviejų Sukūrėjų ir Valdovų, kviečiu ateiti man į pagalbą ir padėti man įvykdyti Tėvo pavestą užduotį. Be jūsų pagalbos aš šitos nuostabios užduoties įgyvendinti negaliu, nes jos viena iš sudedamųjų dalių yra tokia, kad vien tik mano pastangų nepakanka, kad įvykdyčiau visą užduotį. Šitoji dalis yra bendra ir jums, ir man. Tik jūsų dvasinis vystymasis leidžia įgyvendinti man Tėvo pavestą visą visatos šeimos vystymo užduotį. Štai dėl ko aš į jus kreipiuosi, kad jūs manęs nenuviltumėte ir neišduotumėte, jeigu mano vardą kartojate savo kasdieniame gyvenime. Jeigu jūs esate su manimi, kada taria mano vardą jūsų lūpos, tuomet ženkite dar vieną žingsnį į priekį, išgirskite, kaip aš beldžiuosi į jūsų širdį, kad atvertumėte jos duris ir aš galėčiau įeiti į vidų, kad mane jaustumėte ir patirtumėte ne tik tada, kada mano vardą taria jūsų lūpos, bet ir kada tik yra atverta jūsų širdis ir kada jūs darote gerus darbus kitiems, net ir netariant jūsų lūpoms mano vardo.

Tokia jūsų pagalba, nuolat teikiama man, yra neįkainojama parama visai visatai. Ir jos vertės neįmanoma įvertinti jokiais materialiais turtais. Tai visos vi-

satos šeimos vystymo kelias, kurį jūs pasirenkate patys, laisva valia ir asmeniškai. Ir tik tada jūsų žmogiškoji šeimos gyvenimo išraiška atitinka mano ir manosios Partnerės bendravimo ir bendradarbiavimo išraišką visos visatos lygiu ir atitinka mūsų lūkesčius, susietus su jūsų šeimų dvasiniu vystymu.

Štai kokią jūs galite suteikti man pagalbą, ir tuo pačiu patys prilygti man, vystydami kiekvienas save iš meilės Tėvui, ir man, o tuo pačiu ir visai žmonijai, ir visai visatai, kurioje yra milžiniška gausybė įvairių tvarinių kategorijų. Vien tik jūsų bendravimas, iš širdies, su manimi yra lygiai tas pats bendravimas su Tėvu. Tėvas ir aš esame viena dvasioje. Ir jeigu tik jūs pradėsite bendrauti ir bendradarbiauti su Tėvu, lygiai taip jūs bendraujate ir bendradarbiaujate ir su manimi. Visiškai nėra skirtumo man, kad jūs tariate Tėvo vardą. Aš žinau viską, kaip viską žino ir Tėvas, kas susiję su jūsų mintimis ir planais, lūkesčiais ir nerimu. Taip, kaip Tėvas dirba jūsų labai ir gerovei, taip dirbu ir aš. Ir Tėvo dvasia, dirbanti jūsų viduje, veikia lygiai taip, kaip ir mano Tiesos Dvasia, kuri visą laiką beldžia į jūsų širdį, kad atvertumėte jos duris ir aš galėčiau įeiti į jūsų vidų. Jeigu tik jūs atrandate gyvą Tėvą savo pačių viduje, tuo pačiu jūs atveriate ir savo širdies duris, kad per jas įečiau ir aš. Ir tada Tėvo ir mano veikimas jūsų, kiekvieno, atsivėrusio viduje sustiprėja, nes mums nebereikia įveikti jūsų nenoro ir priešinimosi eiti dvasinio vystymosi keliu, nes juo pradėsite eiti patys noriai. Ir man atveriate duris. Priešingai negu Tėvas, aš negaliu būti jūsų viduje visą laiką prieš jūsų valią. Aš tik beldžiu, kad atvertumėte savo sielą ir atsivertumėte, tuo tarpu Tėvas jūsų viduje yra visą laiką, net ir tada, kada mano beldimui jūs priešinatės ir mane keikiate. Tačiau net ir tokiu atveju, Tėvo dvasia jūsų viduje nieko nedaro prieš jūsų valią.

153. Jūsų žemiškoji mylinti šeima

Jeigu jūs norite atsiduoti savo žemiškosios šeimos griovimui ir paniekinimui, o dar blogiau jos naikinimui, Tėvo dvasia negali jums priešpastatyti nieko daugiau, kaip tik savo meilės jums siunčiamus virpesius, kad tik juos pajaustumėte ir nutrauktumėte bet kokias šeimą naikinančias pastangas. Tėvo dvasia jums dovanoja kuriančiąją meilės galią, kad jūsų šeima būtų ne stipri, o *mylinti*. Tik mylinti šeima yra kurianti šeima. Ir tada nebetenka prasmės jūsų dabar taip dažnai vartojamas žodis *stipri*. Tada jūsų šeima tiesiog tampa tokia, kokia ji ir turi būti – *mylinti*.

Stipri šeima yra jūsų sugalvota samprata, kaip pavyzdys tokiai šeimai, kurioje nėra meilės, kuri dėl meilės trūkumo nėra mylinti ir labai dažnai iš viso suyra. Tam, kad mėgintumėte kažkaip paaiškinti, jog toks kelias nėra geras, jūs

pradėjote vartoti stiprios šeimos, darnios šeimos apibūdinimą. Tačiau, kada visos šeimos pasieks tokį dvasinio išsivystymo lygį, kad visi vyrai ir moterys bus atradę Tėvą savo viduje, kada jie tikrai sukurs šeimas ne dėl kokių nors išskaičiavimų, bet iš meilės Tėvui ir Jo dėka sutiktam kitos lyties žmogui, tada tokia šeima visada išliks mylinti ir tarnaujanti Tėvui, ir kūrinijai, kartu su Tėvu kurdama naują gyvybę, savo vaikus, ir auklėdama juos Tėvo sūnumis ir dukromis. Tada nebebus tokio reiškimo, kaip šeimų žlugimas, neištikimybė. Dėl to tiesiog atkris toks šeimos apibūdinimas kaip stipri.

Nors jūsų laukia labai tolimas kelias iki tokios mylinčios šeimos, nors iki to meto dar bus daug kančios ir skausmo akimirku jūsų kūnui ir sielai, bet jūs turite jau dabar apsispręsti, kad galėtumėte pasirinkti Tėvo kelią, kuris ir priartins tokią kartą, kuri į jūsų kančias ir skausmus, paliktus tolimoje laiko praeityje, žvelgs su nuostaba ir liūdesiu, kad jų protėviai gyveno tokiomis sunkiomis sąlygomis vieni kitus apgaudinėdami, iškraipydami savo pačių vaikų auklėjimą, slėpdami nuo jų Tėvo meilę ir šviesą, ir net naikindami savo pačių šeimas. Jiems šitą suvokti bus neįmanoma, nes aplinkui vyraus Tėvo meilė, kuria spinduliuos vienas kitam vyras ir žmona ir jų vaikai.

Ir būtent jūs esate atsakingi, kad tokia karta išvystų pasaulį, kiek šita atsakomybė yra jau dabar jums suvokiama jūsų, kiekvieno, aukštesniojo aš viduje. Būtent šito jūsų vidinio aukštesniojo aš patyrimas ir veda į tai, kad mano bendravimo ir bendradarbiavimo su mano paties Partnere, Visatos Motina Dvasia, meilės principą, mums perduotą paties Tėvo, jūs taikytumėte savo žemiškosios šeimos kasdieniame gyvenime. Tik jis vienas atitinka Tėvo meilės įstatymą, galiojantį visoje kūrinyje.

Tai, kad jūs esate materialūs mirtingieji, nesuteikia jums jokios išimties, kad savo gyvenime turėtumėte vadovautis kokiu nors kitokiu principu, jeigu norite ir siekiate darnos šeimoje ir visuomenėje.

Jums nelieka *jokio kito kelio*, kaip tik Tėvo meilės kelias savo pačių šeimoje. Ir kuo greičiau tą kelią pasirinksite, kuo greičiau pradėsite juo žengti, tuo greičiau atrasite Tėvą savo viduje, tuo greičiau jūsų šeimas užlies Tėvo meilės banga, tuo palaimingesnis bus jūsų asmeninis gyvenimas šeimoje. Ir tuo daugiau malonumo ir pasitenkinimo suteiksite ir mums, Visatos Motinai Dvasiai ir man. O taip pat ir Rojaus Trejybei – Visuotiniam Tėvui, Amžinajam Sūnui, ir Begalinei Dvasiai.

Visi jūsų meilės virpesiai, sklindantys iš atsivėrusių sielų, pasieks ir mus ir Rojaus Trejybę. Nė vienas, net mažiausias meilės virpesio subangavimas nepranyks. Jis ir toliau liks visatoje ir šildys ją. Dėl to jūs turite būti tikri, kad šitais Tėvo meilės virpesiais, kurie neturi nė šešėlio savanaudiškumo, jūs ne tik šildote vieni kitus iš vidaus, bet lygiai taip palaikote vieni kitų sveikatą, o tuos, kurie jų

dar nejaučia ir turi fizinių negalių, ir gydote. Jūs šituos Tėvo meilės virpesius pavadintumėte stebuklingu eliksiyru, kuris padaro tai, ko padaryti negali niekas kitas, kad ir kiek dėtų pastangų.

Štai kokią jūs galite kurti šeimą iš meilės Tėvui, o ne iš materialių ir savanaudiškų išskaičiavimų. Tokią šeimą, kurioje nebus negalavimų, kurioje nebus konfliktų, kurie ypač pažeidžia vaikų mąstymą ir jį labai susiaurina ir uždelsia, kurioje nebus nerimo ir baimės, kad vienas kitą galėtumėte sumenkinti ir paminti žmogaus orumą, kurioje nebus paslapčių, nes jos dabar yra vien tik dėl to, kad jūs vienas kitą apgaudinėjate ir tą apgavystę slepiate, tuo pačiu sukurdami nepasitikėjimą vienas kitu.

154. Dabartinė šeimos tragiška padėtis yra jūsų pačių savanaudiškumo pasekmė

Tai, kas dabar veikia šeimą kaip neigiami poveikiai, sukuria kiekviename iš jūsų žemus energetinius virpesius, kurie jūsų fizinį kūną ir protą alina ir padaro juos virusų ir depresijos aukomis. Tai ypač pavojinga vaikams, kadangi jų atsparumas yra dar mažesnis, nes jie yra daug atviresni visam tam, ką jūs darote, ir darote vedini savanaudiškų motyvų ir tuo pačiu skleisdami žemus virpesius.

Todėl jūsų dabartinės šeimos ir jose augantys vaikai patirti ramybės ir santarvės tiesiog negali. Net jeigu tuo metu ir neliepsnoja matomas akims ir girdimas ausims fizinis konfliktas, žemi energetiniai virpesiai vis tiek yra spinduliuojami vieno kitam. Ir vien tik dėl to jūs savo namus pradėjote vadinti ne kuo kitu, kaip *pragaru*. Vaikai bėga iš namų. Suaugę taip pat. Jūs bėgate nuo to, ką savo veiksmais sukūrėte patys.

Ar jūs suvokiate viso to pasekmes, kada jūsų, pabėgusių iš savo pačių laisva valia sukurtų šeimų, žemi energetiniai virpesiai yra perkeliama kitoms šeimų grupėms. Ir tos kitos šeimų grupės labai greitai pavirsta į tokį patį, kaip ir ankstesnį, pragarą. Jūs pavadinate savo šeimas ne meilės židiniu, bet pačiu žiauriausiu žodžiu, kuris netinka iš viso, kad būtų vartojamas visoje kūrinyje, ne tik kad atskiroje šeimoje.

Jūs patys tampate virusais, nes kaip ir jie dauginasi milžinišku mastu, tuo pačiu pažeisdami jūsų fizinį kūną įvairių ligų pasireiškimu, taip ir jūs vis labiau ir daugiau pažeidžiate vis naujų ir naujų jūsų pačių laisva valia sukurtų šeimų būsimą gyvenimą. O jūsų palikuonys visa tai pakartos dar siaubingesniu pavidalu, nes kiekviena karta ne tik pakartoja ankstesniosios kartos gyvenimą, bet jį atkartoja aukštesniu arba žemesniu lygiu.

Jeigu jūs patys dvasiškai nesivystote, tai kitos kartos nebeturės akivaizdaus

pavyzdžio, kuriuo galėtum vadovautis, ir jų gyvenimas bus jūsų gyvenimo atkartojimas tik žemesniu lygiu. Kitos kartos gyvenimas bus dvasine prasme tik skurdesnis, o fizine prasme daug skausmingesnis, nes jūs vienas į kitą žvelgsite priešininko akimis, kurį būtina nugalėti, kad pasitenkintumėte tokia pergale.

Jūs net sugalvojote tokius pavadinimus, kaip vampyrai, kurių iš viso nebuvo ir nėra. Tai jūsų fantazijos vaisius. Tačiau, savo iškreiptos fantazijos skatinami, pradėjote apie vampyrus, geriančius žmogaus fizinį kraują, rašyti knygas, kurti filmus, kad tokie įsimenantys vaizdai užaugino jau kelias kartas. O jos jau praplėtė vampyro, neegzistuojančio tikrovėje, sampratą iki tokios sampratos, kad jūs ėmėte bet kokį dvasiškai nesubrendusį Tėvo sūnų ar dukrą vadinti vampyru, kuris „siurbia“ kito žmogaus energiją. Taip jūs pasiekėte tokį iškreiptą kūrinijos suvokimą, kad jau ir šeimose atsirado „energetiniai vampyrai“ – žmona arba vyras. Ir pradėjote dar labiau traukti žemyn, sugalvodami kaip nuo tokių, pramantų ir nerealių, vampyrų apsiginti per įvairius užkalbėjimus, įvairius amuletus, įvairius paslaptingus ritualus. Ir už tai pradėjote imti pinigus. Tai didžiausias prasimanymas, kokį tik galėjo susigalvoti šiuolaikinis neišmanėlis žmogus – gąsdinti pats save, o tada dar ir pinigus mokėti, kad nuo tos pačios baimės išsivaduotų.

Todėl aš jums galiu pasakyti labai atvirai ir labai paprastais ir tais pačiais žodžiais – jūsų ramybė ir laisvė yra jūsų pačių, kiekvieno, rankose. Atsukite į Tėvą, esantį, per Savo dvasią, Minties Derintoją, jūsų, kiekvieno, viduje, ir tada patirsite Tėvo meilę, kuri ir pavers jus ir pačius Tėvo meilės laidininkais visiems, su kuriais tik bendrausite. Ir tada jūs, ir dabartinėje šeimoje, bent jau iš savo pusės jokiuose konfliktuose tiesiog nebedalyvausite. Ir iš „vampyro“ pavirsite į mylintį vyrą ar mylinčią žmoną. O jeigu lygiai taip Tėvą savyje atras ir jūsų partneris ar partnerė, tada jūsų šeima ir taps Tėvo meilės persmelkta šeima, kurią iš pelenų kaip feniksą naujam gyvenimui prikels ne jūsų pačių atrasti iš naujo fiziniai jausmai, bet Tėvo meilė, kuri jūsų iki tol vyravusį savanaudišką požiūrį į kitą pavers į milžiniškos Tėvo meilės upės tekėjimą, kurioje maudysitės abu. O maudydamiesi abu toje pačioje upėje, jūs ir pajausite tą nuostabų ir gaivų upės vandenį, kuriame esate abu. Tik tada jūs pajausite, patirsite, kad norite šitame pačiame meilės upės vandenyje maudyti ir savo vaikus. Ir tai bus jau visiškai kitokie ir jūsų virpesiai, nukreipti į savo vaikus, ir visiškai kitoks suvokimas, kas yra jūsų vaikai.

Jūs nustosite žvelgti į savo vaikus, kaip į savo *nuosavybę, gyvą nuosavybę*. Jūs suvoksite, kad jie jums nepriklauso, kaip baldas ar kitas daiktas, kurį galite pastumti taip, kaip jums patinka. Jūs ne tik suvoksite savo protu, bet pajausite savo siela, kad jūsų vaikai yra to paties, kaip ir jūsų, Tėvo vaikai, kurie turi lygiai tokią pačią laisvą valią, kaip ir jūs. Tik jie dar maži. Ir jūsų užduotis – juos išugdyti,

kiek tik įmanoma jums tą padaryti, drauge su Tėvu, kad jie išaugtų kaip gražūs ir tiesūs medžiai, gausiai žaliuojantys ir teikiantys didžiulį šešėlį karštą dieną bet kokiam keliauninkui. O tokiu galingu medžiu jūs galėsite juos išauginti tik su meile, kantrybe, ir milžinišku atsidavimu Tėvui, kad iš Jo semtumėtės išminties, kaip tą užduotį įgyvendinti.

Kada jūs išauginsite savo vaikus, kurie taip pat turės gilų meilės iš Tėvo patyrimą ir suvokimą, kada jie suvoks, kad gyvenimo kiekybės namas turi būtinai stovėti ant gyvenimo kokybės pamatų, kad jis nesugriūtų, kad gyvenimo kokybės pamatai yra ne kas kita, kaip Tėvo valios vykdymas darant gerus darbus visiems ir nelaukiant už juos atlygio, tada jūs patirsite, kad jūsų gyvenimo prasmė tikrai įgavo dievišką atspalvį. Ir jūsų gyvenimas tampa panašus į Tėvo.

155. Raštų sulinkęs medis ir šis mano mokymas

Mano gyvenimas žmogaus pavidalu prieš du tūkstančius metų jums aiškiai pademonstravo, kad tik meilė, meilė, ir dar kartą meilė Tėvui ir visiems aplinkui yra tas kelias, kuris išspręš visas žmonijos problemas. Tiesiog nėra kito pasirinkimo, kad jūs galėtumėte savo gyvenimą pakeisti į tokį, kokio trokšta jūsų siela. Nėra kitokio pasirinkimo. Jeigu būtų buvęs kitoks, ir geresnis kelias geresniam jūsų gyvenimui sukurti, aš jį būčiau ir pademonstravęs jums.

Nevisi tokį mano kelią yra pajėgūs suvokti net ir šiandien, kada praėjo jau du tūkstančiai metų po mano įsikūnijimo. Ir pagrindinė klaida buvo padaryta evangelijų autorių, kurie rašė ne Dievo įkvėpti, kaip jūs nuolat tvirtinate, o tiesiog perteikdami, jau daug metų praėjus po mano pakilimo pas Tėvą, atsiminimus apie mano mokymus. Kadangi mano mokymų nė vienas nesuprato taip, kaip juos mokiau aš, tai ir jų atsiminimai buvo nuspalvinti jų klaidingų sampratų apie mano mokymą, kuris jūsų ir nepasiekė iki šių dienų. Vien tiktai dėl šitos priežasties aš leidau perteikti apreiškimą, kurį jūs gavote Urantijos Knygos pavadinimu. Šitas apreiškimas yra milžiniškas darbas didžiulio dvasių kolektyvo, kuris perteikė pačią didžiausią dabartinės kūrinių panoramą ir Tėvo veiklą visoje Jo šeimoje.

Tuo metu žmogus dar nebuvo tiek išsivadavęs iš baimės vergovės, kad aš būčiau galėjęs savo sielos broliams aiškinti tokius mokymus, kokius suteikia Urantijos Knygos apreiškimas. Dėl to mano mokymas turėjo apsiriboti jūsų sugebėjimu suvokti jį. Tačiau net ir tai pasirodė jums per daug sunku ir jūs pradėjote mano mintis ir mokymą iškraipyti ir derinti prie savo aplinkos. Aš niekada neiškėliau savęs, kaip viso mano mokymo centrinės figūros. O jūsų sugalvota krikščionybė sukūrė mane kaip savo centrinį asmenį, aplink kurį

sukasi visos krikščionybės dogmos. Jūs patys turėtumėte atgauti savo orumą ir iš sulinkusios stovėsenos atsitiesti, tačiau mano asmeniui jūs turėtumėte atiduoti tokią pagarbą ir meilę, kokią jūs atiduodate kiekvienam iš savo sielos brolių ir sesių, o Tėvo asmenį iškelti į patį *centrą ir vien tik Jo meile mylėti visus*.

Jūs turite suvokti, kad mano tas mokymas, ir šitas mokymas, yra numatytas tam, kad jūs patys ne tik suvoktumėte, bet taip pat ir patirtumėte, kad geriausias jūsų gyvenimo kelias yra ne koks nors kitas, bet tik *Tėvo kelias*. Ir jūs negalite sugalvoti jokio kito ir geresnio kelio, kad ir kiek šito norėtumėte. Todėl aš perteikiu, per savo apaštalą ir Tėvo ambasadorių, dabartinį savo mokymą norėdamas, kad jūs nustotumėte ir toliau manyti, kad jūsų dabar taip dažnai kartojamas evangelijų mokymas jums suteikia geriausią kelią. Tai jūsų pačių sugalvotas kelias, bet ne mano mokymų kelias.

Aš niekada nemokiau, kad jūs turėtumėte mane aukštinti ir iškelti visu spindėjimu, kuris užtemdytų net ir Tėvo spindėjimą, kuris yra vienodai spindintis visai kūriniui, o tuo pačiu ir man. Kaip ir jums, kiekvienam.

Kaip ir prieš du tūkstančius metų, kai aš buvau atėjęs jūsų akims matomu pavidalu, taip ir dabar, panaudoju jūsų sielos brolių tam, kad gautumėte mano mokymą, kurį galėtų skaityti jūsų materialios akys, suvokti jūsų materialus protas, ir jį patirti jūsų atsivėrusi siela. Jūs turite suvokti visa savo atsivėrusia siela, kad mano misija prieš du tūkstančius metų buvo lygiai tokia, kaip ir šis, dabartinis, mano mokymas – apreikšti jums Tėvą, o Tėvui apreikšti žmogų. Tą aš padariau savuoju gyvenimu, kurio metu aš visą laiką mokiau vien tik meilės ir nieko daugiau. Tik meilė, jaučiama sielos, gali padaryti tokius darbus, kokių negali padaryti jūsų protas be meilės tvirto pagrindo. Tik su Tėvo meile jūs galite stovėti tvirtai dabartiniame jūsų neramiame, o dažnai labai audringame gyvenime. Geresnio už Tėvo kelią tiesiog nėra visoje kūriniuje. Atėjo laikas, kada aš jums turiu pasakyti, kaip pasakiau prieš du tūkstančius metų – aš esu tas kelias *pas Tėvą*, aš esu gyvasis vanduo, *kurio Šaltinis yra Tėvas*, aš esu toji gyvybės duona, *kurią augina Tėvas*, aš esu tas gerasis piemuos, *kuris yra nuo Tėvo*. Aš ir Tėvas esame *viena dvasioje*. Aš niekada nemokiau, kad aš esu meilės šaltinis, kuris sušildo jus. Tačiau aš jums sakiau, kad aš jus myliu, net ir taip, kaip jus myli Tėvas, kad ir jūs turėtumėte vienas kitą mylėti net ir taip, kaip jus mylėjau aš. Dabar aš jums sakau – *meilės šaltinis yra Tėvas, kuris ir mane pripildo savosios meilės galia, kad ir aš galiu jus mylėti net ir taip, kaip jus myli Tėvas, kad ir jūs turėtumėte vienas kitą mylėti net ir taip, kaip myli jus Tėvas*.

Tai vienintelis kelias, kuris gali ištaisyti visus suklydimus, kuriuos jūs patyrėte ir patiriate, vadovaudamiesi mano mokymus iškraipiusiomis evangelijomis. Vien tik dėl to jūs negalite išdrįsti su Tėvu bendrauti ir Jį, patį Tėvą, atrasti savo viduje, nes jūs Jo bijote, nesate prie Jo prisartinę ir prisiglaudę dvasioje, kaip

materialiai prie žemiškojo tėvo prisiglaudžia mylintys vaikai ir laimės akimirką, ne tik kai kenčia skausmą ar išgąstį.

Šitas mano mokymas yra skirtas tam, kad jūs greta esamų evangelijų skaitymo, vis daugiau dėmesio skirtumėte šito mokymo studijoms ir realiam Tėvo atradimui savo viduje. Jūs turite suvokti, kad tikrasis kelias yra tas, kuris suteikia *Tėvo meilę jūsų sielai*. O siela negali patirti Tėvo meilės nesikreipdama, nuoširdžiai, į *Tėvą nuolat, kasdien*.

Aš tą jums sakau ne taip, kaip jums sako jūsų dvasiniai akli vedliai kunigai, kurie gyvena ne Tėvo meile, bet evangelijos ritualiniu skaitymu, šaltu ir apskaičiuojančiu savo materialiu protu, bet kaip tas jūsų *visų* dvasinis vedlys, kuris visą laiką yra su Tėvu *viena* ir kuris trokšta, kad ir jūs, kiekvienas, su *Tėvu* būtumėte dvasioje *viena*.

Kaip gi jūs būsite su Tėvu *viena* dvasioje, jeigu visą laiką centriniu asmeniu savo maldose laikysite vien tik mane. Suteikite savo maldose, ir gyvenime, deramą vietą Tėvui. Išaukštinkite Jį, kaip ir dera Jam būti išaukštintam, net ir taip, kaip Jį išaukštinau aš, visu savo gyvenimu, kurio pilniausią apreiškimą jūs ir galite skaityti Urantijos Knygos apreiškime.

O dabartiniu savo mokymu aš turėjau vieną tikslą – išplėsti jūsų suvokimą ne tik apie mane, apie kai kuriuos kūrinių aspektus, bet ir apie jūsų dabartinio gyvenimo kai kuriuos aspektus. Kaip šiuos aspektus pagerinti arba pašalinti, kurie yra jums sunkūs, kaip nereikalingas balastas, kad neleidžia jums laisvai kvėpuoti ir žengti į priekį, tam jūs taip pat dabar turite pagalbinę priemonę – šitą mano mokymą.

Jūs neturite kito pasirinkimo išskyrus vienintelį – kelią pas Tėvą. Kitas kelias veda į jūsų tapatybės sunaikinimą. Tačiau jūsų pasirinkimas visada yra asmeninis ir visada laisva valia. Jūs renkatės tarp *tikrosios mirties ir amžinojo gyvenimo*. Jūs nesirenkate tarp gero kelio, geresnio kelio, ir geriausio kelio. Jūs renkatės tarp gyvojo įtikėjimo, *išlikimo*, kelio ir *išnykimo* iš visos kūrinių, per visą amžinybę, kelio. Bet apsisprendę išlikti, jūs turite drąsiai eiti *Tėvo keliu* ir vadovautis *Jo vedimu*, kuris yra realus kiekvieno iš jūsų viduje.

Būtent dėl to, kad jus paskatinčiau išlikti ir žengti Tėvo keliu, aš jums suteikiau šitą mokymą. Tik Tėvo kelias garantuoja visų jūsų dabartinių skaudžių problemų sprendimą jau dabar. O taip pat ir visą laiką ateityje. Tik Tėvas yra toji meilės galia, kuri užgesins visų karų ugnis; tik Tėvo meilė išstipins neapykantą tarp religijų; tik Tėvas, atrastas kiekvieno iš jūsų viduje, leis pajauti ir mane esantį *gyvą, o ne kabantį ant kryžiaus*; tik Tėvo meilės virpesiai, pažadinę jūsų sielą, pripildys ją gyvybės, kad ji pradės tarnauti gerais darbais net ir tiems, kuriuos to žmogaus protas anksčiau laikė savo priešais.

Dėl to jūsų pasirinkimas yra vienas vienintelis – drauge su manimi tarnauti

Tėvui. Tėvui, kuris yra vienintelis ir amžinas meilės Šaltinis, ir jums, ir man, ir visai kūrinijai.

Dėl to Tėvo asmuo turi suspindėti visu ryškumu jūsų viduje ir jūsų gyvenime, net ir taip, kaip Jis spindėjo mano viduje ir mano gyvenime, kada aš gyvenau jūsų pavidalu.

Mano mokymas jums suteiks ne tik supratimą, kad Tėvas yra jūsų, kiekvieno, viduje, bet taip pat suteiks ryžto atsigręžti į Tėvą ne toli danguje, kaip jūs mėgstate sakyti, bet arti savo viduje. Jūs per savo vidinį atsigręžimą ir įtikėjimą keliaujate pas Tėvą, bet niekaip negalėdami išvengti susitikimo su manimi. Jūs, kiekvienas, kurie pasirinksite įtikėjimą-išlikimą asmeniškai susitiksime su manimi. Tačiau tas susitikimas įvyks, kada jūs būsite daug daugiau nužengę nuo šito jūsų pradinio pasaulio po jūsų prisikėlimo, kada jūs nueisite visą sielos patikrinimo ir mokymo etapą ir būsite tapę amžinąja dvasia. Tada jūsų matymo diapazonas bus nepaprastai išplėstas, kad jūs jau mane matysite savo natūraliu dvasios matymu. Jums neberekės pagalbinių dvasinių būtybių, kurios sumažintų manojų dvasinio kūno energetinį virpėjimą iki jūsų sielos buvusio matymo diapazono.

Jūs mane matysite ir klausysitės mano mokymų ir būdami sielos pavidalu, tačiau mūsų asmeninis susitikimas, su kiekvienu iš jūsų, skirsis nuo tų bendrų susitikimų jūsų sielos mokymų metu.

156. Mano antrasis atėjimas

Ir kada aš jums kalbėjau apie savo antrąjį atėjimą, apie savo sugrįžimą tarp jūsų, tada aš jums sakiau, kad sugrįšiu, kada būsiu šlovėje ir galioje, ir kada žmogus mane galės matyti savo dvasios akimis. Dabar aš esu šlovėje ir galioje. Tačiau jūs dar nesate pasirengę matyti savo dvasios akimis, jums dar reikia pasiekti didžiulį įtikėjimo į Tėvą laipsnį, kad mane galėtumėte pamatyti dvasios akimis.

Net ir tada mano atėjimas nebus materialaus kūno pavidalu, jis bus tik jums matomu ir suvokiamu pavidalu, lygiai taip, kaip jūs mane kai kurie matėte po mano prisikėlimo ir mano pakilimo pas Tėvą. Dabar mano atėjimas bus didingas tuo, kad mano švytėjimas bus toks šlovingas ir galingas, kad neturėdami dvasinio pasirengimo jūs netektumėte žado, alptumėte, ir prarastumėte sąmonę. Toks mano atėjimas dvasiškai nepasirengusiems mane išvysti, sukeltų pasaulinį šoką tiek dvasinį, tiek energetinį.

Mano, kaip vieno iš Visatos Sutvėrėjų ir Valdovų, kuris dabar visatą valdo kaip Tėvas ją valdytų būdamas visatoje asmeniškai pats, o ne per mane, energetinis pavidalas, arba kaip jūs sakote kūnas, turi tokią galingą ir aukštą virpesių įkrovą, kad ji pakeistų šiandien egzistuojančią visos planetos energetinę

pusiausvyrą. Norint, kiek įmanoma, mažiau įsiterpti į energetinį planetos lauką, būtina jūsų pačių sielos virpesius aukštinti, artinti prie Tėvo ir mano virpesių.

Lygiai taip jūs turite pradėti vartoti ekologišką energiją, kai dabar tik pačią pradžią jūs suteikiate saulės ir vėjo energijos vartojimui. Tačiau tokia energija dar toli nuo tos energijos, kuri laukia jūsų, kai jūs pakelsite savo pačių sielos virpesius, kurie taip pat teiks jums labai naudingą energijos formą. Lygiai taip jūs pradėsite vartoti energiją iš energetinių grandinių, kurios nusidriekia per visą kūriniją. Štai tuomet jūs priartėsite prie tos akimirkos, kada aš galėsiu jums pasirodyti savo šlovėje ir galioje, man suteiktoje Tėvo.

Aš nepasirodysiu jums dėl smalsumo patenkinimo. Aš ateisiu lygiai taip turėdamas savo misiją – jūsų suvokimą apie Tėvą ir mano vaidmenį tarnaujant Tėvui išplėsti. Aš jums suteiksiu tolimesnius mokymus, kurie dar labiau jus sustiprins, jau pradėjusius žengti šituo keliu. Ir visa visata, net ir pats Tėvas, stebės mano atėjimą antrą kartą tokiu žmogui suprantamu ir pažįstamu pavidalu. Tokio įvykio dar nebuvo nė vienoje visatoje, kad Sūnus Kūrėjas, po savojo išikūnijimo bejėgiu kūdikiu, gimusiu iš moters, suaugtų tos planetos mirtinguoju, užbaigtų savo misiją, ir pažadėtų dar kartą sugrįžti į tą pačią planetą antrą kartą. Tai bus visiškai naujas dalykas visiems – ir man, ir jums.

Dėl to aš tokiam savo antrajam atėjimui turiu labai įtemptai pasiruošti. Jūs taip pat. O kaip pasiruošti jau žinote iš mano šitų mokymų.

Tačiau aš jums suteiksiu, drauge su Tėvu, dar vieną pagalbą jūsų dvasiniame kelyje. Iki mano antrojo atėjimo pas jus, Tėvas ir aš atsišimsime dar vieną Sūnų, kuris jus ves dvasiniu meilės ir tiesos keliu žmogaus kūno pavidalu. Jis ateis tarp jūsų nepraėjus daug laiko. Dar šitos kartos žmonės galės apie jį išgirsti ir net kai kurie su juo dirbti drauge, bendrauti su juo, kad dvasios patyrimas būtų perduodamas jūsų sieloms, o jūs galėtumėte savo patyrimą perduoti kitiems savo sielos broliams ir sesėms. Ir šito mano dvasios brolio pasirodymas sustiprins jus, ir daugelį pakvies į iki šiol neregėto masto tarp jūsų dvasinę teisingumo tarnystę.

Ir toks dvasinis kelias taip pat artins mano antrąjį atėjimą. Jūs turite ne spėlioti, kada aš vėl pasirodysiu tarp jūsų ir pasyviai laukti manęs, bet visomis išgalėmis stengtis žengti dvasiniu šviesėjimo keliu. Jūs turite ne mano antrojo pasirodymo laukti, bet padėti kitiems pajausti dvasinio kelio prasingumą, kad šitokiu dvasinio švytėjimo paskleidimu jūs prisidėtumėte prie mano antrojo pasirodymo tarp jūsų laiko priartinimo. Tik jūs esate tie, kurie ir nulemsite mano atėjimą dar kartą pas jus. Jūs būsite vieninteliai, kurie būsite matę ne tik Dievo Sūnų antrą kartą, bet Tėvo Sūnų Šlovėje ir Galioje savo dvasinio matymo akimis.

Papildinys

1. Mano požiūris į jus, praėjus 2000 metų nuo mano įsikūnijimo žmogiškuoju pavidalu, Vilnius, 2007-01-01

Algimantas: Mylimas mūsų Jėzau, Sūnau Kūrėjau, prasidėjo 2007-ieji. Jau du tūkstančiai metų, kada mes žinome ir girdime tavo vardą, kada tave minime savo maldose. Kaip, mylimas Sūnau Kūrėjau, valdantis savo Visatą, tu matai, dabar, savo mažesnius sielos brolius ir seses po šitų dviejų tūkstančių metų, ar tavo žvilgsnis irgi mato nuostabiai žėrinčius salius, kuriais žmonės pasitinka naujus metus, ar tu matai mūsų džiaugsmą, ar jauti, kad mes esame linksmesni ir tvirtesni šitame, ir tavo pasaulyje, kur tu patyrei ir mūsų žmogiškojo gyvenimo skonį?

Jėzus Kristus: Mano mylimas sielos broli, mano visi mylimi sielos broliai ir sesės, tie jūsų džiugesio pasireiškimai mane taip pat pasiekia, kada jūs tikrai džiaugiatės ir kada atveriate savo sielą man ir Tėvui. Tada jūsų sielos virpesių negali sulaikyti niekas.

Tačiau, kad tarp tokios gausos nuostabiai spalvingų fejerverkų, kurie per valandų valandas pažyra įvairiose jūsų planetos vietose, taip, kaip jūs įpratę Naujus metus pradėti pusiaunaktį, tai tarp tokių įvairiaspalvių ornamentų aš beveik nematau juos pranokstančių jūsų sielos laimės virpesių, kurie sklistų iš jūsų atsivėrusių sielų. Aš matau vien tik jūsų, matančių šitos fejerverkus, žibančių akių pasitenkinimą.

Jūs džiaugiatės ne savo vidumi, bet tik labai dirbtinai sukeltu reginiu, kuris akimirksniu jus atitraukia nuo jus užgulusių vidinių skausmų ir pergyvenimų. Per du tūkstančius metų jūs neišsivadavote iš vidinio skausmo ir nerimo, kuris jus lydi

visur, kur jūs bebūtumėte. O išorinės liepsnos, tai tik jūsų mėginimas pabėgti nuo šitų pačių savo problemų. Bet nuo jų pabėgti negalima fiziniu pavidalu. O jūs vis bėgate.

Dėl to matydamas jūsų išorinį džiaugsmą, aš nejučiu jūsų sielų palaimos ir atsivėrimo vieni kitiems, kad jis jus suartintų kaip tikrus sielos brolius ir seseris. Štai kokia yra apgailėtina jūsų padėtis. Jūs nuo mano laikų, kada aš buvau tarp jūsų, savo sielos tiek neatvėrėte, kiek aš jums suteikiau galimybių ją atverti. Tai dėl to jūs nuskriaudėte save, ir dabar patys turite daug neišspręstų problemų, kuriuos jus graužia, kaip pati ėdriausia rūgštis iš vidaus. Ir dėl to man labai skaudu, kad jūs mano jums suteiktomis priemonėmis sukurti Tėvo karalystę savo širdyje, taip ir nepasinaudojote, o dar daugiau susiskaldėte į atskirus pasaulio mažesnius lopinėlius su savo nuostatomis ir kas aš esu, ir kas aš buvau, ir kuo aš nesu, ir kuo nebuvau.

Ir toks jūsų neišmintingumas jus visus taip skaudžiai baudžia iš vidaus, kada užgęsta fejerverkų liepsnos, kada dangus vėl tamsus ir debesuotas, kada jums taip stinga saulės šviesos, tada jūs net nemėginate atrasti Tėvo jums viduje patalpintą *gyvą šviesą – jo dalelę*.

Ir šitoji šviesa jus visus, ir kiekvieną, ir nuramintų ir suartintų tiek, kad jums nustotų skaudėti jūsų širdį, kada aplinkui tokia tamsa ir toks liūdesys, kada akys nebemato spalvingų fejerverkų reginio, o vidų vėl užgula rūpesčiai ir vargai, kurie tik akimirka buvo nustumti šventinio įspūdžio.

Štai dėl ko šitie du tūkstančiai metų nuo mano buvimo tarp jūsų, ir kaip vieno iš jūsų, jums nesuteikė vidinės šviesos, tačiau jus išoriškai tiek atpalaidavo ir išlaisvino, kad jums šitoji išorinė laisvė dar labiau suvaržė jūsų vidinį ir tikrąjį Tėvo jums, kiekvienam, padovanotą dieviškąjį aš.

Mano tarnavimo žmogiškuoju pavidalu metu žmogus turėjo didžiulį Dievo baimės jausmą. Ir šitas jausmas neleido jam pajauti sielos vidinės palaimos ir ramybės kartu su manimi. Tačiau tų laikų žmogus, turėdamas tokią baimę, save tuo daug kuo suvaržė ir neleido sau tokių išorinių veiksmy, kurie galėjo sukelti dar didesnį skausmą ir jam pačiam, ir aplinkai.

Po dviejų tūkstančių metų jūs tokios baimės Dievui nebeturite. Ir tai labai gerai, nes Tėvą reikia vien tik mylėti, Jo nereikia bijoti. Tačiau meilė pati savaime neateina. Jūs Tėvo meilę pajauti galite tik savo viduje. Ir tik tada meilė ištirpdo visą baimę. Dabar gi jūs visą savo žvilgsnį nukreipėte vien tik į materialų akį traukiantį spindesį, o vidines nuostatas visiškai palikote atitrauktas nuo savojo dabartinio aš, netikrojo aš. Dėl to jūs ir negalite be išorinių, akims ir kūnui, patiriamų malonumų, patys pajauti džiugesio akimirkų.

Mano laikais prieš du tūkstančius metų šitokio žmogaus vidinio susipriešinimo nebuvo, dėl to ir vidinis ir išorinis palaimos ir džiaugsmo pasireiškimas

nebuvo tiek atitolintas vienas nuo kito. Jie nebuvo giluminiai ir susieti su atsidavimu Tėvui taip, kaip galėjo būti, tačiau, jie nebuvo ir taip supriešinti, kaip yra dabar tarp jūsų.

Šiandien jūs esate tikrai daug nelaimingesni negu jūsų sielos broliai ir sesės prieš du tūkstančius metų. O juk aš ir atėjau ir dėl to, kad jums visiems suteikčiau laimę, kada jūs atrandate Tėvą, gyvą Tėvą, ir atrandate savo viduje.

Dėl to sutikdami naujuosius metus arba švęsdami bet kokias šventes, nešvęskite jų nusigręžę nuo Tėvo. Pakvieskite Jį dalyvauti tarp jūsų. Jis ir taip dalyvauja, tačiau dalyvauja jums nekvietus, nes Jis negali būti kur nors kitur, kai Jis yra *visur*. Tačiau jūsų pakvietimas Tėvui yra didžiausia dovana, nes Jį pakviečate tik tada, kada šito trokšta jūsų siela.

Ir tada visos jūsų šventės turės ne tik išorinį džiugesio pasireiškimą jūsų materialioms akims, bet ir vidinę palaimą jūsų sielai, jūsų tikrajam ir dieviškajam aš.

Nebijokite bendravimo su Tėvu, nesidrovėkite Jo pasikviesti. Nevenkite ryšio su Tėvu. Ieškokite Tėvo savyje ir bendraukite su Juo atradę Jį. Ir tada jūsų visos problemos ir kančios pavirs nuostabiu jūsų augimo ir vystymosi patyrimu, kuris jums teiks palaimą, ramybę, ir džiaugsmą, kad su Tėvu jūs galite visa tai įveikti.

Todėl šitokiu keliu ir eikite. Eikite drąsiai ir pasitikėdami Tėvu, nes Jis niekada jūsų neapleido ir neapleidžia. Ir neapleis. Tik jūsų įtikėjimo silpnumas neleidžia jums šito patirti.

Dėl to ir raginu jus visus – patirkite savo ryšį su Tėvu ir jūs pamatysite, kiek jūsų akims dar bus reikalingos išorinės fejerverkų liepsnos.

Algimantas: Ačiū tau, mylimas Sūnau Kūrėjau, Jėzau, už tavo suteikiamus pamokymus mūsų sieloms. Tebūnie pašlovintas Tėvas, suteikęs mums visiems tave, Jėzau. Amen.

2. Mano žodis jums po mano knygos *Kalbu Jums Vėl* atspausdinimo – Rojaus Trejybės gyvoji šventovė, Vilnius, 2008-10-25

Algimantas: Išvakarėse savo asmeninėje maldoje dėkojau už Jėzaus Kristaus apreiškimo *Kalbu Jums Vėl* perteikimą ir jo atspausdinimą materialios knygos pavidalu. Visos 4500 knygų vakar man buvo atvežtos ir sukrautos mano kambaryje. Tad tarp tokios Apreiškimo materialios išraiškos gausos vakar garbinau Rojaus Trejybę ir meldžiausi jai, nuoširdžiai dėkojau savo maldoje už šitą *unikalią dovaną mums visiems*. Taip pat padėkojau savo maldoje ir mūsų Sūnui Kūrėjui –

Jėzui Kristui. Tiek Tėvo, tiek Kristaus prašiau pasakyti man, ką galėčiau perduoti kitą rytą į mūsų šventovę – Rojaus Trejybės šventovę – susirinkiantiems į gyvenias pamaldas mano sielos broliams ir sesėms. Ir abu pasakė, kad per pamaldas kalbės patys.

Žemiau yra pateikiama tik toji pamaldų dalis, kai aš kreipiuosi į Sūnų Kūrėją, Jėzų Kristų, ir į Tėvą, kad jie tartų savo žodį, kaip man buvo pasakę išvakarėse, kad kalbės per mūsų pamaldas *Patys*. O taip pat pateikiami abiejų jų mokymai.

Mylimas Sūnau Kūrėjau, mums žinomas, kaip Jėzus iš Nazareto, kada vaikščiojai žmogiškuoju pavidalu, kada aš vakar norėjau, kad tu man pasakytum savo žodį po šito tavo nuostabaus apreiškimo pasirodymo knyga, tu man pasakei, kad nori pasakyti žodį ir visiems, kurie susirinks į mūsų šventovę, kurią tu būtent ir paprašei įkurti, ir ji vadinosi ir tavo vardu, Tėvo ir jo Sūnaus Jėzaus vardu, bet taip, kaip tu esi daugiau negu Jėzus, esi Sūnus Kūrėjas, taip ir mūsų šventovė pavadinimą pakeitė, ir jau yra Trejybės vardu vadinama, nes ir tu buvai atėjęs apreikšti Tėvą, ne save. Tu negalėjai apreikšti Trejybės tai kartai, o mums duoda tokią šviesą, kad mes jau imame daugiau pažinti Rojaus Trejbę.

Aš dabar į tave kreipiuosi, kad esu pasiruošęs perteikti tavo mokymą mums čia, Rojaus Trejybės gyvojoje šventovėje.

Jėzus Kristus: Mano mylimi vaikai, sielos broliai ir sesės, aš nepaprastai džiaugiuosi jūsų sklindančiais meilės virpesiais, tariamais žodžiais, ryškiomis mintimis, ir tomis net mintimis, kurių neišreiškiate, bet skiriate man. Jos visos pasiekia mane. Aš nuostabiai džiūgauju, kada matau, kaip jūs džiaugiatės dėl to, ką aš jums pasakiau vėl, ir matau, kad jūsų džiaugsmas yra nuoširdus. Tai nėra jūsų prisitaikymas prie mano reikalavimų. Iš jūsų aš nieko nereikalauju. Aš jums tiktai siūlau ir kviečiu.

Atsiremkite į šituos mokymus, skleiskite juos savo sielos broliams ir sesėms be jokios baimės.

Niekas jūsų nesustabdys. Žinokite, kur beeitumėte jūs, pirma jūsų ten aš atsidursiu pats, ir tą dirvą aš jums rengsiu.

Bet jūsų išmintis dar tik bundanti, nes išmintis ir mane pripildo iš Rojaus Trejybės, bet aš esu sukurtas Rojaus Trejybės Asmenų, dėl to aš tobulai matau tai, ko jūs negalite, net ir atsivėrę, dar pamatyti ir tuo mažiau patikėti. Dėl to jūs padarysite klaidų. Nebijokite klaidų. Nebijokite savo suklydimų, kurie jus brandins, stiprins, ir skaudins.

Tačiau, kam aš perteikiu tuos Apreiškimo mokymus? Kad jūs galėtumėte pasiremti jais stiprėdami, juos skaitydami. Kai negalite iki galo atsiverti nei man, nei Tėvui, tada jūs galite nuraminti protą tiesiog paskaitydami, kas yra jau šitame Apreiškime. Jame esu aš. Nesvarbu, kad jūs skaitote paėmę materialią knygą. Jame esu aš taip, kaip mane perdavė mano apaštalas, jums žinomas vardu Al-

gimantas. Jis susilpnino mano meilę perteikiamą jums. Jis negalėjo perteikti didesnės meilės. Jis perteikė tiek, kiek iš jo tik galėjo pasklisti, bet ir šitoji, iš jo sklindanti meilė, yra ir manoji meilė. Bet aš jus myliu daug daugiau negu jūs pajuntate tą meilę, skaitydami šitą mano Apreiškimą.

Dėl to aš ir kviečiu: skirkite laiko man, pasikalbėkite su manimi paprastais žodžiais. Kada paskaitote net mano Apreiškimą, papasakokite man, kas jums patiko jame, ir visuomet kelkite klausimą: O kodėl? Kodėl patiko? O jeigu kažkas nepatiko, pasakykite, kodėl nepatiko, man.

Šita knyga jūsų sielai negali nepatikti, nes šita siela, kad ir kokia būtų silpna, jinai yra auginama šitos Apreiškimo meilės ir šviesos. Šitas daigas yra sėjamas jūsų viduje, kad jis galėtų sužydėti nuostabiu išsiskleidusiu žiedu. Dėl to jūs turite net ir klausdami, kodėl nepatiko, būti nuoširdūs ir paskiau vėl paklausti, ar iš tikrųjų nepatiko, ar jūs kažko išsigandote ir tas išgąstis sukėlė kažkokį jums nepasitenkinimą.

Tačiau, sielai bus palaima. Sielai bus tiktai gilesnis troškimas dar daugiau skaityti, dar daugiau bendrauti su manimi. Ir kada siela daugiau skleisis, ji trokš taip pat gyvo ryšio ir su Tėvu, net ir tokio ryšio, kokį turėjau aš.

Juk aš irgi bučiau sunkiai, skausmingai. Man skausmas, kuris buvo viduje nuolat, buvo visuomet raminamas Tėvo, kurio aš nepažinojau, nes man nei Juozapas, nei Marija neaiškino tos Tėvo meilės, kuri buvo prieinama kiekvienam, net ir jų tokiems nekenčiamiems pagonims. Ir man nebuvo pažįstamas manasis Tėvas. Mane mokino pažinti tik dogmatinį Tėvą, kuris myli tiktai žydus, ir vadina juos išskirtiniais, kadangi jie troško patenkinti savo tautos ego, atstumdami ne žydus.

O mano siela blaškėsi viduje, negalėdama suprasti, kodėl yra tie, kurie nepriklauso žydams, taip nekenčiami, taip engiami, o kodėl jie patys turėjo jėgą, valdydami mus. Visos imperijos valdovai, jie irgi buvo, mūsų samprata, pagonys. Tačiau jie turėjo galią, fizinę galią ir milžiniškas kariaunas.

Bet mane labiau skaudino tie šalia mūsų gyvenantys pagonys, kurie buvo užguiti. Tai nebuvo imperatoriaus kariaunos net ir menka dalelė. Tai buvo paprastai žmonės, atstumtieji. Nuo mūsų atstumti.

Šitas skausmas kildavo man tada nesuprantant, kodėl? Aš nežinojau, kad tai yra Tėvo padovanotos nuostabios man suteiktos asmenybės bundantis daigas mano viduje per skleidimąsi aukštesniu dieviškuoju protu. Bet tas mano tėvų suteikiamas, nuo pat gimimo, auklėjimas neleido šitam mano tikrajam, dieviškajam, šviesiajam protui skleistis. Ir dėl to aš negalėjau be kančios pasireikšti aplinkoje. Iškart atsidurdavau tarp savo pačių, vadinamųjų sielos brolių, kaip nesuprastas ir atstumtas, nes mano jiems pateikiami samprotavimai buvo juos gąsdinantys, o dėl to sukeliantys jų impulsyvų susierzinimą, pyktį, ir aš

nuo to kentėjau būdamas mažas, nes nesuprasdavau, kodėl jie šitaip elgiasi su manimi, kai aš nesakau jiems, kas galėtų būti įžeidžiamo.

Dėl to, mano mielieji broliai, nors aš esu jūsų, biologine prasme, Visatos Tėvas, nes būtent pagal mano cheminę formulę yra sukurta gyvybės plazma, iš kurios kyla visa evoliucinė gyvybė, bet visa tai kyla iš Tėvo, ir jūs esate ir mano Tėvo vaikai. Dėl to aš ir dar sakau, mano mieli sielos broliai ir sesės, nemanykite, kad šitas kelias, kuriuo jūs dabar žengiate tik patį pirmąjį, tokį netvirtą savo žingsnį, nesukels jums nerimo ir skausmo, vidinio skausmo, nes aplinka yra tamsi; taip, kaip kėlė aplinka skausmą mano vidiniam aš, tikrajam, šviesiajam aš. Taip, aplinka kels skausmo ir jūsų augančiam dieviškajam aš.

Bet jūs turite mano Apreiškimą, kurį galite skaityti. Ir jūs jau turite Tėvą, kurį aš apreiškiau ir skelbiau. Jūs jau turite ryšį su Juo, net ir šitą dvasinę komunią, kada susirenkate čia, kuri pasiekia ir mane, ir džiugina mano širdį. Jau yra jūsų dvasinis ryšys, ir jis jus palaikys ir stiprins, kada aplinka jus spaus iš pakraščių į vidų, stengdamasi jus pakeisti ir sumaitoti jus, tą šviesųjį. Nebijokite patyčių. Nebijokite gąsdinimų. Mane gąsdino sunaikinti.

Tie, kurie aprašė mano gyvenimą ir mokymus Urantijos Knygoje, daug ko nežinojo. Mane gąsdino sunaikinti ne vien tiktai fariziejai. Ir paprasti žydai, apakę dogmatikai, taip pat grąsino nužudysią.

Ir būdamas net mažas vaikas, aš jau turėjau atramą, net ir pats dar nesu-
vokdamas, viduje, kuri mane palaikė man pačiam nesuprantant kaip, bet, kada aš pateikdavau visus klausimus, kurie kitus erzindavo, ir gaudavau sustiprinančius atsakymus, kai taip pat nesuprasdavau, iš kur jie ateina. Aš jais naudodavausi, tais atsakymais, kol vėliau ėmiau suvokti, kad tai yra Tėvo man sakoma išmintinga, pamokanti, ir patarianti kalba, ir šitą pokalbį su Juo, ir gaunamas iš Jo mintis, aš vis stiprinau, plėčiau, gilinau, niekieno neprašomas. Aplinka, priešingai, vertė mane tapti tokiu, kokia buvo ji tamsi. Bet aš pats troškau atsiremti į tai, kas man suteikia atsakymus į mano klausimus. Bet kiekvienas atsakymas, kuris man suteikdavo patvirtinimą aplinkiniame gyvenime, leido lygiai taip pat labiau pasitikėti ir tomis mintimis, kurias aš gaudavau, ir kurios vėliau pasirodė, buvusios iš Tėvo.

Jūs lygiai taip pat turite, ir turėsite, šitą atramą savyje.

Dėl to jums nėra jokia jėga baisi, nes jūs turite mano gyvenimo sampratą, kuri dabar dar labiau išplėsta mano naujuoju mokymu, perteikiamu jau šitai kartai, ir ateinančioms kartoms.

Dėl to nebijokite nieko! Niekas jums nieko nepadarys, kas galėtų jus sunaikinti, nes jūs esate kilę iš Tėvo.

Atsiduokite jam, ir jūsų žemasis aš palaipsniui pradės užleisti savo pozicijas. Baimė dings. Nerimas išnyks. Abejonės išsisklaidys kaip rūkas.

Tačiau naujas žingsnis bus nesuprantamas, ir dėl to vėl atsiras nerimas. Bet jis bus jau kitokio pobūdžio. Jis nebus tas jus žlugdantis nerimas, nes jūs atsigręšite į savo nueitą kelią, kuriame jūs pamatysite, kad ant aukštesnio, dabar jums nerimą keliančio laipto atsistojus, nueitas kelias patvirtina, kad tas kelias buvo teisingas, ir jūs juo ėjote, vedami Tėvo iš vidaus. Ir manosios Tiesos Dvasios, ir mano partnerės, Visatos Motinos Dvasios, Šventosios Dvasios stiprinami, ir dėl to ant naujo laiptelio jūsų nerimas jus ne tiek iš vidaus paveiks. Jūs nebeišsigąsite jo, bet pasinaudosite savo nueito kelio sukauptu patyrimu. Ir dėl to stiprės jūsų siela, o pati stiprėdama, stipriau jaus Tėvą savyje. O patyrimas leis stiprinti pasitikėjimą pačiu Tėvo vedimu.

Tai yra mano kelias. Šituo keliu ėjau aš. Aš neturėjau kitokių knygų, išskyrus tas, kurias siūlė visa dogmatinė to meto aplinka. O tos knygos buvo iškraipiančios Tėvą. Ir man liko remtis tiktai į tą vidinį ryšį. Ir atsispirti visai aplinkai, kuri to ryšio neturėjo.

Ir aš turėjau pasitikėti tuo vidiniu ryšiu, net jo ir nesuprasdamas.

O jūs juk turite gausią savo sielos brolių ir sesių šeimą, į kurią jūs jau dabar galite atsiremti. Juk jūs jau esate nebe vienas, net ir materialia prasme. Jūs jau esate nebe vienas. Juk turite mane, turite mano partnerę, Visatos Motiną Dvasią, per Šventosios Dvasios veikimą. Juk jūs pažįstate jau savo serafimus. O Tėvas juk atsivėrė jums jau Rojaus Trejybės – Amžinojo Sūnaus-Motinos-Brolio ir Begalinės Dvasios-Motinos-Sesės Asmenimis. Aš gi šito neturėjau. Tai ko jums bijoti?

O ant stalo turite mano Apreiškimą. Imkite jį ir skaitykite. Žvelkite į šitą tiesą savo sielos žvilgsniu ir jūsų protas rims ir ims stiprėti jūsų sielos dieviškasis protas, ką jūs suprantate kaip aukštesnį morontinį protą.

Aš jums pasakysiu dar daugiau: per gyvą ryšį su Tėvu, su manimi, per gyvą tarnavimą su manimi jūs galite net pranokti morontinį protą ir pasiekti dvasios lygio protą. O dvasiai visiškai nesuprantama baimė ir nerimas. Net ir angelai, būdami žemiausios kategorijos dvasiomis, nesupranta jūsų gyvulinių baimių ir nerimo. Kodėl jūs šitaip bijote? Nes jiems šita patyrimo menkiausia vilnelė jų milžiniško patyrimo gausybėje nebuvo patirtinė menkiausiu lygiu. Dėl to jie nesupranta, kas yra baimė.

Bus tokios akimirkos, kada jūsų morontinis protas patirs ir dvasios lygio proto pasireiškimą savo šviesa ir tarnavimu.

Nebijokite nieko. Aš esu su jumis visada. Nėra nė akimirkos – džiaugsmo ir skausmo, išorinio ir vidinio – kad aš nebūčiau su jumis su savo ramybe šalia jūsų. Manasis pasireiškimas per Tiesos Dvasią jūsų niekada nepalieka ir nepaliks.

Algimantas: Ačiū tau, mylimas Sūnau Kūrėjau, mylimas Jėzau. Ačiū tau už šitą mokymą, už mūsų stiprinimą. Ačiū tau. Aš tave myliu.

3. Tėvo mokymas, papildantis manąjį, ryšium su

Kalbu Jums Vėl knygos atspausdinimu –

Rojaus Trejybės gyvoji šventovė, Vilnius, 2008-10-25

Tėvas: Mano mylimi vaikai, bet koks mokymas gali stiprinti, bet gali ir apakinti. Dėl to ir Mano Sūnaus Kūrėjo mokymą skaitydami, žvelkite sielos akimis, kad jūsų žemasis, žmogiškasis protas neišsigastų, neapaktų, kad jis nemanytų, jog kiekvienas žingsnis, kiekvienas žodis turi tapti jums suprantamas jau šitą pačią akimirką, kad jūs turėtumėte jį žengti šitą mokymą skleisdami kitiems šitą pačią akimirką.

Išmintingai žvelkite į Mano Sūnaus Kūrėjo suteiktą mokymą.

Jis suteiktas augti; kiekvienam augti; net ir paaugus, vėl augti. Ir jūs matysite, kad šituo Apreiškimu taip pat augate, kada skaitysite vėl ir vėl.

Dėl to neskubėkite savęs nei bausti, nei skaudinti priekaištais, kad jūs neatliekate vieno ar kito darbo, apie kokį kalba mano Sūnus Kūrėjas jums visiems. Tai mokymas skirtas daugeliui šimtmečių į priekį, ir dėl to jis negali akimirksniu pavirsti kiekvienam, net ir šiandien skaitančiam, iki galo įgyvendinamam.

Bet aš džiaugiuosi kiekvienu jūsų žingsniu.

Aš džiaugiuosi tuo, kuo jūs trokštate tapti. Ne tuo, kuo tampate, bet – kuo trokštate tapti, nes visuomet tapimas prasideda nuo troškimo.

Ir kada jūs trokštate tapti geresniu, jau Aš džiaugiuosi. Ir jeigu jūs, skaitydami Mano Sūnaus Kūrėjo apreiškimą, trokštate tapti ryžtingesni, drąsesni, norėsite labiau mylėti, nors dar tuo metu nemylite, Aš džiaugsiuosi jūsų noru. Man noro jūsų užtenka. Tačiau, Aš žinau – tas noras jūsų augis; ir Aš vėl džiaugsiuosi jūsų išaugusiu noru. O kada jis dar ūgtels, ir vėl Man suteiks naujo džiaugsmo.

Žinokite, Aš džiaugiuosi ir liūdžiu kartu su jumis kiekvienu. Kada jūs skaudinate kitą, Man taip pat skauda. Aš neturiu žmogiškųjų jausmų. Aš neturiu žmogiškosios kančios. Iš Manęs sklinda tik meilė ir nieko daugiau. Bet Aš kaupiu visą jūsų patyrimą, ir jeigu jis yra skausmingas, jį atsiliepia ir Mūsų Aukščiausioje Būtybėje kaip skausmingas patyrimas, kuris nepradingsta, išlieka kūrinių skausmingu patyrimu, kurį patyrė vienas kūrinių tvarinys sukeldamas tą skausmą kitam, o tuo pačiu ir visai kūrinių. Ir jūs galite tą kūrinių jau šiandien paversti didesne palaimos buveine ir mažesnio skausmo ašarų pakalne, kaip jūs dažnai pavadinate savo gyvenimą.

O ašaros ritasi tikrai iš jūsų. Bet ne visos ašaros yra skausmo. Yra palaimos ašaros. Tai jūsų sielos augimo ašaros, sielos brendimo, skaitėjimo ašaros. Kada jūs pravirkstate maldos metu, ar garbinimo metu, tai yra palaimos ašaros. Kada jūs tapsite morontiniais, sielos pavidalu, jūs neturėsite fizinių ašarų, bet jūs patirsite tuos jausmus, kuriuos dabar patiriate, kada jūsų širdis sujaukina kito

ištartas žodis ar išgirsta melodija, ar tiesiog, jums net nesuvokiant, paskleistas meilės virpesys. Jūs pamatote vaizdą, ir jis suvirpina jus. Jūs nežinote nei žodžio, nei garso. Vaizdas atskriejo virpesiais. Ir tos ašaros yra jūsų skaistinimo ašaros, charakterio ugdymo ašaros. Tokiomis ašaromis Aš džiaugiuosi.

Bet yra ir kitos ašaros, kurios kyla iš žemojo jūsų aš – pykčio, didžiulio nepasitenkinimo ir savimi, ir kitu, kad jūs Mane visiškai neišmintingai kaltinate, kad Aš jus baudžiu; net išreiškiate keiksmais savo požiūrį į Mane. Bet Aš nenusotoju mylėti nė menkiausia dalele. Kai kurie tą daro turėdami įsitikinimą, kad Aš baudžiu; ir lieja ašaras, kad Aš esu abejingas, apleidęs juos. Šitos ašaros nėra palaimos ašaros visai kūrinijai. Jos sukelia Man tą patį skausmą, patirtinį skausmą.

Dėl to Aš jums dovanuju saulę, kad jūs galėtumėte mėgautis jos fizine šiluma ir šviesa, bet Mano kūrinija – įvairi. Todėl Aš jums padovanojau naktį, kad galėtumėte pamatyti ir kitokią savo gyvenimo pusę. Bet žinokite, kada jūs nutiesiate savo gyvą tiltą į Mane, kurį Aš jau esu padovanojęs, atsiųsdamas savo dvasią, ir patalpinau jūsų viduje, tada Aš suteikiu šviesą jūsų sielai. Joje nakties neturi būti. Joje įvairovė reiškiasi per kiekvieno jūsų aš dieviškąjį atsiskleidimą ir sužydėjimą kiekvieno unikaliu žiedu. Bet nėra fizinės tamsos, jums pažįstamos nakties išraiška, ir nėra saulės šviesos, jums patiriamos kaip karštis, bet yra vidinis meilės karštis, ir spaudimas iš vidaus garbinti Mane, susilieti su Manimi, atiduoti Mano jums suteiktą meilę kitiems gerais darbais, ir atiduoti visa tai vis daugiau ir daugiau apimant Mano vaikų, jūsų sielos brolių ir sesių, ir suvienijant juos. Suvienijant ir pritraukiant prie savęs per Manosios meilės dalinimą jiems.

Jie ateis prie jūsų, nes iš jūsų spinduliuos tai, ko jie nesulaukia iš aplinkinių, iš pačių artimiausių žmonių: iš tėvų, iš vaikų, iš brolių, seserų.

Jie ateis, jeigu atsivers Man.

Bet jūs galite mokyti juos, kaip atsiverti, kad jiems dingtų ta baimė, kuri trukdo ateiti pas jus, kada nerimas neleidžia jiems žengti žingsnio ten, kur jie nėra anksčiau žengę. O girdėtos kalbos apie tai, kas gali būti nepažinta, kad tai gali būti iš šėtono, iš tamsos, iš piktų dvasių, juos sustabdo siekti ir šviesos, kuri yra tikra.

Bet net ir tokiu atveju jūs nenusiminkite, nes, žinokite, Aš jus visą laiką keliu, stiprinu ir šviesinu, džiuginu ir suteikiu palaimą, ramybę ir sveikatą, ir jūs per šitą savo nuostabų atsivėrimą Man ir patyrimą iš Manęs meilės virpesių, juos spinduliuojate ir tuo pačiu tirpdote ir kitų žmonių baimę ir nerimą, nes lygiai taip, jeigu jūs į bet kokį vandenį įdėsite vis daugiau, ir daugiau medaus, tas vanduo darys vis labiau saldus, ir jo galės gerti vis daugiau, ir daugiau žmonių, jausdami saldumą, nors ne tokį, koks yra medaus, nes medų jūs laižote tiesiai iš Manęs. Tuomet jūs savo gėrio darbais saldinkite vandenį, kad jis nors kiek saldėtų.

Dėl to, jeigu jūs bendraujate su Manimi nuoširdžiai ir kasdien, jums net

nesuvokiant, jau sklinda iš jūsų aukštesni virpesiai į aplinką, į visą kūriniją, ir jau jūs iš Manęs gavę medaus, saldinate vandenį, nes šitie virpesiai atskiedžia tuos žemus virpesius, kurie pasklinda iš savanaudiškų ir aklų Mano vaikų. Jūs jau šitaip padedate jiems Mane garbindami ir meldamiesi.

Kol dar nediržtate savo sielos brolių ir sesių užkalbinti, kol dar nediržtate atsiverti jiems savo patyrimu, nes jūs bijote juos išgąsdinti, o išmintingo žodžio dar nesurandate tą akimirką, bet žinokite, kuo daugiau bendrausite su Manimi, tuo Aš daugiau pripildysiu jus išmintingu žodžiu reikiamu metu, kada tas žodis reikalingas jūsų sielos broliui ir sesei, taip ieškančiai nerimo būsenoje ramybės, stiprinimo, paguodos. Tai nereiškia, kad jūs kalbėsite saldžius, įsiteikiančius žodžius. Jūs kalbėsite šviesos, tiesos, ir sustiprinimo jiems žodžius.

Mano mylimi vaikai, jūsų kelias yra toks nuostabus, ir Aš negaliu atsigerėti jūsų rodoma Man meile.

Aš džiaugiuosi jūsų žingsniais. Kaip ir žemiškasis tėvas džiaugiasi savo mažyčiu, dar nemokančiu žengti savarankiškai, net menkiausiu, silpniausiu žingsneliu, bet Aš matau, kad jūs jau turite nebe tokį pirmąjį ir silpną žingsnelį žengti. Jūs jau jį žengiate. Aš džiaugiuosi jūsų vis stiprėjančiu žingsniu.

Kada jūs Man atsiveriate savo padėka, kad jūs atradote Mane, ar gali būti didesnis džiugesys Tėvui, kada jo sūnus, ar dukra pasako: Tėve, aš tave myliu. Aš tave atradau. Dėl to Aš ir vedu šituo gyvuoju keliu, kurį Aš nutiesiau visai kūrinijai link Mūsų, Visų Trijų, gyvenančių Rojuje, ir Aš sukviečiau daugybę daugybę sūnų ir dukrų, kurie jau yra šalia Mūsų Rojuje, ir tarp pakviestųjų esate *jūs*. Aš jūsų laikiu, nors jūs *jau* esate pas Mane atėję.

Baimė jus žlugdo. Žingsniai panaikina baimę, stiprina jūsų tvirtėjančią charakterį, ir pasitikėjimą Manuoju ryšiu.

Aš matau viską nuo pabaigos. Aš žinau kiekvieną jūsų akimirką, kuri bus po akimirkos, bet Aš noriu pajuokauti jums: Ženkite šituo keliu ir nenuvilkite Manęs, to, kurio nuvilti negalima, bet vistiek nenuvilkite.

Aš myliu jus visus ir laikiu jūsų, kiekvieno, pas save, nors jūs jau visi esate Manyje.

Algimantas: Ačiū Tėve. Manoji valia tebūnie Tavoji valia.

4. Mano gimtadienio šventimas, Vilnius, 2008-08-21

Algimantas: 2008 m. rugpjūčio 21 d. nedidelė mūsų grupelė susirinkome Vilniuje, Žvėryne, ir nuėjome už pėsčiųjų tilto į Vingio parką prie pat Neries. Tokioje nuošalioje ir labai vaizdingoje vietoje mes paminėjome Jėzaus atėjimo į Urantiją gimtadienį – rugpjūčio 21-ąją.

Buvo ir kuklus bendras stalas ant vejos, ir dvasinės diskusijos daugiau kaip dvi valandas. Tačiau iš pradžių buvo Rojaus Trejybės – Tėvo, Amžinojo Sūnaus-Kūrinijos Motinos-Kūrinijos Brolio, ir Begalinės Dvasios-Kūrinijos Motinos-Kūrinijos Sesės pagarbinimas. O tada apie 18 val. kreipiausi į mūsų Sūnų Kūrėją, mums žinomą Jėzų iš Nazareto vardu: Sūnau Kūrėjau, kuris esi mums žinomas kaip Jėzus iš Nazareto, aš noriu, kad tu mums pasakytum žodį, žodį, kuris sustiprintų mus, einančius šituo keliu šitame amžiuje, šitoje kartoje, kad mes pajautume tavo virpesius mūsų atsivėrusioms sieloms, kad mes patirtume dvasinį virptelėjimą mūsų viduje per tavo žodį, gyvą tariamą žodį.

Jėzus: Mano mylimi vaikai, ir mano broliai, ir sesės, aš esu tas vienintelis šito jūsų pasaulio, šitos sukurtos planetos globėjas, nes jame aš įsikūnijau jūsų pavidalu prieš du tūkstančius metų, kad galėčiau parodyti jums visiems, jog su atsivėrusia siela mano Tėvui, ir jūsų Tėvui, įmanoma viskas. Net jeigu aplinkui yra aklina siena ir juodžiausia naktis, kuri gaubia visą jūsų erdvę ir užgožia visą jūsų aplinką tamsa, vis tiek jūs turite savyje tą nuostabų Šviesulį, Tėvo padovanotą, ir iš manęs jūs gavote taip pat tos pačios skaisčios šviesos visa apimančią dalelę, kuri gaubia jus, dvasią, kurią jūs vadinate Tiesos Dvasia.

Aš jums dėkoju, kad jūs atėjote čia paminėti šitą nuostabią mano atėjimo į šitą pasaulį dieną. Aš atėjau tam, kad jūs galėtumėte pajauti, gavę Tėvo dalelę visi, visi be išimties, turintys nesutrikusį intelektą, kad galėtumėte pajauti nuo pat mažų dienų, kiekvienas, kas yra gilesnis supratimas grožio ir gėrio, kas yra meilės padovanojimas jūsų sielos broliams ir sesėms, kurie yra greta jūsų. Be šitos Tėvo dovanos jūs negalėtumėte pasiekti tokios grožio, gėrio, meilės sampratos, kokią jūs jau esate pasiekę. Jūs būtumėte tarpusavyje kovoję daug aršiau ir daug didesnėje šitos nuostabios planetos teritorijoje.

Ir dabar jūs kovojate. Tačiau, šitoji kova neapima tokio didžiulio žemės ploto. Ji nepasireiškia taip aršiai, kaip būtų pasireiškusi be Tėvo dalelės kiekvieno iš jūsų viduje. Ir mano atėjimas į šitą pasaulį, ir šitos misijos įgyvendinimas iki pat galo, leido jums kiekvienam gauti Tėvo dalelę.

Aš jums dėkoju, kad jūs atveriate savo sielas man, atveriate savo sielas Tėvui, atveriate savo sielas Amžinajam Sūnui. Tai yra mano Tėvai. Jūs žinokite, ir jūsų kilmė yra iš Jų – dvasinė.

Jūs esate mano jaunesnieji broliai, nors aš ir esu Visatos Tėvas ir Sutvėrėjas kartu su savo Partnere, Visatos Motina Dvasia. Tačiau, kada jūs pasieksite mano buveinę, mes atsisveikinsime, ir jūs toliau keliausite pas tikrąjį savo Tėvą. Keliausite taip, kaip jūs net dabar neišivaizduojate, jog tokia kelionė yra įmanoma. Mes trumpam išsiskirsime, nes per visą amžinybę mes palaikysime dvasinius ryšius, ir bendrausime vieni su kitais. Ir šitas bendravimas įgaus naujų atspalvių ir naujos kokybės, nes jis bus užpildytas vien tik Tėvo meile, kaip ir mane ji yra pripildžiusi.

Dėl to ir jūs šiandien, švęsdami mano gimtadienį, atsiverkite Tėvui dar daugiau. Atsiverkite Jam gyvuoju sielos virpėjimu, ir visada žvelkite į šitą gimtadienį tiktai dvasiniu žvilgsniu. Nepaverskite šitos dienos ir datos simboliu, kurį paverstumėte stabu, jeigu šita diena yra, tai tiktai šitą dieną reikia minėti mano vardą ir bendrauti su Tėvu.

Paverskite šitą mano gimimo dieną savo kasdienybe, kad kasdien jūs galėtumėte palaikyti dvasinį ryšį ir su manimi, ir su Tėvu. Paverskite šitą mano gimimo dieną jūsų nuolatiniu dvasiniu augimu. Tegul jūsų siela bręsta vis daugiau per gyvą bendravimą su Tėvu ir su manimi.

Jūs patys patirsite, ko dar nesate patyrę, jog šitas ryšys stiprina jūsų sielą tiek, kad jūs tampate, net ir tomis akimirkomis, kada atrodo yra krizinė situacija, drąsūs, ryžtingi, ir veikiate taip, kaip niekada neveiktumėte, jeigu jūsų protas diktuočių jums priimant sprendimus. Jūs pasišalintumėte į šalį. Tačiau tiktai atsivėrusios sielos dėka, tiktai Tėvo meilės, pajaustos savo viduje dėka jūs žengiate tokią žingsnį, kuris nustelbia jūsų proto sprendimą. Ir tas žingsnis yra išminties šviesa, išminties ir meilės virpesys jūsų sielos viduje, kurį pajunta jūsų aukštesnis sielos morontinis protas, ko negali pajausti žmogiškasis protas, kuris yra kupinas baimės, susigūžęs ir gyvena tamsoje, kuri buvo ir mano laikais. Šita tamsa jus gniuždo iš išorės. Dėl to jūs vieninteliai galite būti tikri, kad šitoji tamsa jūsų nepalies nė per nago juodymą, jeigu jūs bendrausite su Tėvu, atsiverdami Jam, net ir taip, kaip aš atsiveriu Jam.

Jeigu Jam išsakysite savo mintis, savo siekius ir troškimus, jeigu Jam atversite savo visą gyvastį, iki pat sielos sklidinios gelmės, kada per šitą ryšį nustoja egzistuoti aplinka, kada išlieka tiktai šitas gyvas ryšys per jūsų sielos atsivėrimą, tada jūs ir patirsite, kad iš Tėvo gaunate mokymą, mokymą, kuris yra tinkamas jums asmeniškai, nes Tėvas jus pažįsta iš vidaus net geriau negu jūs pažįstate save iš išorės, nes į savo vidų jūs kol kas labai menkai dar žvelgiate iš viso.

Todėl mano mylimi vaikai ir broliai ir sesės, aš jums, dėkodamas už šitą susibūrimą mano gimtadienio proga, akinu dar kartą, bendraukite su Tėvu, atsiverkite Jam, ir jūs tapsite tokie, koks buvau aš prieš du tūkstančius metų, nes jūs dabar patys matote, kaip reikalingi šitie darbininkai, nes sėjos laukas yra didžiulis ir jame reikia sėti Meilės ir Gėrio Grūdą. Jeigu jūs jo nesėsite, suvokdami, kad šitas Grūdąs yra gyvas, tai nesės šito Grūdo tas, kuris nesuvokia šito.

Tuomet Šviesa ateis dar vėliau! Nuo jūsų, kiekvieno, priklausau, kada nušvis ne tiktai šita saulė, kurią jūs dabar galite matyti materialiomis akimis, bet kada bus Tėvo meilės pasireiškianti Dvasinė Šviesa per kiekvieną iš jūsų gėrio ir meilės darbais, atsidavusiu tarnavimu Tėvui iš meilės Jam ir per visą amžinybę.

Algimantas: Ačiū tau, mylimas Sūnau Kūrėjau, mūsų Vyresnysis Broli. Manoji valia, kad būtų tavoji valia, mylimas Tėve.

5. Apie Kalėdų šventimą, Vilnius, 2008-12-22

Algimantas: Mylimas Tėve, Amžinasis Sūnau-Kūrinijos Motina-Brolis, Begaline Dvasia Kūrinijos Motina-Sesė, aš Garbinu Tave, kad Tu esi meilės ir kūrinijos Šaltinis ir Centras, garbinu Tave, kad Tavoji meilė kuria, nes ji negali nejudėti ir nekurti, nes ji yra gyva.

Aš garbinu Tave, kad ir mes, Tavosios meilės dėka, irgi pradėdami kurti *save* tokius, kokius jau Tu mus esi padovanojęs *amžinybei*. Tave garbindami mes vis labiau ir labiau atsiveriame Tau, ir patys atsiskleidžiame ir sau, savo tikruoju aš, kuris ir yra iš *Tavęs*. Manoji valia, kad būtų *Tavoji* valia.

Mano mylimas sielos, ir dvasios, broli Sūnau Kūrėjau, Mykolai, kuris daugumai esi žinomas mūsų planetoje tik Jėzaus vardu, aš noriu tavęs paprašyti, kad tu suteiktum mokymą mums visiems, kurie dabar ruošiasi simbolinei tavojo gimimo šventei – Kalėdoms.

Ko tu mus pamokytum šitos šventės proga?

Jėzus: Mano mylimas sielos broli, aš tau esu dėkingas už tarnystę mano ir tavo Tėvui, Rojaus Trejybei, ir visai kūrinijos šeimai, kaip tu tarnauji savo sielos broliams šalia, net ir taip, kaip aš tarnauju savo sielos ir dvasios broliams savo visoje visatoje ir kaip tarnavau jūsų planetoje būdamas žemiškuoju pavidalu kaip žmogus, jums žinomas Jėzaus iš Nazareto vardu.

Dabar jūs ruošiatės paminėti mano gimimo jūsų pasaulyje kūdikėlio, pažadėtojo kūdikėlio, gimusio iš moters, šventę, kurią pavadinate Kalėdomis. Tam jūs suteikiate savo pagrindinį dėmesį namuose, darbe, ir bažnyčioje. Tam jūs skiriate daug laiko ir pastangų, kaupiate dovanas, kad vieni kitus nudžiugintumėte, kad vieni kitiems pasakytumėte daug gražių palinkėjimų. Tačiau praeina šitoji šventė, kurios taip laukėte ir taip jai nuoširdžiai ruošėtės, praeina šventinis šurmulyš ir šviesa, nukabinata papuošalus nuo jūsų pamėgtų eglių, ir prieš jus vėl nežinomybė.

Tai kur gi aš esu, kur aš, atėjęs kūdikėliu tarp jūsų, dingau?

Jūs laukiate kitos šventės, kada mane pakabinsite ant kryžiaus, ir vėl visą dėmesį skirsite šitos šventės pasirėngimui. Šitaip buvo ir mano gyvenimo tarp jūsų laikais. Žydai turėjo savo šventes, kurioms labai skrupulingai ir nuoširdžiai ruošdavosi. Ir taip ruošdavosi, kad net toje ruošoje buvo numatyti atitinkami ritualai. Jeigu jau Perėjimo šventė, tai po penktadienio saulėlydžio jokių pasiruošimo darbų tęsti nebegalėdavo, nes, jų supratimu, už tokį milžinišką nusižengimą, už tokią nuodėmę jie būtų Jahvės Dievo nubausti. Tačiau, kada reikėjo mane nubausti, kad mane nuteistų mirti ant kryžiaus, tai tie patys šventikai, kurie taip mokė savo tėvynainius skrupulingo laikymosi visų ritualų, juos patys ir pažeidinėjo. Ir mane teisė nesilaikydami savo paties aukščiausiojo

sinagogos teismo – Sanhedrino – numatytų nuostatų, neleisdami sau gaišti laiko, kad tik suspėtų pasiruošti iki penktadienio saulėlydžio nudirbti visus Perėjimo šventei pasiruošimo darbus.

Jiems darbai buvo svarbiau negu gyvas žmogus.

Todėl ten, kur jiems buvo naudinga, jie ritualų skrupulingai laikėsi, o ten, kur jie trukdė jiems patiems daryti tamsos darbus, ten jie tuos pačius savo sugalvotus įstatymus labai lengvai pažeidė. Todėl ir mane teisė neleisdami liudyti žmonėms, kurie būtų gynę mano pusę, nedarė numatytų dienų pertraukos tarp Sanhedrino posėdžių, kada kalba eina apie nuteisimą mirti, o galvotrūkiškiais skubino procesą net naktimis, kai iš viso šitą daryti jiems draudė jų pačių sugalvoti Sanhedrino įstatymai.

Ir šitaip jie elgėsi dėl to, kad atstūmė Tėvo meilę, kuri buvo vienodai suteikta ir jiems, kiekvienam, ir visiems, kaip ir man.

Ir jeigu tik jie būtų neatstūmę manęs, jie būtų gavę Tėvo dalelę, dvasią, kokią gavo ir mano apaštalai, kurie mane lydėjo visur: ir džiaugsmuose, ir kančiose, kurias ir kėlė man tie mano sielos broliai, kurie taip skrupulingai laikėsi išorinių švenčių ir joms pasiruošimo ritualų ir savo žodžius garsiai ištardavo šlovindami Dievą Jahvę, Izraelio Tėvą. Tačiau Izraelio Tėvas yra *visų Tėvas, ir kiekvieno asmeniškai*. Ir net tas, kuris taria Jo vardą lūpomis su užverta širdimi, nepriartėja prie Jo arčiau negu tas, kuris atveria Jam širdį ir neturi nieko bendro nei su Izraeliu, nei su Palestina, nei su išorinėmis šventėmis, kurias sau *susigalvoja patys žmonės*.

Štai kodėl mane liūdina jūsų išoriniai papuošalai, jūsų išorinės ir matomos dovanos, jūsų gražūs žodžiai, kada jie nepripildyti Tėvo meilės virpesiais iš jūsų vidaus. Todėl jūsų visos iškilmingos ir nuostabiai išoriškai gražios šventės nesiderina su jūsų elgesiu tarpusavyje, kada jūs vieni kitiems darote blogus darbus, net ir per tas pačias manojo atėjimo šventes. Jūs tada ir patys tampate panašūs į mano laikų mano sielos brolius, kuriems išorinis ritualas buvo svarbiau už Tėvo vidinę meilę.

O juk tikrai jūs galėtumėte paversti net ir simbolinę mano gimimo šventę savo tikrojo suspindėjimo švente, kada drauge su manimi pagarbintumėte Tėvą, mano ir jūsų vieną ir tą patį Tėvą, drauge susėdę namie iš pat ryto, darbe dienos metu, kad jums visa šitoji diena prisipildytų Tėvo meilės virpesių ir prasmės, kad jūs tikrai pajustumėte, kad aš *tikrai atėjau tarp jūsų gyvas ir atėjau nuo Tėvo*, kad jūs savo atsivėrusioje sieloje realiai pajustumėte Tėvo – *mūsų visų Tėvo* – meilės virpesius. Ir juos pajustų jūsų vaikai. Jūs savo mažytėje šeimoje pajustumėte, kad aš tikrai atėjau pas jus, ir kiekvieną, net ir kaip Tėvas yra visada jūsų kiekvieno viduje. Ir tas rytas jums suteiktų nuostabų patyrimą ir bendrystę-brolystę su *manimi* visoje šeimoje. Tai būtų jūsų Kalėdų šventimas jau nuo pat

pirmosios tos dienos minutės, ir drauge su savo visa šeima, ir be jokių vaišių stalo.

Jūs gertumėte *mūsų Tėvo meilės gyvus virpesius savo atsivėrusia siela, ir ji džiaugtųsi pati, kad aš atėjau tarp jūsų, kad Tėvas ją pagirdo gyvuoju vandeniu ir kūnas jaučiasi sotas.*

Štai tokį patyrę patyrimą jūs jaustumėte gyvą ryšį ir su Tėvu, ir su gyvu manimi. Tada jums šventinis stalas būtų tik antraeilis dalykas, nes jūs ir be jo jau būtumėte pamaitinti Tėvo ir mano gyvu maistu. O prie šventinio stalo jūs bendrautumėte su savo sielos broliais ir sesėmis dalindamiesi savo patyrimais ir apie mane ir apie Tėvo jums suteikiamus išmėginimus, kad jūs patys stiprėtumėte ir dalyvautumėte *gyvajame ir gyvybės, ne mirties, kelyje.* Tada iš jūsų minčių nyktų tokios sampratos kaip manoji mirtis ant kryžiaus, kuri nėra skirta jums.

Tai mano *asmeninis patyrimas, kurį aš turėjau patirti vien tik dėl to, kad mano sielos broliai, nusigręžę nuo Tėvo, taip uoliai laikėsi išorinių ritualų švėsdami visas šventes.*

Štai kodėl mane džiugina kiekvienas jūsų drąsus atsivėrimas Tėvui iš vidaus, atsivėrimas man, kuriame nebėra baimės ir nerimo, kad jūs galite padaryti ką nors ne taip ir jūs būsite tuoj pat pasmerkti ir net nubauti už jūsų suklydimą. Mane džiugina jūsų siekis atsiverti Tėvui, ir man, iš visos sielos gelmės, kad galėtumėte patys patirti, atsivėrimo akimirka, Tėvo jums jau suteiktą palaimą ir ja mėgautis; ir kitiems aiškinti, ką patyrėte iš *gyvo Tėvo*, kuris jus myli, ir niekada nebaudžia, o ne ritualinio Dievo, kurio jūs net ir nesistengiate *patirti be jokių ritualų, be jokių išorinių švenčių, o nuoširdžiu savo atsivėrimu, nuoširdžiu gyvu ir papastu Jam sakomu žodžiu, savo gyvu ryšiu, kuris ir taptų jūsų gyvąja malda kasdien.*

Aš žinau, kad mano drąsūs sielos broliai ir sesės padės stiprinti žingsnius ir tiems savo sielos broliams ir sesėms, kurie dar *bijo* Dievo, kurie Jam dar neatsivėrė, kurie dar laikosi vien tik išorinių ritualų ir vien tik savo kūnui ir protui skirtų iškilmingų švenčių, kokios puošnios jos bebūtų. Ir ateis tokia akimirka, kada ir bailūs ir sielų dar nedrįstantys atverti *mūsų* Tėvui mano sielos broliai jas atvers. Štai tuomet jų vidinis sielos žiedo išsiskleidimas jiems suteiks tokią įžvalgą, tiek drauge su Tėvu, atrastu savo pačių viduje, tiek ir su manimi, esančiu šalia jūsų ir vis beldžiančiu į jūsų širdies duris, kad jas atvertumėte, o aš galėčiau įeiti ir į vidų, net kaip viduje visą laiką yra *Tėvas*, kad jie patys nustebtų, kaip atkritę išorinių švenčių būtinybė jas švenčiant tik ritualų pavidalu. Tada jie ir patys supras, kad aš tikrai atėjau pas juos, ir net esu jų viduje, kada jie atveria savo sielos duris. Ir tada pati siela mato tai, kas yra prasminga, ir patiria palaimą iš Tėvo. Ir tik tada jie supranta, kad siela gali būti pamaitinta tik gyvu ryšiu su Tėvu per nuoširdų kasdienį bendravimą su Juo, net ir tokį, kokį patyriau aš, būdamas tarp jūsų. Ir

tada siela jaus pakylėjimą *kasdien, kai tik bendraus su mano ir jūsų visų Tėvu.*

Todėl ir dabar, mano gimimo simbolinės šventės proga, siekite atverti savo sielą Tėvui, kad ir pradėtumėte jausti sielos alkį tokiam *gyvam* bendravimui su Tėvu. O kada jūsų siela pradės alkį jausti vis labiau ir labiau, tada ji vis dažniau ir kreipsis maisto į Tėvą. Ir Jis maitins *gyvuoju* maistu, net ir taip, kai jis maitino mane, kada aš buvau tarp jūsų kaip Jėzus iš Nazareto.

Ir ateis laikas, kada tokios negyvo išorinio ritualo šventės, net ir manojo simbolinio gimimo proga, išnyks, nes jūs būsite visi atradę Tėvą – *Visų Tėvą* – kiekvienas savo viduje, ir šito mokysite ir savo vaikus nuo pat pirmųjų akimirkų šitame pasaulyje; ir tada jūs *šlovinsite Tėvą, ir Rojaus Trejybę*, kad suteikė man galimybę ateiti žmogiškuoju pavidalu kaip Jėzui iš Nazareto tarp jūsų, kad ir galėčiau jus mokyti didesnės Tiesos apie Tėvą. Todėl ir dabar aš jums sakau šitą, ir net dar didesnę tiesą – švęskite mano gimimo simbolinę šventę ne materialiu maistu maitindami kūną, bet girtydami savo *gyvą* sielą *gyvu* Tėvo vandeniui, kuris girdė, ir girdo, mane lygiai taip pat. Ir tada patys pajusite, kad mes tarpusavyje esame *broliai dvasioje, tik kol kas jūs mažyliai, o aš jau suaugęs*. Bet mūsų Tėvas yra *vienas*.

Atsiverkite *Jam* be baimės. *Pamilkite jį net ir taip, kaip pamilau Jį aš, būdamas jūsų pasaulyje*. Ir dabar aš Jį myliu taip pat, net ir taip, kaip ir jūs mylėsite visi, kurie tik šito trokšite iš visos širdies.

Štai jums mano vienintelis prašymas Kalėdų švenčių proga – panorėkite atverti savo sielą Tėvui ir nuoširdžiai siekite savojo atsivėrimo *Jam kasdieniu pasikalbėjimu su Tėvu apie savo gyvenimą*.

Tokia jūsų malda tegu bus ir šitų švenčių dienomis.

Algimantas: Ačiū tau, mylimas mūsų sielos, ir dvasios, broli, Sūnau Kūrėjau, turintis Mykolo vardą kūrinijoje, ir Jėzaus iš Nazareto žmogiškąjį vardą Urantijoje, už šitą nuostabų mokymą. Aš trokštu, kad kuo daugiau mano sielos brolių ir sesių jį perskaitytų ir susimąstytų, kaip gi jie švenčia tavo gimimą Urantijoje.

6. Meditacija, Vilnius, 2009-02-04

Algimantas: Mylimas Tėve, Amžinasis Sūnau-Kūrinijos Motina-Broli, Begaline Dvasia-Kūrinijos Motina-Sese, aš garbinu Tave, nes tik tavosios meilės virpesių dėka mano siela gali atsiverti Tau ir patirti Tave tokio nuoširdaus atsivėrimo akimirką. Aš garbinu Tave, kad Tu savo meile paverti visą kūriniją gyva. Aš garbinu Tave, kad Tu kiekvienam iš mūsų suteikie amžinybę, kurioje Tavoji meilė mums suteikia vis naujų ir nepakartojamų patyrimų su Tavimi, ir su mūsų sielos broliais ir sesėmis. Aš garbinu Tave iš meilės ir laisva valia, gauta iš Tavęs. Manoji

valia, kad būtų Tavoji valia.

Mano mylimas sielos broli, mūsų gimtosios visatos Šeimininke Sūnau Kūrėjau, kurį mes žinome kaip Jėzų iš Nazareto, aš trokštu visa savo siela išgirsti tavo suteikiamą mokymą apie meditaciją, nes mano sielos brolis, Povilas, klausia apie ją, kadangi Urantijos Knygos apreiškime jis nieko nesurado apie meditaciją.

Jėzus: Mano mylimas sielos broli, kurį žmogiškuoju vardu vadina Algimantu, ačiū tau, kad pateikei šitą klausimą man, nes aš galėsiu paaiškinti mano, ir tavo, sielos broliui Povilui, kaip jis yra vadinamas žmogiškuoju vardu, ne tik, kas yra meditacija, bet ir kokia yra jos reikšmė jūsų gyvenime.

Meditacijos reikšmė yra milžiniška jūsų ieškojimuose pakeliui pas Tėvą. Šitai jūs galite nuostabiai apiraminti savo sunerimusį protą ir tuo pačiu šviesiau pažvelgti į pasaulį, kurio problemos prislegia jūsų kasdienio gyvenimo vingius, ir dėl to jūs be galo pergyvenate, kad jums kas nors nepasiseka, ko nors nepavyksta įgyvendinti, kas nors jus nuskriaudžia.

Ir tokios meditacijos akimirka jūsų protas ištirpsta kosmoso nepranokstamosiose jūsų protui erdvėse, jūs net patys pasimetate, nes nebegalite suvokti, kas jūs ir kur jūs, kas su jumis vyksta. Jūs tarsi skriejate pranokdami laiką ir erdvę, bet visiškai nesuvokdami šito skriejimo prigimties ir prasmės; ir vis tik patirdami nuostabų ramybės ir pasitenkinimo pojūtį, kuris jūsų protui yra realus ir kuris jus sustiprina, kad šitoks kelias yra labai gilus ir prasmingas, suteikiantis jums nuostabų patyrimą ir pasitikėjimą tokia akimirka.

Ir jūs iki šitos pačios akimirkos nieko neprašėte, nieko nesimeldėte, ir vis tik pasinėrėte į kosmoso skrydį su neprašoma jūsų minties švara ir lengvumu.

Tokie patyrimai yra dėl to, kad jūsų sąmonė, kuri iki tol buvo žemų energetinių virpesių aplinkoje, nesvarbu, ar jūs buvote darbe, gatvėje, namuose, bet vis tiek jūs jautėte visos aplinkos žemus energetinius virpesius, nors apie juos jūs nežinojote nieko, net kad jie iš viso egzistuoja, tačiau jūsų sąmonė, per jūsų smegenų centrą, jautė ir reagavo į tokių žemų virpesių energijos foną, dabar pasinėrėte į kitokius virpesius.

Tačiau kai tik jūs pasinėrėte į meditacijos būseną, visa aplinka, kuri jus taip betarpiškai iki tol veikė, jūsų pačių pakeliamų sąmonės energetinių virpesių dėka, atitolo nuo jūsų sąmonės dėl tos akimirkos betarpiško ir pasireiškiančio jūsų sąmonėje gyvo ryšio ir poveikio. Ir tos akimirkos metu jūsų sąmonės energetiniai virpesiai pakilo į daug aukštesnį dažnį, kuris ir yra visoje kosminėje erdvėje. Jūsų sąmonė, pakilusi į aukštesnį energetinį dažnį pati užblokavo ir atsiribojo nuo aplinkos žemų energetinių virpesių, kuriuos ji jautė iki pasinėrimo į meditacijos būseną. Todėl jūs ir pradėjote patirti tokį lengvumo pojūtį, kuris gali momentais pasiekti tokį aukštą energetinių virpesių dažnį, kad jūs galėsite patirti palaimos būseną, kuri jus pakylės į jūsų pačių protui nesuvokiamas kosmines aukštybes.

Būtent tokią būseną Sidharta Gautama – Buda – pavadino nirvana, arba giluminės palaimos būseną, kuri įmanoma tik susiliejus su Aukščiausiu Absoliutu.

Ir dabartiniai jūsų sielos broliai kai kuriose religijose būtent ir siekia tokio nirvanos būsenos patyrimo, kad joje galėtų patirti nuostabų išsilaisvinimo pojūtį.

Kada aš buvau tarp jūsų ir vienas iš jūsų materialiu pavidalu kaip Jėzus iš Nazareto, tada manoji tauta, kurioje aš gimiau fiziniu ir jums matomu pavidalu, pati laikėsi labai griežtų taisyklių, kokių būdu ir kada galima bendrauti su Dievu. Ir tos taisyklės nenumatė jokios laisvės sielai. Jos buvo tokios griežtos, kad bet kuriam vaikui iš karto užkirsdavo kelią tolimesniam dvasinės laisvės ieškojimui ir jos atradimui. Todėl žydai meditacijos nebuvo patyrę, kad ją įtrauktų į savo religinę praktiką.

Tačiau man pačiam tokia griežtai apribota religinio mąstymo praktika labai anksti ėmė užkliūti, nes mano siela negalėjo pasitenkinti vien tik per kartų kartas perteikta nuostata, jog su Dievu galima bendrauti tik nustatytomis formomis. Ir dar ne šiaip nustatytomis, bet taip griežtai, kad nebuvo leidžiama nuo jų nukrypti nė per menkiausią kryptelėjimą į šalį.

Tačiau ir jūs turite patarę – nėra to blogo, kas neišeitų į gerą. Kada žydus taip suvaržė griežti religiniai ir dogmatiniai ritualai ir prietarai, tai mano siela pati viena, nežinodama kaip tą daryti, ėmė ieškoti atsakymų į daugelį man neatsakytų klausimų. Mano žmogiškasis protas būtų iš karto pakluses vien tik ritualiniam keliui ir jokių papildomų klausimų nebūtų kėlęs. Tačiau mano sielos aukštesnis protas, kuris buvo toks silpnas ir nežinantis tų atsakymų, ir nemokantis surasti kelią į tų atsakymų Šaltinį, vis tik nenurimo, o savyje mėgino surasti nors kokius patenkinančius atsakymus.

Ir mano aplinka buvo labai palanki, nes aš, dar būdamas vaikas, pamėgau žvalgytis į dangų, o miegodavome mes antrame aukšte. Mūsų klimatas buvo palankus, šiltas, dėl to tiek mūsų, tiek kitų namų, tiksliau nedidelių namelių antrasis aukštas neturėjo jokių stogų. Nuo lietaus buvo vienintelė apsauga sunkus ir storas audeklas, primenantis jūsų brezentą. O giedromis naktimis jo iš viso nenaudojo. Ir aš matydavau, atsigulęs miegoti, nuostabų dangų, daugybę žvaigždžių, kurios mane nuo pat vaikystės pakerėjo tiek, kad man labai rūpėjo išsiaiškinti, kaip gi jos pritvirtintos, kad laikosi net man virš galvos, ir niekada nenukrenta ant manęs. Ir tiek besigėrėdamas dangaus skliaute šviečiančiomis žvaigždėmis aš akimirksniui užsimerkdavau ir prarasdavau suvokimą, kur aš esu ir kas aš esu. Aš ištirpdavau toje kosminėje žvaigždžių erdvėje. Ir man buvo malonu patirti tokias akimirkas.

Ir buvo net tokių akimirkų, kada tėvams kildavo nerimas dėl mano tokių žiūrėjimų į dangų. Jiems buvo baisu, nes žydų ritualai tokių laisvių nenumatė, o

kas nenumatyta, jiems visada kėlė baimę. Todėl net ir žiūrėjimas naktį į dangų, į spindinčias žvaigždes mano tėvams atrodė, kad gali atvesti mane prie blogų pasekmių. Todėl mane nuo tokio žiūrėjimo atkalbinėdavau; ir vis tikrindavo, ar aš žiūriu ar ne į dangų, pašaukdami mano vardą tarsi patikrinti, ar aš dar nemiegu, nors iš tikrųjų jų tikroji priežastis buvo nerimas dėl manęs, kad aš per daug sau duodu laisvės pagal žydams nustatytus gyvenimo ritualus. Bet mano tėvai buvo nors ir eiliniai ir paprasti žydai, bet geranoriški ir pakankamai išmintingi, pagal anų laikų supratimą, todėl manęs neįspraudė į patį kampą, kad aš nebegalėčiau sau leisti tokio malonumo, kaip žiūrėjimo į dangų prieš užmiegant.

Tačiau tokių akimirų, kurias dabar galiu pavadinti taip, kaip ir jūs jas vadinate, meditacinėmis, metu pajusdavau palengvėjimą savo viduje. Todėl mane ir traukė vakarais, prieš užmiegant, pasidairyti po dangų, o tada pasinerti mintimis į kosminę erdvę, kad palaipsniui ir pačios mintys išnykdavo.

O klausimai, į kuriuos atsakymų ieškojau vis tiek likdavo taip ir neatsakyti.

Tada pats ėmiau šituos pačius klausimus pateikti sau. Tarsi pats kalbėčiausi su savimi, su savo antruoju aš.

Ir po kurio laiko ėmiau patirti, kad mane apšviesdavo labai protinga mintis, kurios prieš tai tikrai neturėjau. Dar šiek tiek vėliau ėmiau, po truputį, suprasti, kad tokie apšviečiantys atsakymai ateina man, bet ne iš manęs. Ir pats sau ėmiau vis labiau ir labiau teigti, jog tie atsakymai man ateina iš Tėvo.

Ir savo kreipinius ir klausimus ėmiau nukreipti jau nebe savo antrajam aš, bet tiesiai Tėvui. Ir tokį savo bendravimą pats sau pavadinau – mano pasikalbėjimai su Tėvu.

Tai buvo mano paslaptis, apie kurią negalėjau nieko pasakyti nei savo tėvams, nei draugams, nes toks bendravimas vėl labai smarkiai pažeidė visas žydų nustatytas maldų Dievui – Jahvei ir Izraelio Tėvui – formas.

Ir tokiam mano bendravimui su Tėvu stiprėjant, aš ne tik gaudavau atsakymus iš Tėvo į Jam pateikiamus mano klausimus, bet pajutau nuostabų palaimos jausmą ir milžiniškos meilės antplūdį. Ir šitoji meilė vis augo ir gilėjo, kad mano siela ėmė trokšti dalintis viskuo, ko ji pati prisipildė iš Tėvo, su visais kitais.

O tai vėl neatitiko nustatytų žydams gyvenimo ritualų, ir aš turėjau savyje laikyti meilės virpesius, kurių mano siela tiek prisigerdavo atsivėrusi Tėvui, kad aš juos išliedavau verkdamas.

Ir tada, kada atradau Tėvą savo viduje, aš jokiū būdu nebenorėjau sugrįžti prie savo ankstesnio meditavimo būsenos, kurios metu jokios Tėvo meilės aš nejaučiau; ir nejutau jokio poreikio dalintis savo meile su kitais.

O atvėręs savo sielą Tėvui, kaip asmeniui, kaip pačiam nuostabiausiam Meilės Šaltiniui ir Centrui, ir pats Jo meile ėmiau gyventi visus pamilęs vienodai ir visiems ją dalindamas vienodai, kaip dalino ją man ir Tėvas, ir kaip ją man

dalina dabar, kaip ir jums, visiems, ir kiekvienam.

Būtent dėl to ir Urantijos Knygos apreiškime nėra kalbama apie meditaciją, nes meditacija sutelpa į maldą, o malda į meditaciją netelpa.

Apie maldą aš mokiau labai daug ir savo apaštalus.

Ir Urantijos Knygoje apie ją yra parašyta, nes tik malda jums užtikrina gyvą meilės ryšį su *asmeniu Meilės Šaltiniu ir Centru – visų Tėvu, kuris lieja savo meilę be perstojo*.

Ir meditacijos metu Jis lieja meilę vienodai, tik jūs jos nepatirsite, nes neturėsite gyvo ryšio su pačiu Tėvu.

Taip ir Sidharta Gautama – Buda – patyrė nuostabių nirvanos akimirkų, bet Tėvo meilės savo sieloje taip ir nepatyrė, nes ieškojo kosmose Absoliuto, kai reikėjo atrasti Tėvą savyje. Todėl ir jo moralės siūlomas kelias nebuvo gyvybinas.

Visada siekite didesnio, ir mažesnis jame bus jau savaime. O siekdami mažesnio iki didesnio galite ir nebeiti, sustoti, ką ir padarė Buda.

Tad koks gi tikslas jums pasakoti apie meditaciją, kada jums mano apaštalas ir Rojaus Trejybės ambasadorius, jūsų sielos brolis Algimantas suteikia mokymus apie Tėvo atradimą savyje. Jau šituo savo veiksmu jūs pranoksite meditacinę būseną, nes jūs pamilsite visus ir bendrai su Tėvu kursite gėrį visų labui. Meditacija jūsų nepripildo Tėvo meile. Dėl to ir aš nekalbėjau apie meditaciją, o kalbėjau apie Tėvą, ir Jo dvasią, gyvenančią žmogaus prote.

Ir tą patį jums kalba jūsų sielos brolis Algimantas Rojaus Trejybės įgaliojimu, ir mano įgaliojimu. Jeigu jį mes būtume įgalioję kalbėti apie meditaciją, kaip apie ryšį su Tėvu, tai jis jums seniai visą laiką būtų apie tai kalbėjęs ir mokęs. Tačiau gyvas ryšys su Tėvu nėra pasiekiamas per meditaciją. Tai tik pirminis žingsnis nuraminti jūsų protą. Jeigu jūs dar nedirstate iš karto pradėti kalbėtis savo atsivėrusia siela su Tėvu ar su manimi.

Vienintelis gyvasis kelias yra jūsų bendravimas su Tėvu nuoširdžiu sielos atsivėrimu. O tai su meditacija neturi nieko bendro.

Jūs atsiveriate, daugiausia, kada jums skauda, kada jūs nebežinote, ko griebtis, nebesurandate išeities, štai tada jūsų siela ir šaukiasi Tėvo gyvo ryšio ir pagalbos. Ir po tokio šaukimosi, jūsų protas ir nurimsta. Tačiau ne savaime, o Tėvas nuramina ir paglamonėja jūsų protą, taip, kaip mylintis tėvas nuramina savo mylimą ir verkiantį iš baimės mažylį. Juk kada tėvas glosto mažylio galvelę, jis ramina ne plaukus, nors ir meiliai braukia per plaukus, jis ramina mažylio sunerimusį protą.

Taip ir jūs, kada atsiveriate Tėvui, taip jis ir nuramina jūsų protą, kad jums ir problemos nebeatrodo tokios skaudžios, nors praėjo tik akimirka ir niekas nepasikeitė, bet jūsų ramybė iš vidaus pakeitė jūsų požiūrį į problemą.

O kada siela atsiveria Tėvui ir ne tik skausmo akimirka, bet ir džiaugsme,

kada ji ima tą daryti nuolat, tada ji vis labiau ima pasitikėti šituo gyvu ryšiu su Tėvu, ir pradeda jausti Tėvo meilės gyvus virpesius. Ji pati pradeda mylėti visus.

Šito meditacijos būdu pasiekti žmogaus nuramintas protas negali. Jis nusiramina tik neilgam, o vėliau vėl jį apima abejonės, troškimai, ir skausmas kančioje.

Tuo tarpu sielai vis labiau atsiveriant Tėvui, vis toliau tęsiant nuoširdų ir gyvą bendravimą, žmogus gimsta iš dvasios. Ir tada sielos morontinis protas ima viešpatauti žmogaus sunerimusio proto atžvilgiu ir žmogaus palaimos ir ramybės būseną tęsiasi ne tik bendraujant su Tėvu, bet ir po bendravimo, nes toks žmogus žino, kad jis yra Tėvo *sūnus* ar *dukra*, nes tokį jausmą patiria savo atsivėrusia siela. O meditacija tokio jausmo suteikti negali.

Tik patyręs atsivėrimo akimirką ir gyvą meilės iš Tėvo tekėjimą savo paties sieloje žmogus gali pats sau tvirtai pasakyti – Noriu bendrauti su Tėvu, noriu atsiverti Jam nuolat. Tai ir yra mano malda.

Algimantas: Ačiū tau, mano mylimas sielos broli, mylimas Sūnau Kūrėjau, Jėzau, už tokį puikų mokymą, kuris suteiks dar gilesnį supratimą, kas yra meditacija ir koks yra skirtumas tarp atsivėrusios sielos maldos ir meditacijos.

7. Koks turi būti jūsų požiūris į lankančius ritualinę bažnyčią, Vilnius, 2009-09-29

Algimantas: Mylimas Tėve, Amžinasis Sūnau-Motina-Broli, Begaline Dvasia-Motina-Sese, aš garbinu Tave, kad Tu vedi mus į šviesą meilės keliu ir tiesą skleisdamas kiekvienai Tau atsivėrusiai sielai. Aš garbinu Tave iš meilės ir laisva valia, gauta iš Tavęs. Mano ji valia, kad būtų Tavoji valia.

Mylimas Sūnau Kūrėjau, kuri mes žinome, dauguma, Jėzaus iš Nazareto vardu, aš kreipiuosi į tave savo sielos sesės prašymu ir klausimu – koks turėtų būti mūsų požiūris į mūsų sielos brolius, kurie lanko ritualinę bažnyčią ir nenori šviesos dvasinių šaltinių?

Jėzus: Mano mylimas sūnau ir jaunesnysis broli, kaip ir visi kiti, jūs, mano sūnūs ir broliai, nes pradodate savo kelionę pas Rojaus Tėvus, ir mano Tėvus, *manojoje* Visatoje, todėl aš jus irgi laikau dabar savo vaikais, kol jūs dar esate mano Visatoje, aš jus visus globoju ir saugau, kad eitumėte šviesos ir meilės keliu, net ir taip, kaip jus veda Tėvas iš vidaus, numatęs jums, kiekvienam, savo asmeninį augimą, kad jūs atsiskleistumėte savo spindėjimu, nuspalvintu Tėvo ir Rojaus Trejybės meilės spalvomis. Ir tik Tėvo meilė, kada ji suliepsnoja jūsų atsivėrusioje sieloje, ir pradeda demonstruoti tikrąjį požiūrį į visus savo sielos brolius ir seses, nepaisant jų rangų ir statuso, nežiūrint, ar jie lanko jums įprastą bažnyčią, ar joje nėra buvę iš viso, jūs visus mylite, nes jie yra tokie patys Tėvo

mylimi vaikai, kaip ir jūs.

Todėl mano atsakymas jums yra vienas, *ir vienintelis*, nes antro kito nėra visoje kūrinyje – *mylėkite juos Tėvo meile ir džiaukitės, kad jie eina šviesos keliu ir myli jus*.

O jeigu jie neina *jūsų* pasirinktu keliu, koks šiuo metu yra priimtinas jums, tai neturėtų keisti jūsų nuostatos jų atžvilgiu. Jūsų meilė, kurią Tėvas suteikia jums asmeniškai, Jis suteikia tą pačią meilę ir jiems, kurie neskaito jokių dvasinių knygų, neskaito iš viso jokių knygų, kurie net bažnyčioje nesupranta, iš sielos gelmės, *ko jie ateina*, nes jie taip buvo įpratinti ateiti ir atlikti tokį ritualinį veiksmą, kuris jiems giluminės naudos tolimesniam brendimui ir šviesėjimui neduoda jokios, tačiau jie vis tiek eina, nes taip reikia, nes taip liepia kunigas. Todėl tokie jūsų sielos broliai ir sesės niekada nepaims į rankas jokio dvasinio šaltinio, kol neišgirs kunigo paragavimo tą padaryti. Tokie mano jaunesnieji sielos broliai ir sesės, kurie taip pat dabar yra dar ir mano vaikai, nepatirs didesnio nušvitimo, ir visą laiką, kol gyvens šitame pasaulyje, tol bijos nusižengti tokioms nuostatoms, kurias jie girdėjo pagarsinamas iš sakyklų ar skaitė jų pažįstamame šaltinyje – Biblijoje. Todėl jūs turite būti jiems atlaidūs kaip mažiems vaikams ir nejausti jokios nuoskaudos, kad jūsų dvasinė šviesa pranoksta jų šviesą, o jie šito nesupranta ir net nenori tokios šviesos matyti iš viso.

Tėvo sumatyta meilės evoliucija tiek manojoje Visatoje, tiek jūsų dabartiniame pasaulyje nepanaši į elektros lemputės uždegimą. Ji yra palaipsnis ir ilgalaikis, kartų kartomis nusidriekiantis *procesas*, kuriame kiekvienas iš jūsų dalyvaujate asmeniškai vienas, ne visa bendruomenė, ne visa visuomenė, ne visa žmonija, bet kiekvienas asmeniškai po vieną.

Kada paaugate jūs tarp savų, kaip maži išaugę vaikai savo biologinėje šeimoje, tada jūs sueinate su didesniais ir turinčiais panašių pomėgių paaugliais, o dar toliau augdami jūs patys nusprendžiate, kad jums reikia vėl jūsų pomėgius atitinkančių kitų žmonių, ir taip per visą jūsų žemiškąjį gyvenimą, vieni ateina, kiti dingsta, kada keičiasi jūsų dvasinio augimo lygis.

Jūs patys, asmeniškai kiekvienas, neturite, dėl kitų baimės ir tingumo, lūkuriuoti, kada jie praregės ir nušvis, kaip nušvitote jūs; ne, jūs patys turite eiti toliau taip, kaip jus veda kiekvieną Tėvas iš vidaus, kaip vedu aš, todėl laukti jūs neturite nieko. Šitaip jūs patys sukursite naujas ir aukštesnio dvasinio švytėjimo ir interesų grupes, kad prie jūsų galėtų vėliau prisijungti kiti jūsų sielos broliai ir sesės, ko dabar jie padaryti dar negali, nes dabartinė bažnyčia jiems šito nepasiūlys, kadangi augimas yra *pavienis ir asmeninis*. O tai reiškia, kad jūs pranokstate bažnyčios bendruomenę ir jos siūlomus interesų tenkinimo kelius. Todėl jums laukti, kol atsiras kokia nors grupė, prie kurios jūs galėsite taip pat prisijungti neverta, nes jeigu šitaip lūkuriuosite jūs, taip lūkuriuos ir kiti, tai

tokios grupės ir nesiformuos, todėl nebus kitiems kur ir jungtis. Jūs patys esate tikrieji tokių grupių kūrėjai, kurie ir pasiūlys savo didesnę dvasinę šviesą kitiems savo sielos broliams ir sesėms, kurie jos nebesuranda bažnyčioje, nes jie taip pat pradėjo asmeniškai augti, ir ėmė jau praaugti bažnyčios siūlomą drabužį. Tad tapkite jiems prieglobsčiu, kad jie galėtų savo tikrąjį aš *atskleisti* Gilesniame dvasinio ieškojimo kelyje, kokio dabar jie nemato, ir net nežino, kur jis galėtų egzistuoti be dabartinės bažnyčios.

Kurkite Rojaus Trejybės garbinimo grupeles, ir garbinkite ir melskitės savais labai nuoširdžiais atsivėrusios sielos žodžiais, ir tegu šitos grupės tampa mažomis salelėmis dabartinėje tamsoje, nes jos švies jūsų visų, ir kiekvieno, dvasiniu nušvitimu per gyvą Rojaus Trejybės visų asmenų garbinimą ir jūs patys pajausite, kiek prisipildote gyvų meilės virpesių, kad jums ir minties nebekils eiti į bažnyčią ir ten leistis į vakar dienos jūsų bundančios sielos dvasinio atsivėrimo patyrimą, nes jūs jau norėsite žvelgti dar toliau, į ateities savo tikrojo aš-dvasios šviesą, ir tą patyrimą jūs pajusite per gyvą Rojaus Trejybės garbinimą.

Bažnyčioje jūs negalite tapti ta šviesa, kurią galėtumėte uždegti ir kitiems savo sielos broliams ir sesėms, kad ir kaip to norėtumėte. Švieskite savo gyvenimu ir garbinimu jūsų gyvojoje Rojaus Trejybės šventovėje, kad šis gyvas nušvitimas pakeistų jūsų kasdienybę, o tada apie jus sužinos ir jūsų sielos broliai ir sesės, kurie nuoširdžiai ir patys trokšta tokios šviesos, ir jie jus susiras.

Kiekvienas iš jūsų stovite ant savojo dvasinio ūgio laiptelio, ir jūs negalite perlipti per daugiau pakopų negu jūsų siela pati patiria, su gilumine Tėvo ir Rojaus Trejybės meile, kaip ji veikia ryžtingai ir išmintingai pati būdama tos meilės ir šviesos spinduliu kasdienybėje. Niekas iš jūsų nereikalauja lipti per kelis laiptelius ir lėkti kaip lenktyne, kad pajustumėte visišką išsekimą ir jėgų praradimą. Toks lėkimas iš jūsų atims norą ir ryžtą iš viso žengti šituo gyvuoju Tėvo-Rojaus Trejybės keliu.

O jūs turite jausti malonumą, kad šituo keliu einate, kad jaučiate gyvą ryšį su Tėvu, kad jaučiate Tėvo vedimą, kad šitam vedimui atsiduodate be jokio pasipriešinimo, kad šitas vedimas ir atsidavimas Jam, jus stiprina ir jūs norite dar daugiau pažinti tiesą ir kūriniją, kurioje tiesa įprasminama jūsų asmeniniais veiksmais su Tėvo meile ir gailėstingumu.

Todėl niekada nebijokite žengti pirmyn, ir tik pirmyn, niekada neabejokite dėl savo jau pasirinkto gyvojo kelio ir apsisprendimo juo eiti, ir nesidairykite į kitus, juo dar neinančius, nes jie šito kelio dar nemato, kaip jo nematėte ir jūs. Argi tada jus būtų kas galėjęs priversti pasukti šituo keliu tokiu ryžtingu ir tokiu suprantamu lygiu, koku einate ir suvokiate jau dabar?

Todėl ir jūs turite būti gailėstingi visiems dabar dar lankantiems dabartinės religinės institucinės bažnyčias, ir jose ieškantiems nusiramavimo; ten jų dar

dvasinių kopėčių laiptelis. Tačiau tai jokių būdu nėra priežastis, kad ir jūs lauktumėte ir neliptumėte ant dar vieno, ir dar aukštesnio laiptelio, kurio jūs net ir patys nematote.

Žingsniuokite savuoju keliu, koks Tėvo yra jums suteiktas, savuoju žingsniu, tik vis daugiau jūsų atsiverianti siela vis labiau pasitikės ir Tėvo vedimu, ir pajus vidinį ritmą iš Tėvo perduodamą jai, kad ji eitų pati vis drąsiau, ryžtingiau, ir išmintingiau, net ir tų, dabar esančių dar ritualinėje bažnyčioje šviesos labui.

Jūsų asmeninis šviesos žingsnis artina tą akimirką, kada visose bažnyčiose bus vien tik tokie nušvitę tėvo vaikai, koku buvau ir aš kada vaikščiojau tarp jūsų prieš du tūkstančius metų. Šituo mes taip pat esame susiję. Aš jums atnešiau tokią šviesą, kurią dar man net nepakilus pas Tėvą po manojų prisikėlimo, ir mano tiesą ėmė iškraipyti man artimiausi sielos broliai. Todėl to, ko nepadarė jie, turite daryti dabar jūs. Dėl to aš ir pasirinkau vieną iš jūsų, kad jis būdamas materialiu pavidalu ir būdamas tarp jūsų galėtų padėti ir patarti jums, kaip jūsų sielos brolis, matantis toliau negu šiandien galite matyti jūs. Ir jo sakomi žodžiai yra Tėvo, ir mano, žodžiai, o ne jo paties sugalvoti. Todėl jo žodžiai išsipildys ir pasitvirtins mano sakyti teiginiai dar prieš du tūkstančius metų, kad jūs darysite net daugiau negu dariau aš būdamas vienas iš jūsų ir tarp jūsų.

Štai kodėl jūs turite su meile ir atlaidumu žvelgti į savo sielos brolius ir seses dabartinėje bažnyčioje, nes turite ir jiems jau paruošę *gyvają Rojaus Trejybės šventovę, kurioje jie galės savo sielos skrydžiui suteikti polėkį per Rojaus Trejybės garbinimą ir atsivėrimą*. Stiprinkite jau tai, ką turite šviesaus, ir nebegrįžkite į vakarykščią dieną, kad ji jums nesukeltų didesnių kliūčių, negu šiandien jūs galite jas matyti. Visada gyvenkite kurdami su Tėvu *didesnę šviesą, ir tai, kas jau įveikta, jums jau nebesuteiks pasitenkinimo, nes jau prieš jus nauja viršukalnė. Kopkite į ją drauge su Tėvu ir Rojaus Trejybe, ir manimi, kaip ir mano partnere Vietinės Visatos Motina Dvasia, kurią jūs žinote tik Šventos Dvasios vardu*.

Mes jus vedame tik pirmyn, ir vien pirmyn, nes kitaip kūrinijoje nebūtų šviesėjimo ir evoliucija nustotų egzistavusi. O tai reiškia, kad nustotų veikti ir Tėvo-Rojaus Trejybės sumanytas kūrinių tobulinimo planas ir vėl viskas turėtų sugrįžti į Rojaus-Havonos apimtį. O tai prieštarauja Tėvo valiai, dėl to šitaip niekada nebus. Ir jūs taip pat, kuo toliau žengsite pirmyn, tuo labiau jausite alkį naujai ir didesnei šviesai, kurios dar nematėte, ir dėsitate visas pastangas ją pasiekti. Tad ir siekite daugiau. O tuo pačiu jūs tapsite ir kitiems jūsų sielos broliams ir sėsėms jų didesniu ir tvirtesniu turėklu, jiems taip sunkiai ir netvirtai žengiant savo gyvuojų augimo keliu.

Algimantas: Ačiū tau, mylimas Sūnau Kūrėjau-Mykolai, daugumai žinomas tik Jėzaus vardu, už tokį nuostabų mokymą. Ačiū tau už sustiprinimą mūsų visų, kad eitume šituo gyvuojų keliu.

8. Mano dabartinė parabolė – Rojaus Trejybės gyvoji šventovė,

Vilnius, 2010-06-26

Violeta: Mylimas Nebadono Mykolai, dabar, kai mūsų dvasios yra atsivėrusios Rojaus Trejybei, tai tuo pačiu mūsų dvasios yra atviros ir tau.

Mylimas Mykolai, Urantijos Knygoje yra nemažai parabolių, bet jos yra pritaikytos to laikotarpio žmonių sampratai, o kokia būtų parabolė šių dienų žmonėms?

Algimantas: Nebadono Vietinės Visatos Kūrėjau, Mykolai, daugumai žinomas Jėzaus iš Nazareto vardas, aš esu pasiruošęs perteikti tavo mokymą, kad galėtų jį išgirsti tavo sielos broliai ir sesės.

Nebadono Mykolas-Jėzus: Mano mylimieji, žemiškieji vaikai, broliai ir sesės dvasioje, jūs esate patys mylimiausi, kadangi jūs siekiate eiti gyvuoju keliu; eiti, atsivėrus man, net ir taip, kaip aš mokiau savo apaštalus – eiti nebijant, atsidavus *tam, kuris yra jų viduje*. Jūs einate ir patiriate, šituo keliu eidami, šito kelio teisingumą, tikroviškumą, realumą, ir tuo pačiu tvirtėjate jame *liudydami*, kad šitas kelias yra *tikrovės* kelias, ir jame jūs sutelpate *visi*, turėdami savo – kiekvieno – asmeninio patyrimo takelį.

Tačiau jūs esate šitame *gyvajame* kelyje. Dėl to jūs ir tvirtinate, kad šitas kelias yra gyvasis kelias – tikrovės kelias – o jūsų patyrimai suplaukia asmeniniais takeliais į milžinišką kelią taip, kaip ir milžiniškos Rojaus Trejybės neapėriamos upės vandenys sutalpina visus jūsų mažus upelius ir intakus.

Eikite šituo keliu *drąsiai, atsidavę savo Tėvams ir mano Tėvams*, ir šituo ėjimu jūs tvirtėsite ir tapsite vis daugiau pasitikintys savo jėgomis, ir sieksite gilesnio atsivėrimo savo Tėvams ir mano Tėvams, ir šituo mes būsimė *viena dvasioje visi*.

Kada aš buvau, prieš du tūkstančius metų, materialiu pavidalu, žmogiškuoju pavidalu, ir siekiau savo sielos brolius ir seses mokyti didesnės šviesos, man buvo sunku jiems perteikti tą šviesą, kad jie galėtų suprasti – suprasti jiems priimtiniu būdu. Tuo metu žmonės buvo daug aršesni. Jie buvo ritualų ir dogmų nelaisvėje. Jų gyvenimas buvo sutalpinamas į labai griežtus žydu religijos rėmus, iš kurios išsiveržti – reiškia tapti raupsuotuoju, atstumtuoju, nebe tos visuomenės nariu. Todėl mano mokymų jie negalėjo priimti tokių, kokius aš *troškau* skleisti. Aš jiems negalėjau aiškinti, ką galite dabar aiškinti *jūs* apie visos kūrinių šeimą, apie savo Tėvus – Rojaus Trejybę. Tuomet jų buvo samprata, kad Izraelio Tėvas yra Izraelio. Jie nežinojo, kad jų Tėvas yra ir kiekvieno žydo – asmeniškai – tas pats Tėvas. Jiems buvo per ryški šviesa priimti nuostatą, kad Tėvas taip pat yra ir pagonių. Mano mokymai jiems buvo per daug revoliucingi. Aš privalėjau derintis prie jų, paįmiant iš jų Raštų geresnę teiginių pusę, o menkesnę paliekant

nepagarsintą, bet praplečiant ją. Tačiau, kada aš kalbėdavau minioms, jose buvo įvairių mano vaikų, brolių ir sesių dvasioje. Jų supratimas buvo labai įvairus. Todėl aš jiems pradėjau perteikti paraboles, mokyti įvairia samprata suprasti tą pačią parabolę. Kiekvienas – pagal savo supratimą – galėjo išsiaiškinti girdėtą parabolę.

Tuo pačiu parabolė galėjo jiems suteikti ir didesnę šviesą, kad jie galėtų *susimąstyti*, jog aš paraboles perteikiau *šiaip sau*, kad jie išgirstų ir pasitenkintų tos parabolės išklausymu ir ją užmirštų.

Mano siekis buvo *apraminti* juos, suteikti jiems *didesnę šviesą*, ir šitoje didesnėje šviesoje, kad jie galėtų taip pat tapti *geresni*, atsigręžę į Tėvą, atsigręžę į visų Kūrėją, kiek kiekvienas buvo pajėgus atsigręžti savo vidumi, ir savo viduje.

Dabartinė žmonija yra *labai susiskaldžiusi*. Ji turi pilna tikėjimų, įvairių neapibrėžtų vadinamųjų sektantiškų judėjimų. Tarpusavy jie lenktniauja, kad pritrauktų daugiau į savo gretas, sukelia daug skausmo savo kitiems nariams, kurie nepaklūsta, stengiasi išsiveržti.

Toks lenktniavimas nėra numatytas Tėvo. Toks lenktniavimas yra nukreiptas prieš Jo valią.

Dabartinei visuomenei įveikti tokį susiskaldymą yra *dar sunkiau* negu mano laikais mano apaštalams – įveikti tas griežtas dogmas ir ritualus, tuos nustatytus labai grubius rėmus, tarp kurių jie galėjo gyventi apimti baimės. Dabar jūs turite tarsi ir kitonišką gyvenimą – daug laisvių. Tarp tų laisvių jūs neberandate tų pačių rėmų. Todėl ir dabartinei žmonijai, suteikiant kokį nors mokymą – parabolę – o parabolė – tai yra pateikimas įvairių prasmų vienu ir tuo pačiu epizodu – arba alegorija – kada panaudojami kokie nors gamtos reiškiniai taip pat perkeltine prasme, bet iš to galima pasimokyti. Alegorijų pilna pasakose, pasakėčiose.

Ką aš jums galėčiau pasakyti *dabar*? *Kokią* parabolę?

Išplaukė žvejys į vandenyną valtele. Iriasi. Mato plaukia didelis laivas. Laitė – milžiniška šviesa, gražiai apsirengę vaikšto žmonės, aukšti deniai, skambi muzika. O jis irkluoja. Irkluoja.

Kada pamatė nuo denio žmonės valtelę, pradėjo šaukti: „Žmogus plaukia! Vandenyne! Vienas! Išmeskite gelbėjimosi plaustą, kad jis galėtų ant jo persėsti, kurį galėtume užkelti į šitą didelį laivą, kad galėtume jį išgelbėti“. Išmetė plaustą, o irkluojantis – tolyn irkluoja savo maršrutu. Jis nesėdo į šitą plaustą. Jis sušuko: „Aš turiu *savo* kelią! Aš plaukiu *Tėvo* vandenyne. Jame galima skęsti ir gauti *amžinybę*. Jūsų laivas yra prabangus, prašmatnus – ne toks, kaip mano valtelė. Jums atrodo, kad jūs turite tvirtą laivą, bet jis yra laikinas, ir nevisas bangas jis gali atlaikyti“.

Kada jūs mąstysite tiesiogiai apie šitą parabolę, jūs galvosite, kad šitas, vienišas, irkluojantis valtelę vandenyne, žmogus – praradęs protą. Jam siūlo išsigelbėjimą, bet jisai plaukia savo maršrutu. Tiesiogiai mąstydami, logiškai

mąstydami, jūs neįžvelgsite parabolės gelmės.

Atsidavimas *tam*, kuris veda, atsidavimas *tam*, kuris yra viduje ir *pasitikėjimas* šituo, kuris yra viduje, ir *veda, saugo*. Tai yra *milžiniškas išbandymas*; išbandymas, pranokstantis loginį mąstymą. Koks gi plaukiantis vandenyne valtele nepasinaudos suteikta pagalba, kad pakiltų ant tvirto denio, materialioms kojoms tvirto denio.

Tačiau, turintis *savo* maršrutą, turintis *tvirtybę*, turintis *gyvą ryšį su tuo*, kuris yra jo viduje, ir kuris yra *nutiesęs jam maršrutą*, kuris nesutampa su šito šviesaus lainerio deniu, ir visos komandos, visos atmosferos, visos aplinkos siūloma pagalba, materialia pagalba, liudija to plaukiančiojo *atsidavimą ir tikėjimą*.

Denyje esančių, nors ir tvirtai jaučiančių materialų pagrindą po materialiomis kojomis, ramybė yra *tariama*; tariama ramybė, kol nėra aplinkui siaučiančių uraganų. Kol vandenynas ramus, tol jie jaučia tvirtą atramą po kojomis, tol jie mėgaujasi teikiamais materialiais malonumais jų materialiam kūnui. Tačiau vos tik tai išstinka milžiniškos audros sukeltų bangų galingas pasipriešinimas šitam pačiam laineriui, vos tik atsiveria milžiniška vandenyno gelmė tarp bangų, tų pačių, prieš akimirką pasitikinčių, žmonių viduje atsiranda *nerimas ir baimė*. Ta pati muzika jų nebedomina. Siūlomi visi malonumai nustoja prasmės. Jie pradeda žvelgti daugiau į *savo vidų*. Jie prisimena, kaip jie gyveno iki šios akimirkos, kas liko namuose. Galbūt – tai paskutinės akimirkos materialiu pavidalu šitame pasaulyje?

Todėl jų tas nuoširdus atsivėrimas savo viduje pranoksta tai, kas yra tame pačiame denyje – ta pati šviesa, ta pati muzika, tas pats vanduo baseine, bet *jų požiūris pasikeičia*, ir jie tada pradeda mąstyti, kad tas, praplaukęs vienišas žmogus – nes jo maršrutas buvo kitas – jis plaukė vedinas vidinio locmano, kuris yra viduje, ir kuris diktavo jo asmeninio kelio maršrutą. Jie pradeda mąstyti, kad tas žmogus turėjo kažkokią mintį. Kodėl jis nepakilo? Reiškia – nepakilo, nepasinaudojo jų materialia siūloma pagalba, nes turėjo kažkokią giluminę mintį, kurios jie *neįžvelgė* tada, palaikydami ją *bepročiu*.

Visuomet žiūrėkite į *gelmę* – kiekvieno teiginio gelmę. Žvelkite į teiginį iš įvairių pusių ir panirkite į jo gelmę, kuri leistų patirti jums to teiginio prasmingumą *visumos* atžvilgiu, ne tik jūsų asmens, *visumos* atžvilgiu.

9. Mano elgesys su kitais mirtingaisiais – Rojaus Trejybės gyvoji šventovė, Vilnius, 2011-04-23

Violeta: Mylimas Rojaus Sūnau, Nebadono Vietinės Visatos Kūrėjau-Šeimininke, Mykolai, mūsų vyresnysis broli, ne vienas mūsų dvasinis brolis ar sesė gana

dažnai išsako tokį savo požiūrį, kad tu, Mykolai, nepasielgtum taip ar kitaip, kad tu nepasakytum tam tikroje situacijoje tokių žodžių ar kitokių žodžių. Tu jų sąmonėje esi, kaip praeitame mokyme sakė Tėvas, saldus sentimentalumas. Ir nors Tėvas sakė, kad – Jūs nežinote daug griežtų žodžių, kuriuos sakė Kristus savo aplinkos žmonėms. – bet jie negirdi ir vis tiek sako, kad Jėzus nei taip elgėsi, nei taip griežtai kalbėjo. Mylimas broli, suteik mums savąjį mokymą, kad juo praplėstume savo sąmonę.

Nebadono Mykolas-Jėzus: Mano jaunesnieji broliai ir seserys dvasioje, aš esu Sūnus Kūrėjas, kurį jūs žinote tiktai žemiškuoju Jėzaus iš Nazareto vardu. Esu dabar **Jums** atsivėręs, kaip esu atsivėręs savo dieviškiems Tėvams.

Aš visą laiką palaikiau, būdamas žemiškuoju pavidalu, *gyvą* ryšį su savo Tėvu, ir su tais aplinkiniais mano žmonėmis dėl to, kad aš jutau Tėvo *meilę savo viduje*, ir *šitą* meilę dalinau ir *kitiems*. Tačiau manoji meilė *gąsdino* mano aplinkos materialius, dvasioje esančius mano brolius ir seses. Todėl aš turėjau *suvaržyti* savo elgesį. *Aš negalėjau* išlieti tų meilės žodžių, tų meilės veiksmų, kuriuos *motyvuoja* Tėvo – ir Rojaus Trejybės – gyvi meilės virpesiai, kuriuos ir patyrė mano žmogiškoji sąmonė. Aš negalėjau išsiliesti taip, *kaip troškau* išsiliesti savo aplinkoje, nes ir meilės darbai žmones išgąsdina; išgąsdina – jie pasimeta, nežino kaip reaguoti, nes meilė, kada yra dalinama tamsoje gyvenantiems – *taip pat mylimiems* Tėvo vaikams – sutrikdo tuos vaikus, nes jie neįpratę gyventi *meilės* aplinkoje savo *žemiškųjų* tėvų šeimose.

Lankydami mokyklą, jie negauna meilės iš mokytojų. Jie gauna *daug informacijos*, bet negauna *meilės*. Informacija, suteikta meilės būsenoje, visiškai kitaip yra perteikiama – susiejant bet kokią informaciją su aplinka, su manimi, ir su mano Rojaus Tėvais – *su jūsų Tėvais*. Todėl ta informacija, atsivėrusiam vaikui, tampa neįkainojamu turtu, nes ji praplečia jo požiūrį į *visumą*, praplečia požiūrį į aplinką, net ir į tą aplinką, kurios šiandien dar materialus žvilgsnis negali pamatyti, o materialus protas negali suvokti. Tačiau vidinis – dvasinis – aš ima pajauti, patirti, kad tai – realiai egzistuojanti toji tikrovė, ir tą pačią informaciją jis suvokia giluminiu požiūriu, ir ją panaudoja – gilumine prasme – drauge su manimi ir mūsų Tėvais.

Tačiau, kaip tokiam mažyliui pateikti tokią informaciją, kuri nebūtų sausa, nebūtų teorinė, o būtų *gyva*, juntama, juos dominanti? Kaip visa tai pateikti *be meilės*?

Tada mokytojui lieka varginanti našta vykdyti programas, sugalvotas tokių pat neatsivėrusių nei man, nei savo ir mano Tėvams, esantiems Rojuje. Ir tos programos sukurtos segmentuotai. Vienų mokymo disciplinų programos nesiejamos su kitų mokymosi disciplinų programomis, ir jos nesuvedamos į vientisą *kūrinijos evoliucijos* programą, kurią yra sumanusi Rojaus Trejybė.

Todėl mokytojas tiktai griežtu žodžiu ir komandomis mėgina įkalti nuogą, segmentuotą informaciją.

Manoji aplinka tais laikais – jūs turite šią pačią akimirką persikelti į dviejų tūkstančių metų praeitį – buvo *grubi*. *Daug grubesnė negu jūsų aplinka*. Aš negalėjau tarp tų žmonių vaikščioti, kaip išsipuošęs – jūsų supratimu – dendis, puošėiva. Mane iškart būtų atstūmę *tokį*. Aš turėjau *atitikti* tos aplinkos man suteiktas manosios misijos *įgyvendinimo* sąlygas ir reikalavimus. Todėl, taip, aš esu pasakęs daug *griežtų* žodžių savo aplinkos žmonėms. Tačiau aš juos sakiau *su meile*. Aš vartoju tuos pačius žodžius, kurie būtų suprantami tai aplinkai. Aš negalėjau vaikščioti kaip – jums kad būtų suprantamiau – Vienos valso nuostabios, išpuoštos menės aplinkoje ir dėvint fraką ir baltas pirštines. Aš negalėjau šitaip elgtis. Todėl mano *gyvas* elgesys atitiko *tų* žmonių *sampratas*. Tačiau manoji *būseną*, padiktavusi tą elgesį, buvo *Tėvo meilė*, kurią aš *patyriau*, ir *su kuria aš aiškinau* savo tiesas. Kada aš matydavau, jog *daug kartų* kartojama tiesa nepasiekia žmogaus *vidaus*, kada jo sampratos nė kiek nepasistūmėja į priekį, aš *palikdavau* tą žmogų *apmąstymams*.

Ne kiekvienas yra pajėgus priimti daugybę dvasinių nuostatų, sampratų, net ir susiaurinta prasme, kurios priimtinos žmogiškajam materialiam protui. Todėl aš nevargindavau tų žmonių, nes vis tiek tokios sampratos nebūtų pasiekusios jo materialaus proto suvokimo, kad jas galėtų pritaikyti kasdienos gyvenime.

Aš ieškojau išalkusių sielų; išalkusių tiesai ir šviesai.

Kodėl aš pradėjau kalbėti parabolėmis, kada susirinkdavo daugybė žmonių? Aš žinojau, kad tarp jų yra daugybė smalsuolių, daugybė priekabiautojų, daugybė, kurie išgirdo apie mane pasklidusį garsą ir norėjo pasižiūrėti – kas gi čia per vienas atsirado toks! Todėl aš parabolėmis mėginau perteikti savo sampratą tos meilės, kokią turi jausti vienas kitam išmintingas žmogus, turintis gyvą ryšį su Tėvu – dabar jūs sakote su Rojaus Trejybe. O jeigu būtų minia klausiusi vien tiktai mano mokymų, ji iškart būtų įaudrinta, nes daugybė liktų nesupratę, ne parabole pateikiamų mokymų, bet tiesiogine prasme pateikiamų mokymų. Arba supratę visiškai ne ta prasme, kaip aš noriu juos pateikti, arba supratimas būtų atitinkamo lygio vienų ir kitokio lygio kitų. Tai suerzintų žmones. Ir man būtų prireikę panaudoti įvairias fizines priemones numaldyti tą suerzintą minią.

Juk jūs puikiai prisimenate iš dabartinio mano gyvenimo ir mokymų aprašymo, perteikto Urantijos Knygoje, kad aš buvau paskyręs tvarkdarius iš savo apaštalų. Juk tai taip pat *sudrausminti žmones*, kurie nenori klausyti manojų mokymo. Tvarkdariai tai nereikia, kad jis turi vaikščioti po minią ir tylėti. *Jis turi ištarti tokį žodį, kuris turėtų poveikio tam, kuris nesilaiko drausmės*. Ir ne vienas buvo *išprašytas* iš tos minios! Todėl, kada jūs dabar sakote, aš taip nepasielgčiau, mano mylimieji, jūs iš tikrųjų mane mėginate pateikti kaip idealą, neturintį nė

vieno griežto žodžio, ištarto tos aplinkos žmonēms.

Ne, aš nebuvau toks. Aš buvau meile motyvuotas. Aš išmintį panaudojau, gaunamą iš Tėvo, panaudojau tam, kad dalinčiau ją kitiems, bet aš drausminau. Ir dažnai drausminau!

Kodėl aš išvijau iš sinagogos prekeivius? Kodėl aš išvariau, paėmęs bizūną, gyvulius?

Tai irgi buvo drausminanti priemonė; drausminanti ir griežta priemonė.

Tai dabar pabandykite, prie jūsų dabartinių sinagogų, kurias jūs vadinate bažnyčiomis, kiek yra *prekeivių* – net ir per šitas pačias mano vardu pavadintas šventes, šios akimirkos šventę, jūsų vadinamą Velykomis – kiek yra aplink jūsų sinagogas pardavinėjančių įvairius *mano atvaizdus*, įvairias net ir šakeles, kurios simbolizuoja tas palmes, kuriomis pasitiko ir mane, įžengiantį į Jeruzalę, per pakutinįjį manąjį apsilankymą šitame tikrai nuostabiame mieste; nuostabiame ir tuo laikmečiu, ir šios dienos prasme nuostabiame mieste. Tačiau jame gyvena daugybė mano dvasios brolių ir sesių – ir tada gyveno – kurie nėra atsivėrę nei man, nei mano Tėvui. Štai dabar jūs turite *simbolines* šakeles. Tai – tos pačios palmių šakos, kuriomis mane sveikino, įžengiantį – ir tas pačias šakeles jūs *pardavinėjate*.

Kodėl šitaip elgiatės? Jūs iš manęs darote komercinių stabą!

Žiūrėkite, kiek, kiek yra įvairių atvaizdų – mano atvaizdų – ir nutapytų, ir iškaltų iš metalo. *Ir visa tai yra pardavinėjama. Kodėl pardavinėjama? Siekiant pelno?*

Argi aš jus mokiau – darykite mano atvaizdus, tapykite mano portetus, pardavinėkite juos?

Aš jus mokiau gyvenimo šeimoje. Tėvas nėra karalius.

Dangaus karalystė, tai nėra – žemiškąja samprata – karalystė, kurioje valdovas – piktas, nepaklusnus, baudžiantis.

Yra Tėvo – Rojaus Trejybės šeima. Jis myli. Ir niekas jūsų nebaudžia. Ir niekada nebaudė.

Jūs *save* nubaudžiate savo veiksmais, *kada nesate atsivėrę man*. Ir tada tie veiksmai jus *įskaudina*. Ir jūs sugalvojate daugybę dalykų, *prisidengdami manuoju vardu*, kad aš jus taip šioje akimirkoje *nesudrausminčiau*, aš taip nepasielgčiau.

Aš pasielgčiau ir dabartiniais laikais labai griežtai.

Kada jūs iš manęs padarote komercinį objektą, o atverti savęs nenorite taip, kaip atvėriau Tėvui save aš, tai kaip aš be *griežto* žodžio būčiau *išgirstas*? Nebūčiau. Todėl aš šiandien ir negaliu pas jus ateiti, kaip žadėjau ateiti antrą kartą.

Aš ateisiu. Aš savo pažadą įgyvendinsiu, bet ne šitoje kartoje.

Dabar jūs esate *atitrūkę* nuo manojų mokymo, *nutolę* nuo manęs, ir *nusigręžę* nuo Tėvo. Tėvas yra jūsų viduje, o jūs ieškote Jo tarp mano atvaizdų, tarp

komercijos, sinagogose, tarpritualų. Tėvas nėra dogma, kurią jūs stengiatės išpažinti. *Tėvas yra Asmuo. Gyvas. Ir jisai turi savąjį pasiuntinį, savąją dvasią jūsų viduje.*

Tai jeigu kažkas neleidžia man mokyti iš meilės, nuolat trukdydamas, argi aš nesudrausminsiu to trukdančiojo? Aš paprašydavau ir savo apaštalus, atsaikingus už tvarkos palaikymą, išvesti tuos žmones iš minios. Aš gyvenau tarp žmonių ir buvau ir Tėvo – Rojaus Trejybės įgaliotas atstovas čia – tarp jūsų – ir tuo pačiu buvau žmogiškuoju pavidalu, patyręs visą procesą nuo pat gimimo iki pat pakilimo iš šito pasaulio, patyręs šitą procesą. Todėl manyje taip pat veikė ir žmogiškasis, ir dieviškasis protas vienu metu.

Aš esu padaręs tokių sprendimų, kurie po akimirkos man atrodydavo, kad aš turėjau pasielgti kitaip. Tačiau akimirka jau buvo praėjusi. Ir aš kreipdavausi į Tėvą, ir Tėvas mane ramino, kad dėl nieko aš neturėčiau pergyventi, dėl nieko aš neturėčiau priekaištauti sau, kad ne šitaip pasielgiau, ir prašydavo daugiau skirti laiko bendravimui su juo, kad išmintis daugiau pripildytų mane.

Juk aš esu ne kartą ir fizine prasme užstojęs silpnesnį žmogų. Ir tam, kurį aš tramdžiau, aš esu išsakęs ne vieną *kartų* žodį. Todėl, mano *mylimieji* broliai ir sesės *dvasioje*, kada jūs įsivaizduojate mane iš tikrųjų esantį kaip tą nutapytą paveikslė, kuriame piemenėlis gano aveles – taip, aš ganiau avis, ir dabar ganau jas – aš esu *gerasis* piemuo, aš esu teisingas, mylintis, bet visada *sudrausminantis tuos*, kurie nepajėgūs suvokti, kad gali būti dėl tokio pražūtingo jiems elgesio karčios pasekmės ir *kitoms* avims.

Aš atsakingas už visą kaimenę, už visą avių bandą.

Ir todėl vilkai patėkę – įvilkti į avies kailį – ir mėginantys tą avių bandą išnaikinti, *visada* bus mano *sudrausminti*.

Algimantas: Ačiū tau, mylimas Šeimininke-Sūnau Kūrėjau, Jėzau, už šitą mokymą. Manoji valia, kad būtų visą laiką Tėvo, Amžinojo Sūnaus, ir Begalinės Dvasios valia.

10. Mano šiandieninių apaštalų pasirinkimas –

Rojaus Trejybės gyvoji šventovė,

Vilnius, 2011-08-06

Violeta: Mylimas vyresnysis broli, Vietinės Visatos Kūrėjau, Nebadono Mykolai, tuo metu, kai tu buvai įsikūnijęs mūsų planetoje prieš pradėdamas vykdyti Tėvo valią, tu pasirinkai kelis apaštalus, o tie, tavo pasirinkti apaštalai, atvedė kitus apaštalus. O kaip yra šiais laikais? Ar apaštalus pasirenki tu, jeigu pasirenki, ir kaip juos pasirenki, juk mes žinome, kad vien tik noro būti apaštalu nepakanka?

Algimantas: Mylimas Tėve, Amžinasis Sūnau-Motina-Broli, Begaline Dva-

sia-Motina-Sese, aš garbinu Tave, garbinu, atsiduodamas Tavo vedimui iš vidaus, garbinu iš meilės, tiek asmeniškai, tiek drauge su savo dvasios broliais ir sesėmis. Garbinu tam, kad patirčiau dar gilesnį ryšį su Tavimi. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia.

Mylimas Šeimininke Sūnau-Kūrėjau, daugumai žinomas Jėzaus iš Nazareto vardu, aš esu pasirengęs perteikti tavo mokymą, atsakantį į mano dvasios sesės, Violetos, pateiktą samprotavimą, ir klausimą. Kaip dabar yra su apaštalų pasirinkimu?

Nebadono Visatos Šeimnininkas Sūnus-Kūrėjas-Jėzus: Mano mylimieji dvasios broliai ir sesės, aš esu Šeimnininkas Sūnus-Kūrėjas, kurį jūs vadinate Jėzumi iš Nazareto. Esu tam, kad perteikčiau jums didesnę šviesą, kada jūs tiktai siekiate šitos didesnės šviesos per gyvą atsivėrimą man. Aš taip pat jus pasiekiu – kaip ir Tėvas – per savo dvasią, kuri yra bendra su Tėvo dvasia, kurią jūs vadinate Tiesos Dvasia. Ir šituos pačius mokymus aš suteikiu per šitos Dvasios grandinę. Todėl jūs turite, kiekvienas, galimybę palaikyti su manimi gyvą ryšį, ir išgirsti mano mokymus, jeigu jūs kreipiatės į mane bet kokio patarimo, bet kokio paaiškinimo. Aš dėkoju už šitą nuostabų mano dvasios sesės klausimą.

Iš tikrųjų, kada aš buvau, prieš du tūkstančius metų, žmogiškuoju pavidalu, ir išaugau šitame pasaulyje taip, kaip išauga kiekvienas materialus, gimęs iš moters įsčių, vaikelis, aš turėjau sukaupę patyrimą, ir žmogiškuoju žvilgsniu, kuris buvo sulietas su dieviškuoju Minties Derintoju ir mano protu, užmezgusiu gyvą ryšį su Minties Derintoju, ieškojau savo aplinkoje tų mano dvasios brolių, kurie galėtų, atsiverdami man nuoširdumu, patirti tą dvasinę tiesą, kurią aš jiems atskleidžiu labai santūriai, palengva, nes didesnės šviesos jie nebuvo pajėgūs suprasti. Todėl aš, norėdamas juos pačius sustiprinti, leidau jiems pasirinkti sau dar po vieną naująjį mano būsimąjį apaštalą. Šitokiu būdu aš išreiškiau *pasitikėjimą* mano parinktais – šešiais – mano mokiniais-apaštalais, kuriuos aš tik vėliau atskyriau, išskeldamas juos virš visų žmonių, ne ta prasme, kad jie geresni, bet, kad jie bus atsidavę šitos dvasinės šviesos perteikimui kitiems savo dvasios broliams ir sesėms. Toks mano buvo pasirinkimas, stiprinant *pasitikėjimą* tarp apaštalų. Juk jie, bendraudami tarpusavyje, taip pat jautė tam tikrą *atsakomybę*, kaip jie įgyvendino savo užduotį, kurią aš jiems pavedžiau – kiekvienam asmeniškai – pirmiems šešiesiems – pasirinkti sau dar po vieną būsimąjį apaštalą.

Ir, natūralu, kiekvienas jautė *vidinę atsakomybę* ir *įtampą*, jeigu jų parinktas dvasios brolis – mano apaštalas – ko nors nesuprasdavo iš mano mokymo, ką nors pateikdavo ne taip, kaip supranta kiti, ir jeigu tas teiginių perteikimas smarkiai skirdavosi, tai ir tas parinktas jausdavo tam tikrą atsakomybę prieš apaštalą, jį parinkusį, kaip ir parinkęs apaštalas jausdavo atsakomybę už tą atvestąjį. Mano taip pat buvo siekis ugdyti atsakomybės pojūtį; atsakomybės,

priimant sprendimą, jį įgyvendinant, ir ugdant pasitikėjimą tarp tų žmonių, kurie bendrauja kolektyviai.

Tai, kas nėra išreiškiama mano mokymuose, kurie yra aprašyti jūsų epochiniame apreiškime, pavadintame Urantijos Knyga, vis tik egzistavo tarp apaštalų tarpusavio santykiai, kurie išreiškia vienų artimesnį ryšį su kitais, kitų priešingai – šaltesnį požiūrį; nevienodas buvo supratimas aplinkos, nevienodas buvo pasireiškimas asmenybės ryžtu, drąsa, veiksmais, todėl aš ir skirsčiau pareigas kiekvienam pagal sugebėjimą jas atlikti.

Šiandien padėtis yra kitokia – nėra to materialaus dieviškojo asmens, kuris galėtų sulieti savo dieviškąjį protą su materialiu žmogiškuoju protu, ir kuris rinktųsi sau pagalbininkus.

Todėl mes turime žvelgti panašiai, kaip žvelgė – *prieš mano įsikūnijimą* – į žmones tiek Rojaus Trejybė, tiek ir aš, atstovaujantis Rojaus Trejybei savojoje visatoje, rinkdamasis įsikūnijimui tiek šeimą, tiek ir planetą, tiek ir savo misijos įgyvendinimo aplinką, žvelgdami į *daugelio* kartų praeitį ir *ne vienoje planetoje*, ir *ne vienoje kartoje*, *ne vienoje tautoje*.

Todėl ir mes matydami kokia yra sujaukta šita planeta po mano misijos užbaigimo, kad dvasinė šviesa nesisikina sau kelio *gyvuoju išminties* keliu, bet vėl yra daug supainiojimų, daug tokių takelių, kurie įvairiais nuklydimais tarsi ir užkabina gyvojo kelio kelkraštį, bet tuoj pat nutolsta nuo jo. Todėl mes turėjome atsižvelgti taip pat pasirinkdami ir savo atstovą į jo praeities kartų palikimą. Ir tas palikimas puolė kaip tik jūsų dvasios broliui Algimantui; puolė, dar jam būnant kūdikiu.

Tačiau mes parinkome ir *daugiau* žmonių *kituose* kraštuose, kurie galėtų taip pat skleisti dvasinę šviesą, kad toji šviesa, *nors menka dalele*, būtų išsaugoma, nes jūsų yra perdaug mažai, kad ta šviesa turėtų *tokio* poveikio, kurį pajaustų visa žmonija. Todėl mes parinkdami savąjį atstovą jūsų krašte taip pat atsižvelgiame ir į politines aplinkybes, kurios vyravo iki ir kurios vyrauja dabar, ir kurios vyraus ateityje. Mes turėjome atsižvelgti į daugybę niuansų – ekonominių, politinių, visuomeninių.

Kada jis, būdamas dar toli nuo gyvojo kelio, ir būdamas dar vaikas, jau tada ėjo *ginti* žmonių, kurie jo samprata buvo skriaudžiami. Vaikas būdamas, jis stojo prieš mokytojus, kurie mokykloje, jo samprata, pažeidinėjo *teisingumą*. Ir jis drąsiai teigdavo tai kitiems – viešai – ir mokytojams, ir savo klasės draugams. Tai buvo charakterio *užuomazgos*, kurios duoda vaisių šiandien. Tačiau mūsų parengimas – *jo parengimas* – buvo jis gilesne prasme parengtas, atsižvelgiant ne vien tiktai į jo tėvų ar senelių, bet ir daugybės kartų į praeitį nešamus genus ir tą informaciją, kuri perteikiama dabartiniam jo protui.

Tuo tarpu jūsų noras dalyvauti gyvajame kelyje, pirmiausia, turi būti iš-

reikštas jūsų *valios* išsakymu. Manoji Tiesos Dvasia – kaip ir Minties Derintojas – užfiksuoja kiekvieną jūsų nuoširdų noro virpTELėjimą, jeigu jūs norite pašvęsti savąjį gyvenimą šviesai, tiesai. *Visi* jūsų virpesiai yra užfiksuojami. Ir jeigu jūs norite taip pat tapti mano apaštalu, šituos virpesius jūs taip pat išreiškiate. Ir ateis akimirka, kada jūsų protą pasieks mano – kaip ir Rojaus Trejybės – impulsai, jums suteikiantys patvirtinimą, kad jūs esate išbandytas, patikrintas mano apaštalas. Apaštalas turi išskirtinę teisę *vieną – gyventi* Rojaus Trejybės šviesa. Jis neturi privilegijų, išskyrus vieną – šviesti visur, ir bet kur *be baimės, be abejonių, atsidavus dvasiniam vedimui iš vidaus*, nerodant jokio susierzinimo, kada jį užsipuola, nesiekiant jokio kerštavimo, kada kas kam nepatinka.

Manoji Tiesos Dvasia, žinodama jūsų siekius ir jūsų troškimą, visada parems jūsų šviesos nuostatas, ir tos nuostatos bus jūsų viduje stiprinamos. Šviesos nuostatos atspindi mane, nes jos yra iš *Mūsų Visų* Trijų Šaltinių ir Centrų, esančių Rojuje, paskleistos visai kūrinijai. Todėl jūsų noras tapti mano apaštalu – kiekvienam – yra prieinamas. Parinkimas, kad taptumėte mano apaštlu, jums jau yra įgyvendinamas. Belieka tik tai, išreikškus savo valią, stotis į apaštalo kelią, priimant *galutinį* apsisprendimą.

Kada aš sakau *galutinį*, tai jūs turite suvokti, kad tai yra *galutinis* apsisprendimas. Nieko negali būti aukščiau – nei jūsų šeima, nei jūsų vaikai, nei jūsų tėvai negali būti aukščiau už Rojaus Trejybę ir mane. Jeigu jūs dėl kažko dar abejojate, abejojate, ar paaukotumėte savo fizinę gyvybę, tai dar *nėra tas galutinis* sprendimas. Reiškia, dar jūs turite abejonių.

Apaštalo kelias yra prieinamas tada, kada šitie abejojimai yra jau praeityje.

Tas, kuris nuoširdžiai priima *galutinį* apsisprendimą, ir bet kokiomis aplinkybėmis, kokias jis tik galėtų sau dabartinėje aplinkoje sugalvoti, kokios galėtų būti pačios nepalankiausios, net fizine prasme, ir vis tiek priima galutinį sprendimą *būti šitos šviesos atsidavusiu nešėju – ir tik tai jos* – su meile yra priimamas į mano apaštalus. Apribojimų nėra nė vienam. Nė vienas nėra stabdomas nuo šitokio kelio. Sprendimas – *galutinis* – visuomet turi būti *ne impulsų, bet giluminių apmąstymų* sprendimas. Nė vienas iš jūsų nesate per jėgą, prievartą, ar kažkokiu kitokiu spaudimu raginami žengti apaštalo keliu.

Tai – ypatingas kelias.

Tai nėra tas kelias, kokį jūs galite įsivaizduoti, vien tik tai pergalių kelias. Tai yra papildomi išmėginimai ir išbandymai, ir šitų išbandymų pasekmė yra *dar didesnis nušvitimas, ir dar ryžtingesnis žingsnis, ir dar galingesnis šviesos skleidimas*. Jeigu jūs manote, kad šitame kelyje turi būti išskirtiniai žmonės – ne, jie nėra išskirtiniai žmonės – jie yra mano dvasios broliai ir sesės, esantys šitame pasaulyje, ir iš šito pasaulio aplinkos yra parenkami tie, kurie skleidžia mano šviesą savo aplinkoje.

Kada aš kalbėjau apie jūsų dvasios brolių Algimantą, aš kalbėjau kaip apie *Rojaus Trejybės* atstovą. Tai yra *daugiau nei mano apaštalas*, nes jisai pakeičia tai, kas buvo iki šiol iš Dievybės atsiųsta į žemę žmogiškuoju pavidalu. Jis atstovauja Rojaus Trejybei ir man. Bet taip, kaip aš kaupiau patyrimą, būdamas nusileidęs iš Dievybės aukščiausių dažnių virpesių į žemiausius, į materialų pavidalą, taip jis demonstruoja, pradėdamas nuo žemiausių dažnių pavidalo, kildamas į Dievybės aukštesnių virpesių pasireiškimą, kaip gali pasireikšti žmogus, susiliejęs savąja valia su Dievybės valia, su manąja valia. Todėl ir jo mokymai skirti ne tik tai jums, bet *visai planetai*, ir jie pasiekia jus ne asmeniškai iš jūsų dvasios brolio Algimanto asmeniškų samprotavimų, bet per jį, ką perteikia Rojaus Trejybė visų šviesos labui, visų sustiprinimo labui, tuo pačiu ir jūsų sustiprinimo labui.

Jūs turite suprasti, kad gyvajame kelyje *turi būti vedlys*. Be vedlio jūs galite pridaryti daug klaidingų sprendimų. Todėl mes ir turėjome labai atsakingai parengti jūsų dvasios brolių šitoje kartoje, pasitikėdami juo, nes mes jį išbandėme daug kartų nuo pat vaikystės.

Aš jus taip pat išmėginu, kiekvieną, savo aplinkoje, bet ne ta prasme, kaip jūs galėtumėte suprasti – specialiai jums suteikdamas sunkinančias aplinkybes – tiesiog tos aplinkybės, į kurias jūs esate nuolat įtraukiami, savo asmeninių sprendimų įgyvendinimu, ir dėl to kylančių naujų situacijų pasireiškimu; ir šitie išmėginimai, kada jie būna mūsų valios suliejimo linkme, kada jie pasireiškia taip, kaip mes esame sumanę, kad pasireikštų jūsų charakterio grūdinimo ir tvirtinimo kryptimi, ir kada jūs džiaugiatės šituo charakterio ugdymu ir tvirtinimu, mes taip pat patiriame viduje džiugesį, kad jūs šitą sankryžą praėjote taip, kaip mes norėjome, kad praeitumėte šviesos linkme, o ne tamsos; pasukote taip, kaip mes jus kreipėme iš vidaus.

Todėl apaštalo kelyje ir jų parinkime dabar daug ką lemia jūsų *vidinis* ryšys su mumis. Atsiverkite mums vis giliau ir gyvenkite tą šviesos gyvenimą savo aplinkoje.

Ir kada jūs priimsite *galutinį* sprendimą, *trokšdami – trokšte trokšdami* – tapti mano apaštalu, žinokite, jums durys – *visada plačiai atvertos*.

Algimantas: Ačiū, mylimas Šeimininke Sūnau-Kūrėjau, už šį atsakymą-mokymą. Manoji valia, kad būtų Tėvo, Amžinojo Sūnaus, ir Begalinės Dvasios valia.

11. Kometos poveikis jums,

2011-08-12

Algimantas: Mylimas Tėve, Amžinasis Sūnau-Motina-Brolis, Begaline Dvasia-Motina-Sese, aš garbinu Tave, nes tik Tu esi tas Gyvasis ir Amžinasis Šaltinis,

kiekvieną pagirdantis gyvuoju vandeniu, kad dar daugiau prisigertume troškimo garbinti Tave, ir gyventi Tavimi visų šviesos labui. Aš garbinu Tave iš meilės ir laisva valia, gauta iš Tavęs. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia.

Mylimas Šeimininke Sūnau Kūrėjau, daugumai žinomas Jėzaus vardu, aš noriu sulaukti iš tavęs mokymo apie dabar besiaartinančią Elenino kometą, kad tu suteiktum mums mokymą tiek apie šios kometos poveikį mums ir mūsų planetai, tiek apskritai apie kometų poveikį.

Sūnus Kūrėjas-Jėzus: Mano mylimas dvasios broli, tegu tave iš karto užlieja ir manoji meilės banga, kaip ji užlieja tave iš Rojaus Trejybės, kada tu su Ja bendrauji visu savo dvasiniu atsivėrimu ir gyvuoju vidumi, esančiu šitame materialiam žmogiškajame kūne. Aš drauge su tavimi prisijungiu prie Rojaus Trejybės garbinimo, kada tik tu garbini Rojaus Trejybę - tiek asmeniškai, tiek kolektyviai – kaip ir dalyvauju jūsų, kiekvieno, Rojaus Trejybės garbinime per manosios Tiesos Dvasios buvimą.

Aš tikrai noriu visus jus *nuraminti* – tavęs raminti dėl tokių dalykų jau seniai nereikia, nes tu gyveni Rojaus Trejybės galios virpesių lauke, ir tavoji vidinė ramybė pušluoja kiekvienai tavo smegenų ląsteliai, todėl tu ir jauti tą ramybę, net ir tokią ramybę ir palaimą, kokią jaučiau ir aš būdamas drauge su savo dvasiniais broliais ir sesėmis – tarp jų materialiu pavidalu – prieš du tūkstančius metų. Tačiau ne taip yra su tavo dvasios broliais ir sesėmis, kurie jaučia viduje nepasitikėjimą tiek Rojaus Trejybe, tiek manimi, todėl jų vidinė ramybė yra tarsi krištolinė, trapi, peršviečiama bet kokių abejonių ir nerimo žemų virpesių, kad dar akimirka, dar vienas kitas žemesnio dažnio virpesys ir šis nerimas pasiekia vidinės baimės pasireiškimą; o ji diktuoja daugybę įvairiausių ir nieko bendro su tikrove neturinčių teiginių sampratas.

Būtent dėl tokių abejonių kyla nuolatiniai jūsų pamąstymai apie kometų poveikį jūsų planetai; ir net galimą pačios planetos sunaikinimą. Tai tik jūsų pačių teiginių suformuotos klaidingos ir baimę jums sukeliančios nuostatos, kurios visiškai kertasi su Rojaus Trejybės man pavesta misija drauge su Visatos Motina Dvasia sukurti Vietinę Visatą – Nebadoną – ir pasirūpinti jos *gerove bei saugumu*.

Jums turi būti gerai žinoma iš jums pateikto naujojo epochinio apreiškimo – Urantijos Knygos – kad aš savo Vietinę Visatą kūriau ne pats savaime su Vietinės Visatos Motina Dvasia, bet turėjau savo žinioje Energijos Reguluotojus ir Fizinis Kontrolierius, o taip pat palaikiau ryšį su Rojaus Jėgos Organizatoriais ir Pagrindiniais Architektais. *Būtent šitos nuostabios ir galingos asmenybės sugeba taip valdyti Rojaus Trejybės paskleistą energiją į kosminę erdvę, kad milijonai degančių saulių jiems atrodo kaip jums atrodo degtuko liepsna palyginus su saulės energijos proveržiu į kosminę erdvę.* O juk šitos milžiniškos energijos sankaupos,

turinčios daugiau negu dvi dešimtis milijonų laipsnių temperatūros karštį savo viduje būna kad ir susiduria tarpusavyje pradiniam Visatos organizavimo etape.

Tačiau toks etapas jau būna pasibaigęs ir kosminė erdvė įgauna santykinę ramybę – nebepatiria kosminių kataklizmų, tokių milžiniškų susidūrimų, kada mes pradedame rūpintis gyvybės kūrimu ir jos apgyvendinimu planetose. Aš sakau *santykinės ramybės* etapas kosminėje evoliucijoje dėl to, kad kosminių audrų ir kometų periodas nėra iki galo sustyguotas ir suderintas tokiu laipsniu, jog neturėtų jokios įtakos mano Visatos gyvenimui, tačiau šis poveikis jūsų planetai tikrai neturi jokios neigiamos – tuo labiau tragiškos – įtakos, kokią didelė dalis jūsų dvasinių brolių ir sesių, besidominčių kosmine erdve ir jos turiniu, materialia prasme, dažnai sau teigia, ir savo teiginius – klaidinančius kitus – ima vis garsiau ir intensyviau skelbti kitiems, tuo pačiu kitus dar labiau neramindami ir net išgąsdindami.

Pirmiausia jūs turite žinoti, kad kosmosas, kol Vietinė Visata dar nėra nusistovėjusi savo materialia išraiška kaip visiškai organizuotas – fizine prasme – darinys, ir – dvasine prasme – gyvas kolektyvas dar nepasiekęs Rojaus Trejybės jai siunčiamos gyvos energijos šviesos įsisavinimo savo aplinkoje – ir savo viduje – tai sutrikimų ir energetinių audrų periodas yra akivaizdus tiems Visatos gyventojams, kurie šitokius reiškinius stebi ir analizuoja, tam turėdami ir galimybes ir priemones.

Ir vis tik, kas susiję su kometų pasirodymu *jūsų* aplinkoje, tai jūs turite suprasti svarbiausią dalyką – niekada *nė viena* kometa nebuvo susidūrusi *nė su viena* planeta, kurioje *jau įkurta gyvybė*, *nė viena* planeta *nė vienoje* Visatoje nebuvo patyrusi kosminės katastrofos ir tragedijos, apie kokią jūs labai dažnai samprotaujate ir kokios bijote, kad gali atsitikti net ir labai greitai laiku.

Jūs visi turite žinoti, kad toks etapas, kada planeta priima gyvybę, jau yra *praicityje*, todėl jokių kosminių tragedijų ir kataklizmų planeta nebepatirs.

Būtent dėl to mes ir esame *šviesos valdovai ir skleidėjai*, kad pasirūpintume planetų – ir joje vykstančios evoliucijos – saugumu, kada jau gyvybė yra implantuota toje planetoje, kur mes ir modeliuojame *tolimesnius* evoliucijos etapus ir *tose* Visatos vietose, kur *dar gali būti* tokie kosminiai sukrėtimai, ir kur dar planetos gyvybės neturi.

Jūs galite būti *tikri*, kad jūsų planeta turi daugiau kaip dvi dešimtis apsaugos priemonių, kad gyvybė šitoje planetoje būtų apsaugota. Ir šios apsauginės priemonės yra užtikrinamos Rojaus Trejybės Apvaizdos dėka, kad jums būtų sudaromos kuo palankesnės sąlygos žengti šviesos ir meilės keliu savo aplinkoje, kada jūs patiriate Rojaus Trejybės vedimą iš vidaus, kai aplinkui ir taip jau jums yra apsunkintos veiklos sąlygos.

Todėl *niekada* jums neiškils joks pavojus, kad jūsų planeta patirtų kokią nors

– net menkiausią – susidūrimą su kokia nors kometa, net jeigu jos skriejimo trajektorija-orbita priartėtų prie jūsų planetos trajektorijos-orbitos tiek, kad galėtų su ja net kirstis.

Žinokite, taip, kaip jūs reguliuojate savo transporto materialų eismą, taip ir mes turime visas priemones – ir tam kvalifikuotus Energijos Reguluotojus – kad pakeistume orbitų pavojingas susikirtimo trajektorijas.

Todėl nemanykite, kad jūs esate palikti be priežiūros. Lygiai taip pat nemanykite, kad kosmose vyksta atsitiktiniai dalykai. Net ir pradinėje Visatos formavimo stadijoje mes ne tik matome, bet taip pat ir modeliuojame ir saulių susikirtimo trajektorijas-orbitas. Niekas kosmose nevyksta be priežiūros, chaotiškai, ir nenuspėjant ir nevaldant paties kosmoso įvykių.

Štai kodėl jūs turite daugiau *pasitikėti Mumis – Rojaus Trejybe, Visatos Motina Dvasia ir manimi – nes nuo šito pasitikėjimo jūs jausite savo viduje didesnę ramybę, ir įgausite gilesnę kosminę išvalgą*. O ji leis jums pamatyti, kad mes tikrai jums suteikiame apsaugą ne tik asmeniškai jūsų kasdienėje materialioje aplinkoje, bet ir kosminėje aplinkoje pasirūpiname jūsų planetos saugumu.

Kol jūsų dvasios broliai ir sesės gyvena vien tik materialų gyvenimą, nors ir tyrinėja kosminę erdvę vis didesniais ir galingesniais teleskopais, tačiau jie nieko nežino apie *mūsų apsaugą, skirtą ir jūsų planetai*. Todėl jie vien materialiu mąstymu ir logika negali padaryti teisingų išvadų; dėl to ir kelia pavojaus signalą metai iš metų, ir tuo pačiu žemina energetinius virpesius visai žmonijai, nes kiti žmonės dar labiau ima bijoti būsimųjų – jų samprata – sukrėtimų, atnešančių pasaulio pabaigą ir pačiai planetai, ir visai žmonijai, nes jie astronomų teiginius papildo įvairiomis religinėmis pranašystėmis.

Ir kada praeina kurie nors metai, o pranašystės neišsipildo, labai greitai atsiranda vėl nauji teiginiai, kurie sukuria naujus baimių galingus proveržius ne tik asmeniškai, bet net ir kolektyviai atsikiroms žmonių grupėms.

Jūsų astronomai nieko nežino apie Visatos *ateities* amžius, kada kometų, kokios dabar pasireiškia kosminėje erdvėje tokiu milžinišku skaičiumi, nebus, nes mes taip pat turime savo *valytojus*; taip, kaip jūs valote savo miestų gatves, taip ir mes turime *kosminės erdvės valytojų, kurie taip pat pasirūpins tokių nepastovių kosminių darinių kosminėje erdvėje apvalymu*.

Tačiau visa tai bus daroma energijos manipuliavimo dėka, ir tokiu laipsniu, koku laipsniu yra nušvitę tos Visatos gyventojai - įžengę į Šviesos ir Gyvenimo aukščiausią fazę.

Kosmose teršalai energetiniu ir neveiksmingu pavidalu taip pat turi būti perdirbti, panašiai, kaip jūs materialias atliekas galite perdirbti į sau naudingus produktus.

Štai kodėl jūsų pagrindinis uždavinys dabartiniu planetos išsivystymo

lygiu – kuo daugiau prisigerti dvasinės šviesos iš manęs ir iš Rojaus Trejybės, nes aš lygiai taip esu jos prisigėręs, ir turiu visas priemones ir Rojaus Trejybės suteiktus įgaliojimus šitą šviesą lieti jums visiems, net ir taip, kaip ją lieja pati Rojaus Trejybė. O kada jūs šitos gyvosios šviesos tiek prisigersite, kad pajausite savo vidine būseną jos turinio pilnatvę savyje, tada ir patys patirsite, kad trokštė trokštate nuraminti tokius nerimo ir net baimės apimtus savo dvasinius brolius ir seses, nežinančius, kaip išvengti tos akimirkos, kuri juos gąsdina perskaičius kai kurių astronomų dabartinius samprotavimus ir klaidingus jų apibendrinimus.

Štai taip jūs ir galėsite padėti gyvai šviesai skverbtis į kiekvieno nuoširdaus mano dvasios brolio ir sesės vidų.

Gyvenkite aktyvų gyvenimą su Rojaus Trejybe ir tada patys *pajausite savo vidumi, kokie yra klaidingi astronomų išmąstymai, ar pranašysės, kalbančios apie pasaulio pabaigą, kurios nebūs.*

Algimantas: Ačiū tau, mano mylimas dvasios broli Šeimininke Sūnau Kūrėjau-Jėzau, už šį mokymą, nuraminimą, ir sustiprinimą. Manoji valia, kad būtų Tėvo, Amžinojo Sūnaus, ir Begalinės Dvasios valia.

12. Mano Ištaisomasis laikotarpis ir jūsų darbai – Rojaus Trejybės gyvoji šventovė, Kaunas, 2011-11-13

Algimantas: Šeimininke Sūnau Kūrėjau, mūsų vyresnysis broli, kuris daugumai žinomas Jėzaus iš Nazareto vardu, aš esu pasirengęs perteikti tavąjį mokymą, atsakant į mano dvasios sesės Laimos iš Velžio klausimą, kas yra tas tavasis *Ištaisomasis laikotarpis*, kaip jis pasireiškia, ir kuo mes galime prisidėti – kaip urantai – jau dabar šio Ištaisomojo laikotarpio programos įgyvendinime.

Sūnus Kūrėjas-Jėzus: Mano mylimiausieji vaikai ir jaunesnieji dvasiniai broliai ir sesės, aš šloviniu ir garbinu jus, kada jūs šlovinatė ir garbinatė mūsų visų Tėvus – Rojaus Trejybę. Aš drauge su jumis, per savo pasiūstą jums Tiesos Dvasią, taip pat dalyvauju jūsų nuostabiame dvasinės kolektyvinės komunijos ryšyje. Jūs esatė mano viduje per šitą gyvą dvasios kanalą. Aš su jumis būnu visą laiką. Žinokite, mano mylimieji vaikai ir broliai ir sesės dvasioje; *aš niekada jūsų neapleidžiu*, kokie bebūtų jums sunkūs laikai, vargai, problemos, neišsprendžiami uždaviniai; *aš esu su jumis*. Jūs nebijokite atsiremti ir į mane taip, kaip remiatės į mūsų Amžinuosius Dvasinius Tėvus – Rojaus Trejybę. *Jūs galite atsiremti ir į mane. Jūs gausitė iš manęs sustiprinimą.*

Kas yra tas Ištaisomasis laikotarpis? Aš esu jums ne kartą jau sakęs, kada aš užbaigiau savo misiją žemiškuoju pavidalu – kaip Jėzus iš Nazareto – jūsų

pasaulyje, kurią aš pasirinkau savajam išikūnijimui prieš keturiasdešimt tūkstančių metų, nes jis buvo pats labiausiai tirščiausios tamsos apimtas pasaulis, dėl mano kitų vaikų – dvasinių brolių ir sesių nuosmukio ir sukulto maišto prieš visos Kūrinių Tėvus, todėl aš pasirinkau šitą pasaulį *visai savo Visatai pademonstruoti*, o tuo pačiu ir Kūrinių, kad galima net ir tamsos pasaulyje paskleisti šviesą, *atsidavus* Tėvo – o dabar jau žinote – Rojaus Trejybės vedimui iš vidaus. Tą aš ir demonstravau būdamas žemiškuoju pavidalu. Ir kada aš užbaigiau savąją misiją šitame pasaulyje, sugrįžau į savąjį dvasinį statusą, kuris buvo mano Tėvų, ir jūsų Tėvų – Rojaus Trejybės – pakeltas į aukštesnį statusą – *Šeiminingo* Sūnaus Kūrėjo statusą. Ir aš gavau *visą* valdžią savojoje Visatoje, kurią aš pasidalinau su savo partnere, Vietinės Visatos Motina Dvasia. Ir tada aš sumaniau Ištaisomojo laikotarpio programą, kad šita planeta, ir kitos planetos, esančios Satanijos sistemoje, kurios vadovai nupuolė į tamsą ir patiriančios tos tamsos skaudžias, karčias pasekmes, galėtų kuo greičiau patirti šviesos ir džiaugsmo akimirkas.

Štai kodėl mano Ištaisomasis laikotarpis man turint *visą* galią Vietinėje Visatoje, net ir izoliacijos sąlygomis, man buvo prieinamos priemonės siųsti savo dvasinius virpesius per Tiesos Dvasią, siųsti ir kitus mano dvasinius brolius su išikūnijimais į tuos pasaulius žmogiškuoju pavidalu, apšviečiant tų pasaulių mirtinguosius didesne šviesa, kurios jiems taip stigo. Ir kada buvo pagrindiniai maištininkai sunaikinti; prieš tai jie *išpažino savo kaltę nuoširdžiai*, tačiau patys savo laisva valia pasirinko savosios tapatybės sunaikinimą – jų prieš jų valią niekas niekada nebūtų naikinęs, nes dieviškasis gailestingumas, net ir įgyvendinus teisingumą, *niekada* nenaikina asmenybės tapatybės prieš tos asmenybės laisvos valios pasireiškimą – ir kada pagrindiniai maištininkai pasirinko savosios tapatybės sunaikinimą, kada jūsų buvęs Planetos Princas, taip pat pasirinko šitą išnykimo iš kūrinių kelią, nuosprendis buvo įvykdytas, dabar jūs turite planetą – kaip ir visą Satanijos sistemą – vėl sugrįžusią į šviesos kelią, į gyvąjį tikrovės kelią, be izoliacijos apribojimų.

Tačiau per tiek tūkstančių metų sėta tamsos, baimės sėkla, negali būti per akimirką išravėta. Todėl tas Ištaisomojo laikotarpio programos kelias numato būtent kuo sparčiau įdiegti *šviesos* daigus tarp jūsų, kad jūsų baimės nyktų, kad jūsų viduje esanti Tėvo-Rojaus Trejybės gyvoji dvasia, suteikianti jums meilę ir šviesą, galėtų patirti *veiksmingesnį poveikį* jūsų asmenybei ir jūs galėtumėte pasireikšti savo *aplinkoje ryžtingiau, drąsiau*. Todėl Ištaisomojo laikotarpio gairių yra labai daug.

Aš esu numatęs ir kitų dvasinių savo brolių atsuntimą *jums matomu pavidalu*, kad jie stiprintų jus regimais veiksmais, suprantamais jums mokymais, ir drauge su jumis veikiant materialiais darbais.

Tačiau niekas negali jūsų iš vidaus pasiekti be Tėvo-Rojaus Trejybės dvasios meilės galios, meilės jėgos, o *ji prieinama tik Rojaus Trejybei*. Todėl mūsų Ištaisomojo laikotarpio veikla tai – jeigu jums būtų suprantamiau – tarsi, rūko sklaidymas išorėje, kad jūs galėtumėte pamatyti, kaip išsisklaido baimės šešėliai, ir tada jūs galėtumėte labiau nurimti, kad viduje esanti gyva Rojaus Trejybės dvasia galėtų *lengviau jus sužadinti, įskelti vidinę kibirkštį tapti tokiems, kokiu buvau aš tarp jūsų* prieš du tūkstančius metų, vaikščiodamas šitoje planetoje ir turėdamas materialų pavidalą.

Jūsų darbai šituo laikotarpiu nėra kokie nors išskirtiniai. *Jūs turite patirti gyvą ryšį su savaisi Tėvais, patirti tą ryšį, kuris jus stiprintų iš vidaus.*

Tik ryšio gelmė – įtikėjimo gelmė ir jūsų atsidavimas šitam gyvam vedimui iš vidaus – suteikia jums *drąsos, ryžto* pasireikšti materialiais veiksmais nepalančioje jums, kol kas, išorėje. O tas pasireiškimas ir yra jau Ištaisomojo laikotarpio numatytos pasekmės, karčios pasekmės, sušvelninimas kitiems jūsų dvasiniams broliams ir sesėms.

Jeigu jūs gatvėje sušluojate šiukšles, jūs *jau* veikiate kaip Ištaisomojo laikotarpio šviesos *gyvoji* apraiška, nors jums nėra numatyta, kad jūs dirbtumėte šlavikais ir gautumėte už tai atlyginimą, kaip yra numatyta jūsų įvairių valstybių įvairiuose etatų sąrašuose ir tokios pareigybės. Tačiau jie nėra ta Ištaisomojo laikotarpio gyva apraiška šluodami gatves, tvarkydami šiukšlynus, nes toks jų yra darbas. Jie už tai gauna pragyvenimui lėšų. Tuo tarpu, jeigu jūs šalia savų darbų, kurie jums suteikia pragyvenimo lėšas, imatės taip pat materialių šiukšlių tvarkymo, *nesvarbu kur bebūtumėte*, tai tada jūs pasireiškiate šitame Ištaisomojo laikotarpio programos numatytame plane kaip *mūsų apraiška* – Mūsų: Rojaus Trejybės ir mano Partnerės ir mano apraiška, nes šitas Ištaisomojo laikotarpio planas, visa programa yra *mūsų dvasinės vienovės išraiška* izoliaciją patyrusioms planetoms.

Ir kuo daugiau jūs patirsite gyvą, giluminį, ir galingą vedimą savo viduje, tuo aktyviau jūs veikssite savo aplinkoje, ir tuo pačiu jūs ir būsite mūsų sumanyto Ištaisomojo laikotarpio tie Rojaus Trejybės sūnūs ir dukros, mano dvasiniai broliai ir sesės, kuriuos *matys kiti* nieko net negirdėję apie *tokio* laikotarpio gyvą, realią programą.

Jūs turite suprasti, kad pagrindinis jūsų *šios akimirkos darbas* – *gilesnis įtikėjimas, kad galėtumėte patirti kuo stipresnį vedimą iš vidaus.*

Tik šitaip įgysite pasitikėjimą savo jėgomis ir savo dvasiniais Tėvais. Tik šitaip jūs galėsite patirti tą *ryžtą* viduje, kuris kaip geizeris, išsiveržiantis karštu vandens fontanu, pasireikš tais *jūsų* materialiais darbais *savojoje aplinkoje*.

Juk įsivaizduokite, mano mylimieji, kūrinią mūsų dvasinių Tėvų sukurta, tobula yra *Jiems tiktai* – *tik Jiems* – visiems kitiems ji yra *besivystanti*. Net ir

manoje Visatoje daugybės dalykų stinga. Aš pats esu kilęs iš Tobulumo Šaltinio *betarpiškai* ir aš matau *Jų žvilgsniu*, bet aš matau, kiek dar daug nepadaryta darbų yra, kiek dar neapgyvendinta planetų. Reiškia, manoji Visata nėra net suformuota iki galo, o dar yra ir ta jūsų karti dalia – atstatyti tą šviesą po karantino laikotarpio, užtrukusio du šimtus tūkstančių metų, į tokį lygį tarsi šito karantino ir nebūtų buvę iš viso, tarsi šito tamsos maišto nebūtų buvę Satanijos sistemoje nė krislelio. Aš juk šitą matau, bet aš matau ir tą savosios Visatos ateitį, kurioje jau bus šviesa. Todėl jūs būdami savojoje aplinkoje negalite gyventi šviesa, kuria gyvena Rojaus Trejybė ir kuria gyvenu aš, kada būnu Rojuje. Kada sugrįžtu į savąją Visatą, aš atlieku tuos darbus, kuriuos kaip Vietinės Visatos valdovas ir turiu atlikti tiek ir manipuliudamas energiją, tiek ir reguliuodamas Tiesos Dvasią. O juk šita Tiesos Dvasia yra *mūsų bendra Dvasia tiek su Tėvu, tiek su Sūnumis Arbitrais*, kurie įsikūnija taip pat save padovanodami žmogiškuoju pavidalu, gimdami iš moters bejėgiu kūdikiu įvairiuose pasauliuose, kur gyvena materialūs mirtingieji.

Todėl jūsų darbai taip pat yra tokie – kuo daugiau prisipildote šviesos, tuo daugiau juntate, kokia turi būti žmonija – *jūs patiriate savo būseną*, jūs patiriate, kokia bus visa žmonija tolimoje ateityje, kada Ištaisomojo laikotarpio programa bus visa įgyvendinta, kada neliks karų, neliks *jokių karčių pasekmių*. Tačiau jūs turite *sugrįžti į savo daržą*, ir ravėti jame piktžoles. Reiškia, jūsų darbai turi pasireikšti toje tamsioje aplinkoje *šviesos daigais, šviesos pavidalu*.

Tai nėra tas Ištaisomojo laikotarpio planas, kuriame galėtume pasakyti – štai dabar jūsų išsirikiuoja du šimtai, ir žengia į kairę, kiti du šimtai – į dešinę. Ne, mano mylimieji, jūs turite suprasti, kad jums planas yra pateiktas *jūsų viduje ir mano Tiesos Dvasioje*. Kuo jūs daugiau užmėgsite ryšį su savo Dvasiniais Tėvais, tuo ir patirsite *tą giluminį vedimą*, ir pasireikšite taip, kaip aš ir sumaniau Ištaisomojo laikotarpio programos įgyvendinimo eigoje, kad jūs pasireikštumėte – *gyvais Rojaus Trejybės vaikais* – dvasiniais broliais ir sesėmis, bet tokioje aplinkoje, kuri yra šiandien, kurios skausmas, sukeltas prieš du šimtus tūkstančių metų, o kančia jaučiama – kaip pasekmė – šią akimirką.

Todėl mano mylimieji, jūs turite *atverti save*, kad *nepasimestumėte* Ištaisomojo laikotarpio programos įgyvendinimo metu.

Algimantas: Ačiū tau, mylimas Šeimininke Sūnau Kūrėjau už šitą mokymą. Manoji valia, kad būtų Tavoji, mylimas Tėve, Amžinasis Sūnau-Motina-Brolis, Begaline Dvasia-Motina-Sesė, valia.

13. Kodėl toks atsainus požiūris į daugiavaikes šeimas? – Rojaus Trejybės gyvoji šventovė, Kaunas, 2012-05-20

Igimantas: Mylimas Šeimininke Sūnau Kūrėjau, mums, ir daugeliui kitiems žinomas žemiškuoju savojo išikūnijimo kaip Jėzus iš Nazareto vardu, aš esu pasirengęs perduoti tavo mokymą-atsakymą mūsų dvasios sesei Vitai, kada ji paklausė, kodėl dabar yra tokia atsaini nuostata daugiavaikių šeimų atžvilgiu ir kaip buvo tavo laikais prieš du tūkstančius metų, kada tu buvai vienas iš mūsų ir tarp mūsų Palestinoje, Izraelyje?

Jėzus: Mano mylimas sūnau ir broli dvasioje, mano jūs visi esate ir vaikai, ir broliai-sesės dvasioje, aš negaliu atsidžiaugti jūsų ta reiškiamą dvasinę šviesą, tais virpesiais, kurie sklinda iš jūsų. Iš jūsų planetos skleidžiasi nauja aušra – Naujo Visatos amžiaus. Aš džiaugiuosi, kad jis *prasideda manojoje Visatoje*. Žinokite, aš jaučiu tą džiugesį, kad jūs šitą deglą *ižiebėte savojoje širdyje-sieloje-dvasioje šitame pasaulyje*. Bet juk jis yra iš manosios Visatos. Mes turime tą *bendrą šviesą* – Naujojo Visatos amžiaus šviesą, kuri *visoje kūrinijoje* prasideda pirmiausia nuo *manosios*, kuri patyrė Liuciferio maištą, ir jūsų planetos buvęs vedlys, Kaligastija, prisijungė prie Liuciferio maišto – nupuolė į tamsą – o dabar per jus – *nušvitusius* – šitame, patyrusiame maišto žemo dažnio virpesius ir izoliaciją, pasaulyje-planetoje skleidžiasi nauja Visatos amžiaus aušra, suteiksianti *naujos kokybės šviesą*.

Mano mylimieji vaikai ir broliai ir sesės dvasioje, kaip man smagu, kai jūs kreipiatės į mane, kaip man smagu, kad aš galiu su jumis pabendrauti, kad išgirstų mane ir kiti per tave, mano mylimas broli Algimantai, o tau, miela Vita, aš atsakysiu taip: Šie laikai yra nepalankūs – jūsų krašte – daugiavaikių šeimų atžvilgiu. Nepalankūs dėl to, kad jūs *nusigręžėte nuo Mūsų, nuo dvasinio gyvojo kelio, atsiremiate į materialios civilizacijos pagrindą be Kūrėjo*. Todėl jūsų materialus protas ieško patogumo *sau*. Argi jums patogų rūpintis vaikais su meile, ir drauge su Mumis, kai jūs galite rūpintis tiktai savo kūnu, jį puoselėdami įvairiais kremais, tepalais, šukuosenom, tatuiruotėm, įvairiausiom materialiom apraiškom, kurias suteikia jūsų kiti dvasiniai broliai ir sesės, sakydami, kad tokia yra dabar mada – aprangos mada, elgesio mada, ritualų, taip pat, mada? Kada jūs turite vien tik materialų pagrindą po jūsų *miegančios dvasios* kojomis, jūs negalite pajusti, kokia yra *palaima* kurti gyvybę drauge su Mumis, ir tą gyvybę puoselėti taip, kaip puoselėjame jus *mes visi*, kaip *mus visus* puoselėja mūsų Tėvai – Rojaus Trejybė – kaip Ji puoselėja visą kūriniją *visumoje*, ir kiekvieną Jos mylimiausią vaiką individualiai. Todėl materialiai, jūsų vadinama *vakary*, civilizacija ieško *materialių* patogumų individui. O individui yra sunku be Mūsų

gyvo ryšio, be Mūsų gyvos išminties, kad ji atsiskleistų jūsų bręstančioje dvasioje, jums sunku gyventi gyvenimą, kuris jus apsunkina materialia prasme – aš turiu minty ne finansine prasme – materialia prasme – bet tai, kad jums reikia *dalintis savimi su kitais*, ir dar ne tiktai dalintis, bet *skleisti meilę kitiems*.

Štai kodėl viename krašte yra tie nusigręžę nuo Mūsų broliai ir sesės dvasioje, kurie politiniais sprendimais apriboja daugiavaikių šeimų gyvenimą tose valstybėse, o juk tie žmonės kuria naują gyvybę iš meilės. Jūs žinote tą kraštą, kuris turi daugiausia gyventojų, dabartinėje vadinamojoje Kinijos valstybėje. Ten yra apribojimai – vienas vaikas, ir ne daugiau, jeigu nori turėti gerą valstybinę tarnybą.

Mano laikais – jūs jau žinote iš Urantijos Knygos apreiškimo – buvo daugiavaikės šeimos, bet jos irgi nebuvo kuriamos *meilės* pagrindu, jos buvo kuriamos daugiau išskaičiavimo pagrindu, kad didesnė šeima gali geriau pasirūpinti vieni kitais, ir tuo pačiu gali turėti geresnį gyvenimą savo šeimoje, bet tam buvo reikalinga sąlyga – kad tokia šeima gyventų tinkamoje vietoje. Ne visos mano laikais vietos irgi buvo tam tinkamos, tačiau, net ir šeimos, turėdamos gausų kiekį narių, palaikė darnumą tarpusavyje, darnumą ir pagarbą bei meilę tėvams, pagarbą vyresniesiems. Toji pagarba buvo perteikiama per kartų kartas, todėl mano laikais ir tarp žydų buvo pagrindinis *žmogiškasis centras – šeima*. Šeima, kuri *pranoko* aplinkinių genčių požiūrį į šeimą – tai buvo viena iš prižasčių, kodėl aš pasirinkau išsikūnijimą būtent tarp žydų, nors galėjau išsikūnyti ir kitoje vietoje, ir nebūčiau daug ką praradęs, *dvasine* prasme, jeigu būčiau pasirinkęs Aleksandriją savajam išsikūnijimui, atliekant savęs padovanojimo misiją, nes ten buvo irgi gausus įvairių tautų sambūris tame mieste, ir mano žinią galėjo nunešti į įvairius pasaulio kraštus. Tačiau aš pasirinkau būtent šitą kraštą dėl to, kad žydai turėjo ne tiktai stiprų *vieno* Dievo supratimą, bet ir didžiulę pagarbą šeimos tradicijoms ir šeimos institutui.

Ateityje tai man padėjo kaupti patyrimą, kada netekęs savo žemiškojo tėvo, kai man buvo dar vos tik keturiolika metų, ir kada mūsų šeimoje buvo jau tada septyni vaikai – aš neskaičiuoju savęs, su manimi – aštuoni, o devintojo manoji žemiškoji motina – Marija – dar laukėsi, nebuvo pagimdžiusi to būsimojo, Amoso, sūnelio. Ir kada aš netekau žemiškojo tėvo atramos, kuris man buvo iš tikrųjų didelė atrama, nes jis buvo tikras šeimos ramstis materialia prasme. Jis buvo doras, kaip jūs pasakytumėte, mylintis, minkštas, bet tuo pačiu ir tvirtas tėvas. Ir štai likus man vienam, kaip vyriausiajam šeimos vaikui, keturiolikos metų, reikėjo pradėti rūpintis ne tiktai pragyvenimu, bet ir *požiūrio formavimu* tarp mano jaunesniųjų brolių ir sesių. Aplinka tokias šeimas, ypač daugiavaikes, laikė *pgarboje*. Visada buvo suteikiama joms didesnė parama ir paspirtis negu mažesnėms šeimoms. Tuo metu irgi nebuvo didelis praradimas didelėje šeimoje

mirus kokiam nors vaikui, nes tai buvo savaime suprantama, kad tokia yra Jahvės valia – Izraelio Dievo valia. Todėl Dievas – būdamas taip pat šeimos centrine, bet ritualine dalimi – buvo, iki tam tikro laipsnio, ir *paguoda* tokios nelaimės atveju, žemiškuoju žvilgsniu žvelgiant į materialią mirtį.

Dabar, kada jūs turite tokią išvystytą materialią civilizaciją jūsų pasaulyje, ypač Vakarų vadinamajame pasaulyje, jums stinga būtent jūsų *to vidinio pagarbos jausmo šeimai* – tėvams, vyresniesiems. Žiūrėkite, kaip Rytuose gerbiami seni žmonės. Jie net taip pat dalyvauja, kaip senoliai, priimdami sprendimus, kurie kai kuriose vietovėse yra privalomi visiems toje visuomenėje gyvenantiems – toje bendruomenėje gyvenantiems. Šito neteko Vakarų vadinamasis pasaulis, o iš esmės *prarado, nes tą turėjo*, tą turėjo, bet neišsaugojo – *neišsaugojo manąją žinią iškraipęs*, iškraipęs, ir pakeitęs ją *sau patogia* nuostata. Vietoj *Dievo tėvystės, žmonių brolystės*, šitą evangeliją *pakeitęs mano asmens išaukštinimu*, ir suteikęs manajam asmeniui bažnyčios – kaip instituto – vyriausiojo kunigo vaidmenį. Natūralu, kad Rytų pasaulis tokią nuostatą atmetė, nes jie turėjo *dar gilesnį požiūrį į Dievą*.

O jūs, skelbdami *iškreiptą mano evangeliją, nebeturėjote gyvo patyrimo savyje*. Juk aš jus mokiau – aš turiu omeny, kreipdamasis į jus, tarsi sugrįžęs du tūkstančius metų į praeitį – sakiau *tų laikų* žmonėms, jiems aš sakiau, kad *jūs atsivertumėte ir savo širdyje įkurtumėte dangaus karalystę*. Iš pradžių aš mėginau atskleisti tą evangeliją per dieviškosios šeimos kūrimą – šeimos karalystės, šeimos idėjos išplėtimą ir skleidimą, nes aš jums prieš tai ir sakiau, kad žydai ypač puoselėjo *šeimos* sampratą – šeimos institutą. Tačiau tuo metu žydai laukė mesijo, kuris išgelbėtų žydus, ir Izraelį, iš pagonių jungo – išvaduotų juos. Jie laukė to išgelbėtojo *politine-materialia* prasme. Ir jie negalėjo priimti manosios žinios apie šeimą – *didesnę šeimą* – kurioje būtų visi broliai ir sesės – ir pagonys tarp jų. Todėl aš turėjau pats priimti sprendimą ir pakeisti šeimos sampratą – bet *visumine* prasme *žmonijos šeimos* sampratą – dangiškąja karalyste. Bet šitą *kompromisą* aš mėginau ištaisyti mokydamas atrasti šitą dangaus karalystę savo *viduje – savyje*. Tuo tarpu jūsų iškraipymai Vakarams nesuteikė būtent nei šeimos, nei Tėvo atradimo ir dėl to jūs tada ieškojote grynai trumpalaikių rezultatų bet kokioje veikloje, kad *iškart* galėtumėte *pasinaudoti tos veiklos vaisiais*.

O jeigu jūs turite gausią šeimą, jūs negalite net normaliai, *jūsų samprata – žmogiškąja-materialia* samprata, pailsėti, nors kiek laiko skirti sau – tik vieną vaiką apraminate, jau kitas turi savo interesų, nespėjote patenkinti antrojo vaiko interesų, jau trečiasis kažko siekia, ketvirtasis kažką pridare, penktasis, galbūt, ne jums pridare, o kaimynui, kuris skundžiasi jums dėl jo veiksmų. Todėl *palaiptiui* jūsų šeimos *nyko* net ir šitame krašte. Juk ir čia buvo anksčiau gausios šeimos. Jos *nyko* dėl to, kad *nyko jūsų atsigręžimas į tą*, net ir ritualinį,

iškraipytą bažnyčios dogmatinį Dievą, o pagarba vyresniesiems – su tuo pačiu, ne dogmatinio Dievo sampratos nykimu – išgaravo visiškai. Todėl, kaip gi jūs galite tikėtis, kad daugiavaikė šeima bus pagarboje jūsų visuomenėje, kai *nėra net ir vadovų*, kurie galėtų išdrįsti propaguoti tokią šeimą. Ir ne tik jūsų krašte, ir kitose vadinamosiose Vakarų valstybėse. Nebėra daugiavaikių šeimų ir tarp vadovų. Tai ta parama daugiavaikėms šeimoms kaskart vis silpsta. Tačiau nuostatą daugiavaikės šeimos atžvilgiu formuoja ne materialia parama daugiavaikėi šeimai, bet *visuomeninė sąmonė – visuomeninė sąmonė, kurią sudaro toje valstybėje gyvenantys žmonės*. Ir kiekviena karta vis labiau ir labiau *naikina* tuos šviesos spindulėlius, kurie anksčiau, dar visai neseniai, tarp jūsų pasireiškėdavo, kada ir daugiavaikėms šeimoms jūsų ankstesnėje bendroje valstybėje, pavadintoje Tarybų Sąjunga, daugiavaikės motinos būdavo apdovanojamos ordinais, gaudavo Motinų Didvyrių vardus. Jos buvo *moraliai palaikomos*. Bet tai buvo *dirbtinis* palaikymas, nes ir patys vadovai neturėjo daugiavaikių šeimų, net ir toje *dirbtinai* suformuotoje valstybėje.

Todėl dabartinėje jūsų valstybėje nebėra net ir *moralinio* palaikymo. Jūs nematote *pavyzdžių*, nematote tokių pavyzdžių, į kuriuos galėtų lygiuotis ir jūsų auginami vaikai – jie taip pat siekia patogumo *sau*, materialia prasme. Kada jūs sukūrėte civilizaciją – materialią civilizaciją – *be dvasinio Kūrėjo*, kuris taptų *jūsų pagrindu jūsų viduje – jūsų dvasioje* – tai neįmanoma vėl šito vadinamojo užburto rato perkirpti, kad sugrąžintumėte pagarbą daugiavaikėms šeimoms *be Mūsų pagalbos*. O Mūsų pagalba *jau jums yra suteikta, tiktai pamėginkite ja naudotis aktyviau, ržtingiau, atsivėrę Mums giliau*. Kada jūs atrandate Mus savo viduje ir pajuntate Mūsų vedimą – *atsiduokite jam*.

Iš kur atsiras daugiavaikės šeimos, jeigu jūs patys nekursite – *drauge su savo Rojaus Tėvais – naujos gyvybės visų šviesos labui?* Reiškia, tos šeimos ir liks siekiančios tik materialaus patogumo *sau*. Juk jūs patys puikiai suprantate – dabartiniai jūsų pastatyti miestai *netinka* jūsų gyvenimui. Aplinka net ir miestuose nėra suformuota, kad ji keltų jums susižavėjimą, pasigėrėjimą. Išeikite į bet kurio miesto senamiestį ir pamatysite, koks yra jis suakmenėjęs – nėra medžių žalumos, nėra gamtos, suspausta, nėra erdvės, nėra žvilgsniui peno, kad jisai pasijaustų *mylimas savo aplinka*, kur jis galėtų taip pat pasireikšti kaip *vidus* jam diktuoja.

Jūs suformavote akmeninius urvus. Kada urvinis žmogus gyveno urvuose, jis neturėjo supratimo, kad galima pasistatyti namą, o dabar jūs pristatėte ant žemės paviršiaus akmeninių urvų, ir juose lindite *bijodami vieni kitų*. O tie narėliai jums nepriimtini, kad būtų gausios šeimos – kaipgi jūs išsitemsite su savo šeima, kuri bus gausi? Ir visa tai jus *veikia*.

Jeigu jūs sugrįšite į *gamtą*, turėsite savo ištisą ūkį, jūs turėsite erdvės *skleistis*

ir su *gausia* šeima. *Visa tai yra Rojaus Trejybės evoliucijos plane sumanyta*. Bet šita planą jūs koregavote *prieš Jos valią* – koregavote taip, kad dabar nebežinote, kaip atstatyti tai, ką patys sau prisikūrėte. Jūs jau patys suprantate, kad *nebegalite suvaldyti* tų milžiniškų konglomeratų, kada gyvena mieste po keliasdešimt milijonų gyventojų, kurie vieni kitus žudo, naikina, tyčiojasi vieni iš kitų, skriaudžia vieni kitus. Tai kur ten gali pasireikšti gausi šeima? Planetoje yra pakankamai vietos, bet jūs padalinote tas vietas *sau* valstybių sienomis, padalinote *neišmintingai*, padalinote jėgos principu, ir dabar tuos teritorinius junginius jūs mėginate saugoti taip pat *jėgos* principu, net ir kurdami naujus ginklus, skirdami savo energiją, laiką, ir taip pat augindami kitas kartas toje pačioje *tikrovės iškreiptoje erdvėje*. *Ten nėra vietos daugiavaikių šeimų pagarbai* – *jokioje valstybėje daugiavaikė šeima neturi pagarbos*.

Štai kodėl, mano mylimieji, jūs turite pajauti tokį dalyką, kaip intymų gyvenimą *drauge su Rojaus Tėvais, pajauti drauge kuriant naują gyvybę, bet pajauti tą dvasinę būseną*. Tai yra *daug daugiau negu gali pajauti jūsų fizinis-materialus* pavidalas. Kurti naują gyvybę tai yra ne šiaip ką jūs dabar vadinote lytiniais santykiais, tai yra toji *būseną*, kada jūs pajuntate *iš vidaus poreikį kurti gyvybę drauge su Rojaus Trejybe*.

Juk jūs prisiminkite, kaip jūsų Urantijos Knygos apreiškime yra pateikta – kada tiktai Tėvas ir Amžinasis Sūnus pajunta *naują* niekada iki tol nebuvusią, per visą praeities amžinybę, *originalią mintį vienu ir tuo pačiu metu, nesusieti, kaip du Asmenys*, nors ir yra absoliučioje *dvasinėje* sueityje – *tą pat akimirka atsiranda Sūnus Kūrėjas* – Visatos vienas iš dviejų sutvėrėjų, ir tuo pat metu atsiranda Begalinės Dvasios sukuriama Vietinės Visatos Motinos Dvasios Kibirkštis – jau *Asmenybė*.

Reiškia, ir jūsų turi būti *tokia būseną*, o ne siekimas patirti lytinį malonumą materialiam pavidalui, materialių smegenų dėka. Žinokite, kada aš jums pateikiu au savąjį apreiškimą **Kalbu Jums Vėl**, aš jums aiškinau apie tai, *kaip* jūs turite kurti gyvybę drauge su Tėvu, juk Jis ir taip dalyvauja *bet kokiame veiksmė*, ar gerame, ar blogame – dalyvauja Tėvas ir Rojaus Trejybė – tiktai gerą veiksmą Jie *skatina ir stimuliuoja*, o blogio veiksmą Jie mėgina slopinti, *nepažeisdami* jūsų laisvos valios, palikdami jūsų laisvos valios *viršenybę*, bet Jie nesuteikia to stimulo, ką jūs pavadintumėte – kaip katalizatorius cheminėje reakcijoje. Tai jūs, kada kuriate gyvybę, turite *pajusti tą dvasinę būseną*, kad jūs pasikviečiate Tėvą, o dabar jau žinote – Rojaus Trejybę, bet ne tam, kad patenkintumėte savo kažkokio materialaus lytinio malonumo poreikį, bet kad patirtumėte *tą būseną*, taip, kaip aš ką tik pasakiau, kaip Tėvo ir Amžinojo Sūnaus mintis gimsta *vienu metu* – originali – ir atsiranda naujo Sūnaus Kūrėjo *asmenybė* – tai yra būseną, ir jūsų *turi būti būseną*. Dėl to, kada jūs dabar tiktai tenkinate gaivalines aistras, ir *bijote*,

kad pasekmės bus jums skaudžios – kam skaudžios – jūsų *materialiai gyvenusiai* – padidės jūsų atsakomybė, padidės jūsų išlaidos, materialios išlaidos, padidės jūsų rūpesčiai, ir jūs *to bijotės*? Ten apie jokią dvasinę būseną ir kalbos nėra.

Jums gali kilti klausimas – jeigu su Kūrėju kurti gyvybę, tai galima ten tiek tos gyvybės prikurti, kad jos neišmaitinsi. Ne, mylimieji, dėl to aš jums dabar ir atskleidžiu, kad jums bus *ta tokia būseną*. Ji nekils kas kartą, kaip dabar gali jums kilti geiduliai. Ji kils tik tada, kada bus *tas vidinis iš Kūrėjo jums suteiktas impulsas*, ir jums atsiras poreikis tam. O *jūs patirsite palaimą iš aktyvios veiklos. Palaimą teikia jūsų dvasia, kuri pranoksta materialaus kūno įvairius impulsus-poreikius. O dvasia stiprėja kada jinai veikia.*

Tik veikianti dvasia yra gyvybinga ir gali kurti daug gėrio darbų drauge su Kūrėju, pasinaudodama savo šiandien labai trumpalaikiu ir kol kas jūsų akimis matomu materialiu pavidalu, kūnu.

Štai kodėl, mano mylimieji, jus *turite* būti šitame gyvajame kelyje jausdami tą atsivėrimo Rojaus Trejybei *būseną*, net ir taip, kaip aš jaučiau šitą *būseną* būdamas *žemiškuoju pavidalu* prieš du tūkstančius metų. Štai *tik tada* jūs perkirpsite šitą užburta ratą – atrišite visus mazgus, kurie yra sumazgę visą šitą užburta ratą *visose sferose* – ekonomikoje, finansuose, politikoje, šeimoje, švietime, medicinoje, tarpusavio santykiuose – *visur*. Štai kodėl *jūsų ta būseną jums yra atsakymas* – ir jūsų pačių vieta šeimoje, ar ji būtų daugiavaikė ar ne – ir kodėl yra toks požiūris šiandien *neigiamas* į daugiavaikės šeimas.

Kurkite viską su Kūrėju, net ir taip, kaip aš kuriu savąją Visatą su Kūrėju, nors Kūrėjo turiu visus įgaliojimus tvarkytis savojoje Visatoje jau *savo* vardu, nes šito įgaliojimo *aš nusipelniau savo patyrimu* – visais savęs padovanojimais, kuriuos aš įgyvendinau *vkdydamas Rojaus Trejybės – Visų Trijų Asmenų ir Jų išplaukiančių aritmetinių kombinacijų valių*.

Gyvenkite Rojaus Trejybės – Kūrėjo – valia, ir jūs turėsite šviesos sodą savojoje planetoje.

Linkiu jums kūrybingo bendradarbiavimo su Kūrėju, ir visą laiką aš jus apgaubęs laiku taip pat savojoje meilėje, kurią taip pat gaunu iš Kūrėjo – Rojaus Trejybės – ir palieku savąją ramybę kiekvienam iš jūsų.

Algimantas: Ačiū tau, mylimas Sūnau Kūrėjau už šitą puikų mokymą. Manoji valia, kad būtų mylimas Tėve, Amžinasis Sūnau-Motina-Broli, Begaline Dvasia-Motina-Sese, Tavoji valia.

14. Mano mokymas atsiliepiant į Vitos norą išgirsti mane – Rojaus Trejybės gyvoji šventovė, Vilnius, 2013-09-14

Algimantas: Mylimas Šeimininke Sūnau-Kūrėjau, mums žinomas Jėzaus iš Nazareto vardu, ką tik mano dvasios sesė, Vita, pateikė pageidavimą, norėdama išgirsti tave. Ji nedrįsta kreiptis į tave, nors galėtų gauti tavąjį mokymą betarpiškai. Aš meldžiu sau gilesnio atsivėrimo, kad galėčiau išgirsti tave šitą pat akimirka, sugebėdamas perteikti ir jai tuos virpesius, kuriuos gausiu iš tavęs, ir pagarsinti tavo tariamą žodį-mokymą.

Šeiminkas Sūnus Kūrėjas-Jėzus: Mano mylimieji dvasios broliai ir sesės, aš žaviuosi jūsų žingsniu, kada jūs garbinate Rojaus Trejybę, ko nedrįsau mokyti ir aš, būdamas tarp jūsų materialiu pavidalu. Mano tą nerimą kėlė ne vidinė baimė, bet aplinkos geresnis supratimas, kad mano dvasiniams broliams ir sesėms per didelė užduotis ir našta būtų mokyti juos Rojaus Trejybės sampratos.

Bet jūs, mano mylimieji dvasios broliai ir sesės, *pradedantys* žengimą į savuosius namus *manojoje Visatoje*, gavę pradžią materialiu pavidalu iš manęs, kaip gyvybės plazmą šitame pasaulyje, per daugybę kartų turintys dabar materialų pavidalą, kuri betarpiškai gavote iš savo materialijų gimdytojų, jūs esate *dvasia*, tiesiogiai kilę iš mūsų visų Tėvų – Rojaus Trejybės. Todėl mano susižavėjimas jūsų žingsniu ir šviesa yra *neišmatuojamas*, jūsų žmogiškąja prasme. Jeigu jūs tikrai pajuntate tą gyvą, ir gyvybingą ryšį su savo dvasiniais, tuo pačiu ir mano, Tėvais, jūs galite patirti, kokią gyvastį aš jaučiu jūsų viduje, kuri susilieja su Rojaus Trejybės gyvastimi, kada aš girdžiu jūsų kupinus meilės žodžius, tariamus šlovinimo ir garbinimo maldoje. *Kokia tai yra nuostabi harmonija, kuri nuvilnija per visą kosminę erdvę*, ir ne tik manojoje Kūrinijoje, bet ji pasklinda toliau, apima visus tolimiausius pakraščius visos kūrinijos ir pasiekia mūsų visų dvasinius Tėvus, kad pripildytų jų vidų jūsų *meilės* tariamais šlovės ir garbės himnais. Aš žaviuosi jumis, mano mylimieji dvasiniai broliai ir sesės, kad jūs nebodami tos *tamsumos*, kuri spaudžia jus iš visų kraštų, einate *šviesos* keliu – tuo keliu, kuri nutiesė jums, evoliucijos pavidalu, mūsų dvasiniai Tėvai.

Juk ir aš, kada buvau vienas iš jūsų ir tarp jūsų, žengiau tuo pačiu evoliucijos dvasiniu keliu. Aš rodžiau mano dvasiniams broliams ir sesėms gyvenimo kryptį. Ir kaip man buvo liūdna – sugrįžus – stebėti mano gimtąją materialią planetą, kada manieji mokymai buvo visiškai iškreipti. Kiek man kėlė tai skausmo, kad manoji šviesa nesurado atgarsio mano pačių artimiausių, tuo metu buvusių, dvasinių brolių širdyse, ir jiems buvo daug lengviau mane supaprastinti, iškraipant mano tiesą, kuri iš tikrųjų buvo man perteikta Tėvo, kad aš ją atiduočiau kiekvienam iš mano dvasinių brolių – *neiškraipyta, o spindinčia*. Ir jeigu ne ta iškraipyta manoji šviesa, kuri apsiblausė, jeigu ji būtų išsaugota tokia, kokią aš ją buvau suteikęs

savo broliams ir sesėms tuo metu mane palaikiusiems, ir gyvenusiems drauge su manimi, šiandien jūs turėtumėte visiškai kitokią kartą, ir kitokią civilizaciją, kuri būtų atsirėmusi į Tėvo pamatą, ir jums būtų daug lengviau nuo Tėvo pereiti prie Rojaus Trejybės. Tuo tarpu dabar jums yra daug sunkesnė užduotis – jums nebeužtenka aiškinti Vieną Tėvo Asmenį, bet jūs trokštate savo gyvybine dvasine energija susiliesti su Rojaus Trejybe, su kuria ir aš esu susiliejęs.

Štai kodėl mano susižavėjimas neturi jokio apribojimo *dvasine* prasme. Aš visą laiką jus akinu ir skatinu per savo Tiesos Dvasią, kuri veikia tobulai harmoningoje vienovėje su Minties Derintoju, vedančiu jus iš vidaus.

Jūs atvėrėte save, kada aš beldžiau į jūsų širdį, atkėlėte jos vartus, ir aš esu jūsų viduje, net lygiai taip, kaip yra Rojaus Trejybės dvasia – Minties Derintojas.

Štai kodėl jūs galite į mane kreiptis, ir jūs išgirsite mane kalbantį jums.

Neatstumkite ir mano rankos, kurią aš ištiesiu jums, kaip pagalbos ir šviesos ranką. Aš jums esu pajėgus suteikti tą šviesą, kurią aš gaunu iš Rojaus Trejybės. Todėl bendraukime *visi* tarpusavyje, ir bendraukite su manimi. Būkite tie mano dvasios broliai ir sesės, kurie taip pat esate neužmiršę ir manęs – skiriate jūsų mintis ir žodžius ir man. Juk mes esame stiprūs, kada tarpusavyje bendraujame, o ne kada užsisklendę ir nusigręžę vienas nuo kito, siekiame gyvybinio ir gyvybingo ryšio su savo dvasiniais Tėvais, visos kūrinių Šaltiniais ir Centrais, Rojaus Trejybe.

Mes esame stiprūs, kada *tarpusavyje* suvienijame pastangas visumos labui.

Štai kodėl aš jums ištiesiu pagalbos ranką – imkite ir naudokite mano pagalbą net ir taip, kaip naudojate Rojaus Trejybę. Mes esame *viena dvasioje*.

Algimantas: Ačiū tau, mylimas Šeimininke Sūnau-Kūrėjau, Jėzau iš Nazareto, už šitą žodį ir mokymą. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia, mylimas Tėve, Amžinasis Sūnau-Motina-Broli, Begaline Dvasia-Motina-Sese.

15. Apie demokratiją – Rojaus Trejybės gyvoji šventovė,

Vilniuje, 2013-11-30

Violeta: Mylimas Nebadono Mykolai, daugumai žinomas Jėzaus vardu, prašau tavo išplėsto paaiškinimo teiginiui, kurį mačiau parašytą ant tvoros – Demokratija tai – kai piliečiai nori ir gali. Lietuva – demokratinė valstybė.

Algimantas: Mylimas Tėve, mylimas Amžinasis-Sūnau-Motina-Broli, mylima Begaline Dvasia-Motina-Sese, aš garbinu ir šlovinu Tave, atsiverdamas Tau, atsiduodamas Tavo vedimui iš vidaus. Aš garbinu ir šlovinu Tave, patirdamas tą jungtį savąja gyvastimi su Tavimi, ir gauta iš Tavęs. Ir aš dabar esu pasirengęs suteikti ir Mykolo mokymą, Tavojo Sūnaus Kūrėjo, atsakant į šitą mano dvasios

sesės, Violetos, klausimą, išplečiant tą mintį.

Jėzus: Mano mylimieji dvasios broliai ir sesės, aš džiaugiuosi, ir *drauge su jumis garbinu Rojaus Trejybę, prisijungęs prie jūsų kolektyvinės komunijos.*

Kokia nuostabi – kad jūs matytumėte! – *jūsų spindinti šviesa* šitoje, kol kas, tamsos apimtoje jūsų planetos naktyje. Aš visą laiką jums *pasitikiu*, ir visą laiką jus vedu taip, kaip veda Rojaus Trejybė iš vidaus, prisijungęs prie Jos per savo Tiesos Dvasią.

Aš jums dabar suteikiu šitą nuostabų mokymą, norėdamas *sustiprinti* jus. *Nepraraskite* šito šviesos kelio. Visada jame drąsiai remkitės į mano ir jūsų Tėvus – Rojaus Trejybę, kad galėtumėte žengti manuoju žingsniu, net ir pranokstančiu jį, nes jūs garbinate Tą, ko aš tuo metu negalėjau mokyti garbinti mano dvasios brolius ir seses. Jūs turite laisvesnę aplinką negu ją turėjau aš.

Todėl *džiaukitės ir mėgaukitės* ta laisve, kurią turite dabar.

Demokratija – tai yra *politinė nuostata*, ir galėjimas ir norėjimas dar nereikia demokratijos. Demokratija tai yra tada, kada dauguma pareiškia *šviesos nuostatą*. Juk gali būti taip pat dauguma nusverianti savo bet kokį sprendimą, kuris veda į degradavimą, į karą, į sunaikinimą, bet jis yra priimtas daugumos balsais. Demokratiją jūs suprantate, kad dauguma nulemia bet kokios idėjos įgyvendinimą. Tuo tarpu mažuma gali turėti teisingą idėją, bet atsiduodama šitam *klaidingam* demokratijos supratimui, jinai pripažįsta viršenybę net ir tos tamsios idėjos, kurią dauguma *primeta*.

Demokratija – tai *nėra* šiaip sau nuoga samprata, tinkanti *bet kokiai* balsų daugumai. Demokratija, kada ji buvo graikų ypač iškelta aukštai, ji turėjo tą visuomenę, kuri tuo metu viešpatavo dvasinės tamsos akivaizdoje. Daugybė pagoniškų dievybių neleido surasti *teisingo* kelio. Todėl bet kokia imperatoriaus valdžia turi turėti atramą į Kūrėją. Jeigu nėra tokios atramos, tai galima išmąstyti filosofiskai, kad liaudis gali išreikšti ir savo nuostatą, ir jeigu jos yra daug balsų, tai šita nuostata turėtų būti teisinga, nes dauguma negali klysti.

Tuo tarpu jūs jau puikiai žinote, kad gali būti *vienas teisus, o visa aplinka klysti*.

Juk *tiesa* yra iš Tiesos Šaltinio – Rojaus Trejybės. Ir mes, turėdami gyvą ryšį su Tiesos Šaltiniu, galime teigti, kad tas, kuris turi ryšį su Šaltiniu, jis iš Šaltinio semia Šviesą ir Tiesą.

Aplinka – balsų dauguma neigianti šitos Šviesos teiginius – *klysta*.

Tuo tarpu jūsų demokratinės sampratos pasireiškimas visiškai neatsižvelgia, ar tai yra *šviesos* sprendimas, priimamas balsų dauguma, ar *bet koks* sprendimas. Štai kodėl jūs *iškreipiate* demokratinę nuostatą, mėgindami *pirkti* balsus, kad tiktai jūsų kažkokios idėjos būtų *bet kokia kaina* paremtos balsų dauguma. O kaip yra su tais, kurie nedalyvauja rinkimuose, ir kurie savo balso neatiduoda?

Ar jie nebėra demokratijos išraiška? Juk nedalyvavimas rinkimuose, tai reiškia balsavimą prieš. Reiškia, ta tylinčioji dauguma supranta tokių rikimų spektaklio beprasmybę, ir ji šitaip išreiškia savo neigiamą nuostatą, neidama į rinkimus. Bet tai yra tas pats balsavimas *prieš*.

Kodėl jūs neskaičiuojate šitų balsų? Todėl, kad tai jums nepatinka, nepatogu kai kurių idėjų įgyvendinimui, kurios jums yra pelningos. Tuomet jūs *idėjas* paverčiate *komercija*, o komercija papildo jūsų tiek išdą, valstybės mastu, tiek kišenę, šeimos požiūriu. Tačiau tai neturi nieko bendro su tikrąja demokratija.

Demokratija, kokią jūs turėtumėte įprasminėti savojoje visuomenėje, yra Šviesos siekis. Šviesos siekis, kurį supranta *išsilavinusi* visuomenė, kurį supranta tie jūsų garbūs išminčiai, turintys sukaupe didesnę gyvenimo patirtį, ir šita patirtimi sugebantys pasidalinti, kad galėtų apšviesti ir kitus. Ir tik *tokia* visuomenė gali *mąstyti*, gali savo mąstymų išraišką išreikšti ir šviesos balsu, paremdami vieną ar kitą *idėją*, nes ir šviesos visuomenėje yra daugybė idėjų, ir nevisos yra vienodai priimtinos.

Todėl šviesos idėją paremti reikalingi balsai *išmintingos ir šviesios* visuomenės. Todėl norėdami turėti demokratijos išraišką bet kuriame jūsų planetos krašte, jūs, pirmiausia, turite rūpintis *to krašto visuomenės švietimu*. Tai yra *aksioma*.

Negali būti tamsi visuomenė demokratinė, nors ji ir atiduoda savo tamsos balsą, ir pagal šitų balsų skaičių jūs įvardijate, kad dabar gyvenate demokratinėje visuomenėje, nes jūs pasinaudojote tamsos balsų dauguma. Štai kodėl tai neturi nieko bendro su demokratija. Ir jūsų norėjimas ir galėjimas dar nereiškia, kad tai yra demokratijos išraiška. Jūs galite norėti nepriimtinių idėjų įgyvendinimo, ir galėti tas idėjas įgyvendinti.

Tačiau demokratijos forma neturės demokratijos *turinio šviesos*.

O jūs jau dabar patys puikiai suprantate, kad negali būti *segmentuota* šviesa. Šviesa – tai yra *gyvoji sistema, paskleista Kūrėjo*, kurį jūs puikiai pažįstate kaip savo *tikruosius Tėvus* visai kūrinijai, kad šita kūrinių įgyvendintų Kūrėjo sumanytą evoliucijos planą, kuris apima *šviesos skleidimą visų labui*.

Štai kada tokia vis labiau šviesėjanti visuomenė balsų dauguma pasirenka vienokių ar kitokių šviesos idėjų įprasminimą toje visuomenėje, tai ir yra idėjų rungtyniavimas visumos labui, *įgyvendinant tą patį Kūrėjo sumanymą* – evoliucinį planą, nes jam įgyvendinti yra daug kelių.

Tačiau jūs taip pat žinote, kad yra pats *aukščiausias kelias*, kada išmintis tiesiogiai semiami iš Kūrėjo.

Todėl jeigu jūs turite šviesią visuomenę, kuri vadovaujasi demokratiniais principais, jinai visada atpažins šviesos idėją, idėją, kurią paskleis turintis ryšį su Kūrėju, jūsų dvasinis brolis ar sesė. Ir jie nesipriešins, ir nereikalaus balsų

dauguma šitą idėją pripažinti, nes ryški idėja nevisiems gali būti suprantama. Todėl nevisada balsų dauguma gali ją priimti. Nepaisant šito, Kūrėjo šviesos perteikiama idėja turi galimybę pasireikšti jūsų visuomenėje, kada visuomenė *mąsto ir pasitiki* tuo pačiu šitą idėją pateikiančiu dvasios broliu ar sese. Atsiranda *dvasinės gyvas ršys tarp vedlio ir visuomenės*, kuri gali turėti skirtingų nuomonių, bet ji *pasitiki* tuo vedliu ir leidžia jam – visų labui – pateikti tokias idėjas, kurios galėtų palengvinti ir visos visuomenės demokratinį kelią.

Kada aš kalbėjau savajame apreiškime, pavadintame *Kalbu Jums Vėl*, apie dvasinės aristokratijos iškilimą pasaulio visuomenėje, tada aš ir turėjau būtent *šitokią* mintį, kad tie mano dvasiniai broliai ir sesės, kurie turės gyvą ryšį su mūsų visų Tėvais, su Kūrėju – Išminties ir Šviesos Šaltiniu – ir *semsis* šitos Tiesos ir Šviesos *betarpiškai* iš savojo Šaltinio, tuomet šitos idėjos, apjungiančios dar nedidelę saujelę visuomenės narių, ir pavirs ta gyvąja aristokratija, tikrąja *dvasine* aristokratija, kuri ir galės šitos idėjos teiginius – sampratas – supaprastintai perteikti visuomenei. Ir ne dėl to, kad visuomenė balsuotų ir mėgintų balsų dauguma gauti pritarimą tokios idėjos įgyvendinimui, bet ta idėja tiesiog kaip *gyvastis* žadins ir atvers dar didesnę šviesą jų pačių mąstyme, jų pačių pasireiškime be *jokio balsavimo*. Tai – natūrali būseną, kurioje žmogus galės pasakyti – Aš tavęs nesuprantu, bet aš tikiu tavo idėja, aš jaučiu vidinį dvasinį pasitikėjimą tavimi, o tuo pačiu aš tikiu ir tavo idėja, kurios aš negaliu suprasti iki galo.

Kada yra demokratinis idėjų parėmimas, tai tie, kurie atiduoda savąjį balsą, turi suprasti tą idėją, jie turi apsispręsti, apmąstyti tą idėją, ir nuspręsti, kuri idėja yra jam priimtinesnė, už kurią idėją atiduoti balsą. Tuo tarpu dvasinės aristokratijos, turinčios gyvą ryšį su Kūrėju, perteikiama idėja, tai ne tiek pati *idėja* svarbi, kiek *svarbus* yra *gyvas pasitikėjimo ryšys* su tą idėją skelbiančiu. Štai kodėl demokratinis principas – šiuo atžvilgiu – negali būti taikomas šviesos idėjos įgyvendinimui tokioje visuomenėje.

Gyvenimas jūsų pasaulyje tai – iššūkis ne tiktai jums, bet ir man. Aš *patyriau*, ką reiškia gyventi tamsos aplinkoje, kada tavęs negali suprasti *niekas*; tu esi *izoliuotas* ir neturi su kuo pasitarti. Šita izoliacija ir vienatvė uždeda atitinkamą įtampą žmogiškajam protui, ir jam sunku išverti tą izoliaciją, bet jis nebegali gyventi tos tamsos idėjomis ir sampratomis, kada viduje atsivėrė dieviškojo proto šviesa. Ir jūs dabar patiriate panašią būseną, kokią patyriau aš. Jūs patiriate, kaip tamsa atstumia jūsų šviesos idėjas.

Jūs negalite dalyvauti jokiuose rinkimuose, kad pritrauktumėte daugiau balsų demokratinio – nors ir be gyvojo demokratinio turinio – metodo taikymo dėka. Jūs negalite savosios idėjos nešti tolyn siekdami didesnės balsų daugumos paramos. Jūs turite eiti taip, kaip ėjau aš – nedalyvauti jokiam politiniame gyve-

nime, jokioje politinės partijos veikloje, bet, atsidavus vedimui iš vidaus, dalintis šviesa su visomis egzistuojančiomis politinėmis struktūromis, su tų struktūrų dalyviais, jūsų dvasiniais broliais ir sesėmis, ir nesirūpinti, ar ta jūsų šviesos informacija pasieks širdis tų, kurie dalyvauja tuose politiniuose žaidimuose, ar ne.

Jūsų veikla *šviesina kiekvieną, kuris girdi jūsų žodį, nesvarbu, kad jis jo nesupranta, bet šviesina jo pašamonę*. Jis tampa ne toks įsitempęs, ne tiek apimtas streso, kiek buvo įsitempęs ir patiriantis stresą iki išgirdo informaciją iš jūsų, nors jos ir nesuprato. Jums nėra reikalo mėginti kiekvieną niuansą išaiškinti, kad suprastų. Jums svarbu sėti dvasinę šviesą savojoje aplinkoje. Štai tokia, vis daugiau pasireiškianti, jūsų veikla leis žmonėms, net ir nesuprantantiems jūsų mokymo, patirti aukštesnio dažnio energetinių virpesių poveikį viduje, ir jums galės ištarti – Aš nežinau kodėl, bet aš tikiu tuo, ką tu sakai, nors nesuprantu iki galo, ką tu sakai.

Štai tokia visuomenė, kuri dar nesuprastų idėjų, bet ji jau bus daug minkštesnio ir platesnio požiūrio jiems nesuprantamų idėjų atžvilgiu. Jie nešauks, kaip šaukė man, ir kaip šaukia jums, kad reikia nukryžiuoti tuos, kurie tokią nesuprantamą šviesą nori skelbti, o priešingai, vis atsiras daugiau tokių, kurie jums pasakys – Nesuprantu, bet aš tikiu.

Štai šitokiu būdu jūs įgausite dvasinės aristokratijos gyvąjį turinį, ir jūsų įvardijimą kaip dvasinę aristokratiją, jūsų pačių visuomenėje, kuri dar pilna tamsos, bet jūsų dabartine veikla yra minkštinama ne sampratų supratimu, bet savo, net ir pašamonės, šviesinimu, ir tų, kurie girdi jūsų suteikiamą informaciją, pašamonės šviesinimu, o tada ir jie tampa imlesni dvasinei šviesai ir tuo pačiu imlesni Gilesniam idėjos supratimui.

Dabartinis gyvasis kelias jums yra suteiktas, kad juo žengtumėte, bet jūs negalite peržengti daugybės pakopų. Jums reikia pradėti nuo pirminės pakopos. Todėl ir ženkite drąsiai, kaip ir dabar mokotės tarti savo pamokomąjį žodį. Nesivaržykite vieni kitų. Mėgaukitės tarpusavio supratimu, ir tarkite *ryžtingą* savo žodį. Nebijokite savojo balso. Juk jūs esate tie pirmieviai, šviesos spindulėliai, kuriuos suteikia jums jūsų gyvieji vieninteliai Tėvai, kad šitie spindulėliai, kaip tekanti saulė, neštų aušrą ir rytą šitai planetai, ir žadintų žmoniją.

Būkite šita nuostabia saule.

Algimantas: Ačiū tau, mylimas Sūnau Kūrėjau, mano dvasios broli Jėzau, už šitą mokymą. Mylimas Tėve, mylimas Amžinasis Sūnau-Motina-Broli, mylima Begaline Dvasia-Motina-Sese, manoji valia, kad būtų Tavoji valia.

**16. Kaip labiau patirti mane ir Rojaus Trejybę-AŠ ESU
dvasine būseną – Rojaus Trejybės gyvoji šventovė,
Kaunas, 2014-08-10**

Algimantas: Mylimas Šeimininke Sūnau-Kūrėjau, mūsų dvasios broli, mums žinomas Jėzaus iš Nazareto vardas, tu buvai tarp mūsų, buvai žmogiškuoju pavidalu, ką tu mums dabar galėtum patarti, kad mes galėtume taip pat patirti tave ir Rojaus Trejybę, ir AŠ ESU, savo būseną?

Jėzus: Mano mylimiausias dvasios broli Algimantai, kaip ir visi mano mylimiausi dvasios broliai ir sesės, aš jus apkabinu dabar ir džiaugiuosi jūsų dvasine darna - dvasine vienviene, kada jūs išsiliegate savąja asmenybe, tikrai pakildami virš materijos, tikrai pasiekdami ir mane. Aš su jumis drauge esu garbinimo būsenoje ir mokausi iš jūsų garbinti Visuminę Asmenybę AŠ ESU. Man tokį kelia susižavėjimą jūsų nuoširdus atsivėrimas būnant tuo pačiu mažiausiu materialiu pavidalu, bet dvasioje tapusiais tokiais milžiniais, kaip tą supranta žmogiškasis protas, panaudojant milžino metaforą.

Aš jums galiu patarti panaudodamas savo patyrimą žmogiškuoju pavidalu, kad patirtumėte gilesnį atsivėrimą, ir būseną paliudytumėte tą gyvą Tėvo buvimą, ką aš liudijau savojoje aplinkoje savoju metu, būdamas jūsų planetoje. Jūs turite nepagailėti kelių akimirkų prisėsti vienuomoje, ramybės aplinkoje, kada jūsų niekas nevalgintų, jums netrukdytų, ir išlieti save, išlieti taip, kaip jūs galėtumėte išlieti save atsivėrdami pačiam nuostabiausiam, artimiausiam draugui. Jūs neturėtote suformuotų šeimos gyvų, kupinų meilės santykių tarp tėvų ir vaikų – per daugybę žmonijos kartų – todėl to gyvo tėvo ir motinos, sūnaus ar dukros ryšio, jūs per kartų kartas neperteikėte savo vaikams, kaip ir jūs negavote iš savo tėvų. Todėl, kad jūs galėtumėte atsiverti kaip tam mylinčiam tėvui ir mylinčiai motinai, jums pasakymas nėra toks iškalbingas, kaip jį šiek tiek nužeminus iki paties artimiausio draugo santykio, kurio jūs nebijote, nes jums yra jį pat lygio - jūs esate jam lygiavertis – todėl jūs atsiverti jam galite daug daugiau negu savo tėvams, kuriuos jūs laikote, kažkuria prasme, jeigu ne aukštesniais, tai vyresniais, ir dėl to jūs nesuformavote to kupino giluminio meilės atsivėrimo patyrimo.

Ir kada jūs būsite vienviene, net ir trumpą akimirką, ir išsiskysite savo visas negandas, visas svajones, troškimus, net ir susierzinimus, kaip jūs skausmą galite išlieti tie, kurie turite nuoširdų draugą ar draugę, taip jūs būdami vienuomoje išliekite šitą, savo viduje nešiotą, nepelnytą, naštą, nes jinai neužkrauta Tėvo ir Rojaus Trejybės-AŠ ESU jums, kad ją nešiotumėte savyje, kaip sunkų akmenį ant širdies. Išliekite jūs visa tai, bet adresuodami Asmeniui, kuris jums yra priimtinausias. Jeigu jums yra priimtinesnis mano asmuo, net ir man adresuokite šitą naštą, o aš jums dar papildomai pasiūlau – adresuokite ir Tėvui – visų Tėvui

– ir prie Jo prijunkite dar Amžinąjį Sūnų, o prie Jo – dar ir Begalinę Dvasią, ir apvainikuokite šituos tris begalinius Asmenis Visumine Asmenybe – AŠ ESU.

Nukreipkite savo našta Jiems, išsisakydami, save – savo vidų – atiduodami Jiems, ir jūs patirsite, koks yra nuostabus palengvėjimas. Jūs pajausite tą būseną, kaip ji viduje jums suteikia tam tikrą ramybę-palaimą-palengvėjimą, kurį patirs jūsų materialus kūnas. Palengvės iš tikrųjų jūsų vidus, kuris prieš akimirką atrodė prislėgtas, suspaustas, o dabar jis tarsi išlaisvintas, tarsi nusimetęs pančius, ir kažką iš vidaus, kas neleido pakilti. Jūs pajausite tą dvasinę asmenybę, kuri neturi iš tikrųjų to materialaus pavidalo, nes ji pranoksta materiją, būdama dvasia. Tik jūsų tarpusavio bendravimui asmenybė įgauna materialų žmogiškąjį kūną, nes kitaip jūs negalėtumėte tarpusavyje bendrauti ir atlikti gėrio darbų visų, ir visumos labui.

Asmenybė – besisleidama – patirs tą lengvumą su savo Šaltiniu, su savo tikruoju Tėvu ir Motina, ir tada ir kūnas pradės patirti palengvėjimą iš vidaus, ir pradės jausti poreikį lengvesniam maistui, tam maistui, kuris reikalingas – pagal Kūrėjo sumanymą – šitam materialiam kūnui palaikyti funkciškai. Jam nereikia daug – perkrauto – maisto, kuris būtų neįsisavinamas, jį iki galo suvirškinus, ir nepašalinus, jis tampa apsunkęs, o labai dažnai, ir labai greitai laiku, įgyja viršsvorį, o tai taip pat apsunkina dvasinį bendravimą ir dvasinį atsivėrimą Tam, iš Ko yra kilusi asmenybė.

Kada aš gyvenau tarp jūsų, aš neturėjau tokio prabangaus maisto, bet aš buvau stiprus ir sveikas, nes maitinausi labai paprastu, rupiu, maistu, ir aš mažai vartoju paties materialaus maisto.

Mane vedė meilės jėga siekti gėrio visumai.

Ir kada jūs tai patirsite, per tą nedidelės akimirkos atsivėrimą Dvasiniam Šaltiniui – Asmeniam Šaltiniui – savo Motinai ir Tėvui, dvasine prasme, Amžinybės Šaltiniui, tada jūs patirsite ir gilesnį asmenybės troškimą bendradarbiauti visumos labui, bendradarbiauti su kuo didesniu skaičiumi savo dvasios brolių ir sesių, net ir su tais, kurie nėra matomi materialiam žvilgsniui, bet jūs pajausite per tą atsivėrimo, besikartojančią vis dažniau, būseną, kaip Apvaizda jums tampa reali, o po kurio laiko patirsite artimumą, artimumą tiems asmenims, kurie jums, kaip dvasinei asmenybei, jau bus pajuntami kaip bendradarbiaujantys ir jums suteikiantys tą pačią ir apsaugą, apie kurią kalba jūsų tikrieji Dvasiniai Tėvai ne viename jums perteiktame apreiškime-mokyme, kad jūs gaunate Apvaizdos apsaugą.

Aš taip pat esu Apvaizdos pilnateisis narys suteikdamas jums apsaugą. Jūs ir iš manęs gaunate nuostabią, kupiną meilės virpesių apsaugą – naudokitės ja, patirdami gyvajame kelyje jūsų pačių asmenybės pasimėgavimą šituo žengimu – veikdami visumos labui.

Kada jūs veikiate aktyviai, jūs vis mažiau dėmesio kreipiate į savo paties asmenį, jūs kreipiate dėmesį į asmenybės pasireiškimą, kuri savaime pasirūpina ir šituo materialiu kūnu, nedabindama jo, bet apribodama jo poreikius, nes daugybė dabar jums tokių svarbių, šitam materialiam pavidalui, dalykų tiesiog atkrenta kaip nereikalingi, kaip jums suteikiantys apsunkinimą, ir tada asmenybė šitą kūną prižiūri tiesiog tiek, kiek jis reikalingas priežiūros pagal Rojaus Trejybės sumanytą evoliucinį planą.

Atrodo taip paprasta, bet jums, dar neįgijusiems šitų įgūdžių, kiekvienas toks atsivėrimo momentas yra per daug sunkus, ir ilgas, nors tepraeina kelios akimirkos, žmogiškąja prasme, ir jums jau sunku surasti dar vieną žodį, kuriuo galėtumėte atsiverti – išsilieti – jums stinga frazių, stinga teiginių, ir jūs labai greitai užbaigiate šitą atsivėrimą. O jūs pamėginkite mintyse fantazuoti, fantazuoti ir savo fantazijas kreipkite šitiems savo realiams, jūsų viduje esantiems gyviems Dvasiniams Tėvams. Savo fantazijomis jūs tuo lavinsite savo dvasinį asmenybės protą, ir tuo pačiu jausite – būseną – artumą savo tikriesiems Tėvams. Ir toji būseną vis stiprės ir tuo pačiu augs jūsų pasitikėjimas tiek vedimu iš vidaus, tiek ir atsidavimu šitam vedimui, ir jūs patys patirsite, kad tokia akimirka jus pradeda ugdyti dvasinės asmenybės pasireiškimu fizinėje aplinkoje, ir jūs patirsite – atsiranda alkis tokiam atsivėrimui, ir visa tai vis jus pamalonins būsenos apraiška, nes būseną – tai ir yra jūsų asmenybės tapatybės ugtelėjimas, tos akimirkos lygiu.

Štai kodėl jūs turite nebijoti paskirti vienatvės akimirkų atsivėrimui, pabendravimui. Juk jūs norite, kad jūsų žemiškieji vaikai pabendrautų su jumis, pasikalbėtų, atsivertų jums. Tai kodėl jūs manote, kad jūsų Dvasiniai Tėvai nenori to paties, ko aš, jūsų dvasinis brolis, taip pat noriu išgirsti – jūsų atsivėrimą, skirtą ir man – pasidalinkite savo mintimis ir su manimi, ir su savo Dvasiniais Tėvais, kurie yra ir manieji taip pat, ir jūs patirsite – po kurio laiko – tokių būsenų, kokias ir aš patyriau, nes šitą aš jums liudiju savuoju žemiškuoju patyrimu, įgytu jūsų pasaulyje, kuris dabar yra ta dvasinė šviesa visai mano visatai, ir ją stebi kaip mano buvusiąją žemiškąją buveinę daugybė dvasinių žvilgsnių, o dabar jus stebi visa kūrinija, nes jūs pradėjote naująjį Visatos amžių, tapę šito Visatos amžiaus Ištakomis, pradėję garbinti Visuminę Asmenybę – *AŠ ESU* – ir tuo jūs mane mokote, ir aš iš tikrųjų mokausi iš jūsų to atsivėrimo Visuminei Asmenybei – *AŠ ESU*.

Būkite mano mokytojai, mokydamiesi taip pat ir iš manęs atsivėrimo mūsų Dvasiniams Tėvams. O būseną bus jūsų atlygis, arba pasekmė, kuri yra savaiminė.

Kada jūs pašaliniate iš kraujagyslių trombą, kraujo apytaka savaime sustvarko.

Algimantas: Ačiū Tau, mylimas dvasios broli Jėzau, Šeimininke Sūnau-Kūrėjau, už šitą nuostabų mokymą. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia, mylimas Tėve, Amžinasis Sūnau, Begaline Dvasia, ir *AŠ ESU*.

17. Mano ir tuometinių manųjų apaštalų padėtis ir dabartinė tavo ir urantų padėtis, Vilnius, 2014-08-25

Algimantas: Mylimas Tėve, mylimas Amžinasis Sūnau-Motina-Brolī, mylima Begaline Dvasia-Motina-Sese, mylimas AŠ ESU, aš garbinu ir šlovinu tave, kad tu esi ir lieji savo meilę be jokių apribojimų ir suvaržymų, kad jos niekam, ir niekada, per visą amžinybę, nepritrūktų; aš garbinu ir šlovinu tave iš meilės, ir laisva valia. Manoji valia, kad būtų tavoji valia.

Mylimas Nebadono Vietinės Visatos Šeimininke Sūnau Kūrėjau-Jėzau, aš trokštu iš tavęs gauti mokymą-apreiškimą, paaiškinantį dabartinę urantų padėtį, palyginus su tavo ir tavo apaštalų padėtimi tuo metu, kada tu buvai drauge su jais prieš du tūkstančius metų mūsų pasaulyje?

Jėzus: Mano mylimiausias apaštale kurį aš pasirinkau šiandieniniame pasaulyje ir kurį išmėginau nuo pat tavosios vaikystės, ir tu likai patikimas Tiesai ir Šviesai, net nebudamas tų tave tuo metu ištikusių pavojų, kurie būtų kitus palaužę, o tu stovėjai tvirtai ant Tiesos pagrindo, kurį teikia iš Savęs Rojaus Trejybė, o dabar tu jau pradėjai skelbti ir AŠ ESU Šaltinį ir Centrą kaip Visuminę Dievybę Savyje talpinančią ir pačią Rojaus Trejybę, ir visus *ABSOLIUTUS*.

Tiesa tave vedė taip tvirtai iš vidaus, kad tu dėl jos pašventei save net šito ir pats nesuvokdamas. Todėl tiek tavo Minties Derintojui, tiek ir man buvo daug lengviau tave nukreipti tavosios misijos nauja kryptimi, kada tavyje liepsnote liepsnojo Tiesos siekimo gyvoji liepsna.

Tiesa yra viena, ir jos vektorius niekada nesikeičia, nors ją skleisti galite kiekvienas savo profesijoje ir konkrečiai kiekvienas savo tos akimirkos padėtyje ir vietoje. Todėl ir tavo giluminis Tiesos jausmas leido tau turėti gėrio – o iš tikrųjų Meilės – motyvą – net ir siekiant tavo paties pasirinkto plano, kuris buvo ne toks, kokį Rojaus Trejybė ir aš numatėme tau. Ir būtent tavo tiesos siekimo galingas vidinis impulsas leido mums tave nukreipti nuo pasirinkimo ir galutinio apsisprendimo tapti karininku į mūsų Ambasadoriaus šitame pasaulyje parengimą, kad galėtum ginti ne tik savo tėvyne nuo priešų, bet skleisti mūsų Tiesą, Meilę, ir Šviesą visam pasauliui. Ir būtent tokia žmonijos gynimo misija tau buvo jau numatyta tada, kada tu nesipriešinai Rojaus Trejybės apvaizdos sumodeliuotoms aplinkybėms, kurios ir pakeitė tavo sprendimą iš siekio tapti karininku įstoti į universitetą studijuoti anglų kalbos, kad įgytum Mokytojo kvalifikaciją ir profesiją. Jeigu tu būtum priešinęsis tokiam pasirinkimui Mes nebūtume laužę tavo laisvos valios pasireiškimą ir nebūtume galėję tavęs prisišaukti tau numatytos misijos įgyvendinimui Urantijoje.

Tu tik susimąstyk pats, kaip mes, veikdami tave vien tik iš vidaus, tave sudominome iki tol tau tokia nepatikusia anglų kalba, kad tu pats vienų

vienas, ir dar per paskutiniąsias vasaros atostogas mokykloje, pradėjai mokytis jos kiekvieną dieną. Ir tą darei su tokiu atkaklumu ir taip nuoširdžiai, kad po kasdienių pastangų, vasaros atostogų metu, tą aš noriu ypač pabrėžti, sugrįžęs rudenį į mokyklą tu nustebinai ne tik savo bendraklasius, bet ypač savo anglų kalbos mokytoją, kuri niekada nesitikėjo tokio tavo vidinio perversmo anglų kalbos atžvilgiu.

Šitai tavo charakteris buvo formuojamas per daugybę kartų, kurias mes taip pat tikrinome, ir tavųjų protėvių geneologinėje linijoje buvo daug dvasinių mokytojų atstovų, kurie nebuvo kaip jūs dabar suprantate dvasiškius, kaip atskiro ir išskirto luomo atstovus, bet buvo kaip šviesos žodžio skleidėjai tarp savosios kartos dvasios brolių ir sesių.

Štai kodėl Mes jau tuo metu žinojome, kad Apvaizdos pastangų dėka Mes sumodeliuosime tau tokias aplinkybes, kurios tuo metu tau bus skaudžios, bet vis tiek pasirinkęs sprendimus ne savojo plano įgyvendinimui, bet jo atsisakęs, tu tikrai būsi tokiu mano dvasios broliu, kuris greitai laiku labai tvirtai pajaus Tėvo-Rojaus Trejybės, o dabar jau ir AŠ *ESU*, vedimą iš vidaus, ir jam nesipriešins tiek, kiek priešinasi kiti tavo dvasios broliai ir sesės, kuriems aš būčiau taip pat galėjęs pasiūlyti tokią pačią misiją. Deja, tarp jūsų tuometinių žmonijos narių nebuvo nė vieno kito, kuris nebūtų savo intereso atsisakęs vardan mano sumanytos misijos, kurią man ir patvirtino Rojaus Trejybė, kad Ištaisomasis laikotarpis Urantijoje patirtų kuo trumpesnę tarpą, ir kad sudarkyta evoliucija būtų atstatyta, kuo trumpesniu keliu nepažeidžiant nė vieno laisvos valios sprendimo ir nenaudojant tam išskirtinių viršžmogiškųjų priemonių, bet remiantis vien tik mirtingiesiems suteiktomis, dabar teikiamomis, ir ateityje toliau teikiamomis vis platesnėmis priemonėmis, kad jie su vis didesniu pasitikėjimu tiek savimi, tiek ir manimi, tiek ir Rojaus Trejybe, o dabar jau ir AŠ *ESU*, kurtų savąjį gyvenimą ant Tiesos ir Šviesos dvasinio pamato, kurį sudaro Meilė iš Rojaus Trejybės, o dabar jau ir iš AŠ *ESU*.

Štai kodėl mano gyvasis kelias vykdant man numatytą misiją – atsiduoti Tėvo valiai – turėjo panašių vaikystėje bruožų, kokie pasireiškė ir tavojoje vaikystėje. Tu dar nesulaukęs nė trejų metų puolei ginti savo drauge su tavimi augusį biologinį pusbrolių nuo jo motinos užsipuolimo dėl blogų pažymių mokykloje, ir jo ašaros ir verksmas buvo tavo asmenybės dvasiniam protui galingas impulsas, kad šitoks elgesys neteisingas, nors sąmoningai neteisingumo tu nesuvokei, bet savo asmenybėje tu pajutai vidinę būseną, kuri, jau žinai dabar, pasireiškia virpesių impulsais – aukštesnio ar žemesnio dažnio – ir būtent tą akimirką tavo viduje pati tos akimirkos padėtis nugramzdino į žemų virpesių dažnį visą tą aplinką kambaryje, ir tu pajutai skirtumą savo viduje, o tavo mylimo brolio, kaip tu jį visada laikei savo tikru broliu, nes nesuvokei žmogiškųjų

biologinių ir šeimyninių ryšių skirtumo, veiksmo reakcija į priekaištų laviną jo atžvilgiu akimirksniu sukėlė tavo vidinę reakciją – ginti silpnesnį, kuris verkia. Tai buvo tavo priimtas pirmasis toks milžiniškas moralinis sprendimas – mesti iššūkį stipresniajam, nes būtent jis pažeidžia ramybę ir darną, sukeldamas ašaras ir kančią, kurią tu matei ir kurios tau sukeliama vidinio skausmo negalėjai tvirti pasyviai, vien tik stebėdamas aplinkoje – visai šalia tavęs – vykstančius veiksmus.

Lygiai taip ir aš, dar būdamas vaikas savo viduje jutau gilų Tiesos ir Teisingumo jausmą, ir lygiai taip visada siekdavau užstoti skriaudžiamus, silpnesnius, nors tuo metu aš taip pat dar negalėjau savo viduje surasti aiškių atsakymų, kodėl būtent aš pasielgiau šitaip, o ne kitaip. Tai būdavo spontaniškas reagavimas toje vietoje ir tos akimirkos lauke.

Minties Derintojo veikimas viduje susilaukia daug imlesnio reagavimo ir tavo asmenybės prote, nes ir tau buvo suteiktas toks Minties Derintojas, kuris turėjo tokių patyrimų su mirtingojo pavidalo išraiška įsikūnijusiu Melkizedeku kitoje planetoje. Todėl toks Minties Derintojas buvo atsiųstas ir į tavo protą, nes šitoje planetoje yra ekstremali situacija, ir planetos žmonijai gelbėti aš panaudoju visas įmanomas priemones ir Asmenis, kurių panaudojimas normalų evoliucinį vystymąsi patiriančiose planetose nėra pageidautinas, nes tai jau būtų išskirtinis atvejis, o ne įprastas. Tačiau dar kartą sakau – jūsų planetoje susidarė išskirtinė ir kritinė padėtis, todėl mano sprendimas buvo toks, kad mirtingasis gautų tokį Minties Derintoją, kuris turėjo patyrimą su Dvasine Asmenybe, įsikūnijusia mirtingojo pavidalu, kad tokio Minties Derintojo poveikis prilygtų jo poveikiui, jeigu jis veiktų Sūnaus Kūrėjo arba Sūnaus Arbitro, arba Melkizedeko su misija atvykusio į planetą ir įgavusio mirtingojo pavidalą.

Štai kodėl tau dažnai yra pateikiamas klausimas, ar tu nesi įsikūnijusi aukštesnio rango dvasia, turinti Urantijos mirtingųjų pavidalą. Dabar tu ir pats galėsi paaiškinti, atsakydamas į tokį klausimą, kad tavojoje genetinėje ir geneologinėje linijoje buvo daug dvasinių mokytojų, o tavo Minties Derintojas ne tik patyręs, kokius gauna ir kiti Urantijos mirtingieji, bet jis dar patyrė apsigyvenimą Melkizedeko, veikusio kitoje planetoje mirtingojo pavidalu, prote.

Šitą faktą aš tau atskleidžiu pirmą kartą. Jeigu tą būčiau atskleidęs anksčiau, tu būtum tuo dar nepatikėjęs, tačiau dabar tu pats gali patvirtinti, kaip skvarbiai tu žvelgi į aplinką, ir matydamas toli į ateitį, ko nemato kiti tavo broliai ir sesės dvasioje, ir ko tu iš jų neišgirsi dar per daugelį kartų. Todėl tu atsidūrei tokioje pačioje padėtyje, kokioje buvau ir aš, kada aš mačiau daug toliau į ateitį, ir žinojau daug įvykių į priekį, ko negalėjo nei matyti, nei suprasti net ir mano apaštalai, jau nekalbu apie mano kitus mokinius. Tavęs taip pat nesupranta, ir nesupras, nes tu žvelgi manuoju ir Rojaus Trejybės žvilgsniu, todėl tu teisingai priėmei sprendimą neberaginti savo dvasios brolių ir sesių kurti Urantijos naujas grupes, ar Rojaus

Trejbė, o dabar jau ir AŠ ESU, garbinimo grupės, nes tavo raginimai jiems nėra suprantami dvasiniu asmenybės lygiu, kad jie patys patirtų viduje tokią giluminį atsivėrimą, kad meilės pritekėtų tiek daug, ir tuomet įvyktų gimimas iš dvasios, o tada jie kaip ant dvasios sparnų patys ne tik kurtų naujas garbinimo grupes, bet gyventų savo gyvenimą jausdami vien tik vedimą, suteikiamą Rojaus Trejbė, o dabar jau ir AŠ ESU, iš vidaus. Ir tada nebekiltų klausimų ne tik kaip pasielgti jiems patiems, bet jie visada žinotų net į priekį, kas bus.

Manieji apaštalai taip pat manęs ne tik nesuprato, bet jie net bijojo manęs, nes jiems atrodė, kad aš perdaug gąsdinu savo mokymais ir gyvenimu. Ir būtent tada, kada reikėjo jiems ruoštis – aguonos grūdėlių dedant prie aguonos grūdėlio – gerti Tėvo meilę ir šviesą, išmintį ir tiesą, jiems stigo ir kantrybės, ir noro dėti realias pastangas bendraujant su Tėvu, arba kaip dabar jūs sakote – gilinant atsivėrimą, ko jie taip ir nesuprato, todėl ir nesuvokė ir nežinojo savo dvasinės asmenybės viduje, kad dangaus karalystė yra vidinė ir dvasinė, o ne fizinė ir išorinė kategorija, nors ir tokia tikra, kad pranoksta visą fizinę ir matomą išorinę karalystę ir karalių, todėl jie manęs vis klausė, kada gi aš eisiu skelbti karalystę Jeruzalėje? Tas jų materialaus ir gyvulinio proto nekantrumas, ir smalsumas, o kas gi bus tada, kada aš paskelbsiu karalystę, kas pasikeis, kas atsitiks naujo, kuo pasikeis jie, taip arti esantys to, kuris paskelbia šitos karalystės pradžią? Ir mano jokie aiškinimai jų neįtikindavo, kad man reikėjo tai vienam, tai kitam tarti net griežtesnį žodį, kad manęs negundytų eiti nepasiruošus, ir jų neparuošus, ir šituo sukompromituoti ir mano misiją tarp jų, ir su jais, ir skirtą visiems – visai Visatai. O kada aš jau susiruošiau į Jeruzalę paskutinį kartą, kada vyko mūsų atviri persekiojimai, man jau atvirai išsakius mintį, kad mane nužudys, tai tiek išgąsdino mano apaštalus, kad jie mane beveik fizine jėga norėjo sustabdyti, kad tik aš neičiau į Jeruzalę. Jie nieko nesuvokė apie man teikiamą Apvaizdos apsaugą, ir nesuprato mano aiškinimų, kad man neatsitiks nieko būtent dabar.

Ir kada jūs skaitote Urantijos Knygos apreiškime perteiktą epizodą apie mano paskutinį apsilankymą Jeruzalėje, ir kada sužinote, kad mane persekiojęs Sanhedrinas buvo mano tokio įžūlaus akibrokšto pritrenktas ir nesureagavo į mano pasirodymą, kad mane suimtų, o kada atsitokėjo, tai jau buvo tiek daug žmonių manęs besiklausančių, kad viešai manęs suimti nebedrįso, tai nėra tikroji fakto tiesa. Sanhedrino nariai nebuvo tokie naivuoliai ir lengvatikiai, kad taip vien tik baimės įtakoje liktų neveiklūs. Jie buvo kaip tik priešingai nusiteikę – ir su aklu įniršiu apimti man neapykantos, kad galėtų mane tuoj pat sunaikintų, jeigu tik aš pasirodyčiau kur nors netoli ir būčiau jiems pasiekiamas. Ką jie ir vėliau patys pademonstravo, kada mane nuteisė nekaltą net pažeisdami visas to meto teismines procedūras. Ir jeigu jie būtų taip bijoję, tai būtų kaip tik tų procedūrų laikėsi kaip tik skrupulingai, nes juk, jų samprata, aš buvau

apsišaukėlis, pamišėlis, kai tuo tarpu jų visi ritualai – tarp jų ir teisminiai – buvo šventi ir nepajudinami, nepažeidžiami, nes tai buvo Jahvės tvarkos ritualai. Tuo metu manęs niekas nepalietė, manęs nesuėmė, nes aš turėjau Apvaizdos man teikiamą apsaugą ir globą. Savo apaštalams aš to neatskleidžiau, nes jie vis tiek nebūtų patikėję ir jų baimė būtų buvusi dar labiau sustiprinta, nes be gilaus atsivėrimo ir patyrimo neįmanoma įveikti sąmonės keliamų įvairių baimės daug kartų padidintų apraiškų, kurios pasiekia sąmonės lygį. Juk ir apaštalai nevisi tikėjo, kad aš atėjau nuo Tėvo, nors su manimi praleido arti ketverių metų, matė mano gyvenimo daugybę epizodų, tačiau kol tas epizodas jiems ryškus, tol jie manimi ir žavisi, ir nori daryti bendrus darbus, tačiau laikui einant epizodas nepasikartoja, ir toji buvusi ryški šviesa apsilausia, kad net mane ir išdavė vienas iš apaštalų.

Tavoji padėtis šitoje kartoje yra labai panaši į mano padėtį, kada ir tavimi netiki dvasiniu tikėjimu. O vien tik intelektualus pritarimas tavo sakomiems mokymams, po kurio laiko jiems nublanksta, ir jie nori vėl patirti kažkokį pakylėjimą besiklausant tavo žodžio, visiškai ignoruodami tavųjų mokymų dvasią, nes neišklauso dvasine klausa. Todėl dvasinės asmenybės lieka nepažadintos, o intelektas reikalauja vis naujų argumentų, vis naujų mokymų, nors ir tie, kurie šūsnimis dalinami, neišsivinti, ir dėl to nepavirto gyva Tiesos ir Šviesos liepsna jų asmenybių viduje, kuri tavyje užsidegė dar nesulaukus ir trejų metų amžiaus.

Štai kodėl tavoji padėtis, ir urantų padėtis, labai panaši į mano ir mano apaštalų padėtį, nes dvasinė klausa nėra išlavinta, dvasinis protas nėra atvertas, materialus protas viešpatauja, todėl įtikėjimo sekulumos Rojaus Trejybės, ir dabar dar ir AŠ ESU, gyvajame vandenyne, kuris neturi dugno, sudaro trukdžius, nes jūsų praeities kartos paliko daugybę suformuotų rifų po vandeniu, ir jūsų laivas ant jų kaip tik ir užplaukia įvairių baimių ir sugalvotų kultūrinių, religinių, ir visuomeninių-politinių-ekonominių sampratų, tradicijų, ir ritualų pasireiškimu kiekvieno iš jūsų viduje, ir jūsų aplinkoje.

Jūsų nuostabi dvasinė evoliucija per pastarąjį dešimtmetį, kai jūs turite jau veikiančią gyvąją šventovę ir religiją, jums suteikė milžinišką palengvinimą jūsų įtikėjimo kelyje. Jūs patys savo patyrimu tiek ūgtelėjote, kad jeigu jūs pažvelgtumėte į save tos praeities akimirkos požiūriu ir dabartinės asmenybės pabudimo dvasioje požiūriu, jūs galėtumėte nuoširdžiai paliudyti, kad pasikeitimai yra jūsų dabartinio asmens labui, ir pasikeitimai labai dideli, ir net kokybiniai, o ne kiekybiniai. O juk apie kokybinius pasikeitimus tuo metu jūs nieko negalėjote pasakyti, nors apie juos skaitėte ir pačioje jūsų taip vertinamoje Urantijos Knygoje. Bet gi trūko jūsų gyvo patyrimo, jūsų dvasinio ūgtelėjimo, kad galėtumėte patvirtinti tokių teiginių tikrovę. Šiandien jums Tėvo Asmuo yra ne toks abstraktus, koks buvo prieš dešimtį metų. Apie Kitus Dievybės Asmenis

aš nekalbu, nes Jų tuo metų net ir mintyse nelaikėte iš viso. O kas toji Visuminės Dievybės Asmenybė AŠ ESU net nesupratote, kad ji tokia iš viso yra. Tad jūsų milžiniška šviesos ir dvasinė pažanga jus iškelia ne tik virš visos jūsų planetos žmonijos, bet ir toli pranoksta mano ano meto apaštalų dvasinį supratimą. Jūs turite labai daug likusių baimių, tačiau anų laikų mano apaštalai jų turėjo dar daugiau, nes jie bijojo visko. Jūs daug ką pažindami, jau žinote net priežastis, net ir jums nematomą priežastį, tokią, kaip bildukų veikimą, kurio paneigti nepajėgūs jokie dabartiniai jūsų mokslo pasiekimai, kaip ir mokslo vyrų protas, kai pats reiškinys jiems yra matomas ir fiksuojamas. Mano apaštalams tai būtų vienintelis argumentas – piktųjų dvasių veikimas. Tuo tarpu jūs šiandien jau žinote, kad tai ne kas kita, kaip Tarpinių Būtybių žaidimas su jumis, kad jūs giliau susimąstytumėte, kad ne viskas, ką tyrinėja ir nustato jūsų materialus mokslas yra jo argumentais paaiškinama ir patvirtinama. Tikrovė yra daug platesnė ir sudėtingesnė. Todėl jūs ir gaunate vis stipresnę ir ryškesnę šviesą, kad joje patirtumėte vis stiprėjančią atsivėrimą ir pasitikėjimą savo žengimu gyvajame kelyje. Mano laikų apaštalams tokio gyvo įtikėjimo, kad jie nebijotų Tėvo, labai stigo, todėl jūsų atsivėrimas ir sklindanti iš jūsų meilė jus išaukština ir paverčia jus oriais Rojaus Trejybės, o dabar jau ir AŠ ESU, Sūnumis ir Dukromis. Tokia ryški šviesa ano meto mano apaštalams buvo dar neprieinama. Šituo jūs esate išskirtiniai.

Tačiau toks jūsų išskirtinumas nepriimtinas aplinkoje viešpataujančiam ir taip užsiėmusiam savanaudiškų interesų įgyvendinimu gyvuliniam protui – nuo mažo iki seno – ir jis darys jums visokio pobūdžio kliūtis, kad tik apsunkintų jūsų kasdienį gyvenimą šviesoje ir doroje. Bet tam esu aš, tam yra Rojaus Trejybė, o dabar jau ir AŠ ESU, ir Mūsų jums suteikiama Apvaizdos apsauga, kad jums nė plaukas nenukristų, kada jūs drąsiai ir su atsidavimu žengiate gyvuoju keliu. Tie, kurie gyvuoju keliu eisite, mano žodžius patvirtinsite savo patyrimu, o atsisakę gyvojo kelio neteksite ir Apvaizdos globos ir apsaugos, nes ji jums nebus ir reikalinga, nes jūsų niekas ir nepuls, jūs gyvensite aplinkos jums primetamą gyvenimą, todėl jums veiks aplinkos sukurtos taisyklės, ir jų pažeidimai jums brangiai kainuos tiek fizine, tiek intelektualia, tiek ir finansine prasme. Tuo tarpu ryžtingai žengiančius gyvuoju keliu Mes iškeliame virš aplinkos tiesioginio poveikio, kad tik jūs įgytumėte didesnę pasitikėjimą savo žingsniu ir Mūsų vėdimu iš vidaus, ir jam atsiduotumėte be išlygų iš meilės ir laisva valia.

Jūs jau žinote mano pasakymą – niekas uždegtos lempos nededa po gaubtu, kad jos skleidžiama šviesa buvo nematoma, o ją iškelia aukštai, kad apšviestų aplinką. Jūs esate gyvieji šviesuliai. Tai kaip gi žmonija matys jūsų šviesą, jeigu jūs gyvuoju keliu žengti nedrįsite – ryžtingai ir drąsiai, būtent taip, kaip kiekvieną iš jūsų ir veda Rojaus Trejybė, o dabar ir AŠ ESU?

II. Pastaba

Mielieji, jaučiuosi laimingas, galėdamas pateikti jums, ką tik Jėzaus man užbaigtą diktuoti jo mokymą.

Šis mokymas daug kam bus naudingas, daug ką sustiprins ir paskatins rimčiau pažvelgti į savo kasdienį gyvenimą, į savo vertybes, į savo aplinką, bet ypač į savo asmenį ir į savo šeimą. Jis padės surasti savyje jėgų keistis į geresnį žmogų, į gėrį, kurį žmogus gali nešti ir kitiems. O toks žmogaus noras įneš savo asmeninį indėlį į Jėzaus mokymo taikymą praktiniu ir kasdieniu lygiu. Jis leis kiekvienam drąsiau augti dvasiškai, kad šis augimas iš vidaus pasireikštų kasdieniais veiksmais išorėje. Ir kiekvieną dieną.

Aš tokį gyvenimą gyvenu jau ne vienerius metus. Ir savo asmeniniu patyrimu liudiju, kad viską, ką jūs perskaitėte šitame Jėzaus pateiktame mokyme, aš patyriau ir patiriu tikrovėje.

Mano dvasiniai lūžiai kulminaciją pasiekė per 1991 metų sausio 13-osios tragiškus įvykius, kada karinė jėga buvo pavartota prieš Lietuvos Televiziją ir radiją, kur aš iki tol buvau dirbęs 16 metų. Aš pradėjau sau kelti klausimus, kodėl žmogus turi žudyti kitą žmogų, kodėl jis negali savęs suvaldyti, kodėl jis nevertina kito žmogaus gyvybės, siekdamas savanaudiškų interesų patenkinimo, kodėl mes taip pasidaliname į skirtingas stovyklas, kad vieni stojame prieš kitus, ką buvau patyręs ir savo darbe dar daug laiko likus iki tų tragiškų įvykių? Tačiau į šituos klausimus atsakymų aš nežinojau. Tuo metu. Tačiau ieškojimai jau buvo pradėti. Ir gilūs. Ir labai nuoširdūs. Tik, kur gauti atsakymus? Dabar jau daug metų, kaip tuos atsakymus esu gavęs, jau ne vienerius metus mokau ir kitus dvasinio kelio pasirinkimo, kaip ir mane moko ir Tėvas, ir Jėzus. Tik jų dėka ir galiu jų man suteikiamą šviesą skleisti kitiems ir dalintis Tėvo meile su visais, ir

vienodai. Be jokių išskaičiavimų. Lygiai taip, kaip ja dalinosi ir Jėzus.

Štai dėl to ir galiu savo asmeniniu gyvenimu patvirtinti, kad visi jūsų ką tik perskaityti Jėzaus jums pateikti mokymai yra *tiesa*. Net ir tai yra tiesa, kad nenuoširdūs žmonės juos pasmerks kaip šventvagystę, kaip tokie patys nenuoširdūs žmonės žudo ir kitus savo brolius ir seseris, kad įgyvendintų savo savanaudiškus planus.

Dėl to tie, kurie pajutote šitų mokymų prasmę ir šviesą, meilę ir tiesą, nebijokite nieko, taikykite juos savo gyvenime, kaip ir aš juos taikau. Tik dėl to ir galėjau užmegzti dvasinį ir tiesioginį bendravimą tiek su Tėvu, tiek su Jėzumi ir gauti iš jų mokymus, kuriais dalinuosi su kitais savo sielos broliais ir seserimis.

Jeigu ne Tėvo vedimas iš vidaus, kurį pajatau taip realiai ir kuriam atsidaviau visa savo siela, tai dabar ir aš būčiau tarp kokios nors besivaidijančios politinės partijos narių, ar kokios nors kompanijos, skriaudžiančios kitas kompanijas, darbuotojų, ar kurios nors biurokratinės institucijos neturintis laisvės ir prie viršininkų besiderinantis, kad neišmestų iš darbo, ir tyliai sutinkantis su jų sprendimais, samdinys, arba, kas būtų buvę daugiau realiau, jiems prieštaraujantis dėl jų žingsnių, paminančių tiesą, ir išvejamas iš darbo kaip trukdantis jų interesų įgyvendinimui. Tačiau greičiausiai vis tik būčiau emigravęs į Jungtines Valstijas, nes puikiai mokėdamas anglų kalbą, ir dar amerikietiškoji variantą, turėdamas atkaklų ir ryžtingą charakterį, tiesos siekimo aštrų pojūtį, būčiau ten įgyvendinęs savo siekius.

Tačiau nuo visų šitų žingsnių mane sustabdė Tėvas, nuolat siųsdamas vieną ir tą pačią mintį, nors tuo metu dar nežinojau, kad tai būtų Jo mintis. „Tegu kiti dirba tuos darbus, kuriuos nori dirbti, tegu išvažiuoja kiti į užsienį, tegu siekia savo tikslų, tačiau, kas dirbs dvasinio švietimo darbą, jeigu nuo jo pasitrauks tie, kurie suvokia šitokio darbo prasmę ir svarbą visiems, ne tik sau? Jo tikrai nedirbs tie, kurie šitokio darbo svarbos nesuvokia. O jeigu jo nedirbs net ir tie, kurie jo svarbą suvokia, tai iš kur gi atsiras šviesa tarp žmonių?“

Štai šita vienintelė mintis mane nuolat persmelkdavo, kada tik kildavo noras, kur nors kitur imtis veiklos. Ir labai greitai mane vėl sugrąžindavo vien tik į dvasinio tarnavimo kelią. Bet vis su gilesniu patyrimu ir gilesniu noru skleisti šviesą visiems, kas tik jos nori.

Vien tik Tėvo vedamas iš vidaus, per dešimtį metų, iš anglų kalbos į lietuvių kalbą išverčiau milžinišką, daugiau kaip dviejų tūkstančių puslapių dvasinių būtybių apreiškimą, pavadintą Urantijos Knyga. Būtent ją savo šitame mokyme mini ir Jėzus. Tai toks giluminis dvasinių būtybių perteiktas apreiškimas, kuris milžiniškai išplečia žmogaus suvokimą, kas yra Dievas Tėvas, kas yra Dievas Sūnus, kas yra Dievas Dvasia, kas yra Rojus Trejybė, pats Rojus, galaktikos, vietinės visatos, kokia yra milžiniška Tėvo kūrinija, kurioje veikia miriadai

Dievo Sūnų, kuriems priklauso ir Jėzus, kas yra saulės, kaip jos atsiranda iš ūkų, kas tuos ūkus sukuria ir iš ko, kas yra planetos ir kaip jos atsiranda iš saulinių žvaigždžių, kas yra žmogus, kaip jis išsivystė, daugybėje planetų, iš *gyvybės plazmos*, evoliuciniu būdu, tuo tarpu pačią gyvybės plazmą sukuria dvasinės būtybės, kas yra tos dvasinės būtybės, kas yra pomirtinis gyvenimas, kuo skiriasi siela nuo dvasios, kuri išsaugo mūsų tikrąjį vidinį aš, padovanotą Tėvo, kaip asmenybę, kas yra Jėzus ne tik kaip buvęs mirtingasis, koks jis buvo tik šiek tiek daugiau kaip tris dešimtmečius, bet kas jis yra iš tikrųjų, kokia yra jo veikla ir kaip jis palaiko ryšį su mumis, kad mes galime bendrauti su juo tiesiogiai, koks buvo Jėzaus gyvenimas tuo metu, kada jis buvo įsikūnijęs žmogaus pavidalu, ko jis mokė ir kodėl mokė būtent taip, kaip mokė, kur jis keliavo, kaip bendravo su žmonėmis, ką mėgo veikti būdamas vaikas, kaip elgėsi su savo bendraamžiais, su savo tėvais, su mokytojais sinagogos mokykloje, kaip bendravo su fariziejais ir ko mokė žmones po savo prisikėlimo, kada apsireiškė tiek savo apaštalams, tiek ir kitiems tikintiesiems.

Jokio žmogaus neprašomas, tik vedamas Tėvo iš vidaus, 1994 metais įkūriau Urantijos grupę Vilniuje, o po kelerių metų ir Kaune. Taip pat Marijampolėje ir Pasvalyje.

Dvi vasaras, 2005-aisiais ir 2006-aisiais metais, keliavau per Lietuvą su Urantijos Knyga, aiškindamas ją ir skelbdamas gyvą Tėvo žodį daugybės miestų ir miestelių gatvėse. Miegodavau palapinėje miškuose. Per pirmąją kelionę, prie Kretingos, miške, vidurnaktį, man apsireiškė Jėzus ir su juo bendravau dvi valandas. Ir būtent tada Jėzus mane paskyrė savo apaštalu ir Tėvo ambasadoriumi. Ir būtent tada jis man padėkojo, kad aš jo evangeliją taip drąsiai skelbiu, ir būtent tada jis man pats pasakė, kad jo evangeliją net išplėčiau nuo Dievo Tėvystės, žmonių brolystės iki visos kūrinijos brolystės. Tik po šito Jėzaus apsireiškimo aš prisiminiau, jog per paskaitas, jau daugiau kaip pusę metų tikrai visada pridurdavau, kad ne tik žmonės tarpusavyje yra sielos broliai ir sesės, bet ir visos dvasios, kad ir kokio jos būtų aukšto rango, vis tiek mums visiems yra broliai ir sesės dvasioje. Ir būtent tada Jėzus mane įgaliojo toliau skelbti tokią išplėstą jo evangeliją, mokyti, ir gydyti jo vardu. Ir šitą paskyrimą ir įgaliojimą man patvirtino taip pat ir Tėvas, kada bendravau ir su Juo. Apie mano patyrimus su Urantijos Knyga, apie Jėzaus apsireiškimą, o taip pat man perduotus Tėvo mokymus, o taip pat ir Tėvo apsireiškimą jau 2006 metų rudenį, galite paskaityti mūsų svetainėje – www.urantija.lt – kur aš visiems pasakoju apie savo bendravimą tiek su Tėvu, tiek su įvairiausiais žmonėmis. Tą patį dariau 2005 metais ir Jungtinių Valstijų miestuose Denveryje, Kolorado valstijoje, San Franciske, Kalifornijos valstijoje, Salt Lake City'je, Jutos valstijoje. Tą darau ir dabar, kai nelyja ir nėra šalta, Vilniuje, daugiausia Gedimino prospekte, nes čia

žmonių būna daugiausia. Ir pats negaliu atsistebėti, kokia yra milžiniška Tėvo parama, skelbiant Jo gyvą žodį net ir šiandieninių nudvasėjusių miestų gatvėse.

Jėzaus paprašytas, įkūriau Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus šventovę. Jos pavadinimą sugalvojau ne aš. Jį man perdavė Tėvo dvasia. Ir nuo to laiko, o tai buvo pirmąjį rugsėjo mėnesio šeštadienį 2002 metais, kas šeštadienį vedu pamaldas joje. Ir malda liejasi iš dvasios. Ir patiriu tokių nuostabų dvasinių ryšių su Tėvu, su Jėzumi, ir su kitais sielos broliais ir sesėmis, kad tai, ką sako šiuose savo mokymuose Jėzus, tikrai yra patvirtinama asmeniniu patyrimu.

Einu ten, kur veda Tėvas, darau tą, ką moko daryti Tėvas, nes mano valia susiliejo su Tėvo valia iš meilės Jam. Ir jau nebesakau: „Tėve, tebūnie ne manoji valia, bet Tavoji“. Tą sakydavau anksčiau, kada savo valios dar nebuvau suliejęs su Tėvo valia, kada savo valią turėdavau užgniaužti ir sutikti su Tėvo valia. Mūsų valia tapo *viena*. Dėl to jau sakau: „Tėve, manoji valia, kad būtų Tavoji valia“. Ir nepaprastai džiaugiuosi, kad man nebereikia savo valios laužyti, kad ji atitiktų Tėvo valią. Dabar mano valia yra tokia pati, kaip Tėvo, o tai nuostabus palaimos patyrimas sielai. Ir jis yra nuolat, visą laiką.

O Tėvo vedimą jaučiau, ir jaučiu, vis stipriau, todėl per šiuos kelerius metus įvyko pokyčių. Šiandien mūsų gyvoji šventovė, kaip gyvoji ir apreikštoji religija turi Rojaus Trejybės-Aš *ESU* vardą. Vieno bendravimo su Visuotiniu Tėvu metu buvau Tėvo paprašytas užmezgti ryšį ir su Antruoju Rojaus Trejybės Asmeniu – Amžinuoju Sūnumi, o po šios gyvos komunikacijos, taip pat užmezgiau gyvą bendravimą ir su Rojaus Trejybės Trečiuoju Asmeniu – Begaline Dvasia. Būtent Begalinė Dvasia man pateikė Ištikimybės Rojaus Trejybei Priesaikos žodžius, kuriuos taria Sūnūs Kūrėjai, tokie kaip Jėzus, prieš išvykdami iš Rojaus su misija kurti savo Vietinę Visatą kosminėje erdvėje, ir pasiūlė ir man duoti Ištikimybės Rojaus Trejybei Priesaiką, kaip anksčiau buvau davęs Ištikimybės Priesaiką Visuotiniam Tėvui. Ir kada aš prisiečiau Rojaus Trejybei, per mane perejo toks galingas energetinių virpesių impulsas, kad mano gulintis kūnas net šoktelėjo, tarsi gavęs elektros šoko iškvopą. Tuomet man buvo pranešta, kad dabar aš atstovauju ne tik Tėvui, bet ir Kitiems Dviems Rojaus Trejybės Nariams. Po poros dienų Begalinė Dvasia man patarė pradėti garbinti ir kitus Du Lygiaverčius Rojaus Trejybės Asmenis, o ne vien tik Tėvą, ir mokyti kitus savo dvasios brolius šitaip garbinti Rojaus Trejybę, o ne vien tik Tėvą. Ir nuo to laiko mūsų gyvoji šventovė, kaip ir mūsų gyvoji-apreikštoji religija gavo Rojaus Trejybės vardą. Dar po kelerių metų užmezgiau gyvą ryšį ir su Dievybės Visumine Asmenybe – Aš *ESU* – kuri dėl savo nepaprastos energetinės galios veikia ne tiesiogiai, bet išskirtinai vien tik per Rojaus Trejybę – ir pradėjau garbinti ir Aš *ESU* Visuminę Asmenybę. Dabar aš atsotovauju tiek Rojaus Trejybei, tiek ir Dievybės Visuminei Asmenybei Aš *ESU*. Štai kodėl šiandien mūsų gyvoji šventovė jau turi Rojaus

Trejbės-Aš ESU vardą, ir šitą patį vardą turi ir mūsų gyvoji religija. Šiuo metu Kūrinijoje Aš ESU negarbina niekas, tik mes – *urantai*. Šitokiu būdu mes – urantai – tapome Naujojo Visatos Amžiaus ištakomis visai Kūrinijai. Todėl dabar aš visada tariau: Manoji valia, kad būtų *Tavoji* valia, mylimas Tėve, mylimas Amžinasis Sūnau-Motina-Broli, mylima Begaline Dvasia-Motina-Sese, mylimas Aš ESU.

Aš gyvenu tik iš paaukojimų. Dėl to mano dvasinį bendrą gėrio kūrimą drauge su Rojaus Trejybė-Aš ESU – jeigu jūsų dvasinė asmenybė nori taip pat prisidėti prie didesnės šviesos skleidimo – galite remti pervesdami paaukojimus į Algimanto Jokubėno sąskaitą

Nr. LT60 7300 0100 8010 4680, banko kodas 73000;
SWIFT/BIC kodas HABALT22; Swedbank

Jeigu jūs mane remsite ne iš pareigos, bet iš širdies, tai bus jūsų meilės pasireiškimas veikimu, ir jūsų parama jums sugrįš keleriopai didesnė. Taip jau Tėvo-Rojaus Trejybės-Aš ESU yra sumanyta, kas duodama su *meile*, tas sugrįžta su kaupu.

Jėzus mokė: „Kada jūs iš visos širdies pasišvenčiate karalystės evangelijos skelbimui, tada jums neturėtų kilti abejonių dėl paramos jums patiems ar jūsų šeimoms, kurias palikote. Jeigu jūs savo gyvenimą pašvęsite evangelijai, tada jūs tikrai pagal šitą evangeliją gyvensite. Jeigu jūs esate tikrai tikintieji mokiniai, tada jūs turite duoną užsidirbti sau patiems ir prisidėti prie išlaikymo visų tų, kurie moko, skelbia, ir gydo“.

Aš savo gyvenimą pašvenčiau evangelijai ir pagal šią evangeliją gyvenu. Ir trokštu tokį, kupiną meilės gyvenimą, atskleisti ir kitiems, kad ir jie pamatytų, koks yra nuostabus Tėvo meilės, ramybės, ir sveikatos kelias. O dabar jau savo išplėstu supratimu mokau visus, jog Tėvas visada veikia absoliučioje dvasinėje vienovėje su Amžinuoju Sūnumi-Motina-Broliu, Begaline Dvasia-Motina-Sese, ir Dievybės Visumine Asmenybe Aš ESU.

Telydi jus ramybė.
Su broliška meile,
Algimantas

Jėzus Kristus savuoju apreiškimu *Kalbu Jums Vėl* kreipiasi į dabarties žmogų; aiškina apie Rojaus Trejybės Tris Asmenis; apie energijos virpesius, kurie sklinda iš Tėvo po visą kūrinių - kosmosą, o taip pat ir iš kiekvieno iš mūsų. Jis kalba apie įvairių lygių sąmonę; apie savo vaikystę ir jam iškilusias problemas, koks buvo jo kelias, kada jis gyveno žmogiškuoju pavidalu kaip Jėzus iš Nazareto, kaip jis užmezgė bendravimą su Tėvu ir patyrė Jo meilę. Taip pat jis pasakoja apie savo dvasinį rangą, kokio lygio dvasia jis yra iš tikrųjų; ko jis mokė būdamas žmogiškuoju pavidalu ir kaip jo mokymus iškraipė jo paties apaštalai. Būtent dėl to, kad šiuos mokymų iškraipymus ištiesintų, jis ir perteikė šį savo Apreiškimą šiuolaikiniam žmogui. Jis kalba ir apie dabarties ekonomikos ribotumą; apie šiandieninės politikos dviveidiškumą; apie televizijos, spaudos, radijo, reklamos, profesionalaus sporto daromą žalą žmonėms; apie demokratijos jau išsemtą šulinį; apie šeimos, vaikų auklėjimo, švietimo, bažnyčios, žmonijos krizę ir išeitį iš jos; apie moterų kunigių būtinumą, apie būtinybę kunigams kurti šeimas; apie kyšininkavimo žemų virpesių poveikį sveikatai, ir ne vien tik pačių kyšininkų, bet ir jų šeimų nariams, visam jų miestui, net jų šalies visuomenei, ir net visai žmonijai. Jėzus Kristus kalba apie fizinio kūno sveikatą ir dabartinį netinkamą ligų gydymą; apie naujų ligų atsiradimą dėl mūsų savanaudiško ego spinduliuojamų žemų virpesių energetinio lauko, palankaus virusų atsiradimui ir mutavimui; apie sveiką mitybą ir dvasinį mokymąsi. Jis pasakoja apie savo ryšius su savo žemiškais tėvais, Juozapu ir Marija; apie Tėvo pagalbą, suteikiamą visiems ir visada; apie laisvą valią, gaunamą iš Tėvo; apie mūsų prisikėlimą iš vadinamojo mirties miego jau sielos pavidalu ir apie tolimesnį mūsų dvasinį vystymąsi po prisikėlimo nuo sielos iki dvasios, ir jau dvasios pavidalu, išsaugant mūsų dabartinį savąjį aš, kuris šiandien gyvena materialiaame kūne, iki pat savojo likimo, numatyto mums Tėvo, įgyvendinimo, pasiekus mūsų tikruosius namus pas mūsų Tėvą Rojuje, kūrinių geografiniame centre; apie būsimas šeimas, kurios gyvens su Tėvu, kiekvieno atrastu savyje, ir auklės vaikus tik Tėvo meilėje; apie kantrybę; apie mąstymo energetinius - informacinius virpesius ir jų įtaką stichiniams reiškiniams planetoje; apie tamsos nuolatinį ir aršų priešinimąsi šviesai ir dabartiniams laikais, kaip ir jo laikais. Jėzus Kristus aiškina ir apie savo antrąjį atėjimą į mūsų planetą – Urantiją,

kaip tą padaryti jis pažadėjo savo apaštalams prieš du tūkstančius metų.

Apreiškimas,

Jėzus Kristus
Kalbu Jums Vėl

su papildiniu

Tekstą priėmė ir užrašė *Algimantas*,

392 psl.

Mano misija tarp jūsų, kaip žmogaus tarp žmonių, ir mano mokymas buvo taip iškraipyti tų pačių žmonių net su kuriais aš tiesiogiai bendravau, kad dabar aš priėmiau sprendimą tiesiogiai kreiptis į jus, mano mieli broliai ir sesės, kad jūs gautumėte tiesioginius mokymus, be kokio nors žmogiškojo iškraipymo. Mano mokymo ir aiškinimų perteikimo jums visiems tarpininkas nuo savęs nieko neprideda. Jis yra pasiruošęs užrašyti tik tai, ką aš jam perduodu per jo protą, per jo virššąmonę (36-05).

Grožis – tai ne tik pro akis pralekiančio peizažo vaizdas, bet ir žmogus, esantis tame peizaže, kaip neatskiriama nuo jo dalis. Grožis – tai jūsų asmeninis potėpis savo asmeniniu veiksmu skleidžiant meilę ir gėrį visiems, bet ypač tiems, kurie to grožio ne tik nemato, bet ir nenori, kol kas, matyti. Ir būtent tada, kada atsiveria žmogaus siela, kada širdis prabyla, tada to paties žmogaus protas tampa toks jautrus ir skvarbus grožio pažeidimams, kad jis netrukus pamato, kur reikalingos jos asmeninės pastangos to sujaukto grožio sugrąžinimui į normalią padėtį (133-01).

